JEZUS IN NJEGOVI V KISU IN NAZARETU

Mt 13 (nadaljevanje)

1. O kaznovanju zločincev

1 Pozno zvečer prispejo zakladi iz Kisjonahove votline, zlato, srebro in velika količina brušenih in nebrušenih dragih kamnov velike vrednosti; bilo je kake tri funte brušenih in kakih sedem funtov nebrušenih diamantov, prav toliko rubinov v enakem stanju, še enkrat toliko smaragdov, hiacintov, safirjev, topazov in ametistov ter okrog štiri funte kot debel grah velikih biserov. Zlata pa je bilo nad dvajset tisoč funtov in petkrat toliko srebra.
2 Ko **Faust** zagleda to neznansko bogastvo, sklene roke nad glavo in reče: "0 Gospod! Kot sin enega najbogatejših patricijev celega Rima sem vendar tudi imel priložnost videti velike zaklade te zemlje; toda kaj takega moje oči še niso videle! To presega vse faraone in legendo o Croesusu, ki nazadnje od samega bogastva ni vedel, kaj bi in bi si zares zgradil zlato palačo, če mu preobilnega zlata ne bi odvzel njegov zma¬govalec.
3 Ti, o Gospod, kateremu so poznane vse stvari, povej meni, ubogemu grešniku, kako je moglo teh dvanajst Satanovih hlapcev priti do takšnih zakladov! Po kolikor toliko pošteni poti to vendar ni bilo mogoče, in v kratkem času tudi ne! - Kako je bilo torej to mogoče?"
4 Rečem **Jaz**: "Prijatelj, ne skrbi več za to! Resnično tudi ni vredno zaradi tega Satanovega gnoja izgubljati še več besed. Lahko pa si povsem prepričan, da v vsem tem ni niti enega poštenega staterja[1]. Če bi pa hoteli prikazati točko za točko, s kakšnimi tisočerimi najsramotnejšimi lumparijami je ta gadja zalega, ta kačji zarod, vse to nagrabil in naropal, bi bila to vsekakor preobširna zadeva.
5 O tem, da so najbolj prekanjeni sleparji, pač ne boš več dvomil; kako pa so po svoje še več kot sleparji, tega ni treba vedeti nobenemu človeku več. Po rimskih zakonih so že zdavnaj zaslužili desetkratno smrt zgolj zaradi zločina, ko so oropali cesarsko davčno karavano; in plen sam, ki ga imamo zdaj v teh neizmernih zakladih pred seboj, ni niti za las boljši, četudi ne tako očitno, ker ne zadeva cesarskih davkov.
6 Čeprav bi torej vedel vse, jih za to vendar ne moreš usmrtiti več kot enkrat. Seveda lahko zaostriš mučenje, toda čemu? Če jih mučiš po najhujši stopnji - povedano po sodniško - je to takoj smrtno, če je pa milejše in zato dolgotrajnejše, no, ga kaznjenec ne občuti veliko bolj kot ti nadležno muho; četudi je duša še tako materialna in se nadvse boji gotove smrti telesa, se takoj umakne v svoje najbolj notranje prostore in se začne prostovoljno ločevati od telesa, v katerem ne more več živeti, in telo postane v takšnih okoliščinah povsem neobčutljivo. Takšno telo lahko potem mučiš kolikor hočeš, vendar občuti od vsega tega zelo malo ali nič. Če pa izpostaviš dušino telo na mah veliki bolečini, duša tega ne bo dolgo vzdržala, temveč se bo pri priči vsa odtrgala, in potem lahko mrtvo telo kuhaš in pečeš, pa kazni ne bo več občutilo.
7 Zato Jaz nisem za smrtno kazen, ker ta ni smotrna niti za usmrčenega, še manj pa služi in pomaga kakršni koli pravičnosti; ubil si namreč enega - tisoč pa ti jih je zaradi tega priseglo maščevanje! Vsekakor pa podpiram to,

[1] Antični grški kovanec

daje zaradi nujnega Božjega reda zločinca treba najostreje kaznovati, dokler se ves ne poboljša! Prava strahovalna šiba, pravično uporabljena ob pravem času, je boljša kot denar in čisto zlato; kajti strahovalna šiba žene dušo čedalje bolj stran od njene materije in jo končno obrne k njenemu duhu. In ko je strahovalna šiba to dosegla, je rešila dušo propada in tako vsega človeka večne smrti.
8 Zato naj noben sodnik po Božjem redu ne kaznuje z usmrtitvijo telesa, ki ni nič vredno - tudi največjega zločinca ne - marveč vselej s šibo po meri zločina. Če dela tako, je ljudem sodnik za nebesa, če pa ne dela tako, je sodnik za pekel; za to od Boga resnično vekomaj ne bo prejel plačila;, za katero kraljestvo je namreč sodil ljudi, od tistega kraljestva naj tudi prejme plačilo! - Zdaj veš dovolj in daj zavarovati zaklade! Jutri bodo prispeli tudi tisti iz Korazina, in takoj potem naj se razdeli in razpošlje ves ta Satanov gnoj.- Zdaj pa pojdimo v obednico, kajti večerja nas že čaka! Resnično, vsa ta prigoda Mi je že preveč nadležna, in Moj čas Me že silno priganja v Nazaret!"
9 Reče **Faust**: "Gospod, še predobro vem, da Ti mora biti ta odvratna prigoda nadvse zoprna, toda kaj lahko storimo, ko je zadeva takšna, kakršna pač je? Sicer pa Te prosim, moj Gospod in moj največji in najboljši prijatelj, da ne odideš od tu prej kot jaz; kajti prvič, brez Tebe ničesar ne zmorem in drugič, bi me brez Tebe, moji najljubši ženici navkljub, tukaj ubilo najstrašnejše dolgočasje! Zato Te prosim, da ne bi zapustil tega kraja prej, dokler ne bom končal sto najnadležnejšo zadevo! S Tvojo pomočjo upam, da bom jutri do poldneva uredil vse!"
10 Rečem **Jaz**: "Dobro! Toda od vseh teh zakladov in enajstih farizejev Jaz nočem videti ničesar več; kajti vse to se mi gnusi bolj kot mrhovina."
11 Reče **Faust**: "Za to bo poskrbljeno!"

2. Juda Iškarijot kot tat zlata

1 Zdaj stopimo v dvorano, oziroma v obednico, kjer nas pričakuje bogata večerja. Komaj pa smo povečerjali, pripeljeta dva hlapca v dvorano Juda Iškarijota in sporočita vrhovnemu sodniku, da je ta učenec, ali kar sicer že je, hotel ukrasti nekaj funtov zlata, onadva pa sta ga zalotila pri dejanju, mu zlato spet odvzela in ga pripeljala semkaj na odgovornost.
2 **Juda** stoji tu strašansko osramočen in reče: "Niti najmanj si nisem mislil prilastiti zlata, ampak sem nekaj paličic le preskušal, ali so resnično tako težke kot je označeno; ta dva norca pa sta me pri priči zgrabila in me privlekla sem kot navadnega tatu! - Zato te prosim, Faust, da bi mi odvzel ta madež!"
3 Reče **Faust** (hlapcema): "Pustita ga, naj odide! On je Gospodov učenec, in zato mu bom prizanesel." (Judu:) "Ti pa se v prihodnje, posebno ponoči - razen če boš postal cesarski taksator (cenilec) - nikar ne dotikaj zlatih palic, sicer boš zaradi poskusa tatvine neogibno kaznovan po zakonu! Ali si razumel vrhovnega sodnika Fausta?"
4 Reče strašno osramočeni **Juda**: "Gospod, zares in resnično ni bilo niti najmanjše sledi poskusa tatvine, temveč resnično samo - seveda ob nekoliko neprimernem času - preskus teže zlate palice."
5 Rečem **Jaz**: "Pojdi in si poišči ležišče! Kajti zaradi tega zla, zaradi katerega umirajo po Satanovi roki vsi tatovi, boš v doglednem času tudi ti umrl; kajti

ti si bil, si in ostaneš tat! Dokler se še bojiš ostrine zakona, po zunanjih dejanjih pač še nisi tat; toda v svojem srcu si to že dolgo! Če bi Jaz danes odpravil vse zakone, bi ti kot prvi položil svoje roke na zaklade zunaj; kajti tvojemu srcu sta tuji vsa pravičnost in zakonitost. Škoda za tvojo glavo, da pod njo ne bije boljše srce! - Pojdi zdaj spat, in bodi jutri treznejši kot danes!"
6 S to ostro grajo Juda zelo osramočen odide iz obednice v svojo spalnico in leže, toda dve uri razmišlja, kako bi mogel uiti temu, kar sem mu napovedal; toda v svojem srcu ne najde izhoda, ker se to nenehno znova oglaša s svojim zlata željnim glasom, in tako zaspi.- Mi pa tudi odidemo k počitku, ker sta nas obe prejšnji noči zelo utrudili. Toda kmalu napoči jutro.
7 In ko se je hotel Faust še enkrat obrniti, da bi ujel še malo jutranjega spanja, že prispejo prinašalci zakladov iz Korazina, ga prebudijo, in po službeni dolžnosti mora zaklade pogledati, jih taksirati in prevzeti. Ko opravi to delo, smo že vsi na nogah, in zajtrk - sveže, dobro pripravljene ribe, je že na številnih mizah v veliki obednici. Faust pride v obednico ves utrujen od dela, roko v roki s svojo mlado ženo, in prisede k Meni.
8 Šele po zajtrku, pri katerem ni manjkalo dobrega vina, Mi Faust pripoveduje, da je njegovo jutranje opravilo, ki bi ga sicer ob vsej marljivosti zaposlilo več tednov, zdaj že opravljeno in je vse odposlano na določene kraje. Vsi dokumenti ležijo skrbno pripravljeni na mizi v veliki uradni sobi in prav tako tudi sodna spremna pisma. Zaklad iz Kisjonahove votline je pravično razdeljen in najbolje opremljen s spremnimi dokumenti, enako tudi davščine poleg velikega tempeljskega zaklada iz Korazina, in tako je zdaj vse odposlano; v veliki uradni sobi je ostala samo še gomila tesarskega orodja katerega lastnik se še ni našel.
9 Rečem **Jaz**: "Tam spodaj na koncu mize, poleg matere Marije sedita dva Jožefova sinova, Jozes in Joel; tema dvema pripada! Vzeto jima je bilo kot zastava skupaj z majhno domačijo v Nazaretu, in to naj se jima spet vrne!"
10 Reče **Faust**: "Gospod, z domačijo vred! Za to jamčim! O Gospod in prijatelj! Kakšne zlovoljnosti so mi že povzročali ti lopovi; neumni zakon pa jih je pri tem podpiral, in pri najboljši volji jih nisem mogel zgrabiti za vrat. Pred mojimi očrni so počenjali najstrašnejše krivice, in pri vsej oblasti, ki mi je na voljo, nisem mogel ničesar storiti; toda zdaj jih je Satan vendarle pustil na cedilu, in gospodar položaja sem jaz, tako da morajo ti lopovi trepetati kot list v viharju, ki divja skozi gozdove! Poročilo vrhovnemu namestniku Cireniju je mojstrovina, ki ga bo vidi-ranega (potrjenega) z davki vred v trenutku poslal v Rim. Od Tira, Sidona in Cezareje je cesarska ladja s štiriindvajsetimi vesli in ob dobrem vetru opremljena celo s krepkim sidrom in krmilom, v dvanajstih dneh ob rimskem obrežju in toliko kot v cesarjevih rokah! Veselite se, še en-krat dvanajst dni pozneje, vi lopovi! Vašemu napuhu bodo postavljene prav nenavadne zapornice!"
11 Rečem **Jaz**: "Prijatelj! - Povem ti: Nikar ne vriskaj prezgodaj! Vrana vrani ne izkljuje oči! Enajsterici za zidovi sicer ne bo šlo tako, kot bi želeli! Ne bodo jih pa usmrtili, marveč dosmrtno zaprli v večno kaznilnico! Toda v javnem opravičilu Rimu bodo oprani belo kot volna, in potem bodo zahtevali dodatna poročila od tebe, in veliko truda te bo stalo, da boš zadostil vprašanjem iz Rima. Sicer se ti pa ne bo skrivil niti las na glavi; toda imel boš težave, če ne boš zadevi kos z zadostnimi pričami in drugimi dokazi. Zato ti prepuščam Pilaha; ta ti bo dobro služil v vsem. Vendar ga hitro vtakni v rimsko

uniformo, da ga v Kafarnaumu stacionirani kolegi ne bodo prepoznali! Kajti lahko ti povem: Satan svojega regimenta še zdaleč ni tako prekanjeno opremil kot to kačjo zalego. Zato bodi tudi ti poleg svoje golobje krotkosti zvit kot kača, sicer ne boš kos temu rodu!"
12 Reče **Faust**: "Večna zahvala Ti za ta nasvet! Toda ker je ta posel potekal kar se da dobro, bi se morali zdaj vendarle lotiti česa bolj razveseljivega!"
13 Rečem **Jaz**: "Prav res! Jaz sem že za to; le še na Kisjonaha počakajmo; ki bo kmalu uredil svoje blagajne!"

3. Prava uporaba čudežne in zdravilne moči

1 Kmalu pride **Kisjonah**, nas vse kar najbolj nežno in prijazno pozdravi in nato reče: "Moj neskončno ljubljeni prijatelj Jezus! - Tako pa Te imenujem samo na zunaj; kajti Ti veš, kaj in kdo si v mojem srcu. - Samo Tebi se moram zahvaliti za vse to! Samo majhno vsoto pet tisoč funtov vsega skupaj sem rade volje črtal iz dolžniške knjige ubogih meščanov Kane, in Ti si mi za to dal dobiček petdeset tisoč funtov brez neprecenljive vrednosti drugih zakladov, ki so morda vredni še enkrat toliko! Pri vsej svoji neizmerni ljubezni do Tebe Ti obljubim, da bom vse to uporabil v blagor revnih in zatiranih, in tako naj iz hudičeve nesnage naposled vendarle nastane zlato za Božja nebesa!
2 Zlata in srebra sicer ne bom dal ljudem v roke, kajti to je pravi strup za njihova slabotna posvetna srca; bom pa ljudem brez strehe nad glavo in brez posesti priskrbel streho in posestva z davka prostimi zemljišči ter jim bom dal živino in kruh in obleko. Vsakemu, ki ga bom osrečil, pa bosta oznanjena Tvoja beseda in Tvoje ime, da bi se živo zavedal, komu se mora za vse zahvaliti, in da nisem nič drugega kot samo slab in len služabnik!- Ti, o Gospod, pa me nenehno podpiraj, ko bom služil v Tvojem imenu! Če pa bi se mi kdaj zahotelo samo en čut obrniti v svet, tedaj oslabi vse moje moči, da se bom zavedel, da sem slaboten človek in iz svoje moči ne morem ničesar storiti!"
3 **Jaz** mu položim nato Svojo roko na srce in rečem: "Prijatelj in brat! Tu notri Me obdrži, in nikoli ti ne bo primanjkovalo moči za opravljanje plemenitih del! Da, z živo vero in s polno in čisto ljubeznijo do Mene in z namenom, da bi ljudem izkazoval dobroto v Mojem imenu, boš ukazoval elementom in ti bodo poslušni! Vetrovom ne bo neznan tvoj klic, in morje bo spoznalo tvoj namen. In tej ali oni gori boš lahko rekel: Dvigni se in se vrzi v morje!, in zgodilo se bo, kot si ukazal.
4 Če pa kdo za svojo vero zahteva znamenja od tebe, ne dopusti, da bi se zgodilo kaj, kar bi postalo znamenje tistemu, ki ga zahteva; kajti kdor noče spoznati resnice zaradi resnice in mu ta ni zadostno znamenje, za takega je bolje, da ostane v svoji slepoti; če ga bo k sprejetju resnice prisililo znamenje in kljub temu ne bo ravnal po nauku, bo znamenje zanj dvojna sodba. Najprej je z znamenjem prisiljen sprejeti resnico kot resnico - če jo v svoji slepoti kot takšno spozna ali ne - in drugič, mora očitno zapasti v globljo kazen v samem sebi zaradi božjega reda, če ne ravna po resnici, ki mu je bila vsiljena po znamenju, pa naj resnico kot resnico povsem spozna ali ne; kajti uspelo znamenje mu je ponudilo obvezujoč dokaz. In to je že dovolj; spoznanje ali ne spoznanje tu ne opravičuje nikogar.

5 Če nekdo za potrditev slišane resnice zahteva znamenje in pravi: "Iz tvojega govora sicer ne uvidim temelja resnice, če bi mi pa po dikciji (načinu), s katero mi je resnica sporočena, ponudil znamenje kot dejanski dokaz, bom takšen nauk sprejel kot popolno resnico!" No, potem tistemu, ki to zahteva daš znamenje, in potem ne more drugače, kot sprejeti resnico nauka, pa če jo kot takšno v bistvu spozna ali ne; kajti zdaj je znamenje nesporni porok.
6 Ker pa njegova slepota ne more doseči temelja resnice, in misli, da bi lahko, če bi se ravnal po resničnem nauku, izkusil neudobje, ki ga doslej ni bil vajen, reče sam pri sebi: Lahko daje nekaj na tem, sicer znamenje ne bi bilo mogoče; toda jaz kljub temu ne uvidim temelja, in če ravnam po tem, me stane to strahotno veliko samozatajevanja. Zato to raje opustim in živim tako, kot sem vajen; takšno življenje sicer poteka brez izrednih znamenj, je pa ne glede na to zelo prijetno!"
7 Glej, ravno v tem pa je tudi že obsodba, ki si jo je tisti, ki je zahteval znamenje, sam pripravil po znamenju, ki seje zgodilo na njegovo zahtevo, ki mu je dalo neomajen dokaz, proti kateremu ne more postaviti nobenega nasprotnega dokaza; v svojem napačnem načinu življenja pa potem vendar nastopa kot bojevnik proti večni resnici in jo dejansko zavrže, čeprav neuničljivega znamenja razodete mu resnice, ki mu je bilo dano v dokaz resnice, nikdar več ne more spraviti s poti. Zatorej je neprimerno bolje, da nikoli ne dokazuješ resnice z znamenjem!
8 Toda v korist in v siceršen prid ljudi brez kakršne koli zahteve lahko po tihem delaš znamenja, kolikor hočeš, pa to ne bo nikomur v greh in še manj v obsodbo. Ko pa si vnaprej storil čudež v prid ljudi, potem lahko daš tistim ljudem tudi nauk, če si ga želijo; če pa želje ne izrazijo, jih samo resno posvari pred grehom. Toda v nadaljnje poučevanje se ne spuščaj; kajti tisti, ki si jim pomagal, te imajo za magičnega zdravnika in znamenje zanje ni nadaljnja prisila.
9 Vsi, ki jim bo dana oblast, da v nujnem primeru delajo znamenja, pa naj natančno upoštevajo ta Moj nasvet, če hočejo delati resnično dobro.
10 Predvsem pa naj se vsak varuje, da bi delal znamenja, kadar je razburjen in jezen! Kajti vsako znamenje more in mora biti storjeno samo iz najčistejše in najresničnejše ljubezni in krotkosti; če pa je storjeno z jezo in s togoto, tudi to je mogoče, tedaj ima zraven svoj delež že pekel, in takšno znamenje potem ne le da ne prinese blagoslova, temveč prinese celo prekletstvo.
11 Če pa sem vam že večkrat dal nauk, da morate blagoslavljati celo tiste, ki vas preklinjajo, koliko manj smete pripravljati prekletstvo slepim v duhu, ki vam ne prihajajo naproti s kletvijo, marveč zgolj s prazno slepoto svojega srca!
12 Dobro torej premislite vse to in tako tudi ravnajte, pa boste vsepovsod prinašali blagoslov, četudi ne vseskozi duhovno, pa vendarle telesno, kot sem storil tudi Jaz sam in še zmeraj delam; kajti pogosto vpliva zgolj telesno dobro delo pri kakšnem revežu bolj na njegovo srce in njegovega duha kot sto najboljših naukov o krepostih, in zato je tudi prav,
da se pri razširjanju evangelija s telesnimi dobrimi deli utira pot v srce revežev in šele potem zdravim srcem oznanja evangelij, ne pa da se ga najprej oznanja, nato pa z znamenjem pahne bedne poslušalce v najočitnejšo sodbo, torej v še hujšo bedo. kot je bila njihova prva, ki je prizadela samo telo.

13 Če boš poklican k bolniku, položi roke nanj pred pridigo, da mu bo odleglo; šele ko te potem vpraša: "Prijatelj, kako ti je bilo kaj takega mogoče?", mu odgovori: "Po živi veri v ime Njega, ki Ga je Bog poslal iz nebes v resnično zveličanje vseh ljudi!" - Če te bo potem naprej vprašal po imenu, ga po zmožnosti njegovega dojemanja toliko uvodoma poduči, da začne spoznavati, da je pojav mogoč.
14 Ko je prišel tako daleč, mu v pravi meri razkrivaj več in več. Če po takšnih razgovorih ugotoviš, da postaja poslušalčevo srce čedalje živahnejše, mu nazadnje povej vse, in on bo to gotovo sprejel in bo verjel vsaki tvoji besedi. Če pa mu daš preveč naenkrat, ga bo zadušilo, zmedlo bo njegove čute, in potem bo težko delati z njim.
15 Novorojenemu otroku tudi ne damo takoj hrane, primerne odraslemu možu, ker bi ga usmrtila, toliko manj smemo duhovnemu otroku dati takoj na začetku moško duhovno hrano; damo mu le duhovno hrano, ki je takšnim otrokom najprimernejša, sicer bi umrli in potem bi jih bilo nadvse težko znova oživiti v duhu. - Ste zdaj vsi to res dobro dojeli in razumeli?"
16 Reko **vsi** z ganjenim srcem: "Da, Gospod, to nam je zdaj tako jasno kot sonce ob najjasnejšem opoldnevu; vse bomo dosledno upoštevali!"
17 Rečem **Jaz**: "Dobro, pojdimo zdaj k votlini, v kateri so farizeji skrivali svoje zaklade; kajti v votlini je še ena jama, ki jo bomo preiskali. Vzemite pa s seboj dovolj bakelj, vina in kruha; tam bomo srečali zelo lačna bitja."

4. Obisk in opis kapniške jame

1 Kisjonah naroči, naj vse to prinesejo. Tudi Baram, ki se še zmeraj ni mogel ločiti od nas, naroči svojim ljudem, naj prinesejo njegove preostale zaloge vina in kruha. Jairut in Jonael, se prav tako ne moreta ločiti od Mene in me tudi prosita, ali bi smela sodelovati pri tej ekspediciji.
2 In **Jaz** rečem: "Vsekakor; vidva sta celo nujno potrebna pri tem, in Arhiel nam bo po svoje dobro služil! - Povem vama pa še nekaj: Odposlanci vajinih smrtnih sovražnikov pravkar zapuščajo Sihar in se odpravljajo semkaj, da bi vaju pripravili do skorajšnje vrnitve; ljudstvo se je namreč dvignilo proti njim in je že predvčerajšnjim pregnalo na novo postavljenega duhovnika. Tudi ta bo med njimi. Se danes zvečer bodo prispeli semkaj, nato jih bomo nekoliko obdelali. Zdaj se pa odpravimo na pot!" - Pri tej ekspediciji pa so hotele biti navzoče tudi ženske in dekle in so Me vprašale glede tega.
3 **Jaz** pa sem jim rekel: "Moje ljube hčere! To ni pot za vas; zato ostanite lepo doma in skrbite, da nas bo zvečer čakala primerna večerja!" - žene so bile s tem zadovoljne, tudi Marija, in so poskrbele za hišo. Lidija bi sicer zelo rada šla z nami; toda ko je videla, da to ni bila Moja volja, je tudi ona ostala doma in je naredila, kar so naredile druge.
4 Mi pa smo se odpravili na pot, v nekaj urah dosegli votlino ali jamo in pri priči s prižganimi bakljami vstopili vanjo. Kisjonah je strmel nad veliko prostornino in izredno zanimivimi kapniškimi formacijami, ki so v tej jami gotovo najzanimivejše v vsej Mali Aziji, ki imajo množico takšnih jam. Pred plahimi opazovalci so se pojavili velikanski liki vseh vrst.
5 Sam **Faust**, ki mu sicer ni manjkalo rimskega junaškega poguma, je tukaj postal čisto ponižen in je rekel: "Tu bi se lahko nehote prepričal, da prebivajo v podzemlju neke vrste bogovi, ki s svojo neznansko močjo opravljajo takšna

velikanska dela. Tu so podobe ljudi, živali in dreves; toda kako velike! Kaj so v primerjavi s temi velikanski rimski templji in kipi?!. - Tu je prav dobro oblikovan Arabec! Resnično, če bi hotel in mogel splezati na njegovo glavo, bi se moral celo uro vzpenjati po stopnicah. Poleg tega pa je še v sedečem položaju in vrti se mi že, če pogledam navzgor proti njegovi glavi! Ah, to je res nadvse vredno ogleda in razmisleka! Naključje tega vendar ni moglo narediti!? Tam je spet skupina vojščakov z mečem in sulico! Še globlje zadaj se nam reži najbolj velikanski slon; res si ni mogoče zamisliti kaj mogočnejšega! - Gospod, Gospod! Kako, kako je vendar vse to tako čudovito nastalo?!"
6 Rečem **Jaz**: "Prijatelj, opazuj vse, kar se ti bo prikazalo pred očmi in ne sprašuj veliko; sledila bo čisto naravna razlaga. Zgodilo se bo še marsikaj, kar te bo še bolj začudilo; toda tudi o tem nič ne sprašuj! Ko bomo iz votline spet zunaj na prostem, vam bom vsem te stvari pojasnil."
7 Pot nadaljujemo in pridemo v silno veliko in visoko dvorano, ki pa ni mračna, temveč kar dovolj osvetljena; v tej dvorani je namreč več naftnih vrelcev, ki so jih že pred mnogimi leti prižgali ljudje, ki so prebivali v tej jami, in odtlej so nenehno goreli z različno močnimi, visokimi plameni in to veliko dvorano deloma razsvetljevali, skozi dokaj široko odprtino na visoki kupoli pa je prihajala vanjo tudi dokaj močna dnevna svetloba - tako daje bila dvorana, kot rečeno, kar dovolj osvetljena.
8 Na tleh te votline ali jamske dvorane pa so se videli vsakovrstni liki. Tu so ležale kače, velikanske krastače in različne druge, deloma dobro, deloma slabo ali samo na pol izoblikovane živalske podobe pa tudi velika množica malih in velikanskih kristalnih tvorb vseh barv, pogled na vse to pa je bil presenetljiv in neznansko lep.
9 Tedaj je **Faust** rekel: "Gospod, tu bi bilo toliko cesarskega nakita, da o podobni količini noben cesar niti sanjal še ni! To pa je najbrž nekakšen Tartar, kot ga opisuje grški mit!? Manjkajo samo še Stiks, stari Haron, trije znani neizprosni sodniki duš Minos, Eakus in Radamantis, triglavi pes Cerber, potem nekaj furij in nazadnje še Pluton z lepo Proserpino, in Tartar trpljenja bi bil popoln! Številni ognji iz tal in sten, tisočere najostudnejše podobe živali na tleh - četudi mrtve in okamenele - in še množica tartarskih stvari še preglasno oznanjajo, da smo zdaj že v samem Tartaru ali pa vsaj na najboljši poti tja; ali, kar se mi zdi najverjetneje, grški mit o Tartaru je zanesljivo nastal na podlagi te ali katere druge votline, podobne tej !"
10 Rečem **Jaz**: "Veliko resnice je v tem, kar nazadnje praviš, ni pa vsa; kajti vselej zelo premetena duhovščina vseh ljudstev je znala zmeraj in povsod takšne naravne pojave najbolje izrabiti in uporabiti v svojo korist. Tako jih je uporabila tudi v Grčiji in Rimu in potem dala prosto pot svoji hudobni domišljiji in tako ljudstvo prepričevala in zaslepljevala vse doslej in ga bo še naprej do konca sveta - včasih bolj, včasih manj.
11 Dokler bo zemlja v svoji nujno zelo mnogovrstni sestavi kazala kakor koli umišljene tvorbe, tako dolgo bodo tudi njeni ljudje, ki so iz različnih vzrokov duhovno slepi in mračnjaški, v svoji razumarski domišljiji oblikovali vsakovrstne popačene slike in jim pripisovali izredne božanske moči in učinke, saj kot slepci ne morejo razvideti resničnega temelja.
12 Tam, poglej, je tvoj Stiks, brodar Haron, in onstran skoraj dvanajst sežnjev široke in kvečjemu laket globoke reke, ki je pravzaprav samo

nekakšen tolmun in se ga da na plitvini zelo lahko prebresti, opaziš v medli svetlobi tudi svoje tri sodnike, nekaj furij, Cerbera in Plutona s Proserpino, like, ki so samo z določene razdalje videti takšni, od blizu in pri močni svetlobi pa so podobni vsemu drugemu bolj kot temu, kar je iz njih naredila človeška domišljija. - Zdaj pa pojdimo, ne da bi Haronu ponudili naulum (brodnino), peš čez Stiks, pa si borno na oni strani nekoliko ogledali ta Tartar."
13 Na zelo plitvem mestu prebredemo tako imenovani Stiks in skozi precej ozko razpoko prodremo v Tartar, ki, osvetljen z našimi bakljami, še prekmalu začne razkrivati velik zaklad, ki ga noben farizej še ni izdal, in tako pride z Mojo pomočjo na dan vse, kar je bilo še tako skrito.

5. Zgodovina najdenih zakladov

1 **Faust** sklene roke nad glavo in takoj pokliče Pilaha k sebi, rekoč: "Ali nisi vedel za to, ker mi nisi o tem ničesar razkril? - Govori, sicer ti bo trda predla!"
2 Reče **Pilah**: "Gospod! 0 tem nisem ničesar vedel in v to votlino še nikoli nisem prodrl tako daleč kot zdaj! Stari so pa gotovo vedeli za to; toda vse to so zamolčali, da bi jim na koncu vendarle ostal denar za odkupnino iz kakršne koli ječe. Pa ti vzemi vse; odslej je hvala Bogu tvoje!"
3 Faust vpraša tudi Mene, ali je Pilah govoril resnico in **Jaz** potrdim to Pilahovo izjavo in rečem Faustu: "Prijatelj, če vzame kdo hčer iz ugledne hiše za ženo, lahko upravičeno pričakuje doto. Ti si imel doslej veliko opravkov, zato pri razdelitvi prejšnjih dobrin nisi dobil svojega deleža - in tako sprejmi ves ta zaklad v svojo pravno last; po zemeljski cenitvi je vreden tisoč krat tisoč funtov.
4 Največ so vredni veliki biseri, vsak od njih je velik kot kurje jajce. Cel kovinski zaboj, ki meri okrog tisoč drahem, je poln velikih biserov, vsak od njih je neprecenljive vrednosti. Takšni biseri se zdaj na zemlji ne porajajo več, ker tudi takšnih lupinarjev, tako kot še veliko drugih živali iz pradavnine ni več. Teh biserov pa niso našli v morju, marveč jih je kralj Ninias, imenovan tudi Ninus našel v zemlji, ko je dal zgraditi temelje za mesto Ninive. Po raznoliki usodi so prišli v Jeruzalem deloma že v Davidovih, večinoma pa v Salomonovih časih; v to votlino pa tedaj, ko so Rimljani kot osvajalci zasedli Palestino, pravzaprav skoraj pol Azije.
5 Ko so veliki duhovniki, ki so za votlino že dolgo vedeli, dobili sporočilo o rimskem vpadu, so naglo nagrabili največje in premične tempeljske zaklade in jih srečno spravili vanjo. Zlati levi, ki so nosili Salomonov prestol in deloma stražili njegove stopnice, so bili ob babilonskem porušenju Jeruzalema izgubljeni v ruševinah, poznejše, ob vnovični graditvi pa so jih spet našli in duhovniki so jih sprejeli za tempelj. Ti so večinoma tudi tukaj; kajti ob rimski zasedbi so spravili semkaj vse dragocenosti, ki so jih zmogli v naglici nagrabiti, tako kot so ob vpadu tedaj mogočnih Babiloncev spravili pomembno količino tempeljskih zakladov v znano votlino pri Korazinu, čeprav so nato Babilonci kljub temu našli v templju še dovolj, zlasti tempeljski službi posvečene posode in zaklade, in jih odnesli s seboj v Babilon. Ukaži zdaj svojim ljudem, naj vse to spravijo iz votline; nato pa naj

Arhiel vhod te votline tako zadela, da odslej ne bo noben človek več stopil vanjo."
6 Faust pri priči ukaže služabnikom, naj vse te zaklade spravijo ven; ko pa jih ti začnejo dvigovati, nimajo dovolj moči, da bi dvignili številne težke kovinske zaboje. Zato Me prosijo, naj jim podelim za to potrebno moč!
7 **Jaz** pokličem Arhiela in rečem: "Spravi vso to nesnago ven, in sicer takoj v Kis v veliko skladišče!" - In vsi številni težki zaboji so v trenutku izginili, Arhiel pa je bil takoj spet tu, tako da ni nihče niti opazil, kdaj je bil odsoten.
8 Reče nato **Faust**: "To je vendar prečudežno! Moji služabniki bi imeli s tem tri dni dela - to pa se je v trenutku neopazno zgodilo, in od vseh številnih zabojev ni videti niti enega! Ne vprašujem več, kako je kaj takega mogoče; kajti potreben je božji čut, da bi dojel in prav ocenil takšne prikazni !"
9 Rečem **Jaz**: "Da, da, prav imaš ! Za zdaj človeku tudi ne bi bilo dobro, če bi vse tako hitro razumel, kar se mu kaže kot nerazumljiva prikazen. Kajti zapisano je: "Če boš jedel od drevesa spoznanja, boš umrl!" Zato je bolje, da sprejmeš vsako čudežno dejanje kot to, kar je na zunaj, in si pri tem živo misliš, da pri Bogu nobena stvar ni nemogoča. Če hočeš namreč razložiti takšno dejanje, je po razlagi prav tako nerazumljivo kot pred njo.
10 Dovolj je, da vidiš, da obstaja zemlja, sposobna nositi in prehranjevati ljudi! Če bi vedel razlog, zaradi katerega je bila narejena, bi zate izgubila čar, in ne bi se je več veselil, temveč bi si zgolj želel do temeljev raziskati katero drugo zemljo. In če bi pri njej odkril enak razlog nastanka in obstoja, in enakega tudi pri tretji, četrti in peti, potem te tudi ne bi več mikalo raziskati še šesto in sedmo; postal bi len, brezvoljen, naveličan življenja; jezen bi začel preklinjati življenje in uro, ki te je začela bogatiti s takšnim spoznanjem - pa bi bilo takšno stanje za tvojo dušo prava smrt!
11 Ker pa je po božjem redu vse urejeno tako, da lahko tako človek kot tudi vsak angelski duh spoznava le postopno - in celo tedaj samo do določene stopnje - vse o Božji naravi v sebi in tudi v vseh ustvarjenih stvareh, mu ostaja nenehno naraščajoče veselje do življenja in ljubezen do Boga in do bližnjega, po kateri edini more postati in bo postal večno blažen. - Razumeš to resnico?"
12 Reče **Faust**: "Da, Gospod in prijatelj, natančno jo razumem! In zato Te ne bom več vpraševal, zakaj so nastale v tej votlini te tvorbe"

6. Nastanek in udor kapniške jame

1 Rečem **Jaz**: "To ni pomembno. Če veš ali ne, to ti ne bo življenje ne osiromašilo ne obogatilo. Toda kljub temu lahko veš, da pri tem ni nikoli sodelovala človeška roka, marveč je narava elementov to oblikovala sama kot po naključju. Gore nenehno srkajo raztapljajočo vlago iz zraka; poleg tega ogrinjajo najvišje vrhove gora zelo pogosto dež, sneg in megla. Vsa ta na gorah nakopičena vlaga večinoma prenika skozi gorsko prst in kamenje, in tam, kjer doseže notranje votle prostore, se zgosti v kaplje, ki so skoraj do polovice sestavljene iz raztopljenega apnenca. Takšne kaplje padajo navzdol. Njihova čista voda potem prenika še globlje ali izhlapi v takšnem prostoru. Toda sluzasta apnenčasta masa postaja čedalje trša, in ker se nenehno množi, nastanejo nazadnje vsakovrstne oblike, ki so bolj ali manj podobne eni ali drugi stvari na zemlji. In po enaki, povsem naravni poti so nastale vse

tvorbe v tej votlini, poleg tega pa je treba tudi domnevati, da so Satanovi služabniki veliko pripomogli k oblikovanju tvorb, človeku čim bolj podobnih, zato, da bi zaslepili slabotne ljudi.
2 Zato je bolje, da postane takšna votlina, ki zelo podpira mračno praznoverje, za vse prihodnje čase nedostopna. In tako pojdimo spet ven na prosto, da bo Arhiel izpolnil svojo nalogo povezano s to votlino!"
3 **Faust** se mi najsrčneje zahvali za to razlago in reče: "Meni je ta razlaga toliko jasnejša in razumljivejša, ker sem to slišal - četudi bolj kot domnevo - že od rimskih naravoslovcev. Ampak tudi pristavek o Satanovem sodelovanju je veliko vreden; kajti sovražnik življenja takšnih reči gotovo ne bo pustil neizrabljenih, in zle posledice so na treh celinah pred našimi očrni! To mi je zdaj vse zelo jasno; toda nikakor pa ne morem razumeti ene stvari - in to je Božja blaženost!
4 Povej mi, kakšno veselje pa ima lahko Bog, kateremu mora biti najgloblji temelj vse biti večno enako skoz in skoz poznan, s Svojim neuničljivim življenjem?! Ali je tega, da mu je zmeraj vse jasno in da Se iz Samega Sebe ne more nikdar spremeniti, res lahko vesel? To bi pač od dolgočasja ubilo vsakega človeka."
5 Rečem **Jaz**: "Poglej te ljudi! Ti so Božje veselje, če v Njegovem redu postanejo to, za kar so določeni. V njih Bog spet najde Sebi enake, in njihova nenehna rast v spoznanjih vseh vrst in s tem v vsej ljubezni, modrosti in lepoti je neuničljivo Božje veselje in blaženost! Kajti vse, kar obsega neskončnost, obstaja edino zaradi majhnega človeka, in večno ne obstaja nič, kar ne bi obstajalo zaradi malega človeka. - Zdaj veš tudi to! Toda odidimo iz te votline, da bo lahko Arhiel čimprej opravil svojo nalogo!"
6 Zdaj pohitimo iz votline in kmalu smo pri izhodu. Ko smo vsi zunaj, namignem Arhielu, in tedaj strašansko zagrmi in izjemno prostrani vhod je videti kot visoka granitna stena, skozi katero bi pač težko prodrl umrljiv človek, pa če bi se tega lotil še tako resno. Da pa bi bil vstop tako rekoč docela nemogoč, se je potem, ko smo se oddaljili od vhoda kakih tri tisoč korakov, tam zemlja sesedla, tako daje bil nekdanji vhod za več kot sto človeških višin nad zdaj dostopnim površjem, ki je bilo potisnjeno v globino; imeti bi morali nad sto človeških višin dolgo lestev, da bi lahko čez navpične stene dosegli nekdanji vhod - to pa ne bi bilo smiselno, ker je vhod sam postal najtrša strma skalna stena.
7 Ko Faust in tudi drugi navzoči zagledajo tolikšno spremembo na tem kraju, Mi reče **Faust**: "Gospod in prijatelj! Resnično, nikakor se ne morem več znajti! Znamenja postajajo preveč stvariteljsko velika; od mojega spoznavnega obzorja so oddaljena že celo večnost! Zdaj res ne vem, ali še živim ali pa sanjam! Tu se dogajajo nenavadno skrivnostne, prečudežne reči: tu stojim kar najbolj trezen in vendar povsem pijan in v svoji zavesti še komaj zmorem razlikovati, ali sem moškega ali ženskega spola. - Poglejmo samo to strašno skalno steno! Kje je bila prej, ko smo zlahka dosegli votlino po res dobro uhojeni pešpoti?
8 Se najbolj nenavadno pri vsej zadevi pa je to, da kljub spremembi več tisoč juter zemljišča ni nikjer videti niti sledu kakšnega nasilnega razdejanja. Zadeva je videti ravno takšna, kot da se tu od nastanka zemlje ne bi prav nič spremenilo! Resnično, če bi tu tisoč Ljudi delalo sto let, je vprašanje, ali bi lahko takšno količino zgolj odstranili tako, da bi bila ta skalna stena, ki je

visoka dobrih stopetdeset človeških višin in več kot eno uro široka, tako razkrita kot je zdaj, ko vendar pred nekaj trenutki ni bilo niti sledu o njej, kaj šele tako, da ne bi bilo niti sledu razdejanja! To je res nezaslišano! Radoveden sem, kako bodo pogledali številni mornarji, ko bodo namesto prejšnjega bujnega gozda zagledali to ogromno steno! - Veliko jih sploh ne bo vedelo, kje so; in mnogi bodo gledali kot tele v nova vrata, katerih še ni vajeno!"
9 Rečem **Jaz**: "Zato vam rečem, molčite o vsem tem in niti ženam ničesar ne povejte; kajti prav zato jim tokrat nisem dovolil, da bi šle zraven, ker ob izrednih dogodkih kljub vsej prepovedi ne morejo držati jezika. Zato jim tudi vi ne povejte ničesar o izrednih dogodkih, ki so se zgodili tu! Lahko jim opišete, kakšna je videti votlina in tudi poveste za nove zaklade, ki smo jih našli; toda niti zloga več!" - Vsi slovesno prisežejo, nato pa se mirno napotimo proti Kisu, tja prispemo ravno ob sončnem zahodu. Tu nam pride nasproti množica žena in dekel, ki smo jih pustili doma, in vsevprek vprašujejo, kaj čudežnega smo doživeli. Dobijo pa odgovor, da je še prezgodaj za spraševanje, in da niso počeli nič drugega kot dvigali zaklad, ki so ga farizeji zamolčali. S tem sporočilom se radovedne ženske zadovoljijo in ne vprašujejo več veliko.
10 Mi pa gremo takoj k večerji, ker nihče, ki je bil zraven, ni kosil, zato so bili vsi že precej lačni in so zelo hrepeneli po dobri večerji.

7. Faust najde zaklade lepo zložene in zastražene v skladišču

1 Šele po večerji je šel Faust na Moj ukaz v veliko skladišče, da bi se prepričal, ali je z zakladi, ki jih je Arhiel spravil iz votline v Kis, vse v redu. Tam je bilo vse v najlepšem redu, narejen je bil celo velik seznam različnih zakladov, najdenih v votlini, navedena pa je bila tudi vrednosti. Faust vpraša stražarje, kdo je ta seznam naredil.
2 **Stražarji** pa odgovorijo: "Gospod, našli smo ga, ko smo bili postavljeni semkaj na stražo. Kdo ga je naredil, ne vemo povedati."
3 **Faust** spet vpraša: "Povejte mi, kako so prišli ti zakladi semkaj in kdo jih je prinesel!"
4 Reko **stražarji**: "Tudi tega ne vemo; prišel je samo mladi mož, ki smo ga že nekaj dni videli tukaj v družbi čudežnega zdravnika iz Nazareta, in ukazal, naj zastražimo zaklade. Rimski nižji sodnik nas je potem poslal semkaj in zdaj že skoraj dve uri stražimo. To je vse, kar verno o zakladu in o tem, kako se je znašel tukaj, in niti zloga več ali manj!"
5 Faust gre nato s seznamom, ki ga je vzel s seboj, k nižjemu sodniku in ga vpraša enako kot stražarje; toda nižji sodnik ve o vsej zadevi prav tako malo kot prej stražarji. Ker Faust vidi, da nihče v Kisu ne ve ničesar o tem, kako so bili zakladi prineseni, reče sam pri sebi: "Ker nihče ničesar ne ve, jih tudi ne bom na nič več opozarjal, da se zadeva ne bi po nepotrebnem razvedela med ljudmi!"
6 S takšnim samogovorom gre Faust spet v svoje stanovanje, tam pa ga že odprtih rok pričakuje njegova mlada žena. Toda preden se odpravi k nočnemu počitku, pride še k Meni, da bi se pogovoril o pomembnih zadevah. Jaz pa mu naročim, naj pride k Meni jutri, za zdaj pa mu ukažem za telo in

dušo potrebni počitek. In Faust pri priči odide k počitku, saj ga je tako kot vsi drugi nujno potreboval.
7 Če dobro spiš, noč kmalu mine, in tako je bilo tudi tokrat; zdelo se jim je, da so zaspali šele pred nekaj minutami, in že jih je svetlo jutro klicalo, naj zapustijo sladka ležišča in spet začnejo z dnevnimi opravili. Zgodaj pripravljeni zajtrk je privabil vse iz različnih spalnic v veliko obednico, kjer smo, kakor že v minulih dneh, pozajtrkovali, in po zajtrku so Mi prvič v Jehovovem imenu dali hvalo in čast na Davidov način, ko je govoril (Psalm 33):
8 "Radujte se, pravični, Gospoda; pobožni naj Ga lepo slavijo. Zahvaljujte se Gospodu s harfami, in pojte mu na psalter z desetimi strunami. Pojte Mu novo pesem, dobro Mu pojte s čistim glasom; kajti Gospodova beseda je resnična, in kar On obljubi, izpolni zanesljivo. On ljubi pravičnost in pravo sodbo; zemlja je polna Gospodove dobrote! - Nebo je narejeno po Gospodovi besedi in po dihu Njegovih ust vsa njegova vojska. Kakor v mehu zbira vodo v morju, in jo shranjuje v globinah. Ves svet naj se boji Gospoda, in pred Njim naj vse trepeta, kar prebiva na zemeljskih tleh; ko On govori, se zgodi, in ko On ukaže, je tako. Gospod uničuje sklepe nevernih in hudobnih in odvrača misli narodov od njih. Toda Njegov sklep ostane vekomaj in misli Njegovega srca na veke. Blagor ljudstvu, čigar Bog je Gospod, kajti to ljudstvo Si je izvolil za Svojo dediščino! - Gospod gleda z nebes in vidi vse človeške otroke. S Svojega trdnega prestola gleda na vse, ki prebivajo na zemlji. On vodi njihovo srce in opazuje njihova dela. Kralju ne pomaga njegova velika oblast in velikana ne bo rešila njegova velika moč! Tudi konji ne pomagajo in njihova velika moč ne rešuje! Kajti Gospodovo oko gleda samo na tiste, ki se Ga bojijo in upajo v Njegovo dobroto, da reši njihove duše smrti in jih ob lakoti preživlja. Naše srce se veseli Gospoda, in vsi zaupamo v Njegovo sveto ime! - Tvoja dobrota, o Gospod, bodi nad nami, kakor upamo v Tebe!"

8. 0 nebeškem kraljestvu

1 Po tej jutranji hvalnici, Me **Faust**, ki je bil seveda navzoč tako pri zajtrku kot tudi pri hvalnici, hitro vpraša: "Toda le od kod so vzeli Tvoji učenci vso to Tebe vredno, tako čudovito in povsem resnično eksklamacijo (hvalnico)? Česa tako vzvišenega še nisem slišal!"
2 Rečem **Jaz**: "Priskrbi si od farizejev Božje pismo in beri v njem psalme kralja Davida; v njih boš našel vse to! Priskrbel ti ga bo poglavar Jair, s katerim bomo imeli opraviti še danes. Kajti pred dvema dnevoma so položili v grob njegovo hčerko, ker je umrla! Svoj greh do Mene je najgloblje obžaloval; zato mu bom tudi pomagal in naj ne bo izgubljen za Božje nebeško kraljestvo!"
3 Vpraša **Faust**: "Gospod, kakšno kraljestvo je to in kje je?"
4 Rečem **Jaz**: "Da, Moj ljubi prijatelj, resnično pravo Božje nebeško kraljestvo je za resnične Božje prijatelje povsod, za Božje sovražnike pa nikjer; kajti zanje je spet pekel vse, kamor hočeš in moreš obrniti svoje oči in druge čute. Tu je spodaj in zgoraj enako. Ne oziraj se niti navzgor k zvezdarn - te so zemlje kot je ta, na kateri stojiš - niti ne obračaj svojih oči navzdol k zemlji, kajti ona je sojena kot tvoje telo, ki mora nekoč umreti in strohneti!

Zato pa pridno preiskuj in išči v svojem srcu; tam boš našel, kar iščeš. Kajti v srce vsakega človeka je položeno živo seme, iz njega se ti bo razcvetela večna zarja večnega življenj a.
5 Glej, prostor, v katerem se giblje ta zemlja tako kot veliko sonce, luna in vse neštete zvezde, ki sami zase spet niso nič drugega kot sonca in zemlje, je neskončen! S hitrostjo misli bi lahko zapustil to zemljo in s to hitrostjo hitel naravnost naprej - in če bi večno tako hitel, se po mnogih večnostih vendarle nikdar ne bi približal nekakšnemu koncu! Povsod pa bi naletel na najredkejše in najčudovitejše stvaritve, ki napolnjujejo in oživljajo neskončni prostor.
6 Skozi svoje srce pa boš po smrti svojega telesa stopil v neskončni Božji prostor, in glede na to, kakšno je tvoje srce, boš naletel na nebesa ali pa na pekel!
7 Posebej ustvarjenih nebes ni nikjer, niti kakšnega posebej ustvarjenega pekla, marveč prihaja vse to iz človekovega srca; in tako si vsak človek prav v svojem srcu pripravlja, glede na to, ali dela dobro ali slabo, nebesa ali pekel, in kakor veruje, hoče in dela, tako bo tudi živel iz svoje vere, iz katere se hrani njegova volja in prehaja v delovanje.
8 Vsak pa naj preveri nagnjenja svojega srca, in zlahka bo izvedel, čigavega duhaje polno njegovo srce. Če vlečejo njegova nagnjenja srce in njegovo ljubezen v svet, in če čuti v sebi hrepenenje, da bi postal velik in ugleden v svetu - če čuti srce, ki je nagnjeno ošabnosti, neugodje do ubogega človeštva in občuti v sebi željo, da bi vladalo nad drugimi, ne da bi bilo od Boga izvoljeno in maziljeno za vladanje, je v srcu že seme pekla, ki, če se ne bojuje proti njemu in ga ne zaduši, po telesni smrti človeku najočitneje ne pripravlja drugega kot pekel.
9 Če pa je človekovo srce polno ponižnosti in se človek čuti srečnega, da je najmanjši med ljudmi, vsem služi, in zaradi ljubezni do bratov in sester ne misli nase, predpostavljenega voljno uboga v vseh dobrih, bratom tako in tako koristnih stvareh, in prav tako ljubi Boga nadvse, tedaj zraste v srcu nebeško seme v resnična, večno živa nebesa, in človek, ki torej v vsej polnosti že skriva celotna nebesa v svojem srcu, polnem prave vere, najčistejšega upanja in ljubezni, po telesni smrti tudi ne more priti nikamor drugam kot v Božje nebeško kraljestvo, ki ga je v vsej polnosti že dolgo nosil v svojem srcu! - Če to prav premisliš, boš zlahka razumel, kako je pravzaprav z nebeškim kraljestvom in s peklom."
10 Reče **Faust**: "Najljubši, nadvse modri Gospod, Mojster in prijatelj! Resnično, Tvoje besede so sicer zvenele nadvse modro; toda tokrat jih nisem mogel dojeti v vsej globini! Kako bi mogla biti na določen način nebesa in pekel skupaj na enem mestu, saj bi potemtakem očitno moralo eno prežemati drugo, to se zdi meni, še zelo materialno mislečemu človeku nemogoče! Kako pa naj se naposled iz mojega srca razcveti neskončno srečna ali nesrečna neskončnost, mi je še bolj nerazumljivo kot vse drugo! Zato Te že moram prositi, da bi mi to razložil bolj razumljivo; sicer bom odšel od tod domov ob vsej svetlobi pri belem dnevu duhovno slep!"

9. Gospod kaže bistvo neba in zemlje v primerah

1 Rečem **Jaz**: "Pazi torej dobro; gre Mi namreč za to, da bi se ti vrnil domov odprtih oči!
2 Glej, v neki hiši stanujeta dva človeka. Eden je zadovoljen z vsem, kar v potu svojega obraza z Božjim blagoslovom izvabi iz zemlje. Zadovoljen in vesel uživa skromni pridelek svoje pridnosti, in njegovo največje veselje je, da trudoma pridobljene zaloge deli s še revnejšimi brati. Če pride k njemu lačen človek, je vesel, da ga lahko nasiti in ga nikoli jezno ne vpraša za razlog njegove revščine in mu ne prepove, da bi še kdaj prišel, če bo morda spet lačen.
3 Ne godrnja nad zemeljskimi državnimi ustanovami in, če mora plačati kakšne davke, zmeraj govori z Jobom: "Gospod! Ti si mi dal; Tvoje je vse! Kar si dal, lahko vsak čas spet vzameš; naj se zmeraj zgodi edino Tvoja sveta volja!"
4 Skratka, tega človeka ne more nobena stvar zmotiti v njegovem veselju, prav tako pa tudi ne v njegovi ljubezni in v njegovem zaupanju v Boga in izvirajoč iz tega tudi ne v ljubezni do svojih zemeljskih bratov; jeza, nevoščljivost, prepir, sovraštvo in napuh pa so mu tuji.
5 Toda njegov bratje najbolj nezadovoljen človek na svetu. Ne veruje v nobenega boga in govori: 'Bog je prazna beseda, s katero ljudje označujejo najvišjo stopnjo tuzemskega junaštva. V pomanjkanju je lahko srečen samo najneumnejši človek, kakor so tudi nerazumne živali srečne, če le pičlo dobijo tisto, kar zahteva njihov nemi in topi naravni nagon. Človeku, ki se je s svojim razumom dvignil daleč nad živalski svet, pa se ni treba več zadovoljiti z navadno svinjsko krmo, mu ni treba s svojimi, za kaj boljšega določenimi rokami riti po zemlji - to se spodobi le živalim in sužnjem - marveč mora zgrabiti za meč, se povzpeti do mogočnega vojskovodja in skozi slavoloke vkorakati v velika mesta sveta, ki jih je zavzel. Zemlja mora drgetati pod kopiti z zlatom in dragulji okrašenega konja, ki ponosen nosi gospodarja mogočnih vojnih trum.'
6 S takšnimi nazori potem tak človek prekolne svoj bedni obstoj, v svojem srcu preklinja revščino in, hrepeni po sredstvih, s katerimi bi si pridobil velike zaklade in bogastva in s pomočjo katerih bi uresničil svoje oblastiželjne zamisli.
7 Svojega zadovoljnega brata zaničuje in vsak še revnejši, mu je gnusoba. Pri njem ni niti sledu usmiljenja; to je zanj smešna lastnost bojazljivih sužnjev in ljudi, ki jim pomeni družba vse. Človeku se spodobi samo velikodušnost - toda ta kar se le da redko! Če pride k njemu revež, ga sprejme z vsakovrstnimi žaljivkami in govori: "Poberi se od mene, mrha lena, požrešna pošast, razcapana človeška šema! Delaj, žival, če hočeš žreti! Pojdi k sprijenemu bratu mojega telesa, nikakor pa mojega vzvišenega duha; ta sam kot navadna tovorna žival dela za sebi enake in je usmiljen kot človek, ki mu družba pomeni vse! Jaz sem le velikodušen - in ti tokrat še podarim tvoje življenje najnavadnejšega črva."
8 Glej, tadva brata, otroka enega očeta in ene matere, živita skupaj v eni hiši. Prvi je angel, drugi skoraj popoln hudič. Prvemu pomeni revna koča nebesa, drugemu je ista koča brez kakršne koli spremembe zgolj pekel, poln

najbridkejše muke. Vidiš zdaj, kako sta lahko nebesa in pekel skupaj na enem kraju?!
9 Seveda si boš mislil: 'No, kaj pa potem? Oblastiželjnemu pustimo, da doseže prestol, pa bo popolnoma primeren za varovanje ljudstev in premagovanje sovražnikov!" O da, to bi bilo seveda mogoče! Toda, kje je merilo, ki bi mu predpisovalo, kako daleč naj sledi svojim oblastiželjnim načrtom? Kaj bo storil s tistimi ljudmi, ki se mu ne bodo povsem uklonili? - Glej, dal jih bo mučiti kar najbolj okrutno, in človekovo življenje mu bo pomenilo prav tako malo kot pohojena travna bilka! - In kaj je potem takšen človek? - Glej, to je pravi Satan!
10 Seveda morajo biti vladarji in vojskovodje; toda razumi, ti morajo biti za to izvoljeni in poklicani od Boga in za naprej potomci nekdaj maziljenih kraljev. Ti so potem poklicani; toda gorje vsakemu drugemu, ki zapusti svojo revno kočo in pohiti, da bi si z vsakršnimi sredstvi prilastil vladarsko žezlo! Resnično, bolje bi bilo zanj, če se ne bi bil nikoli rodil !
11 Želim pa ti predstaviti še eno podobo Božjega nebeškega kraljestva: Povsem je podobno dobri zemlji, na kateri prav tako raste in dozoreva najplemenitejše grozdje tesno poleg trnja in osata - in vendar imajo vsi isto dobro zemljo! Razlika je samo v tem, kako jo uporabljajo: trta jo uporabi za nekaj dobrega, trnje in osat pa za nekaj slabega, nekoristnega in za človeka neužitnega.
12 Enako se tudi nebesa stekajo tako v hudiča kot v Božjega angela; toda vsak od njiju jih uporabi drugače!
13 Tako so nebesa podobna tudi sadnemu drevesu, ki rodi dobro, sladko sadje. Ko pa pridejo pod njegove bogato obložene veje ljudje, ki hočejo tak sad uživati, so nekateri trezni; ti uživajo s hvaležnostjo samo toliko, kot potrebujejo. Drugi pa, ker jim sadje dobro tekne, nočejo na drevesu pustiti ničesar, ampak ga pojedo iz nevoščljivosti, da ne bi skromni drugič še kaj našli in jedo tako dolgo, dokler ne použijejo zadnjega jabolka. Ti nato zbolijo in morajo umreti, medtem ko se skromni zaradi zmernega uživanja sadov z drevesa počutijo zelo dobro in okrepljeni! In vendar so oboji jedli od istega drevesa!
14 Tako so nebesa tudi podobna dobremu vinu, ki zmernega krepi, nezmernemu pa je v obsodbo in pogubo; in tako postane isto vino za enega nebesa in za drugega pravi pekel - čeprav je vzeto iz istega meha!
15 Povej Mi, prijatelj, ali zdaj razumeš, kaj so nebesa in kaj je pekel!"

10. Zakon reda

1 Reče **Faust**: "Gospod, zdaj se mi začenja svitati! - V vsej neskončnosti je samo en Bog, ena moč in en zakon večnega reda. Za človeka, ki si je prisvojil ta zakon, so vse in povsod nebesa; kdor pa hoče iz svoje svobode temu zakonu nasprotovati, zanj je povsod pekel, trpljenje in mučenje!"
2 Rečem **Jaz**: "Da, tako je! - Ogenj je nadvse koristen element; tistemu, ki ga modro in smiselno uporablja, neznansko koristi. Bilo bi preobsežno naštevati vse koristi, ki jih človeku daje prava, modra in smiselna uporaba ognja. Če pa bi kdo uporabljal ogenj zgolj za zabavo ter nadvse ne modro in tako lahkomiselno, da bi ga prižigal na strehah hiš ali v gostih gozdovih, bi isti ogenj vse uničil in pogubil!

3 Če pozimi zmrzuje, gre vsakdo rad h kaminu in se z velikim užitkom greje ob veselo plapolajočem ognju, ki napolnjuje trdni kamin s toplimi plameni; toda kdor bi padel v ogenj, bi ga ta ubil in použil.
4 Povem ti pa še nekaj: Da bi ljudje tega sveta resnično postali Božji otroci, morajo biti vodeni skozi vodo in ogenj. Nebesa so v praosnovi voda in ogenj; kar ni sorodno z vodo, bo voda uničila, in kar ni samo ogenj, v ognju ne more obstati."
5 Reče **Faust**: "Gospod, tega že spet ne razumem! Kako je treba to razumeti? Kako lahko sočasno postanemo voda in ogenj? Kot je znano, sta si namreč voda in ogenj najbolj sovražna elementa; eden uničuje in pobija drugega. Če je ogenj mogočen in vlijemo vanj vodo, se bo voda hitro spremenila v paro in zrak ;če pa je voda močnejša od ognja, ugasne v vodi, takoj ko ga ta preplavi. Ce pa naj bi bili obenem voda in ogenj, da bi bili podobni nebesom, ali ne bi morali končno vendarle razpasti!? Kako bi bilo potem z večnim življenjem?"
6 Rečem **Jaz**: "Oh, zelo dobro! Oboje v pravem razmerju - in potem eno nenehno poraja in ohranja drugo! Kajti glej, če v zemlji in okrog zemlje ne bi bilo ognja, tudi vode ne bi bilo; če pa v zemlji in okrog zemlje ne bi bilo vode, tudi ognja ne bi bilo - kajti tu eno nenehno poraja drugo."
7 Vpraša **Faust**: "Kako to? Kako?"
8 Rečem **Jaz**: "Odvzemi zemlji ves ogenj, iz katerega izvira vsa toplota, in vsa zemlja postane kot diamant otrdela ledena gmota, na kateri se ne bi moglo nadaljevati življenje; odvzemi pa nato zemlji vso vodo in še prekmalu bo postala ničvreden prah! Kajti brez vode se ne bo obdržal noben ogenj, ki je nadvse nujen za nastanek novih tvorb na zemlji; kjer pa ni več ponovnih in novih tvorb, tam sta vladata smrt in razkroj.
9 Poglej drevo, ki je izgubilo svoje sokove, pa boš videl, da bo drevo v kratkem času strohnelo in tako propadlo. Ali razumeš?"
10 Reče **Faust**: "Da, Gospod, zdaj vsi razumemo tudi to in spoznali smo, da si poln Božjega duha, in da si Ti sam stvarnik vseh stvari. Kajti kateri človek more iz samega sebe doumeti, kako je z vsem stvarstvom, in pod kakšnimi zakoni obstaja? To je lahko jasno in do vseh potankostih znano samo tistemu, ki nosi v sebi duha, po katerem so bile narejene vse stvari in ki kot takšne zdaj naprej obstajajo. - Za vsa duhovna in materialna dobra dela, ki si mi jih tu izkazal, se ti lahko samo zahvalim iz srca, polnega največje ljubezni do Tebe! Kaj bi drugega namreč lahko storil jaz ubogi, slabotni, grešni človek Tebi, Gospodu neskončnosti?"
11 Rečem **Jaz**: "Prav imaš; toda ohrani zase za zdaj vse, kar veš in kar si tu videl in doživel, ne razglasi Me pred časom in v svoji zemeljski sreči ne pozabi revežev! Kar koli boš namreč storil revežem v Mojem imenu, to si storil Meni, in v nebesih ti bo povrnjeno. - Zdaj pa, ker smo tu v Kisu končali vse, kar je bilo treba storiti in urediti, se odpravimo v Nazaret."

11. Odhod Gospoda in Njegovih učencev v Nazaret
Mt. 13, 53

1 Reče **Faust**: "Torej moram ukazati, naj spravijo moje reči na ladjo?!"
2 Rečem **Jaz**: "Je že vse pripravljeno! Ker tvoje ladje ne bi bile dovolj, sta Baram in Kisjonah posodila svoji dve veliki ladji in tako je vse do odhoda v najlepšem redu."

3 Reče **Faust**: "Nič več se ne čudim, daje zanesljivo tako; le kaj bi še moglo biti Vsemogočnemu nemogoče?!"
4 Zdaj pristopita k Meni Jonael in Jairut z Arhielom in se zahvalita za vse, in ko se med velikim zahvaljevanjem ločita od Mene in se napotita proti Siharju, jima pride naproti odposlanstvo, ki sem ga napovedal, ju z vsemi častmi pozdravi in položi Jonaelu k nogam posebno prošnjo, naj spet sprejme veliko duhovniško službo; in oba, Jonael in Jairut, se spomnita tistega, kar sem jima pred tem napovedal.
5 Mi pa - ko sem dokončal vnovične prilike o nebeškem kraljestvu (Mt 13, 53) in odpustil Siharjana in se tudi od Kisjonaha, ki je tokrat na Moj nasvet ostal doma in ni spremljal Fausta, poslovil z obljubo, da se bom kmalu spet oglasil pri njem - smo potem dve uri pred poldnevom tudi odšli na veliko ladjo in odpluli s Faustom, ki se je s svojo mlado ženo namestil na Moji ladji, v bližino Kafarnauma, kjer je bilo običajno pristanišče tako za to mesto kot tudi za Nazaret, ki kot je znano, ni bil daleč od Kafarnauma.
6 Ko smo pristali in iz ladij stopili na kopno, je rekel **Faust**: "Gospod, s Teboj bom šel v Nazaret in bom Tvoji materi in Tvojim zemeljskim bratom in sestram vrnil njihovo hišo spet v last!"
7 Rečem **Jaz**: "Tudi to se je že zgodilo, in ti boš tudi doma in zunaj v tvojem velikem sodnem okrožju našel vse v najlepšem redu; kajti doslej je Moj Arhiel uredil vse tvoje posle. Pojdi pa v Kafarnaum, in če srečaš poglavarja Jaira - to se bo gotovo zgodilo - in ti bo potožil svojo bolečino, mu povej, da se bom zdaj nekaj časa zadrževal v Nazaretu! Če kaj hoče, naj pride k Meni - vendar pa le on čisto sam!"
8 Reče **Faust**: "Ga tudi jaz ne bi smel spremljati?"
9 Rečem **Jaz**: "O ja, vendar pa tudi ti le sam!" - Po teh besedah smo se ločili.
10 Zdaj se s številnimi učenci napotim proti Nazaretu v Svojo zemeljsko domovino in Faust pri priči naroči množico nosačev, nakladalcev in tovornih voz, s katerimi spravi pripeljane zaklade v svojo hišo v Kafarnaum. Da je v Kafarnaumu zbudilo veliko pozornost, ko so videli vrhovnega sodnika priti v mesto tako bogato obloženega ob čudoviti lepi ženi, skoraj ni treba omenjati; da pa je vrhovnemu sodniku prišel naproti tudi v mnogih ozirih prvak tamkajšnjih farizejev, Jair po imenu, si še laže predstavljamo - saj je vendar tudi on vedel marsikaj o pohodu dvanajstih farizejev v Jeruzalem in tudi, da je bil Faust zaradi njih poklican v Kis.
11 Faust ga je sprejel z vsem spoštovanjem in mu rekel: "En poštenjak je bil rešen in rubež, ki so ga ti farizeji krivično skrivaj izsilili od ubogih Judov, jim je bil povrnjen do poslednjega staterja, enajsterica pa zdaj uživa v Jeruzalemu v templju zasluženo plačilo za svoje raznovrstne nezaslišane prevare in rope. Bilo bi preobširno, če bi ti vse pripovedoval, kaj vse je storilo teh enajst; če pa boš imel kdaj kaj prostega časa, pridi in sam preberi v mnogih dokumentih, in lasje se ti bodo naježili! - Zdaj pa nekaj drugega! Kako je s tvojo ljubljeno hčerko? Še živi ali je umrla?"
12 Reče **Jair** nadvse žalosten in takoj začne jokati: "O prijatelj, zakaj me spominjaš nato? - Na žalost, na žalost mi je umrla; kajti noben zdravnik ji ni mogel pomagati! Edino zdravnik Bor iz Nazareta je rekel, da bi ji sicer lahko pomagal, ji pa ni hotel pomagati zaradi tega, ker sem se preveč pregrešil nad njegovim prijateljem Jezusom, ki je bil njegov učitelj. In tako je moja nad vse ljubljena hčerka umrla. Bilo je srce parajoče, ko je umirajoča klicala Jezusa,

da bi ji pomagal, in kako mi je še umirajoča povedala trdo besedo o tem, da sem se tako hudo pregrešil nad Jezusom, največjim dobrotnikom ubogega trpečega človeštva, da mora zdaj zaradi tega nepreklicno umreti. Tako in tako sem poskusil vse, da bi našel Jezusa, da bi ji pomagal! Toda Jezus mojega sla ni hotel več poslušati, čeprav sem tisočkrat grenko obžaloval, da sem se pregrešil nad njim! Zdaj pa je vsega konec! Že štiri dni leži v grobu in zaudarja kot kuga! Zdaj naj bo Jehova milostljiv in usmiljen le še njeni lepi duši!"
13 Reče **Faust**: "Prijatelj! Od vsega srca se mi smiliš; toda povem ti tudi, da je vsemogočni Gospod Jezus zdaj v Nazaretu. Po moji mnogokratni izkušnji Njemu nobena stvar ni nemogoča! Kako bi bilo, če bi šel sam k Njemu? Povem ti, dovolj oblasti ima, da pokliče tvojo hčer iz groba v življenje in ti jo spet vrne!"
14 Reče **Jair**: "Tudi, če to zadnje ne bi bilo mogoče, hočem kljub temu iti tja in Ga tisočkrat prositi odpuščanja za to, da sem Ga, čeprav samo prisiljeno in ne prostovoljno, užalil in razžalostil!"
15 Reče **Faust**: "Dobro, pojdi torej z menoj tja; našla Ga bova v Nazaretu in sicer v hiši Njegove matere. Toda na Njegovo zahtevo naju ne sme nihče spremljati!" - Jair, prevzet od osrečujočega upanja, pri priči privoli v Faustov predlog. Oba dasta osedlati hitri muli in jezdita kar se da urno v Nazaret. Se nekaj ur pred sončnim zahodom prispeta v Nazaret, pustita mule v prenočišču, potem gresta peš v hišo Moje matere in tam najdeta Mene z Borom, eden prvih iz Nazareta, ki Mi je razprostrtih rok prihitel naproti; dobil je namreč sporočilo, da bom ta dan prispel v Nazaret.
16 Ko Faust in Jair stopita v sobo, začne zadnji jokati, pade pred Menoj na kolena in Me glasno prosi, naj mu odpustim njegov veliki greh nehvaležnosti, s katerim se je pregrešil nad Menoj.
17 Jaz pa mu rečem: "Vstani! Tvoj prestopek ti je odpuščen, toda drugič ne greši več! - Kje je pokopana tvoja hči?"
18 Reče Jair: "Gospod, Ti veš, da sem dal nedaleč od tu postaviti šolo za podeželske otroke, ki ima tudi majhno molilnico. V tej molilnici sem dal zgraditi grobnico zase; ker pa je hčerka umrla pred menoj, sem jo dal prinesti in položiti v novo grobnico, v katero pred mojo hčerjo še ni bil položen noben mrlič. Ta grobnica je od tod oddaljena komaj dva tisoč korakov. Če bi si jo Ti, o Gospod, rad ogledal, bi me to nadvse osrečilo; sicer sem pa žalosten do smrti!"
19 Rečem **Jaz**: "No, tedaj Me vodi tja - toda razen tebe in Fausta Mi ne sme slediti nihče!"
20 Apostoli pa so vprašali, ali ne bi smeli biti zraven tudi oni.
21 Rečem **Jaz**: "Tokrat nihče, razen omenjenih dveh!"
22 Reče **Bor**: "Gospod, poznaš me, da lahko molčim kot riba; kaj ko bi vas kot zdravnik spremljal jaz?"
23 Rečem **Jaz**: "Ostane pri Moji prvi izjavi; samo mi trije in nihče drug!"

12. Drugo obujenje Sare od mrtvih

1 Nato ni nihče več upal še kaj vprašati in prositi in mi smo odšli h grobnici, in Jaz sem Si ogledal že zelo močno zaudarjajoče truplo in vprašal Jaira, ali tudi zdaj misli ali celo verjame, da je njegova hčerka le na videz mrtva?

2 Reče **Jair**: "Gospod, v svojem srcu tudi prvikrat nisem verjel kaj takega in sem še predobro vedel, da je bila moja najljubša hči zares mrtva. H krivemu pričevanju zoper Tebe sem bil prisiljen, in če ne bi bil podpisal hudobnega pričevanja zoper Tebe, bi Te še veliko huje preganjali, tega pa res nisem nikoli hotel! Ker pa sem podpisal krivo pričevanje, so Te imeli bolj za lenega potepuha, ki pač tu in tam ozdravlja ljudi in si hoče ustvariti dobro ime v Izraelu, kot pa za kakšnega od Boga obujenega preroka - ali celo za obljubljenega Mesija samega, katerega se vsa zdajšnja, nadvse bogata in dobro stoječa duhovščina najbolj boji, ker je pisano, da bo potem, ko bo prišel na zemljo veliki duhovnik po večnem Melkizedekovem redu, povsem konec z vsemi drugimi duhovniki in bo novi Melkizedek s svojimi angeli nato vladal rodovom zemlje vekomaj.
3 Povem Ti: Vsi veliki in nižji duhovniki se ne bojijo niti ognja niti silnega viharja, ki je divjal mimo votline, v kateri je bil skrit prerok Elija; pač pa se bojijo rahlega pihljanja nad votlino velikega preroka, ker stalno govorijo, da bo Mesija v Melkizedekovem redu prišel čisto tiho ponoči kakor tat in jim bo vzel vse, kar so si doslej pridobili! - Zato noben duhovnik noče doživeti prihoda Božjega maziljenca od vekomaj, marveč ga odriniti v kar najbolj oddaljeno prihodnost.
4 Ker pa celotna, posebno stara duhovščina zaradi Tvojih izrednih dejanj in naukov brez dvoma vidi nekaj, takega, se trudi z vsemi močmi, da bi Te - če bi bilo mogoče - uničila! Ce pa to ne bi bilo mogoče, če bi Ti resnično bil to, za kar Te imajo, bi se potem za svoje hudobno prizadevanje pokorila v raševini in pepelu in z velikim trepetom pričakovala vsemogočni udarec, po katerem se je od nekdaj bala in se še zmeraj boji izgubiti vse, sicer ne bi kamnala skoraj vseh prerokov. Glej, to je razlog, zakaj sem Te raje razglasil za potepuha kot za Tistega, ki gotovo si! Ljudje svojih mrtvih namreč ne morejo nikdar več priklicati v življenje; to zmore samo Božji duh, ki po mojem prepričanju v vsej polnosti telesno prebiva in deluje v Tebi."
5 Rečem **Jaz**: "Ker sem skrivaj dobro vedel, zakaj si Me pravzaprav zatajil, sem v tvoji veliki stiski tudi znova prišel k tebi, da bi ti za dolgo časa pomagal. To pa je tudi dejanski razlog, zakaj nisem vzel s Seboj nikogar drugega, razen vaju. Ko pa bo prišel čas, bodo zvedeli tudi za razlog. - Zdaj pa boš videl Božjo moč in veličastvo!"
6 Tu sem Se (**Jaz**) sklonil v grobnico, v kateri je zavita v platno ležala mlada Sara, in dejal Jairu: "Glej, znočilo se je in svetilka v grobnici daje zelo medlo svetlobo! Pojdi k čuvaju te šole in molilnice in naj ti da močnejšo luč; kajti ko ji bo življenje vrnjeno, mora seveda videti, da se bo lahko povzpela iz grobnice."
7 Reče **Jair**: "O Gospod, ali naj bi bilo to res mogoče? Saj vendar že močno trohni! Toda jaz verujem, da je pri Bogu vse mogoče, in zato bom pri priči nazaj z močnejšo lučjo!"
8 Jair pohiti po močnejšo luč, vendar pa te ne more tako hitro dobiti, ker je čuvaju ogenj ugasnil in je imel dosti opraviti z močnim trenjem dveh netilnih palic, preden sta začeli goreti.
9 Jaz pa takoj, ko je Jair odšel skozi vrata, obudim Saro in jo dvignem iz grobnice.
10 **Obujena** Me vpraša, kot bi bila še nekoliko pijana od zaspanosti: "Za Jehovovo voljo! Kje pa sem? Kaj seje zgodilo z menoj? Komaj sem bila v

lepem vrtu z mnogimi vrstnicami, zdaj pa sem bila naenkrat prestavljena v tesni prostor te mračne kamrice!"
11 Rečem **Jaz**: "Bodi vesela in mirna, Sara! Glej, Jaz, tvoj Jezus, ki te je še pred komaj nekaj tedni prvič obudil iz smrti v življenje, sem te tudi zdaj znova obudil od mrtvih in ti vrnil trdno življenje! Odslej te ne bo mučila nobena bolezen več, in ko bo čez veliko let prišel tvoj čas, bom Jaz sam prišel iz nebes in te odpeljal in te vodil v Svoje kraljestvo, ki večno ne bo imelo konca."
12 Ko **Sara** zasliši Moj glas, šele tedaj popolnoma oživi in Mi z najljubeznivejšim in najprijaznejšim glasom sveta reče: "O Ti edini ljubljenec mojega mladega življenja in srca! Saj sem vedela, da se tistemu, ki Tebe nadvse ljubi, ni treba bati smrti! Od presilne ljubezni do Tebe, mojega prvega oživitelja, sem zbolela, ker nisem mogla nič več zvedeti o Tebi, kam si odšel; in če sem z vroče ljubečim srcem vprašala, kje si, so mi rekli - hoteli so me pomiriti in s tem smrtno prizadeli mojo čud - da so Te ujeli in kot zločinca zoper državo izročili strogemu sodišču! To mi je zlomilo srce v prsih; kmalu sem hudo zbolela in drugič umrla! - O kako neskončno srečna sem zdaj, da imam spet Tebe, moja edina in največja ljubezen!
13 Saj sem na smrtni postelji dejala: Ce moj edini Jezus še živi, me ne bo pustil strohneti v hladnem grobu! - In glej, zgodilo se je, kar mi je govorilo srce. Znova zares živim, in to v naročju svojega najljubšega Jezusa! Toda odslej me ne bo nič več moglo ločiti od Tvoje božje strani! Kot najmanjša tvojih dekel ti bom sledila, kamor koli boš šel."
14 Medtem ko Mi Sara še tako razkriva svoje srce, se končno približa grobnici Jair s smolno svetilko. **Jaz** pa ji rečem: "Glej, tvoj oče Jair prihaja! Skrij se zato za Faustov hrbet, da te ne bo takoj zagledal, saj bi to škodovalo njegovemu zdravju! Ko pa te bom poklical, hitro stopi naprej z veselim obrazom, in takšen pogled mu potem ne bo škodoval!" - Sara pri priči izpolni to naročilo, in Jair stopi v grobnico v trenutku, ko se je Sara dobro skrila za Faustovim hrbtom.
15 Jair se opraviči, da ga dolgo ni bilo z zahtevano lučjo.
16 **Jaz** pa rečem: "Ni pomembno! Zaradi tistega kar ni mogoče, ne more nihče grešiti, in kdor je enkrat mrtev, v slabe četrt ure ne bo bolj mrtev, marveč prej bolj živ, če so še kakršne koli možnosti za življenje!"
17 Reče **Jair**: "No, Gospod, če si Te tudi ubogi grešnik sme drzniti prositi, potem izkaži Svojo milost, ne meni nevrednemu, temveč Sari, ki Te gotovo nadvse ljubi!"
18 Rečem **Jaz**: "Toda povem ti en pogoj in en razlog, da je nikoli nisem obudil zate, marveč čisto samo Zase! Odslej bo sledila Meni - in ne tebi; če pa Mi hočeš od časa do časa slediti tudi ti, tedaj boš v bližini svoje hčerke!"
19 Reče **Jair**: "Naj se zgodi vse, kar Ti hočeš, ko bi le lahko mojega edinega otroka znova priklical v življenje!"
20 Rečem **Jaz**: "No, potem pa le posveti v odprto grobnico!"
21 Jair vzdihujoč stopi do roba grobnice in gleda in gleda - in ne vidi ničesar, razen platna in prtičev za glavo in povojev, stlačenih na kup. Ko nikakor ne vidi mrtve hčerke, postane žalosten in **Me** vpraša: "Gospod, le kaj se je tu zgodilo? Ničesar več ni, razen vonja! Ali je kdo ukradel truplo? Le zakaj ni vzel tudi prtičev in povojev?"
22 Rečem **Jaz**: "Ker zdaj živa tega ne potrebuje več!"

23 Jair zakriči od silnega veselja, ki je v trenutku premagalo njegovo bolečino: "Kako?! - Kaj?! - Kje pa je znova oživljena Sara?"
24 Zakličem **Jaz**: "Sara! - Stopi naprej!"
25 Hitro je prelepa Sara stopila izza Faustovega hrbta naprej in s popolnoma zdravim in močnim glasom rekla: "Tukaj sem, vsa živa in zdrava! Toda ne pripadam več tebi, marveč edino Jezusu, Gospodu! Kajti ljubezen mojega srca do Jezusa, Gospoda nad življenjem in smrtjo, ki ste jo hoteli prikazati kot največji greh, je moje slabotno telo drugič ubila! Toda ravno ta silna ljubezen gaje zdaj znova oživila! In glej, oče Jair, ti me imenuješ svojo hčer, ko si mi vendar samo enkrat dal življenje! Kaj pa mi je Ta, in jaz Njemu, ki mi je dal življenje celo dvakrat? Kateri od vaju obeh je zdaj bolj moj pravi oče?"
26 Reče **Jair**: "Prav imaš! Očitno Tisti, ki ti je dvakrat vrnil polno življenje, in jaz se nikdar ne morem postaviti po robu tvoji ljubezni! Sledi odslej popolnoma svojemu srcu, in jaz bom sledil tebi in tvoji ljubezni od časa do časa! Si zadovoljna s tem, ti, ki si mi bila vse na tej zemlji in si mi zdaj spet vse poleg Jezusa, Gospoda?"
27 Reče **Sara**: "Da, oče Jair, s tem sem več kot zadovoljna!"
28 Rečem **Jaz**: "In Jaz tudi! Toda zdaj pojdimo v Mojo hišo! Tam nas čaka dobra večerja, in Moja hči Sara mora zdaj predvsem dobiti dobro okrepčilo; kajti njeno znova oživljeno telo nujno potrebuje res dobro hrano. Zato urno odidimo od tu!"

13. Prizor med Jairom in njegovo ženo

1 Jair zdaj pokrije grobnico in skrbno zapre za nami vrata, ki vodijo do grobne kamre in nazadnje v sam grob, in potem gre z nami. Približno sedemdeset korakov od te šole in molilnice pa je majhno stanovanje nadzornika in čuvaja, pri katerem je Jair prej dobil luč.
2 Ker je naraščajoča luna nekoliko razsvetlila večer, je čuvaj še prehitro opazil Jairovo hčerkico, ki je v beli obleki z vlečko prav pogumno stopala ob Moji strani. Ves prestrašen je vprašal Jaira: "Kaj pa je to?! Kaj vidim?! Ali ni to Sara, vaša umrla hčerkica?! - Ali je bila tudi tokrat le navidezno mrtva?"
3 Reče **Jair**: "Naj bo kakor hoče! Ti nimaš kaj vpraševati, ampak moraš o vsem, kar tu vidiš, povsem molčati, sicer boš ob službo! To pa si vtisni globoko v svoje srce in misli, dojemi in razumi, da so pri Bogu zlahka mogoče vse stvari! Toda za to sta potrebna popolna vera in živo zaupanje! - Si razumel?"
4 Reče **čuvaj**: "Da, prevzvišeni gospod!"
5 Reče nato **Jair**: "Predvsem mi v prihodnje prizanesi s takšnimi izrazi spoštovanja in govori z menoj kakor s svojim bratom! Zdaj pa, ker nimaš več nobenega trupla, da bi ga stražil, pohiti v Kafarnaum in tam nikomur ne povej, kaj si videl, niti moji ženi ne! Povej ji pa, naj se s teboj, če je mogoče pri priči, odpravi v Nazaret, tam pa v Jožefovo hišo; z njo se moram pogovoriti o zelo pomembnih rečeh! Vzemita par dobrih mul, da bosta hitreje prišla v Nazaret v tesarjevo hišo!"
6 Čuvaj, ki je sam imel hitrega osla, hitro zauzda in osedla žival pohiti z njo v Kafarnaum in tam Jairovi ženi izroči naročeno sporočilo. Žalostna žena se hitro odpravi in sledi slu. Osla dobro tečeta in v slabi uri sta oba v Nazaretu

v hiši moje telesne matere Marije, ki je spet vsa vesela, da sme staro Jožefovo hišo imeti za svojo last. Ko stopi Jairova žena v sobo, kjer smo ravno pri zelo dobri večerji, ki jo je tokrat pripravil prijatelj Bor, takoj zagleda svojo Saro, ki prav veselo in živahno in najboljšega videza ob Moji strani z največjim tekom uživa dobro ribo brez kosti, pripravljeno s soljo, oljem in nekoliko vinskega kisa.
7 **Žena** skoraj ne verjame očem in reče čez nekaj časa, trkajoč Jaira po rami: "Jair, moj soprog, tu stoji tvoja žalostna žena, po katero si poslal svojega sla z naročilom, da se moraš pogovoriti z menoj o pomembnih stvareh! Toda jaz že vidim najpomembnejšo od vseh pomembnih stvari! Povej mi, mož! Ali sanjam ali je res? Ali ni deklica, ki sedi pri Jezusu in je tako dobrega videza, živa slika najine umrle, najljubše Sare? - 0 Jehova, le zakaj si mi vzel Saro!?"
8 Reče Jair, sam močno ganjen, svoji ženi: "Bodi potolažena, moja zmeraj enako ljubljena žena! Ta deklica ni le na las podobna najini najljubši Sari, marveč je popolnoma resnično ona sama! Božjega duha prepoln Gospod Jezus jo je drugič obudil, kakor jo je šele pred nekaj tedni obudil od mrtvih. Da pa je videti tako dobro, to dela Njegova nedoumljiva, najočitnejša Božja moč. Zdaj je pa nikar ne moti pri jedi; prav dolgo se je namreč že postila!"
9 Reče **žena**, ki se od začudenja in veselja komaj zbere: "Povej mi, ti modri mojster v Izraelu, kaj misliš zdaj o tem Jezusu! Meni se čedalje bolj dozdeva, da je On vendarle, kljub Svojemu nizkemu poreklu, obljubljeni Mesija!? Takšnih del še nikoli ni storil noben prerok, kaj šele kakšen drug človek!"
10 Reče **Jair**: "Da, da, tako je! Toda o tem je treba molčati, ker On sam tako hoče; če bi se to preveč razvedelo, bi imeli kmalu ves Jeruzalem in Rim za vratom, in če Se ne bi uprl s Svojo božjo močjo, bi nam vsem trda predla! Zato, žena, molči kot trdnjavski zid! Sara bo zato, da s svojo pojavo ne bi izdala božjega Mojstra in da bi se za trajno utrdila v svojem zdravju, ostala najmanj eno leto pod nadzorom in vodstvom Njega samega ali vsaj Njegove ljube, nadvse modre matere Marije, in midva jo bova samo izmenoma od časa do časa obiskala. Pravzaprav midva tudi nimava več kakšne ravno posebne pravice do nje; kajti s svojim tihim poželenjem sva ji dala samo bedno, bolezni polno življenje, in nisva vedela, kaj bo iz najinega dejanja, ko sva spolno občevala. Dana nama je bila ta nebeška Sara, ki jo je sicer Bog obdaril z najbolj zdravo dušo, od naju pa je prejela slabotno, bolehno telo! Dvakrat nama je umrla in bila za naju na tej zemlji za večno izgubljena! On pa ji je obakrat dal novo, zdravo življenje! - Zato je vprašanje, kdo je zdaj bolj njen oče in njena mati - On, ali midva uboga grešnika!"
11 Reče **Sarina mati**: "Da, moder si, poznaš postavo in vse preroke; zato imaš zmeraj v vsem prav, zame pa je že nebeška blaženost, da spet živi in da imava srečo, dajo vsaj tu in tam vidiva in govoriva z njo."
12 Reče **Jair**: "Bodiva zdaj mirna; kajti večerja je končana, in morda bo spregovori On!"
13 **Jaz** pa pokličem Fausta in mu rečem: "Prijatelj in brat, zelo mi je žal, da danes ne moreš prenočiti pri Meni; toda doma te čakajo velika opravila, in tako te moram za nekaj dni odsloviti. Toda potem pridi spet semkaj! Če bodo kje govorili o Meni, veš, kaj moraš povedati!"
14 Reče **Faust**: "Gospod, Ti me poznaš bolje kot se poznam sam! Zato se pač lahko name zaneseš; kajti rojen Rimljan ni slaboten trst, s katerim bi se igrali vetrovi! Če rečem "da", potem tudi smrt ne spravi iz mene "ne"! Zdaj pa

grem; moja mula je še obrzdana in osedlana, in v slabi uri bom že na kraju samem. V Tvojem imenu, o moj največji prijatelj Jezus, se bo opravilo, ki me čaka, gotovo dobro izteklo. Tvoji edini ljubezni, modrosti in božji moči se ves izročim!" S temi besedami se Faust poslovi in odhiti skozi vrata.
15 Nato stopi k Meni Sarina mati in se Mi zahvali, s skrajno skesanim srcem priznavajoč, kako zelo je nevredna tako nezaslišane milosti.
16 **Jaz** pa jo potolažim in rečem Sari: "Hči Moja, poglej tu svojo mater!"
17 Šele tedaj se Sara urno dvigne in nadvse prijazno pozdravi mater, takoj pa pripomni, da bo odslej ostala pri Meni; kajti preveč Me ljubi, da bi se lahko ločila od Mene! Mati in tudi poglavar Jair zaradi tega zelo pohvalita ljubljeno hči, obenem pa jo prosita, naj ju povsem ne pozabi! In Sara jima prostodušno zagotovi, da ju zdaj ljubi bolj kot ju je kdaj koli. S tem sta bila oba tudi nadvse zadovoljna, pomirila sta se in ljubkovala svojo hčer.

14. 0 razliki med človeško in Božjo močjo

1 Zdaj pa je pristopil k Meni Grk **Filopold** iz Kane v Samariji in rekel: "Gospod, že več kot tri dni sem pri Tebi, pa nisem mogel najti niti trenutka, da bi govoril s Teboj o tem, kako sem na Tvoj ukaz uredil vse po Tvoji volji, in kako so po moji pridigi, ki sem jo imel po Tvojem odhodu iz Kane vsi prestopili k veri Vate. Videti je, da imaš čas; zato, prosim, tudi mene vsaj malo poslušaj !"
2 Rečem **Jaz**: "Moj zelo cenjeni prijatelj Filopold! Lahko Mi verjameš, da bi te že zdavnaj povprašal o tem in onem v zvezi s Kano, če ne bi natančno vedel, kako je z zadevami? - Poglej si tu vse Moje brate! Koliko pa govorim z njimi? Veliko dni niti besede na zunaj, zato pa toliko pogosteje notranje duhovno po njihovem srcu; in glej, nobeden izmed njih ne vstane, da bi Me vprašal: 'Gospod, zakaj ne govoriš z menoj?' Povem ti, kot sem povedal že zdavnaj vsem: Jaz učencev ne sprejemam zato, da bi z njimi klepetal o praznih zadevah, ampak da slišijo Moj nauk in so priče Mojih dejanj! Kar vedo oni, vem Jaz že veliko prej, in kar hočejo posebej vedeti, jim v trenutkih, ko je to nujno, oznanim po njihovem srcu. In če je tako, se vprašaj, čemu bi bil za Moje posvečene učence potreben še vsakdanji zunanji pogovor! Ti pa si zdaj tudi Moj učenec in se moraš zaradi tega že sprijazniti s takšnim redom v Moji šoli.
3 Z drugimi ljudmi pa, ki niso Moji najbližji učenci, pa seveda moram govoriti zunanje; kajti ti Me v svojem zelo posvetnem srcu ne bi slišali in še manj razumeli. Kljub temu pa govorim zunanje tudi s Svojimi učenci, če to zahtevajo čas in okoliščine; toda tedaj se to ne dogaja zaradi učencev, temveč zaradi tistih, ki niso učenci! - Povej Mi, ali si to razumel!"
4 Reče **Filopold**: "Da, Gospod, zdaj mi je Tvoja milost tako jasna kot sonce sredi belega dneva, in zahvaljujem se Ti za to Tvoje najljubeznivejše pojasnilo! Toda, Gospod, če zdaj opazujem to prečudovito, najlepšo Saro, ki bi se s svojo izredno lepoto lahko merila z vsakim angelom v nebesih, se mi zdi skoraj nemogoče, da naj bi kdaj tudi za eno samo sekundo ležala v grobu! Kajti takšne življenjske svežine še nisem videl! In vendar je res, da si jo Ti dvakrat obudil od mrtvih! Zdaj pa me moje srce silno priganja, da bi od Tebe izvedel, kako zmoreš storiti kaj takega!"

5 **Jaz** mu polglasno rečem: "Mislim, da si v Kani vendarle dovolj zvedel, kdo sem Jaz!? Če pa veš to, je zelo veliko vprašanje, kako moreš vprašati o tem, kako lahko mrtvega človeka spet obudim! Mar niso sonce, luna in vse zvezde kot tudi ta zemlja izšli iz Mene, in ali nisem Jaz naselil te zemlje z neštetimi živimi bitji? Če pa sem jim na začetku mogel dati bivanje in samostojno življenje, kako naj bi Mi bilo zdaj z eno deklico nemogoče, kar Mi je z brezštevilnimi bitji mogoče od vekomaj? Če pa to veš, in te je celo angel poučil o tem, kako moreš potem še vpraševati?
6 Glej, celo vsak kamen, ob katerega se lahko močno spotakneš s svojo nogo, je ohranjen samo po Moji volji; če bi ga Jaz za trenutek izpustil iz Svoje vse ustvarjajoče in ohranjajoče volje, bi tudi v istem trenutku popolnoma prenehal obstajati.
7 Ti lahko kamen sicer razbiješ, lahko ga z ognjem celo spremeniš v nekakšen plin, kot vas uči skrivna lekarnarska umetnost; toda vse to se lahko zgodi s kamnom in vsako drugo materijo samo, ker Jaz to dopuščam v korist in prid ljudi. Če Jaz ne bi dopustil, bi prav tako kot kakšne gore ne mogel dvigniti niti najmanjšega kamna. Kamen lahko vržeš tudi kvišku, in bo po meri tvoje moči in hitrosti, s katero ga vržeš, poletel precej visoko; toda ko doseže določeno, sili meta primerno višino, takoj nato spet pade na zemljo. In glej, vse to je Moja volja in Moja dopustitev do določene stopnje, kjer velja: "Do tu samo in nič dlje!"
8 Met kamna ti očitno kaže, kako daleč sega ta človekova moč in volja. Nekaj trenutkov časa - in slabotno človekovo voljo zgrabi Moja volja in jo vrne nazaj v red, ki sem ga od vekomaj določil, ki je vso večno neskončnost uravnotežena do teže sončnega praška natančno! Če pa je vse to odvisno samo od Moje volje in Moje dopustitve, kako naj Mi potem ne bi bilo mogoče spet oživiti umrle deklice?
9 Pojdi pa ven in Mi prinesi kos lesa in kamen, in pokazal ti bom, kako so Mi z Očetovo močjo v Meni mogoče vse stvari!"
10 Filopold Mi takoj prinese kamen in povsem trhel kos lesa. Jaz mu govorim, zmeraj polglasno: "Glej, dvignem kamen in ga postavim v prosti zrak, in glej, ne pade! Poskusi ga pa ti premakniti iz tega položaja!" - Filopold poskusi; toda kamen se ne da premakniti niti za las.
11 **Jaz** pa rečem: "Zdaj bom pa dopustil, da boš lahko premikal kamen, kakor boš hotel; toda če ga boš spustil, bo takoj spet zavzel ta položaj in se bo po nekaj nihajih ali pri priči držal tega določenega mesta!"
12 Reče **Filopold**: "Gospod, ta preizkus opusti; zadostuje mi Tvoja sveta beseda!"
13 Rečem Jaz: "No dobro; zdaj pa hočem, da ta kamen izgine in ta les ozeleni in požene listje, cvetje in sad po svoji vrsti!" - Kamen postane nato neviden in stari les postane svež, ozeleni, pri priči požene liste, cvetove in na koncu zrel sad, in sicer precej fig, ker je les nekoč pripadal figovemu drevesu.
14 Zdaj postanejo vsi pozorni na Mene in Filopolda; kajti večina učencev je že zadremala. Jair in njegova žena pa se ne moreta dovolj na ljubkovati svoje hčerke. Jaz in Filopold pa sva se najinih poskusov lotila na stranski mizici ob že nekoliko slabi svetlobi svetilke in zato naju stotine ljudi ni opazilo; toda ko se je Filopold začel nekoliko močneje čuditi, je seveda množica postala kmalu pozorna na to. Jaz pa sem jim zapovedal mir in vse se je spet umirilo.

15 Kamnu pa sem ponovno ukazal, da naj se pojavi, - in spet je ležal na mizi - figovo vejo pa sem pustil obloženo s sadeži, ki jih je zjutraj Moja Sara z velikim užitkom pojedla."
16 Nato pa sem vprašal Filopolda, ali je zdaj na jasnem. In on se je najgloblje priklonil in rekel: "Gospod, zdaj razumem!"
17 In **Jaz** sem rekel: "Dobro, in tako pojdiva k počitku!"

15. Filopoldovo pričevanje o Jezusovem božanstvu

1 Zdaj se je tudi Filopold odpravil k počitku, ki sem ga zapovedal. Seveda pa mu ni bilo do spanja, ker so ga dnevni dogodki preveč zaposlovali; poleg tega tudi ležišča niso bila najbolje pripravljena, ker so rubežniki pobrali skoraj vse razen nekaj slame in smo zato našli dobesedno prazno hišo. Med Sarinim obujenjem so se sicer Bor, Moji bratje in mnogi drugi učenci zelo trudili, da bi spravili v hišo ležišča, mize, klopi, kuhinjsko in namizno posodo v zadostnem številu; toda za nekaj sto ljudi, od katerih so mnogi seveda prenočili deloma na prostem in deloma v drugih hišah, po naravni poti v kratkem času vendarle ni bilo mogoče poskrbeti niti za najnujnejše.
2 In tako sem tudi Jaz prebil to noč na klopi z malo slame pod glavo - Filopold pa celo na tleh brez slame. Zaradi tega je tudi bil zjutraj med prvimi na nogah; in ko ga je Jair, ki je imel s svojo ženo in hčerko Saro precej dobro ležišče na slami, vprašal, kako je vendar počival na trdih tleh, je rekel
3 **Filopold**: "Kakor pač dopušča lastnost tal! Toda vse je odvisno od navajenosti; v enem letu bi se telo gotovo bolj sprijaznilo s tem kot v eni noči!"
4 Reče **Jair**: "Ko bi mi le bil kaj povedal! Mi smo imeli dovolj slame!"
5 Reče **Filopold**: "Poglej si Gospoda, kateremu so poslušna vsa nebesa in vsi svetovi, in vsi angeli pazijo na Njegovo voljo! Njegovo ležišče ni niti za las boljše kot je bilo moje!"
6 Reče **Jair**, v katerem še vedno tiči velika porcija farizeizma: "Prijatelj, ali morda tu vendarle ne govoriš malo preveč? Seveda ni mogoče tajiti, da je ta Jezus poln božjega duha, bolj kot je bil kdaj kakšen prerok napolnjen z istim duhom - kajti Njegova dela silno presegajo vsa Mojzesova, Elijeva in dela vseh drugih velikih in malih prerokov; toda, da naj bi bila v Njem navzoča vsa polnost božanstva, se mi zdi vendarle preveč tvegana domneva! Preroki so tudi obujali mrtve z božjim duhom, katerega so bili polni; vendar si nikoli niso drznili uspeha pripisovati samim sebi, marveč vedno edino Bogu. če bi uspeh pripisali sebi, bi postali veliki grešniki zoper Boga in Bog bi jim odvzel duha. Toda Jezus dela vse kot iz Sebe in kot Gospod, - in to je, kar govori v prid tvoje drzne domneve, in v določenem oziru sem popolnoma tvojega mnenja; toda kot rečeno: z vso previdnostjo! Kajti to bi lahko bila tudi od zgoraj dopuščena preizkušnja za nas, v kateri bi se morali izkazati, ali verujemo samo v enega Boga! če pa bi v Jezusu resnično bivala vsa polnost božanstva, bi seveda morali pod vsakim pogojem sprejeti Njegovo pričevanje kot za vekomaj resnično! - Kakšno pa je tvoje mnenje?"
7 Reče **Filopold**: "Jaz sem popolnoma prepričan v to zadnje in verujem, da je Njegovo pričevanje o polnosti božanstva v Njem povsem resnično! On je to - in nihče drug razen Njega!

8 To stvar je posebno težko razložiti v teh naših čudodelniških časih, ko lahko vedno rečemo: “Tam in tam sem videl čarovnike, ki so delali resnično izredna dejanja, in stari preroki so tudi obujali mrtve, - eden je celo kup mrtvaških kosti obdal z mesom in jih oživil, in tako čudeži še dolgo niso dokaz, zaradi katerega naj bi kakšnega čudodelnika razglasili za Boga!”
9 Toda z Jezusom, Gospodom, je tu vse drugače! Preroki so morali za čudež vztrajno moliti in se postiti, dokler jih Bog ni imel za vredne, in je dopustil, da se je po njih zgodil čudež; čarovniki morajo imeti čarovno palico in množico drugih znamenj in formul, in poleg tega imajo s seboj še veliko količino mazil, olj, vodic, kovin, kamnov, zelišč in korenin, katerih skrite moči dobro poznajo in jih uporabljajo pri svojih predstavah; - toda kje je kdaj kdo videl pri Jezusu, Gospodu, kaj takega!? Niti sledu o molitvi in postu, vsaj v tem kratkem času, ko imam milost, da Ga poznam; še manj pa je videti kakšne čarovne palice in vseh drugih magičnih sredstev!
10 Pri tem so vsi preroki, eden kot drugi, govorili in pisali v vedno enaki tajni simbolični govorici, in kdor ni bil iz njihove šole, jih ni mogel razumeti! Jaz sem sicer Grk; toda zaradi tega mi vaše Pismo ni neznano in poznam Mojzesa in vse vaše preroke! Kdor jih vseskozi razume, mora resnično izhajati od posebnih staršev!
11 Jezus pa govori o najbolj skrivnih rečeh tako jasno, da jih mora neredko razumeti celo otrok! Razložil je stvarjenje in jaz sem že skoraj verjel, da bi lahko sam ustvaril svet! Kje je prerok in kje učitelj vseh čarovnikov, ki bi govoril tako kot Jezus?!
12 Kdo je že kdaj razumel en sam zlog tega, kar govori čarovnik pri svojih predstavah? V njihovih govorih vlada najtemnejša noč, in v govorih prerokov se pač svetlika tu in tam; toda pri njihovi slabotni brlivki ne more nihče razločiti, kaj je tisto, kar vidi trideset korakov pred seboj. Tu pa je vse sončna svetloba sredi belega dne! Kar On govori, je vse najgloblja božja modrost, - toda svetla in jasna za skoraj vsak človeški razum; in kar On hoče, se v trenutku zgodi!
13 Če pa je z Jezusom na las tako, potem resnično ne vem, iz kakšnega vzroka naj bi imel še kakšen pomislek, da Ga ne bi priznal za nespornega Gospoda nebes in zemlje, Ga ljubil nad vse mere in samo Njemu dal vso čast!?
14 Poglej na mizo! Ta zelo sveža figova veja z množico zrelih sadov je živa razlaga, ki mi jo je dal včeraj, ko sem Ga, medtem ko ste vi že spali, vprašal, kako Mu je vendar mogoče obujati popolnoma mrtve. Zahteval je že povsem trhlo, torej popolnoma mrtvo vejo. Prinesel sem, kar mi je ponoči najprej padlo v roke. Trhlega lesa se sploh ni dotaknil, ampak je zgolj ukazal, in trhli les je začel zeleneti, cveteti - in tu imaš zrele sadove! Vzemi in jih daj najljubši Sari; ona se bo rada osvežila z njimi!”

16. Gospod se odpravi v sinagogo
Mt 13, 54.

1 Jair prebudi Saro, ki se je že tako začela prebujati in ji izroči bogato vejo, katere je zelo vesela in tudi takoj ugrizne v zrele in kot med sladke sadeže in jih poje. Ko je vse pojedla, se prebudim Jaz na Svoji klopi.

2 Sara je seveda prva, ki Mi najprisrčneje vošči dobro jutro, in Jaz jo vprašam, kako so ji teknile fige. In nadvse vesela odgovori: “Gospod, bile so nebeško dobre in sladke kot med! Filopold, Tvoj prijatelj, mi jih je dal v Tvojem imenu, in jaz sem vse pojedla, kajti bile so kar predobre! Saj si jih gotovo priskrbel zame!?”
3 Rečem **Jaz**: “Moja najljubša Sara! Da, zate; ti si bila vzrok, da sem včeraj ponoči, ko sem prijatelju Filopoldu pokazal, kako obujam mrtve, oživil povsem trhlo figovo vejo, in ta je zate, Moja ljuba Sara, še enkrat rodila sladke sadeže; zato si storila čisto prav, da si jih pojedla, kajti povečali ti bodo trajno zdravje! - Zdaj pa pri priči pojdimo ven, dokler ne bodo sobe pospravljene in očiščene, nato bomo zajtrkovali in se potem lotili dnevnih opravil!”
4 Na te besede gredo vsi z Menoj ven in tam uživajo vedro in kristalno jasno jutro; in prekrasno jutro je vse prevzelo.
5 Stopil pa je k Meni **Jair** in rekel: “Gospod, moje zahvale naj ne bo nikoli konec! Preden bi se kdaj spet dal zapeljati zoper Tebe, bom odložil svoj položaj in bom najbolj vnet privrženec Tvojega svetega nauka; in Filopold naj ostane moj prijatelj za vse moje življenje; kajti šele njemu se moram, zahvaliti za resnično luč o Tebi. On je sicer Grk; toda naše Pismo pozna bolj kot jaz in vsi pismouki cele Judeje, Galileje, Samarije in Palestine! Skratka, zdaj mi je vse jasno o Tebi, in resnično je tako, kot sem si že pogosto čisto skrivaj mislil. Zdaj pa moram od tod v Kafarnaum, kjer me čakajo opravki. Tebi pa za čas, dokler boš hotel, priporočam svojo ženo in hčerko Saro! Kajti bolje kot pri Tebi, tudi v nebesih ne bi bile preskrbljene zanju! Če pa bom zvečer imel čas, bom seveda prišel semkaj s Faustom in Kornelijem, morda tudi s starim Cirenijem, ki naj bi nekako danes prišel v Kafarnaum! In tako se priporočam Tvoji ljubezni, potrpežljivosti in milosti.” - Nato se poslovi od svoje žene in ljube Sare, si da pripeljati svoje hitre mule, zajaha najmočnejšo (žival) in odhiti.
6 Jaz pa spet pokličem vse k zajtrku, in vsi odidemo v pospravljene in očiščene sobe, kjer nas je čakal dober zajtrk, ki ga je pripravil Bor.
7 Po zajtrku Me **Bor** pokliče na stran in pravi: “Moj najsrčneje ljubljeni prijatelj! Vem, da lahko Ti že dolgo veš, kaj bi se skrivaj rad pogovoril s Teboj; toda med Tvojimi učenci so nekateri, ki jim po mojem ni treba vedeti, kaj se midva tu pogovarjava in samo zaradi tega sem te prosil, da bi stopila stran!”
8 Rečem **Jaz**: “Pravzaprav sploh ne bi bilo potrebno; kajti to, kar Mi hočeš povedati, sem v Kisu učencem na dolgo in široko povedal in o tem javno izrekel Svojo pohvalo. Oni vedo vse, in zato nama ni potrebno ničesar skrivati pred njimi.”
9 Reče **Bor**: “Ah, če je tako, bom govoril povsem odkrito!”
10 Zato se spet vrneva k družbi in Jaz rečem Boru: “Moj najljubši prijatelj! Kar Mi hočeš povedati, vem, in vsi učenci tudi vedo, in zato imejva stvar za opravljeno. - Ti pa kot Grk, ki judovstvo zgolj priznava, ni pa pod judovsko postavo, tudi z vsemi farizeji z lahkoto govoriš; če pa bi bil resnični Jud z obrezo in postavo, bi moral močno brzdati svoj jezik. Toda bilo je prav tako kot si govoril, in zato pustimo zdaj to stvar zapisano v pesek. - Zdaj Me pa pelji v nazareško shodnico! Ljudstvo bom učil, da bo spoznalo, kakšen čas je zdaj!” (Mt 13, 54)

11 Mati Marija vpraša, ali bom opoldne prišel domov.
12 Rečem Jaz: “Ne skrbi, ali bom prišel; dovolj je, da vso skrb prevzamem Nase! Zvečer pa bom prišel.”
13 Sara vpraša, ali sme iti z Menoj v shodnico.
14 Rečem **Jaz**: “Vsekakor, le pojdi, čeprav naj po postavi ženska ne stopi v shodnico v moški družbi. Zdaj pa naj bo vse drugače; kajti ženska ima enako kot moški vso pravico do Moje ljubezni in milosti, ki izhaja od Boga Očeta po Meni. In tako le pojdi vsa vedra, vesela in polna zaupanja zraven, in se v shodnici z drugimi vred uči spoznati, kakšen čas je, - in tako pojdimo! Ti, Sara, pa ostaneš ob Moji strani in Mi boš služila kot krepka priča! Zato tudi obdrži to mrtvaško obleko na svojem telesu; kajti tudi obleka bo Moja priča! - Zdaj pa pojdimo!”
15 Na te Moje besede se vsi takoj napotimo v shodnico.

17. Gospod razlaga Izaijevo besedilo

1 Ko stopim v shodnico, je sedelo kakšnih deset nazareških starešin z več farizeji in pismouki za veliko mizo in ravno razpravljalo o vrsticah iz Izaija, ki so se glasile: “Umijte se in očistite se; odpravite svoja hudobna dejanja izpred Mojih oči, in opustite svoj greh! Učite se delati dobro, prizadevajte si za pravico; pomagajte zatiranim, pravico prisojajte sirotam in pomagajte vdovi v njeni pravdi! - Potem pridite in se pravdajmo, govori Gospod. če so vaši grehi rdeči kot kri, bodo postali beli kakor sneg, če imajo barvo kot rozine, bodo vendar postali beli kot volna. če Me hočete poslušati, boste uživali dobrine dežele. če pa se upirate in ste Mi neposlušni, naj vas požre meč; kajti tako govorijo Gospodova usta! - Kako pa se je dogajalo, da je pobožno mesto postalo hotnica? Bilo je polno pravice, pravičnost je stanovala v njem, zdaj pa tod prebivajo morilci! Tvoje srebro je postalo pena in tvoja pijača je pomešana z vodo. Tvoji knezi so odpadniki in pajdaši tatov; radi sprejemajo darila in hlepijo po darovih; sirotam pa ne prisojajo pravice, in vdovine pravde ne pridejo prednje! Zato govori Jehova, Gospod Sabaot, Mogočni v Izraelu: O gorje, tolažbo bom dobil od Svojih nasprotnikov in maščeval Se bom po svojih sovražnikih!” (Iz 1, 16-24)
O pomenu teh vrstic so razpravljali in ga niso mogli razjasniti.
2 Tedaj sem pristopil **Jaz** in jim rekel: “Kaj razmišljate o tem, kar je jasno kot sonce sredi belega dne v dejanju razkrito pred vami? Poglejte vaše sirote, vaše vdove! Kako se jim godi? Namesto, da bi skrbeli zanje, jim jemljete še tisto, kar imajo; in uboge sirote prodajate poganom kot sužnje, kot ste to šele pred nekaj dnevi hoteli skrivaj uresničiti in bi tudi uresničili, če vam ne bi tega s silo preprečil cestninar Kisjonah.
3 Seveda govori Gospod: “Pridite in se pravdajmo! Če je vaš greh rdeč kot kri, bo vendar postal bel kot sneg in če je rozinove barve, bo postal bel kot volna!” - toda Jaz vprašam: kdaj in pod kakšnim pogojem? Kako je z vami in s pobožnim mestom, ki se imenuje tudi “Božje mesto”? Koliko najhujših in v nebo vpijočih grehov je bilo v njem že zagrešenih, in koliko jih bo še storjenih!?
4 “Umijte se in očistite se in odpravite svoja hudobna dejanja izpred Mojih oči!”, je govoril Jehova po prerokovih ustih. Vi sicer umivate svoje telo sedemkrat na dan in čistite svoja oblačila in dva do trikrat letno prebelite

grobove vaših umrlih; toda vaša srca ostajajo zakrknjena in so polna umazanije, in zato se dogaja, da ste podobni vašim pobeljenim grobovom, ki so od zunaj videti okrašeni in očiščeni, znotraj pa so polni gnusnega smradu, polni mrtvaških kosti in polni smrdeče trohnobe!
5 Prerok je govoril o očiščenju vaših src in vas posvaril, da odpravite greh izpred vsevidnega Božjega očesa; toda vi še nikoli niste sprejeli tega pomena v vaše srce in ste zato čistili zgolj vašo kožo in pustili, da je vaše srce utonilo v vsej umazaniji pekla! O izrodek pekla, kdo te je kdaj učil kaj takega?!
6 Seveda pravite: "Kozla, ki sta ga zaukazala Mojzes in Aron, smo do te ure vsako leto obloženega z grehi vsega Izraela zaklali in potem vrgli v Jordan!" (3 Mojz 16). O vi slepci! Kaj je kriv kozel za to, da vi grešite kar naprej in se ne poboljšate v svojih srcih?
7 To dejanje je bilo samo podoba, iz katere bi se že zdavnaj morali naučiti, da kozel predstavlja samo vaše hudobne, posvetne želje, kot so vaš napuh, ki je kot kozel napadalen in nadvse smrdeč, vaše kurbanje in vašo umazanost v vseh stvareh, vašo lakomnost in nevoščljivost in vašo zavist! Z uničenjem grešnega kozla bi morali za vedno uničiti vašega kozla v srcu, tako bi živo izpolnili Mojzesovo in Aronovo zapoved in s tem nezmotljivo poželi njen blagoslov! Tako pa ste sicer pobijali kozle, kar vam ni moglo nič koristiti, toda vaša greha polna srca so vam ostala; zato je Jehova uresničil Svojo grožnjo in jo bo odslej še bolj uresničil, ko bo vaša mera hudobije polna.
8 Lepo pa je, da morajo zdaj pogani ljudstvu pomagati do pravice in skrbeti za njegove vdove in sirote! Toda zato je tudi res, kakor govori prerok: "Tolažbo bom dobil od Svojih nasprotnikov, ki so pogani, in maščeval Se bom po njih!" Kam je izginila vaša oblast in se zgubila vaša moč? Majhno krdelo poganov vlada nekoč tako mogočnemu božjemu ljudstvu! Fuj, večna sramota! Otroci kače so bolj modri in pošteni kot vi, otroci luči.
9 Zato se bo v kratkem zgodilo, da bodo ta sveta tla prepuščena poganom, vi pa v prihodnje ne boste nikdar več imeli niti dežele, še manj pa kralja; pač pa boste kot sužnji služili tujim tiranom, in z vašimi plemenitimi hčerami bodo spali pogani in hlapci poganov, in njihov plod bo osovražen kot kačja in gadja zalega!
10 Tu razpravljate o vrsticah iz preroka, ki jih je zapisal za vaše srce, kako bi mogli narediti sijajnejšo ceremonijo pri opravilu ničnega umivanja in očiščevanja vaših teles, oblačil in grobov, da bi vam ceremonija prinašala toliko bogatejše daritve; nočete se pa zavedeti tega, kar bi bilo Bogu edino všeč! O vi hudobni hudičevi hlapci! Njemu služite s svojo ceremonijo - in boste zato nekoč tudi od njega poželi plačilo v peklu, kakor ste ga tudi vedno zaslužili.
11 Telo umijemo, kadar je to potrebno, enkrat, dvakrat, tudi trikrat dnevno in očistimo oblačila, ko so umazana; to je namreč Mojzes zapovedal za telesno zdravje. Tako tudi prekrivamo grobove za dlan na debelo z opečnato glino in ta glinasti strop, ko se posuši, večkrat prebelimo z dobrim apnom, da strop ne dobi razpok, skozi katere bi posebno v prvih letih trohnenja lahko uhajale škodljive izhlapine, in pri ljudeh, živalih in rastlinah povzročale vsakovrstne nevarne bolezni.
12 Glejte, zato je zapovedano prebeljenje grobov, kar je pač razumljivo! Kako bi vendar mogli iz tega narediti bogoslužno dejanje?! O vi neumneži, vi norci! Le kaj naj bi to koristilo pokojnikovi duši?!"

18. O Božjem bistvu in Njegovem pravem čaščenju

1 (**Gospod**): “Ko človek umre, je duša vzeta iz telesa in kot zgolj duhoven in samostojen človek pride na kraj, ki popolnoma ustreza njenemu celotnemu življenjskemu bistvu; in tu ji ne pomaga ničesar, razen njene svobodne volje in njene ljubezni. če sta volja in ljubezen dobri, bo dober tudi kraj, ki si ga bo duša sama tako uredila po vanjo od Boga vsajeni moči in oblasti; če pa sta volja in ljubezen slabi, bo tudi njuno delo slabo - tako, kot na zemlji slabo drevo ne rodi dobrih sadov in dobro drevo ne slabih. Pojdite in z zlatom in dragimi kamni okrasite trnov grm, in glejte, ali vam bo zaradi tega rodil grozdje! In če okrasite vinsko trto z zlatom ali pa tudi ne, vam bo vendarle rodila sladko in okusno grozdje.
2 Če pa je tako in ni mogoče drugače, se vprašajte, kaj bi moglo ali moralo beljenje grobov, v katerih ni nič drugega kot trohneče kosti in gnusna gniloba, koristiti dušam umrlih!
3 Ali res verjamete, da je Bog tako slaboumen in nečimrno nespameten, da bi Si pustil služiti s praznim in ničevim pompom materije z materijo?!
4 Povem vam: Bog je duh in tisti, ki Mu hočejo služiti, Mu morajo služiti v duhu in v najpopolnejši živi resnici svojega srca, ne pa v materiji z materijo, ki ni nič drugega kot za določen čas strjena volja vsemogočnega Očeta!
5 Kaj pa bi rekli človeku, ki bi prišel k vam in zahteval še plačilo za to, da vam je uničil setev, povrh tega pa še trdil, da vam je storil dobro delo?! - Glejte, kar bi vi rekli takšnemu predrznemu norcu, to vam bo tudi nekoč v onstranstvu rekel Oče, in vi se boste morali umakniti od Njega in boste poleg tega pahnjeni v najhujšo temo, kjer bo vaše plačilo jok in škripanje z zobmi!
6 Kako pa vi skrbite za zadeve vdov, za to služi kot dokaz najprej Moja mati Marija, kateri ste vzeli vse, in potem tisoč drugih, s katerimi niste ravnali in še zmeraj ne ravnate nič bolje!?
7 Ali ni v nebo vpijoče, da morajo Judinje iskati svojo pravico pri poganih in jo tudi dosežejo? Mar ni prav zabavno za Satana, da zdaj njegovi otroci glede pravice in pravičnosti neznansko presegajo Božje otroke? Da, odslej naj tudi otroci sveta postanejo Božji otroci; zato pa boste vi otroci tistega, kateremu ste ves čas zvesto služili!
8 Kaj niste našli, ko že berete Izaija, mesta, kjer govori:
9 Všeč mi je usmiljenje, ne maram pa žgalne daritve!” in spet: “To ljudstvo Me časti z ustnicami; toda njihovo srce je daleč od Mene!”
10 Ko pravite: “To je govoril Bog po prerokovih ustih!”, le kakšno spoštovanje imate pred Njim, če svojim najbolj gnusnim zakonom nenehno dajete prednost pred Božjimi zapovedmi, spoštujete samo vaše postave v vašo posvetno korist, Božje pa z nogami teptate?! - O vi hudobneži, vi neprestani hudičevi hlapci! Kako boste nekoč obstali pred Božjo sodbo?! Resnično, Sodomljanom se bo bolje godilo kot vam! če bi se tam in takrat zgodila takšna znamenja, kot so se že zgodila pri vas, bi se pokorili v raševini in pepelu, in Bog jih ne bi uničil z ognjem in žveplom z neba! - Gorje vam, čas se je približal, in z vami se bo zgodilo, kakor sem vam napovedal!”

19. Predrznost in zmedenost duhovno slepih farizejev

1 Tu se besno dvignejo starešine, farizeji in pismouki in reko: “Kaj si drzneš ti mlečnozobec pravdati se z nami? - Le kakšna znamenja so se tu zgodila?”
2 Rečem **Jaz**, in postavim vsem tem vitezom shodnice in Pisma dobro poznano Saro pred oči: “Poznate to deklico, in veste, kaj se je že drugič zgodilo z njo?”
3 Tu vsi silno ostrmijo in govorijo tiho med seboj: “Pri nebesih, to je poglavarjeva hčerka, taka kot je živela! Jo je mar spet obudil? Kako se je to zgodilo? če pa jo je obudil, tokrat resnično drugič mrtvo, - kaj naj storimo? Zdi se, da je Jair z njim, sicer mu gotovo ne bi zaupal svoje nadvse ljubljene hčerke! Ali morda ne ve nič o tem?! Jo je morda Jožefov sin skrivaj obudil in jo hoče vrniti Jairu ob kakšni priložnosti? Ali naj obvestimo Jaira o tem? Ta stvar je preveč očitna! - To je ona, brez vsakega dvoma je to ona! In vendar smo bili vsi navzoči pri njenem pogrebu, kakor tudi prej v Kafarnaumu, ko je umrla! Kaj naj storimo? Kaj bo iz tega, če ta človek-Bog s kakršno koli umetnijo ali oblastjo izvršuje takšna nezaslišana dela?” - Tu umolknejo.
4 **Jaz** pa rečem, ko vse ostro pogledam: “No, kaj pravi vaše hudobno srce k temu? Je to znamenje dovolj ali ne, da vam potrdi resničnost tega, kar sem vam govoril?”
5 Reko **starešine**: “Mi nismo niti zdravniki, niti lekarnarji, ki raziskujejo naravne sile in jih znajo uporabljati v svoji umetnosti; prav tako nismo poučeni v čarovništvu, ki se ga je mogoče naučiti od hudiča, ker bi bilo kaj takega največji greh pred Bogom, in zato ne moremo vedeti, s kakšno umetnostjo ali oblastjo si jo obudil! Zato je jasno, da se po takšnem znamenju ne moremo pustiti zapeljati v naši veri v Mojzesa in preroke, kot tudi v razlagi Pisma, ki jo je tempelj avtoriziral kot zapriseženo pri nebu! Znamenja delajo zdaj različni čarovniki, ki prihajajo k nam deloma iz Jutrovega, in mnogi iz Egipta; vsi delajo čudeže, ki jih noben Jud ne razume in noče in ne sme razumeti, ker vse takšne čarovnije izvirajo od hudiča! In s tem je povedano toliko kot: Tvoja znamenja, ker bi tudi lahko spadala k čarovništvu, nimajo za nas nobene vrednosti in nam dokazujejo samo toliko, da jih ti znaš srečno izvrševati in si zato v tem popoln mojster; toda, da bi morali zaradi tvojih znamenj sprejeti tvoj nauk, ki se nam gnusi, tega pa nikakor ne! Kajti zdravnik za nas še zdaleč ni duhovnik in še manj prerok - ti pa še najmanj, ker te že skoraj trideset let poznamo, tako kot smo poznali tvojega očeta! Zato glej, da s svojimi potepuhi čimprej odideš iz shodnice, sicer bi morali uporabiti silo!”
6 Govori **Sara**: “Gospod, prosim Te, zapusti te bednike! Kajti bolj so zakrknjeni kot kamni, temnejši od vsake noči in brez vsake ljubezni kot brezmejno brezno! Dvakrat si mi vrnil življenje, in za te bednike ni to nič! Povrh vsega imajo to celo še za bogokletno čarovnijo in si v svoji najhujši slepoti predrznejo celo Tebe izgnati iz shodnice! Gospod, to je prehudo! Pojdimo, pojdimo! V bližini teh bednikov se mi zdi, kot bi stal Satan pred nami!”
7 Rečem **Jaz**: “Moja najljubša Sara! Le mirna bodi! Dokler Jaz hočem, bomo ostali tu; kajti Jaz sem Gospod! Saj se celo mogočniki tega sveta imenujejo “gospodje” - in imajo pogosto zelo malo oblasti; Jaz pa imam vso oblast nad nebesi, peklom in nad vso zemljo! Zato sem tudi čisto pravi gospod in Si

večno ne pustim ničesar ukazovati! Kar Jaz delam, delam svobodno; kajti Jaz sem popoln Gospod!"
8 Ko starešine to slišijo, raztrgajo svoja oblačila in kričijo: "Proč s teboj! Kajti zdaj smo najjasneje spoznali, da si bogokletnež! Svoja dela opravljaš z Beelzebubovo pomočjo in hočeš s tem in za to s svojim naukom ljudstva odvrniti od Mojzesa in od Boga; zato nam ne preostane nič drugega, kot da te s kamenjem spravimo s sveta!"

20. Strah templjarjev pred rimskim sodiščem

1 V vseh shodnicah kot tudi v templju pa so bili pripravljeni kamni za kamnanje in tako tudi v tej shodnici v Nazaretu. Ker so bili starešine, farizeji in pismouki tega mesta preveč slepo zagrenjeni, so zgrabili kamne, da bi jih vrgli v Mene. Toda tedaj so se dvignili vsi učenci in zagrozili pobesnelim; ti pa so začeli kričati in so še bolj besno hiteli pobirati kamne, da bi jih metali Vame. V tem trenutku so v veliko dvorano shodnice stopili Faust, Kornelij, Jair in stari Cirenij.
2 Ko so pobesneli zagledali te zanje strašno velike gospode, ki so jih dobro poznali, so pri priči odložili svoje morilsko orodje in se začeli silno globoko priklanjati.
3 Jair takoj prihiti k Meni in k Sari, Me objame in glasno reče Cireniju: "Tu stoji On, veliki človek vseh ljudi, in tu moja ljubljena hči Sara, ki jo je dvakrat obudil od resnične smrti!"
4 Tedaj stopi stari Cirenij k Meni, oči se mu zasolzijo, in reče: "O moj Bog in moj Gospod! S kakšnimi besedami naj se Ti kot ubogi, slabotni človek zahvalim za vse neskončno velike milosti, s katerimi si me obdaroval?! O kako srečen sem, da imajo moje oči še enkrat neprecenljivo srečo, da vidijo Tebe, Ti moj sveti prijatelj! Nad dvajset let že nisem nič več slišal o Tebi, kljub temu, da sem vsak dan večkrat mislil na Tebe in sem tudi še in še brez prestanka spraševal po Tebi!
5 Ah, kako zelo sem bil še pred nekaj dnevi žalosten, ko je cesar začel od mene resno zahtevati nesrečni davčni denar iz Ponta in Male Azije, in nisem vedel, kam je ta denar izginil! Toda kako srečen, kako neizrekljivo srečen sem bil, ko sta mi pred kakimi tremi dnevi moja plemenita prijatelja Faust in Kornelij poslala ne le izgubljene davke, marveč še veliko večjo količino neprecenljivih zakladov v zlatu, srebru, biserih in dragih kamnih, in to vse po Tvojem svetem posredovanju!
6 Moj Gospod, moj sveti največji prijatelj Jezus! O povej mi vendar, kaj naj storim, da bi ti mogel vsaj malo povrniti ta neznansko veliki dolg! Če bi hotel mojo krono vrhovnega deželnega oskrbnika posaditi na Svojo glavo, o, s kakšnim neznanskim veseljem in spoštovanjem bi Ti jo položil k Tvojim svetim nogam!
7 Resnično res, Gospod, Ti moje življenje, kot ti je gotovo znano, mi je strašno malo do praznih zakladov tega sveta; če bi bilo moje to, kar sem že poslal v Rim, bi s tem že zdavnaj pomagal mnogim tisočem revežem! Toda bilo je cesarjevo, in moral sem se z vsemi močmi potruditi, da mu pošljem zahtevano! Kako pa bi bilo to kdaj mogoče brez Tebe in potem brez mojega ljubega Fausta in brata Kornelija!? - Oh, kakšno svetovno breme ste odvalili

z mojih prsi! Zdaj se pravi poplačati in povrniti kolikor je le v moji moči! - O govori, govori, Ti najsvetejši veliki prijatelj ljudi, kaj naj storim!"
8 Ob tem bleščečem Cirenijevem nagovoru Meni so vsi, ki so Me pred tem hoteli kamnati, mrtvaško pobledeli in so začeli drgetati, kot da bi jih napadla nadvse močna mrzlica, ker so mislili, da se jim bom zdaj najhuje maščeval in jih obtožil pri Cireniju, katerega so se vsi bali bolj kot smrti; kajti on nikdar ni razumel šale! Kot je znano, so bili rimski sodniki nadvse strogi v izvrševanju izrečenih sodnih sklepov in obsodb; zato so se jih Judje tudi nepopisno bali, - posebno pa ti nazareški starešine, farizeji in pismouki, od katerih so nekateri zaupno vedeli za rop rimskih davkov.
9 **Jaz** pa sem nadvse prijazno rekel Cireniju: "Mar meniš, da je mož pozabil, kaj si storil otroku, ko je moral pred Herodom bežati iz Betlehema v Egipt? O, mož se dobro spominja vsega tega! Ti si Mi storil vse brez koristoljubja, ker si Me ljubil, - in Jaz naj bi zdaj želel kakšno plačilo od tebe? Ne, na to naj nikdar in nikoli ne pomislim! Toda ker kot cesarjev namestnik lahko ukazuješ nad Azijo, ukaži tem upornim ne Božjim ampak Satanovim služabnikom, naj o vsem Mojem tukajšnjem delovanju molčijo kot zid, v nasprotnem primeru bodo najstrožje kaznovani! Kajti vsak, ki dvigne kamen zoper svojega bližnjega, naj bo najostreje kaznovan!"
10 Reče **Cirenij**: "So si ti bedniki morda celo predrznili dvigniti kamne zoper Tebe?"
11 Reče **Sara**: "Da, da, visoki Cirenij! Gospoda so bedniki hoteli kamnati, ker jim je povedal resnico! Imenujejo se "božji služabniki", pri tem pa so največji bogotajci; kajti držijo samo svoje najbolj sebične in najbolj oblastiželjne odredbe in jim dajejo z najsramotnejšimi nasilnimi dejanji videz božjega!
12 Kdor se ne da zaslepiti njihovemu varljivemu videzu, ga z najsramotnejšim nasiljem oslepijo in nima več svobode na vsej ljubi božji zemlji! Samo berimo Mojzesa in preroke in berimo nasprotno njihove odredbe, pa bomo zlahka spoznali, kar sem jaz kot še ne šestnajstletna deklica že zdavnaj odkrila! Resnično, kdor se drži Mojzesa in prerokov, je njihov največji sovražnik! Kakor Samarijane, ki so še čisti Mozaisti in učenci prerokov, Ga vsak dan znova preklinjajo in tako sovražijo, da pomeni Njegovo ime kot ime Samarijanov v Judovih ustih najhujšo kletev!
13 Jaz pa zdaj kot mlada deklica vprašam: Je to Božja beseda, je to bogoslužje? Jezus jim je jasno dokazal, da je to lahko samo peklenska beseda in služba, kakršno si lahko Satan samo želi; in zato so Ga tudi hoteli kamnati, ker jim je povedal preveč resnice pred ljudstvom, ki bi jim na koncu vendarle lahko zmanjšalo njihove bogate dohodke!
14 Visoki gospod! Jaz sem bila že dvakrat povsem onstran in vem, kaj je videla moja duša. Videla sem Mojzesa in vse dobre preroke! Ti so imeli mir, in njihovo veselje je ta čas, ki ga imenujejo "veliki dan Gospodov". Toda niti enega farizeja in pismouka nisem videla med Izraelovimi svetimi! Zato sem vprašala, kje naj bi bili ti.
15 Tedaj je prišel bleščeč angel in me pozval, naj mu sledim. In sledila sem mu. Kmalu sva stala na nadvse mračnem kraju; bilo je komaj tako svetlo kot v oblačni noči. V veliki daljini je bilo videti vse močno razžarjeno in angel mi je rekel: "Poglej tja, to je mlakuža, kjer prebivajo tisti, po katerih si vprašala!" In pogledala sem tja in nisem videla ničesar drugega kot hudiče, in rekla sem angelu: "Gospodov poslanec! Vidim same hudiče, sicer pa nikogar! Kje so

torej tisti, po katerih sem vprašala?" Tedaj mi je angel odgovoril: "Ti, ki jih vidiš, so tisti!"
16 Tedaj sem se silno prestrašila in se spomnila svojega očeta, ki je celo poglavar farizejev; toda angel je opazil, zakaj sem se stresla in je rekel: "Bodi brez skrbi! Tvoj oče pride na pravo pot, in ti mu boš še enkrat postala vodič na zemlji!"
17 To sem videla in slišala in zato vem, kar vem, ne iz pripovedovanja, ampak iz izkustva! Zato se mi od teh neumnežev in hudobnih Satanovih hlapcev ni treba ničesar učiti; kajti videla sem in se naučila žive resnice, in zato lahko potrjujem kot priča, ki se je vrnila z one strani, večno resnico tega, kar uči Jezus, Gospod od vekomaj; pričujem, da je vse, kar govorijo in učijo ti črni učitelji, najpopolnejša laž, in ni niti trohice resnice v tem! - Govorila sem."

21. Cirenij in templjarji

1 Reče **Cirenij**: "Ste slišali pričevanje od mrtvih vstale zoper vas, ki vas težje inkriminira (obtožuje) kot vsi ropi in umori? Kaj naj naredim z vami po tej nadvse resnični obdolžitvi? Pribiti vas na križ bi bilo veliko premalo! Bičati vas ves dan do kosti in šele potem obglaviti, bi bilo tudi še veliko premilo! Toda jaz že vem, kaj bom storil, in vi boste lahko popolnoma zadovoljni z menoj!" - Na te Cirenijeve besede so vsi mrtvaško pobledeli in so začeli strašansko tarnati in prositi.
2 Cirenij pa Me skrivaj vpraša, ali naj hudobneže poleg verdikta, po katerem jim je za vse, kar se je zgodilo, naložen večni molk, zares še kaznuje.
3 Rečem **Jaz**: "Izreci le verdikt• in jim zagrozi s kaznijo, ki jih bo brez vsake milosti doletela pri prvem prekršku! Nato jih odpusti!"
4 **Cirenij** stopi naprej, ukaže molk in nato reče: "Poslušajte me zdaj, vi podleži! Edino Temu tu, ki ste Ga hoteli kamnati zaradi svete resnice, vam namenjene iz Njegovih ust, se imate zahvaliti, da vas ne dam vseh skupaj pregnati v puščavo in vas tam izpostaviti na skale, ki jih obdajajo prepadi, in vam iztakniti oči! Toda če bi si kdo drznil o vsem tem, kar se je zgodilo, izčvekati samo en zlog, naj si bo ustno ali pisno ali s kretnjami, mimiko ali znamenji rok, tega bo neizprosno doletela najostrejša kazen!
5 Tako tudi ne bom pustil nekaznovano, če bom izvedel, da z nezakonitimi izsiljevanji mučite ljudstvo in preganjate Božjo resnico zaradi vaših sramotnih, sebičnih uredb! Poučujte ljudstvo, da spoznava Boga in Njegove zakone in se po njih ravna, pa boste prav tako ugledni kot je ta božji mož Jezus, ki sploh ne oznanja nobenega novega nauka, marveč zgolj prastari nauk o Bogu ljudstvom, ki ste jih vi pogreznili v najglobljo noč. To pa lahko On toliko lažje in resničneje stori, ker je - kar vi ne dojamete, pač pa jaz, ki ste me vi deklarirali (razglasili) za pogana, čisto dobro razumem - v duhu Sam Tisti, ki je po vašem nauku na Sinaju pred kakimi tisoč leti dal Mojzesu zakone za vas! Zato se varujte, da bi preganjali tega Svetega; kajti takšno preganjanje bi vas stalo dvojnega življenja, tukaj telesnega in onstran duhovnega! - Ste me razumeli?"

• Razsodba

6 Reko vsi **omenjeni**: “Da, visoki gospod in storili bomo vse, kar od nas zahtevaš! Toda saj sam gotovo veš, da mi ljudje nismo bogovi in imamo vsakovrstne slabosti; če bi se torej kdo morda karkoli in kadarkoli vendarle kaj malega pregrešil, nas ti, ki si sam prav tako človek, tudi le človeško pokliči na odgovornost in kaznuj!”
7 Reče **Cirenij**: “Grški trgovci in kramarji imajo res navado barantati med seboj, - toda Rimljani nikoli! To dobro premislite in ravnajte po tem, pa ne boste potrebovali nobene popustljivosti; kajti samo z ostrimi in neizprosnimi zakoni postanejo ljudje močni in junaki reda, postanejo enotni in polni vneme v vseh zakonitih prizadevanjih!
8 Če vojak ne bi imel neizprosno najostrejših zakonov, bi bil šleva in, ko naj bi zasledoval sovražnika, se z njim bojeval in ga premagal, bi imel sovražnik dobre čase - in nič ne bi bilo z nujno potrebno obrambo domovine! Toda ker trd zakon vojaku na življenje in smrt predpisuje na vsakem koraku, kako se mora vesti vpričo sovražnika, potem to gotovo tudi stori! Kajti, če tega ne bi storil, bi smrt bila njegovo plačilo; če pa stori, kar mu je ukazano, mu je smrt od sovražnikove roke negotova in iz bitke se lahko vrne kot zmagovalec in kronani junak!
9 To je v Rimu najstrožje pravilo: “Strogi zakoni naredijo tudi stroge in urejene ljudi.” Zato niti za las ne dopustimo, da se z nami baranta, in je pred zakonom vsak človek ne glede na položaj enak! Zdaj poznate moje mnenje glede zakonov. Ravnajte se po tem, pa boste prosti v zakonu; če pa tega ne storite vas bo zakon sodil brez vsake milosti zato, ker je zakon.
10 Vsa zemlja in vse, kar je v njej in na njej, obstaja edino iz večno neupogljive božje volje, če bi Bog dopustil samo najmanjše barantanje s Seboj, kako bi bilo v naslednjem trenutku z zemljo in vsemi nami? Tedaj bi vse razpadlo!
11 Prav tako bi se zgodilo državni družbi narodov; če bi omilili le en zakon, bi tudi drugi izgubili svojo moč in trdnost, in velika državna zgradba bi še prehitro postala ruševina! Torej nespremenljivo ostane pri moji izrečeni grožnji!”
12 Na tako odločen odgovor vrhovnega namestnika so naredili starešine in farizeji strašno grenke obraze in eden izmed njih je rekel v neke vrste bolečem navdušenju: “O Rim, o Rim! Ti si strašno trd in težak! - Jehova! Iz babilonskega suženjstva si osvobodil Svoje otroke, ko so se spokorili in za to prosili; nas iz tega tisočkrat hujšega ujetništva ne boš nikdar odrešil?” -
13 Rečem **Jaz**: “Če ostanete kakor ste in se temeljito ne poboljšate, ne boste le za večno ostali rimski podložniki, ampak vas bo ta požrl kakor orli mrhovino! Samo še kratek čas bo Bog potrpel, potem pa bo poslal nad vas trdo usodo, in potem se bo z vami zgodilo, kar sem vam prej napovedal, in preganjali vas bodo do konca sveta. - Zdaj pa pojdite in se ne jezite več!”
14 Na to Mojo besedo so se vsi oddaljili v svoje stranske prostore; mi smo pa ostali v shodnici, kamor je kmalu prišla množica Nazarečanov, da bi videli visoke rimske gospode. Na koncu smo se morali postaviti na mize in klopi, da nas ne bi zadušili in da bi nas zijalasto ljudstvo lahko videlo.

22. Ozdravitev protinastega bolnika. Pričevanje Nazarečanov o Jezusu Mt. 13, 55-56.

1 Sam Bor pa je prinesel protinastega človeka, katerega roke in noge so bile že čisto posušene in tako zvite in skrčene, da ga ne bi mogel ozdraviti noben umrljivi zdravnik z vsemi sredstvi na svetu.
2 **Bor** pa, ki je z dvema nosačema prinesel protinastega bolnika v košari skozi veliko gnečo k Meni, je pred ljudstvom glasno rekel: "Temu bolniku lahko pomaga edino Bog Sam! Jaz sem vendar eden prvih zdravnikov v vsej Galileji, bolniki iz Jeruzalema in Betlehema prihajajo k zdravniku Boru in on jim pomaga; toda temu ne more pomagati! Prosim pa Tebe, Ti moj sveti prijatelj Jezus, ker Tebi kolikor vem in verujem nobena stvar ni nemogoča, da bi temu človeku spet povrnil ravne ude, če je to Tvoja volja!"
3 Rečem **Jaz**: "Prijatelj, tu je veliko preveč nevernih, in v teh razmerah je takšno ozdravljenje vedno težka stvar! Jaz pa ga bom že ozdravil pri tebi med štirimi očmi."
4 Nato so začeli nekateri med ljudstvom godrnjati in govoriti: "Oh, tesarjev sin je nabrit! Ta bolnik mu je pretežak, zato bi ga raje skrivaj ozdravil, da mi ne bi opazili, ali se mu je res izboljšalo ali ne."
5 **Jaz** pa sem slišal takšne govorice in sem rekel zmerljivcem: "O vi norci in zmešanci! Poznate to deklico ob Jairovi strani? Ali ni njegova hčerka, in ali ni bila dvakrat mrtva? Kdo ji spet dal življenje? - Vi norci! če ima sin človekov oblast obujati mrtve, ali ne bo imel tudi oblasti, reči temu bolniku: "Vstani in hodi!"? Da bosta pa videli, da imam to oblast, ti zapovedujem, protinasti človek, da vstaneš in hodiš s povsem zdravimi udi!"
6 V tem trenutku je šinil ogenj v ude tega bolnika, in počutil se je popolnoma krepkega, vstal je in hodil, in njegovi udje so bili popolnoma zdravi; imel je meso in polne mišice in je veselo hodil in čez nekaj časa svojega lastnega strmenja rekel: "Kaj takega je lahko mogoče samo Bogu! Brez zdravil, brez polaganja rok, marveč samo z besedo priklicati takšno ozdravljenje, o tem se še nikoli ni slišalo! Gospod Jezus, jaz izpovedujem in trdno verujem, da si Ti Božji sin ali celo Bog Sam v človeški podobi! Ravno se mi zdi, da bi Te moral moliti!"
7 Rečem **Jaz**: "Pusti to in ne delaj hrupa okrog tega! Kar pa čutiš v srcu, to zvesto ohrani; prišel bo čas, ko boš to potreboval in tedaj lahko moliš k nebeškemu Očetu, ki je edino Svojemu Sinu dal takšno oblast!" Po teh besedah ozdravljeni umolkne.
8 Toda ljudstvo se je prestrašilo in govorilo: "Od kod prihaja takšna modrost in takšna dela in takšna oblast? Ali ni to tesarjev sin? Ali se njegova mati ne imenuje Marija? In njegovi bratje: Jakob in Jozes in Simon in Juda? (Mt 13, 55) In njegove sestre, ali niso vse pri nas? Odkod za božjo voljo ima ta vse to?" (Mt 13, 56)
9 In ko so tako med seboj govorili in drug drugega vpraševali, so se mnogi jezili in govorili: "To je za ponoreti! Naši sinovi so študirali v Jeruzalemu in si nabrali znanja v vsakovrstnih umetnostih in znanostih; končali so tudi še obstoječo šolo prerokov in se popolnoma naučili egiptovske modrosti v razlaganju znamenj! In ta tesar, ki dokazljivo ni nikoli obiskoval nobene šole, ki smo ga stalno videli delati s sekiro in žago, osramoti zdaj nas in naše otroke na način, pred katerim strmijo celo najvišje vladne osebnosti in imajo

sicer bolj butastega tesarja skoraj že za Boga! To je resnično preneumno! On je vse v vsem, govori vse jezike, kot da bi se v njih rodil, je prerok prvega reda in dela znamenja in stvari, ki se jih ne bi smel sramovati noben bog; naši sinovi pa z nami vred, ki smo se v svojem času tudi nekaj naučili, stojijo tu kot da ne bi znali prešteti niti prstov svojih rok! Kaj res nobeden od nas ne ve ničesar, kako si je ta tesar prisvojil vse to?"
10 **Reko drugi**: "Kje bi si naj kaj prisvojil? Do pred nekaj zdajšnjih mesecev je bil vedno doma in je gradil hiše pri nas in tudi drugod s svojim očetom in svojimi brati; nikoli nismo opazili niti sledu posebnosti pri njem! Poleg tega je bil še zelo molčeč, in če smo ga kaj vprašali, sploh ni odgovoril, ali pa je dal le enozložni odgovor, tako da smo ga imeli za neke vrste butca, - zdaj pa naenkrat stoji tu kot mož, v katerega mora ves svet upreti oči! To je vendar bolj neprijetno kot more zdrav človeški čut dojeti!
11 Kaj se je le zgodilo s tem človekom? Iz njegove najzgodnejše mladosti sicer vemo, da naj bi takrat kot še skoraj dojenček pokazal nekaj čarovniških sposobnosti! Oče in mati sta verjela, da bo iz tega otroka nekoč nastalo nekaj velikega; toda vse obetavne sposobnosti so se z leti izgubile, tako da ni bilo ob nobeni priložnosti odkriti niti najmanjše sledi od njih! Šole že kot otrok nikoli ni hotel obiskovati in je bil tako brez vsake znanstvene izobrazbe čisto navaden tesar. Večkrat sem vprašal starega Jožefa, kako je z Jezusom, če je tudi doma tako redkobeseden. In odgovor je bil: "Še redko besednejši kot kjerkoli zunaj hiše!" In njegovi bratje so povedali isto! - Če pa je tako, od kod potem zdaj takšne sposobnosti?"

23. Zavrnitev Nazarečanov
Mt 13, 57

1 Ker pa sem Se jim zaradi tega, kar so videli, vendarle zdel kot prerok, je rekel **stari Nazarečan**: "Nekoč sem od nekega potujočega Babilonca, kakršni kot izredni berači pogosteje obiskujejo naše pokrajine in kraje, da bi si z vsakovrstnimi čarovnijami in prerokovanji zaslužili nekaj staterjev, slišal, kako je pri mojem sosedu prerokoval in sicer s temi besedami:
2 "Nazaret, v tvojem obzidju živi človek, ki ga ne poznaš! Molčeč je in skop z besedami; ko pa bo prišel Njegov čas, se bodo pred Njim in Njegovim govorom priklanjale gora; vetrovi in morje mu bodo poslušni, in smrt bo trepetala pred Njim in ne bo imela nobene oblasti nad Njim! Tedaj se bo vse ljudstvo tega mesta jezno čudilo; toda nihče ne bo mogel kljubovati Njegovi oblasti, in smrt bo bežala pred Njim kakor boječa gazela pred levom, ki jo zasleduje! Ko pa bo hotel preiti s tega sveta v nebesa, Se bo dal Svojim sovražnikom ubiti za tri dni; toda tretji dan bo iz lastne moči odvrnil smrt od Sebe in bo vstal v vsej moči in veličastvu in bo z mesom in krvjo šel v nebesa! Toda potem gorje vsem, ki so Ga preganjali; njihova usoda bo najstrašnejša sodba z ognjem, kakršne še nikoli ni bilo na zemlji! Gorje vsem ošabnim Judom! Odtlej pa do konca sveta ne bodo imeli več svoje dežele, ampak bodo razkropljeni begali po vsem svetu kot prekleta divjačina v puščavi, in iz strnišča trnja in osata si bodo pripravljali neužitni kruh, da bi potešili svojo lakoto, in bodo umrli zaradi take hrane!"-
3 To je govoril omenjeni Babilonec pred kakšnimi tremi leti; in zares je neznansko čudno, da je v tem Jezusu zdaj znotraj našega obzidja nastopil

takšen mož, katerega govori in dela skoraj na las potrjujejo vse, kar je prerokoval omenjeni Babilonec! Kaj pa naj tu storimo? če se je uresničilo eno, se lahko tudi drugo, namreč sodba! Zato merodajno menim, da bi Mu morali pustiti delovati, kakor hoče, mara in more; kajti najbrž bi se težko spustili v boj z Njim! Kdor obuja mrtve, ta gotovo zmore še več! S tistim, pred katerim se gore pripogibajo in vetrovi in morja umolknejo, bi se težko bojevali! Zato Ga pustimo, naj gre, posebno ker že, kot sami vidite, več sto ljudi z dušo in telesom pripada Njegovemu nauku in ga ima za obljubljenega Mesija!"
4 Po tem govoru starega Nazarečana se mnogi še bolj razjezijo; toda nihče več ne upa spregovoriti niti besede.
5 **Jaz** sem pa videl, da se s tem ljudstvom ne da nič narediti, ker ni imelo nobene vere in zaupanja, in sem zato tudi čisto kratko, toda tako glasno, da so lahko vsi dobro slišali, rekel: "Le zakaj se jezite? Ali niste nikoli slišali, da že od davnine velja: "Prerok nikjer ne velja manj kot v svoji domovini in v svoji hiši!"? (Mt 13, 57) če je pa tako, kakor je še vedno učila stara izkušnja, kaj se torej jezite? Hočete biti pametni, Jaz pa vam povem, da ste slepi, gluhi in polni neumnosti! če sem Jaz Tisti, ki sem, in Moje besede in Moja dela pričajo za to, zakaj torej ne verujete? Ali mora prerok res stalno biti daleč, da mu verjamejo? Ali mora biti njegov rojstni kraj neznan in njegov jezik tuj?
6 če bi prišel iz Perzije ali celo iz Indije in bi delal znamenja, ki jih delam zdaj, in kakor jih še nihče pred Menoj ni delal, bi ležali pred Menoj na svojih obrazih in vpili: "Bog nas je obiskal, mi pa smo polni grehov in napak! Kdo nas bo skril in obvaroval pred Njegovo jezo?" Ker pa sem Jožefov sin, ki ga poznate, vprašujete: "Od kod mu vse to?" O vi slepi norci! Ali niso ta tla tu prav tako dobra prst kot v Perziji in Indiji? Ali ne sije tu isto sonce, in ali ne rastejo in zorijo po Božji neprestani moči in oblasti vsakovrstni sadeži tukaj prav tako kot v Perziji in Indiji? Ali so luna in zvezde s soncem in to zemljo vred tukaj manj božje kot v omenjenih deželah?
7 Če pa je brez vsakega dvoma tu vse prav tako božansko in Božje kot v drugih daljnih deželah, zakaj potem človek ne bi bil? če pa zdaj pred vašimi očmi opravljam dela, ki nikdar niso bila mogoča nobenemu Perzijcu in Indijcu, zakaj si ne bi mogel vsaj tako kot kak neumen Perzijec ali Indijec tudi Jaz pridobiti vašega spoštovanja in vaše vere? Resnično, če bi šel danes h Grkom in Rimljanom, bi Mi postavili templje in oltarje!
8 Vi pa nasprotno, ker sem zrastel v vaši sredi in Me poznate od otroštva, jezno začudeni sprašujete: "Od kod naenkrat vse to tesarjevemu sinu, ki smo ga poznali kot resničnega butca?" O le počakajte, butec je prenehal biti butec in vam je storil veliko dobrega - prej kot butec in zdaj še več kot mojster in zveličar; toda v bodoče bo to opustil!"
9 Na te besede so se Nazarečani še bolj razjezili in zapustili shodnico.

24. Cirenijev govor o Nazarečanih

1 Tedaj je rekel **Cirenij**: "Gospod in mojster, kot se mi zdi, je tu resnično več neumnosti kot hudobije! Kajti Nazarečani, razen nekaterih, so znani kot neumneži in neumneža je vedno najtežje razsvetliti! Malo šole, nobenega izkustva, večinoma revni, malo trgovine in potovanj! Večinoma živijo od skromnega poljedelstva in nekaj živinoreje in kot je znano nikoli - razen

enkrat letno - v Jeruzalem, kjer ne le da ne pridobijo nič v duhovni izobrazbi, ampak stalno samo izgubljajo. Od kod naj bi potem vzeli boljši razum, da bi presojali Tvoj božanski nauk in Tvoja božanska dela? Poleg tega so neumni ljudje navadno tudi nevoščljivi, in kot sem opazil, jih tudi najbolj jezi to, da njihovi sinovi, ki so jih pošiljali v vse mogoče šole, neskončno daleč zaostajajo za Teboj v vsej modrosti, znanju in najpopolnejši moči za delovanje! Nočem jim prisojati ravno hudobije, ampak golo neumnost, ki se včasih tudi lahko izrodi v hudobijo, toda gotovo ne v preveč škodljivo, ker neumni človek tudi nujno neumno napada, da bi komu resnično škodoval. Zato jih pustimo oditi!
2 če pa bi se Te hotel kdo lotiti, no, tedaj se Zate najmanj bojim! Prvič imaš v zadostni meri toliko nesporno božje moči, da bi lahko pognal v beg dobro oboroženo vojsko - in toliko lažje te najčistejše neumneže; in drugič imaš povsem Zase nas kot najvišje rimske oblastnike nad vso Azijo in zato Ti nikoli ne more manjkati pravega varstva! če bi Te tu preganjali, no, saj vendar veš, kje sta Sidon in Tir! Pridi tja, in varen boš pred vsakim kakršnimkoli preganjanjem!
3 Da pa so ti nazareški meščani skoraj brez vsake izobrazbe, se je pokazalo tudi iz tega, da so skoraj vsi pritekli v shodnico bolj prodajat zijala zgolj iz čisto živalske radovednosti, ne pa kot ljudje, kot dokaz tega niso niti mene niti kakega drugega visokega gospoda in zapovednika niti z najmanjšo kretnjo pozdravili! Kot osli, voli in neumne ovce so planili noter in se obnašali kot da bi bili oni edini gospodarji sveta! Tem ljudem tega niti ne morem šteti za greh, ker so presurovi, neumni in neizobraženi, in mislim, da jim tudi Ti, o Gospod in Mojster, ki jih še tisočkrat bolje poznaš, tega ne boš prištel k grehom!"
4 Rečem **Jaz**: "To pač lahko zanesljivo domnevaš, Jaz gotovo najmanj! Toda pomembno je samo to, da Me v svojih srcih spoznajo kot to, kar sem; kajti njihovo večno življenje je vendar odvisno samo od tega! Če Me ne spoznajo, tudi ne morejo spoznati Njega, ki Me je poslal na svet - in še manj, da sva Jaz in Ta, ki Me je poslal, eno in isto bitje! Dokler pa njihova srca tega ne spoznajo, Me nimajo v sebi in tako tudi večnega življenja ne in so v duhu mrtvi! Kajti Jaz Sam sem ravno večno življenje Samo in po Svojem nauku pot do njega.
5 Kdor torej Mene in Mojega nauka ne sprejme, tudi večnega življenja ne sprejme, in večna smrt mora biti zato nujno njegov delež.
6 Kljub temu pa ne smem nikogar siliti k veri, ker bi bila vsaka prisila obsodba duha, ki bi mu prinesla smrt prav tako kot nevera, - in zato je tu celo za Boga težko delovati tako, da človek ne trpi nobene škode na svoji duši! če je prisiljen s kakšno še tako skrito prisilo, se giblje v sodbi; če pa ni z ničemer prisiljen, ostane neveren in dvomi v vse in ravno s tem dokazuje, da je popolnoma mrtvega duha. Kdo ali kaj naj potem oživi njegovega duha?
7 Moje oživljajoče besede ne sprejme - in s tem tudi Mene kot v vsej neskončnosti edinega izvira vsega življenja ne; zdaj pa se vprašaj, od kod naj potem še sicer vzame življenje, ki sem ga Jaz prinesel vsem ljudem in jim ga hočem dati!"
8 Reče **Cirenij**: "Da, da, to zdaj tudi jaz povsem jasno uvidim in moram uvideti, ker Te poznam že trideset let, kdo si; toda pustiva zdaj to, jaz bom te ljudi že še naredil verne! Zdaj pa pojdimo dalje in poglejmo, kje bomo dobili

kosilo! Precej pozno popoldne je že." - Nato zapustimo shodnico in mesto in se odpravimo v Mojo hišo, kjer nas že čaka dober obed. Jedli smo in pili z dobro voljo in bili ves ta dan dobro razpoloženi.

25. O nevrednosti ljudstva
Mt 13, 58

1 Veliko smo govorili o dogodkih v Ostrazini v Egiptu, kjer sem preživel Svoje otroštvo, in mati Marija se je pri tem tudi zelo razgovorila in je bila zelo vesela razgovora z vice kraljem Azije, kakor so Cirenija tudi naslavljali.
2 **Jakob**, Jožefov sin, ki bil vešč pisanja, je prinesel debel zvitek iz svoje omare in ga izročil Cireniju z besedami: "Visoki gospod, tu sem zapisal vse od Njegovega rojstva do Njegovega petnajstega leta, delavno pa pravzaprav do Njegovega dvanajstega leta; kajti po dvanajstem letu se je Njegov božji dar povsem izgubil, da ni bilo več niti sledu od njega. Zato so leta 13, 14 in 15 tudi povsem prazna; razen nekaj precej modrih besed se ni zgodilo nič pomembnega več, in zato se mi po Njegovem petnajstem letu tudi ni zdelo več potrebno zapisovati čisto običajne človeške pojave, ki sem jih opazil na Njem, in tako je treba gledati ta opis Njegove mladosti kot povsem zaključen. (prim. "Jezusova mladost").
3 Poleg tega mojega zapisa pa obstaja še množica nepristnih legend, ki so verjetno delo starih, lenih, ribiških žensk; zato prosim vsakogar, da naj ima samo ta moj opis za edino pravilen, popolnoma resničen in celovit. Če ti lahko, visoki gospod, s tem naredim veselje, te prosim, da milostno sprejmeš ta moj majhen trud kot drobno pozornost z moje strani za mnoga dobra dela, ki si nam jih izkazal!"
4 Cirenij vzame zvitek z velikim veseljem v roke, lista nekaj časa po njem in marsikaj glasno prebere. Tega so vsi zelo veseli. Prav posebno vesela pa je bila tega najljubša Sara in tudi njena mati.
5 **Sara** je bila ves čas ganjena do solz in je na koncu rekla v neke vrste razburjenju: "Kaj nam je treba še več, da bi z rokami zgrabili tisto, kar sem jaz uvidela že od mojega prvega ozdravljenja?! Bog! Takšna dela, takšna znamenja - in še nobene vere, nobenega uvida, nobenega spoznanja še prav resnično božjega?! Gospod, jaz kot uboga, slabotna grešnica pred Teboj, Te prosim: ne stori tu nobenega znamenja več! Kajti to nazareško ljudstvo, razen silno malo izjem, ni vredno pljunka, kaj šele Tvojih presvetih besed in dejanj! Odkrito priznam, če bi mi bila dana oblast, bi dala to ljudstvo tako dolgo postiti, stradati in bičati, dokler ne bi uvidelo in spoznalo, kako zelo je grešilo s tem, da ni spoznalo tega svetega časa svojega obiskanja in velike milosti!"
6 **Jaz** sem rekel Sari: "Ne jezi se, ti Moje edino srce, zaradi neumnih in slepih! Jaz poznam njih in njihovo nevero, in kakor si želela, tako bom zaradi nevere tudi storil malo ali pa sploh nič več znamenj (Mt 13, 58). In ti, Moj pisar Matej, zabeleži, da zaradi nevere tukaj v Moji telesni domovini nisem storil nobenega čudeža več, da bo celo v poznejših časih ves svet vedel, kako trdi in neverni so bili nazareški meščani v Mojem času! Kljub temu pa se bomo nekaj dni zadržali tu in bomo kot od meščanov razglašeni postopači prav lepo uživali! Ker se jezijo, naj se jezijo upravičeno, da bodo toliko prej dozoreli za Satana in njegovo prekleto kraljestvo!"

7 Reče **Cirenij**: “Meni je neskončno žal, da se zaradi svojih težkih državniških opravil ne morem zadržati dalj kot največ en dan; toda, če lahko Tebi, o Gospod, v tej ali oni stvari kaj storim pri tem najsramotneje nevernem ljudstvu, samo povej in zaželi, in takoj se bom tega lotil! Če hočeš, bom dal pri priči s šibami prebičati vse mesto!”
8 Rečem **Jaz**: “Pustiva vse to! Ti so že več kot dovolj prebičani s tem, da ne verujejo v Mene; Njihova nevera bo nekoč njihov najbolj neizprosni sodnik, ki mu na tisoč vprašanj ne bodo znali odgovoriti niti na eno! Resnično, povem ti, prej in lažje bodo prišli v božje kraljestvo vse pocestnice, prešuštniki in tatovi kot ti neverni kozli in klade! Oh, povem ti, kako še predobro vem: ti kozli in klade niso tako neverni kot se kažejo; samo nočejo verovati, da lahko toliko bolj svobodno grešijo! Če bi, prisiljeni z znamenji, sprejeli Moj nauk, bi vendar nujno dobili vest, ki bi jih ovirala v njihovem hudobnem dejanju in nehanju; zato raje ne verjamejo nič in se iz srca upirajo vsaki, še tako razvidni resnici, da lahko svobodno počnejo, kar jim predpisujejo njihova hudobna poželenja. Prijatelj, tu bi se dalo veliko govoriti; toda bolje je molčati! Zato jih pustiva kakor so; kajti kar je enkrat hudičevo, je po redni poti težko narediti božje!”

26. Napotki za zakonodajalce

1 Reče **Cirenij**: “Dobro je, da to vem; drugo se bo že dalo urediti! Ker Tvojega nauka ne sprejmejo, bom poskrbel za drugega. Po Faustu in njegovih hlapcih jim bom dal razglasiti cesarske odredbe, ki so mi jih že pred pol leta poslali iz Rima v presojo kot že sankcionirana (potrjena)! Morda jim bo evangelij iz Rima vlil več spoštovanja kot Tvoj iz nebes! Odredba vsebuje sto točk kot zakone, za prekršitev katerih vsakogar čaka križ in bič: mnogoženstvo je odpravljeno, prešuštvo in kurbanje se najostreje kaznuje z bičem, zakonolomstvo z križem, tatvina in prevara s križem, tihotapstvo z bičanjem in sto funti srebra in poleg tega še množica lastninskih zakonov, katerih prekršitev bo imela za posledico bičanje in sto funtov srebra! Tako jim bo tudi potovanje brez dovoljenja za potovanje najstrožje prepovedano; za dovoljenje pa bodo morali plačati sto funtov! - Da, to bom storil in bom te nove zakone najstrožje uveljavil posebno za ta mesta v Galileji, in videl, ali pri tem ljudstvu ni možno odkriti in prebuditi nobene vesti več!”
2 Rečem **Jaz**: “To spada v tvoje vladarsko področje in Jaz ti tu ne morem odgovoriti niti z “da” niti z “ne”. Glede tega stori, kar hočeš; toda ne otežuj s tem Meni in Mojim nujnega potovanja okrog!”
3 Reče **Cirenij**: “Nikakor ne; kajti umetniki, zdravniki, modrijani in preroki so izvzeti! Njihova spričevala, njihova dejanja in govori jim služijo kot veljavno potovalno dovoljenje, in pri smrtni kazni jih ne sme nihče ovirati pri tem. Tebi pa bom pri priči izstavil spričevalo in nihče Te ne bo zadržal, če mu ga boš pokazal!”
4 Rečem **Jaz**: “Vesel sem tvoje vedno dobre volje; toda ne glede na to si prihrani trud! Dokler bom hotel potovati okrog, Mi tega nobena oblast sveta ne bo mogla preprečiti! Ko pa se bom nekoč hotel darovati za vse človeštvo, Mi tudi nobena oblast tega sveta ne bo mogla nuditi varstva; in če bi Mi ga tudi ponudila, ga vendarle ne bi sprejel! Kajti, prijatelj: Tisti, ki so Mu poslušna nebesa in zemlja, bo vendar močnejši kot vsi ljudje na tej zemlji, ki

Mi komaj lahko služi za podnožje Mojih nog!? Zato sicer stori kar hočeš; toda tu se ni kaj bati! Kajti ti lahko daš še tako popoln zakon, pa boš še prekmalu spoznal, s kakšno spretnostjo bodo ljudje zakon obšli in ne boš mogel storiti ničesar proti temu.
5 Božje zapovedi, ki so bile dane ljudem po Mojzesu, so gotovo tako izčrpne kot more biti izčrpno le kaj popolnega; toda ljudje, kot kažejo ti časi, so znali Božje zapovedi spretno preoblikovati v svoje lastne hudobne uredbe, tako da sedanji ljudje sploh nimajo več vesti, in prelamljajo Božje zapovedi, če le izpolnijo svoje posvetne uredbe!
6 Če pa ljudje to počnejo z zelenim lesom, kaj vse bodo storili s suhim hlodom iz Rima!? - Zato sicer stori, kar hočeš in Meni bo prav; toda povem ti tudi:
7 Kolikor več zakonov, toliko več zločincev, za katere sčasoma vaši križi in biči ne bodo več zadoščali!"
8 Reče **Cirenij**: "Vse to, kar si mi zdaj povedal, je nesporno res, toda za svoj lastni pouk pa Te še vendarle vprašam: Kaj pa lahko storimo proti upornosti ljudi, ki tako kot ti Nazarečani ne verujejo v nobenega boga in v nobeno višje razodetje več in z vsakim svojim dejanjem najočitneje zaničujejo Božje zapovedi?! Naj jih potem pustimo še tudi brez najostreje sankcioniranih svetnih zakonov, da se bodo lahko brez vsakega strahu vdajali svojim pokvarjenim strastem, kakor se jim bo zljubilo, če so že dolgo časa brez vsakega Božjega zakona in začenjajo med seboj in s svojimi sosedi počenjajo veliko grše reči kot puščavske in gozdne divje živali?! Tu, menim, so ostri, svetni zakoni čisto na mestu, da takšne povsem podivjane ljudi spet privedejo nazaj k redu in iz tega k spoznanju Boga!"
9 Rečem **Jaz:** "Vsekakor; kajti tu ni mogoča in se ne da misliti nobena druga pot kot s prisilo posvetnih zakonov! Toda nadvse pomembno je, kakšne zakone dati ljudem!
10 Tu sodi zraven nadvse globoko poznavanje človeške narave; in pravega vzroka, ki je privedel človeštvo do popačenja, ne sme zakonodajalec nikoli izgubiti izpred oči, - sicer je podoben zdravniku, ki hoče z enim in istim zdravilom zdraviti vse bolezni, ki se pojavijo pri ljudeh, vendar pa sploh ne pomisli, da so zelo različne bolezni, ki lahko napadejo človeško telo, tudi zelo različne in ima vsaka drug vzrok. Takšen zdravnik bo potem tu in tam našel bolnika, za katerega njegovo zdravilo ravno velja, in bolnik bo nato ozdravel; toda sto drugim bolnikom, katerih bolezni so druge vrste in drugačne, se po takšnem zdravilu ne bo izboljšalo, ampak zelo poslabšalo in bodo celo umrli!
11 če pa je že za bolno telo, ki ga vendar lahko vsak zdravnik vidi in otipa, težko določiti pravo zdravilo, koliko težje je najti in določiti pravo zdravilo za bolno človeško dušo!
12 Zakon je seveda zdravilo, če je z zakonom povezan pravi nauk o tem, kako in zakaj je treba zakon izpolnjevati; toda premisli sam:
13 Tu imaš jezljivo dušo, tam bojazljivo, tam spet spletkarsko, tam nevoščljivo, skopuško in prevarantsko dušo; spet boš naletel na vprašujočo dušo, in nasprotno na leno in zaspano; v eni hiši sedijo štiri poslušne, ponižne duše, v drugi pet upornih - in tako naprej med brezštevilnimi posebnostmi, slabostmi in strastmi.
14 Za vse te brezštevilno mnoge značaje duš daš enak zakon; kako pa jim bo v prid? Bojazljivi bo obupal, jezljivi bo začel misliti na maščevanje in prevrat,

mlačni bo ostal mlačen, in vprašujoči bo izgubil ves pogum in bo prenehal s svojim dobrim delom; skopuški bo postal še bolj skopuški, in ošabni bo sodeloval z jezljivim, in zviti bo obema ponudil svoje roke!
15 Premisli zdaj te in tisoč drugih še preveč žalostnih posledic, ki morajo priti iz ne modrega, nerodnega zakona, tako boš poleg nujnosti zakona uvidel tudi drugo nujnost, zaradi katere je treba zakon nadvse ostro in natančno preveriti, ali je lahko zdravilen za vse mogoče značaje ali ne!
16 Če zakon ni najprej tako preverjen, ne sme biti dan ljudem v izpolnjevanje, ker bi na splošno moral očitno povzročiti več škode kot koristi.
17 Glej, Bog, najmodrejši stvarnik, je iz svoje neskončne globine modrosti nekako našel le deset zapovedi, ki so veljavne za vse duševne značaje, in vsak človek jih more tudi nadvse zlahka izpolnjevati, če le hoče; če pa Bog Sam najde le deset zapovedi, ki povsem ustrezajo naravi in lastnostim vsake človeške duše, kako bi mogel poganski cesar v Rimu najti kar sto zakonov, katerih spoštovanje bi človeškim dušam prinašalo zveličanje?"

27. Nasilje človeških zakonov nad duševno naravo

1 (**Gospod**): "Povem ti: Dokler je judovsko ljudstvo živelo pod sodniki, ki so vzdrževali edino Božje zakone, je bilo tudi dolgo časa življenje, ravnanje in nehanje razen nekaj malenkosti povsem v skladu z Božjim redom; ko pa je pozneje dobilo priložnost videti sijaj poganskih kraljev, kako so ti prebivali v velikih in sijajnih palačah, in kako so se njihova ljudstva pred njimi klanjala do tal, je bilo to slepim norcem iz judovskega ljudstva všeč, in zahtevali so, ker so se imeli za najmogočnejše ljudstvo na svetu, od Boga tudi kralja. Bog pa ni hotel takoj ustreči neumni zahtevi ljudstva, temveč ga je posvaril in mu pokazal vse slabe posledice, ki so jih čakale pod kralji! Toda Bog je tu po prerokih pridigal gluhim ušesom; nič ni pomagalo, ljudstvo je za vsako ceno hotelo kralja!
2 In Bog je dal ljudstvu v Savlu prvega kralja in ga dal maziliti po starem, zvestem hlapcu Samuelu. Ko je ljudstvo imelo kralja, ki mu je pri priči dal težko izvršljive zakone, se je začelo čedalje bolj in bolj pogrezati - vse do današnje točke največje nizkotnosti.
3 Kdo pa je predvsem kriv za to? - Glej, - nerodni zakoni, ki izvirajo od ljudi, ki niso poznali niti svoje lastne, gotovo pa še manj narave svojih soljudi in so s svojimi nerodnimi in zgolj na specialno osebno korist preračunanimi zakoni popolnoma uničili vse notranje življenje duše!
4 Povej si pa sam in dobro premisli tole: če bi kjerkoli obstajala mehanična naprava, ki je dolgo časa dobro delovala in odgovarjala mojstrovi volji, končno pa vendarle obstala, ker se je pokvaril kakšen del, in bi potem prišel človek, poln domišljavosti in zagledanosti vase in bi rekel lastniku stroja: "Izroči mi napravo, jaz jo bom popravil!", in bi lastnik to storil v prepričanju, da je čvekač strokovnjak, - kaj bo prekmalu in prav zanesljivo nastalo iz stroja, ko bo gobezdač položil nanj svoje nadvse nespretne roke? Ali ne bo ta gobezdač brez vsakega znanja mehanike, ki hoče od prav tako slepega lastnika stroja zgolj iztisniti nekaj zlatnikov, stroju bolj škodil kot koristil? Ali ga ne bo na koncu tako povsem uničil, da ga nato celo resnični mojster, ki je stroj naredil, komaj še lahko popravil?

5 Če pa je in mora biti že pri nadvse preprostem, nerodnem stroju, katerega deli se vidijo, zlahka preštejejo, pregledajo in se vsi lahko primejo z rokami, nujen padec, če ga hoče popraviti nestrokovni gobezdač, koliko bolj se mora človek, ki je v vseh svojih delih najmodreje umetelni živi stroj, in njegovo popolno sestavo pozna in razume edino Bog, nujno pokvariti, če ga hoče popraviti nevedni in nadvse ne modri, sebični zakonodajalec z najnerodnejšimi in protislovnimi zakoni, ko vendar nima niti sledu znanja, s katerim bi vsaj za tisočinko spoznal, kaj vse je potrebno, da bi zrastel samo en las na človekovi glavi!
6 Zato, Moj najljubši prijatelj Cirenij, pusti svojih domnevnih sto zakonov lepo doma; kajti s tem ne bi nikogar resnično poboljšal! Zato pa uveljavljaj Božje zakone in jih sankcioniraj; s spoštovanjem teh boš iz človeških strojev naredil resnične ljudi.
7 Šele potem, ko so postali ljudje, jim lahko predočiš potrebe države, in potem bodo kot resnični ljudje prostovoljno naredili več, kot bi kdaj koli mogli kot omejeni sužnji trdih, nerodnih zakonov.
8 Povem ti: Samo to, kar človek naredi iz svobodno in zato popolno oblikovanega uvida, je resnično narejeno in prinaša korist na ta ali oni način; vsako prisilno delo in dejanje pa ni vredno niti enega staterja. Kajti pri vsakem prisilnem zmeraj sodeluje jeza in maščevanje zoper prisiljevalca (gospodarja), in to večno ne more biti blagoslov za kakršno koli delo že.
9 Če boš ti, najljubši Cirenij, te Moje besede dobro premislil, ti bo popolnoma jasno, da sem ti povedal samo najpopolnejšo resnico!"
10 Reče **Cirenij**: "Najplemenitejši, božanski prijatelj, tu mi resnično ni treba veliko razmišljati; Tvoje besede so vendar tako jasne in resnične kot sonce sredi belega dne, in jaz bom storil to, kar si mi svetoval. Mojzesovo postavo bom znova sankcioniral in znal ljudstvo prisiliti, da bo ravnalo po njej! Najplemenitejši prijatelj, če bi ti bilo po volji, bi dal s Tvojo skrivno duhovno pomočjo Mojzesovo postavo, ki jo dobro poznam, za strogo upoštevanje oznanil tudi Grkom! Za to mi celo ne bi manjkalo političnega razloga; kot je znano, so namreč med Judi in Grki neprestana trenja, ki nastajajo večinoma zaradi različne vere in prav tako različnega spoznanja Boga. Judje na vse pretege trdijo svoje, nasprotno pa Grki, ki so v dialektiki daleč pred Judi, premlatijo s svojim tekočim jezikom nerodne Jude tako, da ne morejo Grkom odgovoriti niti ene tisočinke, in zato prihaja med obema strankama neredko kot krvavih obračunov, kar nikakor ni za željena posledica obstoječih razlik v veri in božji postavi.
11 Če pa bi tudi Grkom dal judovsko Božjo postavo v strogo izpolnjevanje in to, kot rečeno, tudi iz političnih razlogov državno sankcioniral, bi takšna vedno izjemno neprijetna trenja gotovo izostala. Gospod in mojster, ali imam prav, če to storim? In če storim, mi povej iz Tvoje nedoumljive globine modrosti, kako naj se tega lotim, da bi dosegel dober namen, ki sem si ga zastavil!"

28. O svobodi duha

1 Rečem **Jaz**: "Prijatelj, tvoja volja je dobra, toda meso je slabo! Tvoj dober namen se bo popolnoma uveljavil tekom enega stoletja, poleg tega pa boš lahko naredil še marsikaj dobrega kot pripravo, - toda v duhovnih rečeh se

ničesar ne varuj bolj kot rimskega “moraš“; kajti to človeku zmeraj škoduje bolj kot mu lahko kdaj koli koristi! Kajti vsak “moraš“ je sodba in ne dopušča svobode, ki je vendar v čisto božjih življenjskih rečeh edina dobro pognojena njiva, na kateri lahko seme življenja kali, poganja in končno zraste do blagoslovljenega in zrelega življenjskega sadu!
2 Če vzameš mladega ptiča, ki se je komaj izvalil in ga hraniš, da bi prej postal krepak za letanje, poleg sicer dobre krme neprestano bi mu pa neprestano strigel peruti, povej, ali bo celo najboljša krma ptiču kaj koristila? Ptič bo sicer vegetiral (bedno životaril), toda s svobodnim letanjem tako dolgo ne bo nič, dokler mu boš strigel peruti!
3 Kakor pa ptič brez krilnih peres ne more leteti, tako tudi človekov duh ne more nikoli priti do svobodne življenjske dejavnosti, če so mu s sankcioniranim “moraš“ pristrižena krila svobodnega spoznanja. Duh brez svobodne dejavnosti pa je mrtev že zaradi tega, ker nima tistega, kar v bistvu pogojuje in tvori njegovo življenje.
4 Človeku lahko daš tisoč zakonov za njegovo zgolj zemeljsko življenjsko sfero in jih vse sankcioniraš z “moraš“, tako boš človekovemu duhu veliko manj škodoval, kot če bi mu svetno sankcioniral samo eno Božjo zapoved.
5 Duhovno mora ostati svobodno in mora v samem sebi svobodno določiti sankcijo, kot tudi s tem povezano sodbo; in šele tako lahko v sebi in iz sebe doseže dovršitev življenja.
6 Svobodna spoznanja dobrega in resničnega so življenjska luč duha; iz tega potem sam zase določa zakone, ki mu ustrezajo. Ti zakoni so potem svobodni zakoni in so za večno edini združljivi s svobodo življenja. Volja duha po spoznanjih je svobodni zakon v duhu, in večna nujnost ravnanja po svobodni volji je večna sankcija, po kateri gotovo noben duh ne more ravnati drugače kot ravno svobodno hoče ravnati.
7 In glej, to je tudi red v Bogu, ki se večno sam določa, in ki gotovo nima nobenega zakonodajalca nad Seboj.
8 Božja najsvobodnejša volja določa po večno najpopolnejših spoznanjih in najmodrejših uvidih v Njem Samem zakon in ga sankcionira z lastno, četudi še vedno svobodno nujnostjo; in ta je potem temelj vseh ustvarjenih, zemeljskih stvari in njihovega obstoja v toliko, kolikor je ta potreben za notranje izoblikovanje, utrditev in končno svobodno izolacijo (osamosvojitev) duha.
9 Človeški duh pa mora biti prav tako popolnoma svoboden v sebi in po sebi, kakor je Božji praduh popoln v Sebi in po Sebi, sicer duh ni duh, ampak obsojena (nesvobodna?, determinirana?) smrt.
10 Da pa lahko človeški duh postane to, mu mora biti dana priložnost, da se lahko ravno tako razvija v času, kakor se je oblikoval božji duh v Bogu Samem od vekomaj v Samem Sebi, iz Samega Sebe in po Samem Sebi!
11 Glej, Jaz bi gotovo imel od vekomaj dovolj moči, da bi vse ljudi z nepremagljivo notranjo silo prisilil, da bi ravnali po kakšnem danem zakonu tako natančno, da ne bi mogli niti za las odstopiti od njega; toda tedaj bi človek prenehal biti človek, in bi bil prav tako žival kot katera koli iz njihovega velikega kraljestva. Potem bi seveda svoje delo opravljal nadvse natančno, toda pri delu ne bi odkril prav tako nobene razlike kot pri čebelji gradnji celic v satovju in neštevilno mnogih drugih velikih in malih živali.

12 Če pa bi potem hotel takšne živalske ljudi s svojim svobodnim spoznanjem oblikovati za nekaj višjega, bi mogel z njimi narediti prav tako malo, kot če bi se spomnil, da bi dal čebele v šolo, v kateri naj bi končno začele graditi svoje celice na boljši in bolj smiseln način.
13 Zaradi tega sposobnosti ljudi, da lahko grešijo, ne smeš premočno napadati kot zločinsko; kajti brez sposobnosti, da ravna v nasprotju z danim zakonom, bi bil človek žival in ne človek!
14 In povem ti: Možnost greha daje človeku spričevalo da je človek; brez nje bi bil žival!"

29. Blagoslov svobodnega razvoja

1 (**Gospod**): "Zato je sicer dobro in prav grešnike kaznovati, če se preveč oddaljijo od reda, ki ga je Bog Sam postavil za gotovo in v kratkem času možno dovršitev; toda železni "moraš" naj nikogar ne odvrne od možnosti grešiti. Kajti resnično ti povem: Meni je grešnik, ki svobodno iz sebe dela pokoro, ljubši kot devet in devetdeset pravičnih po merilu zakona, ki niso nikoli potrebovali pokore; ta je cel človek, drugi samo na pol!
2 S tem pa seveda nočem reči, da bi Mi bil grešnik ljubši kot pravični, ker je zmeraj grešnik - kajti v grehu vztrajati pomeni: ravno tako postati žival, ki samo iz napačne bolj instinktivne utemeljitve živi umazano življenje -; marveč je tu govora samo o grešniku, ki v sebi svobodno spozna krivičnost ravnanja v nasprotju z zakonom, se začne ponovno ravnati po spoznanem Božjem redu in postane človek, ki mu nobena življenjska šola ni ostala tuja.
3 Takšen duh bo nekoč v Mojem kraljestvu sposoben narediti neskončno večje stvari kot nekdo, ki iz suženjskega strahu nikoli ni niti za las oddaljil od zakona in se je v takšnem zaradi strahu prisiljenem spoštovanju zakona ponižal v stroj, ki nima lastne volje, in se je telesno in duhovno vživel vanjo.
4 Vzemi kamen in ga vrzi kvišku! Ne bo dolgo trajalo, ko bo, zaradi zakona prisile, ki je vsajen vanj in v vso zemljo, v najkrajšem času padel nazaj na zemljo. Je mar treba kamen pohvaliti zato, ker tako natančno izpolnjuje zakon? S kamnom lahko sicer tu, kjer gre za trdno podlago, počneš vse mogoče; določi pa kamnu kakršno koli svobodno dejavnost, pa ne bo nikdar zapustil svojega mrtvega miru!
5 Zato ne smeš z zakonom prisile iz ljudi narediti kamnov, marveč jih zgolj vzgajati v njihovi svobodi, - tedaj si ravnal povsem v skladu z Božjim redom.
6 Glej, če ne bi bili ljudje, ki so na visokih položajih na zemlji, tako leni, kakor so razen redkih izjem, bi lahko v vsaj malo opazovalnega duha spoznali, da se človek, če je dosegel samo določeno stopnjo nekakšne omike, nikdar več ne zadovolji z živalsko enoličnostjo. Za svoje stanovanje si ne gradi več koč iz dračja, slame in zgnetene gline, temveč kleše kamne in iz dela gline opeko, iz tega si zgradi veliko hišo z obzidjem in zgradi poleg trdne stolpe, s katerih nadzidkov se lahko daleč razgleduje, ali se njegovi hiši ne približuje kakšen sovražnik!
7 In tako si tisoč omikanih ljudi gotovo zgradi tisoč hiš, od katerih ni nobena podobna drugi - niti po obliki niti po notranji opremi; opazuj pa nasprotno gnezda ptic in ležišča živali, in ne boš odkril nobene spremembe! Opazuj gnezdo lastovke , vrabca, poglej pajkovo mrežo, čebeljo celico in tisoč drugih živalskih proizvodov in izdelkov, in nikdar ne boš odkril kakšne izboljšave in

tudi nikdar nobene poslabšave; opazuj pa nasprotno človekovo delo: kakšno skoraj neskončno raznovrstnost boš odkril pri tem! In vendar so vedno eni in isti ljudje, ki pogosto z velikim trudom ustvarjajo vse to!
8 Iz tega pa se že da spoznati, da Bog, ki je dal človeku Sebi podobnega duha, človeka ni ustvaril za to, da bi postal žival, ampak, da bi mu bil kar najbolj svobodno podoben."

30. Razvoj in zakon

1 **Gospod**: "Če pa je Bog človeka, ne glede na spol, barvo kože in zemeljski stan, ustvaril za takšen najvišji poklic - kar zdaj zlahka razumeš -, potem njegovemu duhovnemu delu večno ne more biti dal zakon prisile, če naj iz njega končno nastane to, za kar ga je Bog določil; marveč bi moral biti tu vsak zakon dan z "naj", in samo za očitno hudobne nasprotnike svobodnega zakona naj bo postavljena primerna, vedno na človekovo svobodno poboljšanje preračunana kazen, ki pa naj bo vedno postavljena tako, da ne nastopi kot samovoljna, ampak zgolj kot nujna posledica opuščenega urejevalnega zakona. Tako bo človekov duh najprej dospel do samostojnega mišljenja in bo dani zakon prej sprejel za svojega in po njem ravnal, medtem ko povsem samovoljno odmerjena kazen za prekršek človekovo srce vedno otrdi in zagreni in iz človeka naredi hudiča, katerega žeja po maščevanju ne bo potešena prej, dokler se ne bo, ali še na tem, prav gotovo pa na drugem svetu, ne zaslišano hudo maščeval, - kar mu mora biti dopuščeno, ker se sicer v peklu svojega lastnega srca ne bi na veke nikdar poboljšal!
2 Zakonodajalec in kaznovalec ne sme nikoli pozabiti, da človekovega duha, naj si bo dober ali slab, ni mogoče usmrtiti, temveč živi naprej! Dokler še vidno potuje po zemlji, se lahko pred njim branih in ga preženeš, če te zasleduje; ko pa je enkrat iz telesa in se ti lahko približa na tisočere načine, da bi ti škodoval na vsakem koraku, ne da bi ga ti videl ali zaznal, - povej, s kakšnim orožjem se mu lahko potem zoperstaviš?
3 Glej, rečem ti: Za svojo veliko nesrečo, ki bi te brez Mene povsem zmlela, se moraš zahvaliti samo tistim duhovom, ki si si jih s svojim pogosto pretogim uporabljanjem rimskih državnih zakonov naredil za nespravljive sovražnike! Zato pusti, da ti bo ta Moj obsežni pouk rodovitno segel do srca, pa boš s tem sam postal dober delavec v Božjem vinogradu, saj ti ne manka niti oblasti, niti sredstev niti vedno enako dobre volje; kar pa ti je m anjkalo, si prejel od Mene. To zvesto uporabljaj in krona blagoslovljenih sadov ti ne bo izostala!"
4 Reče **Cirenij**, ki ga je močno ganila praktična modrost tega Mojega nauka, ki sem mu ga namenil: "O Ti moj najsvetejši, prvi in največji prijatelj, mojster in Bog mojega srca! Šele zdaj mi je popolnoma jasno in tisoč in tisoč dogodkov iz mojega življenja se mi zdaj prikazuje in šele zdaj vidim, da sem ravno jaz sam ob moji sicer pošteni in dobri volji veliko bolj in močneje grešil proti Božjemu redu kot vsi, ki sem jih, na žalost po vsej strogosti zakonov, dal kaznovati zaradi tega. Kdo bo pa mogel kdaj te moje največje grehe pred Teboj, o Gospod, kdaj koli poravnati?"
5 Rečem **Jaz**: "Prijatelj, bodi miren zaradi tega! Pri Bogu ni nobena stvar nemogoča in Jaz sem zate že zdavnaj vse poravnal, - sicer ti ne bi bil pri Meni!"

31. Jairov govor o učinkovanju čudežev

1 Nato reče **Jair**: “Da, da, mogočni Cirenij, popolnoma prav imaš, da sam o sebi izjavljaš, da si zdaj povsem na jasnem v svojih sedanjih spoznanjih; kajti to sem tudi jaz in gotovo vsak izmed nas in na osnovi najnespornejše resnice lahko uvidim večno nujnost in kakšno je vse in kakšen naj bo človek. Toda kaj lahko storimo? človeštvo je padlo pregloboko; blagega svobodnega nauka ne razume, in bilo bi, ko je bilo pravkar rečeno, škoda časa, ki bi ga bilo treba porabiti za to, ker bi bil to samo brezploden trud, iz katerega bi se kot prazen sad pojavila komaj osat in trnje! Na blag način torej ni možen učinek, vsaj ne pri Judih, ki jih še predobro poznam!
2 Učiti pa ljudstvo s čudeži, je dvakrat slabo: enkrat slabo, ker je človek, s čudežem nagnjen k sprejemu resnice, sojen, nesvoboden človek, in s čudežem podkrepljeni besedi ne verjame zaradi komaj spoznane resnice, marveč samo zaradi mogočnega čudeža, in po slišani besedi ne deluje iz notranjega prepričanja in iz njega izhajajoče samo odločitve, temveč iz golega hlapčevskega strahu pred kakšno nenadno kaznijo. če pa ga zna kdo spretno odvrniti od čudeža, bo gotovo tudi prvi, ki bo potem besedi in veri veselo rekel adijo! In drugič je s čudežem podkrepljeni nauk slab, ker čudež, ki kot tak ne more biti nekaj trajnega, ne prehaja na poznejše generacije, pripovedovan, ne pa doživet čudež, pa itak nima nobene druge vrednosti kot jo ima in jo more imeti pripovedovanje otroških pravljic.
3 Če pa bi čudež tudi lahko naredili trajen, ali bi vsem učiteljem te tukaj slišane resnice dali sposobnost, vedno delati čudeže, bi prvič človeški razum trajni čudež uvrstil med vsakdanje naravne pojave in bi izgubil dokazno moč. čudež pa, ki bi ga delali vsi učitelji resnice v vseh časih, bi drugič postal ravno tako vsakdanji kot sicer kakšna vsakdanja čarovnija uličnih žonglerjev, ki je jaz sicer tudi ne znam posnemati in pri kateri ne uvidim, kako in s kakšnimi sredstvi je bila narejena; toda ker kaj takega prepogosto vidimo, izgubi vrednost resnično čudežnega in se pogrezne v vsakdanjost in običajnost.
4 Ali ni čudež nad čudežem vse, kar nas vsak dan obdaja? Kar slišimo, vidimo, čutimo, vohamo, okušamo - ni nič drugega kot čudež nad čudeži! Toda ker je vse to trajno in se neprestano dogaja v vedno enakem redu, izgubi značaj čudežnega in tudi nobenega človeškega srca ne ujame več za vero kot sodba; samo nekatere naravoslovce znanstveno zaposluje. Ti pritiskajo svoje uho na zemljo in se trudijo, da bi morda vendarle slišali, kako trava raste; toda ko pri vsem svojem trudu malo ali nič ne ugotovijo in ne morejo odkriti, kako trava raste, se na koncu vendar delajo pametne, kot da bi to razumeli. Ker pa ne morejo slišati trave rasti, se naučijo drugih starih, že zelo obrabljenih čarovnij, prepričujejo z njimi slepce, pri tem pa spravljajo videče v smeh s tem, kako se jim slepci pustijo prepričati na najbolj neškodljiv način.
5 Po tem takem je gotovo, da imajo čudeži pravzaprav malo ali, kakor je v večini primerov, sploh nobene vrednosti za poboljševanje ljudi, ker je to, kar sem povedal o čudežih, na žalost še preveč res; večinoma sicer zbudijo radovedno zijanje gledalcev, temnih vezi srca pa pri vsem strašenju duše vendarle ne razvežejo, in zijala ostanejo od čudežih nespremenjeno ista, kot

so bila prej, in se kvečjemu vprašujejo med seboj, večinoma kar se da neumno: “Toda kako je čudodelnik, to naredil!?” Neumnejši del pa okrog čudodelnika itak vidi same hudiče in njihova slepila.
6 Če pa se tako na polju čudodelništva pojavi tako malo zaželenih sadov, po Tvojem najjasnejšem podajanju, o Gospod in mojster, pa z zunanjo prisilo zakonov še manj in slabših, za svobodno poučevanje pa je med tisoč ljudmi sprejemljivih komaj pet, se mi zdi upravičeno še enkrat postaviti pomembno vprašanje: Kaj kot učitelj končno storiti? Čudež kvari, strogi zakon tudi kvari, - za svobodni pouk iz globine Božje modrosti pa nadvse redko sprejemljiv kakšen človek! Kako se učinkovito rešiti iz te dileme (stiske)? Kako torej priti z ladjo mimo svetovno znane Scile in Karibde, da nas ne požre niti ena niti druga?”

32. Temeljne poteze Božjega bistva

1 Rečem **Jaz**: “Prijatelj Moj, popolnoma pravilno si presodil; eno si pa vendarle pozabil, in to je, da so pri Bogu mogoče mnoge reči, ki se zdijo ljudem nemogoče. Poglej in preštej Moje učence! Malo šolanih je med njimi; Jaz pa sem jih najprej prebudil z besedo in jih pritegnil k Sebi, in šele potem sem jim dal dejansko izkusiti napovedano moč božje besede. Čudež po predhodni čisti besedi pa ni več sodba, ampak samo podkrepitev besede.
2 Toda Jaz dokazov kljub temu ne stavim v čudeže, ki jih delam, temveč v luč besede same in pravim: Kdor bo živel popolnoma po Moji besedi, šele ta se bo v sebi živo prepričal, da Moje besede niso prazne človeške, marveč Božje besede!
3 Resnično, kdor v svojem srcu ne bo ohranil tega zdaj omenjenega dokaza, mu bodo vsi drugi dokazi le malo ali pa nič koristili! Kajti Moje besede same so luč, resnica in življenje.
4 Kdor torej Mojo besedo sliši, jo sprejme in po njej živi, ta je sprejel vase Mene Samega; kdor pa sprejme Mene, sprejme tudi Tistega, ki Me je poslal v svet, pa je vendarle popolnoma eno z Menoj. Kar namreč hočem Jaz, to hoče tudi On! In On ni nihče drugi kot Jaz in Jaz nihče drugi kot On, vključno z kožo, ki naju oba obdaja. V komer pa, kot v Meni, prebivata ljubezen in modrost v enem srcu, ta je kakor Jaz in Ta, ki Me je poslal v ta svet, da bi ozdravil in osrečil vse, ki bodo verovali v Sina človekovega! - Razumete to?”
5 Reko **mnogi**: “Da, Gospod!”; toda nekateri reko: “Gospod, to je prvikrat nekoliko trd nauk in komaj razumemo njegov smisel. Kako moreta biti Ti in Tvoja beseda eno in isto?”
6 Rečem **Jaz**: “Če tega ne morete razumeti, kar sveti pred vami kot sonce sredi belega dne, kako boste potem razumeli kaj večjega? če zemeljskega ne razumete, kako boste razumeli nebeško? - Kaj in kdo je torej Oče? Glejte in slišite: Večna ljubezen v Bogu je Oče! - Kaj in kdo je torej Sin? Kar izhaja iz ognja ljubezni, luč, ki je modrost v Bogu! Kakor pa sta ljubezen in modrost eno, tako sta tudi Oče in Sin eno!
7 Kje je med vami kdo, ki ne bi imel v sebi nikakršne ljubezni in ustrezne stopnje razuma? Ali pa je zaradi tega dvojen v svojem bitju? Ali če tam gori svetilka s svetlim plamenom, ki je vendar gotovo ogenj, ali mora povsod prižgati plamen, če hoče v eni in isti sobi ponoči nekaj videti? Ali ne osvetljuje en svetli plamen iste sobe tako dobro, da je v vsej sobi dovolj

svetlo? Ali ne izhaja svetloba iz plamena, ki je ogenj? In ker izhaja iz plamena, ali je zato kaj drugega kot svetli plamen sam? - O vi slepci! Tako povsem naravnih stvari ne morete razumeti, - kako hočete torej razumeti nebeške?
8 Zato, kdor izmed vas se kakor koli pohujšuje nad Menoj, naj gre domov in dela in veruje, kar se mu zdi dobro in prav! Kajti nekoč bo vsakdo živel iz svoje vere, in dela, ki jih je naredil po veri iz svoje ljubezni, bodo njegovi sodniki!
9 Jaz ne bom sodil nikogar, sodnik vsakega človeka bo njegova lastna ljubezen - po tej Moji besedi, ki sem vam jo zdaj govoril!"
10 Po tej razlagi stopijo tisti, ki prej Mojega govora niso razumeli, k Meni in Me prosijo, da bi smeli ostati; kajti tudi pri n jih se začenja svetlikati, in nadvse se bodo potrudili, da bi Mojo besedo razumeli bolj jasno kot doslej!
11 In **Jaz** rečem: "Saj vas vendar nisem nikoli pošiljal proč, ampak sem vam dal samo nasvet tistim, ki bi se nad Menoj pohujševali, da naj zaradi svojega zveličanja raje odidejo, kot da bi se še naprej pohujševali! Ker vas nisem poslal proč, zakaj bi torej ne smeli ostati? Ostanite, če ni pohujšanja v vaših srcih!" - Po tem odgovoru, stopijo nazaj in so z tem povsem zadovoljni.

33. Ozdravitev bolnih svojcev nekega starega Juda

1 Toda tedaj pride v sobo nenadoma **neki stari Jud** iz okolice Nazareta in boječe vpraša po Meni. Učenci mu pokažejo, kdo sem, in on stopi k Meni, pade na kolena in z jokajočim glasom govori:
2 "Ljubi mojster, sin mojega starega prijatelja Jožefa! Slišal sem o tvojem čudežnem načinu ozdravljanja bolnikov, in sem se zato v svoji največji stiski odpravil k tebi, ker sem slišal, da se spet zadržuješ v Nazaretu.
3 Glej, star sem že devetdeset let in sem že zelo izčrpan; imam pa otroke in vnuke, ki so me zmeraj z vso ljubeznijo in pozornostjo negovali. Zdaj pa je prišla neznana, huda bolezen mednje, tako da vsi ležijo, in jaz kot nemočen starec sem edini v hiši, ki mu je bolezen prizanesla, in si ne znam pomagati. Noben sosed ne upa k meni v hišo iz strahu, da bi se huda bolezen lotila tudi njega, in tako sem sam brez pomoči in si ne znam ne svetovati ne pomagati! Molil sem h Gospodu Bogu, da bi mi pomagal, tudi s smrtjo, če je taka Njegova volja!
4 Ko pa sem tako molil, glej, je prišel k oknu moje sobe neki človek in rekel: "Le kaj obupuješ, ko pa je pomoč tako blizu?! Pojdi v Jožefovo hišo! Zdravnik Jezus je tam; edino On ti lahko pomaga in ti bo pomagal!" - Nato sem zbral vse svoje moči, izročil vse svoje bolnike, ki jim itak ne morem pomagati, Gospodu Bogu in se odpravil na ne ravno dolgo pot sem k tebi. In ker sem bil tako srečen, da sem te našel, dobri in ljubi zdravnik, te prosim iz vseh svojih moči, pojdi tja in pomagaj mojim sedemnajstim bolnikom, ki jih neznana bolezen strašno muči!"
5 Rečem **Jaz**: "Za to okolico sem Se sicer namenil, da zaradi pomanjkanja vere ne bom storil nobenega znamenja več; toda če moreš verovati, da ti lahko pomagam, pojdi potolažen domov in naj se ti zgodi, kakor si veroval!"
6 Na te besede se je starec globoko ganjen zahvalil in odšel domov. In ko se je, sam povsem okrepljen, bližal hiši, mu je prišlo nasproti vseh sedemnajst, tako zdravih, kot da nikoli ne bi bili bolni; najprijazneje so ga pozdravili in

mu zagotovili, da so pred pol ure nenadoma ozdraveli, poskusili so vstati in so se po vstajanju počutili veliko krepkejši kot kdaj koli prej, ko so bili še zdravi. Povsod so ga že iskali in jih je že zelo skrbelo zanj.
7 Ko je **starec** to slišal, je opazil, da je huda bolezen njegove zapustila v istem času, ko sem mu Jaz v Moji hiši rekel: "Zgodi se ti, kakor si veroval!"
8 Šele v hiši, ko so ga njegovi prosili, naj jim pove, kje je bil, je rekel: "Slišal sem, da se svetovno znani zdravnik Jezus zdaj ponovno nahaja v Nazaretu, in odpravil sem se in šel tja, - in glejte, uslišal me je in rekel samo: "Zgodi se ti, kakor si veroval!" In vi ste na to njegovo besedo v trenutku ozdraveli! Povejte sami, ali se je v vsem Izraelu zgodilo kdaj kaj takega!"
9 Reko **ozdravljeni**: "Poslušaj, oče, če je tako, potem mora biti več kot samo čudežni zdravnik! Oče, to je končno spet enkrat velik prerok, večji kot Izaija, Jeremija, Ezekijel in Danijel, morda celo tako velik kot Mojzes, Aron in Elija! Samo tem je bilo mogoče z Jehovovo pomočjo delati takšne čudeže, ker so jim morali biti podložni vsi duhovi tako pod zemljo kot na zemlji, v vodi in v zraku! če pa so podložni tako nadvse velikemu preroku, potem mora biti seveda sposoben v trenutku narediti vse, kar le hoče!
10 Toda kako je prišel tesarjev sin do tako neizmerne Božje milosti? Saj ga vendar vsi prav dobro poznamo; komaj tri leta bo od tega, kar je s svojimi brati tesaril pri nas! Tedaj ni bilo na njem videti nič podobnega! Ta dar je moral prejeti šele pred kratkim!? Zelo pobožen je sicer vedno bil; njegovo obnašanje je bilo vedno nadvse spodobno; bil je tih delavec in je govoril samo najnujnejše; smejati se ga nismo videli skoraj nikoli, toda tudi nikoli žalovati; in tako je Jehova pač lahko videl njegove kreposti in mu je zdaj dal takšno milost! Kajti Jehova pač nikoli ne gleda na svetni ugled osebe nekega človeka, marveč samo na njegovo čisto, neoporečno srce!"
11 Reče **starec**: "Da, da, tu bi pa lahko imeli prav, - bo že tako; toda če je nesporno tako, tedaj moramo jutri navsezgodaj oditi tja in ga počastiti ter mu izraziti našo hvaležnost! Kajti pred od Boga očitno poklicanim in z Njegovim duhom maziljenim prerokom mora vsak človek upogniti svoja kolena! Ne prerok, ampak Bog Sam je tisti, ki govori in deluje po njegovem srcu in po njegovih ustih!"
12 Reko **vsi**: "Amen, to naj bo naša prva in najvišja dolžnost!" - Ti ljudje so zdaj odšli v hišo, učenci pa so pripravili večerjo; kajti vsi so bili lačni.

34. Prizor med dediščine željnim farizejem in starčevim zetom

1 Nazareški farizeji pa so izvedeli, da so prebivalci te hiše tako nevarno bolni, da ne bodo mogli nikdar več ozdraveti. Šli so tja, da bi se vnaprej dogovorili za desetino dediščine in za pogrebe; kajti po smrti niso imeli več nobene pravice do zapuščine, ker je bolnik umrl brez njihove tolažbe, - v tem primeru je kot dedič nastopila država. Ko so prišli farizeji zaradi tega že pozno ponoči, ko so se ljudje te hiše po večerji že začeli odpravljati k počitku, so lakomni prevozniki duš v drugo življenje dobili obupno dolge nosove, ko so našli ljudi te hiše, za katere so menili, da so že vsaj na pol mrtvi, pri najboljšem zdravju.
2 **Prvi farizej**, ki je vstopil previdno z zadržanim dihom, je rekel: "Ja, kaj pa je to?? Ali še živite? Menili smo, da ste že vsaj na pol mrtvi, in smo zato prišli, da bi blagoslovili vaše duše in vaša telesa pokopali po običaju naših

očetov! Kdo vas je ozdravil? Bor gotovo ne! Vemo, da ni šel k vam, ko je bil poklican; gotovo se je sam močno bal vaše nadvse hude bolezni. Kdo je torej bil vaš zdravnik?"
3 Reče starčev **zet**, ki je bil krepak mož pri delu in govorjenju: "Kaj sprašujete za to? Vi nam niste pomagali, in tako drug drugemu nismo nič dolžni! Vi niste prišli sem zaradi našega zveličanja, temveč zaradi desetine dediščine; in jaz vam povem: glede tega se lahko večno držite daleč od naše hiše! Kajti, če ne morete, nočete in si ne upate pomagati hiši, ki je v nevarnosti, potem naj vas potrebuje, kdor vas hoče! Vsaj ta hiša pa vas ne bo nikdar želela! Resnično, z vsem svojim ravnanjem ste slabši kot zla golazen zemlje, je obstaja samo za žretje, ne pa za dobra dela, pač pa za to, da vsakovrstne dobre sadove zemlje poškoduje in uniči! Zato nam hitro zginite izpred oči, sicer se bomo spozabili nad vami!"
4 Reče **starešina**: "No ja, saj bomo šli; toda to uslugo nam vendarle lahko naredite, da nam poveste, kdo vam je pomagal! Mi smo vsak dan sedem ur molili za vas in bi zato radi izvedeli, ali ste vendarle čudežno ozdraveli po naši molitvi! Z naravnimi sredstvi se vam namreč ni dalo več pomagati! Zato nam povejte; stane vas tako in tako nič!"
5 Reče zet: "Izginite od tu, lažnivci! Vi ste zaradi desetine dediščine sedem ur dnevno gotovo prosili za našo smrt, za naše življenje pa zanesljivo ne; kajti zdaj niste prišli, da bi pozdravili ozdravljence, temveč zato, da bi vam mi, domnevno umirajoči, zapisali desetino dediščine, ki bi se je po smrti vseh lakomno polastili! O vi pokvarjene barabe, še predobro vas poznam in vaše molitve tudi! Zato zginite od tu, sicer bom prisiljen uporabiti svojo hišno pravico! Saj vi vendar večno niste vredni izgovoriti ime tistega, ki nam je pomagal!"
6 Reče **starešina** še enkrat: "No, recimo, da smo takšni kot praviš; vendar pa smo lahko tudi drugačni ali pa to vsaj postanemo! Tu se je zgodil čudež in to nas lahko spremeni in vsem našem mišljenju in ravnanju! Zato nam povejte!"
7 Reče **zet** zelo razburjen: "Vas ne bo na tem svetu nič več spremenilo, niti Bog ne! Če bi vas bilo mogoče spremeniti, bi se že zdavnaj spremenili; saj imate Mojzesa in vse preroke, ki pričujejo zoper vas! Toda vaš bog je mamon in je iz zlata in srebra! Temu bogu služite v svojem srcu in se samo na zunaj zaradi videza ogrinjate z Mojzesovim in Aronovim oblačilom, da lahko kot krvoločni volkovi v ovčjih kožuhih s svojimi smrtonosnimi zobmi toliko lažje napadate črede ovac in jih raztrgate in požrete!
8 Jehova pa vas pozna in vam bo nekoč gotovo tudi dal že zdavnaj povsem zasluženo plačilo! Bog je zdaj obudil Jezusa, sina tesarja Jožefa, kakor nekoč Mojzesa, in ta Jezus, ki nas je vse zgolj s svojo mogočno besedo iz daljave v trenutku ozdravil, vam bo gotovo tudi povedal, koliko so pred Bogom vredne vaše zasluge; on je namreč napolnjen z Božjim duhom, vi pa nasprotno z Beelzebubovim duhom! Zato si dajte poslednjič reči, da pojdite in nikdar ne vstopite v to hišo, - sicer vam bo slaba predla!"
9 Po teh besedah farizeji zapustijo hišo in mislijo zelo čudne stvari o Jezusu, ki jim je tu že spet prekrižal načrte, in se posvetujejo, kako bi se ga lahko znebili, ker se je sicer pošteno za bati, da bo v kratkem nahujskal proti njim vse Jude tako kot to hišo.

10 Ko pa takšne hudobne misli v njih prav zaživijo, se za njimi oglasi grmeč, silno močan pok, da se nadvse prestrašijo in začnejo tiho in hitro teči v mesto.

35. Farizeji berejo 37. psalm. Robanov modri nasvet

1 Ko pridejo v svoje stanovanje, sežejo takoj po Davidovem psalterju in prvič se jim odpre pri 37. psalmu, in **starešina** ga začne tiho brati takole:
2 Ne razjezi se zaradi hudobnežev, ne zavidaj hudodelcem; Zakaj kakor trava bodo kmalu pokošeni, in kot zeleno bilje bodo oveneli. Upaj v Gospoda in delaj dobro; ostani v deželi in se prehranjuj pošteno! Imej veselje v Gospodu; On ti bo dal, česar si želi tvoje srce: Izroči svoja pota Gospodu in upaj Vanj! On bo vse prav storil in bo naredil, da bo tvoja pravičnost zasijala kakor luč in tvoja pravica kakor poldan.
3 Pomiri se v Gospodu in čakaj ga; ne jezi se nad njim, ki mu uspeva njegova objestnost! Nehaj se jeziti in pusti togoto; nikar se ne jezi, da ne boš hudega delal! Zakaj hudobneži bodo iztrebljeni; kateri pa čakajo Gospoda, bodo podedovali deželo.
4 Še malo in brezbožneža ne bo več; in če boš pogledal po njegovem prostoru, ga ne bo več. Toda bedni bodo podedovali deželo in se veselili obilnega miru. Brezbožni grozi pravičnemu, z zobmi škriplje zoper njega. Toda Gospod se posmehuje brezbožnemu, ker vidi, da prihaja njegov dan. Brezbožni izdirajo meč in napenjajo svoj lok, da bi podrli bednega in reveža in pomorili pobožne; Toda njihov meč se bo zadrl v njihovo lastno srce in njihov lok se bo zlomil.
5 Malo, kar ima pravični, je bolje kakor veliko bogastvo mnogih brezbožnih. Zakaj roka hudobneža se bo zlomila; toda Gospod bo ohranil pravičnega. Gospod pozna dneve pravičnih in pobožnih, in njihove dobrine ostanejo na veke; ne bodo osramočeni v hudih časih, v dnevih pomanjkanja bodo imeli dovolj. Brezbožni bodo poginili in Gospodovi sovražniki, četudi so podobni čudovito zeleni livadi, bodo vendar izginili, kakor izgine dim. Brezbožni si sposoja in ne vrača; pravični pa je usmiljen in krotak."
6 Po tej vrstici se **neki farizej** dvigne in reče starešini, ki bere: "Kakšno neumnost bereš tu?! Mar ne opaziš, da vse to po slabi strani zadeva nas, po dobri pa tesarjevega sina? To je zelo pogubno pričevanje zoper nas, ti pa stvar bereš tako zlahka in veselo kot kakšno pohvalo jeruzalemskega velikega duhovnika nam!"
7 Reče **starešina**: "Prijatelj, sploh nam nič ne škodi, če si s tem posvetimo nekoliko bolj, kot se nam zdaj sveti! Boljše je, da se spoznamo najprej sami med seboj, kot da bi morali kratek čas pozneje stati goli pred vsem ljudstvom kot sleparji, zaničevani in zapuščeni od vsakogar! Kajti končno je odvisno samo od Boga, kako dolgo bomo na naš sedanji način obstali neodkriti, in zato berem zelo nenavaden psalm dalje!"
8 Reko **mnogi**: "Prav imaš, stori to!"
9 In **starešina** bere dalje:
10 "Tisti, ki jih On blagoslovi, podedujejo deželo; od Njega prekleti pa bodo iztrebljeni!"
11 Tu ponovno vpraša **farizej** zelo naglo: "Kdo so blagoslovljeni in kdo prekleti?"

12 Reče **starešina**: “Da mi nismo blagoslovljeni, to je zdaj ob stalno naraščajočem preganjanju Rimljanov že jasno! Če bi bili mi blagoslovljeni, nam Bog ne bi naložil tako nezaslišane muke v naši blagoslovljeni deželi! Vse drugo lahko razvozlaš sam. - Jaz pa berem dalje:
13 “Gospod utrjuje korake takšnemu možu in njegova pot mu je všeč. Če pade, ne bo obležal; zakaj Gospod mu podpira roko. Bil sem mlad in postal sem star; pa še nikoli nisem videl, da bi bil pravični zapuščen ali da bi njegov zarod iskal kruha. Zakaj pravični je vedno usmiljen in rad posoja ubogim; zato bo njegov zarod blagoslovljen,
14 Opusti hudo in delaj dobro! Ostani vedno pravičen; kajti Gospod ljubi pravico in nikoli ne zapusti Svojih svetih. Ostali bodo na veke; zarod brezbožnežev pa bo iztrebljen. Samo pravični podedujejo deželo in večno ostanejo v njej.
15 Usta pravičnega govorijo modro in njegov jezik uči pravico; Božja postava je v njegovem srcu, in njegove noge ne omahujejo. Brezbožni pa zmeraj preži na pravičnega in mu streže po življenju. Toda Gospod ga ne pusti v brezbožneževih rokah in ga ne obsodi ko ga obsodi brezbožni.
16 Zaupaj v Gospoda in se drži Njegovega pota, in povišal te bo, da boš podedoval deželo; in potem boš videl, da bodo brezbožni iztrebljeni!
17 Videl sem brezbožneža, ki je bil zelo kljubovalen, razširil se je in zelenel kot lovorjevo drevo. Ko pa smo šli mimo, glej, ga že ni bilo več; in ko sem vprašal po njem, ga ni bilo nikjer najti!
18 Zato ostani pobožen in se drži pravice; zakaj takšnemu bo na koncu šlo dobro! Kršilci Božje postave pa bodo vsi uničeni, in brezbožni bodo iztrebljeni nazadnje! Gospod Sam pa pomaga pravičnim v vsaki stiski in je njihova edina moč in opora. Gospod jim bo pomagal in jih bo rešil. On Sam jih bo rešil brezbožnežev in jim bo pomagal, ker zaupajo v Njega.””
19 Ko je starešina končal s psalmom, ga **farizej** zelo jezno napade in kriči: “Ti stari osel, kaj res ne vidiš, da smo v tem psalmu mi označeni kot brezbožni, in tisti, ki držijo z Jezusom, kot pravični? Ne opaziš, da bomo mi iztrebljeni, oni pa ostali v deželi? Ali mu, kot pravičnemu, ne strežemo ravno mi po življenju, medtem ko ga Bog ohranja? To je lep psalm za nas!”
20 Reče **starešina**: “Jaz ga nisem napisal! Zapisan je v knjigi; in če ostanemo, kakor smo, ga bomo tudi dejansko morali sprejeti! Razumeš to in Božjo moč?!”
21 Reče **drugi**: “To stvar razumem bolje kot vi vsi! Naš prijatelj Roban je moral brati ta psalm; to je povzročil tesarjev sin z nam vsem nerazumljivo čarovniško močjo! Zakaj, če zmore celo družino, pri kateri smo pravkar zaman iskali naše zlato in srebrno zveličanje, ozdraviti z eno samo besedo, je zmore prav tako nas prisiliti, da beremo samo takšne psalme, ki najočitneje pričujejo zoper nas prav tako dobro kot so nekoč pričevali zoper Davidove sovražnike.
22 Poleg tega naj bi bil stari Jožef resnično Davidov potomec v ravni črti, in zdaj imenujejo Jezusa, ker naj bi bila tudi Marija, Jožefova druga žena, iz istega rodu, “sin Davidov”, zaradi česar je stari Jožef, ki je bil vedno zvit lisjak, dal svojega sina tudi čisto skrivaj naučiti vse mogoče umetnosti, da bi ta s svojimi čarovnijami prepričal zelo praznoverne Rimljane in Grke in se predstavil kot Jupitrov ali Apolonov sin in bi ga Rimljani nato morali oklicati in povzdigniti za svojega cesarja! In če so v Rimu vladajoči gospodje tako

slepi kot ti, ki tu ukazujejo nad Azijo in jih ima Jezus že tako rekoč v svoji vreči, mu ne more prav nič manjkati, da bo v najkrajšem času Rimljanom predpisoval zakone, - in potem smo vsi preskrbljeni!"
23 Reče **drugi**: "Takšnemu podjetju se bo pač dalo natakniti zapah s tajnim pismom cesarju!"
24 Reče **prvi**: "Težko boš nataknil zapah tistemu, ki s svojim čarovniškim vidom vidi vse, kar ti še tako skrivaj misliš! Le kdo, če ne on, nas je na poti domov prestrašil z gromom, ker je gotovo slišal, kaj smo se pogovarjali zoper njega?! In kdo, če ne on, nam je dal brati ostro zoper nas pričajoči psalm? In zakaj? Ker je gotovo vedel, kaj smo hoteli skleniti zoper njega! Pojdi, sedi za pisalno mizo in poskusi napisati tajno pismo cesarju - in jamčim ti, da ti bo njegova nerazumljiva, tajna čarovniška moč onemogočila napisati eno samo besedo, ali pa te bo prisilila napisati najhujše pričevanje zoper sebe!
25 Poleg tega je naš poglavar Jair zdaj s telesom in dušo zanj, ker mu je dvakrat obudil hčerko od mrtvih, in ga podpira z vsem, kar ta le želi - in zato tudi ne moremo zoper njega ničesar sporočiti v Jeruzalem. Skratka, od vseh strani smo pribiti in zvezani in se ne moremo ganiti zoper njega. Vendar se mi zdi najbolje to mirno požreti ali pa se povsem priznati za njegove učence - sicer ne moremo narediti nič za nas vzpodbudnega zoper njega, ker ne moremo kaj takega niti misliti, ne da bi on to pri priči izvedel."
26 Reče stari Roban: "Tega mnenja sem tudi jaz! Resnično nam je odprta samo ena pot: ali se držimo popolnoma indiferentno (ravnodušno), ali pa se vsi pridružimo njegovemu nauku in storimo, kar nam on svetuje ali ukaže; kajti zopet to bodico se zaenkrat ne da nič storiti!"
27 Reko **vsi**: "Držali se bomo povsem indiferentno, to bo najbolje; tako se ne osovražimo niti v Rimu niti v Jeruzalemu, in v tem je zdaj vsa modrost, po kateri moramo uravnati svoje življenje."
28 Potem odidejo vsi k počitku in vsak skrivaj premišljuje, kaj mu je storiti.

36. Starešina farizejev Roban pri Jezusu

1 Zjutraj pa pride Roban vendarle k Meni v hišo in prosi, ali bi smel govoriti z Menoj.
2 **Jaz** pa mu rečem: "Kar Mi hočeš ti povedati, vem; kar pa ti imam Jaz povedati, tega ne veš, in tako Me poslušaj."
3 Reče Roban: "Če hočeš govoriti, govori in jaz te bom poslušal!"
4 Rečem **Jaz**: "Včeraj si bral psalm; bil je ravno 37. Ta psalm je tebe in tvoje kolege močno prizadel, in zato ste šli nekoliko vase in se potem posvetovali, ali naj se obnašate do Mene indiferentno ali pa naj postanete Moji učenci. Odločili ste se za indiferentnost! Ti pa si ponoči razmišljal, ali ne bi postal Moj učenec, in si zdaj prišel, da bi Me vprašal glede tega.
5 **Jaz** pa ti ne odgovorim niti da niti ne, marveč: če hočeš ostati, ostani, če hočeš oditi, odidi! Zakaj glej, učencev imam dovolj! Tu v Moji hiši je precej sob in vse so polne učencev. Zunaj na prostem vidiš postavljene šotore; v njih prebivajo Moji učenci. Tu, poleg te Moje najmanjše sobe, je velika delovna soba in obenem obednica; tu še počivajo, ker je zgodaj, veliki rimski svetni gospodje, in ti so prav tako Moji učenci. V majhni sobi poleg stanuje poglavar Jair z ženo in hčerko, ki sem jo dvakrat obudil od mrtvih; in glej, tudi on je Moj učenec. Če pa imam takšne ljudi za Svoje učence, lahko tudi ti

prav tako postaneš Moj učenec; toda kakor koli gledaš, Jaz nisem odvisen od tebe! Če hočeš, ostani; in če nočeš, pojdi! Obe poti sta ti odprti."
6 Reče **Roban**: "Gospod, ostanem, - in zlahka je mogoče, da bo prišlo še več mojih kolegov in ostalo tako kot jaz! Kajti zdaj začenjam dojemati, da mora biti za teboj več kot zgolj tajna čarovniška umetnost jutrovega čarovnika! Ti si od Boga maziljeni prerok posebne vrste, kakor ga pred teboj še nikoli ni bilo, in pri tem ostanem!
7 Sicer je zapisano, da iz Galileje nikoli noben prerok ne vstane; toda tega se zdaj ne držim več, - kajti pri meni velja več očitno delo kot skrivnostna beseda Pisma, ki je ne more nihče razumeti v pravi globini modrosti. Poleg tega, kolikor vem, po rojstvu nisi iz Galileje, marveč iz Betlehema, in tako si po rojstvu čisto dobro lahko tudi prerok! Čutim, da me zelo privlačiš, in tvoja bližina mi zelo prija, in tako bom ostal. Sicer nimam velikega premoženja; toda kar imam, zadostuje za vse nas, da živimo od tega polnih trideset let! Če zahtevaš šolnino, ti je polovica mojega premoženja na razpolago!"
8 Rečem **Jaz**: "Pojdi tja in vprašaj Moje učence, koliko Mi plačujejo za pouk in hrano; to plačaj potem tudi ti!"
9 Roban je pri priči vprašal o tem več navzočih učencev. Ti pa so rekli: "Naš sveti mojster ni še nikoli zahteval od nas niti staterja, čeprav nas vse stalno oskrbuje z vsem. Gotovo od tebe ne bo zahteval več kot zahteva od nas! Vera in ljubezen je vse, kar zahteva od nas."
10 Vpraša **Roban** dalje: "Ali že lahko delate nekatera posebna, za človeški razum nerazumljiva dela? In če to morete, ali tudi razumete, kako je kaj takega mogoče?"
11 Reče **Peter**: "Če je potrebno, lahko tudi mi z Mojstrovo močjo v nas opravljamo takšna dela in tudi povsem dobro razumemo kako so in to nadvse zlahka mogoča. Če hočeš biti Njegov resnični učenec, boš lahko tudi ti izvrševal takšna dela in potem seveda razumel, kaj delaš! Tu daje zakon ljubezen in modrost ga izvršuje!"
12 Vpraša **Roban** še naprej: "Toda tega pa vendarle nisi nikoli opazil, da bi pri takšnih izrednih delih imel, takole čisto neopazno, tudi Satan svoj delež!?"
13 Reče **Peter**: "Kaj vendar sprašuješ tako hudobno, ubogi, slepi človek! Kako bi mogel imeti Satan svoj delež tu, kjer imajo vsa nebesa največji in najmočnejši vpliv!? In mi vsi smo videli nebesa odprta in Božje angele v brezštevilnih trumah prihajati na zemljo; in videli smo, kako so vsi služili Njemu in nam - če pa je tako, kako bi bil potem možen Satanov delež!?
14 Če pa mi tega ne moreš verjeti, pojdi v Sihar in povprašaj tam pri velikem duhovniku Jonaelu in veletrgovcu Jairutu, ki prebiva zunaj Siharja v znanem Ezavovem dvorcu! Ta naša prijatelja ti bosta natančno povedala, kdo je Tisti, katerega učenci biti imamo nezasluženo, največjo milost! Pri Jonaelu kot tudi pri Jairutu boš še naletel na služeče angele v navidezno telesni podobi."
15 Ko Roban to sliši, stopi poln spoštovanja k Meni in Me vpraša, ali ne bi imel nič proti, če bi odpotoval v Sihar.
16 Rečem **Jaz**: "Niti najmanj! Pojdi in povprašaj o vsem; in ko se boš spet vrnil semkaj, pouči svoje brate in kolege o vsem, kar si slišal in videl! Ko boš dobro opravil to nalogo, spet pridi in hodi za Menoj! Boš že izvedel, kam se bom obrnil v tistem času! Ko pa boš potoval skozi Sibarah, prvo mitničarski

kraj (cestninarski kraj) od tu, potem skozi Kis in Kano v Samariji in te bodo vpraševali, kam in v čigavem imenu potuješ, povej Moje ime, in povsod boš imel prosto pot. Toda v obleki farizejskega starešine ne potuj! Zakaj s tem ne bi prišel daleč; marveč obleci čisto preprosto meščansko oblačilo, in potem te tudi v Samariji ne bodo ovirali."
17 Ko je Roban to slišal, se je takoj odpravil napot in šel v tujino iskat in spoznat tisto, kar je imel doma tako zelo blizu.
18 Tako vedno obstajajo ljudje in duhovi, ki so stalno mislijo, da je v tujini mogoče več videti, izkusiti in se naučiti kot doma; in vendar sije povsod eno in isto sonce. Da, v tujini sicer lahko spoznamo druge pokrajine, druge ljudi in druge običaje; ali pa je pri tem srce kaj pridobilo, je druga stvar!
19 Kdor potuje v tujino samo iz gole radovednosti, da bi se tam bolje zabaval in se sprostil, bo malo pridobil za vzgojo svojega srca; kdor pa potuje v tujino, da bi koristil tamkajšnjim ljudem in jim prinesel novo svetlobo, ta naj potuje in dela, in potovanje mu bo navrglo veliko dobička!
20 Vsak prerok ima v tujini več uspeha kot doma v svoji hiši.

37. Joza, starec, se zahvali Gospodu

1 Ko je Roban odšel, je prišel starec, ki mu je bilo ime Joza, s svojimi v tej noči ozdravljenimi otroki in vnuki, Mi dal zahvalo, hvalo in čast in Me prosil, ali se ne bi smel s svojimi čez dan zadržati v Moji družbi.
2 In **Jaz** sem mu rekel: "Kar hočeš, to stori! Včeraj si zaradi Mene moral prestati še en boj s farizeji, in vi vsi ste se v Mojem imenu dobro odrezali. Zato pa bodite v prihodnje rešeni vse takšne nadloge, in odslej naj noben lakomni zelot (verski gorečnež) ne prestopi več praga vaše hiše! Pojdite pa zdaj k Mojim učencem; ti vas bodo poučili, kaj v prihodnje vsi skupaj verujte in delajte!"
3 Pri teh besedah pristopi Peter in odpelje vso družbo k pisarju Mateju, in ta jim da za brati, kaj vse se je zgodilo pri Mojih učencih in kaj sem jih učil.
4 Šele, ko so ti preskrbljeni za svojega duha, stopijo iz svojih spalnic Cirenij, Kornelij, Faus in poglavar Jair z ženo in hčerko, Me najprijazneje pozdravijo in se Mi zahvalijo za dobro in nadvse krepilno spanje in za prelepe sanje, ki so jih imeli v tej noči; Jaz pa jih tudi pozdravim in jim pokažem prišleke, ki so bili ozdravljeni.
5 In Cirenij stopi k njim in jih o vsem natančno izpraša. Ko pa je slišal o nočni mahinaciji farizejev, se je zelo razsrdil in dejal: "Ne, Gospod, pri Tvojem meni zdaj nadvse svetem imenu, tega tem Satanovim učencem nikakor ne morem spregledati! Moram jih dati kaznovati, četudi bi zaradi tega izgubil svoje življenje! To so vendar volkovi, hijene in lisice, kakršnih ni v vsej Palestini, celo v vsej Aziji! Le kakšna razlika je med njimi in najhujšimi tatovi in cestnimi razbojniki? O vi hudobni, vi zveri prvega in najkrvoločnejšega razreda! Imenujejo se Božji služabniki in se dajo za to podnevi tudi vsi skupaj nadvse visoko častiti in slaviti; ponoči pa se odpravijo na najočitnejši rop! No, čakajte, čakajte, vam bom že izbil nočne roparske pohode na način, da boste zaradi tega izgubili sluh in vid!"
6 Rečem **Jaz** povsem besnemu vrhovnemu namestniku: "Prijatelj, pusti to; karkoli bi mogel storiti, to sem Jaz že duhovno storil v tej noči na veliko občutljivejši način, in posledica tega bo, da bodo kmalu vsi sprejeli Moj

nauk. Njihov starešina, z imenom Roban, je bil danes že tu in je sprejel Moj nauk; in Jaz sem ga zato že tudi kot Svojega učenca poslal v Sihar, kjer bo veliko videl in se veliko naučil. V dveh dneh pride spet nazaj in bo prav gotovo spravil svoje kolege pod Mojo streho! In glej, to je bolje kot šiba, križ in sekira!"
7 Reče **Cirenij** nekoliko manj razburjen: "Če je tako, vzamem svojo besedo sicer nazaj in jih ne bom kaznoval z ostro in bolečo kaznijo; Toda zagovarjati se morajo pred menoj!"
8 Rečem **Jaz**: "Toda nikar dopoldne, ampak popoldne! Ta lepi čas bomo porabili za nekaj boljšega. Zdaj pa pojdimo predvsem k zajtrku!"
9 Bor je dal namreč zunaj postaviti množico miz, pri tem delu so mu seveda pomagali Moji bratje kot tesarji, in tako smo danes na predsabat, oziroma v petek, zajtrkovali na prostem. Bilo je kakih petdeset miz s klopmi, polnih jedi in vina, in bilo je res zabavno gledati, kako so stotine gostov vseh vrst že sedeli za mizami, peli hvalne psalme in jedli bogat zajtrk. Sredi mnogih miz je bila postavljena neke vrste tribuna, na kateri nas je čakala velika, lepo okrašena miza z jedmi, in mi - Jaz, Cirenij, Kornelij, Faust, Jair z ženo in hčerko, moja mati in dvanajst apostolov - smo sedli in med vsakovrstnimi poučnimi in veselimi pogovori jedli zajtrk, ki sta ga naročila Faust in Bor.
10 Manjkala pa je Lidija, Faustova mlada žena, ki jo je pustil doma v Kafarnaumu zaradi svojih mnogih opravkov, čeprav bi nadvse rada prišla poleg v Nazaret. Moja mati mu je to, seveda zelo obzirno, očitala; in on je obžaloval, da je pustil svojo ljubljeno ženo doma in je sklenil, da jo bo pri priči sam pripeljal.
11 **Jaz** pa sem mu rekel: "Pusti to; če hočem, bo proti poldnevu tukaj!" Faust Me je prosil za to in Jaz sem obljubil, da bom to storil.
12 Na Moji strani pa sta se pri priči pojavila dva nadvse ljubka mladeniča v svetlo modrih nagubanih oblačilih. Ta sta se pred Menoj priklonila do zemlje in rekle: "Gospod, Tvoji služabniki v najglobljem spoštovanju čakajo Tvoje najsvetejše ukaze!"
13 In **Jaz** jima rečem: "Pojdita, pripeljita Lidijo, da bo pri nas!"
14 Oba izgineta, in **Cirenij** Me ves strmeč vpraša: "Prijatelj, kdo sta bila ta dva tako neznansko lepa in ljubka mladeniča? Pri nebu, tako čudovite postave moje oko še nikoli ni videlo!"
15 Rečem **Jaz**: "Glej, vsak gospod ima svoje služabnike, in če jih pokliče, morajo biti tu in mu služiti. Ker sem tudi Jaz Gospod, imam tudi Svoje služabnike, ki vsej neskončnosti oznanjajo Moje ukaze. Tebi seveda niso vidni, pač pa Meni; in kjer nič ne slutiš, čakajo brezštevilne legije neprestano na Moj namig! In ti Moji služabniki so poleg tega - četudi so videti še tako nežni - vendarle dovolj močni, da bi to zemljo, če bi jim ukazal, v trenutku uničili! - Zdaj pa poglejte, tam že prihajata nazaj z Lidijo!"
16 Zdaj skoraj vse pri Moji mizi prevzame groza, in **Cirenij** reče: "Kako je to mogoče? Oba nista mogla biti niti petsto korakov oddaljena od tu - v Kafarnaum pa je od tu skoraj dve uri poti -, in zdaj sta oba že spet tu! Ah, to vendar presega vse, kar lahko kdaj koli doživi ubogi človek na tej zemlji!"
17 Ko je Lidija, ki jo je strmeči Faust nadvse nežno sprejel, prišla k naši mizi, jo je **Cirenij** pri priči vprašal: "Toda najljubša Lidija, kako si prišla tako hitro iz Kafarnauma sem?! Si bila morda že na poti?"

18 Reče **Lidija**: “Ali ne vidiš obeh Božjih angelov? Ta dva sta me prinesla hitreje od puščice semkaj. Po poti nisem videla niti zemlje niti zraka, ampak je bil tam in tu le trenutek in zdaj sem tu. Vprašaj pa oba angela; ta dva ti bosta znala o tem povedati več ko jaz.”

38. O človeškem in božjem v Gospodu

1 Cirenij se takoj obrne k **obema angeloma** in ju vpraša, kako bi bilo to vendar mogoče. Ta dva pa s svojimi nebeško lepimi rokami nadvse spoštljivo pokažeta na Mene in rečeta z nadvse čistim in lepo zvenečim glasom: “Njegova volja je najin obstoj, najina moč in najina hitrost! Sama iz sebe ne zmoreva nič; če pa On hoče, sprejmeva vase Njegovo voljo in potem po njej zmoreva vse. Najina lepota pa, ki zdaj slepi tvoj pogled, je najina ljubezen do Njega, in ta ljubezen spet ni nič drugega kot Njegova volja v nama! Če pa hočete biti enaki nama, sprejmite Njegovo živo besedo v svoje srce in prostovoljno ravnajte po njej, pa boste kakor midva imeli v sebi vsemogočno oblast in moč te Njegove besede; in če vas bo potem poklical, da ravnajte po Njegovi volji, vam bodo mogoče vse stvari, in storili boste lahko več kot midva, ker ste nastali povsem iz Njegove ljubezni, medtem ko midva izvirava bolj iz Njegove modrosti. - Zdaj veš, kako nama je to, nad čemer strmiš, prav zlahka mogoče. Ravnaj v prihodnje povsem po Njegovi besedi, pa bodo tudi tebi mogoče čudovite reči!”
2 **Cirenij** tu ostrmi in reče: “Torej imam vendarle prav, če imam Jezusa za edinega Boga in stvarnika vsega sveta!?”
3 Rečeta **angela**: “Tu imaš seveda prav; samo ne govori o tem preglasno! In če vidiš na Njem kaj človeškega, se ne pohujšuj; kajti nič človeškega bi ne bilo človeško, če ne bi bilo prej od vekomaj božje. Če Se On trenutno giblje v tebi znanih in navajenih formah, se kljub temu ne giblje v nobeni Njega nevredni formi; zakaj vse forme, vse misli so bile v Njem prej, preden so po Njegovi volji začele tvoriti in določati svobodno voljo, ki obstaja zunaj Njega. V neskončnosti ni nobene stvari in nobenega bitja, ki ne bi izšlo iz Njega. Ta zemlja in vse, kar živi v njej in na njej, ni nič drugega kot Njegova vedno enako ohranjena misel, ki je po Njegovi besedi postala resnica. če bi zdaj On, kar bi Mu bilo nadvse lahko mogoče, to bistveno misel v Svojem srcu in v Svoji volji opustil, bi v istem trenutku ne bilo več zemlje, in vse, kar vsebuje in nosi, bi izginilo z njo.
4 Toda Gospodova volja ni kakor človekova, ki dovolj slabo hoče danes tako in jutri drugače. Gospodova volja je večno ena in ista, in nič je ne more odmakniti od večno postavljenega reda; toda znotraj tega reda kljub temu vlada velika svoboda, in Gospod lahko stori, kar hoče, enako tudi vsak angel in človek. Da pa je temu tako, lahko uvidiš na svojem lastnem bitju in na tisoč drugih pojavih.
5 Ti lahko v svoji osebno bistveni formi delaš, kar hočeš; pri tem te ne more ovirati nič, razen tvoje volje. Toda osebno bistvena forma sama nikakor ne dopušča nobene spremembe, ker se nahaja v trdnem Božjem redu.
6 Tako lahko zelo močno spremeniš zunanjost zemlje; lahko daš odkopati gore, lahko zarišeš tokovom novo pot; lahko izsušiš jezera in daš izkopati korita za nova; lahko zgradiš mostove čez morja in s pridnostjo in trudom spremeniš puščavo v blagoslovljeno in rodovitno deželo, skratka, na zemlji

lahko uresničiš brezštevilne spremembe; - toda dneva ne moreš podaljšati in noči skrajšati niti za las in ne moreš ukazovati vetrovom in viharjem.
7 Zimo moraš prenašati in potrpeti v poletni vročini, in pri vsem svojem hotenju ne moreš spremeniti stvarstva. Iz ovce ne boš nikdar vzgojil leva in iz leva ne ovce; in glej, to je spet Božji trdni red, v katerem ti je sicer dana velika svoboda delovanja, medtem ko dejanskega Božjega reda ne moreš spremeniti niti za las.
8 Tu pred teboj pa je Tisti, ki je ta red od vekomaj utemeljil in ga edini lahko spet opusti, če hoče. Kakor pa si ti v tem utrjenem Božjem redu, ki je najprej pogoj za tvoj obstoj in obstoj vsega, kar te obdaja, vendarle svoboden v mišljenju, hotenju in ravnanju, tako je Gospod toliko bolj svoboden in lahko stori, kar hoče.
9 Zato ti še enkrat poveva: Ne pohujšuj se zaradi tega, če se Gospod giblje pred vami v človeški formi; saj je vendar vsaka forma Njegovo lastno delo."

39. O vplivu angelov na ljudi

1 Ko je **Cirenij** slišal ta nauk od obeh angelov, mu je to postalo popolna gotovost, in sam pri sebi ni več ugotavljal, da sem Jaz gotovo višje bitje, marveč je sam pri sebi govoril: "Da, to je On!" Nato je šel nadvse spoštljivo k Meni in Mi rekel: "Gospod, zdaj mi je vse jasno! Ti si!
2 Moje srce mi je to sicer že zdavnaj povedalo; toda tedaj so vedno znova nastopile Tvoje človeške forme in gibi in zaradi njih sem tu in tam podvomil v svoji veri. Toda zdaj so vsi moji skriti pomisleki izginili iz mojega srca, in lahko se zgodi kar se hoče, pa bom ostal v svoji veri trden kot skala. O kako neskončno srečen sem zdaj, ko celo moje meseno oko gleda Njega, ki me je ustvaril, in me zdaj ohranja; ki me more ohraniti in me bo ohranil večno!"
3 Rečem **Jaz**: "Moj najljubši prijatelj, kar imaš zdaj, naj ti tudi ostane za večno! Toda zaenkrat ohrani to samo zase in za svoje zelo redke najbolj posvečene prijatelje; če bi zdaj govoril o tem preveč očitno, bi Moji stvari in s tem tudi ljudem bolj škodil kot koristil! Poleg tega pa ohrani tudi to, da se ne boš pohujševal, če boš tu in tam zaznal človeško na Meni; zakaj preden so bili vsi angeli in ljudje, sem bil Jaz od vekomaj prvi človek in imam zato tudi pravico, da sem med Svojimi ustvarjenimi ljudmi tudi še naprej človek!"
4 Reče **Cirenij**: "Stori, kar hočeš in kljub temu mi boš večno ostal To, kar si mi zdaj brez vsakega dvoma! Toda ta dva angela bi rad imel pri sebi do svojega zemeljskega konca! Saj sta tako lepa, ljubka in modra!"
5 Rečem **Jaz**: "To ni mogoče; zakaj ti ne bi prenesel njune osebno vidne navzočnosti, in tvoji duši ne bi koristila. Toda nevidna za tvoje zemeljske čute naj odslej ostaneta tvoja varuha, kakor sta bila že od tvojega rojstva. Za zdaj pa, ker bosta ves današnji dan ostala tukaj vidna, lahko še veliko občuješ z njima.
6 Moreš pa, četudi ju ne vidiš, z njima govoriti in ju lahko vsemogoče vprašaš, in položila bosta odgovor v tvoje srce, ki ga boš zmeraj slišal kot jasno izraženo misel v srcu. In to je boljše kot zunanji govor! Povem ti: ena beseda, ki ti jo je angel položil v tvoje lastno srce, je za tvojo dušo bolj zdravilna kot tisoč besed, ki si jih slišal od zunaj z ušesi! Kar slišiš v srcu, je že tvoja last; kar pa slišiš od zunaj, si moraš šele prilastiti z ravnanjem po slišani besedi.

7 Če imaš namreč besedo v srcu in bi vendarle od časa do časa grešil po svojem zunanjem bitju, tvoje srce ne soglaša s tem in te hitro prisili k priznanju greha in kesanju nad njim, in s tem že nisi več grešnik; če pa besede nimaš v srcu, marveč samo v možganih, kamor ti je prišla skozi uho, in bi grešil, bi grešilo tudi prazno srce in te ne bi sililo niti k spoznanju niti k obžalovanju greha, in greh ostane v tebi, in tako grešiš pred Bogom in pred ljudmi!
8 In tako, prijatelj, je bolj zdravilno, da svojih duhovnih varuhov ne vidiš, dokler boš živel v telesu; ko pa boš nekoč telo zapustil, potem ju boš kot sam duh, tako in tako videl in otipal za večno - ne samo teh dveh, marveč brezštevilno mnoge druge."
9 Reče **Cirenij**: "Že spet sem zadovoljen, toda danes se hočem pogovarjati z njima nadvse duhovno!"
10 Rečem **Jaz**: "Kako bo pa to šlo? Trdim in tatinskim farizejem si vendar obljubil pri Mojem imenu, da jih boš krepak ukor; to ti bo popoldne vendar odvzelo družbo angelov!?"
11 Reče **Cirenij**: "Resnično, na to bi skoraj pozabil! Aj, aj, to mi je pa zdaj zelo neprijetno! Le kaj naj storim?"
12 Rečem **Jaz**: "Kako bi bilo, če te Jaz odvežem prisege in ti farizejem povsem odpustiš nameravani ukor, ker jih že tako in tako dovolj grize tvoja včerajšnja grožnja?"
13 Reče **Cirenij**: "Gospod, če Ti je všeč, jim nadvse rad odpustim nameravani ukor in prepustim vse Tebi in staremu Robanu, ki jih bo čez nekaj dni že spravil v red."
14 Rečem **Jaz**: "Oh, tu imam Jaz gotovo najmanj proti! Jaz sem namreč tvoj namen s farizeji prestavil na popoldne že zato, ker sem predobro vedel, da boš kmalu drugače mislil. - Zdaj pa, ker se je že zdanilo, pojdimo k morju in si za kosilo in večerjo ulovimo nekaj rib. Kdor hoče zraven, naj se spravi na noge!"

40. Ljubezen do Gospoda

1 Vprašata **Peter** in **Natanael**: "Toda Gospod, ribiškega pribora nimamo s seboj; kako bo to šlo? Ali naj pohitimo naprej in si pri ribičih ob morju izposodimo ribiški pribor?"
2 Rečem **Jaz**: "To ni potrebno; potrebno pa je nekaj drugega, in to je vaš spomin, ki se zdi, da neprestano pozablja, da sem Jaz Gospod, kateremu ni nobena stvar nemogoča! Zato ostanita v družbi, in pri ribarjenju razložita staremu Jozi in njegovi družini Božjo moč in oblast tudi v človeku!" - Na te Moje besede se oba umakneta in razmišljata o tem, kako sta mogla biti tako slepa, da sta prišla k Meni s tako posvetnim vprašanjem. Celo Joza jima pripomni, da komaj razume, kako sta Me mogla vprašati kaj takega!
3 Reče **Natanael**: "Prijatelj, midva sva kakor ti še človeka in kot takšna preveč navajena na svetne razmere, da se ne bi iz naju še tu in tam prikazalo kaj prav neumnega; toda v prihodnje se bova že prav posebej potrudila! Saj vsa bila vendar od svoje mladosti ribiča, in če slišiva kaj o ribarjenju, zlahka padeva nekoliko nazaj v najine stare skrbi in pozabiva duhovno. Toda zdaj je že spet dobro."
4 Pride pa k Meni tudi Sara in Me prosi, če bi smela iti zraven.

5 Rečem **Jaz**: “Seveda; zaradi tebe vendar prirejam to delo! Ti si vendar Moja ljubica! Zakaj pa danes pri zajtrku nisi sedla na Mojo stran?”
6 Reče **Sara**, vsa trepetajoča od ljubezni: “Gospod, saj si nisem upala; pomisli, - trije najvišji rimski zapovedniki na Tvoji strani, in jaz uboga dekla! Le od kod bi naj vzela pogum?”
7 Rečem **Jaz**: “No, no, Moja draga, še predobro sem ti opazil, da bi bila veliko raje pri Meni kot kjer koli drugje! Oh, Meni ne uide nič, kar se dogaja v kakšnem srcu, in zato si Mi tudi tako nadvse ljuba!
8 Toda povej Mi no, Moja najljubša Sara, kako sta ti všeč oba mladeniča? Ali ne bi enega ali drugega imela raje kot Mene? Zakaj glej, Jaz po postavi nisem tako lep kot onadva!”
9 Reče **Sara**: “Toda Gospod, Ti moja večno edina ljubezen, kako mi moreš pripisati kaj takega? Vsa nebesa, polna še tisočkrat lepših angelov ne bi zamenjala za en las Tvoje glave, kaj šele enega od obeh za Tebe celega, polnega ljubezni v mojem srcu. četudi sta lepa, vendar vprašam: Kdo jima je dal takšno njuno lepoto? To si bil vendar Ti! Kako pa bi jima mogel dati takšno lepoto, če ta ne bi bila prej v Tebi!?
10 Povem Ti: Ti si zame vse v vsem, in nikoli ne bom odstopila od Tebe in četudi bi mi za to dal vsa nebesa polna najčudovitejših angelov!”
11 Rečem **Jaz**: “Tako je prav, tako imam najraje! Kdor Me ljubi, Me mora ljubiti popolnoma in nad vse, če hoče, da ga bom tudi Jaz nadvse ljubil. Glej, oba angela sta gotovo nadvse lepa; toda ti si Mi zdaj tudi ljubša kot brezštevilne trume najčistejših angelov, in zato le ostani tesno ob Meni! Povem ti: Ti si izmed mnogih Moja prava nevesta! - Razumeš to?”
12 Reče **Sara**: “Gospod, tega pa ne razumem! Kako bi mogla biti Tvoja nevesta? Ti mar lahko postanem to, kar je moja mati mojemu očetu? Ti si Gospod nebes in zemlje in jaz sem samo Tvoje ustvarjeno bitje; le kako bi se najnižje moglo povezati z najvišjim?”
13 Rečem Jaz: “Glej, to gre čisto lahko, in sicer iz zelo preprostega razloga, ker je po tvojem najnižje tudi izšlo iz najvišjega - in je tako tudi najvišje.
14 Jaz sem drevo življenja, in ti si njegov sad. Sad je po videzu seveda manjši in neobstojnejši od drevesa; toda v njegovi sredi se skriva seme, ki se hrani in zori od sadu, v semenu pa se spet skrivajo drevesa iste vrste, sposobna sama roditi isti sad, spet z živim semenom, iz katerega so zrastla.
15 Iz tega pa lahko spoznaš, da razlika med stvarnikom in ustvarjenim bitjem v določenem oziru sploh ni tako velika kot si predstavljaš; zakaj ustvarjeno bitje v sebi in po sebi je stvarnikova volja, ki je gotovo skoz in skoz dobra in častitljiva. če se ta iz stvarnika izšla in pod podobo stvarnika Samega osvobojena volja v svoji svobodni samobitnosti spozna kot to, kar v osnovi je, in po tem ravna, je podobna svojemu stvarniku in je v svoji majhni meri popolnoma to, kar je stvarnik v Svoji neskončni meri. če pa se od stvarnika osvobojena delna volja ne spozna kot to, kar je, zato sicer vendarle ne preneha biti to, kar je, toda najvišjega cilja ne more doseči tako dolgo, dokler se ne spozna kot to, kar v najgloblji osnovi je.
16 Da pa bi takšnim osvobojenim delnim voljam, ki se imenujejo “ljudje”, olajšal trud samospoznanja, je dal stvarnik ljudem iz nebes v vseh časih razodetja, zakone in nauke, in je zdaj celo Sam prišel na zemljo v mesu, da bi pomagal ljudem pri delu samospoznanja, in za naprej dal več svetlobe, da bo njihov trud lažji kot je bil doslej.

17 Zdaj boš razumela, kakšne je odnos stvarnika in ustvarjenega bitja, in tako tudi zlahka uvidela, kako si lahko ti, kot Meni povsem enakovredna, Moja nevesta in Moja žena, za večno povezana s tvojo veliko ljubeznijo do Mene! - Razumeš zdaj to, kar sem ti razodel?"

41. O bistvu resnične ljubezni

1 Reče nadvse lepa in najprikupnejša **Sara**: "Da, zdaj mi je že bolj jasno; toda potem imajo vendar vse Evine hčere isto pravico do Tebe kot jaz!?"
2 Rečem **Jaz**: "Vsekakor, če so take kot ti zdaj; če pa niso take, lahko sicer postanejo Moje dekle, tudi neveste, vendar pa ne povsem Moje žene. Praoče Mojega telesa David je imel vendar tudi mnogo žena in je bil mož po Božjem srcu; zakaj ne bi bilo tudi Meni na voljo imeti mnogo žena, ko sem vendar več kot David? In povrhu tega ti še povem, da imam Jaz zmožnost, da nadvse osrečim toliko žena kot je peska v morju in trave na zemlji, in da bo vsaka tako preskrbljena, da ne bo mogla vekomaj imeti kakšne želje, ki ji ne bi bila nadvse ustrežljivo izpolnjena. če pa je tako, ali te lahko potem moti, če hočem mnogim dati srečo, ki jo dajem tebi v preobilju?"
3 Reče **Sara**: "Ti si vendar edini Gospod in si brezmejna ljubezen in modrost Sama, in kar Ti narediš, je narejeno modro; kljub temu pa ne morem nič za to, da Te na smrt močno ljubim in bi Te zato rada imela sama! Mojemu otroškemu srcu pa že moraš spregledati, da je v ljubezni še tako neumno!"
4 Rečem **Jaz**: "To je ravno prav, ti rečem. Kdor Me kot ti ne ljubi povsem ljubosumno in Me v svojem srcu noče imeti skoraj izključno sam, ta še nima resnične, žive ljubezni do Mene! Če pa nima te, tudi nima v sebi polnosti življenja; Zakaj Jaz sem vendar najresničnejše življenje v človeku po ljubezni do Mene v njegovi duši, in ta ljubezen je Moj duh v vsakem človeku.
5 Kdor torej prebudi ljubezen do Mene, prebudi svojega duha, ki sem mu ga dal, in ker sem in moram biti ta duh Jaz Sam, ker razen Mene večno ni nobenega drugega življenjskega duha, prebudi tako ravno Mene Samega v sebi in je s tem povsem prerojen v večno življenje in potem večno ne more več umreti in večno ne more biti uničen - tudi po Moji vsemogočnosti ne, ker je z Menoj eno. Jaz pa Samega Sebe tudi ne morem uničiti, ker se Moja neskončna bit večno nikdar ne more spremeniti v ne bit. Zato nikar ne misli, da je tvoja ljubezen do Mene neumna, marveč je ravno taka kot mora biti! Vztrajaj v njej in večno ne boš smrti niti videla niti čutila ali okusila!"
6 Ta Moja razlaga je Saro tako povsem osrečila, da Me je z vso močjo objela in Me začela nadvse nežno ljubkovati.
7 **Sarina mati** pa ji je to prepovedala in rekla: "Toda ljuba Sara, to se vendar ne spodobi! Pojdi no, saj si prav nevzgojena!"
8 Reče **Sara**: "Aj kaj, spodobi ali ne spodobi! Tudi umreti se ne spodobi in biti potem lepo mrtev; toda če potem pride Gospod in mrtvega obudi in potegne iz groba, kar je tudi nadvse nenavadno, kako se potem kaj takega spodobi pred svetom? O mati, Gospoda ljubiti pred vsem svetom nad vse, to se gotovo najbolj spodobi za vsakega človeka! - Ni res, Gospod Jezus, da sem prav sodila?!"
9 Rečem **Jaz**: "Povsem prav in nadvse resnično! Kogar v svetu moti, da bi Me javno nadvse ljubil, pri njem bo tudi Mene motilo, da bi ga ljubil pred vsemi nebesi in ga poslednji dan obudil za večno življenje!"

42. O poslednjem dnevu

1 Vprašali pa so Me tudi mnogi, kdaj bo prišel “poslednji dan”.
2 **Jaz** pa sem rekel: “Ko je prejšnji dan minil, pride za prejšnjim vedno naslednji; in ker ne morem nikogar obuditi v preteklem dnevu, se mora to seveda zgoditi v poslednjem, ker minuli, prejšnji dan za to ni več uporaben. Ali ni vsak dan, ki ga doživite, poslednji dan? Ali morda lahko kdo doživi še kakšnega naslednjega kot je ravno ta, v katerem živi? Glejte, mi vsi živimo danes v kar se da poslednjem dnevu! Zakaj včerajšnji ne more biti več poslednji, jutrišnjega pa še dolgo ni. Iz tega pa se vendar lahko spozna, da je in mora biti naposled za vsakega človeka prav toliko poslednjih dni, kolikor jih je preživel! Povem vam, da boste vsi umrli poslednji dan in tudi ne boste mogli biti na noben drugi dan, kot na poslednji, obujeni od mrtvih v življenje; in če ga bo moral en človek ali ga bodo morali vsi ljudje prestati, se to ne bo moglo zgoditi v minulem, prejšnjem dnevu, marveč v katerem koli prihodnjem, torej očitno poslednjem dnevu! Kateri je določen za to, tega pa nisem vnaprej določil niti Jaz niti kakšen angelski duh; za to je vsak prihodnji dan povsem dober in zelo uporaben. - Razumete zdaj to?”
3 **Vprašujoči** se nekoliko osuplo umaknejo in reko: “Resnično, zadeva je tako jasna kot najčistejši zrak, naša neumnost pa je vendar hotela vprašati!? Res je razumljivo in z rokami otipljivo! če tako pogosto govorimo o starih, minulih dnevih, morajo vendar biti tudi naslednji in poslednji! To je, je, je, je - to je bilo vendar zelo neumno od nas! Z Njegove neskončno modre strani je resnično potrebno neskončno veliko potrpljenja, da nas prenaša!”
4 Reče **Sara**, nekoliko z nasmehom: “Da, Gospod ima največje potrpljenje z vsemi nami! Toda kaj je poslednji dan, in kdaj bo prišel, to sem jaz vedela že v zibelki; in če bi me kdo o tem vprašal, bi mu zmeraj odgovorila: “Jutri bo prišel poslednji dan!” Ali tega zares niste vedeli?”
5 Reko tisti, ki so vprašali: “Da, da, res smo bili tako neumni, da tega nismo vedeli in smo se vedno strašno bali tega dneva, ki naj bi nekoč prišel! Zdaj nam je to seveda jasno; toda zdaj se tudi prav pošteno sramujemo, da nam je moglo uiti kaj takšnega, kar je tako jasno vsakomur pred očmi in ušesi!”
6 Rečem **Jaz**: “Nič ne marajte za to; zakaj to je vendarle kamen, na katerem se bodo v prihodnje še mnogi tisočkrat tisoči spotaknili in bodo o tem veliko napovedovali in pisali in pridigali slepemu ljudstvu.
7 Zdaj pa poglejmo, kako bomo opravili z ribami; kot vidite smo že na morski obali in tu je dovolj ribiških ladij za naše potrebe. Mrež in drugih za ribolov potrebnih pripomočkov tudi ne manjka; in tako se lahko pri priči lotimo zadeve. Oba mladeniča s katerima se Cirenij še zelo vneto pogovarja, nam bosta tudi zelo pomagala! Lotimo se torej dela!”

43. Gospod Jezus in Njegovi pri ribolovu

1 Zdaj pa so se vsi začeli čuditi, ker niso vedeli, kako so od Moje hiše prišli semkaj do morja.
2 **Jaz** pa sem rekel: “Kako se morete še čuditi?! Mar niste pri Meni že nekajkrat doživeli podobno? Da se stari Joza s svojimi otroki in vnuki čudi, je razumljivo; toda pri vas, Mojih že zelo izkušenih učencih, je pravzaprav

nerazumljivo, kako se morete še čuditi, ko bi morali še prejasno spoznati, da Meni nobena stvar ni in ne more biti nemogoča!
3 Glejte, nisem rekel zaman "nerazumljivo"; kajti vsako začudenje nad katerim koli mojim izrednim dejanjem predpostavlja tudi kakršno koli majhno, še vedno nekje v duši skrito nevero. človek vnaprej dvomi v možnost kakršnega koli posebnega dejanja ali pojava; če pa se dejanje kljub njegovemu dvomu izvrši, stoji kot v uspeh dvomeča priča začuden tam, strmi in vprašuje: "Le kako je bilo to mogoče?" Kaj pa pove s takšnim vprašanjem? Povem vam, nič drugega kot: "Dvomil sem v možnost uspeha in vendar je uspelo! To je čudno in nenavadno!"
4 Če se laik tako čudi, je to razumljivo; če pa se globoko posvečeni še čudijo, s tem nakazujejo, da tudi sami še zelo spadajo k tistim, ki se upravičeno imenujejo "laiki"! Zato se v prihodnje posebno pred tujci ne čudite več, če naredim kakšno izredno dejanje, da vas tujci ne bodo imeli za prav take tujce!"
5 Reko **učenci**: "Gospod, Saj vendar veš, da Te nadvse ljubimo in zelo dobro vemo, kdo in kaj si; toda kljub vsemu temu vendarle pogosto ne moremo mimo tega, da bi e novemu čudežu tudi znova čudili, ker Tvoji najočitnejši čudeži pridejo večinoma tako nepričakovano in nepripravljeno, da moramo biti pri vsej prisebnosti in pri vsej veri vendarle malo osupli. - Glej, dostikrat smo vendar videli tudi sonce vziti in zaiti; toda kje je in kje živi človek, kolikor toliko boljšega čutenja, ki mu vsak nov, čudovit sončni vzhod ne bi mogel izsiliti kakršnega koli začudenja?! In glej, Gospod, tako je tudi z nami! Ti si pa neskončno več kot brezštevilno mnogi sončni vzhodi in zato nam vsaj malo spreglej takšne napake, ki nam jih pravzaprav Ti vedno znova izsiliš od naših src, ki Te nadvse ljubijo."
6 Rečem **Jaz**: "No, no, je že spet v se dobro; toda v prihodnje se ravnajte po Mojem nasvetu zaradi tujcev, da bodo ti v vas prepoznali Moje resnične učence! - Zdaj pa pojdimo na ribolov! Pri tem se bodo spet dogajali majhni čudeži!; toda vi se pri tem delajte, kot da ne bi bili čudeži! Tujci naj jih sami najdejo in presodijo, ali so povsem navadna ali pa izredna dela!"
7 Po tem nujnem pouku so se učenci hitro vkrcali v čolne, razpeli mreže, jih po ribiški umetnosti vrgli v v vodo in delali en poteg za drugim; toda ulov je bil zelo slab.
8 Peter je pripomnil, da precej močan zahodni veter neugodno vpliva in žene ribe k dnu.
9 Drugi je spet pripomnil, da pred večerom ne bomo veliko opravili; nebo je brez vsakega oblačka, sonce sije premočno in ribe hitijo v globino, ker ne prenašajo močne svetlobe.
10 Zdaj pa sta se v dva čolna vkrcala tudi oba mladeniča, razpela veliko mrežo in odrinila silno daleč na morje.
11 Tedaj je rekel **Andrej**, ki je bil tudi mojster ribolova: "Če ne bosta čudežno s svojo duhovno močjo nagnala rib v svojo mrežo, lahko zunaj na odprtem morju ribarita deset let, pa ne bosta niti enega komada prinesla na obalo!"
12 Toda oba mladeniča silovito vržeta, kmalu sta na obali in prineseta na kopno trideset dobrih rib.
13 Zdaj reče **Andrej**: "To sicer ni čudež, vendar pa je klub temu res veliko (velik dosežek), z odprtega morja ujeti trideset somov."

14 Končno se tudi Jaz vkrcam v čoln, pogumna Sara pa tudi v enega. Razpela sva precej veliko mrežo in jo spustila v vodo. Ko sva jo malo potegnila blizu obale, se je mreža že napolnila s petsto komadi lososov in somov, tako da sta morala oba mladeniča prihiteti Sari na pomoč, ker sicer ne bi mogla držati mreže. Ribe so bile pri priči na obali in tam spravljene v veliko sodčkov, ki jih je bilo tu tudi dovolj.
15 Učenci pa so vrgli še enkrat, in ko izvlekli mrežo na kopno, so v njej spet našli samo malo in to le majhnih ribic.
16 **Peter** je rekel: "Zdaj sem za danes poslednjič vrgel mrežo! Saj s tem še zdaleč ni poplačan trud, ki ga zahteva takšen met, da bi se kot star in izkušen ribič sploh vkrcal v čoln!" - Nato je hotel te majhne ribe spet vreči nazaj v morje.
17 **Jaz** pa sem mu rekel: "Obdrži, kar si ujel; zakaj majhne ribe so pogosto prav dobre ribe in so Mi ljubše kot velike, ki imajo neredko žilavo in težko prebavljivo meso. Zapomni pa si ta simbolični pojav!
18 Ko boš odrinil kot ribič ljudi, naj te ne spravi v slabo voljo, če se bodo v mrežo evangelija dale ujeti majhne ribice; zakaj resnično, te so Mi ljubše kot velike! Vse pa, kar je veliko in dragoceno pred svetom, je v določenem oziru pred Menoj grozota! - Pustimo pa zdaj ribolov in pojdimo nazaj domov! Za danes in jutri smo preskrbljeni; posabat (nedelja) pa se bo, če bo potrebno, že spet oskrbel."
19 Zdaj smo pospravili vse mreže in prinesli še množico vsakovrstnih rib na kopno, jih dali v sodčke in jih na vozovih in nosilih spravili v precej velik ribji bazen pri Moji hiši, ki ga je nekoč naredil Jožef sam.

44. Osebno o Boru

1 Ko smo približno eno uro po poldnevu prišli od ribolova domov, nas je spet čakalo dobro kosilo, ki nam ga je ponovno pripravil Bog, ki zaradi tega ni šel na ribolov; njegovo največje veselje je namreč bilo pripravljanje obedov za prav veliko število ljudi, in posebno rad je s svojimi kuharji kuhal na prostem. Poleg tega je bil kot Kisjonah dovolj bogat za to, da bi vsak dan nasitil in napojil z najboljšim vinom najmanj šest do sedem tisoč ljudi. Bil je namreč sin zelo bogatega Grka iz Aten, ki pa je imel tudi v Aziji velika posestva in je posedoval tudi več majhnih otokov; bil je tudi edini dedič teh velikih in prostranih posestev; in bil je daleč najspretnejši zdravnik v vsej Judeji, in je s svojo umetnostjo, posebno od velikih in bogatih glav, zaslužil velike vsote zlata in srebra, nasprotno pa je zastonj nudil vso mogočo nego revnim bolnikom, ki so ga zaradi tega slavili kot največjega dobrotnika dežele.
2 Poleg vsega tega je bil samski, ni imel niti žene niti otrok, klub temu pa je imel veliko veselje, da je povezal uboge mladeniče s prav takimi mladimi in zdravimi dekleti in jih blagoslovil z besedo in zadostno balo. In tako je bil tudi zdaj blestel z najboljšim humorjem, ker je sam pri sebi menil, da bom Jaz zares oženil prelepo in nežno Saro.
3 Ko smo vsi dobro razpoloženi sedeli pri mizi, jedli in pili, je prišel in Me skrivaj vprašal, ali bo morda le kaj iz tega!?
4 **Jaz** sem mu odgovoril: "Najljubši prijatelj in brat! Tvoje predobro in najplemenitejše srce Mi je dobro znano. Dobro vem, da si nadvse srečen v

svoji duši samo takrat, ko si osrečil druge. Nase si komaj kdaj pomislil in ker si med Menoj in prelepo Saro opazil res zelo veliko ljubezen in tudi slišal, kako sva danes dopoldne govorila o nevesti in ženi, si sam pri sebi veselo pomislil, da bo prišlo med Menoj in prelepo Saro do skorajšnje zakonske zveze. Toda povem ti: tu si v rahli zmoti! Zakaj glej, kolikor žensk živi, je živelo in bo še živelo na zemlji, so vse, če živijo čisto življenje, bolj ali manj Moje neveste in prav tako tudi Moje žene; toda takšna še tako globoka vez z Menoj jih nikoli ne ovira, da bi postale žene kakšnega poštenega moža, - in tudi sedanji odnos med Menoj in najljubšo Saro je nujno takšen. Toda zaradi tega lahko čisto dobro postane tvoja žena in vendar je v duhu zdaj in na veke Moja najresničnejša žena!
5 Mislim pa takole: Ker si že tako mnogim vrlim možem, četudi so bili še tako revni, pomagal do ljubečih in pridnih žena, kar so imeli vneti mladeniči, kot je še vedno pri mladini, za največjo srečo, hočem tudi Jaz tebi pomagati do takšne sreče! Glej, ravno ta resnično nebeško lepa Sara naj postane tvoja žena! Ti si Me zagovarjal po njenem prvem obujenju, ko je drugič ležala na mrtvaški postelji, Jaz pa sem jo zate še drugič obudil in ti jo že takrat določil za primerno nagrado. Kakršna je videti zdaj, takšna bo v svojem sedemdesetem letu; ta otrok se ne bo staral na tej zemlji! Poglej oba angela, s katerima zdaj govori Cirenij, ali sta tako lepa kot ta deklica! Povej Mi iskreno, ali nisi te najljubše Sare vendarle že nekajkrat zelo pomenljivo pogledal, in ali ni tvoje srce pri tem nič občutilo!"
6 Reče **Bor** nekoliko v zadregi: "Gospod, to skriti pred Teboj bi bilo povsem nemogoče! Zato raje odkrito povem: Sara je edino bitje na zemlji, ki bi ga vendar raje imel sam, kot da bi pomagal komu drugemu, da bi jo imel! Jaz imam sicer tudi že krepko čez trideset let, ona pa lahko šteje šele šestnajst pomladi; toda zdi se, da je moje srce komaj doseglo njeno prelepo starost. Če bi po možnosti vendarle postala moja žena, bi jo ljubil tisočkrat bolj kot svoje lastno življenje!"
7 **Sara** je skrivaj zelo pozorno poslušala ta pogovor in, ko sem jo nato pogledal in vprašal, kako ji je bil všeč ta pogovor med Menoj in postavnim Borom, je rdeča od sramu povesila oči in čez nekaj časa rekla: "Ti moraš pa tudi prav vse opaziti! Ljubega Bora sem vendar samo enkrat mimogrede pogledala, ker je tako ljub in nadvse uslužen mož!"
8 Rečem **Jaz**, v bolj šaljivem tonu: "Toda v svojem srcu si ga, če Se ne motim, že večkrat pogledala!?"
9 Reče **Sara**, še bolj zakrivajoč svoje obličje: "Toda Gospod, Ti pa začenjaš biti prav pošteno malo hudoben! Da pa moraš vedeti res za vse!?"
10 Rečem **Jaz**: "Sara, če bi torej prišlo do tega in bi te on prav prisrčno zaprosil za tvojo najlepšo roko, ali bi mu jo odklonila?"
11 Reče **Sara**, kar precej osupla nad tem vprašanjem: "Če tega ne bi storila, kako bi potem mogla postati Tvoja žena? Ljubiti morem vendar samo Tebe, čeprav Ti moram odkrito priznati, da dobrega Bora nadvse spoštujem in cenim; zdi se mi za Teboj pač najboljši mož v vsej Judeji, čeprav je po rodu Grk in je šele pred kratkim postal Jud samo po znanju, ne pa po obrezi."
12 Rečem **Jaz**: "No ja, zadeva se bo že uredila! Samo malo pomisli, in poglej nasproti nas Lidijo, ki je duhovno tudi prav tako Moja žena, po telesu pa vendarle kot žena pripada vrlemu Faustu! Najinega odnosa pa to niti malo ne moti; zakaj ti ostaneš slej ko prej Moja nevesta in Moja nebeška žena."

13 Reče **Sara** čez nekaj časa: “Tudi, če bi bilo meni všeč ponuditi svojo roko dobremu Boru, pa vendar ne vem, kaj pravijo k temu moji zemeljski starši! Te bi morala vendar tudi vprašati! Jaz bi sicer imela dobrega Bora rada že zato, ker bi Ti to rad videl; toda očeta in mater je treba vendarle tudi vprašati!”
14 Rečem **Jaz**: “No ja, poglej tja, so že bili vprašani in se povsem strinjajo z Menoj; toda nikakor te k temu ne silim. Ostane ti tvoja popolnoma svobodna volja!”
15 Reče **Sara**, vedno bolj v zadregi: “Gospod, - da, to seveda vem, - toda - jaz, - da, da, jaz - pa - pa - vendar ne bi hotela!”
16 Rečem **Jaz**: “Kaj ne bi hotela?”
17 Reče Sara: "Aj, aj, zdaj pa me že spravljaš v neznansko zadrego! Ah, ko le ne bi bila pogledala tega sicer tako ljubega Bora!"
18 Vprašam **Jaz**: “Da, zdaj pa Mi še vedno nisi povedala, kaj je pravzaprav tisto, kar ne bi hotela! Torej, najljubša Sara, pogumno povej, kaj je to, kar pravzaprav ne bi hotela!”
19 Reče **Sara**: “Toda Gospod, kako me moreš še vprašati!? Saj tako in tako veš, kaj je tisto, kar ne bi hotela! Ugibaj, jaz pa Ti bom z rahlim kimanjem dala vedeti, kaj je tisto, kar ne bi hotela!”
20 Rečem **Jaz**: “No dobro, ker hočeš, bom ugibal, kaj menim, da je tisto, kar ne bi hotela. In tako poslušaj: Gotovo ne bi hotela, da bi dobri Bog zbolel od žalosti, če mu ne bi ponudila svoje lepe roke!?”
21 **Sara** vstane in Me s svojo roko potreplja po ramenu in reče, na videz malo jezna: “Eh - je mar to ugibanje, če takoj - skoraj bi se zagovorila!”
22 Rečem **Jaz**: “No, - le na dan z resnico!”
23 Reče **Sara**: “No ja, če si že rekel “z resnico”; je pa tudi res, da to ni “ugibanje”, če že takoj prideš z resnico na dan!”
24 Rečem **Jaz**: “No glej, saj sem vendar vedel, da za Mojega najljubšega prijatelja Bora čutiš več, kot si nam hotela na zunaj pokazati! Toda to je že prav tako! Dekle naj do poslednjega trenutka čim manj pokaže, da nosi v svojem srcu posebno nagnjenje do kakšnega moža; šele ko gre popolnoma zares, naj možu, ki jo hoče vzeti za ženo, odpre svoje srce, - sicer ga zapelje pred časom, in če se potem morda pojavijo ovire, postane njegovo srce žalostno in nemirna njegova čud! In vse to je potem veliko zlo.”
25 Reče **Sara**: “Toda Gospod, vsega tega pa menda le nisem storila!?”
26 Rečem **Jaz**: “Ne, ne, najljubša Sara; zato sem te tudi pohvalil kot vzgled! - Zdaj pa lahko ljubemu Boru postopno že poveš, kako ti je pravzaprav pri srcu!”
27 Reče **Sara**: “Ah, - zdaj mu še ne povem; šele ko bo moj soprog, tedaj bo že še čas!”
28 Rečem **Jaz**: “Če pa bi na primer od Mene že bil tvoj soprog, kako tedaj?”
29 Reče **Sara**, skrivaj veselo presenečena: “No ja, kako tedaj? - No ja, tedaj -- tedaj - no ja, - tedaj - bi mu morala povsem odkriti svoje srce!”
30 Rečem Jaz Boru: “Glej, kako nepopisno ljubka je! Vzemi jo, ljubi jo prav in neguj jo kot najnežnejšo rastlino; zakaj Jaz ti jo dajem iz nebes kot zasluženo plačilo. Pojdita k staršem, da vaju blagoslovijo in potem pridita k Meni, da vaju tudi Jaz še enkrat blagoslovim!”
31 Bor se Mi zahvali, od samega veselja more komaj govoriti, **Sara** pa spodobno vstane s svojega sedeža in z veselo razburjenim glasom reče:

“Gospod, samo ker Ti tako hočeš, storim to rada; če bi bila Tvoja volja, bi se kljub temu bojevala proti svojemu srcu, - tako pa se Ti tudi jaz zahvalim za najboljšega moža v vsej Judeji!”
32 Po teh besedah se oba napotita k starševskemu paru in prosita za blagoslov, in ko sta jima ga starša z vsem veseljem podelila, se pri priči vrneta nazaj k Meni; in Jaz ju tudi takoj blagoslovim za resnični, tudi za nebesa veljavni zakon, za kar se Mi potem oba s silno ganjenim srcem zahvalita.
33 Tako je torej tu sklenjen povsem nenadejan zakon, ki bi lahko bil eden najsrečnejših na vsej zemlji. In iz tega izhaja, da tistega, kar Mi kdo popolnoma daruje, ne izgubi, marveč polno najvišjega blagoslova ohrani, in to vedno v času, ko se tega gotovo najmanj nadeja. Bor je bil v Saro nadvse zaljubljen in bi dal zanjo vse zaklade sveta, če bi jih kdo zahteval; zakaj njena čudovita lepota, posebno po drugem obujenju, je bila za Bora nekaj, kar ni mogel opisati, - in vendar Mi jo je popolnoma daroval in hotel z vsem, kar je imel na razpolago, proslavljati Moj poročni dan. Prav tako je tudi Sara čutila nadvse veliko za Bora, pa ga je tudi povsem darovala Meni in se hotela odločiti, da bi pripadala samo Meni edinemu. Toda tedaj sem Jaz nenadoma obrnil list in dal obema, kar sta Mi resnično iz vsega srca dala. - Kdor ravna tako kot ta dva, temu bom tudi Jaz storil kot tema dvema!
34 To v poduk za vsakogar, ki bo to slišal ali sam bral; zakaj po tej poti lahko od Mene dosežete vse. Kdor Mi vse daruje, temu potem tudi Jaz darujem vse; kdor pa bogato daruje, pri tem pa vendarle veliko obdrži zase, bo tudi prejel samo to, kar je daroval. - Zdaj pa spet k stvari!

45. Notranje bistvo angelov

1 Po tem čudovitem dogodku je ponovno stopil k Meni **Cirenij** in rekel: “Gospod, o marsikateri stvari sem se pogovarjal z obema angeloma; toda iz vsega, kar sta mi povedala, se nisem naučil nič takega, česar že nisem vedel po Tvoji dobroti in milosti. Tu se torej ni pokazalo nič novega! Kar pa me je vsaj zelo začudilo, je, da sta oba nepopisno lepa mladeniča povsem hladna za vse, kar se tu dogaja! Govorita polna najgloblje modrosti, in zven njunega glasu presega najlepšo harmonijo eolske lire; z njunega obličja se neprestano smehlja najčistejša jutranja zarja; njun dih diši kot vrtnice, jasmin in ambra; njuni lasje so kot najčistejše zlato, in njune alabastrno bele roke so tako okrogle in ob najbujnejši simetriji tako nežne, da na zemlji resnično ne morem najti primerjave za to; njune prsi so najpopolnejši meri podobne tistim razcvetajoče se device, kakršne sem samo enkrat videl v okolici Ponta; in prav tako lepe in bujne v najlepši simetriji so njune noge; skratka, - od same ljubezni do teh dveh bitij bi lahko povsem ponorel! Toda ob vseh teh čudovitih, nepopisnih prednostih, iz katerih dehti samo ljubezen in spet tisočkratna ljubezen, s katero bi mora celo najtrši kamen zmehčati v vosek, sta vendar tako hladna in neprizadeta kot marmorni kip v najhujši zimi! In to dela tudi mene skoraj tako hladnega kot sta hladna onadva.
2 Sicer nikakor nimata nič odbijajočega, niti v govorjenju niti v obnašanju; toda nič ju ne gane in nič ju ne spravi iz njune ravnodušnosti do vsega, kar je in kar se dogaja. O Tebi Samem se sicer izražata v veliki modrostni globini, toda njun govor se mi zdi kot branje pisma v jeziku, ki ga ne razumeš.

3 Povej mi vendar, kako je to mogoče pri dveh čisto nebeških bitjih! Ali je to navada čistih duhov v Tvojih nebesih?"
4 Rečem **Jaz**: "To seveda ne! Toda ta dva se tu obnašata tako samo zato, ker se morata tako obnašati; sama zase pa imata kljub temu povsem svobodno voljo in srce polno najbolj gorečega ljubezenskega žara, ki bi te v trenutku použil, če bi ti ta dva pokazala svojo ljubezen!
5 Zemeljski človek sicer lahko prenaša modrostne globine angelov, njihovo ljubezen pa samo tedaj, če je v svojem srcu enak njihovi ljubezni.
6 Da pa je stvar takšna, moreš zlahka spoznati že iz čisto naravnega odnosa med zemeljskim ognjem in svetlobo. Svetlobo, ki izhaja iz ognja, pač lahko prenašaš; ali pa lahko zato prenašaš tudi same plamene, ki dajejo svetlobo?
7 Sonce ima za svet gotovo najmočnejšo svetlobo, in lahko jo še prav udobno prenašaš! In če se z naraščanjem svetlobe množi tudi toplota, boš svetlobo seveda težje prenašal; toda ali moreš s svojim telesom kakor angeli obstati tudi v nepojmljivo svetlobno žarečem sončnem zraku? Povem ti: Ta sončni zrak bi vso zemljo z vsem kar nosi vred, v enem trenutku uničil tako, kakor je uničena kaplja vode, če kane na žarečo kovino!
8 Kdor hoče obstati v takšni svetlobi in takšnem ognju, mora biti prej tudi sam enaka svetloba in enak ogenj! In glej, ravno zaradi tega ti oba angela ne moreta izraziti svoje ljubezni, ker bi te njuna presilna ljubezen požrla! - Razumeš to?"
9 Reče **Cirenij**: "Skoraj razumem, povsem jasno pa mi še vendar ni - kot marsikaj drugega! Ni se mi še prav posvetilo, kako bi me mogla ubiti prevelika ljubezen!"
10 Rečem **Jaz**: "No dobro, tudi to ti bom kolikor je le mogoče pojasnil, in tako poslušaj: Ti imaš tudi sina in nadvse ljubeznivo hčer. Ta dva otroka ljubiš skoraj pravljično močno; da, tvoje srce lahko od same ljubezni komaj presodi, kako silno ljubiš oba otroka, ker ga tudi otroka spet nadvse silno ljubita. Toda zdaj si živo predstavljaj, da bi ti oba otroka umrla, in vprašaj svoje srce, ali bi moglo prenesti bolečino nad takšno izgubo! Glej, že zdaj te trese prava mrzlica, ko sem ti to možnost omenil samo kot primer! Kako pa bi šlo, če bi bilo to res? Povem ti, kakor poznam tvoje srce, da bolečine ne bi prenašal niti tri ure; zanesljivo bi te ubila!
11 No, kaj pa je ljubezen in ljubeznivost tvojih otrok proti ljubezni in najprijaznejši ljubeznivosti teh dveh nebeških poslancev!? Če bi te ta dva samo malo pogledala z ljubečim očesom in ti dala samo en prst za ljubkovati, bi ljubezen v tvojem srcu narasla do takšne silovitosti, da tega ne bi mogel prenašati veliko trenutkov; in ko bi te potem angela tudi samo navidezno zapustila, bi se tvojega srca polastila takšna žalost, da bi zaradi tega moral umreti!
12 Zakaj glej, kakor lepa že tudi sta ta dva Moja angela ljubljenca, pa vendar ta njuna lepota ni nič v primerjavi s tisto, ko bo Moja ljubezen povsem prevzela njuni srci! Povem ti: tu ostane neskončno daleč zadaj vse, kar more svet pokazati lepote in ljubezni! - Zdaj menim, da si Me dobro razumel!?"

46. O zdravniški služeči ljubezni do bližnjega

1 Reče **Cirenij**: "Da, Ti moj Gospod in najočitneje moj Bog, zdaj spet razumem tudi to; njuna navidezna hladnost je vendarle čista ljubezen!

2 Tu se spomnim mita o devici, ki je bila po čudni igri naravnih sil nepopisno lepa in mikavna. To so opazili mladeniči, možje in starci in so se kmalu spustili v velik boj, da bi se odločilo, čigava žena bo postala. Toda truma tistih, ki so se bojevali, je naraščala od dne do dne v pogubljenje mnogih bojevnikov. Ko so končno videli, da z bojem na življenje in smrt ne bo mogoče nikoli priti do cilja, so se bojevniki končno sporazumeli med seboj in rekli: "To bitje ne pripada tej zemlji, temveč visokim nebesom, in je boginja! Zato mora tu odločiti velike daritve! Komur izmed mnogih darujočih bo ponudila svojo najlepšo roko, ta naj jo odtlej nemoteno poseduje!" In po tem sklepu so od vseh strani prinesli neizmerne zaklade za daritev in jo po božje častili. Adoracija (obo̊evanje) te lepotice je šla nazadnje tako daleč, da so popolnoma opustili čaščenje in molitev bogov. Zato so se bogovi razsrdili in dali lepi devici še večji mik, zato pa so zastrupili njen odem, da je od tega vsak, v katerega je le od daleč dihnila, nezavesten padel na tla in več ur obležal v nezavesti; poleg tega so dali v jezik device smrtno strupeno želo, s katerim je lahko po želji ubila vsakega, ki se je približal njenim ustom, pa ji ni bil všeč.
3 Ko pa je prišel mladenič cvetoče, najlepše postave, je oživelo srce device; toda kaj naj bi storila, da bi ga ljubila, ker je vedela, da jo mladenič goreče ljubi? Če obrne k njemu svoje obličje, bo nezavesten padel na tla; če ga poljubi, bo umrl. Zato je iz ljubezni obrnila svoje obličje od mladeniča in se delala hladna do njega, da se ja ne bi hotel približati njenim ustom. Da ji torej njen ljubi ne bi umrl, ga je morala ljubiti z na videz največjo hladnostjo.
4 In tako, temu mitu povsem podobno, ljubita ta dva mladeniča tudi ljudi te uboge zemlje z na videz največjo hladnostjo, ker še predobro vesta, da ljudje ne bi prenesli ljubezenskega žara njunih nebeških src!"
5 Rečem **Jaz**: "Da, da, tako je; seveda pa njun odem ni strupen, in njun jezik nima strupenega žela; marveč njun odem oživlja, in njun jezik blagoslavlja Zemljo."
6 Tu stopi k Meni ponovno Bor s Saro in Me vpraša, kaj bi vendar moral storiti, da bi se lahko izkazal za to preobilno milost bolj hvaležnega kot se je do tega, zanj nadvse srečnega trenutka!
7 Rečem **Jaz**: "Povej Mi, moj prijatelj in brat, kje je človek, ki bi Mi od svoje mladosti storil več kot ti!? Kot deček si bil Moj vsakdanji tovariš in si Mi storil vse, kar si le razbral v Mojih očeh, da bi Mi bilo v veselje. Kadar si vsako leto odšel s svojimi starši na njihova posestva v Grčijo in se po dolgih tednih spet vrnil domov, sem bil Jaz vedno prvi, ki si ga obiskal in mu prinesel za darilo vsakovrstne dobre in pogosto prav dragocene lepe stvari, in nisi se razjezil, ko sem enkrat s kladivom razbil srebrni Dianin tempelj, ki si Mi ga podaril in ti prepovedal, da bi Mi še kdaj prinesel kaj takega za darilo!
8 Ko sem bil mladenič in ni bil skoraj nihče pozoren Name, si bil ti edini, ki se ni spremenil; in kakršen si vedno bil, tak si še zdaj in boš tak tudi ostal. Zato ti nisem s tem izkazal nič drugega kot dolga leta dolžno prijateljsko uslugo. Zato ne zganjaj veliko hrupa okoli tega! Dobil si gotovo najljubeznivejšo mlado in lepo, kot tudi duhovno najbolj prebujeno ženo - in Sara v tebi najboljšega, najzvestejšega in v vsakem oziru najbogatejšega in najuglednejšega moža. Mojega blagoslova v vsakem dobrem oziru naj vama večno nikdar ne manjka, in poleg tega ostaneš najboljši zdravnik ne le v tej deželi, marveč na vsem svetu! In tako menim, bosta lahko prav dobro živela!?

9 Toda nikar nikoli ne pozabita resnično ubogih, in ne pusti si svoje umetnosti v ozdravljanju vseh bolezni, ki ni dosegljiva nobenemu človeku na svetu, od nobenega ubogega meščana in še manj od služabnika plačati, bodisi z zlatom, z odsluženjem, z žitom ali z živino!
10 Toda bogatašem, posrednikom in menjalcem, trgovcem in veleposestnikom računaj svojo umetnost pravično po tarifi; zakaj kdor ima in hoče živeti, naj tu in tam kaj žrtvuje za svoje življenje! Potem pa je že dovolj revežev, katerim lahko daš tisto, s čimer si sleparski bogataš odkupi svoje življenje.
11 Zdravnik kot ti prodaja ljudem življenje, ki je posebej za posvetne ljudi največja dobrina. Zato si ga naj tudi vedno odkupijo za velik denar in velike dobrine in naj bodo ob tem še presrečni, da je na zemlji človek, pri katerem si lahko odkupijo življenje.
12 Zakaj povem ti: Resnično nadvse velika in prva umetnost na svetu, ki se je noben posvetni človek ne more nikdar naučiti, je: z besedo, z voljo in samo včasih s polaganjem rok v trenutku ozdravljati vse bolezni, od najhujše obsedenosti - vključno z vsemi vrstami kuge - do lahkega nahoda, in očiščevati vse gobave, vračati vid slepim, sluh gluhim, ozdravljati hrome in pohabljene - in poleg tega še ubogim oznanjati Božje kraljestvo! Prijatelj, pojdi po vsem svetu in išči, ali boš našel enega, ki bi ti bil povsem enak! Povem ti, razen tebe in Mene ni nobenega!
13 V Siharju sem sicer tudi obudil zdravnika, da lahko ozdravlja precej težke bolezni; toda ne more se povsem ločiti od svojih zeliščnih sokov in zato daleč zaostaja za teboj.
14 Tudi Moji učenci te bodo v nekaj letih dohiteli, ampak ne vsi, ki jih vidiš tu.
15 Moja najljubša Sara pa si naj tudi pridobi neko umetnost in to babiško; zakaj pred Bogom je zelo dragocena služba pomagati ženskam, ki stalno rodijo med mnogimi bolečinami. In tako sta oba preskrbljena gotovo tako, kot še nikoli noben kraljevski par ni bil preskrbljen!
16 Toda ta nasvet ti tudi dam: če pride bolnik k tebi ali si poklican k bolniku, ga vedno zelo resno vprašaj: “Veruješ, da ti lahko pomagam v imenu Jezusa, Zveličarja iz nebes?” Če bolnik na to resno odgovori: “Da, verujem!”, ga ozdravi; če pa dvomi, ga ne ozdravi, dokler ne veruje, da ga lahko ozdraviš v Mojem imenu! - Zdaj pa še beseda tebi, Jair!”

47. Predlog Jairu. O zunanjih ceremonijah

1 Reče **Jair**: “Gospod, govori, poslušal Te bom in potem tudi ravnal po Tvoji besedi!”
2 Rečem **Jaz**: “Tako je prav; če boš ravnal po tem, boš časno in večno srečen. In tako torej poslušaj:
3 Ti si poglavar farizejev in njihovih shodnic v vsej tej okolici Nazareta, Kafarnauma in Korazina, Kane Galilejske in mnogih drugih trgov, vasi in zaselkov. Zato imaš v Galileji velik ugled, ki ni veliko manjši kot ugled velikega duhovnika v Jeruzalemu. Toda glej, ves ta tvoj veliki ugled ni mogel rešiti tvoje hčerke pred dvakratno smrtjo, še manj pa jo obuditi od mrtvih, ko je zares umrla!

4 Vidiš, da takšna zelo ugledna služba ne koristi veliko drugemu, kot da predvsem še bolj dviguje napuh nosilca visoke službe, da mu naraščajoče udobje postane potreba, v služenju in pravi pomoči ljudem pa postaja čedalje bolj slaboten in nemočen in je tako kot sam nemočen ali nesposoben pomagati podoben pomoči potrebnim; zakaj kdor nekomu, ki je potreben kakršnekoli pomoči, ne more ali noče pomagati, je prav tako nemočen kot pomoči potrebni sam.
5 Tako je torej visoka služba, posebno tvoja, kar se da nepomembna. Kako bi bilo, če bi jo vrnil v roke jeruzalemskega velikega duhovnika in se potem preselil k svojemu sedanjemu zetu, pri katerem bi bil gotovo bolje in bolj ugledno preskrbljen, kot si zdaj iz slepega Jeruzalema? Lahko bi Boru Pismo, v katerem se dobro spoznaš, postopno pojasnjeval, kar bi bilo zanj zelo koristno; on pa bi te zato naučil marsikaj o zdravilstvu. S tem ti pa ne nalagam nobene zapovedi, ampak ti puščam vso svobodo! Če hočeš slediti temu Mojemu nasvetu, boš naredil dobro; če pa nočeš, zaradi tega ne boš grešil."
6 Reče **Jair**: "Gospod, tu si resnično prehitel mojo lastno željo! To ni šele zdaj, ampak je bila že dolgo moja želja, da bi odložil svojo nadležno službo; zdaj pa, ko se je zame vse tako najbolje obrnilo, bom že jutri poslal v Jeruzalem sla z odpovedjo službe in s prošnjo, naj podelijo to službo nekomu drugemu! Aspirantov (kandidatov) za takšne službe je v Jeruzalemu vedno cela množica, ki lahko templju za podelitev takšne službe plačajo desetkratno takso in tako bo tempeljskim gospodom takšna prošnja gotovo zelo dobrodošla, ker sicer ponujajo tistim, ki imajo kakšno visoko službo, naj od nje odstopijo, ker dobi s tem nov aspirant priložnost, da obogati tempelj za nekaj sto funtov srebra in zlata! S službami se v Jeruzalemu zganja zelo donosna trgovina!"
7 Rečem **Jaz**: "Oh, Jaz najbolje vem, kako je zdaj v Jeruzalemu! Tam gledajo samo na težo srebra in zlata in biserov in dragih kamnov, nikoli pa na človekovega duha. če bi prišel v tempelj kot prerok, večji od Mojzesa in Elija, in bi začel kot takšen pridigati, bi ti še prehitro pokazali preklete kamne, s katerimi je bilo kamnanih večina prerokov; toda če bi prišel z deset tisoč funti zlata, bi ti izkazovali največje časti! Le daj prignati v tempelj dva pitana vola, in prepričan si lahko, da jim bosta veliko ljubša kot Mojzes in Elija. - Toda pustiva zdaj to! Ni več daleč čas, ko bodo templjarji in ves Jeruzalem dobili zasluženo plačilo; zakaj prav dolgo ne bomo več gledali te grozote. - Zdaj pa nekaj drugega!
8 Kaj se sliši o Janezu? Je še v Herodovi ječi?"
9 Reče **Jair**: "Nič nisem slišal, da bi bil spet na svobodi! Toda po jutrišnjem slu, ki ga bom v omenjeni zadevi poslal v Jeruzalem, bom priložnostno poizvedel o tem, če je Tebi, o Gospod, to všeč!"
10 Rečem **Jaz**: "Pusti to; zakaj Herod je star lisjak in tvoj sel bi lahko kot Galilejec imel težave. Jaz pa v duhu tako in tako vidim, kako je z Janezom. Pojutrišnjem bomo dobili žalostno novico, ki je z Menoj vred ne bo nihče vesel."
11 Po teh besedah Me Cirenij in Kornelij vprašata, ali bi rad, da tudi onadva odložita svoji visoki službi.
12 Rečem **Jaz**: "Oh, nikakor! Vajini službi sta druge vrste in nadvse potrebni in velikega pomena! Toda svoji pomembni in visoki službi opravljajta vedno

le po pravu in pravičnosti in pred zakonom naj vama bo vsak enak! Samo - kot že vesta iz Mojih ust - zakon vedno povezujta z ljubeznijo, in pomislita, da je grešnik, ki se lahko kot nepoznavalec še prehitro pregreši proti zelo obsežnim državnim zakonom, tudi človek in kot vidva določen za večno življenje v Božjem kraljestvu! Če bosta svoj zakon vedno tako uporabljala, bosta ravnala kakor angeli, ki so tudi Božji služabniki tako kot sta vidva cesarjeva."
13 Reče **Cirenij**: "To hočeva in bova! Zdaj pa še eno, najpomembnejše vprašanje: Midva sva, kot je dobro znano, Rimljana in zato, kot pravite, pogana. Ali naj na zunaj ostaneva kar sva, namreč pogana, ali naj javno izstopiva iz poganstva in se dava obrezati?"
14 Rečem **Jaz**: "Niti eno niti drugo! Kdor je, kakor vidva, v srcu obrezan po veri v Boga in po ljubezni do Njega, ne potrebuje nič drugega več; zakaj to je povsem dovolj za dosego večnega življenja. Po nekaj letih pa bodo že itak prišli k vama Moji z Božjim duhom napolnjeni učenci in vaju krstili z Božjim duhom in s tem bosta prejela vse, kar vama je potrebno. - Zdaj vesta vse. Večer pa ni več daleč in zato pojdimo zaradi Judov danes, na predsabat, nekoliko prej počivat kot druge dni. Po večerji ne bomo za danes nič več razpravljali."
15 Zdaj stopita k Meni dva angela v najglobljem spoštovanju in Me prosita, ali ne bi smela še nekaj dni ostati vidno v Moji telesni bližini; to je zanju največja blaženost, ki sta jo kdaj občutila.
16 In **Jaz** rečem glasno: "Od nekdaj imata najpopolnejšo svobodo, in tako storita, kar vama je všeč; toda pri tem ne pozabita, kakšno službo morata opravljati! Srednja sonca potrebujejo veliko nege in vidva vesta, koliko je takšnih v neskončnem božjem prostoru!"
17 Rečeta **oba angela**: "Gospod, za vse to je poskrbljeno in bo enako poskrbljeno tudi v prihodnje!"
18 Rečem **Jaz**: "Da, da, saj vem, zato tudi lahko po svoji želji ostaneta tu; zakaj najmanjši teh ljudi tu, ki so okrog Mene, je več kot brezštevilna srednja, stranska in planetarna sonca! Sonca pa so narejena zaradi ljudi in morajo biti tudi zaradi njih najskrbneje oskrbovana!" - Angela se presrečna priklonita in spet odideta k Mojim učencem, s katerimi se naprej pogovarjata in jim dajeta pomembne informacije o mnogih stvareh na svetu.
19 Bor pa hiti v hišo in skrbi za dobro večerjo, ki jo da bogato pripraviti.

48. Jairove dedne zadeve

1 Po večerji, ki je trajala dobro uro, je **Kornelij** vprašal Cirenija: "Visoki brat, kaj meniš?! Ali naj danes še ostaneva tu, pa se morda - zaradi kakšnih pomembnih opravkov, ki naju čakajo - odpraviva od tod? Globoko sem ti vdan in se bom podredil tvoji besedi."
2 Reče **Cirenij**: "Jaz bi pravzaprav moral odpotovati že danes zjutraj, ker me gotovo čakajo kakšni nujni opravki. Toda povej: Kdo, če ve, kaj je tu, se lahko od tu loči? Težko bi zapustili prijaznega cesarja, če bi rekel: "Če hočeš ostati, ostani!" Kaj pa je cesar v primerjavi s tem, kjer nesporno prebiva stvarnik nebes in zemlje kot človek med Svojimi ljudmi in Svojimi angeli?! Poleg tega sta tudi Njegova angela, od katerih se lahko še zelo veliko naučiva in izveva, dobila podaljšan čas bivanja tukaj. Ah, zdaj pa že ne grem proč!

Niti za celo rimsko cesarstvo me zdaj ne bi nihče spravil s tega kraja, pa naj že pride, kar hoče! - Le ostani tudi ti! Kar se mene tiče, imaš popolno dovoljenje za to; in tudi če bi se kaj pojavilo, zaradi nekaj dni še zdaleč ne bo propadla zemlja! Poleg tega menim, da sva pri tem Gospodu veliko boljše preskrbljena kot iz Rima!? In četudi bi se pojavilo kaj nujnega, je v roki Vsemogočnega vendar dovolj sredstev, da tudi najnujnejše stvari v trenutku uredi."
3 Reče **Kornelij**: "Visoki brat! S to informacijo sem nadvse zadovoljen, in še zdaleč si ne želim zapustiti tega kraja! To vprašanje sem tako in tako postavil samo zaradi politično-državnega reda. V določenem oziru pa bi bilo morda vendarle dobro našim stražarjem, ki jih imava tu, ukazati to noč tajno vohunjenje po mestu, da bi izvedela, kaj ljudje sploh mislijo in kaj govorijo med seboj o najinem zadrževanju tu!?"
4 Reče **Cirenij**: "Če je Gospodu prav, lahko to ukaževa; toda menim, da imava predvsem v Gospodu, potem pa tudi v obeh angelih, najzanesljivejšo tajno policijo, in ne bi smelo biti potrebno, da bi se, dokler sva, posluževala kakšne druge. Ko pa bova kdaj spet ločena od te svete družbe iz nebes, se bova na žalost seveda morala poslužiti tajnih poizvedovalcev, da bova imela nujno potrebno evidenco (očividno gotovost) o mišljenju ljudi in bova lahko takoj preventivno ukrepala tam, kjer se bodo začele kazati za državo nevarne konspiracije (zarote). Toda kot rečeno, če je Gospodu všeč in če želi, sem pri priči pripravljen dati najtehtnejše ukaze."
5 Rečem **Jaz** Cireniju: "Pusti to; zakaj prvič vem Jaz tako in tako od Alfa do Omega vse, kar se v mestu govori za nas in zoper nas. Na splošno pa ni v tem nikakršne nevarnosti; zakaj to ljudstvo je tudi za določene hudobije veliko preslepo in preneumno. Zato opustita vse to! Iz Nazareta ne bo nikoli nastal noben upor, o tem sta lahko prepričana. Sicer je Moj prijatelj Bor zmeraj najzanesljivejša tajna policija; njemu zlepa nič ne uide, - kar v ne ravno velikem mestu gotovo ni težko. Poleg tega bi lahko rekel Svojima angeloma, da onadva prevzameta vohunjenje, in od njiju lahko v enem trenutku izvesta več kot v desetih letih od najbolj premetenih vohunov. Toda kot rečeno, tu ni potrebno niti eno niti drugo, - in zato se brez skrbi odpravimo k počitku. Samo Jair še bo moral poslati sla v Jeruzalem in mu izročiti svojo odpoved službi. Jutri pa se bomo morali lotiti povsem drugih stvari."
6 Reče **Jair**, zelo žalosten, da mora zdaj zapustiti družbo: "Gospod, ali ne bi bilo mogoče, da bi kar tu sestavil pismo za Jeruzalem in ga tudi od tu odposlal po slu? Hiša v Kafarnaumu je tako in tako popolnoma moja last in vse, kar je v njej, posestev kot njiv in travnikov pa duhovniki itak ne smemo imeti, in tako je moje vse v moji hiši, ki ti je dobro znana. Tako zaenkrat nimam v Kafarnaumu nobenih opravkov, in jih tam verjetno tudi v bodoče ne bom več imel; svojo hišo z vsem, kar je v njej, pa dam pri priči mojemu ljubemu zetu. Z mojim pismom v roki bo šel tja in z državno sodno asistenco (pomočjo) sprejel v popolno posest - kot pravnomočni dedič po moji smrti, jaz in moja žena pa sva pri tem povsem odveč. Kar pa se tiče prijateljev v Kafarnaumu, ti so tukaj; tisti, ki so pa še v Kafarnaumu in se imajo za moje prijatelje, pa resnično niso vredni poslovilnega obiska; zakaj vse to so prijatelji v obraz, vendar pa v srcu brez teže!"

7 Rečem **Jaz**: “No, potem ostani tudi ti, in Jaz bom namesto tebe poslal enega Mojih dveh tu navzočih slov v Jeruzalem; ta bo s takšnim sporočilom opravil prej kot če bi sla v Jeruzalem poslal ti. Toda ne več danes, ampak jutri, na sabat!”
8 Reče **Jair**: “Na sabat se bo v templju pač najmanj spodobilo; zakaj višji duhovniki in veliki duhovnik v templju ničesar ne držijo bolj strogo kot praznovanje sabata!”
9 Rečem **Jaz**: “Je že dobro! Tako veliko dajo na praznovanje sabata samo zato, ker se nujno največkrat ravna in je treba ravnati proti temu, ker je vendar vsak človek pogosto prisiljen kaj narediti na sabat, farizeji pa pri tem tudi najpogosteje dobijo priložnost, da kršilcem praznovanja sabata naložijo prav velike kazni.
10 Prinesi jim pa na sabat zlato ali srebro kolikor hočeš, pa bodo pri priči v templju prelomili sabat in zadovoljno sprejeli tvoje zlato in srebro. Zato ne skrbi zaradi sabata v templju; Moj sel bo zaupano mu opravilo nadvse dobro opravil!
11 Mar meniš, da bi bilo farizejem všeč, če ne bi bilo nikogar, ki bi s kakšnim nujnim opravkom tu in tam skrunil namišljeni Gospodov dan? Oh, glede tega bodimo povsem mirni! Kolikor več skrunitev sabata se zgodi, posebno pri bogatih, toliko bolj skrivaj vriskajo tempeljski gospodje!
12 Zato še enkrat povem: Bodi glede tega povsem brez skrbi! Moj sel bo jutri, celo med daritvijo, ki se opravlja na vsak sabat, nadvse vzorno sprejet! Zakaj v tempelj bo vstopil s težko zlato prilogo in tako ga bodo farizeji nadvse prijazno in odprtih rok sprejeli; poleg tega že tako in tako čaka deset aspirantov na mesto višjega duhovnika, za katero ponujajo velike vsote. In tako jim bo, posebno pa templjarjem, tvoj odstop nadvse dobrodošel.
13 Takoj nato bodo v templju z znano ceremonijo prelomili sabat in se lotili zasedbe višje duhovniškega mesta v Kafarnaumu; in od sla, ki se bo vrnil, boš izvedel celo ime tvojega naslednika.
14 Glej, tako je zdaj v božji hiši v Jeruzalemu, ki se tudi imenuje “Božje mesto”, je pa zdaj pravzaprav Satanovo mesto. Ker pa so zdaj vse stvari urejene, pojdimo k počitku; zakaj jutri se bo za nas dan začel zelo zgodaj!”

49. Jairov odstop. Gospod v sinagogi

1 Na te Moje besede gremo vsi počivat; Samo Moji bratje, mati Marija in Bor so še zaposleni v kuhinji, da bi pripravili vse potrebno za prihajajoči sabat. Tudi Sara in Lidija pomagata Mariji in se prav pridno sučeta po kuhinji. Ko vse uredijo, gredo tudi oni počivat, in kot navadno, je tudi zjutraj Marija prva na nogah in prebudi tiste, ki jih potrebuje, še veliko pred sončnim vzhodom, ima vse, kar bo potrebno čez dan, po judovskem običaju pripravljeno že pred začetkom sabata. Bor je tudi zelo spreten in tako so že vse mize obložene za zajtrk, ko vsi ostali vstanemo z ležišč.
2 Na prostem smo peli jutranje psalme in na mizah na prostem so že čakale lepo pripravljene ribe in kruh in vino na tiste, ki jih bodo použili.
3 Potem smo tudi šli zajtrkovat, Jaz pa sem po zajtrku odposlal sla v znani zadevi v Jeruzalem. Jair je z veliko skrbjo čakal na vrnitev odposlanega sla, ki je seveda izostal samo toliko, kolikor se je na čisto človeški način pogovarjal s templjarji. Ker pa je pogovor vendarle trajal kaki dve uri, se je

tudi poslanec vrnil šele čez dve uri, v veliko Jairovo veselje, in Jairu poleg novice o veselem sprejetju njegovega odstopa tudi pohvalo in zahvalo za njegovo zvesto opravljanje službe, in obenem mu je bilo sporočeno tudi ime njegovega naslednika s prošnjo, naj mu v težavah pomaga z nasvetom in dejanjem, če bo tega potreboval.
4 **Jair** je zdaj ves vesel in Mi reče: "Gospod, iz vse globine svojega srca se Ti zahvaljujem za to čudežno rešitev iz službe, v kateri bi po takšnih proti božjih službenih odnosih najočitneje moral postati Satanov plen!"
5 Rečem **Jaz**: "No, ali ti nisem rekel: če gre za sijajne posle templjarjev, lahko prelomijo sabat sredi daritve vsako uro dneva! Iz tega pa zlahka uvidiš, koliko pomeni templjarjem Bog in Njegovi sveti zakoni!
6 Zaradi ljudstva pa hočemo vendarle še enkrat obiskati sinagogo in tam gledati, kaj vse bodo farizeji delali in učili; Toda sedli bomo čisto zadaj, da nas napihnjeni farizeji in ljudski starešine ne bi tako hitro opazili!"
7 Reče **Jair**: "Toda jaz ne bom šel tja, saj me pozna vsak deček; če bi bil v sinagogi, bi moral spredaj v prezbiteriju zasesti mesto poglavarja, in vi bi bili s tem izdani!"
8 Rečem **Jaz**: "Nikar si ne delaj sivih las! Če Jaz predlagam, da se naj nekaj zgodi, lahko brez vseh nadaljnjih skrbi ravnaš po tem, in kljub temu se ti ne bo skrivil niti en las! In tako pojdimo vsi skupaj!" - Nato odidemo in kmalu pridemo do sinagoge.
9 Ko vstopimo vanjo, se pokaže, da je zelo prazna in samo službujoči farizeji napolnjujejo prezbiterij. Postopno pride nekaj starih Judov in sedejo v svoje klopi, da bi tam takole con amore (z ljubeznijo) uživali svoj dopoldanski spanec.
10 Po opravljeni daritvi in topim mrmranjem postave, nekaj službenih psalmov in Salomonove Visoke pesmi stopi za govornico govornik in začne z zelo toplim glasom pridigati naslednje: "Moji ljubi v naših očetih Abrahamu, Izaku in Jakobu! živimo v zelo težkih časih, skoraj enakih tistim, ko je Noe gradil ladjo in se končno, na Jehovov ukaz, z družino vred zaprl vanjo! Zdaj stojimo na svetem kraju, o katerem je prerokoval Daniel, gledamo grozote in opustošenje, ki ga je napovedal - kako morajo uročeni sužnji poganske čarovnice Megere gledati trpljenje svojih bratov in boleče čakati, dokler tudi njih ne vržejo v razžarjeno kovino - in se ne moremo premakniti niti na levo niti na desno! Tako zapuščeni smo kot že zdavnaj odmrli drevesni štor na vrhu gore kot vpijoč dokaz, da so nekoč tudi v takih višinah lahko stali bujni gozdovi! Toda kaj storiti? To je veliko vprašanje! Diamantna krona tistemu, ki je sposoben najti pravi odgovor nanj! Toda pomisli naj na naš nadvse uročen in z vsemi verigami sveta zvezan položaj!
11 Na eni strani nam kot cela gora Sinaj sedijo za vratom Rimljani, na drugi strani tesarjev sin, ki je naenkrat, kot da bi padel z neba, iz domačega tepčka vstal v preroka, kakršen od Abrahama še ni živel med Judi. Vse hiti za njim, veliko in majhno, mlado in staro! Če bi se danes Sam Jehova spustil na zemljo, je veliko vprašanje, ali bi opravljal in mogel opravljati večja dela! Vsako bolezen ozdravi samo z besedo od daleč, mrtve kliče iz grobov in jim vrača popolnoma zdravo življenje! Prav tako ukazuje vetrovom in morskim valovom in ga ubogajo kot suženj svojega gospodarja! Ko govori, iz vsega izžareva najgloblja božja modrost, vse pritegne moč njegove besede in mu sledijo od enega mesta do drugega. Poleg tega ima rimske velikaše trdno na

svoji strani, ki so mu na razpolago z legijami, če bi jih potreboval. Mi pa stojimo prav na robu najstrašnejšega prepada, ki nas bo v vsakem trenutku požrl, pa nimamo niti enega umrljivega bitja na svoji strani - razen teh starih zaspancev v sinagogi! Zato še enkrat vprašam: Kaj naj storimo?
12 Kaj nam zdaj koristijo Mojzes in vsi preroki, kaj celo Jehova, ki je govoril z Mojzesom in preroki, nas pa pusti že več kot celo stoletje tičati v najglobljem blatu!? In, če že vpijemo, da bi se moralo slišati do zvezd, se kljub temu ne oglasi noben Jehova več in nas pusti v najsramotnejši godlji kot povsem vetrnjaški ženin svojo ubogo nevesto, ki jo je desetkrat zapeljal in onesrečil! Zato pa še nosimo častni naziv "Božje ljudstvo", medtem ko imajo pogani, ki naj bi bili brezbožni, ves ugled, in posedujejo vso oblast in vsa bogastva zemlje tako, kot je Jehova po Pismu obljubil Svojemu Davidu, - kar pa se ni nikoli uresničilo!
13 Tam pravi, čisto po božje širokoustno: "In tvojega kraljestva vekomaj ne bo konec!" Poglejmo si zdaj Davidovo večno kraljestvo! O ti lepa laž Davidu se dobrikajočega preroka! Kolikokrat je že bilo konec Davidovega kraljestva! Že on sam ga je imel zadovoljstvo doživeti od strani svojega sina, in če ne bi hrast ujel sina, bi lahko David svojemu sladkemu Jehovi zapel še deset tisoč psalmov, Absalom pa bi kljub temu sedel na prestolu! - Pustimo pa preteklost in si poglejmo obljubljeno Davidovo večno kraljestvo zdaj! O ti lepo kraljestvo! Morda se je Davidova duša preselila v rimske cesarje, katerih kraljestvo ima vsaj zdaj veliko boljše izglede za večni obstoj kot polžje kraljestvo velikega moža po Božjem srcu! Bratje, ali še ne razumete, da je ves naš stari nauk gola legenda, ki ne pomeni nič drugega kot izmišljena imena iz davnine?! In mi norci se še držimo tega, kot da bi se tu lahko zares dobilo kakšno odrešenje! Kakšen človeški osel ali vol bo še prenašal na sebi staro raztrgano obleko, če lahko za staro dobi deset novih iz najboljšega blaga?!
14 Zgodovina in lastno izkustvo nam nadvse jasno kažeta, da ves Mojzesov nauk in vsi preroki ne pomenijo ničesar realnejšega kot votli, gluhi oreh, - in vendar se ga sestradani držimo kot zanesljivega izračuna in iz same od nekdaj zakoreninjene neumnosti ne odstopimo niti koraka, čeprav nam teče voda v grlo skozi vse telesne odprtine kot Jordan v Mrtvo morje!
15 Zato se, bratje, priključimo tesarjevemu sinu, pa smo na varnem! Zakaj on dela pred našimi očmi to, kar niso stari nikoli niti v pravljici imeli od Jehova, ki ga kot mi niso nikoli videli! Menim, da sem s tem govorom odgovoril tudi na težko vprašanje, ki sem ga postavil; ravnajte po tem, in vsem nam bo fizično in moralno šlo bolje!
16 Roban, naš starešina, nam je prvi dal lep vzgled; sledimo mu in za nikogar izmed nas ne bo nič narobe! Morda je ravno ta prej tako malo upoštevani tesar Jezus povsem primeren za to, da vsaj za nekaj časa spet vzpostavi zares nesrečno Davidovo kraljestvo, ki naj bi bilo večno! Zakaj ob njegovi nerazumljivi magični moči, s katero se ne more meriti nobena oblast na svetu, je prvič možno zelo praznovernim Rimljanom vliti takšno spoštovanje, da bi lahko od tega njihove mogočne legije kmalu dobile tisoč nog za beg."
17 Tu se dvignejo starešine, pismouki, farizeji in leviti in reko: "Slabo razumeš Pismo, če lahko imaš tako krivoverski govor, ki se v določenem zemeljskem oziru zdi resničen, ki pa je v duhovnem oziru najhujši zločin

zoper nesporno Božje veličastvo, in zato smo prisiljeni, da te v naše dobro izključimo iz svoje družbe in te potisnemo med pogane!"
18 Reče **govornik**: "Mar menite, da me s tem kaznujete? Oh, tu se pa silno motite! Če hočete ostati norci in kot takšni umreti od lakote, potem le storite to, da boste ostali v vaši stari noči in temi! Vi stari neumneži, povejte mi en sam primer, kjer je kakšen Božji govornik poklical mrtveca iz groba kot ta naš tesar!"
19 Reko **Starešine**: "To bo Bog storil poslednji dan!"
20 Reče **govornik**: "Vaš Bog vam bo kaj zapiskal poslednji dan! Noben človek ne ve niti zloga o tem, da bi Jehova, kot Ga poznamo iz Pisma, kdaj koli kakšnega človeka poklical iz smrti nazaj v življenje! Ker tega nikoli noben človek ni doživel in ob koncu svojega kratkega zemeljskega življenja ni imel pred očmi drugega kot gotovo večno smrt, se je zelo bal in zelo žalostne čudi je začel boječe vpraševati: "Kaj sem in kam pridem, ko se to življenje konča?" In ker nikoli ni manjkalo tako imenovanih božjih služabnikov, kakršni imamo najsramotnejšo čast biti tudi mi, so si za tolažbo mnogih vprašujočih in v svojo lastno korist morali vendarle izmisliti nekaj, kar je zelo mnoge ostro vprašujoče nekoliko pomirilo, in tako se je pojavilo obujenje poslednji dan, ki verjetno nikoli ne bo nastal v vseh širnih nebesih; in mi misleči norci se tudi še pustimo varati s tem in smo zaradi tega slepi za nezaslišano resnična dela in dogodke, ki se uresničujejo pred našimi očmi, nosovi in ušesi! Ali je res nekaj tako zelo vzvišenega za moža, če se še kot starec ne more ločiti od že čisto plesnivega tako imenovanega otroškega cuclja?
21 Kaj hočete še naprej z judovsko staro kramo, ki se ob sedanji razsvetljenosti ljudstev ne more obdržati niti pol stoletja več? Jaz gotovo ne bom norec in ne bom čakal konca tega slepega nauka, ki ne predstavlja nič drugega kot prazna zgodovinska imena ali pa tudi imena pravljičnih legend, ki so jih najbrž najprej na pamet pripovedovale babice svojim dojenčkom, in iz katerih so potem odrasli dojenčki skrpali skupaj legendarni božji nauk, v katerem ni najti nobenega sistema in niti iskre kakšne grške logične ureditve!
22 Če Jehova ne bi mogel niti tako logično govoriti in učiti kot kak ubogi grški filozof, naj gre najprej v šolo k Grkom, preden hoče Svoja ljudstva, ki na splošno niso padla na glavo, učiti resnice, reda in modrosti!
23 Toda Bog ne daj, da si Jehova ne bi predstavljal modrejšega kot preroka, ki si ga je izmislila otroška varuška, in ki ima ob vsej svoji siceršnji neumnosti še ravno toliko prebrisanosti, da da od sebe tako nerazumljiv nauk, da ga najprej in kot prvi sploh ne razume in ne more razumeti, kar je pravzaprav v njegovem načrtu že zato, da bi takšen nauk toliko manj razumel kakšen drugi človek! - Nehajte mi z vašim Jehovo! Resnično, kot pošten človek se moram začeti prav sramovati, da sem lahko pripadal tako nečloveško neumnemu nauku!
24 Četudi je na Mojzesovem nauku v začetku kaj bilo, so ta "kaj" najnizkotnejše človeške lumparije tako izkrivile, da od tega zdaj nimamo nič več kot morda že tudi povsem narobe izgovarjano ime!
25 Jaz sem zato še danes učenec tesarja Jezusa! On je dober in pravega poštenjaka gotovo ne bo nagnal od sebe!"

50. Govori starešin o stanju v judovstvu

1 Reko **starešine**, prav jezno začudeni nad govornikom: “Bogotajec! Bogokletnež! Veš, da si natančno po Mojzesu s tem svojim nadvse bogokletnim govorom zaslužil, da te kamnamo kar tu v sinagogi? Kako si moreš drzniti, omajati druge ljudi v njihovi najtrdnejši veri, jim vzbujati dvome o Bogu in Mojzesu, ker sam nimaš vere?
2 Imaš mar res tako krvavo malo razuma, da zaradi tega ne moreš uvideti, da starost nobenega človeka ne zadošča, da bi v sebi, celo po tisočletnem izkustvu, postal moder in veroval samo to, kar je sam doživel? Bog je zato iz Svojega duha ljudi naučil pisanja, s katerim bi to, kar so doživeli in kar bodo njihovi potomci smeli komaj kdaj doživeti, za ravno te potomce zapisali, da bi tudi ti dobili zveličavno vedenje o tem kar sami v svojem času komaj morejo doživeti, ker vsak čas prinese kaj drugega. To nas nadvse razumljivo uči že izkušnja naših malo dni, ki jih imamo za preživeti na zemlji, kjer nobeno leto, noben mesec, noben teden in celo noben dan ni povsem enak drugemu v tem, kar se v njem zgodi! Preišči nazaj po kroniki, in damo ti vse kar imamo, če nam lahko pokažeš čas, v katerem bi se zgodilo ravno to, kar se dogaja pred našimi očmi!
3 Če pa so stvari na zemlji nesporno takšne in ne drugačne, kaj hočeš s svojimi majavimi in grobimi sumi o Pismu, ki je sveta oporoka naših praočetov nam, njihovim potomcem, in nas v jasnih potezah uči, kaj vse so kot pobožni, Bogu vdani ljudje doživeli, in kaj vse so naredili, da bi mogli njihovi potomci lažje in bolj urejeno živeti Bogu po volji, kot je bilo verjetno pri njih?!
4 Mar verjameš, da smo tako neumni, da bi nam bilo nemogoče presoditi, kaj se dogaja pred našimi očmi? Oh, tu se zelo motiš! Toda mi uporabljamo modrost naših očetov, ki so pred mnogimi leti vse podvrgli silnemu preverjanju, preden so sprejeli kot to, kot kar se je pokazalo!
5 Če bi bili naši predniki tako lahkoverni kot ti, ne bi kamnali prerokov! Če so pa videli, da pravi prerok med smrtonosnim dežjem kamenja ni niti za las odstopil od tega, kar je povedal, je njegova izjava seveda dobila drugačen videz in očetje so jo sprejeli kot Božjo!
6 Če pa so naši očetje tako kritično ravnali pri sprejemanju novega oznanila Božje volje ljudem, ki ga je oznanjal prerok, je potem mar vsaj kolikor toliko razumno sprejeti, da naš Božji nauk ni nič drugega kot pamflet (sramotilni spis) nekakšnih davnih, dobrodušno lahkomiselnih mladeničev, ki jim je bilo v veselje, da so imeli za norca vse poznejše rodove?!
7 Ti si nas razglasil za norce in neumneže; je pa veliko vprašanje, ali nisi med nami ti največji!? Zakaj tako brez ljubezni soditi zoper svoje brate kot ti, se ne spodobi možu iz Levijevega rodu!
8 Če pa si nas s svojim slabim govorom hotel samo preizkusiti, ali smo ob izrednih dogodkih tega časa še to, kar naj bi kot pravi Judje bili, si za to izbral slab način, in si se pred nami pravzaprav sam razkril, kako je v tvojem srcu.
9 Zakaj vsak človek se največkrat izda v svoji slepi vnemi in pričuje o sebi, kakšna je njegova čud; tu namreč povsem sprosti svoje najljubše ideje, usmeritve in strasti.

10 Toda trezni poslušalec si misli svoje in ima pri tem prednost, da temeljito spozna svojega prijatelja.
11 Ali verjameš, da ne vemo, kako so se v naš Božji nauk, posebno v izvršilnem delu, ugnezdile velike zlorabe, ki na žalost Mojzesa in preroke neredko zakrivajo bolj kot najgostejši nevihtni oblaki sonce? Toda čisto, neponarejeno Pismo ne more biti zakrito s takšnimi oblaki, in pravi pismouk bo vendarle zmeraj vedel, kakšna je čista resnica.
12 Vsi vidimo tako dobro kot ti, da bodo te zlorabe navsezadnje pri ljudeh ubile čisti Božji nauk, kot lesni črvi sveže drevo, toda samo pri tebi sličnih ljudeh; toda nauk sam v sebi bo kljub temu ostal čist in bo imel v vseh časih svoje čiste in trdne vernike.
13 Ali še nikoli nisi videl drevesa, na katerega vejah se je v uničenje drevesa za ljudi ukoreninila množica zajedavskih rastlin in črpala hrano iz tega drevesa? Ali zato drevo preneha biti to, kar v bistvu je?
14 Mi ljudje z našimi trapastimi čuti seveda ne moremo prav uvideti razloga takšnih izroditev; to pa vendarle uvidimo, da ne bi mogle nastati, če tega ne bi hotel vsemogočni in najmodrejši Bog. Zakaj morajo biti volkovi, ki obstajajo samo zato, da uničujejo miroljubne in neškodljive črede ovac, in se nasičujejo z njihovo krvjo in mesom? Zakaj morajo obstajati lev, medved, tiger, hijena in druge divje zveri, zakaj poleg krotkega goloba, silni, požrešni orel? Glej, to so nedoumljive skrivnosti za nas kratkovidne ljudi, in ne moremo jih razsvetliti!
15 Poljedelec obdeluje svoje polje; vse kaže na bogato in blagoslovljeno letino; že povečuje svoje shrambe, da bi sprejele ta novi blagoslov. Toda potem pride nekega dne povsem nepričakovano nevihta, - in vsa letina je uničena! Ali se ob tem ne bi mogli vprašati in reči: “Bog, če si hotel, da to polje poljedelcu ne bi obrodilo sadov, ker je morda grešnik, bi vendar imel dovolj oblasti, da bi letino v kali uničil, s čemer bi poljedelcu prihranil stroške in trud!” Toda glej, to se dogaja kar pogosto pred našimi očmi, in nihče ne more najti nobenega razumnega vzroka.
16 Prav tako vidimo tu in tam večja ali manjša praktična odstopanja tako v čistem Mojzesovem nauku tako v templju kot pri vseh njegovih vernikih; vidimo popotnike na krivih potih; vidimo veliko količino zajedavskih rastlin na starem drevesu življenja. Kaj pa moremo za to in zoper to? Vsega tega nismo mi naredili in nismo hoteli, da je tako, marveč smo tako že našli in moramo trpeti, četudi se nam zdi v ustih še tako grenko!
17 Toda zaradi tega ni našemu duhu postavljena nikakršna meja, da bi se morali sprijazniti z zajedavsko rastlino na drevesu življenja kot z enim in istim. Kljub temu nam ostane drevo v svoji prvotni pristnosti, in njegovo zajedavsko rastlinstvo gledamo kot to, kar je; in zoper to življenjsko modrost ne more noben Bog imeti ugovorov. Bog bi bil pač neumen Bog, če bi vsakemu izmed nas hotel reči: “Pojdi in podri tempelj, ki je postal poln nesnage; zakaj Jaz, Bog, ne odobravam te grozote!” Ali ne bi mogel posamezni slabotni človek svojemu Bogu tu odgovoriti: “Gospod, glej, kakšen nesmisel zahtevaš od mene, Tvojega ubogega, slabotnega ustvarjenega bitja? Če Te moj obstoj moti, te stane samo eno misel in ne bo me več; toda od mene zahtevati nemogoče pomeni, mušici zapovedati, naj s svojo nepomnoženo naravno močjo vzame slona na svoj hrbet in ga odnese!”

18 Menimo pa, da je Bog veliko premoder, da ne bi uvidel, da noben človek ne more plavati proti deročemu toku!
19 Povej nam, ali si uvidel popolno resnico našega govora, in spregledali ti bomo vse, kar si nam slepo in neumno navrgel!"

51. Govornikovo pričevanje o skrinji zaveze

1 Reče **govornik**, ki med tem zares povsem prepričljivim podukom niti za trenutek ni izgubil svoje resnično stoične prisebnosti: "Ljubi prijatelji in bratje! To, kar ste mi zdaj pridigali, vem tako dobro kot vi; toda kljub temu me zdaj prvič v mojem življenju med vami veseli, da sem bil pri tem deležen velike sreče izvedeti, da vi prav tako kot jaz niste padli na glavo! Kar ste govorili, je res; toda moje vprašanje zaradi tega še vseeno ni odgovorjeno.
2 Tako je, kot ste govorili, kar sam pri sebi jasno uvidim, četudi sem vas z navideznimi nasprotnimi razlogi hotel dati le sunek pod rebra, ki naj bi vam odprl vaša zmeraj zaprta usta. In vidite, uspelo mi je, da ste prvič med našim dvajsetletnim sobivanjem in sodelovanjem govorili odkrito z menoj!
3 Toda niti moj niti vaš jasni uvid ne zmanjšuje zla, v katerem se trenutno nahajamo. Je in ostane veliko, pomembno vprašanje, kaj naj začnemo zdaj.
4 Jaz, sin velikega duhovnika iz Jeruzalema, zrasel in vzgojen v templju, vem še preveč natančno, kako je s skrinjo zaveze. Les, srebro in zlato je še staro; toda vedno zelena Aronova palica je suha kot prah, table postave so zlomljene, mana obstaja samo še kot ideja! In ognjeni steber, le kje je ta?! Iz svetopisemskih analov (letopisov) vemo, da je vsak nepoklicani izgubil življenje, če se je z neposvečenimi rokami dotaknil skrinje; zdaj lahko plezamo po skrinji in se je dotikamo, kakor hočemo, pa ne šine smrtonosni ogenj iz nje.
5 Če si hočejo tuji popotniki za veliko denarja in najsveteje zapriseženi molku, ogledati stari čudež, jim to brez vseh težav dovolijo, toda šele drugi dan po danem dovoljenju. Teda spet umetno predstavijo ognjeni steber, toda pazite, ne nad resnično, staro, marveč nad kovinskim posnetkom skrinje! Ta skrinja ima najvišje, narejeno na sredini, črno kupo, toda tako, da te kupe, ki je pritrjena v zgornjem pokrovu in do njegove površine ugreznjena vanj, v kateri zaradi izhajajočega svetlega in gostega plamena ni lahko opaziti povsem temne najsvetejše kamrice. V to kupu je nalito najfinejše eterično naftno olje, pomešano z drugimi dišečimi najfinejšimi olji, in približno eno uro prej prižgano; tako gori potem kakih šest pedi visoko in tako predstavlja ognjeni steber.
6 Ko so se radovedneži z velikim ugodjem nagledali tega prav lepega ognjenega stebra in hočejo videti notranjost skrinje, dvignejo nadvse previdno in med neprestanimi formalnimi ceremonijami in praznimi molitvami zgornji pokrov z visoko plamenečim ognjenim stebrom vred na pozlačeno ogrodje, in opazovalcem seveda pokažejo nove Mojzesove table kot pristne, prav tako tudi mano, ki pa je tudi povsem sveža, zelenečo Aronovo palico in še več podobnega, kar vsebuje skrinja.
7 Nekateri gledalci so popolnoma prevzeti od vsega tega; nekateri, posebno Grki, pa gredo iz presvetega spet skrivaj se muzaje in nazadnje reko: "To je res prav čedna kompozicija!" Večina pa le obžaluje, da je ostali tempelj tako umazan. Povem vam, da bi veliko stavil, da je v tem času stara skrinja zaveze

za vse čase odstranjena in da odslej za stalno njeno mesto in njen položaj zavzema nova kovinska.
8 Če mi pa tega nočete verjeti, se preoblecimo npr. kot Rimljani, pojdimo v Jeruzalem, vstopimo v tempelj in se obnašajmo v njem kot tujci; pri priči se bo našel ustrežljiv duh, ki nas bo na las podrobno izprašal, od kod smo, kaj iščemo v Jeruzalemu, kako dolgo bomo ostali v "Božjem mestu", kam bomo šli potem, in ali potujemo z veliko denarja, ali ne bi imeli zlata in srebra za prodati, in ali ne morda hoteli proti nepomembni taksi videti presveto. Potem vprašamo samo za ceno in omenili nam bodo kakih sto funtov srebra. Mi pa potem rečemo, da je to preveč, in da nam sploh ni do tega, da bi videli takšne stvari; če bi bilo možno za deset funtov, tedaj pristanemo. In vsi pridemo za slabih deset funtov v presveto, če prej vrhovnemu varuhu slovesno obljubimo, da ne bomo za vse na svetu nikdar niti v Judeji niti v kakšni daljni tuji deželi izdali kaj o tem, kot tudi nikomur povedali, da smo bili v presvetem. To zlahka obljubimo in pridemo tako kot psevdo Rimljani v presveto, in potem se lahko sami prepričate, ali je zlagan en sam zlog tega, kar sem vam prej povedal o skrinji zaveze!
9 In, ljubi prijatelji in bratje, če je nekdo kot človek nekoliko bistrejšega uma takšne reči v presvetem, kjer je sam ob takšnih prilikah služil kot nabrito uporaben pomagač, videl na lastne oči, je potem poštenemu človeku za vedno zelo grenko igrati sramotno plačanega prevaranta in lažnivca ljudstva! Kolikokrat sem potem sam pri sebi mislil in si rekel: "Če je presveto, ki naj bi bilo najbolj živo in so na njem utemeljeni ves Božji nauk in vsi zakoni, gola, v tajnosti držana lumparija, kaj potem misliti o vsem nauku in o zakonih?" - Jaz sem povedal svoje, zdaj pa govorite spet vi; voljan sem vas poslušati."
10 Reče **starešina**: "Ali ti je bilo dovoljeno izdati takšno skrivnost? Ali nisi moral priseči večno molčečnost, preden so te kot posvečenega odpustili iz templja?"
11 Reče **govornik**: "Vsekakor; toda zdaj sem tako svoboden, da te neumne prisege, ki zame nima in ne more imeti nobene vrednosti, ne držim več, marveč vsemu svetu glasno oznanjam, kako je prevaran! In tu v Nazaretu tako in tako nismo preveč natančni s takšnimi stvarmi, in tako si vendar lahko drznemo prelomiti takšno prevarantsko prisego, ne da bi nas zaradi tega pekla vest."

52. Obrambni govor starešin

1 Reko **starešine**: "Zdaj pač uvidimo, da imaš v določenem oziru prav, - vendar pa ne popolnoma; za to ti manjka najmanj dvajset let izkušenj. Zdaj je v templju sicer tako kot si rekel; toda zmeraj ni bilo tako. Glej, če res temeljito in dosledno premisliš, moraš nujno priznati nesporno resničnost stavku: "Če ne bi nikoli obstajalo resnično in pristno, tudi ne bi moglo nikomur priti na misel, da bi ponaredil lažno in nepristno." Zakaj dobivamo v našem v vseh umetnijah nadvse izvedenem času vse prevečkrat lažne diamante, lažne bisere, in tudi lažno zlato in srebro?
2 Vemo, da Perzijci izdelujejo najboljše in najfinejše šale in drugo blago in jih tudi barvajo z obstojnimi barvami po svoji tajni umetnosti, zato imajo njihovi izdelki tudi visoko vrednost. Če pa greš danes v Jeruzalem, v Sihar ali celo v Damask na trg, moraš biti dober poznavalec blaga, da ne bi kupil v naših

deželah ponarejenega, torej lažnega in slabega blaga za pristno perzijsko in za visoko ceno, za katero običajno kupujemo perzijsko blago! - Kaj pa izhaja iz tega?
3 Glej, če ne bi nikoli bilo pristnega diamanta, nikoli pristnega bisera, nikoli pristnega zlata in srebra in nikoli pristnega umetniškega perzijskega blaga, tudi nobenemu človeku ne bi prišlo na misel, da bi ponarejal lažne! In če pristno ne bi imelo tako visoke vrednosti, bi gotovo izostalo tudi lažnivo ponarejanje; gotovo se neben človek ne bo domislil, da bi ponarejal lažni apnenec, ker je pristnega apnenca neizmerna količina. Zdaj si pa zlahka misliš, da prav tako ne bi nikdar ponarejali lažne skrinje z ognjenim stebrom, če prej dejansko ne bi obstajala pristna in čudovito resnična."
4 Reče govornik, ki mu je bilo ime **Kivar**: "Zelo dobro! To je jasno; toda vprašanje je, kaj se je zgodilo, da je stara skrinja zaveze tako rekoč umrla! Res še obstaja in se še tu in tam nahaja na mestu lažne v presveti dvorani, - kar pa se v tem času skoraj ne dogaja več zaradi pogostih obiskov, ki jih je deležna presveta dvorana, ko vendar povsem natančno vemo, da še pred komaj tridesetimi leti ni smel stopiti v presveto noben človek razen velikega duhovnika, ki je imel pravico sedeti na Aronovem stolu, in po običajnem predpisu celo veliki duhovnik samo dvakrat na leto; zgolj v izrednih primerih je smel stopiti v presveto trikrat ali štirikrat.
5 Kako se je torej zgodilo, da je presveto zdaj samo še po imenu ostalo presveto, pravzaprav pa je prav tako malo presveto kot ta naša sinagoga tu?"
6 Reče izkušeni **starešina**: "Kaj bi lahko bil povod in vzrok za to, ne vem niti jaz niti kakšen drug posvečeni v vsem Izraelu; dejansko je gotovo samo to, da je po hudobnem umoru duhovnika Zaharija med daritvenim oltarjem in presvetim nenadoma ugasnil ognjeni steber in se ob vsem prošnjah in molitvah ni več pojavil.
7 Da pa tega ljudstvu nismo mogli razodeti, boš menda vendarle uvidel! To bi namreč preveč razburilo ljudstvo; poleg tega so Rimljani v deželi! Kakšno krvoprelitje in kakšno opustošenje bi moralo to povzročiti!
8 Tako pa razen nas posvečenih noben človek v vsem Izraelu ne ve ničesar o tem, in ti Galilejci, ki tu spijo in bi težko mogli slišati naše tiho šepetanje, tudi če ne bi spali, ne bi storili nič, četudi bi vedeli za to, ker vsi skupaj malo verujejo in so bolj Grki kot Judje in za praktično življenje že dolgo izhajajo iz pravila: religija mora biti za tlačenje preprostega ljudstva, ki se ga majhen izobraženi del toliko lažje poslužuje v svojo korist, in pri tem je povsem vseeno, kateri misterij (skrivnost) je temelj religije.
9 Kaj pri tem briga pristnega boljšega Galilejca, ali je skrinja pristna ali ponarejena, če le ima potrebni učinek na preprosto ljudstvo, ki je praznoverno in se da zlahka zaslepiti!? Tako smo lahko tu v Nazaretu, v Kafarnaumu in Korazinu med dobrimi znanci in prijatelji že kar precej odkriti, ne da bi s tem povzročili kakšno škodo; kar pa se tiče Grkov in Rimljanov, no, tu vemo, s kom imamo opravka!
10 Predvsem zaradi tega smo tudi vrgli v ječo pridigarja Janeza, ki je več let počenjal svoje grdobije pri Bethabari, ker smo se bali, da bi kot Zaharijev sin, ki jeruzalemskim duhovnikom nikakor ni dal dobrega spričevala, lahko kaj vedel o lažni skrinji in bi to ljudem razodel!
11 Tudi tesar je tako preganjan zaradi tega, ker se je pri njegovi očitno preroški sposobnosti treba bati, da bi lahko ljudstvu kaj razodel o tem! Zato

naj to še naprej ostane med nami kot skrivnost, in tako zlahka je nikakor ne smemo razkriti!"
12 Reče **Kivar**: "To je seveda povsem obupna zgodba; da le tisti tam spodaj pri glavnem vhodu niso nič slišali o naši razpravi!"
13 Reče **starešina**: "No, pravzaprav smo bolj mrmrali kot govorili, in ti spodaj so malo ali pa nič od tega slišali! In tudi če bi kaj slišali, so večinoma Grki in Rimljani in ne razumejo, kaj smo mi tu razpravljali med seboj."
14 Reče **Kivar**: "Toda med njimi sem opazil tesarjevega sina Jezusa, vrhovnega namestnika Cirenija, poglavarja Jaira, polkovnika Kornelija, Fausta in druge znane ljudi!"
15 Reče **starešina**: "To so ljudje, pred katerimi se tako in tako ne moremo braniti; če so slišali ali ne, je to eno in isto! Če hočejo ljudem to naznaniti, še zdaleč ne potrebujejo našega pogovora, ker bodo gotovo že brez nas še prejasno vedeli, kako je s skrinjo v templju; in če nočejo, ta naš pogovor gotovo ne bo motiv za to - in tako smo že lahko povsem brez skrbi! Pazimo pa na to, da ne bi mi kot posvečeni kjerkoli razglasili omenjene zadeve; in če se bo to nekoč moralo zgoditi, bo za to pač potrebna največja previdnost!"

53. Kivar pričuje o Jezusovih delih in Njegovem življenju

1 Reče **Kivar**: "Resnično, pohvaliti moram vašo modrost! Kakor dolgo že živimo in delamo skupaj, pa se vendar še nikoli ni ponudila priložnost, ob kateri bo vas, moji tovariši, lahko spoznal tako kot danes, in prav posebej me veseli, da imam v vas ob svoji strani tudi ljudi namesto neumnih tempeljskih hlapcev; toda ne glede na vse to ostaja pojav tesarja nekaj najbolj izrednega, kar so kdaj zaznali človeški čuti, odkar živijo ljudje na zemlji. To presega Adama z vsemi njegovimi tisočletnimi doživetji in videnji! Henoh spada me duhovne berače; Abraham, Izak in Jakob, Mojzes, Aron in Elija so uboge pare v primerjavi z nami! En dan prinese danes več čudežnega in nikdar slišanega kot so kdaj koli doživeli vsi očaki in praočetje skupaj!
2 Jaz sam sem že včeraj in tudi danes od daleč skrivaj opazoval vse, kar se je dogajalo v hiši starega Jožefa in okrog nje. Povem vam: nič drugega kot čudeži nad čudeži! Dva vidna, povsem živa angela mu služita! Faustova žena je bila v Kafarnaumu, in tesar jo je hotel imeti za mizo pri zajtrku; toda skoraj štiri ure bi bile potrebne za to, da bi jo spravili iz Kafarnauma v Nazaret. Kaj pa se je zgodilo? Tesar je namignil dvema najočitnejšima angeloma. Ta dva sta izginila samo za par trenutkov in vsa vesela prinesla lepo Lidijo, Faustovo ženo, v Nazaret! - Kaj pravite k temu? To bo očitno več kot zmoremo dojeti?!"
3 Vprašajo **starešine**: "Kaj si še videl?"
4 Reče **Kivar**: "Vi vendar poznate Jairovo hčerko in tudi veste, da je dvakrat umrla, in da je drugič že nekaj dni ležala v grobu, veste tudi; toda vi ne veste, da je ta Sara, Jairova nebeško lepa hči, postala Borova žena! Ni to nezaslišano, da postane dvakrat umrlo žensko bitje soproga možu, in to s tako poroko, kakršne zemlja še ni doživela?! Ko jo je tesarjev sin blagoslovil, je videla nebesa odprta, in brezštevilne trume so napolnile ozračje in hvalile Boga, da izkazuje ljudem zemlje takšne časti in milosti. Ko pa je Jezus blagoslovil par, so se na vidni tesarjev namig nebesa zaprla, in samo dva angela sta ostala, kakor sta bila prej, in kakor ju lahko vidite tukaj v

sinagogi, kako stojita tam, blizu vrat, v podobi dveh nebeško lepih mladeničev. Poglejte ju in povejte, ali bi lahko bila od kod drugod kot edinole iz nebes!
5 Če pa je vse to tako čudežno, kar ne more nihče izmed nas tajiti, zakaj ne bi imeli tesarjevega sina za nekaj višjega kot zgolj za učenca esenov, ki jih on nikakor ni mogel videti, ker se, kolikor vem, ni nikoli oddaljil iz te okolice, razen parkrat s svojim očetom in svojimi brati v Jeruzalem in, zdi se mi, enkrat v Sidon, da bi tam zgradili hišo; sicer pa je bil zmeraj doma.
6 Četudi vemo, da je bil vedno tih, samotarski delavec, in da so ga imeli celo za nekoliko neumnega, pa vendar vemo tudi, da so se od njegovega rojstva pa tja do kakšnega dvanajstega leta z njim dogajale zelo nenavadne reči; celo njegovo rojstvo naj bi bilo povsem čudežno - po pripovedovanju rimskega polkovnika Kornelija, ki mi je to pred kratkim pripovedoval v Kafarnaumu ob neki slovesnosti!
7 Če so stvari takšne, pa vendarle povsem resno vprašam, ali še lahko imamo pomisleke, da bi tega Jezusa imeli vsaj za Božjega sina; zakaj stvari, ki jih opravlja, in kako ukazuje angelom in ga ti ubogajo na mig, vse to najočitneje dopušča sklep, da se mora za tem Jezusom skrivati polnost prabožjega Duha!
8 Če pa to - kar kažejo njegova dejanja in nauki -, potem resnično ne vem, čemu še naprej vztrajati pri mrtvi skrinji, medtem ko tu pred našimi očmi hodi in deluje živa! Pro forma (navidezno) lahko pred ljudstvom celo ostanemo to, kar smo zdaj, da ne bi zadeve naredili preveč opazne; toda v srcu bi se morali vsi mi trdno priznavati k njemu!"
9 Reče modri **starešina**: "Ali popolnoma ali pa sploh ne! Zakaj, če je v njem kaj božjega, bo to preziralo vsako polovičarstvo; če pa ni tako, tedaj je vendarle bolje ostati pri mrtvi skrinji z vsaj živim spominom na njeno prejšnje stanje, kot sprejeti nekaj, čemur ne poznamo temelja!"
10 Reče **Kivar**: "Zato bomo zaradi vas zadevo preverili; kajti zaradi mene je sploh ni treba preverjati. Meni je jasno in vem povsem natančno, kaj delam, če mu sledim."
11 **Reče starešina**: "Mar misliš, da tempelj ne bo podvzel nobenih korakov več, ko bo ena občina za drugo in en kraj za drugim odpadal od njega kot zrel sadež z drevesa? Mislim, da se tempelj ne bo pustil dolgo čakati in bo poslal svoje kaznovalne duhovnike v vse kraje! In potem gorje vsem odpadlim ljudem; na vse načine bodo hudo mučeni! Tedaj bi še tistim, ki so sprejeli nauk modrih Grkov, šlo bolje kot pa Jezusovim učencem, ki niso niti povsem Judje in še manj Grki, in za katere mislimo, da vsi ali vsaj nekateri med njimi dobro poznajo slabe in zdaj povsem prazne razmere templja in njegovih svetih misterijev!
12 Povem vam: ničesar ne bo templjarjem povzročilo večjega, seveda povsem tajnega, toda zato toliko nevarnejšega nemira - kot najočitneje preroška narava Jezusa in njegovih učencev! In ta nemir bo uporabil vse Satanove trike, da bi uničil nauk, ki mora templju zanesljivo pripraviti propad.
13 Ali v prejšnjem letu niste videli, kaj so templjarji storili celo z nekim Grkom, ki je razširil med ljudstvo, da kot dar v templju zdaj sprejemajo tudi rimski srebrni in zlati denar, medtem ko je za to določen edino Aronov kovanec, in razen tega ne bi nikdar smeli sprejeti kakšnega drugega denarja? Glejte, z obljubljanjem dobička so ga zvabili v tempelj; ko so se ga na ta

način v templju lepo polastili, so mu pri priči vzeli življenje na način, ki ga niti kronika ne navaja! - Torej je potrebna velika previdnost! Postati moramo ali povsem Grki in se šele kot takšni z dušo in telesom pridružimo Jezusu, ali pa moramo ostati povsem to, kar smo; zakaj polovičarstvo nam ni nikoli nič pomagalo!"
14 Reče **Kivar**: "Tu imaš spet prav, kolikor terja svetna previdnost; toda med nami naravnost povedano: če bi bil ta domnevni tesar ravno obljubljeni Mesija, torej - kot Ga imenuje David v najglobljem spoštovanju - Jehova Sam, ali bi tudi še potem hoteli postati Njegovi učenci po tako zvitih ovinkih, ali ne bi mar pri priči planili k Njegovi nebeški zastavi in se vsem Satanovim trikom ne pustili prestrašiti že zaradi tega, ker bi bili lahko po Njem povsem gotovi večnega življenja, četudi bi nas to stalo tega praznega, bednega zemeljskega življenja, ki tako in tako traja le zelo kratko?!"
15 Ob tem Hivarjevem predlogu vsi ostrmijo in ne vedo več, kako naj bi se odločili.

54. Nasvet angelov spreobrnjenim templjarjem

1 Tedaj stopita k njim **dva angela** in rečeta: "Kivar je deloma govoril prav, in ti starešina imaš tudi prav v tem, da je treba biti povsem božji, ker Bog prezira vsako polovičarstvo! Kot Njegovi priči iz nebes pa vam tudi poveva: Ne bojte se tistih, ki vaši duši ne morejo storiti ničesar, pač pa se bojte Tistega, ki je Gospod nad vsem življenjem v nebesih in na zemlji! Brez Njega ni življenja, niti v nebesih niti na zemlji! Zato vam midva, kot Njegovi najresničnejši priči iz nebes svetujeva storiti to, kar vam je svetoval prijatelj Kivar."
2 Reče **starešina**: "Kdo pa sta vidva najljubša mladeniča, da se pred nami imenujeta 'priči iz nebes'?"
3 Rečeta **oba**: "Vprašajte Kivarja, ki naju je videl pripeljati Faustovo ženo iz Kafarnauma, in on vam bo povedal, kdo sva!"
4 Reče **starešina**: "Če je tako, ni kaj več pomišljati in templju bomo obrnili hrbet!"
5 Rečeta **oba**: "Ne tako ljubi prijatelji; zakaj Gospod je pravičen v vseh stvareh! Če Mu v srcu pripadate, živo Vanj verujete, in da se edino po Njem izpolnjuje Pismo in se je v veliki meri že izpolnilo, storite dovolj; sicer pa ostanite kakor ste, da se služabniki sveta in hudiča, katerih je tempelj natlačen, ne prebudijo pred časom! Učite ljudstvo Mojzesa in preroke in držite se spoštovanja pravih Božjih zapovedi; toda svetnih tempeljskih odredb se držite kot mlačne vode, pa boste s tem prav tako Njegovi učenci kot tisti, ki jih je poklical in izvolil izmed ribičev."
6 Čez dva dni pa boste iz Jeruzalema dobili novega poglavarja, ki bo v začetku zelo tempeljsko usmerjen, pozneje pa se bo dalo z njim precej pogajati in bo za denar dajal dispenzo na dispenzo (dovoljenje za izjemo); zakaj tudi on ne verjame v tempelj niti za sončni prašek, in pri tem boste imeli lahko igro. Jair pa se je upokojil in bo živel v hiši svojega zeta. Novemu poglavarju pa ne povejte ničesar o vsem tem, kar se je čudežnega zgodilo tu!"
7 Reče **Kivar** v najglobljem spoštovanju: "Božja služabnika iz kraljestva svetlobe in večnega življenja! Prav dobro je storiti tako kot sta nam po

Gospodovi milosti svetovala; toda jaz sam zase bi vendarle rad imel nekoliko bolje! Kako bi bilo, če bi jaz kot sam učenec povsem prestopil k učencem?"
8 Rečeta **oba**: "Vsak človek te zemlje je svoboden in lahko stori, kar hoče, in veruje in govori, kar želi; toda če je nekdo, kakor vi zdaj, deležem milost iz nebes, da je dobil nasvet, stori prav, če se ga drži; zakaj nad učence, ki so stalno pri Gospodu, bodo prišli še časi močne skušnjave, kjer se bodo morali v duhu preizkusiti tudi v ognju, in tedaj bodo mnogi postali slabi in bodo odpadli! Vam pa bo lažje in boste lahko povsem mirno dosegli to, kar bodo učenci dosegli med velikim strahom in preganjanjem! Ti, Kivar, lahko storiš, kar hočeš; toda zate je bolje če ostaneš na svojem položaju."
9 Reče **Kivar**: "Da, ostal bom; toda dokler se bo Gospod še zadrževal tu, bi vendarle rad ostal v Njegovi bližini in tako marsikaj videl in slišal od Njega! Ali naj tudi tega ne storim?"
10 Rečeta **oba**: "Ah, to že lahko, čeprav Gospod tu ne bo niti veliko govoril in še manj delal kaj posebnega, ker so ljudje tukaj skoraj brez vere in imajo Gospoda za čarovnika. Vi pa boste imeli dovolj priložnosti, te ljudi postopno poučiti o boljšem, za kar vam Gospod ne bo odtegnil plačila. Danes proti večeru bo prišel k vam tudi Roban in vam prinesel s seboj pomembna pričevanja za Gospoda Jezusa, in v njem boste imeli zelo razumnega in modrega voditelja; zakaj Roban je eden najmočnejših duhov med vami." - Po teh besedah se oba angela oddaljita in se spet pridružita naši družbi.

55. Odnos ljudstev do svojih vladarjev

1 Zdaj Me Cirenij vpraša, ali bi bilo pametno te, po njegovem mnenju povsem spreobrnjene farizeje, starešine, levite in pismouke oprostiti njegovega trdega zakona, ki ga je dal zanje.
2 Rečem **Jaz**: "Nikoli ne smemo, če imamo zakonodajno pravico, prenagljeno dati kakšnega zakona! Ko pa je zakon dan, se je treba še manj prenagliti, da bi dani zakon odpravili; zakaj tu je na mestu nasvet poznavalca. Glej, ko daješ novi zakon, si boš naredil za sovražnike vse tiste, ki jim bo zakon naložen; če pa potem zakon odpraviš, ti ne bo za to nihče hvaležen, marveč ti bodo pripisovali slabost, triumfirali bodo in govorili: "Poglejte tirana! Ker vidi premoč svojih sovražnikov, bi si rad z odpravo trdega zakona spet pridobil naklonjenost ljudstva! Toda med ljudstvom bo našel malo prijateljev; zakaj kdor je enkrat tiran, je drugič, če pride ponovno na oblast, dvojni tiran!"
3 In zato je bolje pustiti dani zakon kot ga hitro spet odpraviti; zato pa lahko zakon čisto skrivaj odpravimo, in če pride do njegovih kršitev je treba biti prizanesljiv in ne prestrog v sodbi. če pride potem drugi vladar, lahko zakone, ki jih je razglasil njegov predhodnik, povsem odpravi in v skladu z duhov ljudstva izda milejše. če bi prišli in te za to prosili, seveda lahko odpraviš najstrožji del nekoč danega zakona, toda vedno s pridržkom, da boš zakon takoj spet obnovil z vso strogostjo, če bi se pokazale sledi hudobnega preganjanja dobre stvari, ki jo hoče zakon doseči!
4 Glej, to je modrost, po kateri bi naj vsak vladar vodil svoja podložna ljudstva, če hoče srečno vladati! Mlačen in popustljiv vladar pa bo kmalu prišel do vedno žalostnega spoznanja, da ne bi smel dopustiti, da mu je zaradi prevelike popustljivosti ljudstvo zrastlo čez glavo!

5 Zakaj ljudstvo se do svojega vladarja obnaša kot otroci do svojih staršev. Strogi in pri tem modri starši bodo imeli tudi dobre, ubogljive in uslužne otroke, ki bodo svoje starše ljubili in spoštovali, medtem ko bodo preveč popustljivim staršem otroci še prehitro zrastli čez glavo in jih bodo nazadnje nagnali in vrgli iz hiše.
6 Ljubezen z resnobo in modrostjo je večni zakon; kdor ravna po njem ne naredi nobenega napačnega koraka, in sadovi tega bodo dobri in okusni. Si Me popolnoma razumel?"
7 Reče **Cirenij**: "Da Gospod, popolnoma, in to je bilo v svetu vedno enako. Predober, popustljiv vladar kmalu doživi konec svoje vladavine; toda tudi preveč tiransko strog redkokdaj dolgo traja. Menim, da je modrost, sreča in trajna trdnost nekje v sredini med obojim!?"
8 Rečem **Jaz**: "Da, da, tako je: v sredini, kot sem ti pokazal! Zdaj pa pojdimo spet domov; zakaj pozen popoldan je že!"
9 Vpraša **Kornelij**: "Toda Gospod, kaj pa stari meščani, ki tukaj že spijo? Ti ljudje bi vendar lahko tudi doma hvalevredno praznovali sabat, da ne bi s svojim glasnim smrčanjem motili navzočih! Saj je za pobegniti, kako ti ljudje smrčijo, - pojav, ki mi je v najvišji meri neprijeten! Veliko zoprnosti lahko prenesem, toda smrčanje spečega me lahko spravi v neke vrste obup!"
10 Rečem **Jaz**: "No, no, pusti to! Dokler smrčijo, ne grešijo! Dobro je, da zdaj smrčijo; zakaj če bi bili budni, bi marsikaj slišali, kar bi jih zelo razjezilo, in to ne bi bilo dobro! Ker pa so trdno spali, niso od vsega, kar se je zgodilo, ničesar videli in slišali in se zaradi tega tudi niso jezili; in glej, to je dobro! Toda zdaj pojdimo in pustimo te ljudi spati!"
11 Nato se začnemo pomikati proti vratom; toda farizeji in starešine pohitijo k vratom, ki so bila na pol odprta, hitro povsem odprejo velika vrata in reko: "Gospod, zapisano je: "Odprite visoka vrata in široko odprite duri, da vstopi kralj veličastva! Kdo pa je ta kralj? To je Jehova Sabaot! Njemu naj bo od vseh nas vsa hvala, vsa čast in vsa slava od vekomaj do vekomaj!"
12 In **Cirenij** reče s prijaznim obrazom: "Da, tako je in tako naj večno ostane! Gospod naj bo vedno z vami!"
13 In **oni** kličejo: "In s tvojim duhom, da bi nam bil, kakor On, milostljiv! Zakaj tvoji zakoni so nas doslej trdo stiskali, huje kot smrt; toda ker smo zdaj sami postali popolnoma Njegovi učenci in si tvoje zakone sami življenjsko nalagamo, tvoji trdi zakoni za nas tako rekoč ne obstajajo več. Toda kljub temu se ti zahvaljujemo ravno za te zakone; zakaj brez njih bi zlahka postali izdajalci te najsvetejše zadeve! Zato te zdaj tudi ne prosimo več za odpravo danih strogih zakonov; zakaj mi sami kot s teboj enako misleči, verujoči in delujoči, jih s svojim lastnim ravnanjem ukinjamo do poslednje kljukice za vse čase!"
14 Reče **Cirenij**: "V tem smislu je zakon tudi z moje strani za vas odpravljen, in z gotovostjo upam, da mi nikoli ne bo potrebno obnoviti tega trdega zakona. Zato se nikdar ne dajte zmotiti in natančno izpolnjujte, kar sta vam svetovala oba Božja angela, tako bomo ostali najboljši prijatelji v Gospodu Bogu, in moja vladavina vas ne bo tlačila! In če bi se pod novim poglavarjem vaših shodnic pokazalo, da bi vas rad kakorkoli preganjal zaradi tega, ker ste prijatelji Jezusa, Gospoda od vekomaj, in obenem prijatelji vam naklonjenih Rimljanov, boste pač našli pot do mene, - in tedaj bom že udejanjil tiste

ukrepe, s katerimi bodo najbolje zavarovane vaše fizične in še prav posebej duhovne pravice! Zdaj pa vam ponovno pravim: Gospod naj bo z vami!"
15 In **oni vsi** ponovno zakličejo: "In s tvojim duhom vekomaj!"
16 Nato se globoko priklonijo pred nami, in mi gremo skozi široko odprta vrata in se odpravimo domov, kjer nas čaka dober obed, ki ga sestavljajo kruh, vino in vsakovrstno sladko in dobro zrelo sadje. Sedemo za mize, se zahvalimo in postopno použijemo, kar nosijo mize, - obenem pa obsedimo za mizami do sončnega zahoda med najrazličnejšimi poučnimi govori in pogovori.

56. Roban in Kisjonah poročata o svojih doživetjih

1 Malo pred sončnim zahodom prispe do Moje hiše Roban, ki ga spremlja Kisjonah iz Kisa, in že od daleč pozdravi vse, ki jih sreča, pa tudi Kisjonah pohiti razširjenih rok k Meni, s solzami v očeh predvsem Mene zares najprijazneje pozdravi in šele čez nekaj časa pozdravi svojo hčer, ki ga je že dolgo držala za roko in jo nenehoma poljubljala; prav tako pozdravi tudi svojega zeta Kornelija, in ko šele potem izve, da je sijajni Rimljan, ki sedi poleg Mene, vrhovni namestnik Cirenij, ga prosi za odpuščanje, da ga je prezrl!
2 Toda **Cirenij** ves ganjen zgrabi Kisjonahovo roko, jo pritisne na srce in glasno reče: "Ne ti mene, marveč jaz moram tebe prositi odpuščanja, da te poprej nisem pozdravil; toda kot opravičilo naj velja, da te nisem osebno poznal! Kajti poleg Gospoda Jezusa, kateremu pripadata seveda vsa slava in vsa čast, dolgujem tudi tebi, zvesti, vrli mož, neizčrpno hvaležnost; kajti med vsemi ljudmi tiste okolice si ti odločilno pripomogel, da sem bil rešen iz zadrege, ki bi me sicer gotovo stala življenja! Res mi je v veliko veselje, da sem te zdaj, moj nadvse cenjeni prijatelj, osebno spoznal."
3 Kisjonah je zdaj spet enkrat ves srečen in nam veliko pripoveduje, kaj vse je medtem doživel, in nazadnje nam pove tudi, da je s poštenim starim Robanom obiskal Sihar in se tam pogovarjal z Jonaelom, Jairutom in zelo veliko z Arhielom, ki zdaj živi in dela čisto naravno kot kakšen človek, tako da se tujcu ne bi niti sanjalo, da se skriva v njem čisto duhovno bitje.
4 Prav tako je obiskal tudi zdravnika Jorama in njegovo čudovito, prekrasno hišo kot tudi njegovo ljubko, prečudovito ženo in od obeh slišal nadvse čudežne reči; in Robana so bile povsod samo oči in ušesa in se vsemu ni mogel dovolj načuditi, in kadar je bil res močno ganjen, je zmeraj govoril predse: "Da, da, kri in življenje za Božjega Mojstra iz Nazareta! Kajti On ne more biti človek, marveč mora biti Bog sam, sicer Mu ne bi bile mogoče takšne reči!"
5 Ko še **Kisjonah** tako pripoveduje, stopi Roban k Meni in ne reče drugega kot: "Gospod, Tvoj sem, in nobena oblast, razen edino Tvoje volje, me ne more ločiti od Tebe!"
6 Rečem **Jaz**: "Sicer sem že vnaprej vedel, da boš postal eden Mojih; toda ti še ne veš, da zdaj tudi vsi tvoji bratje in sodelavci sodijo k Mojim, ne da bi zaradi tega prenehali biti pred svetom to, kar so bili prej - enako boš za zdaj tudi ti ostal, kar si bil, dokler se ne bo novi predstojnik shodnice, ki bo pojutrišnjem zasedel Jairov položaj, nekoliko unesel.

7 Tvoji bratje pa te bodo že poučili o vsem, kaj boš moral delati, govoriti in kako se vesti do novega predstojnika, ki bo sicer v začetku pometal z zelo šopasto metlo; toda ne bo minilo pol leta, ko boste lahko z nekaj denarja vse uredili z njim, ker on ne verjame v tempelj, marveč za zdaj samo v denar; pozneje pa bo že zmožen verjeti tudi kaj boljšega. - Zdaj pa pojdi k svojim bratom in jim poročaj o vsem, kar si videl in slišal!"
8 Po teh Mojih besedah se **Roban** poslovi od Kisjonaha, se mu zahvali za vse, kar mu je dobrega storil, in nazadnje reče: "Kisjonahov na zemlji pač ni več veliko! Zato pa si ti edini, ki je zadel in našel moje srce! Gospod te blagoslovi za vse, kar si dobrega storil meni in tisočim drugim!" - Po teh besedah se globoko prikloni pred nami in hiti k svojim bratom, ki so še danes zbrani v sinagogi - vendar brez spečih, te so kmalu po našem odhodu odstranili iz sinagoge. Presenetljivo prijazno so ga sprejeli in zdaj so drug drugemu med nenehnim strmenjem in čudenjem ter veselega in vedrega duha pripovedovali vse, kar so doživeli, slišali in videli.
9 Mi pa smo prav tako dobre. volje; Kisjonah namreč ni prišel sam, ampak z mnogimi natovorjenimi mulami in njihovimi vodniki, in prinesel vina, moke, sira, kruha, medu in veliko najplemenitejših prekajenih rib, tako da je mati Marija imela komaj dovolj prostora za vse.
10 Zato smo prosili soseda, da bi presežek skrbno spravil v svojo veliko shrambo, kar je tudi storil, čeravno ne preveč rad in bolj iz uslužnosti, ker je bil zmeraj lakomen tič. Toda ker mu je Kisjonah ponudil in dal par zlatnikov za njegov trud in uslugo, je postal pri priči dobrodušen in čezmerno ustrežljiv, in se je pri nošenju vreč, ker se je že precej stemnilo, enkrat močno zaletel v učenca **Janeza**. Ta pa mu je rekel: "Prijatelj, bodi previdnejši v svoji plačani gorečnosti, sicer boš sebi in drugim povzročil škodo! Srečen pa bi bil, če bi bil za Božje kraljestvo, ki se ti je tako zelo približalo, tako goreč kot za ta dva bedna zlatnika, in pri tem se ne bi v nikogar zaletaval! 0 velika slepota, ki nikdar ne more in noče spoznati Najvišjega!"
11 Sosed pa se ni dal zmotiti, opravil je svoje plačano delo in se ni zmenil za nič drugega več.
12 Tedaj je vprašal **Janez**: "Gospod, je mar mogoče, da ima človek lahko toliko toposti v svojem telesu in v duši?"
13 Rečem **Jaz:** "Pusti ga, naj gre! Takšnih, ki so bolj topoumni in trmasti kot osel, je zdaj v Judeji mnogo tisočev! Zato pa jim tudi pripada samo oslovsko plačilo!"
14 Zaradi tega se je družba zasmejala, smeh pa je še povečal Filopold s svojimi zelo primernimi pripombami in dokazoval, kako je človek navadno zmožen vse drugo bolje videti od tistega, kar ima tik pred nosom! In vsi so občudovali njegovo odlično dialektiko (govorniško umetnost).
15 Po tem prizoru pa smo vstali od mize in kmalu odšli k počitku.

57. Služba angelov v vesolju. Lupinasta obla

1 Vsi so legli na svoja ležišča in spali do belega dne; tudi Jaz sem počival in spal nekaj ur. **Oba angela** pa sta ponoči opravljala svoj posel vodenja vesolja in sta bila ob sončnem vzhodu tudi že spet pri nas, stopila sta k Meni, se zahvalila in rekla: "Gospod, vse je v največjem redu v vsem velikem vesoljskem človeku. Glavna osrednja sonca so ne premaknjena na svojih

mestih in njihovo kroženje je enakomerno; krožnice drugih osrednjih sonc so ne premaknjene, krožnice osrednjih sonc tretjega razreda okrog drugih so tudi v največjem redu, prav tako osrednja sonca četrtega razreda s svojimi desetkrat sto tisoč planetarnimi sonci, tu in tam bolj in tu in tam manj - kakor si Ti, o Gospod, odmeril od prazačetka! Nešteta planetarna sonca pa s svojimi majhnimi planeti in lunami, ki večinoma nimajo lastne svetlobe, pa so tako in tako odvisna od reda velikih vodilnih sonc, in tako je v tej lupinasti obli• , ki nama je izročena v nadzor, vse v največjem in najboljšem redu, in zato smeva spet preživeti en svetel dan tukaj pri Tebi, sveti Oče, in pri Tvojih nama tako zelo dragih otrocih!"
2 Rečem **Jaz**: "Zelo dobro, porabita pa vsako minuto za vsakovrstno koristno poučevanje; kajti Moji otročiči to zelo potrebujejo!"
3 Oba angela presrečna odstopita in pozdravita Marijo ter nato učence, Cirenija, Kornelija, Fausta, Jaira, Kisjonaha in Bora. Cirenij pa, ki je nekaj slišal o mnogih soncih, ju takoj vpraša, o kakšnih soncih sta govorila z Menoj, ker pozna samo eno sonce.
4 **Obadva** pa odgovorita nadvse ljubeznivo: "Najljubši prijatelj in brat v Gospodu, ne želi si vedeti tega, česar zdaj ne moreš razumeti, in od česar tudi ni odvisno zveličanje tvoje duše; kajti to, kar sva midva govorila z Gospodom, bi te ubilo, če bi razumel in uvidel v takšni meri, kot morava to midva razumeti in zmeraj uvideti. Kajti kolikor zvezd lahko vidiš v jasni noči in še mnoge druge, ki jih zaradi prevelike oddaljenosti od tod ne moreš videti, so sami za tvoj razum neizmerno veliki sončni svetovi. Sonce, ki ga ti vidiš, je eno najmanjših planetarnih sonc; je pa kljub temu že nad milijon krat večje od te zemlje. Potem si pa zamisli šele osrednje sonce samo četrtega razreda, okrog katerega kroži po daleč raztegnjenih krožnicah vsaj desetkrat sto tisoč takšnih planetarnih sonc skupaj z njihovimi planeti oziroma majhnimi zemljami brez lastne svetlobe, kakršna je zemlja, na kateri živiš ti! Njihov obseg je sam zase tako razsežen kot tisočkrat povečana vsota vseh obsegov vseh planetarnih sonc in njihovih zemelj in lun, ki krožijo okrog njih. - Povej nam, prijatelj, ali si lahko vsaj malo predstavljaš takšno razsežnost?"
5 Reče **Cirenij**: "Najljubša služabnika Božja, prosim vaju, da mi o tem ne povesta ničesar več; začenja se me namreč polaščati silna vrtoglavica od vsega tega! Kdo bi si mogel kdaj le v sanjah misliti kaj takega? In vidva lahko vse to tako rekoč z enim pogledom pregledata? Kakšna oblast in kolikšna globina Božje modrosti mora biti v vama! Toda ker sem že tako silno vedoželjen, povejta mi še čisto na splošno, kaj je pravzaprav v tako neskončno mnogih in neskončno velikih soncih!?"
6 Rečeta **oba**: "Kar vidiš na tej zemlji, to in podobno - seveda veliko plemenitejše in pogosto tudi neznansko večje - lahko najdeš na velikem

---

• 'Lupinasta obla (Hulsenglobe) je poimenovanje združbe decilionov krat decilionov sonc, ki se kot osrednja sonca prvega, drugega, tretjega in četrtega razreda z neštetimi planetarnimi sonci, kakršno je sonce naše zemlje, v velikih in obsežnih krožnicah vsa gibljejo okrog skupnega neizmerno velikega središča, ki je tudi skoraj neskončno veliko glavno osrednje sonce. - Toda neštete mnoge takšne lupinaste oble, ki so za nas ljudi neznansko oddaljene druga od druge in napolnjujejo večno neskončni prostor, imajo skupno ime "veliki vesoljski človek". - To za lažje razumevanje jutranjega poročila dveh angelov Jezusu, Gospodu neskončnosti. Jakob Lorber (op. prev.: lupinaste oble so nekakšni makro atomi, ki sestavljajo vesoljskega človeka, kar je skupni izraz za vse materialno stvarstvo.)

sončnem svetu. Ljudi, živali in rastline vseh vrst so tako tam kot tu, so pa tudi nadvse velike in nepopisno čudovite stanovanjske zgradbe, v primerjavi s katerimi sta jeruzalemski tempelj in cesarjeva palača v Rimu najbednejši polžji hišici, in vsepovsod je ta Eden večno edini Gospod in neprestani Stvarnik od vekomaj!"

58. Občevanje zemeljskih ljudi z nebeškim Očetom

1 Ko **Cirenij** to zasliši, reče prevzet od silnega spoštovanja: "Gospodova prijatelja in služabnika, šele zdaj vem, kdo je Gospod in kdo sem jaz! Jaz sem popoln nič in On je neskončni vse! Samo ne razumem naše človeške predrznosti, ki lahko meni nič tebi nič govori z Njim, kot bi imela pred seboj sebi enakega!"
2 Rečeta **angela**: "On sam hoče tako; kajti otroci imajo od vekomaj pravico, da lahko po mili volji govorijo z Očetom! Zato ne sprašuj za neumne reči in odnose; ni od tebe odvisno, da si človek, marveč edino od Njega, ki te je takega, kot si, ustvaril iz samega Sebe in pri tem ni potreboval nobenega nasveta razen Svojega lastnega. Kako pa bi tudi mogel koga drugega vprašati kot le samega Sebe, ko pred Njim v vsej neskončnosti ni obstajalo nobeno bitje?!
3 Če torej govoriš z Njim kot s sebi enakim, ravnaš povsem prav; kajti Bog nima nikogar zunaj Sebe, s katerim bi lahko govoril. Toda Njegova ustvarjena bitja, ki so iz Njega, so oblikovana tako svobodno, da lahko govorijo z Bogom in Bog z njimi kot človek z drugim človekom, in zato je povsem v redu, da govoriš z Njim kot s sebi enakim; kajti ustvarjeno bitje je vredno svojega Stvarnika in Stvarnik Svojega ustvarjenega bitja.
4 Vsako ustvarjeno bitje je vendar priča Božje vsemogočnosti, modrosti in ljubezni, in brez Njegove oblasti noben, še tako mogočen duh ni zmožen ustvariti kaj iz samega sebe, marveč zmore to edino Bog! Ker pa je vsako ustvarjeno bitje priča Božje vsemogočnosti, modrosti in ljubezni, kako bi potem ne bilo vredno svojega Stvarnika? - Razumeš to?"
5 Reče **Cirenij**: "O, vidva premodra služabnika vsemogočnega Boga, kako najbolj jasen in razumljiv je vendar vajin nadvse modri nauk! Da, tako je! Človeku se resnično ni treba sramovati tega, kar je; saj je vendar resnična Stvarnikova mojstrovina, če živi po svobodno spoznani Božji volji. Toda če ravna človek v nasprotju z Božjo voljo, menim, skazi samega sebe in ne more več ustrezati temu, kar je prvotno bil in mora večno biti in ostati.
6 In tako mora biti greh dejanje zoper prvotni Božji red, s katerim se skazi človek, katerega narava naj bi postala podobna njegovemu Bogu, saj je v delu, kolikor se sam izobražuje, sam svoj stvarnik; s tem pa naredi samega sebe nevrednega, da bi bil ustvarjeno bitje večnega, vsemogočnega Mojstra!"
7 Rečeta **angela**: "Povsem prav imaš! Seveda ostane človek Boga vredna mojstrovina, v kolikor je po svoji obliki, zmožnosti, sposobnosti in življenjski svobodi tako rekoč goli stroj, v katerem se lahko duh svobodno in živo izraža.
8 Kar pa zadeva moralno vzgojo njegovega srca in njegove duše, ki je nujno prepuščena njemu samemu, lahko samega sebe poniža v peklensko pošast in ravno s tem stori največji greh, ker sam v samem sebi spremeni največjo Božjo mojstrovino v bedno skazo najnevrednejšo Boga, nato pa se mora Bog

sam zelo truditi, da z neizmernim potrpljenjem iz skaženega dela spet naredi mojstrovino.
9 Zaradi neizmerno mnogih, po svoji krivdi iznakaženih del je prišel prav zdaj Mojster sam na ta svet, da bi številna dela, ki so se sama pokvarila, za vse čase popravil! Toda tudi odslej se bodo dela kvarila; zato pa bo On na tem svetu vpeljal novo ustanovo, v kateri se bodo lahko vsa pokvarjena dela sama po sebi popravila. Toda kdor svobodno sam od sebe ne bo hotel uporabiti te ustanove, bo večno ostal pokvarjen, če se njegova volja ne bo spremenila! Ali razumeš?"
10 Reče **Cirenij**: "Tudi to povsem razumem in ravno zaradi tega menim, da bo treba ljudi pripraviti z izbranimi, toda strogimi zakoni do tega, da bodo to ustanovo uporabljali!"
11 Rečeta **angela**: "To se bo sicer zgodilo, toda človeštvu bo le malo koristilo; kajti človeku koristi samo to, kar stori prostovoljno. Vse drugo mu je v največjo škodo.
12 Če bi se človek lahko spopolnil s kakršno koli prisilo ali od zunaj ali od znotraj, bi imela midva več kot dovolj oblasti, da bi vse ljudi tako zvezala in prisilila, da ne bi bili nikdar več zmožni prekršiti kakršnega koli zakona! Toda s tem bi iz človeka, ki naj bi v vsej svobodi postal popolnoma podoben Bogu, naredila zgolj oživljeni stroj, ki se sam ne bi mogel nikoli odločiti za smotrno, svobodno delovanje - tako kot še tako oster meč pravice, če ga ne vodi izkušena roka!
13 Iz tega pa lahko že povsem jasno spoznaš, da se nikdar nič ne doseže s prisilo, marveč edino z resničnim podukom, in nato s svobodno samoodločbo za ravnanje in življenje po sprejetem nauku, ki vsakomur pokaže na vse strani dobro razsvetljeno pot Božjega reda. - Ali razumeš tudi to?"

59.0 velikem boju v človeku

1 Reče **Cirenij**: "Da, tudi to razumem, žal; zdi se mi, da to ni posebno uspešno! Kje so ljudje, in koliko je takih, ki bi bili zmožni sprejeti in razumeti le en sam poduk? In koliko jih je celo izmed poučenih takih, ki imajo dovolj močno voljo, da nauk, ki so ga sprejeli in tudi razumeli, uresničijo? Predstavljam si tisoč dobro poučenih in se vprašujem, ali bi se jih med njimi našlo deset, ki imajo voljo in tudi potrebni pogum - posebno med fanatično praznovernimi ljudskimi množicami - da bi uresničili slišani in razumljeni nauk! Kaj bi jim koristilo uresničiti nauk večne, najjasnejše resnice, če bi jih zaradi tega že naslednji dan sebični in okrutni fanatiki kar najbolj strahotno zadavili?!
2 Vidva sta sicer neskončno modra in mogočna služabnika Najvišjega, toda kot izkušen državnik prosim: Brez kakršne koli prisile tega še tako resnično Božjega življenjskega nauka ne bo nikoli nihče posebno pripravljen sprejeti! Vsaj pregrobo fanatično praznoverje je treba pregnati z vso prisilo oblasti, sicer bi bila nepopravljiva škoda, če bi ta nauk razširili samo dan hoda naprej od tod!
3 Mi tu seveda nedvomno trdno verujemo v najčistejšo večno resnico, ki se nam zdaj res obilno razodeva, toda kljub temu ne tako povsem brez prisile; kajti vidva oba, Gospod in Njegova dela, tudi niste ravno neznatno prisilno sredstvo, brez katerega na tem kraju ne bi bilo zbrano več kot tisoč

poslušalcev in sprejemalcev nauka. Če pa nas to nadvse upoštevanja vredno prisilno sredstvo še zmeraj ni spremenilo v že povsem mrtve stroje, kot varna dovolj kaže ta moj morda ne povsem neutemeljen ugovor, tako zgolj zunanje prisilno sredstvo ne bi smelo preveč škodovati ljudem, ki naj bi se v prihodnje po tem novem nauku iz nebes preoblikovali v resnične Božje otroke!"
4 Rečeta **angela**: "V nekem pogledu imaš vsekakor prav, brez zunanjih prisilnih sredstev ne bo šlo; toda poleg tega boš prišel tudi do prepričanja, da je zunanja prisila v bistvu še slabša kot nevidna notranja! Kajti zunanja prisilna sredstva uporablja tudi Satan, da ohranja nesrečno praznoverje; če pa pri razširjanju nauka iz nebes nazadnje uporabimo še gnusna Satanova sredstva in gremo tako po njegovih stopinjah - vprašujeva: Kaj lahko pri tem pridobimo za človekov večni blagor?
5 Z ognjem, mečem in velikim prelivanjem krvi si je nesrečno praznoverje še zmeraj utrlo pot in vstop v svet; če pa bi si naj zdaj najčistejša Božja beseda po isti poti izbojevala vstop, ali bi jo mogel kakšen človek z vsaj malo duha kdaj priznati za Božjo besedo miru iz nebes? Mar ne bi moral reči: 'Bog, ali Ti ni dovolj, da Satan muči človeštvo, tako da nam stoje lasje pokonci, da si moral tudi Ti, Vsemogočni, priti k nam ubogim in slabotnim ljudem po Satanovih poteh?'
6 Glej, najljubši prijatelj in brat, kako zelo nesmiselno bi bilo, če bi Gospod Bog za širjenje Svojega nauka med ljudi, za njihovo večno blaženost, kdaj uporabil takšna sredstva, ki jih je pekel uporabljal zmeraj, da bi ljudje v svetu tem bolj sprejemali njegove trde sadeže in jedi!
7 Da, nekoč bodo žal prišli časi, ko bodo ljudstvom z ognjem in mečem oznanjali onesnažen Jezusov nauk; toda to bo za ljudi velika nesreča! - Razumeš to?"
8 Reče **Cirenij**: "Žal razumem tudi to in še zmeraj vprašujem, zakaj ne bi vsemogočna nebesa hotela preprečiti takšnih povsem zunanjih hudih stisk, in zakaj so sploh kdaj morala ali hotela dovoliti zlu, da je tako popolno vstopilo v ta svet!"
9 Rečeta **onadva**: "Najljubši prijatelj in brat, če si kolikor toliko moder, presodi sam, ali lahko kdaj obstaja pro (za) brez kontra (proti)! Kje je kdaj kakšen človek postal junak brez boja? Bi mar prišlo med ljudmi kdaj do kakšnega boja, če bi bila med njimi sama krotka jagnjeta? Ali pa bi lahko kdaj preskusil svojo moč, če ne bi bilo predmetov, ki bi se tvoji moči upirali? Ali bi lahko obstajal kdaj kak navzgor, če ne bi bilo nobenega navzdol? Ali bi lahko storil komu kaj dobrega, če nihče nikoli ne bi nikjer prišel v položaj, ko bi potreboval tvojo pomoč? Kaj bi bilo potem dobro delo, če ga ne bi nihče potreboval? Ali bi lahko vsevednega kdaj kaj naučil, česar ni že prej vedel?
10 Glej, v svetu, kjer naj bi se človek iz samega sebe oblikoval v resničnega Božjega otroka, mora imeti na voljo vse dobre in slabe priložnosti, da lahko v polnosti izvršuje Božji nauk!
11 Biti mora hladno in toplo, da lahko bogatin revne in nage brate oskrbi z obleko. Prav tako morajo biti reveži, da se lahko bogataši urijo v usmiljenju in reveži v hvaležnosti. Biti morajo močni in slabotni, da lahko močni dobijo priložnost podpirati slabotne, slabotni pa v ponižnosti svojega srca spoznajo, da so slabotni. Tako morajo biti tudi neumni in modri, sicer bi bila svetloba modrih zaman!

12 Če ne bi bilo hudobnih, na kom bi se potem dobri lahko preskušal, ali in koliko je v resnici dober?!
13 Skratka, kjer se ljudje sami vzgajajo v najsvobodnejše Božje otroke, mora biti tudi kar se da veliko priložnosti s pro in kontra, po katerih se otroci lahko iz temeljev vadijo in povsem izobrazijo, sicer ne bi mogli postati resnični, vsemogočni otroci Najvišjega!
14 Poveva ti: Dokler človek ni zmožen v vseh mogočih stvareh in razmerah Satana pregnati z bojnega polja s svojo lastno močjo, še zdaleč nima polnega Božjega otroštva! Kako pa naj kdaj koli postane zmagovalec nad tem sovražnikom, če človeku vzamemo vsako priložnost, da se - in četudi za las - dotakne sovražnika? Da, resnično Božje kraljestvo zahteva veliko boja zaradi najpopolnejše svobode večnega življenja, in tako vam mora biti dana tudi priložnost za boj med nebesi in peklom!"

60. 0 koristnosti strasti

1 (**Angela**): "Tako boš odkril, da obvladujejo človeka različne strasti. Eden čuti v sebi potrebo, da bi imel v lasti vse, kar je kaj vredno; to je očitno lakomnost, ki je greh. In glej, temu grehu se lahko zahvališ za plovbo z ladjami; kajti samo nadvse lakomnih in dobičkaželjnih ljudi se je lahko polastilo smrtno nevarno poželenje po sredstvu, s katerim bi se dalo preplavati nadvse širno morje in raziskati, ali onstran morja tudi še obstajajo dežele, ki so morda polne nezaslišanih zakladov. Po mnogih prestanih težavah in življenjskih nevarnostih so nekateri resnično prispeli v deželo, ki je onkraj morja in je še povsem neobljudena. Prestane velike nevarnosti so močno ohladile njihovo strastno lakomnost in so jim vzele pogum za plovbo nazaj; naselili so se kar tam, kamor jih je zanesel veter, zgradili so si koče in hiše in tako obljudili povsem nenaseljeno deželo. - Zdaj sam presodi, ali bi ljudje brez strasti lakomnosti in dobičkaželjnosti kdaj odkrili tujo deželo!?
2 Vzemimo strast mesenega čutnega užitka. Odmisli povsem to strast in si predstavljaj človeštvo kar se da nebeško čisto in se boš hvalevredno veselil najčistejšega deviškega in samskega življenja vse do sive starosti. Zamisli pa si zdaj vse ljudi v takšnem nadvse čistem stanju in si odgovori: Kako bi bilo pri tem z razmnoževanjem človeškega rodu, ki ga terja Božji red? Iz tega torej spoznaš, da mora človek imeti tudi to strast, sicer bi zemlja prekmalu ostala brez ljudi! Gotovo je res, da se eden ali drugi človek v tej strasti žal vse prepogosto izrodi, tako uči vsakdanja izkušnja, in takšna izroditev je zmeraj zoper Božji red in s tem greh. Toda pogosta izroditev te strasti zoper Božji red je kljub temu še zmeraj veliko boljša kot njeno popolno iztrebljenje.
3 Vse sile pa, ki so dane človeku in se na začetku kažejo kot težko obvladljive strasti, morajo biti zmožne največjega razvoja navzgor ali navzdol, sicer bi človek ostal podoben mlačni vodi, in bi se pogreznil v smrdečo lenobo.
4 Poveva ti: Nič ti ne more dati resničnejšega pričevanja o Božjem namenu človeka kot na eni strani njegovi največji grehi in na drugi stani njegove največje kreposti; kajti šele iz tega je vidno, kakšne neskončne možnosti so dane človeku te zemlje! Človekova pot poteka lahko od najvišjih Božjih nebes, ki so nedostopna celo nam angelom, do najglobljega pekla; in če ne bi bilo tako, ne bi človek nikoli mogel doseči Božjega otroštva!

5 Midva imava opraviti z ljudmi neštetih drugih svetov; toda kakšna razlika med tukaj in tam! Tam so ljudem duhovno in tudi naravno postavljene meje, ki jih kar se da težko prekoračijo za en sam korak. Vi ljudje te zemlje pa imate v duhu prav tako malo omejitev kot Gospod sam in lahko storite kar koli hočete. Lahko se dvignete v najbolj notranje Božje bivališče, toda prav zato lahko tudi padete tako globoko kot sam Satan, ki je bil nekoč najsvobodnejši duh iz Boga; in ker je padel, je moral tudi nujno pasti v največjo globino vsega uničenja, iz katere bo težko kdaj našel pot nazaj, ker je Bog dal neskončno možnost izpopolnjevanja tako grehu kot kreposti."

61. 0 vrednosti svobodne volje

1 (**Angela**): "Potemtakem je na tej zemlji pri ljudeh vse odvisno edino in samo od svobodne volje in od kar se da neprisiljenega poduka, ki gaje že Gospod postavil tako, da je glede uresničitve vsakemu človeškemu razumu dostopen na prvo besedo, če se mu enkrat pove; zato se nihče ne more opravičevati, da nauka ni razumel. Kajti 'Ljubi Boga nad vse in svojega bližnjega kakor samega sebe!' je tako splošno razumljivo kot nekaj, kar lahko vsak slepec celo z rokami otipa! In če kdo dejansko sledi temu kratkemu, zlahka razumljivemu, pa vendar v sebi vseobsegajočemu nauku, ga bo s tem Gospod sam v njegovem srcu že tako in tako vodil v vso modrost, kakor si jo je le mogoče zamisliti, in bo lahko nato postal tudi on učitelj soljudi. In tako bo lahko drug drugega vzgajal tako dolgo, dokler ga Gospod sam ne bo prevzel in ga vzgojil v resničnega Božjega otroka.
2 To pa je potem pravo razširjanje svetega nauka v nebeškem redu; vse, kar je nad tem ali pod tem, je zlo in prinaša malo, ali pa sploh nobenega blagoslova pri rastlinah Božjih nebes. - Si razumel vse to?"
3 Reče **Cirenij**: "Da, vse sem razumel! Zdaj povsem jasno vidim, za kako pomembne reči je Bog določil to zemljo in njene ljudi; pri tem je edino usodno, da se poleg Božjih otrok tudi otroci pekla vzgajajo na določen način v isti šoli, in sicer vsak za svoje področje! Toda zdaj tudi resnično spoznavam, da - gledano s stališča najgloblje nebeške modrosti - ne more biti drugače. Gospodje vendar več kot dovolj moder, dober in vsemogočen, da bo nekoč drugače usmeril tudi pekel! Večnost je pač dovolj dolga in se v njej lahko uresničijo vse mogoče modalitete (raznovrstne možnosti), da se bodo nazadnje predali Njegovi otroci z njihovim zapeljivcem in vzgojiteljem vred!"
4 Rečeta **angela**: "Tvoja domneva že daleč presega obzorje najine modrosti! Toda ti kot Gospodov otrok, si svojemu Očetu očitno bližje, kot sva Mu blizu midva kot zgolj ustvarjeni bitji, in zaradi tega lahko zaznaš v srcu Božje hrepenenje tudi prej kot midva; tudi midva veva, da pri Bogu nobena stvar ni nemogoča. Več od tega pa ti ne moreva povedati niti zloga.
5 Če pa hočeš globlja pojasnila o tej zadevi, se obrni na Gospoda samega; Njemu je bolj kot beli dan jasno vse, kar najgloblje skrito vsebujejo prihodnje večnosti. Toda midva meniva, da kaj takega zaradi Satanovih ušes, ki še predobro slišijo, ne bo razodel nobenemu smrtniku. Kajti sovražnik ima tisočkrat tisoč ušes in ko govorimo o njem, moramo biti kar se da pazljivi, sicer bo postal še hudobnejši, kot je!"
6 Reče **Cirenij**: "Razumem! Zato o tem Gospodu tudi ne bom nič rekel !"

7 Rečem **Jaz**: "Saj ti ni treba glasno govoriti; Jaz vendar razumem tudi, kar v svojem srcu skrivoma govoriš in vprašuješ."

62. Misliti v srcu

1 Reče **Cirenij**: "Gospod, nikakor mi ne uspe misliti v srcu, ker sem že od mladosti vajen misliti v glavi; misliti v srcu se mi zdi skoraj nemogoče! Kako naj začnem, da bom mogel misliti v srcu?"
2 Rečem **Jaz**: "To je vendar čisto lahko in povsem naravno! Vse, kar si lahko po svojem občutku misliš v velikih možganih, prihaja najprej iz srca; kajti vsaka, še tako neznatna misel mora vendar najprej imeti neko spodbudo, da jo prikliče kot potrebno. Šele potem, ko je misel spodbujena in spočeta v srcu iz kakršne koli potrebe, se dvigne v glavo, v možgane, da jo duša pregleda in nato telesne ude spravi v ustrezno gibanje, da tako notranja misel postane beseda ali dejanje; toda da bi kdaj kakšen človek mogel misliti samo v glavi, je povsem nemogoče! Kajti misel je čisto duhovna stvaritev, in zato ne more nastati nikjer drugje kot v človekovem duhu, ki prebiva v srcu duše in od tod oživlja vsega človeka. Kako pa bi se mogla kdaj kakšna stvaritev razviti iz še tako subtilne (fine) materije, ko vsa materija, s tem tudi človekovi možgani, ni nič drugega kot zgolj materija, in tako nikoli ne more biti stvarnik, marveč zgolj stvar?! - Razumeš zdaj to in morda že celo čutiš, da noben človek ne more ničesar misliti v glavi?"
3 Reče **Cirenij**: "Gospod, da, zdaj res čutim to živo! Toda, kako se to dogaja? Zdaj se mi res zdi, kot da sem od nekdaj mislil samo le v srcu! Nenavadno! Le kako to? Da, v srcu čutim prave besede in to kot izgovorjene besede, in zdaj se mi sploh ne zdi več, da bi bilo mogoče misliti eno samo misel v glavi!"
4 Rečem **Jaz**: "To je povsem naravna posledica tvojega čedalje bolj prebujenega duha v srcu, ki je ljubezen do Mene in po Meni do vseh ljudi.
5 Pri ljudeh pa, pri katerih takšna ljubezen še ni prebujena, pa se misli zasnujejo sicer tudi v srcu, ker pa je srce preveč materialno, v njem niso zaznavne, temveč šele v možganih. Tam se, že nekoliko bolj materialne zaradi težnje po delovanju, misli srca upodabljajo in se amalgamirajo (pomešajo) s podobami, ki so se po zunanjih telesnih čutih vtisnile v možganske tablice, in tako pred očmi duše postanejo materialne in pokvarjene ter so kot takšne tudi potrebni temelj človekovih zlobnih dejanj.
6 Zato se mora vsak človek najprej preroditi v srcu in tam v duhu, sicer ne more priti v Božje kraljestvo!"
7 Reče **Cirenij** Petru, ki stoji ob njem: "Ali razumeš to o preporodu duha v srcu, in kaj in kje je pravzaprav Božje kraljestvo, o katerem On in oba angela nenehno govorijo in nam ga zagotavljajo kot prihodnost za našo vero?"
8 Reče **Peter**: "To vsekakor razumem, in če ne bi razumel, ne bi ostal tu, marveč bi doma skrbel za svojo hišo. Preiskuj pa, visoki gospod, samo v svojem srcu, tam boš kaj kmalu našel več, kot bi ti jaz lahko razložil v sto letih!
9 Poglej si nas, ki smo bili Njegovi prvi učenci in priče, ali na zunaj veliko govorimo z Njim! In glej, kljub temu `govorimo' z Njim več kot ti in mnogi drugi po zunanji besedi svojih ust; kajti mi govorimo z Njim zgolj v srcu in Ga vprašujemo tisočere stvari in On nam odgovarja v jasnih, razločno izraženih mislih, in tako pridobimo dvojno. Kajti Gospodov odgovor v

človekovem srcu je tako rekoč že delež življenja, zunanja beseda pa mora šele po nadaljevalnem dejanju zaradi urjenja duše postati delež življenja.
10 In tako lahko, visoki gospod, tudi glede Satana vprašaš v svojem srcu, in Gospod ti bo potem že povsem tiho in skrivaj položil pravi odgovor v tvoje srce, da ga Satan s svojimi številnimi ušesi nikakor ne bo mogel slišati! In enako lahko Gospoda vprašaš tudi glede prerojenja duha v srcu in glede Božjega kraljestva, in pri priči boš dobil najjasnejši odgovor!"
11 Reče **Cirenij**: "Da, zdaj mi je jasno, zakaj vi - to me je že nekajkrat zelo začudilo - z Gospodom skoraj nikoli ne spregovorite niti besede! No ja, poskusil bom. Če je Gospod tako skrivnostno milosten vam, bo pač lahko tudi meni! Da ga nadvse ljubim, dokazuje to, da sem svoje veliko in odgovorno vladarsko delo tako rekoč obesil na klin in se zadržujem pri Njem in krepčam svojo dušo z vsako besedo iz Njegovih presvetih ust!
12 Verjamem tudi, da iz čiste ljubezni do Njega storim in sem storil več od vseh vas; kajti poznal sem Ga že kot nežnega otroka in sem v tuji poganski deželi poskrbel Zanj, za Njegove starše in brate! In medtem ko ste Mu vi darovali le svoje ribiške mreže, sem jaz pri priči pripravljen odložiti vse svoje posvetne funkcije - če bi jih On le hotel sprejeti - in Mu potem kot najneznatnejši med vsemi vami najzvesteje slediti in vsak trenutek tvegati življenje Zanj in za vas vse, kot sem že nekajkrat storil ne glede nato, kaj bi me zaradi tega utegnilo doleteti iz Rima!
13 Če pa vse to delam iz čiste ljubezni do Njega, me bo pač tudi On spoznal za vrednega milosti, ki jo vam že obilno daje!?"
14 Rečem **Jaz**: "Saj jo že imaš, Moj najdražji prijatelj in brat! Kar pa že imaš, tega ti ni treba več iskati in se razvnemati, kot da še ne bi imel! Zato le bodi miren in Me poskusi kaj v srcu vprašati, in Jaz ti bom odgovor jasno, razločno, razumljivo in dobro slišno položil v tvoje srce, ki Me resnično nadvse ljubi!"

63. 0 povrnitvi izgubljenega

1 Na ta Moj nasvet vpraša Cirenij glede Satana, kaj bo nekoč iz njega in ali je mogoče kdaj pričakovati njegovo povrnitev.
2 In **Jaz** mu položim v srce tale odgovor: "Kar se tu dogaja, se dogaja zaradi njega: Iščem njega, ki je izgubljen, in prehudo bolnemu ponujam zdravilo, toda njegova volja ostane svobodna in mora svobodna ostati; kajti ovirati njegovo voljo bi pomenilo spremeniti vse skoraj neskončno materialno stvarstvo in vse njegove elemente v najtrši kamen, v katerem se ne more ganiti nobeno življenje. Vse materialno stvarstvo je do skrajne možnosti obsojen veliki duh, in ta je razdeljen v neštete svetove, ki pa v svojem brezkončnem številu vendarle pogojujejo njegovo celotno bit. Toda iz tega enega bitja jemljejo Božja moč, oblast, ljubezen in modrost neštete miriade miriad bitij, kakršnih je večina ljudi te zemlje, in jih preoblikuje v cela, Bogu podobna bitja, in to je zanesljiva povrnitev tega enega velikega duha!
3 Ko pa se bodo vse zemlje in vsa sonca razkrojili v same ljudi, potem tudi od tega enega ne bo preostalo nič drugega kot zgolj njegov "jaz", ki se bo moral v najgloblji osamljenosti v neznansko dolgih časovnih obdobjih pripraviti na vrnitev, preden bi se predal večnemu ginevanju. Tedaj nobeno materialno sonce ne bo več krožilo v neskončnem večnem prostoru in nobena

materialna zemlja, marveč bo neskončni večni prostor vsepovsod napolnjevalo prečudovito novo duhovno stvarstvo z blaženimi svobodnimi bitji, in Jaz bom za večno Bog in Oče vseh bitij od vekomaj do vekomaj, in tega preblaženega stanja odtlej ne bo nikdar konec; tedaj bo ena čreda, en ovčjak in en pastir!
4 Kdaj bo vse to, pa s številom zemeljskih let ne more biti določeno! In četudi bi ti Jaz razodel število, ga ti ne bi mogel dojeti; in četudi bi ti povedal število tako, da bo minilo milijon krat toliko časovnih obdobij po tisočkrat tisoč let, kolikor je peska v morju in na vsej zemlji, in kolikor je trave v vseh deželah in na vseh gorah zemlje, in kolikor je kapljic v morju, v vseh jezerih in tokovih, rekah, potokih in izvirih, vsega tega vendarle ne bi mogel prešteti in s tem določiti končnega časa poglavnega razkroja!
5 Zato potrpi s tem: Prizadevaj si predvsem samo za Božje kraljestvo in njegovo resnično pravičnost, pa te bom po tvoji telesni smrti Jaz pri priči obudil v večno življenje, in v kraljestvu čistih duhov bo tisoč zemeljskih let minilo kot en dan!
6 In, prijatelj, v Mojem duhovnem kraljestvu, polnem vseh najvišjih blaženosti, bo mogoče to, kar se ti zdi tukaj neskončno, pričakati z blaženo lahkoto in že kar kmalu! Zdaj ne moreš biti vpeljan v vso nebeško modrost ne ti ne nihče izmed Mojih učencev - pač pa tedaj, ko boš po nekaj zemeljskih letih krščen s Svetim Duhom iz Boga! Ta duh bo tebe in vse druge vodil v nebeško modrost. Šele tedaj boš povsem jasno zrl vse to, kar ti mora biti zdaj še temno in zapleteno! - To, kar sem ti zdaj razodel, pa trdno ohrani zase in ne dovoli, da bi kdo opazil kaj od tega; kajti to mora še dolgo ostati skrito!"
7 Ko je **Cirenij** to v sebi zaslišal, je silno ostrmel in po preudarnem razmišljanju rekel: "Brez dvoma je bila Tvoja beseda, kar sem kot dobro slišen govor zvesto in jasno zaznal v svojem srcu; toda naj vzamem sklepno opozorilo res tako strogo? Najbližjim, pošteno mislečim in verujočim ljudem bi se kaj takega vendar smelo razodeti - morda samo nekaj od tega kot deloma navrženo!? Kaj takega vendar ne bi moglo škodovati nobenemu človeku!"
8 Rečem **Jaz** glasno: "Da prijatelj, človeku, če dobi to kakor ti po notranji poti, seveda ne škoduje, sicer ti Jaz tega ne bi bil razodel; toda če bi kaj takega veliko ljudi sprejelo od zunaj, bi jim silno škodovalo. Kako in zakaj - to sta ti razkrila Moja angela čisto dovolj, in torej pustimo to zadevo pri miru; urediti moramo še veliko drugih, zelo pomembnih stvari, ki so za zdaj bolj nujne kot to tvoje vprašanje, čigar popolni odgovor mora dozoreti šele v večnosti."

64. 0 bistvu, življenju in delu naravnih duhov

1 Cirenij je s tem odgovorom zadovoljen, zato pa vstane Kisjonah in Me prosi, ali bi smel tudi on postaviti vprašanje o nekem Mojem naročilu, ki je ostalo nerešeno.
2 Rečem **Jaz**: "Govori, prijatelj prijateljev in sovražnikov!"
3 Govori **Kisjonah**: "Glej, ko smo šli po zadnji ostanek iz votline v mojih gorah, si naročil, naj vzamemo s seboj dovolj kruha in vina, ker bomo tam našli veliko lačnih in žejnih! Takoj sem naročil, naj vzamejo s seboj veliko

kruha in vina, potem pa sem čakal pri votlini in v njej, ali bo prišel kdo, ki bi to potreboval! Toda glej, Gospod, nikogar ni bilo, da mu bi lahko izročili prineseno!
4 Ko pa smo prišli iz votline in si jo s Svojo močjo v Arhielu za večne čase zaprl, smo bili brez kruha in vina, in nihče od nosačev mi ni znal povedati, kdo jim je odvzel kruh in vino. Jaz tega v votlini in tudi zunaj nje v najbolj čudežnem trenutku res nisem opazil; toda dan nato, ko si Ti zapustil Kis, seveda vsa moja hiša ni govorila o ničemer drugem kot o Tebi, in - kakršni so pač ljudje, posebno ob tako čudežnih dogodkih - govorilo se je o vsaj še enkrat toliko dejanjih kot si jih, kolikor jaz vem, storil! Veliko takšnih pripovedovanih dejanj, o katerih so pripovedovali, da so videli, kako si jih storil, sem razglasil za izmišljotine razvnete domišljije pripovedovalcev, da niso nič drugega kot pobožna laž; toda pripoved o izginotju kruha in vina, ki smo ga vzeli s seboj, je tudi mene resno osupnila. Kajti resnično se nisem mogel spomniti, kaj seje zgodilo z vso to količino kruha in vina, ki smo jo vzeli s seboj, ker nismo nič od tega zaužili."
5 Rečem **Jaz**: "Vedel sem, da te bo to gnalo za Menoj; toda na tem resnično ni nič tako posebno velikega, kot si predstavljaš. Ker pa si že prišel, da bi si tudi glede tega prišel na jasno, ti moram zadevo vendarle pojasniti; in tako torej poslušaj:
6 Glej, v gorah so, tako v zraku kot tudi v zemlji, v vodi in v ognju, nekateri naravni duhovi, ki še niso prehodili poti mesa, ker se za to še ni ponudila priložnost, ob kateri bi pri človeški zaploditvi lahko našli vhod v meso, da bi se iz ženskega telesa v mesu rodili na svet. Množice takšnih še nerojenih duš so navzoče v vseh elementih.
7 Naravni duhovi, ki prebivajo v gorah, pa so iz zraka sprejeli neko večjo konzistenco (zgoščenost). Ti nimajo posebne potrebe, da bi bili zaplojeni v meso in se nato v mesu rodili iz žene; njim je ob precejšnji, včasih zelo ostri inteligenci ljubše, da ostanejo dokler je le mogoče, v svobodnem, nevezanem stanju. Imajo celo čut pravičnosti in se bojijo Božjega duha, o katerem imajo včasih dokaj jasno spoznanje, to se pravi zmeraj le nekateri izmed njih, ki so se že postarali; mladi, v to družbo sprejeti duhovi so navadno še zelo mračni in od časa do časa tudi hudobni in bi lahko povzročili veliko zla, če jih starejši ne bi krotili. Njihovo poglavitno opravilo je, da v gorah oblikujejo in urejajo vsakovrstne kovine ter jih gojijo v gorskih razpokah in žilah.
8 Takšni duhovi občasno uživajo tudi naravno hrano, in sicer zmeraj samo iz rastlinskega sveta. To počnejo ob težkem delu v kraljestvu gora pri preoblikovanju skalovja, pri odnašanju velikih delov gora, pri izčrpavanju notranjih, z vodo prenapolnjenih votlin in pri več podobnih opravilih, s katerimi so ti duhovi pogosto čezmerno zaposleni, da bi kot pogosto silno trpeči izgubili ljubezen do svojih gora in si zaželeli biti zaplojeni v meso, ker posebno odslej noben duh, ki ni prehodil poti mesa, ne more doseči popolne, žive, svobodne blaženosti.
9 Ti duhovi, Moj ljubi Kisjonah, in posebno tisti, ki oskrbujejo tvoje gore, so imeli nadvse težko delo, ker so morali zakriti gnusno votlino in zato jih je bilo treba okrepčati s kruhom in vinom! In glej, ti so tisti, na katere sem mislil, ko sem rekel: `Srečali bomo veliko množico lačnih in žejnih, ki bodo potrebni tega okrepčila!' Ne da bi kaj ostalo, so jo použili, in nato na ukaz Mojega

angela tudi popolnoma opravili nadvse težko delo. To je zdaj povsem jasen odgovor na tvoje vprašanje. - Si ga dobro razumel?"

65. Legende o rudarskih duhovih. 0 čarovnijah

Reče **Kisjonah**: "Da, Gospod, povsem sem ga razumel, in to toliko bolj, ker so mi rudarji, ki v mojih gorskih rovih kopljejo vsakovrstne rude, pogosto pripovedovali, kako jim je včasih izginila hrana, kruh in vino, in niso vedeli, kdo med njimi naj bi si bil privoščil takšno tatinsko šalo! Ko so se lačni rudarji potem pošteno razjezili, so neredko zaslišali glasen krohot, in nekateri med njimi naj bi tudi videli kako so človeške postave, majhne kot otroci, pred seboj, in sicer modre, rdeče, zelene, rumene in tudi povsem črne barve, poskakovale sem ter tja.
2 Tako mi je šele pred kratkim pripovedoval tudi moj najstarejši rudar, da mu je bil modri možiček svetoval, naj v prihodnje kruh in vino nosi s seboj v usnjeni torbici, obešeni čez ramo - potem se lačni rudarski tovariši tega ne bodo mogli polastiti. In prav tako naj tudi nihče ne govori preglasno v gorskih rovih, nikakor pa naj ne žvižga ali celo preklinja; kajti vsega tega rudarski tovariši ne prenesejo in zato hudo zdelajo tiste, ki te zapovedi nočejo držati! Nihče naj se tudi ne smeje v globini gora; kajti tudi smeha ti tovariši ne prenesejo. Če bi moji rudarji hoteli včasih prepustiti kruh in vino tem njihovim tovarišem, bi jim ti za to pomagali z bogatimi najdbami plemenitih kovin.
3 Takšne legende sem navadno imel za pravljice, ker sam nikoli nisem doživel česa podobnega, čeprav sem prav pogosto hodil po rovih svojih gora; toda zdaj, po tej Tvoji dobrotni razlagi, mi je vse na las jasno! Edino tega vsaj v tem trenutku še ne morem razumeti: kako lahko gorski tovariši, ki so pravzaprav duhovi, uživajo naravno hrano! Le kako ta nekoliko grozljiva bitja jedo in pijejo?"
4 Rečem **Jaz**: "Približno tako kot ogenj použije stvari, ki se jih polasti! Vrzi vanj kapljo vina ali košček kruha, pa boš videl, kako hitro bo oboje izginilo! In glej, približno tako uživajo duhovi ali gorski tovariši naravno hrano. Hitro razkrojijo materialno in duhovno-substancialno, ki je v materiji, ga spremenijo v svoje duhovno bitje, sprejemajoč ga v svoje - in to v enem samem trenutku! - Zdaj veš tudi to in ti glede tega ni treba več beliti glave."
5 Reče **Kisjonah**: "Gospod, zahvaljujem se Ti za to sporočil, ki zdaj vso mojo čud razveseljuje, ker še jasneje spoznavam, da vse to, kar me od vseh strani obdaja, ni nič drugega kot življenje samo."
6 Rečem **Jaz:** "Zelo dobro, Moj najljubši prijatelj! Toda prosim te le za to, da tako ti kot vsak, ki je zdaj zvedel za to, ohrani zadevo zase, kajti vsakomur ni dobro, če bi vedel za to; vsi egiptovski in perzijski čarovniki so namreč neredko povezani z duhovi in škrati in z njihovo pomočjo izvajajo vsakovrstne čarovnije. Toda vse takšne čarovnije so gnusoba pred Bogom in tisti, ki jih izvaja, bo resnično težko kdaj prišel v Božje kraljestvo! Kajti takšni čarovniki zapirajo zgoraj omenjenim duhovom vstop v meso; in ko umrejo, postanejo ujetniki takšnih nezrelih duš in jih je nadvse težko teh osvoboditi, ker od teh nezrelih, nagih naravnih duš nenehno sprejemajo vase, samo naravno. Povem vam: Preklet naj bo čarovnik! Kajti nikoli se še ni zgodilo, da bi kak pravi čarovnik s svojo čarovnijo povezal kakršen koli vsaj

malce dober namen! Povsod se najočitneje kažeta najhujša lakomnost in sla po dobičku, poleg tega pa tudi najošabnejša sla po oblasti, in takšni duhovi morajo dobiti svoje poniževalno plačilo v najglobljem peklu!"
7 Reče **Faust**: "Gospod, Gospod, tedaj bo pa slaba predla številnim čarovnikom in vedeževalcem v prostranem rimskem cesarstvu! Kajti ta vrsta ljudi uživa ravno v Rimu podoben ugled kot Bog in zmore z eno besedo ohromiti cesarjevo in voljo vsakega, še tako velikega in pogumnega junaka - nasprotno pa seveda tudi spet tako oživiti, da pred njegovim pogumom zadrhtijo gore!"
8 Rečem **Jaz**: "Da, prijatelj, tem ljudem, ki se imajo za polbogove, se nekoč pač ne bo najbolje godilo; kajti oni vedo, da tiste, ki niso posvečeni v njihovo umetnost, najsramotneje varajo in jih s takšnimi prevarami zapeljujejo k raznim grozodejstvom. Zato se takšnim sleparjem tudi nikdar ne more dobro goditi; kajti oni resnično prodajajo prazen nič za veliko denarja in so pravi povzročitelji neštetih grozot in grehov za uničenje ljudi!"
9 Reko **mnogi**: "Toda če bi se poboljšali, ali tudi potem ne bi mogli postati blaženi?"
10 Rečem Jaz: "Da, da, če bi se poboljšali, potem bi tudi oni lahko postali blaženi; toda ravno to je žalostno, da so prav takšni ljudje najmanj primerni za poboljšanje! Morilci, roparji, tatovi, vlačugarji in zakonolomci se lahko spreobrnejo, in tudi cesar ali kralj zlahka odložita svojo krono; toda čarovnik se ne loči od svoje čarovniške palice! Kajti njegovi nevidni pajdaši tega ne dopuščajo in ga zmeraj ukrotijo, če bi se hotel ločiti od njih.
11 Zato ponavljam: Prekleta naj bo zla čarovnija; kajti po njej so prišli vsi grehi na ta hudobni svet!
12 Kdor hoče delati čudeže, mora imeti za to notranjo moč od Boga; in potem naj naredi čudež samo tam, kjer to terja največja nuja!
13 Tistega, ki dela lažne čudeže in prerokuje z vsakovrstnimi izreki in znamenji, pa ni treba več prekleti, kajti ta je že tako preklet po svoji volji. Zato se varujte zle čarovnije in tudi vedeževanja; kajti vse to je največje zlo za človekovega duha!"
14 Vse, ki so slišali te besede, so jih skoraj povsem prestrašile in vprašali so, ali zanesljivim vremenskim napovedim, izvirajočih iz prastarih izkušenj, ne kaže verjeti.
15 Rečem **Jaz**: "O da, če temeljijo na povsem znanstveno izračunljivi podlagi; če ne pa je tudi greh, ker človek pri tem sprejema drugo vero, ki slabi čisto vero v edino Božjo previdnost, in nazadnje bolj veruje v znamenja kot v edino resničnega, vsemogočnega Boga.
16 Kdor ostane pri čisti veri, sme prositi, in mu bo dano, za kar je prosil, četudi bi po izkušnji potrjena najhujša znamenja zemlje in zraka kazala največje nasprotje; kdor pa se zanaša na znamenja, naj se mu tudi zgodi po znamenjih. Farizeji se držijo znamenj in se dajo za drag denar plačati, da jih ljudem razlagajo; toda nekoč bodo tudi toliko bolj pogubljeni!
17 Ali ni vsega, kar rabi ljudem za znamenja, ustvaril Bog? Če pa je vse to ustvaril Bog, bo pač tudi ostal gospodar nad tem in bo vse vodil in ravnal! Če pa je edino Bog gospodar in vodnik vseh ustvarjenih stvari in pojavov, kako naj bi potem le-ti naznanjali kaj brez Njega? Ker torej tega nikakor ne morejo, naj človek prosi Boga, ki edini zmore vse, pa če kažejo znamenja

tako ali drugače! Ali ni to bolj tolažilno kot tisoč najzanesljivejših razlag znamenj?"
18 Reko **vsi navzoči** pri Moji mizi: "Gospod, to je zanesljivo in resnično! Če bi Ti hotel narediti, da bi ves svet tako mislil in ravnal, tedaj bi bilo na svetu drugače, kot je zdaj! Nam, ki smo zbrani okrog Tebe, je zdaj seveda lahko, ko imamo pri roki Tebe kot temelj vse biti in pojavnosti; toda mnogi stotisočkrat tisoči, nimajo te neprecenljivo velike sreče, da bi bili v Tvoji najsvetejši družbi in bi iz Tvojih ust slišali besede življenja! Gotovo tudi ti tako kot mi hrepenijo po Njem, o katerem preglasno pričuje vse stvarstvo; toda njihovi pogledi k zvezdam Te nikoli ne odkrijejo in njihovo veliko hrepenenje ni potešeno. Je mar čudno, da imajo potem pri takšnih ljudeh čudodelni čarovniki ter znamenja in njihovi razlagalci še prelahek uspeh, ker po Božjih rečeh hrepenečim ljudem nudijo nekaj, kar ima vendarle, četudi lažen videz, podoben Božjemu!?"

66. 0 čarovnikih in vedeževalcih

1 Tedaj spet spregovori **Cirenij** in zelo resno reče: "Gospod, popolnoma resnično je, da si Ti povsem zanesljivo Tisti, za katerega smo Te že od zdavnaj spoznali, in nihče izmed nas ne more tega zanikati; toda kljub temu Ti moram odkrito priznati, da v Tvoji razlagi o čarovnikih, razlagalcih znamenj in vedeževalcih skoraj nisem zasledil niti kančka Tvojega sicer dobro mi znanega usmiljenja in ljubezni! V takšnih okoliščinah in razmerah je vendarle edino od Tebe odvisno - kajti Ti sam zadajaš človeku silne udarce, ki zelo bolijo; toda gorje udarjenemu, če začne ob hudih udarcih kričati od bolečin! Ne vem pa, ali je to tudi prav!
2 Glej, ljudje na zemlji so gotovo večinoma slepi in neumni in zato tudi hudobni. Vprašam pa, v čem je tu krivda in od kod vzrok tega zla! In tako kot jaz zdaj, vprašuje na sto tisoče gotovo ne povsem nezrelih Rimljanov!
3 Nikakor ni mogoče domnevati, da je človek v prazačetku izšel iz Tvoje roke slab, in prav tako malo verjetno je, da se je že kdaj kakšen otrok rodil na svet kot hudič; če pa je bil prvi človek dober, kako je potem drugi ali tretji postal slab? Je bila takšna Tvoja volja ali volja tistega, ki gaje pozneje spočel? Torej seje vendarle moralo vse, tako kot se je, zgoditi po Tvoji volji! Če pa je vse to tako hotela Tvoja volja, čemu potem najhujša obsodba takšnih ljudi, ki so pravzaprav ubogo človeštvo samo rešili pred zanesljivim obupom, ker se mu Ti nisi hotel prikazati na njegovo vpitje?! Prosim Te, da bodi zato pravičen, toda ne trd; kajti ustvarjeno bitje nima orožja zoper svojega Stvarnika - lahko le prosi, prenaša, trpi in obupuje!"
4 Rečem **Jaz**: "Toda prijatelj Cirenij! Ali si že spet pozabil vse, kar si slišal tako od Mene kot tudi od obeh angelov? Sem mar rekel, da bom Jaz sam sodil in obsojal takšne ljudi? Saj si vendar še pred nekaj dnevi hotel pri priči kaznovati farizeje, ker so Me hoteli kamnati, in Jaz tega nisem dopustil! In zdaj se zdi, da bi se skoraj rad postavil na njihovo slabo stran! Ali morda znaš ti bolje postaviti človeka tako, da mora v tem položaju postati Božji otrok, če hoče? Glej, kako si še slaboten!
5 Ali res tako mojstrsko poznaš občo zgodovino vseh ljudi, da Mi lahko na podlagi te očitaš, da skrbim za vpijoče in iščoče šele zdaj in tega nisem prej počel nikoli?

6 Ali niso bili prvi ljudje v stalnem stiku z Menoj? Kdo je bil v času od Noeta do Mojzesa veliki duhovnik, v Salemu, ki se je imenoval Melkizedek, in je prebival obenem kot pravi kralj kraljev v Salemu? Kdo je bil potem Duh v skrinji zaveze? In ko je Duh iz skrinje stopil Vame - vprašujem: kdo sem zdaj Jaz?
124
7 Vpijoči so Me seveda hoteli dobiti z zvezd, ker sem jim bil, ko sem bil med njimi, preveč navaden in premalo božanski, ker se nisem hotel bleščati tako kot zvezde!"
8 Glej, kar te je zdaj tako ganilo, je bilo v bistvu zgrešeno, in Satan, ki je nekoliko opazil, da nosiš v sebi njegovo skrivnost, te je le malce potipal, in že si se hotel začeti prepirati z Menoj! Pomisli vendar, ali je mogoče, da imaš v tem, kar govoriš, prav!?
9 Ali sem lahko Jaz kdaj do koga trd ali krivičen? Ali pa sem krivičen, če ti za lažno, ponarejeno zlato ponujam pristno, najčistejše? Ali naj vas pustim pri starem, hudobnem in tudi nekoristnem praznoverju? Ali bi Jaz kot Gospod ne imel več pravice uničiti hudobne, uporne farizeje kot pati?! Toda, sem jih mar obsodil? Da, celo svojemu notranjemu sodniku bi postali plen, če jih ne bi Jaz čudežno rešil!
10 Glej, glej, kako si vendar še kratkoviden! Prijatelj, menim, da bi po vsem tem, kar si že slišal in videl, že moral postati malo daljnovidnejši !"
11 Cirenij in tudi vsi drugi Me prosijo za odpuščanje, saj spoznajo, da je njihovo mišljenje napačno; **Jaz** pa jih vse potolažim in rečem: "O, še večkrat boste na še hujših preskušnjah; toda tedaj ne pozabite tega dogodka in tega Mojega nauka, ki sem vam ga zdaj dal, sicer boste lahko kljub temu, da ste Me vsi videli in govorili z Menoj, zapadli v še večje skušnjave in prav tako odpadli od Mene in znova prešli v svet, v njegove laži in prevare ter postali povsem enaki tistim, o katerih mislite, da so Me iskali in klicali, in sem jim zato, da bi jih laže obsodil, namesto samega Sebe dal čarovnike in vedeževalce!" - Vsi znova prosijo za odpuščanje - in Jaz jih vse blagoslovim.

67. Gospod ozdravi besnečega človeka

1 Takoj nato pa pride iz mesta množica meščanov in oznani, daje neki človek pobesnel.
2 Jaz pa jih vprašam, kaj naj naredim s pobesnelim človekom.
3 In **meščani** govorijo: "Vemo, da si čudežni zdravnik, ker so nam to danes povedali farizeji in pripovedovali, kako si samo z voljo povsem ozdravil hišo starega Joza, in da si več kot samo nam dobro znani tesar Jezus! In tako te prosimo kot našega dobro znanega rojaka, da bi ozdravil tudi tega besnečega človeka!"
4 Vprašam **Jaz**: "Kako pa se je to zgodilo?"
5 Reko **meščani**: "Da, ljubi Mojster, to je dobil od steklega psa, ki ga je ugriznil, in to je strašno nevarno zlo, ki ga doslej še noben zdravnik ni mogel ozdraviti! Če umre, moramo sežgati z njim vred vso hišo; kdor bi se ga le dotaknil, bi kmalu nato tudi tako grozovito pobesnel! Zato smo ga dobro zaprli v njegovi hiši, da ne more na prosto, kjer bi povzročil veliko škodo. Ljubi Mojster, reši nas vendar te nadloge!"

6 Rečem **Jaz**: "Pojdite torej in ga pripeljite ven, da bo ozdravel on, in vsi, ki jih je že okužil, ko so ga ujeli in zaprli v hišo!"
7 Reko **meščani**: "O Mojster, kdo ga bo izpustil? Kdor se ga dotakne, je vendar že toliko kot zapisan strašni smrti!"
8 Rečem **Jaz**: "Če ne verujete in nimate zaupanja, tedaj ne morem pomagati niti njemu niti vam!"
9 Reko **meščani**: "Mojster, Jozovi hiši, ki jo je zadelo skoraj enako zlo, pa si vendar le lahko pomagal, in bolnikov niso pripeljali k tebi; torej bi vendar lahko pomagal tudi temu pobesnelemu, ne da bi ga bilo treba spraviti semkaj k tebi!?"
10 Rečem **Jaz**: "Joza je veroval, vi pa ne verujete in ste, nasprotno, prišli, da bi Me v svoji polovični veri preskusili, kaj bom storil z neozdravljivo pobesnelim. Zato vam znova povem: Spravite ga ven, tako bo pomagano njemu in vam! Vsi, ki ste tukaj, imate isto bolezen že v sebi in lahko izbruhne kaj kmalu; če pa verujete in ga pripeljete ven, naj bo ravno s tem uničen Satanov strup v vas!"
11 Na te Moje besede so vsi odšli in v kratkem pripeljali zvezanega pobesnelega, ki je bil videti strašno divji in je rjovel tako besno kot lačen lev. Ko so Moji številni gostje zagledali tega pobesnelega, se jih je polastil velik strah, in ženske so vse pobegnile v hišo; niso namreč imele poguma, da bi si ogledale to strašno spačeno in grozovito rjovečo podobo. Celo Moja mati se je skrila v hišo in Moji učenci so se prav tako umaknili, Juda seje skril za drevo; samo Cirenij, Faust, Kornelij, Kisjonah in Bor so ostali trdno ob Meni.
12 Tedaj sem rekel **Jaz** meščanom: "Odvežite ga in ga izpustite!"
13 Zdaj so se **vsi** prestrašili in kričali: "Gospod, tedaj smo izgubljeni!" - In meščani si tega tudi niso upali storiti, ker je drugo ljudstvo z učenci vred preveč kričalo!
14 Tedaj sem **Jaz** rekel Boru: "Pojdi tja in ga ti odveži; kajti on je že ozdravljen in ne more nikomur več škodovati!"
15 Zdaj je šel **Bor** pogumno k še besnečemu in dejal: "Gospod Jezus naj bo s teboj in bodi ozdravljen v Njegovem imenu!"
16 V tem trenutku se je besneči umiril; njegova že skoraj črna barva obraza je spet postala normalna kot prej, in s hvaležnim obrazom je prosil Bora, naj mu odvzame trde vezi; in Bor mu je pri priči razvezal vezi, ki so bile povsem čiste in ne popljuvane s peno. In ozdravljeni je prišel k Meni in se Mi goreče zahvaljeval za to nezaslišano dobro delo, ki sem mu ga izkazal, prosil pa Me je tudi, da bi ga v prihodnje obvaroval takšnega zla.
17 In **Jaz** sem mu rekel: "Ti in vsi, ki bi se gotovo od tebe nalezli tvoje bolezni, ste zdaj povsem ozdravljeni; toda v prihodnje bodite prijatelji ljudi in ne več prijatelji psov! Čemu morate imeti čezmerno število psov? Pse naj imajo tisti, ki jih potrebujejo pri lovu divjih, krvoločnih zveri, in pastirji velikih ovčjih čred kot varuhe pred volkovi, medvedi in hijenami; nihče razen teh ne potrebuje psa. Kdor pa ga že ima, naj ga ima dobro privezanega na verigi, da se reveži zaradi hudih psov ne bi bali priti v vaše hiše in vas prositi za miloščino. Kdor izmed vas v prihodnje ne bo upošteval tega nasveta, bo od svojih psov prejel enako plačilo, kakršnega si bil deležen ti.
18 Vzemite v svoje bogate hiše raje otroke revnih staršev kot pa nekoristne in zelo nevarne pse, pa vas ne bo nikoli prizadela najhujša steklina, ta izvira iz Satanovega strupa, ki ga nosijo v sebi psi!"

19 Po teh besedah Mi vsi obljubijo, da bodo svoje pse še isti dan pobili in teh živali odslej ne bodo več imeli. Nekaj malovernih pa Me vendarle vpraša, ali so zdaj res povsem rešeni tega zla in jih to ne bo nikoli več prizadelo.
20 Rečem **Jaz**: "0 vi maloverni! Kaj ne vidite, da je tisti, ki ste ga pripeljali, povsem ozdravljen? Če pa sem pomagal njemu, bom menda pomagal tudi vam, ki še zdaleč niste bili oboleli od takšne stekline! Če lahko prikličem mrtve iz groba, takšne bolezni pač ne bodo hujše zlo kot resnična smrt sama! Čas pa naj vam dokaže, da ste vsi spet popolnoma zdravi! Zdaj pa lahko odidete lepo mirno domov. Pojdite pa tudi k starešinam in farizejem, pokažite se, da ste povsem ozdravljeni, in darujte potem na oltarju dar, ki gaje zapovedal Mojzes gobavcem, ko so postali čisti!"
21 Po teh besedah se Mi vsi najprisrčneje zahvalijo in Me vprašajo, kako naj se Mi oddolžijo za to neznansko veliko dobro delo.
22 In **Jaz** rečem: "To verujte in storite, kar vas bodo farizeji in pismouki učili!"
23 Po teh besedah se potolaženi napotijo nazaj, takoj odidejo v sinagogo in pripovedujejo farizejem vse, kar se je tu zgodilo, in dajo za to obilen žrtveni dar.
24 **Farizeji** pa, ki prej niso še nič slišali o tem pobesnelem človeku, se začnejo nadvse čuditi in reko: "Resnično, to je ozdravljenje, ki ga zmore edino Bog! 0 čem takšnem v vsem Izraelu še nikoli ni bilo slišati! Resnično, ta človek dela reči, ki jih še nikoli ni naredil nihče izmed največjih prerokov! Ni bolezni, ki je ne bi mogel ozdraviti, in ni mrliča v grobu, ki ga ne bi zmogel znova priklicati v življenje! To je vendar človek, kakršnega še ni bilo na zemlji! Pojdite zdaj domov in vrnite se jutri, in potem se bomo z vami več pogovarjali o njem!"

68. Evangelij premožnim

1 Meščani se zdaj odpravijo domov in v ozdravljencu vrnejo njegovim otrokom očeta in povsem zdravega moža njegovi nadvse žalostni ženi, ki sprva komaj verjame svojim čutom, kmalu nato pa izbruhne v potok solza hvaležnosti in veselja in z otroki, ki jih je imela deset, pri priči pohiti k Meni in se mi z otroki vred na kolenih zahvaljuje za takšno njej in njenim otrokom izkazano dobro delo, o kakršnem še nikoli niso slišali. Obenem Me tudi prosi, da bi smela Moji hiši služiti z vsem, kar je v njeni moči, in tudi vsakomur drugemu, ki bi ji ga le hotel priporočiti!
2 Rečem **Jaz**: "Vse, kar boš zaradi Mojega imena storila revežem, bom vzel tako, kot da bi storila Meni! Moja hiša pa je zdaj dovolj preskrbljena za kratek čas, ki ga bom še preživel tu; kdaj pa bom spet prišel, boš že izvedela."
3 **Žena** joče od veselja in hvaležnosti in reče: "Gospod, ti najresničnejši Mojster, ki nam je dan iz nebes! Veliko premoženje imam; polovico ga bom takoj dala resnično ubogim, drugo polovico pa bom upravljala zanje, da bodo lahko pri meni zmeraj kaj našli. Kajti menim, da je to dobro, saj vem, da reveži ne znajo gospodariti z večjim premoženjem, navadno v trenutku preveč izdajo in potem ob stiski spet nimajo ničesar!"
4 Rečem **Jaz**: "Stori to, ljuba žena! Če bi tako storili vsi bogataši, reveži ne bi trpeli stiske; kajti stiska je huda reč in ljudi pogosto zapelje k večjim

zločinom kot bogastvo. Bogataš ostane vsaj javno pred svetom v časti in le redko zbuja v svetu toliko pohujšanja kot revež, ki ga stiska še prelahko naredi sposobnega za najslabša dejanja; toda neusmiljeni bogataš, ki izrablja reveže za izpeljavo svojih zločinov, je ob vsej svoji posvetni časti vendarle tisočkrat slabši kot najbolj pregrešen revež. Kajti revež postane zločinski zaradi stiske, bogataš pa je tvorec zločina v svojem prevelikem obilju.
5 Toda tako kot hočeš uporabiti svoje bogastvo ti, Moja ljuba žena, in ga boš tudi uporabila, je bogastvo blagoslov iz nebes in bo časno in večno svojim upravljavcem navrglo največji dobiček! Zato, kdor hoče biti res kreposten, naj bo zmeraj varčen in gospodaren, da bo ob stiski zmožen podpreti reveže in slabotne.
6 Povem vam vsem: Vaša ljubezen do vaših otrok naj gori kot luč; toda ljubezen do tujih otrok revnih staršev naj bo velik požar! Kajti nihče na svetu ni revnejši kot reven zapuščen otrok, naj bo deček ali deklica, to je vseeno. Kdor sprejme takšnega revnega otroka v Mojem imenu in poskrbi zanj telesno in duhovno tako kot za svojo lastno kri, ta sprejme Mene, in kdor Mene sprejme, sprejme tudi Njega, ki Me je poslal na ta svet in je popolnoma eno z Menoj!
7 Če hočete v svoje hiše pritegniti Božji blagoslov in ga kot dobro obdelano njivo povzdigniti v bogato žetev, ustanovite v svojih hišah drevesnice za revne otroke, in obdarjeni boste z vsemi blagoslovi, tako kot visoko narasla reka s peskom in gruščem zasuje nižje ležečo ravnino, ko jo poplavi; toda če boste zavračali revne, lačne otroke in jih povrh vsega še nadrli, kot da bi vam bili že povzročili kakšno nepopravljivo škodo, se bo blagoslov umaknil od vaše hiše tako, kot se umirajoči dan umakne noči, ki ga zasleduje s hitrimi koraki. Gorje tedaj takšnim hišam, ki jih bo doletela takšna noč! Resnično, v njih se ne bo začelo daniti nikoli več! In zdaj pojdi, Moja ljuba žena, domov in stori, kar si se namenila, in spomni se predvsem ubogih vdov in sirot!"
128
8 Po tem nauku žena s svojimi otroki vstane, se mi z otroki vred še enkrat zahvali in končno glasno zakliče: "O Bog Abrahamov, Izakov in Jakobov, kako velik, dober in svet, in kako neskončno mogočen in moder si Ti, ki si nam ubogim grešnikom dal človeka iz Tvojega srca, ki zmore ozdravljati vse naše slabosti, telesne in duhovne! Tebi, sveti Oče, edinemu vsa hvala, vsa ljubezen, vsa čast in vsa slava vekomaj! 0 Ti sveti Oče, kako si vendar dober njim, ki zaupajo edino Vate! Ostro sicer kaznuješ vse, ki ne spoštujejo Tvojih zapovedi; toda če Te potem skesani grešnik znova kliče: `Ljubi sveti Oče, odpusti meni slabotnemu!', potem ga sveti dobri Oče takoj spet usliši in mu s Svojo vsemogočno roko pomaga iz vsakršne stiske!
9 0 ljudje, vzemite si me za zgled! Tudi jaz sem bila grešnica, in Bog me je silno pokoril s Svojo zmeraj sveto kaznovalno šibo; toda nisem omahovala v svojem zaupanju, kesala sem se svojih grehov in srčno molila k Očetu v nebesih; in glejte, On, edino On je uslišal moje prošnje in mi prečudežno pomagal iz največje in najstrašnejše stiske!
10 Zato zaupajte in se zanašajte vsi samo Nanj! Kjer noben človek ne more več pomagati, tam pride On in pomaga nesrečnemu! Zato Ga hvalite vsi neprenehoma! Kajti edino On lahko vsakomur resnično pomaga! Tebi, ljubi poslanec iz nebes, pa se tudi še enkrat zahvalim; kajti ti sam moraš biti sveto orodje v roki vsemogočnega Boga!"

11 Ta eksklamacija (vzklik), ki je, ne da bi se žena tega zavedala, veljala edino Meni, Me je tako globoko ganila, da so Mi pritekle solze, in sem se moral obrniti vstran.
12 To pa je opazil **Cirenij** in rekel: "Gospod, kaj Ti je, da jokaš?"
13 In **Jaz** sem odgovoril: "Prijatelj, takšnih otročičev, kot je ta, je prav malo na zemlji! Mar Jaz kot Oče, ki ga je tako prisrčno hvalila, ne bi bil od veselja ganjen do solz? O, povem ti: bolj kot vsak drugi oče! Glej, ta je takšna, kot bi morala biti vsaka, in Jaz sem je nepopisno vesel! Toda tudi ona naj se zaveda, kaj je to, da sem Jaz od velikega veselja jokal nad njo!"
14 Po teh besedah sem Si Jaz obrisal solze in rekel ženi, še vsej goreči edino za Boga, in njenim otrokom: "Ti Moja ljuba žena! Ker je tvoja ljubezen in tvoja vera do Boga tako močna, kakor se le še redko najde, te take, kot si zdaj, vendarle ne morem odpustiti. Pošlji najstarejšega sina po svojega moža, da naj pride sem; kajti z njim se moram pogovoriti še marsikaj zelo pomembnega!"
15 Po teh besedah deček takoj odhiti v mesto in se v kmalu vrne z ozdravljenim očetom.
16 Ko sta prispela, sem mu **Jaz** rekel: "Prijatelj, poklicati sem te dal, da ne boš popolnoma ozdravel le na telesu, marveč predvsem na duši, ki bo večno živela, in da boš vedel, kaj pomeni vse to, kar se je tukaj zgodilo. Najprej boš ta večer Moj gost s svojo ljubo ženo in svojimi otroki, in potem boš tukaj marsikaj videl in slišal in iz tega zlahka spoznal, kdo je Tisti, ki te je ozdravil. Ko se bosta ti in tvoja žena tega zavedela, vama bo še tisočkrat laže pri srcu, in spoznal boš, da si popolnoma ozdravljen.
17 Preden pa pride čas večerje, narediva kratko pot do nove sinagoge, ki jo je zgradil Jair, in Jair, njegova žena, njegova hči, njen mož Bor, Cirenij, Kornelij, Faust, Kisjonah, tvoja žena in tvoji otroci naj naju spremljajo. Tam boš videl nekaj, kar te bo zelo utrdilo v tvoji veri!"
18 Reče ozdravljenec, ki se je imenoval Bab: "Mojster, zgodi se, kar in kakor hočeš ti! Pripravljen sem Ti slediti do konca sveta."
19 Po teh Babovih besedah se vsi pri priči odpravimo k sinagogi, do katere je bilo mogoče priti v četrt ure zmerne hoje, zlagoma pa v pol ure.

69. V Jairovi grobnici

1 Tako smo tudi kmalu prispeli tja, stopili v sinagogo in se napotili v grobnico, v kateri je bila Sara ležala že več kot štiri dni, tam so še ležali mrtvaški povoji in prti, s katerimi je bilo ovito Sarino truplo. V grobnici je ležalo tudi še neko truplo iz kroga Jairovih prijateljev; to je bil dvanajstleten deček, ki je zaradi hude bolezni umrl že pred pol leta; ta je ležal v krsti iz cedrovega lesa in je že do kosti razpadel.
2 Ob pogledu na to krsto so prišle **Jairu** solze v oči, in na pol jokaje je rekel: "Kako huda stvar je vendar ta svet! Na njegovih tleh zrastejo najnežnejše cvetlice, in kaj je njihova usoda? Da umrejo in preminejo! Balzamski vonj vrtnice vse prehitro odvratno zasmrdi, in nežna, nedolžna lilija razširja med svojim trohnenjem odvraten smrad; nebesna modrina hijacint postane mrtvaško rumenkasto siva, in nagelj umre - enako kot tisoči njegovih ljubko dehtečih bratcev.

3 Ta deček je bil, lahko bi rekli, angel! Strah Božji ga je preveval že od zibelke, in v svojem desetem letu je že razumel Pismo in je izpolnjeval zapovedi kot pobožen odrasel Jud; skratka, njegova resnično otroško pobožna življenjska pot in njegove do občudovanja prebujene duhovne sposobnosti so upravičevale najlepše upe. Toda tedaj gaje napadla huda bolezen, in noben zdravnik je ni mogel premagati, in tako je umrlo v tem dečku vse, kar bi lahko v kratkem upravičeno pričakovali od njega.
4 Ob tem bi pa vendarle lahko vprašali, zakaj Gospod Bog, ki je poln ljubezni in usmiljenja, prizadene kaj takega ljudem, ki upajo in zaupajo Vanj! Tisoč revnih otrok brez strehe nad glavo in vsake izobrazbe tava okrog in Bog jih ne pokliče s te zemlje; toda otroci takšnih staršev, ki imajo vsakršno premoženje, da lahko dajo svojim otrokom tisto vzgojo, ki je lahko edina Bogu všeč, morajo navadno zapustiti ta svet! Le zakaj je tako?
5 Če je Bogu všeč, da postavi na to zemljo same divjake, ki zmorejo spregovoriti komaj pet besed, tedaj Bog stori prav, če vsakega otroka, ki začenja kazati le nekoliko boljšega duha, pri priči vzame z zemlje in pusti poleg opic živeti same bedake! Če pa gre Bogu za to, da bi imel na tej zemlji v duhu prebujene, pobožne, Boga spoznavajoče in ljubeče ljudi, se mi zdi, da bi moral Bog na življenje takšnih otrok paziti bolj, kot je to žal bilo doslej !"
6 Rečem **Jaz**: "Moj ljubi prijatelj Jair, govoriš pač, kakor razumeš, po človeško; toda Bog dela, kakor On na Svoj Božji način od vekomaj ume in razume in tudi mora umeti in razumeti, sicer tebe in vsega, kar je tu, ne bi bilo! Poleg tega pa si s svojimi očitki vendarle krivičen do Boga.
7 Kajti, če bi Bog vse otroke, ki že v svojem otroštvu pokažejo duha in nadarjenost, vzel s sveta, bi bili vi vsi, ki ste zdaj tu pri Meni, že strohneli v zemlji! Ker pa ste zdaj še tu in to že kar precej v letih, je tvoj očitek zoper Boga krivičen! Kajti v svojem otroštvu ste tudi vi prav tako kazali posebno veliko duha, bili ste otroci v vsakem pogledu nadvse premožnih staršev, in Bog vas je kljub temu pustil živeti, poganom pa je zaradi griže in drugih hudih bolezni vzel več tisoč otrok s te zemlje, zaradi tega so revni starši prav toliko trpeli kakor starši tega dečka, ki še živijo in so namesto tega dečka posvojili tri revne otroke. Ti trije otroci so zdaj povsem vredni nasledniki tega edinca, ki so ga zaradi njegovih velikih talentov ljubili bolj kot Boga, sčasoma preveč razvadili in pomehkužili, tako da nazadnje ne bi niti najmanj izpolnil visoko letečih pričakovanj svojih staršev; nazadnje ne bi nastalo iz njega nič drugega kot domišljav, ponosen in svojeglav bedak, s katerim ne bi mogel noben višji duhovnik nič opraviti!
8 Bog pa je to vnaprej videl, ga ob pravem času vzel s tega sveta in ga dal onstran angelom v boljšo vzgojo, da bo lahko toliko prej dosegel tisti cilj, ki mu gaje, kakor vsakemu človeku, Bog posebej postavil.
9 Poleg vsega tega pa je Bog tudi predvidel, da bo zdaj prišel čas, ko naj bo za vas, redke, poveličano Božje ime. In glej, zato je tudi Bog dopustil, da je ta deček že pred poldrugim letom umrl, da bo že ves strohnel, ko ga bo Gospod Bog znova obudil. Zato dvignite krsto in jo odprite!"

70. Obujenje Jozoeta

1 Po teh besedah se Bor in Kisjonah takoj spustita v grobnico in skušata dvigniti krsto; toda ne zmoreta je niti premakniti; bila je namreč zelo težka,

ker je bila narejena iz cedrovega lesa, poleg tega pa je imela še veliko težkih okraskov iz železa, zlata in srebra. Po več poskusih je **Bor** rekel: "Gospod, krsta je pretežka, nikakor ji nisva kos! Kolikor vem, so to krsto položili v grobnico s stroji in jo po naravni poti lahko dvignemo spet samo s stroji!"
2 Rečem **Jaz**: "Pridita torej iz grobnice; oba mladeniča, ki sta tukaj, naj jo dvigneta!" - Bor in Kisjonah hitro stopita iz grobnice in mladeniča pri priči dvigneta krsto s takšno lahkoto, kot bi imela opraviti s puhom.
3 **Bab** je s svojo ženo in otroki ostrmel in je ves začuden nad takšno močjo obeh mladeničev rekel: "To pa je neverjetna moč in krepkost! Ta dva nežna dečka, od katerih nobeden ne more biti starejši od petnajst let, sta se igrala - kot vihar s puhom - s tem bremenom, ki mu dva krepka moža nista bila kos! A, o čem takem še nikoli ni bilo slišati!"
4 Rečem **Jaz**: "Dovolj o tem, kajti zdaj boš priča še večjim rečem! Toda resno vam polagam na srce: o tem ne govorite nikomur, niti Mojim učencem ne! Kajti zanje še zdaleč ni prišel čas; ko pa bo čas, bodo že tako in tako vse izvedeli. - Zdaj pa odprite krsto, da bomo videli, koliko je deček že strohnel!"
5 Krsto so takoj odprli in Borove spretne roke so iz prtov in povojev razkrile vsem navzočim nekaj najmočnejših kosti povsem strohnelega dečka. Vsi so si vidno zgroženi ogledali bedno okostje.
6 In **Faust** je rekel: "Ecce homo! Glej, tudi to je človek! Lepa usoda bujnega mesa človeštva! Grozljiva lobanja, skromno pokrita z nekaj zlepljenimi lasmi; upadla, zeleno rjava koža na prsih, tu in tam predrta z napol strohnelimi rebri, črna hrbtenica, na kateri še visi nekaj ostankov strohnelega črevesja, pokritega s plesnijo. Končno noge - kako strašno iznakažene so vendar videti; polne trohnobe in plesni! Naši nosovi pa tudi zaznavajo, da zdaj nismo v prodajalni trgovca z balzamom; kajti smrad je močnejši, kot bi pričakoval! Ne, to je podoba, ki je povsem primerna, da vzbudi v človeku kar se da zaničljiv odnos do njegove biti, ker navsezadnje čaka vsakega izmed nas takšna usoda! Zaradi tega dajem sežiganju trupel veliko prednost pred pokopi."
7 Rečem **Jaz**: "Toda, če ima Sin človekov oblast obuditi in priklicati nazaj v življenje tudi takšna telesa in tudi vse, kar od Adama naprej povsem strohnelo počiva v zemlji, ali tudi tedaj takšna podoba vzbuja grozo ljudem te zemlje? Ali more imeti smrt še kaj strašnega na sebi, če se je Mojster dvignil nad njo? Da boste vi, ki ste tukaj, videli, da imam Jaz kot Sin človekov na tej zemlji, vso oblast, in lahko prikličem v življenje tudi takšna telesa in jih znova in nesmrtno oživim, naj postane priča za to ravno ta deček!"
8 Nato **rečem** dečku: "Jozoe, rečem ti, vstani in živi, in pričuj, da imam Jaz oblast obujati tudi takšne mrtve, kakršen si ti!"
9 V tem trenutku je nastal močan veter; plesen trohnobe je izginila, nad kostmi se je hitro dopolnila koža, in pod njo je začelo telo prav tako kipeti do popolne oblikovanosti kot s kvasom pomešano testo v košarah za kruh, in v nekaj trenutkih je popolnoma oživljen deček vstal iz odprte krste, takoj prepoznal Jaira, Fausta in Kornelija, ki jih je dobro poznal iz Nazareta, in posebno Jaira vprašal: "Toda, ljubi ujec, kako pa sem prišel v to krsto? Kaj se je zgodilo z menoj? Saj sem bil vendar pravkar še v prijazni družbi in resnično ne vem, kako sem nenadoma prišel sem!"
10 Reče **Jair:** "Moj ljubi Jozoe, Njega poglej, ki stoji poleg tebe, to je Gospod nad življenjem in smrtjo! Ti si bil telesno mrtev in si že poldrugo leto ležal tu

v tej krsti, in nobena človeška oblast ti ne bi mogla vrniti življenja za to Zemljo; toda Ta, ki je sicer tudi videti kot človek, je pa veliko več kot to, te je od mrtvih priklical v življenje! Zato se tudi edino Njemu zahvali za to življenje, ki ti je znova podarjeno!"
11 **Deček** Me je debelo pogledal in Me opazoval od glave do pet in čez nekaj časa zrelejšega in jasnejšega spominjanja rekel: "Tole je vendar ravno Tisti, ki me je poklical od lepe družbe in mi rekel: `Jozoe, pridi, kajti na zemlji Mi boš moral biti priča, da Mi je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji!'
12 In jaz sem Mu voljno sledil; kajti takoj sem opazil, da je izšel iz Boga in nosi v Sebi polnost Božje moči in oblasti nad vsem, v nebesih in na zemlji. Takšnega, kakor je tukaj, sem Ga videl pred tem v duhovnem svetu, kjer sem zagotovo bil, ko meje poklical, naj se vrnem v ta svet.
13 Šele zdaj mi postaja vse jasno in zdaj tudi vem, da sem že živel na tej zemlji in potem umrl; toda kakšno je bilo umiranje, ne vem! Kajti komaj sem menda zapustil ta svet - ne vem, kako - sem tudi že bil v neki lepi hiši in v zelo ljubi družbi, kjer sem se dobro počutil. Tu in tam sem videval tudi svoje starše, brate in sestre in se pogovarjal z njimi o Božjih stvareh, ki so mi jih pokazali in me jih naučili moji bolj izkušeni tovariši. Toda tega Svetega vseh svetih prej še nikoli nisem videl, razen nekaj trenutkov prej, preden sem se vrnil na ta svet!"
14 Tedaj rečem **Jaz** mladeničema: "Priskrbita mu oblačilo in nekaj kruha in vina, da se njegovo meso okrepi in bo lahko šel z nami v Nazaret!" - Ko sem mladeničema to zapovedal, sta že bila z zahtevanim tu.

71. Bab in njegova žena strmita nad čudežem. Obljuba nesmrtnosti Jozoetu

1 To je bilo za našega Baba in njegovo ženo preveč, in **žena** je rekla možu: "Ljubi Bab, mar ne vidiš, da sva midva velika grešnika in da je tu v človeku Jezusu polnost Boga? Ali ni On Tisti, ki so Ga napovedovali vsi preroki do Zaharija in njegovega sina Janeza? Ali ni On Tisti, ki Ga je David imenoval svojega Gospoda, ko je govoril: `Gospod je rekel mojemu Gospodu'? Ali ni On Tisti, o katerem je prav veliki David govoril: `Odprite mestna vrata in široko odprite duri, da vstopi kralj slave! Kdo pa je kralj slave? To je Gospod Jehova Sabaot!'? Moj soprog, tu je Jehova in nihče drug! Midva pa sva grešnika in sva nevredna stati pred Njim! Pridi, da se očistiva po Mojzesovi postavi, šele potem se lahko vrneva in se Mu približava!"
2 Rečem **Jaz** obema globoko ganjenima človekoma: "Tisti, ki lahko obuja mrtve, vaju lahko očisti tudi brez Mojzesa! Zato ostanita; kajti Mojzes ni več kot Jaz in Tisti, ki ga je obudil v to, kar je bil! Vajini grehi so vama odpuščeni in tako sta čista in ne potrebujeta več Mojzesa; kajti Mojzes ni nič brez Mene!"
3 Reče **Bab**: "Če je tako, o čemer niti najmanj ne dvomim, tedaj ostaneva; kajti bolj čisto kot sam Vsemogočni naju Mojzes ne bo nikoli umil!"
4 Reče **žena**: "Jaz sem zmeraj samo dekla svojega gospoda in zato naj se zgodi, kar hočeš in spoznaš, da je prav! Toda mene skoraj duši ta presveta Božja navzočnost!"

5 Rečem **Jaz**: "Žena, slišal sem tvoje bogočastje v Nazaretu, in sem storil to, kar si zdaj videla, predvsem zaradi tebe! Zato boš pač že lahko vzdržala pri Meni! Toda zdaj vam vsem povem, da o tem nikomur ne smete povedati niti zloga, in sicer ne zaradi Mene in tudi ne zaradi vas, marveč edino zaradi mnogih nevernih ljudi, da ti ne bi prisiljeno verovali v Sina človekovega, temveč svobodno, ko jim bo oznanjen evangelij!
6 Kajti zdajšnje ljudi bi takšno znamenje kakor z železnimi verigami prisililo verovati Vame, to pa bi njihovemu svobodnemu življenju zelo škodovalo, poznejši potomci pa takšnih pripovedovanih znamenj kot pretiranih tako in tako ne bi sprejeli, imeli bi jih zgolj za izmišljotine človeške domišljije in bi se tako spotikali nad čistim naukom in večno resnico; in tako je bolje, da takšna Moja dejanja ostanejo povsem zamolčana, ker ne bi nikomur nič koristila - posebno v tej Moji prvi poučevalni dobi.
7 Ti Jair, ki boš dečka Jozoeta pozneje, ko bo ugoden čas za to, znova peljal k njegovim staršem, ga zelo vestno in natančno pouči, kako naj to stvar vzame sam zase. Veruje naj, toda pri tem naj si ne želi vzbujati pozornosti pri ljudeh! Ker je zdaj obujeni deček že prestal trohnenje, telesno ne bo več umrl; ko bo namreč prišel njegov čas, ga bo angel poklical in svobodno bo sledil temu klicu, in potem ga nobeno umrljivo oko na tej zemlji ne bo videlo nikjer več.
8 Ker je deček povsem použil kruh in vino in se že precej mrači, pojdimo zdaj domov!"
9 Pri priči se odpravimo iz sinagoge, katere grobnico sta Jair in Bor za nami spet zaprla, potem ko sta prej prosila oba mladeniča, naj spravita krsto nazaj v grobnico, kar sta tudi v trenutku naredila.

72. Resnično bogoslužje

1 Zunaj Mi reče **Cirenij**: "Gospod, če bi se kaj takega zgodilo v Rimu, bi celo kamni padli pred Teboj na kolena in Te glasno molili; mi pa se tukaj delamo, kakor da bi se zgodilo nekaj povsem navadnega! Gospod, bodi vendar potrpežljiv - z našo slabostjo ali z našo neumnostjo!"
2 Rečem **Jaz**: "Če bi to hotel, bi vendar prišel na svet v Rimu namesto v Nazaretu! Storite samo to, kar Jaz od vas zahtevam! Vse, kar je več od tega, sodi v poganstvo in je greh. Ali še zmeraj ne veš, da je `Boga ljubiti nad vse in svojega bližnjega kakor samega sebe' neizmerno več kot Gospodu nebes in zemlje postavljati bedne templje iz kamenja in lesa?
3 Če sta, kot je govoril Salomon, celo nebo in zemlja premajhna, da bi obsegla Božje veličastvo, kaj naj bi potem bedna kamnita zgradba iz klesanih kamnov ali opeke, ko je vendar vso zemljo prav tako kot vso neskončnost ustvaril Bog?!
4 Povej mi: Kaj bi rekel oče svojim otrokom, če bi bili ti dovolj neumni, da bi iz očetovih iztrebkov zgradili kot muha veliko hišico ali tudi večjo, in bi potem prav tako iz očetovega blata naredili podobo, ki bi predstavljala očeta, in ko bi bilo vse to končano, bi poklekovali pred templjem iz blata ter tako častili in molili svojega očeta? Kaj bi storil ti, če bi ti tvoji otroci naredili kaj takšnega, in če bi jim kaj takega tudi zavrnil kot neumno in svinjsko in tebe povsem nevredno, oni pa bi se kljub temu toliko bolj vneto plazili okrog templja iz gnoja in častili tvojo podobo iz istega materiala, da, celo proti tvoji

volji vse svoje morda vendarle nekoliko jasneje misleče brate s kaznimi na življenje in smrt silili k temu in zahtevali od njih še nabožen davek? Povej, kaj bi storil? Bi te lahko razveseljevalo takšno nadvse svinjsko neumno čaščenje tvojih otrok?
5 Glej, zelo močno zanikaš to v svojem srcu in Jaz ti povem, da bi bilo takšno čaščenje neumnih otrok njihovega zemeljskega očeta še veliko boljše, kakor pa je človeško čaščenje Boga v templjih! Kajti otroci bi za svojo graditev templjev uporabili vsaj tisto, iz česar je dobil oče svojo hrano; ljudje pa gradijo iz Satanovega gnoja - templje, in molijo v njih svojega Boga in Očeta! Povej, kako ti je zdaj všeč takšno bogočastje - in čaščenje?"
6 Reče **Cirenij**: "Gospod, zdaj bi najraje s tisoč strelami uničil vse templje na zemlji!' Tvoja dva angela bi to storila v enem samem trenutku, in vsi templji bi se spremenili v prah!?"
7 Rečem **Jaz**: "Prijatelj, to se je dogajalo, se že dogaja in se bo v prihodnosti še zelo pogosto zgodilo, in ljudje kljub temu ne bodo prenehali graditi templjev! Jeruzalemski bo opustošen in od malikovalskih templjev ne bo nič več ostalo. Toda namesto teh redkih bodo zgradili več tisoč drugih, kajti dokler bodo na zemlji prebivali ljudje, bodo tudi gradili templje, velike in majhne, in bodo v njih iskali svoje zveličanje; toda le redki se bodo lotili graditve živega templja za Boga v srcu, kjer edino more in mora biti vredno spoznan, čaščen in moljen, ker je edino to pogoj za večno življenje duše!
8 Dokler bodo ljudje prebivali v palačah, in jih bodo zaradi palač slavili in častili tisti, ki ne morejo imeti palač, bodo poleg palač zgradili tudi tempelj za kakršnega koli boga in ga v njem častili, če ne v resnici, pa vsaj v poviševanje in poveličevanje graditelja palače in templja.
9 In tako se bo zgodilo, da si bodo ljudje prilastili čast, ki bi jo morali dajati Bogu; plačilo za njihova dela pa se bo potem tudi izčrpalo v tem, kar so si sami vzeli ! Onstran pa ne bodo spoznavni in vrženi bodo v najhujšo temo, kjer bo njihova usoda jok in škripanje z zobmi, to je večni prepir in boj zaradi velike teme! Zato pustimo za zdaj vse tako, kot je; kajti vsi vozli bodo šele onstran povsem razvozlani!"

73. Večerja pri Mariji

1 Ko sem Cireniju to povedal, smo tudi že dospeli domov, kjer nas je že čakala obilna večerja, kot po navadi sestavljena iz kruha, vina in množice dobro pripravljenih rib. Deček Jozoe je bil posebno željan rib in se je z velikim veseljem lotil bogato obloženih miz.
2 Jair pa mu je rekel: "Moj ljubi nečak, ne bi se smel tako hlastno lotiti večerje, ker tvoj tako rekoč na novo ustvarjeni želodec menda še ni zmožen prenesti prevelike količine teh zemeljskih jedi!"
3 Je rekel **deček**: "Ljubi ujec, bodi zaradi tega povsem brez skrbi! Tisti, ki me je obudil od mrtvih, bi mojemu želodcu gotovo ne vsadil tolikšne želje po hrani, če bi želodcu resnično škodovalo sprejeti vase nekoliko več hrane kot sicer v zmeraj nasičenem stanju; kajti za človeka ni šala biti poldrugo leto mrtev in brez hrane! Če bi to sam doživel in bi imel v sebi moj na novo ustvarjeni želodec, bi zlahka razumel mojo veliko željo po hrani. Toda vsak človek ne more (priti) v moj položaj in zato se v tej zadevi tudi ne more začeti prepirati z menoj. Za Tistim, ki me je obudil, vem jaz sam najbolje, kaj je

zame prav, in nikar ne skrbi, da mi bo zdaj škodovalo teh nekaj rib, kos kruha in kozarec vina!"
4 Reče **Jair**: "Zaradi mene, jaz ti vse iz srca privoščim; samo dobro sem ti hotel."
5 Po tem kratkem pogovoru med Jairom in njegovim nečakom Jozuejem smo sedli k mizam ter prav veseli in dobro razpoloženi povečerjali; in pri tem se je veliko govorilo o marsičem, kar se je bilo zgodilo in kaj se bo najbrž govorilo o tem v Jeruzalemu.
6 Učenci pa so se spraševali o dečku in niso vedeli, kaj z njim. Vprašali so dečka in Jaira, ter oba mladeniča, ki sta tudi sedela z nami pri glavni mizi, kaj je vendar s tem dečkom. Gotovo tiči za tem nekaj izrednega; kajti še predobro jim je bilo znano, da Gospod ni imel navade, da bi se preveč ukvarjal s povsem navadnimi dečki. Toda učenci so vpraševali zaman, saj jim na to ni nihče zadovoljivo odgovoril.
7 Ko pa je **Marija** opazila, kako nestrpni so učenci, jim je rekla: "Kar vam je potrebno, vam ne bo zamolčano; to vam pa očitno ni potrebno, zakaj potem to raziskujete? Storite, kar vam On poreče, in nikoli ne želite vedeti več, kot vam On razodene, kot je za vas nujno potrebno, tako boste živeli in ravnali v skladu z Njegovo voljo in boste zanesljivo sprejeli večno plačilo; vse, kar hočete proti Njegovi volji, pa je greh zoper Mojstra, ki je vaš Zveličar - telesno in duhovno! Zapomnite si ta nauk!"
8 Po tem res modrem opozorilu matere Marije so učenci prenehali razglabljati o dečku in so se le med seboj pogovarjali o njem, in Peter se je obrnil na Mojega ljubljenca Janeza in ga vprašal, kaj misli o tem dečku.
9 Toda **Janez** mu je rekel: "Ali si preslišal ljubeznive besede čudovite matere, da te še kar naprej mika izvedeti, kar nam iz gotovo nadvse modrih razlogov Gospod za zdaj ni voljan razodeti? Glej, mene pa to sploh ne mika; vemo, kar verno, in to je dovolj! Če bi pa hoteli tudi vedeti, kar ve Gospod, in kar neskončno presega naše znanje, bi bila takšna želja z naše strani največja neumnost, in mi vsi bi zaslužili prej vse drugo, kot da smo Njegovi učenci!"
10 Reče **Peter**: "Da, da, prav imaš; toda vedoželjnost je tudi velika dobrina, ki jo je Gospod sam položil v človekovo srce, in če človek ne bi imel tega nadvse plemenitega nagona, bi bil kakor žival, v kateri, tako menim, zanesljivo ni niti sledu kakšnega vedoželjnega nagona v svoji topi duši. Zdi se mi, da je čista božanskost vedoželjnosti že v tem, da je le-ta podobna žeji v sanjah, ki jo sanjajoča duša ne more potešiti, četudi neredko popije neznanske posode vode ali vina, ljub temu zmeraj ostane žejna in dobi nepremagljivo slo po čedalje večjih količinah pijač, da bi ji potešile žejo. Naša nepotešljiva vedoželjnost nam tudi jasno in razumljivo govori, da mora biti v Bogu neskončna polnost modrosti, ki je nikoli ne bo doumel noben raziskujoči duh! In tako menim, ljubi brat, da tudi moja trenutna vedoželjnost ni greh.
11 Glej, meni in mnogim našim bratom se zdaj godi tako kot marsikaterim sladkosnednim otrokom, ki toliko časa ne čutijo nobene potrebe po vsakovrstnih posladkih, dokler o takšnih sladkarijah ničesar ne vedo in jih ne vidijo; če pa jih posadiš za mizo, obloženo z vsakovrstnimi sladkarijami, in jim prepovej kaj od tega pojesti, pa boš kmalu zagledal solze v njihovih očeh in še več sline v njihovih ustih. Toda ne glede na to imaš vendarle prav; kajti kakor postavi moder oče pred svoje otroke tu in tam tudi sladkarije in jim jih

prepove jesti, da bi jih uril v nadvse pomembni kreposti samozatajevanja, prav tako se zdi, da vam tudi naš nebeški Oče od časa do časa postreže z duhovnimi jedmi, ki bi naj nam bile nedostopne tako dolgo, dokler se ne bomo utrdili v določeni stopnji samozatajevanja. Ko bomo po Njegovem redu dosegli to stopnjo, ki jo je naši duši določil kot nujno, nam bo dal uživati to jed, po kateri zdaj hrepenimo. In tako bomo za danes in za tako dolgo, kot On hoče, popolnoma zadovoljni s tem, kar vemo in kar imamo in zmeraj naj se zgodi edino Njegova sveta volja!"
12 Rečem **Jaz**: "Moj ljubi brat Simon Juda, tako je prav in resnično! Ni vsako znanje in izkustvo primerno za prebujanje duha in oživljanje duše. Kajti glej, zapisano je: `In Bog je rekel Adamu: Če boš jedel od drevesa spoznanja, boš umrl!' In tako je!
13 V spoznanju je zakon in sodba; kajti dokler ti neki zakon ni dan ali ti ni oznanjen, tako dolgo tudi ni sodbe, ki prihaja za zakonom. Zato želi vedeti samo to, kar ti Jaz razodenem, in s tem veš zase za vekomaj dovolj. Ko pa bo prišel čas, ti bo vse razodeto."

74. Prepir med Judom in Tomažem

1 S tem odgovorom so zadovoljni vsi učenci, razen Juda, in hvalijo Mojo dobroto in modrost in Božjo oblast, ki deluje po Meni; **Juda** pa se kuja in reče precej glasno sam sebi: "Proti farizejem, ki tujcem za drag denar razkazujejo Presveto, se bojuje, da bi skoraj žveplo dežil z neba; toda ko On tujcem kaže Svoje svetišče in nas domače otroke izključi, tedaj je to povsem prav in popolnoma v skladu z Božjim redom! Je kdo izmed nas že doživel kaj takega? Če počnejo to oni v Jeruzalemu, je zgrešeno pri nebesih in pri zemlji; toda, ko On sam zase počne skoraj isto, je to prav in povsem po Melkizedekovem redu! Proti temu seveda ne moremo ničesar ukreniti; toda jezimo se pa vendarle lahko!"
2 Reče **Tomaž**, učenec, ki je imel Juda še zmeraj ostro na piki: "No, končno ti vendar že spet nekaj ni prav? Zelo začuden sem že, da se z Gospodom nisi začel že zdavnaj prepirati zaradi tega, da je postavil sonce tako daleč od zemlje in ti svojih loncev v njegovi gotovo nadvse vroči bližini ne moreš žgati ceneje kot na navadnem ognju iz drv!
3 Glej, kako dobro bi bilo, če bi lahko leteli kakor ptice! Da, celo mene je že večkrat zamikalo in zazdelo se mi je, da bi moral poleteti z jato veselo po zraku plavajočih žerjavov; skušal sem poskakovati in se dvigati, toda težko telo se nikakor ni hotelo niti za seženj dvigniti od tal!
4 Toda s tem sem se kmalu spet sprijaznil in si mislil: Če bi Bog hotel, da bi ljudje lahko leteli kot ptice, bi jim prav tako kot pticam dal potrebne peruti; toda Gospod je videl, da bi takšna zmožnost človeku bolj škodila kot koristila in mu je zato raje dal par dobrih in krepkih nog, ki ga lahko prav dobro prenašajo iz kraja v kraj. Poleg dveh krepkih nog mu je dal tudi dvoje zelo uporabnih rok in razum, ki sega prek vseh zvezd, s katerim si lahko namesto para kril pripravi tisoč drugih udobnosti, ki mu gotovo lahko prinesejo več veselja kakor pticam njihova krila; saj je veliko vprašanje, ali znajo ptice tako ceniti svoja krila kakor človek svoje noge, svoje roke in svoj razum!
5 Glej, človek se lahko tudi v vodi giblje zelo slabo, saj nima plavuti in plavalne kožice med prsti na nogah in rokah; toda njegov razum, ki mu ga je

dal Bog, ga je naučil graditi ladje, s katerimi lahko opravi daljša potovanja po vodi kakor riba, kateri je mlaka vode stanovanje, od katerega se nikoli ne oddalji preveč. In kar najbolj zanesljivo lahko domnevamo, da bodo naši pozni potomci v ladjedelništvu še izjemno veliko napredovali. Kdo ve ali ne bo kakšnemu modrijanu kdaj le tudi uspelo s pomočjo umetnega para kril dvigniti se v zrak, kot so se stari Indijci!"
6 Tedaj **Juda** ustavi Tomaža in nekoliko jezno reče: "Ali sem te kdaj najel za svojega zasebnega učitelja, da mi pridigaš ob vsaki priložnosti? Ohrani svojo modrost zase in za svoje otroke in me pusti pri miru, sicer me boš prisilil, da ti bom prav grobo zaprl usta! Kajti, če hočem, se na to zelo dobro spoznam. Ob vseh tvojih govorih in dejanjih, prav tako svobodnih, kakor so moji, ti nisem še nikoli odgovoril z neizpiljeno besedo, in zato resnično ne vem, zakaj moraš na meni zmeraj nekaj rezbariti in oblati! Le pridno pometaj pred svojim pragom, za svojega bom že jaz poskrbel! Če meni ni kaj prav, zadeva to edino mene, in ni treba, da tudi tebi ne bi bilo prav, ne skrbi zame in to odslej in za zmeraj! - Razumeš to?
7 Spomni se Kisa, kako je Gospod tam uredil sporno zadevo med menoj in teboj; to naj zadošča tebi in meni, in za naprej nimava drug z drugim nobenega opravka več! Če te bom za kakšno stvar vprašal, mi lahko na vprašanje tudi dobro odgovoriš - vzemimo, da si česa takšnega sploh zmožen! Toda ti boš zadnji doživel, da bi ti izkazal takšno čast!"
8 Reče **Tomaž**: "Toda povej mi, brat Juda, kaj hudega in žaljivega sem ti vendar rekel, da si tako silno vzrojil nad menoj? Ali morda ni res, da si se, kakor dobro vem, še preveč prepiral z Gospodom Bogom, da je postavil sonce tako daleč od zemlje, in da ti ni naredil kril za letanje, kakor vsem nemim pticam pod nebom?"
9 Čez nekaj časa, ker mu Juda ni hotel ugovarjati, Tomaž nadaljuje: "Če hočeš biti jezen name, bodi brez razloga in brez vzroka! V Gospodovi navzočnosti takšno nadvse ne bratsko vedenje ni ravno najbolj hvalevredno! Takšna čud, kot je tvoja, tudi nikakor ne sodi med število Gospodovih učencev, in ti bi storil tisočkrat bolje, če bi se vrnil domov k svojemu lončarstvu, kot da tukaj za prazen nič obremenjuješ Božjo družbo in jo onečaščaš s svojo čudjo, ki je nadvse nasprotna Božjemu redu. Ali si že povsem pozabil Gospodov govor na gori pri Siharju v Samariji, kjer Gospod zapoveduje ljubiti celo sovražnike, blagoslavljati tiste, ki nas preklinjajo, in dobro delati tistim, ki nam storijo zlo?
10 Če pa Božje besede nočeš upoštevati in se ob vsaki priložnosti uriti v samoodpovedi, se v Božjem imenu sam vprašaj, čemu nadlegueš našo družbo s svojo navzočnostjo!
11 Cele dneve ne spregovoriš z nikomer od nas niti besede; in če te kdo kaj vpraša, mu ali sploh ne odgovoriš, ali pa ga nahruliš tako surovo in grobo kolikor je le mogoče, tako da te drugič gotovo ne bo ničesar več vprašal. Se mar tako vede Gospodov učenec? Fuj, sramuj se, in postani drug človek - sicer pojdi k vragu!
12 Resnično, kesam se že bolj, kakor če bi koga oropal in umoril, da sem te ravno jaz pripeljal v to družbo! Gospoda bom na kolenih prosil, naj te s Svojo vsemogočno silo odstrani od nas, če te zlepa ni mogoče ukrotiti!"
13 Končno reče **Juda** vidno zagrizeno togoten, toda z nasmehom: "Niti ti niti Gospod mi ne moreta ukazovati, ali naj grem ali pa ostanem! Kajti jaz sem

prav tako kot vsak drug izmed vas povsem svoboden človek in lahko delam, kar hočem! Glej, če bi vedel, da bi ti bil manj trn v očesu, kakor sem ti zagotovo zdaj, bi že zdavnaj zapustil vašo družbo in si poiskal kakšno drugo; toda za to, da te bom jezil, kolikor mi srce poželi, bom ostal in ti bom služil za preskusni kamen, na katerem lahko nenehno najlepše preskušaš svojo potrpežljivost, potrpljenje in ljubezen do sovražnikov, in po tebi se bom zgledoval, kako uresničuješ Gospodov govor na gori, in ga bom po tem uresničeval tudi jaz! - Si me razumel, ti modri Tomaž?"
14 Reče Tomaž, obrnjen k Meni: "Gospod, jaz in mi vsi Te prosimo, odstrani to garjavo ovco! Kajti poleg njega si ni mogoče misliti nobenega bratskega sožitja, in mi nikakor ne moremo uresničiti Tvojega svetega nauka; kajti on je in ostane zmeraj isti hujskač in izdajalec! Le zakaj naj bo tu med nami, ko pa ne le da noče niti najmanj uresničevati Tvojega svetega nauka, marveč nas zmeraj še zasmehuje, če se trudimo živeti in ravnati po Tvojih besedah?"

75. Gospodov opomin Judu

1 Rečem **Jaz** Judu Iškariotu: "Brat Tomaž te upravičeno obtožuje! Povem ti: Opomni se v srcu in postani človek! Kakor hudič si Mi zoprn in lahko greš! Kajti Moja družba je sveta družba, ker jo preveva Božji duh in v takšni družbi hudič ne more in ne sme obstajati!"
2 Te besede povzročijo, da Juda takoj pade pred Tomažem na kolena in ga prosi odpuščanja.
3 **Tomaž** pa reče: "Prijatelj, za odpuščanje ne prosi mene, marveč Njega; z Menoj si ravnal v nasprotju z Njegovim naukom in to zares grdo!"
4 Zdaj Juda vstane in hitro stopi k Meni, pade pred Menoj na kolena in Me začne prositi za odpuščanje.
5 **Jaz** pa mu rečem: "Opomni se v sam v svojem srcu; kajti tvoja ustna prošnja brez notranjega, resničnega poboljšanja Zame ni niti najmanj vredna, ker poznam tvoje srce in vidim, da je skoz in skoz slabo. Zgolj zunanja prijaznost je podobna kači, ki s svojim ljubkim zvijanjem premami ptice neba, da ji za žrtje priletijo v čeljusti. Povem ti: Varuj se, da ne boš v kratkem postal Satanov plen! Kajti ta ne izpusti zlahka, kar enkrat imenuje svoje."
6 Po teh besedah je **Juda** spet vstal in Mi rekel: "Gospod! Mrtve prikličeš iz grobov in živijo; zakaj pa pustiš moje srce propasti v grobu pogubljenja? Saj vendar hočem postati boljši človek, vendar pa ne morem, ker ne morem spremeniti svojega srca; zato Ti preoblikuj moje srce in jaz bom drug človek!"
7 Rečem **Jaz**: "Ravno v tem je velika skrivnost človekovega samooblikovanja! Vse lahko naredim človeku in on ostane človek; toda srce je njegova last in ga mora obdelati popolnoma sam, če si hoče pridobiti večno življenje. Kajti če bi Jaz prvi položil pilo na človekovo srce, bi človek postal stroj in ne bi nikoli dosegel svobodne samostojnosti; ko pa človek dobi nauk, kaj mu je treba storiti, da bo oblikoval svoje srce za Boga, se mora po tem nauku tudi svobodno ravnati in si po njem oblikovati srce!
8 Ko je tako izoblikoval svoje srce ter ga očistil in pometel, šele tedaj pridem vanj Jaz in v njem prebivam, in ves človek je potem v duhu prerojen in se odslej vekomaj ne more pogubiti, ker je s tem postal eno z Menoj, kakor sem Jaz sam eno z Očetom, od katerega sem izšel in prišel na ta svet, da bi vsem

človeškim otrokom pokazal in utrl pot, ki jo morajo prehoditi v duhu, da bi v polnosti resnice prišli k Bogu!
9 Zato moraš, tako kot vsak izmed vas, najprej začeti obdelovati svoje srce, sicer si izgubljen, in četudi bi te Jaz tisočkrat priklical iz grobov v življenje mesa!"
10 Reče **Juda Iškariot**: "Gospod, tedaj sem izgubljen! Kajti moje srce je neukrotljivo in si sam ne morem pomagati!"
11 Rečem **Jaz**: "Torej poslušaj brate in se ne jezi nanje, ko te prijateljsko opominjajo; saj ti vendar pomagajo obdelovati tvoje srce!
12 Poglej Tomaža, ki ga vsa tvoja grobost ne more odvrniti, da bi te opominjal, ko začenjaš dajati svojemu hudobnemu srcu preveč možnosti za svobodno delovanje; zato prisluhni njegovih svarilnim besedam, tako se bo tvoje srce postopno že zboljševalo! Če pa si še naprej tako kot doslej ne boš pustil od nikogar ničesar reči, boš v kratkem propadel in, kot rečeno, postal Satanov plen; kajti tedaj se ne bom naselil v tvoje srce Jaz, temveč Satan.
13 Varuj se torej predvsem jeze in lakomnosti, sicer boš postal otrok večne smrti! Kajti kesanje in pokora onstran groba sta kaj malo vredna in nečisti, črni duši ne moreta veliko koristiti. Pojdi zdaj in dobro premisli te Moje besede!"
14 **Juda** odstopi, zamišljen, naredi nekakšen polovičen sklep, da se bo po Mojih besedah poboljšal in reče Tomažu: "No, brat, videl boš, kako bo Iškariot postal povsem drug človek in bo nazadnje še vzgled vam vsem! Kajti Iškariot zmore veliko, če hoče; zdaj pa hoče in zato bo tudi postal zmožen velikih stvari!"
15 Reče **Tomaž**: "Brat, če se že vnaprej hvališ, bo dejanje verjetno ostalo v ozadju, in s tem boš tudi postal oziroma lahko postaneš zgled, toda ne takšen za posnemanje, marveč za zastraševanje - in težko, da se boš na tem svetu kdaj poboljšal!
16 Kajti glej, če hočeš postati boljši od vseh nas, ki tudi brez tvoje zglednosti poznamo svoje velike slabosti in še prejasno spoznavamo, kako bedni in ničvredni smo pred Gospodom, moraš za vse čase imeti samega sebe pred Gospodom za neznatnejšega od svojih bratov in celo nikoli niti pomisliti ne smeš, da bi nam hotel postati zgled za posnemanje, marveč se moraš vselej imeti za poslednjega in najmanjšega; tedaj nam boš v resnici, ne da bi hotel, to, kar zdaj še zelo ošabno hočeš postati. - Živi torej po tem pravilu, ki ni zraslo na mojem zelniku, marveč zate na svetem Gospodovem, ki sta mu podlaga resnična ponižnost in samoodpoved, tako boš po Božjem redu dosegel to, kar nameravaš doseči! - Pojdi pa h Gospodu in poizvedi, ali sem te napačno in neresnično poučil!"

76. 0 ponižnosti in samoodpovedi

1 **Juda** Me pokliče in vpraša: "Gospod, ali je to res, kar mi je zdaj v zelo gospodovalnem tonu govoril Tomaž?"
2 Rečem **Jaz**: "Da, tako je! Tisti izmed vas, ki se najbolj poniža pred svojimi brati, ta je prvi v Božjem kraljestvu; lastno poviševanje pa ga v Božjem kraljestvu postavlja nazaj na poslednjo stopnjo.
3 Če kdo med vami še čuti v sebi kakršen koli občutek vzvišenosti in meni, da je boljši od drugih, še ni prost najpožrešnejšega pekla, ki vse pogoltne, in

še zdaleč ni primeren za Božje kraljestvo; kajti takšen človek nima svobodnega duha.
4 Če pa se je kdo ponižal pod vse svoje brate in je torej pripravljen vsem služiti po svoji zmožnosti, je prvi v Božjem kraljestvu, in vsi drugi se lahko upravičeno zgledujejo po njem. Resnično božansko velikega duha je samo tisti, ki se zmore ponižati pod vse človeško stvarstvo!"
5 Reče **Juda**: "Tedaj je lahko prvi v Božjem kraljestvu samo človek, ki se zna najbolj ponižati!? Kajti če se je namenil, da bi služil vsem po svojih zmožnostih, mu morajo drugi očitno najprej izkazati uslugo, da se mu dajo postreči in mu s tem pripomorejo do nebeške prioritete (prednosti)! - Kaj pa če drugi njegovih uslug sploh ne bi hoteli sprejeti, ali če bi sami hrepeneli po prednosti v nebeškem kraljestvu in ponujali svoje usluge? Kdo bo potem postal prvi v Božjem kraljestvu?"
6 Rečem **Jaz**: "Vsi, ki se s poštenim srcem trudijo tako delati! Toda ljudje, ki tako rekoč iz samoljubja ne sprejmejo uslug svojega brata zato, da bi mu odvzeli vsako priložnost, da bi mogel postati prvi v Božjem kraljestvu, čeprav ne hrepeni po takšni prioriteti (prednostni pravici), bodo vendarle zadnji, on pa bo prvi, ker je hotel resnično služiti vsem bratom iz ljubezni in prave ponižnosti!
7 Nekaj povsem drugega pa bi bilo, če bi kdo na tem svetu samo zaradi prihodnje nebeške prioritete (pravice prvega) hotel biti najmanjši in služabnik vseh! O, ta bo tudi eden zadnjih v Božjem kraljestvu! Onstran bo vse pretehtano z najnatančnejšo tehtnico in izmerjeno z najnatančnejšo mero. Kjer koli se bo pojavilo kaj sebičnega, tehtnica ne bo odtehtala nebeškega in ne odmerila nebes! Zato moraš imeti v sebi popolno resnico brez vsakega zadržka, sicer ne moreš priti v Božje kraljestvo. Samo najčistejša resnica brez hinavščine in zahrbtne prevare vas more in vas bo osvobodila pred Bogom in vsem Njegovim stvarstvom! - Razumeš to?"
8 Reče **Juda Iškariot**: "Da, to seveda razumem, obenem pa tudi spoznavam, da tega ni mogoče uresničiti; saj človek mora opustiti vse sebičnosti! Mora vendar jesti in piti in si priskrbeti stanovanje in obleko - in to se zgodi tudi iz vsaj majhne sebičnosti! Vzamemo si ljubko ženo in jo hočemo imeti samo zase in gorje tistemu, ki bi si drznil poželeti ženo svojega bližnjega! Tudi to je menda neke vrste sebičnost!?
9 Če imam dobro obdelan kos zemlje in pride čas žetve, bom morda iz golega zaničevanja samega sebe in popolnega pomanjkanja ljubezni do samega sebe šel k svojim sosedom in rekel: `Prijatelji moji, pojdite in požanjite, kar je zraslo na mojih poljih; kajti jaz sem kot najmanjši med vami, kot nevredni služabnik vas vseh, delal samo za vas!' Menim, da bi tu tako zelo cenjena samoodpoved in samozatajevanje vendarle morala imeti nekakšne meje, brez katerih bi bilo celo nemogoče oznanjati Tvoj nauk ljudem, ker bi s tem najočitneje pokazali, da imamo svoje brate za neumnejše in bolj slepe kakor sami sebe! Kajti v duhu imeti sebe za boljšega od svojih bratov, tudi v tem je vendar nekaj napuha! Če pa je tako, tedaj si oglejmo človeštvo čez sto let in videli bomo ljudi, ki žrejo travo na paši kot voli, in o govorici ne bo več niti sledu in prav tako ne o kakšnih stanovanjskih hišah ali celo mestih! - Kako daleč torej sme iti človekova ljubezen do samega sebe?"

77. Merilo treh vrst ljubezni

1 Rečem **Jaz**: "Zelo dobro, dal ti bom merilo, po katerem ti in vsakdo vedi, kako mora biti z ljubeznijo do samega sebe, kako z ljubeznijo do bližnjega in kako z ljubeznijo do Boga.
2 Vzemi število 666, ki v dobrih in v slabih razmerah označuje ali popolnega človeka ali popolnega hudiča!
3 Razdeli ljubezen v človeku na 666 delov; od tega daj Bogu 600, bližnjemu 60 in samemu sebi 6! Če pa hočeš biti popolni hudič, tedaj daj Bogu 6, bližnjemu 60 in samemu sebi 600 delov!
4 Vidiš, pošteni služabniki ter hlapci in dekle so tisti, ki obdelujejo polja svojih gospodarjev. Po tvojem mnenju naj bi vzeli tudi žetev, ker je nastala po njihovem prizadevanju in trudu; toda oni jo spravijo v žitnice in kašče svojih gospodarjev in so zelo veseli, če lahko svojim gospodarjem rečejo: `Gospod, vse tvoje žitnice in kašče so že polne in še je polovica na polju! Kaj naj storimo?' In njihovo veselje bo večje, če jim bo gospodar rekel: `Hvalim vašo veliko nesebično pridnost in vnemo; pojdite in pokličite gradbenike, da mi bodo v najkrajšem času zgradili shrambe, da bom mogel shraniti blagoslov polja za leta, ki bodo morda z vsemi sadovi manj blagoslovljena kot je bilo to!' Glej, nič ne pripada služabnikom, oni nimajo žitnic, kašč in shramb, in vendar delajo za skromno plačilo, kakor da bi šlo za njihove žitnice, kašče in shrambe, saj oni vedo, da jim ne bo treba trpeti pomanjkanja, če ima njihov gospodar vse shrambe polne.
5 In vidiš, v ravnanju poštenih služabnikov se skriva ves odnos vsakega resničnega človeka do sebe, do bližnjega in do Boga. Pravi služabnik skrbi zase 6-kratno, za svoje so služabnike, zato da so mu naklonjeni, 60-kratno in za svojega gospodarja 600-kratno, in skrbi s tem, ne da bi hotel, vendarle 666-kratno zase; kajti so služabniki bodo svojemu tovarišu, pri katerem opazijo najmanj sebičnosti, najbolj naklonjeni in gospodar ga bo kmalu postavil nad vse. Toda služabnika, ki skrbi samo za svojo vrečo, je pri delu rad zadnji in opravlja samo najlažje delo, bodo njegovi tovariši gledali postrani, in gospodar bo seveda opazil, da je sebični služabnik len hlapec. Zato ga ne bo nikoli postavil nad svoje služabnike, marveč mu bo zmanjšal plačilo in ga posadil najnižje za mizo.
In, če se ta sebični, leni hlapec ne bo poboljšal, ga bo s slabim spričevalom vrgel iz službe in tako bo težko kdaj spet dobil kakšno službo. Če pa ima vsaj še enega samega prijatelja, do katerega se je izkazal nesebičnega, ga lahko ta sprejme v svoje stanovanje in gospodar ga zaradi tega ne bo sramotil. - Razumeš to?
6 Vsak človek ima in mora imeti neko stopnjo ljubezni do sebe, sicer ne bi mogel živeti, toda, kot rečeno, najnižjo mogočo stopnjo; ena stopnja nad njo že podre čisti človeški odnos in tako je ta zadeva v tehtnici Božjega reda na las natančno uravnotežena! - Zdaj poznaš mejne črte in videli bomo, kako jih boš dejansko upošteval!"
7 Reče **Juda**: "Potrebno je veliko najgloblje modrosti, da bi lahko presojali ali smo zadeli natančno mero ljubezni do sebe! Kako naj kratkovidni človek to presoja?"

8 Rečem **Jaz**: "Z dobro voljo naj stori, kar more; kar manjka, bo že dodal Bog. Da bi pa kakšen človek vzel zase manj kot šest delov, pa seveda ni treba skrbeti! Najmanj za ljudi tvoje vrste!"
9 Ob tem Juda umolkne in zamišljen odide od mize, da bi si pripravil ležišče za noč, ki se je že zelo približala.
10 Šele zdaj pride deček **Jozoe** in reče: "Toda neumnost tega človeka me je nadvse jezila! Učenec je, pa še tako neumen kot sova ob belem dnevu. Jaz sem pri priči razumel vse, kar si mu Ti, o Gospod, govoril; on pa ni razumel ničesar, saj je kar naprej vpraševal in ugovarjal in je nazadnje odšel še prav tako neumen, kakor če mu Ti, o Gospod, ne bi bil povedal niti zloga! Če vprašuje otrok, je to opravičljivo; če pa odrasel človek, ki hoče biti po drugi strani spet modrejši od svojih soljudi, tudi še vprašuje - in to očitno ne dobro, temveč zlonamerno - se človek vendar mora jeziti! Še trikrat naj umrem, če se bo ta človek na tem svetu kdaj poboljšal! Po vsem videzu je skopuh in računa, kako bi si lahko, če bi zmogel to, kar zmoreš Ti, o Gospod, nagrabil cele gore zlata in srebra! In jaz, kakor resnično se imenujem Jozoe, rad dam vse, kar imam, in pretrpim vse, kar lahko človek pretrpi, če se bo ta človek kdaj poboljšal!"
11 Rečem **Jaz**: "Moj ljubi Jozoe, je že dobro; kajti pri graditvi novih nebes in nove zemlje potrebujemo vsakovrstne pomagače, in tu je prav Juda tudi takšen, ki bi ga utegnili potrebovati! - Toda zdaj Mi povej, kaj boš rekel svojim zemeljskim staršem, ko se boš spet srečal z njimi! Kako boš govoril?"

78. Jozoetov zviti načrt

1 Reče **Jozoe** z veselim nasmehom: "Gospod, menim, da se bo to dalo zelo preprosto urediti! Ujec Jair me pripelje v hišo mojih gotovo še zelo žalostnih staršev. Ti bodo začudeni ostrmeli, ko bodo v meni zagledali dečka, ki je tako podoben njihovemu Jozoetu kakor eno oko drugemu; potem lahko Jair reče, da sem najdenec in nosim celo ime umrlega, in moji starši me bodo brez nadaljnjega posvojili in me ljubili bolj kot svojega Jozoeta. Postopoma jih bomo z raznimi občasnimi namigi vpeljali v polno resnico, in nazadnje bodo vendarle morali verjeti, da sem jaz njihov resnični sin Jozoe. V času pa, ki bo Tebi po volji, o Gospod, lahko potem izvedo tudi vso resnico. - Je tako prav, o Gospod?"
2 Rečem **Jaz**: "Stvar ni slabo zamišljena, moj dragi Jozoe; ena neprijetnost pa se pri tem vendarle pojavlja, in sicer ta, da gre tu za očitno laž, in vsaka laž je zlo in spet poraja zlo. Glej, najdenec očitno vendarle nisi; kako boš torej pred svojimi starši in pred Bogom opravičil `najdenca'?"
3 Reče **deček**: "Gospod, če se smehljaš, je to zanesljivo dobro znamenje, in jaz sem že opravičen pred Teboj, tako kot nekoč Jakob s svojimi v ovčji kožuh zavitimi rokami pred svojim slepim očetom Izakom! Glej Gospod, saj to je bila večja laž, kakor če bi me staršem pripeljali kot najdenca in vendar je Bog sprejel Jakobov blagoslov prvorojenca kot pravičnega! Če pa je lahko Bog tedaj najočitnejšo prevaro, ki je bila resnična laž, pogledal z milostnimi in blagoslavljajočimi očmi, tudi ne bo zavračal zdajšnjega najdenca Jozoeta, ki je povrh vsega vendarle najresničnejši najdenec, kakršnega ni na vsej širni Božji zemlji! Menim, Ti moj Bog in moj Gospod, da za to zemljo ne more biti nihče bolj izgubljen kot nekdo, ki je umrl; in tako tudi ne bi moglo biti

ničesar v najresničnejšem pomenu bolj najdenega kot nekdo ..., Gospod, saj me razumeš, koga tu mislim!"
4 Rečem **Jaz**: "To si dobro izpeljal! Saj sem vedel, da boš našel pravi razlog; toda zdaj bi rad od tebe slišal še to, kako se boš po raznih občasnih namigih končno predstavil staršem kot resnični sin Jozoe."
5 Reče **Jozoe**: "O Gospod, to je vendar nadvse lahko! Ko bom enkrat v hiši, se bom, kar mi je lahko, vedel ravno tako, kakor sem se prej; postopno bom vpraševal za to in ono, kakor sem počel prej, poiskal bom tudi svoje stare igrače in se z njimi igral znane igre; to bodo moji starši seveda opazili in bodo nazadnje morali reči: `To je naš Jozoe, ki ga je morda Bor v grobu obudil s svojimi skrivnimi sredstvi in je sčasoma povsem ozdravel!' In jaz jih bom nekaj časa pustil pri tem mnenju. Ko pa bo prišel pravi čas, bodo že zvedeli resnico, in mislim, da se bo zadeva tako povsem dobro uredila."
6 Rečem **Jaz**: "Toda tu se že spet pojavi laž! Glej, nekoga namerno pustiti v zmoti, pomeni toliko, kakor se nekomu zlagati! Kako se boš pa tu izmazal?"
7 Reče **Jozoe**: "Gospod, dokler se smehljaš, ko preskušaš, je zmeraj in vekomaj dobro znamenje; menim pa, da obstajata dve vrsti laži. Nekomu namerno iz hudobnega namena postreči z lažjo kot zapriseženo resnico, je in ostane satanska hudobija! Toda navidezna laž, s katero zgolj ovijamo resnico samo tako dolgo, dokler je ta neznosna za tistega človeka in bi mu celo očitno več škodila kot koristila, ne more biti zlo, ker izvira iz plemenitega, dobrega in dobrohotnega srca in volje!
8 Tako gledano je zgolj laž tudi vsaka prilika, za katero se vendar lahko skriva najbolj vzvišena resnica. Saj so govorili najmodrejši očaki in preroki večinoma v samih prilikah! In to, da tukaj Bor kot splošno znani, slavni zdravnik ravno v vlogi zdravnika nadomešča Tebe, pravzaprav ni nič drugače kot tedaj, ko so v Abrahamovih časih trije angeli ob obisku praočaka nastopili namesto Jehova, in prav nič drugače kot tedaj, ko se je Jožef v Egiptu prenarejal pred svojimi brati, ki so iskali žito; ta Jožefova laž se mi je zmeraj zdela zelo trda! Toda Bog sam je hotel tako in Jožefu njegovega vedenja do bratov gotovo ni štel v greh. In tako mislim, da je takšna navidezna laž zgolj modrost iz nebes, resnična laž pa sodi v kraljestvo najhujše peklenske prekanjenosti!"
9 Rečem **Jaz**: "Pridi že vendar sem, Moj najljubši Jozoe, da te poljubim; čeprav si še nežen deček, si vendar modrejši od starega pismouka!"
10 Nate besede pohiti **Jozoe** takoj okrog mize, Me objame, Me prekrije s poljubi in nato povsem sproščeno, pri tem pa vendarle zelo modro in vedro reče: "Poglejte semkaj, vsi vi stari nebeški duhovi, oblasti in moči, in zakrijte svoj obraz! Kajti tega, kar se je zgodilo tu, niste še nikoli doživeli! Večni sveti Oče tu pred nami, v Sinu Jezusu popolnoma navzoč, Se pusti telesno ljubkovati Svojemu ustvarjenemu bitju!
11 Tako pritegne On, ki je večno bil, časno bivajočega k Sebi, ga ljubkuje in s tem naredi Sebi enako večnega! 0 Ti resnični, edini Oče vseh ljudi, kako sladka je vendar Tvoja ljubezen!"

79. Angela ponudita Jozoetu svoje usluge

1 Tu stopita naprej **oba angela** in rečeta: "Da, najmilejši deček, govoril si resnico! Tega najine oči, ki so prečesavale neskončni Božji prostor že veliko

prej, preden je kakšno sonce s svojimi žarki naznanilo svoj obstoj v večnem Božjem prostoru, niso še nikoli videle! Zato pa ostani tudi vnaprej v tem duhu, ki te zdaj tako čisto božansko oživlja in večno bomo ostali bratje!"
2 Reče **Jozoe:** "Kdo pa sta vidva, da zmoreta izreči tako vzvišeno modre besede? Ali nista tudi vidva človeka, kakršen sem jaz?"
3 Rečeta **angela**: "Najljubši brat, v duhu sva seveda povsem to, kar si ti in kar boš bolj in bolj postajal; toda mesa in krvi nisva nikoli imela! Midva sva Gospodova angela in sva tu, da bi edino Njemu zmeraj služila. Če pa naju bo On nekoč milostno pustil prehoditi pot mesa, kakršno je prehodil sam, tedaj ti bova tudi po tem povsem enaka. Za zdaj pa si ti daleč pred nama; toda večnost je dolga in neskončna, in v njej se bodo nekoč izravnale vse razlike. Zdaj pa tudi tebi ponujava svoje usluge; če kaj hočeš, ukaži in midva ti bova služila!"
4 Reče **Jozoe**: "Le kaj naj bi vama ukazoval služiti? Mi vsi imamo enega Boga in enega Gospoda in Očeta od vekomaj. Edino Njemu pripada pravica ukazovati tako meni kot vama; mi pa, ki nas je vse skupaj ustvaril, ne smemo drug drugemu ukazovati, marveč iz ljubezni drug drugemu ustrežljivo služiti, če ta ali oni, angel ali človek, potrebuje kakšno uslugo!
5 Zame pa že tisti ni popoln, ki - četudi še tako ustrežljivo - priskoči na pomoč svojemu pomoči potrebnemu bratu, ker ga je ta prosil za pomoč; kajti v tem primeru je pomagano samo tistemu, ki je imel priložnost, pogum in moč, da je svojemu kakor koli bogatejšemu bratu predstavil svojo stisko in ga milo prosil za ustrezno pomoč. Kdo pa potem pomaga tistemu, ki nima priložnosti in poguma, da bi svojega bogatejšega brata prosil za pomoč? Če pa že naprošene pomoči nikakor ne morem odobravati, koliko manj potem šele ukazano!
6 Zato vama povem tukaj v navzočnosti Njega, ki je Gospod nad življenjem in smrtjo: Če bosta videla, da potrebujem pomoč, tedaj mi pomagajta, ne da bi vaju za to prosil ali celo ukazal, kakor da bi bil jaz Gospod! In storil bom isto, če bom vedel, da vama tudi jaz lahko kje služim; sicer ne potrebujem nobene pomoči in nobene usluge od vaju, še najmanj pa ukazane, ki je slabša kakor nobena!
7 Naj pa se vsak kakor koli bogatejši pridno razgleduje, kdo med njegovimi brati bi morda potreboval kakšno pomoč. In ko je koga našel, naj mu priskoči na pomoč! Tako bo po mojem mnenju gotovo všeč Gospodu in Očetu, ki sam nenehno tako ravna, in bo postal vreden svete Božje podobe, po kateri je ustvarjen; kdor pa svojemu bližnjemu pomaga šele tedaj, ko ga ta prosi za pomoč - o, kako daleč, daleč je še takšen pomočnik od popolne podobe, in kako daleč šele tisti, ki si da ukazati, naj pomaga!
8 Glejta, moja ljuba prijatelja, če vajina modrost ne sega dlje kot le do tja, da ljudem ponujata, naj varna ukažejo, če potrebujejo vajino pomoč, tedaj jaz kot deček ne bi zamenjal z vama; če pa sta me hotela le preskusiti, potem vsaj menim, da svoje preskušnje pred vama nisem slabo prestal. In če sta morda slišala iz mojih ust kaj, kar bi vaju morda nekoliko prizadelo, mi morata to šteti le v dobro; kajti svojih ust nisem odprl, da bi vaju poučeval, marveč zaradi resnice, ker vajina ponudba ni bila v skladu z resnico. Kot popolna nebeška duhova pa bi vendar morala mojo notranjost vnaprej spregledati - in spoznati, da bom na vajino ponudbo gotovo tako odgovoril, in

vidva bi potem svojo ponudbo, za katero se vama tako nikakor ne morem zahvaliti, gotovo drugače izrazila!"
9 **Mladeniča** nekoliko ponižana odstopita in rečeta: "Resnično, te visoke, čisto Božje modrosti ne bi noben angel iskal v tem dečku!"
10 Rečem **Jaz**: "Da, Moja draga, Božje oko gleda zelo ostro in odkrije tudi v najpopolnejših angelih madeže, prav tako tudi najčistejše človekovo srce, ki je kot punčica Božjega očesa. Jaz pa tega nisem dopustil zaradi vaju, marveč zaradi gostov, da bodo iz čistih ust obujenega dečka izvedeli, koliko jim še manjka do tega, da bi bili podobni Bogu. Sicer pa ima deček že od rojstva izredno ostrega duha, in nihče naj ne misli, da sem mu ob tej priložnosti Jaz položil te besede v srce in nazadnje v usta.
Zrasle so povsem na njegovem zelniku; zato Mi bo ob času koristno orodje"

80. Cirenij sprejme Jozoeta

1 Reče **Cirenij**: "Gospod, tega dečka bi rad vzel k sebi, in če bi hotel k meni, ga ne bi le postavil za enakega svojim otrokom, marveč bi ga postavil v vsem nadnje. Resnično, štel bi si v veliko srečo, če bi mogel tega dečka, ki je tako in tako bolj angel kakor človek, imenovati svojega! Pri nekdanjih starših bo zagotovo imel nekoliko težak položaj in vprašanje je, ali ga bodo ti še sprejeli. Jaz pa vem za vse in lahko sčasoma uredim tako, da bodo njegovi starši, ki so mi znani kot zelo tempeljsko usmerjeni, mogli spoznati svojega Jozoeta. Če ga bodo hoteli sprejeti, jim bo to tudi omogočeno, seveda pod pogojem, da bo ostal v moji hiši in bo ob meni, kjer koli bom - včasih v Aziji, včasih v Evropi in včasih v Afriki; kajti nadvse mi je všeč njegova modrost!"
2 Rečem **Jaz**: "Uredi to z Jairom in dečkom! Meni je vse prav; kajti deček, Moj ljubi Jozoe, Mi bo vsepovsod ostal zvest!"
3 Reče **deček**: "Oče, o tem menda ne boš dvomil? Ti sam bi mi moral položiti v srce drugačno mišljenje! Tega pa nikdar ne boš storil in tako Ti bom tudi večno ostal zvest. Če pa bi moral odločati o svojem prihodnjem bivanju na tej zemlji, bi najraje ostal kar zmeraj pri Tebi! Kaj bi lahko bilo še višjega, kaj boljšega in kaj bolj blaženega v vsej neskončnosti in v vseh starih in novih nebesih, kakor biti pri Tebi, praviru ljubezni, modrosti in vsega življenja? Toda to je tudi le najbolj intimna, najgloblja želja mojega srca; sicer pa že znam tudi ubogati in grem voljno vsepovsod, kamor koli me pošlje Tvoja sveta volja! Grem k Cireniju, ki ga nadvse spoštujem in cenim, prav tako pa grem tudi nazaj k svojim zemeljskim staršem, ki so mi tudi zelo ljubi in dragi; toda brez Tvoje volje bom težko storil kar koli."
4 Rečem **Jaz**: "Da bi rad ostal pri Meni in da boš sčasoma pri Meni tudi ostal, o tem pričuje vse tvoje bitje; toda za zdaj potrebuješ še nekaj miru, ki ti je v zunanji ločenosti od Mene potreben, da se bo med tvojo dušo in novim telesom ustvarila trdnejša konsistenca (čvrstost vezi). Ko se bo to po kakšnem letu zgodilo, tedaj lahko že spet prideš k Meni in odtlej se boš lahko povsem dobro obdržal v Moji bližini, ne da bi Mi bilo treba, tako kakor zdaj, z močjo Svoje volje zadrževati tvojo dušo v tvojem telesu. Glej, to je razlog, zakaj ti zdaj v tvoje dobro za kratek čas dovolim, da odideš od Mene! Vprašaj pa zdaj svoj čut ali greš raje od tod z rimskim vrhovnim namestnikom Cirenijem ali se raje vrneš k svojim zemeljskim staršem! Meni je vseeno - res

pa je, da pri Cireniju vsekakor lahko več pridobiš kakor v hiši svojih staršev kot navidezni tujec; kajti oni dolgo ne bodo vedeli, kaj naj počnejo s teboj."
5 Reče **Jozoe**: "Dobro, ker zdaj toliko vem, grem z visokim namestnikom Cirenijem. Starše pa bi vendarle rad videl in izvedel, kako se bodo začudili, ko me bodo zagledali."
6 Reče **Cirenij**: "To bova zlahka opravila jutri, ko bova odšla od tod prek Kafarnauma v Sidon in Tir! Ko bova v Kafarnaumu opoldne obedovala pri tem mojem bratu, ki ga vidiš tu poleg mene in se imenuje Kornelij, naj poleg nekaterih uglednih meščanov povabijo k mizi tudi tvoje starše, in potem boš imel dovolj priložnosti, da jih boš videl, slišal in opazoval, kaj bodo menili o tebi. Toda pri tem se moraš dobro paziti, da se s kakšno navrženo besedico ne bi preveč izdal! Po obleki te ne bodo spoznali, ker ti bom dal jutri takoj obleči togo, kakršne nosimo Rimljani. Toda, kot rečeno, na svoja usta moraš dobro paziti sam, da se ne boš izdal predčasno!"
7 Reče **deček**: "Glede tega bodi povsem brez skrbi! Rimski jezik precej obvladam, tako kot grški, in bom zato govoril v teh jezikih, če me bodo kaj vprašali. Seveda tudi moji starši obvladajo ta dva jezika; toda nič zato! Skratka, s pomočjo Gospoda, ki me je obudil, bom gotovo znal vse kar najbolje predstaviti."
8 **Cirenij** pritisne dečka na prsi, ga poljubi in reče: "Skratka, ljubim te nadvse in odslej te imam za sina, ki ga ljubim bolj kakor vse svoje telesne otroke in množico drugih otrok, ki sem jim prostovoljno postal oče, tako kakor zdaj tebi. Kajti vsem boš lahko veliko koristil s svojim duhom"
9 Reče **deček**: "Tega se tudi veselim; moje največje veselje je že od nekdaj bilo, če sem lahko komu v čemer koli koristil."
10 Rečem **Jaz**: "Dobro, Moj Jozoe! Če bom videl, da boš ostal zvest temu svojemu sklepu, ti bom dal tudi moč iz nebes, in z njo boš lahko potem naredil še več dobrega. V čem pa bo ta moč, boš spoznal šele tedaj, ko jo boš prejel. Zdaj pa pojdimo k počitku, kajti pravkar je že polnoč. Jutri pa je tudi še en dan, nočem ga vnaprej preiskati, kaj bo prinesel, marveč, kar bo prinesel, to bomo vsi sprejeli. Dobro naj bo naš delež, slabo pa bomo znali izključiti. In tako pojdimo počivat!" - Po teh Mojih besedah odidemo vsi k počitku.

SMRT JANEZA KRSTNIKA.
JEZUS V PUŠČAVI IN OB GENEZAREŠKEM JEZERU.
Mt 14. poglavje

81. Robanovo poročilo

1 Jutro prihodnjega dne je bilo spet eno najlepših in mnogi izmed navzočih gostov, ki so odšli k počitku prej kot mi, so se že sprehajali zunaj, ko smo stopili iz hiše na prosto Jaz, učenci, Rimljani in Kisjonah.
2 Kmalu nato je prišel iz mesta tudi Bab z družino; kajti pozno zvečer je odšel domov v mesto, da ne bi delal neprilik v Moji hiši. Ko pa je prispel - tako nam je pripovedoval v silni naglici - je vladalo v mestu in posebno v sinagogi veliko razburjenje, in sicer takšno, da si sploh ni upal koga vprašati,

kaj se dogaja. Moralo pa se je zgoditi nekaj zelo pomembnega, ker doslej še nikoli ni opazil tolikšnega razburjenja med služabniki in gospodarji sinagoge.
3 Rečem **Jaz**: "To bo zaradi nove metle, ki je po Jairovem odstopu prišla iz Jeruzalema in verjetno hoče danes tu v Nazaretu opraviti pregled! To pa ni pomembno, in zato naj nam prav dobro tekne pravkar že pripravljeni zajtrk."
4 Nato sem Se (Jaz) obrnil k obema še navzočima mladeničema: "Pohitita v sinagogo in Mi semkaj privedita starešino Robana; govoriti moram z njim! Pojdita pa z zložnim korakom, da se ne bi s svojim nenadnim nastopom izdala!" - Angela pri priči storita, kar sem jima zapovedal; mi pa se odpravimo k zajtrku in ga veselo použijemo.
5 Ko spet zapustimo mize, že prispe tudi **Roban** z obema angeloma, se pred Menoj in pred še navzočimi visokimi Rimljani globoko prikloni in pove povsem izčrpane čudi: "Ah, Gospod, tu so nebesa, tam v sinagogi pa pekel v svoji najhujši obliki! Gospod, sicer ni mi Ti treba nič praviti, ker še predobro vem, da Ti nič na vsem svetu ne more biti neznano; toda resnično obupno je, kaj zdaj počenja naš novi poglavar!
6 Če ta človek ni Satanov telesni brat, se popolnoma odpovem svoji človeškosti! Prvič nas ni povsem oplenil samo kar zadeva denar, marveč tudi kar zadeva vso drugo lastnino, tako da niti ne vemo, od česa bomo z družinami v prihodnje živeli; jemlje vso moko, vse stročnice, vse žito, vse prekajene ribe; označuje naše vole, krave in teleta, ovce in osle kot tempeljsko lastnino in nam jih bo tako vzel brez vsake milosti! Poleg tega nas je vse razglasil za odpadnike od templja in nas hoče povrh vsega kaznovati še z vsemi mogočimi kaznimi; kajti v Jeruzalemu naj bi na las natančno vedeli vse, kar se tukaj dogaja, obenem pa naj bi imel najresnejše pooblastilo, da bi Te dal zgrabiti in izročiti sodišču kot zapeljevalca in podpihovalca ljudstva! - Kaj praviš k takšni bestialnosti?
7 Herod naj bi vedel za vsak Tvoj korak, že zdavnaj bi se Te resno lotil, če ne bi zmotno mislil, da si Ti od mrtvih vstali Janez, o čemer ga je prepričal njegov vedeževalec, ki je bil skrivaj Janezov učenec. Na zahtevo vlačuge Herodiade ga je namreč dal v ječi obglaviti in ji prinesti njegovo glavo na pladnju, za dokaz, da je izpolnil prisego, ki ji jo je dal!
8 Iz tega malo povedanega lahko Ti, o Gospod, že spoznaš, kako je s temi zadevami! Povem Ti: če se z vso Svojo močjo ne postaviš po robu, si z vsemi, ki so tu pri Tebi, po mesu pogubljen! Več Ti ne morem povedati, kot da je zdaj dobesedno pravi pekel; na Tvojo glavo je na primer razpisanih deset tisoč funtov zlata!"
9 Tu pokličem **Jaz** Mateja in mu rečem: "Kar boš zdaj slišal, zapiši !"
10 Matej takoj prinese pisalni pribor in se pripravi za pisanje.
11 **Jaz** pa še enkrat rečem Robanu: "Prijatelj, zdaj si le mimogrede navrgel žalostno zgodbo o Janezu; bodi tako dober in jo pripoveduj tako, kakor vam jo je povedal novi poglavar! Kajti gre Mi za to, da bo zadeva tako zapisana!"
12 Reče **Roban**: "Z največjo pripravljenostjo na svetu storim to; bojim se le, da me bodo pogrešali in tedaj bo nevarnost, če Satanov brat, poglavar, pride ven in nam tu priredi grozljivo predstavo!"
13 Rečem **Jaz**: "Nič se ne boj; kajti toliko oblasti še imamo tukaj, da bo primerno poučen!"

14 Reče **Roban**: "Če je tako, bom zdaj pri priči ponovil zgodbo o Janezu dobesedno tako, kot nam jo je povedal novi poglavar. Njegove besede pa so se glasile:

82. Zgodovina in konec Janeza Krstnika
Mt 14, 1-12

1 Pred kratkim so izterjevalci davka četrtnega oblastnika Heroda prav temu Herodu poročali o Tebi in Tvojih delih (Mt 14, 1), pripovedovali so mu, kako si jih pri izterjevanju davkov pognal v beg in kako sploh niso mogli priti do živega Tvoji oblasti. Nato je Herod takoj poklical svojega vedeževalca. Ta pa, kot najprej dobra stranka, in povrh še skrivni Janezov učenec, ki Herodu ni mogel odpustiti umora tega preroka, je tu našel priložnost za prvo maščevanje Herodu, in mu je s strogim obrazom odločno povedal: `To je Janez, ki je vstal od mrtvih, in zdaj proti tebi opravlja takšna dela!'
2 Tega se je Herod silno prestrašil in se je trepetajoč vrnil k svojim hlapcem in jim rekel: `To ni tesar Jezus, ki ga poznam, ker je pred komaj petimi leti s svojim očetom Jožefom pri meni naredil novi prestol, in je pri tem delu pokazal izredno spretnost kot umetnostni tesar, čeprav je bil sicer videti kot povsem preprost človek. To je Janez, ki sem ga dal obglaviti in je vstal od mrtvih, ter zdaj kot neuničljiv duh izvršuje proti meni takšna dela, ki jih sicer ne more izvrševati noben človek. (Mt 14, 2) Zato ne smete storiti ničesar več zoper njega; kajti to bi lahko vam in meni pripravilo največjo nesrečo!'
3 Ob tej razlagi so hlapci ostrmeli in nadvse osupli odšli; kajti sami zase so vedeli, da Ti nisi Janez, toda razburjenemu Herodu niso upali ugovarjati.
4 Po tej pripovedi pa smo vprašali poglavarja, kako je z Janezovim umorom. Vedeli smo sicer, da ga je Herod vrgel v ječo; toda da ga je dal tudi umoriti, o tem še nismo vedeli niti zloga. Nato nam je poglavar čisto na kratko povedal: Herod sam je bil na začetku - seveda le bolj površen - Janezov privrženec in ga je spoštoval kot posebnega modreca; zato ga je sprejel na svoj dvor in se hotel od njega naučiti skrivne modrosti. Ker pa ob tem ni hotel opustiti slabe ljubezni do Herodiade, ki je bila žena njegovega brata Filipa (Mt 14, 3), se je Janez razburil in v najresnejšem tonu govoril Herodu: 'Pred Bogom in pred tvojim bratom ni prav, da jo imaš! (Mt 14, 4) Kajti pisano je: 'Ne poželi žene svojega bližnjega!' Tedaj se je ponosni Herod razsrdil, dal Janeza vreči v ječo in bi ga tudi pri priči rad dal ubiti, če se ne bi bal ljudstva, ki je imelo Janeza za preroka. (Mt 14, 5)
5 Nekaj dni pozneje pa se je primerilo, da je Herod obhajal rojstni dan. Tega dne je plesala lepa Herodiadina hči pred njim in njegovimi visokimi gosti in to, je bilo Herodu nadvse všeč. (Mt 14, 6) Zato je lepi plesalki s prisego obljubil, da ji bo dal, kar koli bi zahtevala od njega. (Mt 14, 7) Hči pa je šla prej k svoji materi, ki je Janezu prisegla maščevanje, ker je hotel Heroda odvrniti od nje; in mati je zato pregovorila svojo hčer, naj zahteva Janezovo glavo.
6 Tedaj se je hči vrnila in dejala Herodu: `Daj mi Janezovo glavo na zlatem pladnju!' (Mt 14, 8) Tedaj se je kralj vendarle zelo razžalostil, sicer ne toliko zaradi Janeza, temveč zaradi ljudstva, ker se je bal, da se bo maščevalo nad njim. Vendar pa je zaradi prisege in tistih, ki so sedeli z njim pri mizi, ukazal svojim hlapcem, naj hčeri dajo, kar je zahtevala. (Mt 14, 9) In hlapci so šli, v

ječi obglavili Janeza (Mt 14, 10), potem ko so prej s pretvezo odstranili številne njegove učence, in prinesli njegovo glavo na pladnju v obednico, da bi jo izročili hčerki; ta pa jo je izročila svoji hudobni materi. (Mt 14, 11)
7 Nato so znova prišli učenci in v svojo največjo grozo in bolečino našli Janezovo truplo. Vzeli so truplo, ga odnesli ven in ga pokopali (Mt 14, 12) pred očmi mnogih tisočev, ki so tam jokali in so Heroda in vso njegovo hišo prekleli z brezštevilnimi kletvami. Herodiada pa naj bi se ob pogledu na Janezovo glavo v trenutku s strašno spačenim obrazom zgrudila mrtva na tla, njena hči pa nekaj trenutkov pozneje; Herod in vsi njegovi gostje pa so zgroženi zbežali iz dvorane.
8 Gospod, to je dobesedno nadvse žalostna zgodba Janeza Krstnika ob reki Jordan nedaleč od Bethabarske puščave, kjer se ta reka izliva v jezero, teče skozenj in se končno obrne k Mrtvemu morju. - Kaj praviš zdaj k temu? Ali je mogoče, da morejo ljudje postati takšni hudiči, in sicer v času, ko Ti, katerega ubogajo nebesa in zemlja, sam kot človek hodiš po zemlji? Ali nimaš nobenih bliskov in nobenih gromov več?"
9 Po tem stopita k Meni **Cirenij** in **Kornelij** in vsa besna rečeta: "Gospod, tu grozi nevarnost! Zdaj ne moremo več čakati na Tvojo preveliko potrpežljivost in razumevanje; tu se pravi: v trenutku začeti ukrepati! V največ desetih dneh je treba vso peklensko zalego z Jeruzalemom in templjem vred odstraniti z zemlje!"
10 Rečem **Jaz**: "Poglej semkaj, ta dva mladeniča sta dovolj, da 'v trenutku opravita, kar vsej rimski oblasti ne bi uspelo v sto letih! Če se vse to ne bi moralo zgoditi zaradi Božjega reda, verjemita, bi Mi bilo lahko vse to v najkrajšem trenutku zlahka uničiti! Toda to najhujše se mora zgoditi zaradi oblikovanja novih nebes in nove zemlje.
11 Zdaj pa pojdite, saj je novi poglavar hudoben človek, in Satan mu kaže tisoč poti, kako bi vam kar najhuje škodoval; zato odidite!
12 Tudi Jaz bom še danes odšel in ne bom tako hitro spet prišel v to okolico; kajti steklemu psu se je treba ogniti! Ta je nekdo, ki ima veliko zlata in srebra, sicer si ne bi mogel kupiti tega položaja; z veliko zlata in srebra se pri posvetnih ljudeh veliko doseže, in kdor si poleg tega takšen položaj kupi zgolj iz želje po dobičku in oblasti - kakor je storil ta - temu nikakor ni moč zaupati. Zato se vsi pripravite in pojdite in ti, Roban, se tudi vrni domov; kajti doslej te še niso pogrešili!"
13 Reče **Roban**: "Če pa me bodo vprašali po Tebi, kaj naj odgovorim?"
14 Rečem **Jaz:** "To ti bo položeno v srce in usta!"

83. Prizor z novim tempeljskim poglavarjem v Nazaretu

1 Po teh besedah Roban odhiti domov in komaj je nekaj trenutkov v svoji hiši, že pride poslanec ponj, naj nujno pride v sinagogo, kjer hoče novi poglavar govoriti z njim ravno o Meni, saj je izvedel, daje bil Roban zaradi Mene v Siharju. Roban se tudi hitro odpravi tja in poglavar se ga takoj ostro loti.
2 Toda **Roban** reče: "Jaz sem nazareški starešina, med sedemdesetim in osemdesetim letom starosti, ti pa jih nisi doživel niti trideset! S tem pa, ko si se s svojim denarjem naredil za poglavarja nad nami, še zdaleč nisi niti Mojzes niti Aron in me ne boš naučil ničesar, česar nisem vedel že prej,

preden si bil spočet! Mi vsi smo svojo službo zmeraj opravljali v zadovoljstvo tvojega častivrednega prednika in vsega templja, vse pojave opazovali s pravimi očmi bogu vdanih Judov in smo postavili jezove tam, kjer so bili potrebni; če pa znaš ti stvar bolje in hočeš zdaj z eno potezo kar vse Grke in Rimljane narediti za Jude, le nadaljuj tako in zagotavljam ti, da boš poleg nas edini Jud v vsej Galileji!
3 Glej, iz enakega razloga je pomemben trg Jesaira tako postal povsem grški, in vsi farizeji, pismouki in duhovniki so morali zapustiti kraj! Pojdi tja in začni tam tako ostre preiskave in Jesairčani ti bodo začeli pripovedovati take, da te gotovo noge ne bodo tako hitro nesle, kakor hitro bi rad pobegnil! Zakaj pa so Jesairčani odpadli? Zaradi preveč lakomne strogosti tamkajšnje duhovščine in zdaj priznavajo Pitagora namesto Mojzesa!
4 In na las enako bo v kratkem tudi tukaj in ti in mi vsi lahko potem pobegnemo! Spreglej torej in spoznaj resnico!
5 Najvišji državni oblastniki so Rimljani in Grki in radi vidijo, če Judje prestopijo k njihovemu nauku. Kako boš preprečil takšne prestope, posebej, ker je zdaj v vsej Galileji preveč znana stvar, da je ves tempelj postal vse preveč podoben votlemu orehu? In kdo je kriv za to, če ne lakomni templjarji sami, ki bogatim tujcem za denar odpirajo Presveto in ti, kljub vsem prisegam, potem razglašajo vso stvar s smehom in krohotom med ljudmi?! Pojdi in jih vprašaj, meščane tega mesta, in oni ti bodo pripovedovali, kar so povedali nam!"
6 Reče **poglavar**: "Kaj praviš? Vse to naj bi ljudstvo vedelo?"
7 Reče **Roban**: "Da, vse to ljudstvo ve! Pojdi pa k njim in jim vzemi to vednost!"
8 Poglavar hodi v sinagogi povsem resen gor in dol in čez nekaj časa reče: `Pri tem bo pač imel velik delež ta nazareški prerok! Zato naj se z njim zgodi, kar se je po kralju Herodu zgodilo z Janezom!"
9 Reče **Roban**: "Da, da, tu gre samo za poskus, spozabiti se nad čudodelnim zdravnikom, in ljudstvo, Rimljani, Grki in Judje, ki ga častijo kot Boga, ti bodo potem prav tako vedeli kaj povedati! Jaz, nazareški starešina, ti povem in ti dajem pristojen nasvet: Stopaj po skromnih stopinjah svojega častivrednega predhodnika Jaira, pa boš še nekaj časa dobro vozil; če pa se boš, tako kot zdaj, trudil obrniti, kar je zgoraj, navzdol in kar je spodaj, navzgor, si boš lahko kmalu v Jeruzalemu spet poiskal kakšno drugo priložnost! Jair sam je v rokah Grkov. Bor je njegov zet; Bor, drugi čudodelni zdravnik, bogat z zakladi vseh vrst, ti bo še prekmalu nekaj zagodel! Skratka, le poskusi in mi potem povej, ali sem ti napak svetoval!"
10 **Poglavar** jezno udari z nogo ob tla in reče: "Vsi ste že hudičevi in zdi se, da bolj držite z našimi nasprotniki kakor z nami in ste privrženci nauka tega prevaranta ljudstva! Zato vas bom tudi vse pognal iz sinagoge, jo zasedel z novimi ljudmi iz Jeruzalema in vas izročil sodiščem! Zato te še enkrat vprašam: Kaj si počel pri Samarijanih v Siharju?"
11 Reče **Roban**: "Star sem devetinsedemdeset let in vem, kaj delam in kaj moram storiti! Tvoja grožnja ne plaši niti mene niti kogar koli drugega; če pa nas hočeš izročiti sodiščem, lahko kar poskusiš in videli bomo, koga bodo nazadnje sodišča zgrabila - nas ali tebe!
12 Na srečo smo zelo dobro zapisani pri vrhovnem namestniku, ki je brat cesarja Avgusta in ima v Rimu največji vpliv, zato nas ne bo tako zlahka

vrgel v ječo, kot meniš! Tempelj, ki Jezusa sovraži zgolj iz lakomnosti in oblastiželjnosti, pa se mora prav Njemu zahvaliti, da ga niso Rimljani že zdaj izravnali z zemljo!
13 0 zloglasnem ropu davkov, ki so ga pred komaj petimi tedni izpeljali tempeljski agenti pod pretvezo vrhovnega namestnika, in katerega umazani transport - kakor tudi mnogih drugih naropanih in s sramotnim nasiljem izsiljenih predmetov - so v Kisu prestregli nadzorniki neskončno bogatega Kisjonaha, si gotovo kaj slišal! Glej, Jezus, ki ga tempelj sovraži brez vsakega razloga in ga celo najvišji Rimljani častijo bolj kot svojega Jupitra, je bil tam prav Tisti, ki je s Svojo besedo in s Svojimi čudežnimi dejanji, o katerih se še nikoli ni slišalo, odvrnil najbolj uničujoči vihar od Jeruzalema! Toda ta vihar zaradi tega še zdaleč ni odpravljen; če boste trdovratni, bo vihar znova izbruhnil!
14 Potrebna je tudi samo ena Borova, Jairova oziroma tudi moja prijava, in po trikrat sedmih dneh lahko pogledaš sebe, svoj Jeruzalem in svoj tempelj, in težko boš našel prostor, na katerem je nekoč stal tempelj! - Si me dobro razumel?"
15 Tu **novi poglavar** poln besa in jeze spet udari z nogo ob tla in reče: "Kdo lahko to potrdi s prisego? Kajti tisti, ki naj bi to storili, sedijo v templju!"
16 Reče **Roban**: "Po rimskih zakonih storilcu tudi nikoli ne dovolijo prisege, marveč samo pričam, teh pa spravijo skupaj, če bo treba, deset tisoč, in menim, da bi te morale zadoščati proti nekaj deset zločincem!"
17 Reče **poglavar** povsem pobit: "Torej ni treba nič več paziti na Mojzesa in Jehovo in vse preroke in njihovih zapovedi ne sme - zaradi Rimljanov - spoštovati noben človek več?!"
18 Reče **Roban**: "Nikar mi ne govori o Mojzesu in Jehovi in vseh prerokih! Od vsega tega ni niti pri tebi in še veliko manj pri poglavarjih in najvišjih voditeljih templja najti niti sledu več; kajti ves tempelj je že trideset let spremenjen v menjalnico in prodajalno, in tam o resničnem Jehovi in Mojzesu že dolgo ni več sledi! To, kar pa še je, je zgolj krinka in krvoločni volkovi prihajajo v ovčjih kožuhih, da se toliko laže polastijo ubogih ovac. Če bi ti ravnal po Mojzesovih zakonih, te ne bi nikoli zamikalo, da bi si kupil ta položaj za veliko zlata in srebra! Jaz pa ti zastavim svoje življenje za to, da Mojzes nikoli ni ukazal kupovanje veliko duhovniških položajev z zlatom in srebrom!"
19 Ob tem Robanovem odgovoru se je **novi poglavar** skoraj razpočil od jeze in rekel: "Nič ne de! Kljub vsemu pa vas bom ukrotil, da se boste vse do pekla čudili; kajti tudi jaz vem marsikaj, česar vi ne veste, in poznam marsikatere poti, ki so vam gotovo neznane!"
20 Reče **Roban**: "Že mogoče; toda zelo mogoče je, da so nam vse tvoje poti morda še bolj znane kot tebi, in veliko vprašanje je, ali ti že nismo zaprli vseh poti, po katerih si nam nameraval skrivaj priti za hrbet! Kot rečeno, le enkrat samkrat poskusi, pa boš pri priči izvedel, kaj vse ti bomo povedali!"
21 Reko **drugi** Robanu: "Toda brat, zakaj varuješ tega nečloveka pred njegovim zanesljivim propadom? Saj je vendar v naših rokah in naj si pokliče pomoč iz nebes, če si bomo vzeli izredno svobodo, da mu bomo dali okusiti nazareške kamne!" - Nato poglavarju: "Mi smo farizeji in pismouki ravno tako kot ti in pravzaprav še bolj; kajti mi smo iz Levijevega rodu, medtem ko dobro vemo, da si si ti poreklo kupil, kakor je v tem času že vse z nebesi vred

kupljivo! Ti si se torej vsilil v Presveto in varaš Boga in za to bogokletje moraš biti po pravici kamnan; zato si nikakor ne smeš preveč dovoliti, sicer bomo zgrabili kamne!"
22 Po tej zelo odločno izgovorjeni grožnji je **poglavar** vsaj na videz postal spodobnejši, zato pa toliko bolj ogorčen in čez nekaj časa je dejal: "Vi pa me tudi morate razumeti; kajti meni so velike pomanjkljivosti templja znane prav tako kot vam, in gre samo za to, kako bi jih lahko zakrili in kako bi lahko templju vrnili njegovo prejšnjo veljavo."

84. Kivarjevo pričevanje o Janezu in Jezusu

1 Na to reče govornik **Kivar**: "Čemu je nam posvečen in potreben takšen nesmiseln napor? Mar nisem bil od enajstega do petindvajsetega leta služabnik v templju in še predobro vem, kako je tam? Če bi hotel biti slab, kaj vse bi že zdavnaj lahko izdal! Toda mislil sem si: Slepo ljudstvo je kljub temu navezano na tempelj, kakor prej!
2 Zakaj naj bi ljudstvu vzel vero, na katero po mojem mnenju še zmeraj stavi svoje brezmejno zaupanje, in se nam duhovnikom pri tem, vsaj posvetno, godi dobro? Če pa zdaj, ko nimamo nobenega stvarnega ozadja več, preveč napnemo svoje strune, se bodo strgale, in tedaj bo nenadoma konec našega petja, potem bomo lahko vzeli ribiške mreže in začeli ribariti tam, kjer se morje kaže najbolj brezdanje.
3 Kaj zmoremo potem proti oblasti naših sovražnikov, ki postajajo iz dneva v dan številnejši? Misliš, da nas bo tedaj tempelj varoval? Nikar ne pričakuj tega, kajti v Rimu živi zdaj že veliko Judov, ki imajo tam sijajne hiše, postavljene z velikimi zakladi, protipravno nagrabljenimi v templju! Ti bodo naši zastopniki prav tako malo kot zdajšnji templjarji, ki imajo že zdaj peruti razpete kot lastovke, da bi ob prvi ugodni priložnosti odpotovali čez veliko morje v Italijo ali v Evropo, in se ne bi nikoli več vrnili v Azijo.
4 Zato bi bil za vse nas priporočljiv nasvet, prvič, da stojimo na čelu kot duhovniki kar se da dostojanstveno in opravljamo svoje delo povsem sproščeno, in drugič, da čimbolj upoštevamo rimski `In medio beati' `Srednja pot - prava pot!', sicer lahko že v nekaj letih preidemo k ribarjenju!
5 Poleg tega ravno v tem času nastopata dva moža, katerih večno nedoumljiva oblast bi s svojim naukom zmogla v nekaj letih pridobiti samo zanju vso zemljo! Janez, ki po telesu sicer ni več med umrljivimi, je prvi, katerega nauk je sprejelo pol Judeje in Galileje, in se zdaj priznava k njemu še bolj trdovratno kot tedaj, ko je živel! Herod je torej v svoji pohotnosti sicer lahko vzel glavo telesu najočitnejšega preroka; mar bo mogel to storiti tudi njegovemu duhu in duhu njegovega Božjega nauka? Tega ne bom nikoli verjel; kajti vsak dober nauk postane velik in nepremagljivo močan šele potem, ko ga začno preganjati!
6 Janez je telesno sicer odstranjen, toda na njegovo mesto je stopil znani Jezus, v primerjavi s katerim je bil Janez komaj tak kot krtina pred mogočno goro Ararat! Njegova nadčloveško blaga in nadvse človekoljubna, svobodoumna nastop in vedenje, najgloblja modrost v vsakem stavku Njegovih govorov, katerih čisto Božje maziljena in lahko razumljiva resnica ne pusti nobenega človeka, ki ima vsaj za grahovo zrno razuma v svojem

srcu, niti za trenutek v dvomu, da prihaja iz nebes - in končno Njegova dejanja, o katerih mora vsak človek reči: Kaj takega zmore edino le Bog!
7 Kaj hočemo ali moremo še več doseči proti Njemu? Lahko smo sovražni in nestrpni do takšnih preveč izrednih pojavov, toda gotovo ne v našo korist, marveč samo v našo največjo škodo.
8 Zato se je treba pri tem vesti kar se da modro in vso svojo pozornost usmeriti na prihodnje in nikoli ne na zdajšnje, sicer nas bo čez noč konec!"
9 Reče **poglavar**: "Ti torej meniš, da naj bi se ne lotili tega Jezusa, marveč naj bi lepo počakali, dokler nas ne bo povsem uničil?"
10 Nato reče **Kivar**: "Loti se Ga, če le moreš! Kaj vse smo mi ukrenili zoper Njega in kaj nam je koristilo? Povem ti: Nič, razen da je On postal bogatejši za nekaj tisoč učencev in mi za prav toliko revnejši, in da bi skoraj imeli vsi to srečo, da bi postali žrtve ostrih mečev Rimljanov, ki ga imajo za pravega Boga!
11 Poleg tega ima, kar na zemlji še nismo doživeli, v Svojem spremstvu zmeraj dva angela, ki imata ob vsej svoji navidezni nežnosti in deški šibkosti vendarle oblast in moč, o kateri se naši nadvse majhni modrosti še nikoli niti sanjalo ni. In na Tega bi rad položil svoje roke in se Ga lotil? Prosim te: Bodi vse, samo ne nor! Preden boš storil proti Njemu en sam korak s slabim namenom, boš že ohromljen! Mar misliš, da On morda ne ve, kaj se mi tukaj pogovarjamo? Povem ti, neznansko se motiš! Vsi tile tu so priče, kako je pred nekaj dnevi vedel za vsako malenkost, o kateri smo opolnoči govorili in potihoma glede Njega sklenili!
12 Prav udobno je poslušati pripovedovanje o velikem viharju na morju; toda povsem nekaj drugega je, če si ga sam preživel! Povem ti: Opravljaj svojo službo mirno in ne da bi zbujal pozornost, in od nobene strani te ne bodo zadele nevšečnosti; če pa se boš dela lotil tiransko, ti vsi zagotavljamo, da ne boš pokopan le ti in tvoj Kafarnaum, marveč ves Jeruzalem! Z veliko modrostjo lahko Jeruzalem ohranimo morebiti še petdeset let, toda s svojo norostjo ob nadvse neprimernem času lahko tudi v nekaj tednih povzročimo njegovo uničenje!
13 Zdaj svobodno izbiraj, kaj hočeš; mi imamo samo korak do Rimljanov! Oni so, hvala Bogu, naši prijatelji; toda zate bi utegnila biti pot veliko daljša! Saj vendar zahteva že človeška modrost, da piškav oreh zmeraj nadomestimo s polnim! Kaj vendar še hočeš izvleči iz lakomnega templja, ki je že dolgo povsem piškav oreh? Mar se ni veliko pametnejše držati nastajajočega, v katerem nekaj je? Povsem odkrito ti povem, da se veliki in najmogočnejši gospodje iz Rima dajo voditi Jezusu kot jagnjeta! Če je njih pridobil Zase in za Svoj resnično božansko čisti nauk, kaj naj potem počnemo zoper Njega mi? Če boš samo nakazal, da Ga misliš prijeti, boš že sam toliko kot ujet, in noben človek ne bo naredil niti koraka za tvojo osvoboditev; če pa se vedeš modro, bodo Rimljani postali tudi tvoji prijatelji, in tudi tebi se bo dobro godilo, kot se Jairu. Zdaj pa stori, kar hočeš; posledice ti bodo povedale, ali smo ti dali prijateljski ali sovražen nasvet!"
14 Ta Kivarjev govor ni zgrešil svojega učinka; poglavarje postal krotkejši in je začel uvidevati, da sta tako Roban kot Kivar imela popolnoma prav in jima je obljubil, da bo zvesto sledil njunemu nasvetu. - In tako se je prvi vihar v sinagogi dobro iztekel.

85. Gospod hvali Robana in Kivarja

1 Čez eno uro je prišel Kivar k Meni in Mi hotel pripovedovati, kaj vse se je dogajalo v sinagogi z novim poglavarjem.
2 **Jaz** pa sem rekel: "Prijatelj, prihrani si trud; saj veš, da Mi nič ne more biti neznano. Sicer ti pa povem, ti in Roban sta svoje povsem dobro opravila; kajti poglavar bi sicer še marsikakšno ušpičil. Toda zdaj je prepričan, da bi bilo nesmiselno kar koli ukreniti proti Rimljanom in tako bo vsaj nekaj časa miroval; toda popolnoma zaupati mu še dolgo ne smeta, marveč morata biti nenehno na preži in ga tako rekoč nikoli ne smeta izpustiti izpred oči. Tebi pa bom, ker si bil in si še zmeraj Moj najbolj vneti zagovornik, podelil zmožnost ozdravljanja bolnikov s pravo molitvijo in polaganjem rok, in da boš v svojem srcu zmogel odkrivati načrte novega poglavarja in uporabljati prava sredstva proti njim - to zadnje pa moraš vsakokrat izpeljati takoj, sicer ne bi imelo nikakršnega učinka! Tudi prava sredstva ti bom pokazal. In tako sprejmi za to zdaj Moj blagoslov!"
3 Tedaj se je **Kivar** vrgel pred Menoj na kolena in Me srčno prosil za to. Jaz pa sem položil Svojo desnico na njegovo srce in Svojo levico na njegovo glavo in v trenutku je v njem postalo svetlo. In rekel je: "Gospod, zdaj so vse temine izginile iz mene; v meni je vse razsvetljeno, in zdi se mi, kakor da bi bilo zdaj vse moje telo iz nekakšne diamantne prozorne snovi, skozi katero neovirano prodira dnevna svetloba. 0 Gospod, ohrani mi za zmeraj ta blagoslov; znal ga bom zanesljivo varovati in zmeraj hvaležno spoštovati!"
4 Rečem **Jaz**: "Ostani zmeraj dejaven v Moji ljubezni in nikoli ne boš imel vzroka žalovati zaradi izgube te svetlobe!"
5 Nato **Kivar** vstane in opazi, da razen Bora in Jaira, in razen Marije in Mojih domačih bratov ni več navzoč noben tuj gost, celo dvanajsterih učencev ni nikjer videti, in Me vpraša, kaj se je tu zgodilo.
6 Rečem **Jaz**: "Vse to se je moralo tako zgoditi! Glej, kmalu pride jesen in potem zima. Čas žetve je blizu in Jaz moram ven, najeti moram delavce za polje in vinograd. Ko bo letina lepo pospravljena, se bomo lahko pozimi dobro odpočili; in ko pride potem pomlad, se bomo z novimi močmi spet lotili dela.
7 Še danes bom odšel iz te okolice; kajti Herod je zvit lisjak in novi poglavar je njegov plačanec; in Moja hiša naj zato ne postane Satanovo bojišče. Svoje učence pa sem odposlal že pred nekaj urami. Odšli so z Mojim bratom Kisjonahom in tam v Kisu bodo počakali Janezove učence in jim oznanili, da se je približalo Božje kraljestvo; še danes pa bodo prišli z Janezovimi učenci semkaj in bodo potem zvečer z Menoj zapustili ta kraj. Kam pa bomo odšli, to boš, tako kot že veliko drugega, izvedel v samem sebi.
8 Pogosto pa sodeluj z Borom in Jairom; to sta zdaj dva najbolj dostojanstvena moža v vsem Nazaretu in imata vso Mojo ljubezen in po Meni tudi vso Božjo milost! Kajti tako kot Me ta dva ljubita in poznata, Me doslej ni ljubil in poznal še nihče izmed Mojih učencev!
9 Vsi Moji učenci se bodo ob določenem času, na katerega ne bo treba prav dolgo čakati, še dovolj spotikali nad Menoj. Toda teh dveh ne bo premotilo ničesar več, kar se bo zgodilo z Menoj; kajti povsem Me poznata. - Zato se drži njiju, tako boš tudi ti dosegel, kar sta dosegla onadva!"

10 **Kivar** je s tem odgovorom tudi povsem zadovoljen in samo to še vpraša, kaj se je zgodilo z obema angeloma, ker tudi njiju ni bilo nikjer več videti.
11 **Jaz** pa mu rečem: "Povzdigni svoje oči in zagledal boš ne le ta dva, temveč tudi še brezštevilne trume okrog njiju!"
12 Tedaj Kivar povzdigne oči. V veliki svetlobi vidi dva nadangela in okrog njiju brezštevilne miriade angelov, ki so Mi vsak trenutek pripravljeni služiti.
13 **Kivar** pa kmalu spet povesi svoje oči k zemlji in reče: "Gospod, jaz sem grešnik, in zato moje oči ne morejo prenesti presvetega prizora, toda kar najbolj si bom prizadeval, da ga bom postal vreden!"
14 Rečem **Jaz**: "Stori vse prav in tvoje plačilo v nebesih, katerih rob si zdaj videl, bo veliko! Zdaj pa se spet vrni v sinagogo; poglavar, ki se bo še nekaj dni zadrževal tukaj v Nazaretu, te ne sme pogrešiti, kajti zdaj veliko da na tvoj nasvet."

86. Novi poglavar Korah in Kivar v nazareški sinagogi

1 Po teh besedah se pošteni Kivar oddalji in kmalu dospe v sinagogo, takoj pa se tudi prepriča, da ga poglavar že zelo pogreša. Poglavar ga tudi pri priči vpraša, kje in kaj je tako dolgo počel.
2 In **Kivar** je rekel: "Gospod, imel sem nevarnega bolnika in moral sem mu pomagati. In glej, zdaj je ozdravljen, in ker je popotnik, lahko mirno nadaljuje svojo pot!"
3 **Vpraša** poglavar: "Kam potuje, kdaj odpotuje in od kod je prišel semkaj? Ga lahko še vidim in govorim z njim?"
4 Reče **Kivar**: "Je Jud, prišel je od zgoraj in je zdaj že odpotoval tja dol; ne moreš ga več videti in govoriti z njim - razen ko se spet vrne! Kdaj pa bo to? Mogoče šele čez veliko dni!"
5 Reče **poglavar**: "S tem lisičje zvitim odgovorom se nikakor ne morem zadovoljiti! Kje je prenočišče, da grem sam tja dol in zanesljivo poizvem o popotniku, ki si ga ozdravil, kajti takšna čudežna ozdravitev, ki jo opravi neki farizej, je pomembna in jo mora potrditi kar se da veliko prič, sicer ne more biti verodostojna in veljavna!"
6 Reče **Kivar**: "Če hočeš vedeti več kakor vem jaz, se obrni na tiste, ki vedo več; kolikor sem vedel, sem ti tudi kar se da zvesto povedal. Kako pa naj ti povem več, kakor sam vem? Prenočišče pa je bilo zunaj, v hiši tesarja Jožefa. Če hočeš izvedeti še več, pojdi tja! Vendar si ne pozabi z nečim zavarovati hrbta; tam namreč delijo udarce! Mar misliš, da ljudje celo izredno spoštujejo ljudi, kakršni smo mi? Povem ti: 0 čem takem ni niti sledu! Pri najmanjši nepremišljenosti lahko dobiš za celo abecedo udarcev in noben bog ti jih več ne odvzame! Kot rečeno, kdor poskusi, lahko govori iz izkušnje!"
7 Reče **poglavar**: "Iz tako samozavestnega govora lahko še predobro razberem, da ste se z vsemi nazareškimi meščani vred zarotili proti meni. Toda nič ne de, tudi za to motiko se bo že našlo toporišče! Zdaj že precej dobro vem, pri čem sem! Upam pa, da mi bo kmalu uspelo povsem razkrinkati to zaroto; ampak tedaj gorje vam in vsemu mestu! - Kako pridem do tesarjeve hiše?"

8 Reče **Kivar**: "Poglej skozi to okno! Tam, kakšnih dva tisoč korakov daleč, je lepo vidna tesarjeva domačija s potjo vred, ki vodi do nje. Pojdi tja in se prepričaj o vsem - nota bene pa tudi o zanesljivih udarcih!"
9 Reče **poglavar**: "Toda vi me boste spremljali in mi služili kot telesna straža!"
10 Reko **vsi**: "To bi bili norci! Kaj takega pa že ne! Kogar srbi, naj nosi svoj hrbet tja!"
11 Reče **poglavar**: "No dobro, v Jehovovem imenu grem sam tja, in potem bomo vendarle videli, ali se me bo kot Božjega maziljenca kdo dotaknil; kajti zapisano je: `Nad maziljencem pa naj se nihče ne spozabi; gorje tistemu, ki položi svojo roko na maziljenčevo glavo!"
12 Reče **Kivar**: "Da, da, kar veš ti, vemo mi že dolgo! Toda maziljenci kot mi, katerih maziljenje ni nič drugega kot bedno slepilo, pred Bogom ne veljamo nič več, in On naših psevdo maziljenih glav ne bo varoval, ko bodo povsem upravičeno izpostavljene pestem naših sovražnikov! Kakor sem že veliko prej omenil, ljudstvo še predobro ve, kaj se skriva za nami in templjem."
13 Reče **poglavar**: "Vseeno, jaz grem tja! Toda gorje potem vam vsem, če bom odkril, da je zadeva drugačna, kako si mi jo opisal ti, Kivar, ko sem te vprašal, kje si bil!"
14 Reče **Kivar**: "To, kar hočeš izvedeti, boš seveda težko zvedel, zvedel pa boš nekaj povsem drugega - in to te bo precej bolelo, mi pa ne bomo občutili nobene bolečine!"
15 Po teh besedah poglavar hitro odide ven.
16 Ko pa gre po ulici, kričijo dečki in deklice: "To je novi hudobni poglavar, ki nas hoče vse uničiti! Proč z njim!" - Od vseh strani teče k njemu mlado in staro s palicami in kamni in nekaj kamnov že tudi zadene njegovo občutljivo telo.
17 Poglavar še prehitro opazi, da Nazarečani ne poznajo šale, se urnih nog vrne v sinagogo in kar se da hitro zapre za seboj vrata, v katera cel tovor vrženih kamnov vtisne dovolj znamenj, ki še prejasno govorijo, kakšen odnos imajo Nazarečani do novega poglavarja.
18 Ko poglavar pride do farizejev, reče ves togoten: "To je vaše maslo, in za to se vam bom maščeval!"
19 Reče **Kivar**, zdaj zelo razburjen: "Kaj govoriš, ubogi norec! Kako more biti to naše delo, saj smo te svarili, da ne hodi ven? Šele ko te bomo priporočili ljudem, lahko govoriš z ljudstvom in z njim razpravljaš, dokler pa te ne priporočimo, bodo s tabo grdo ravnali, kadar koli se boš drznil sam hoditi po mestnih ulicah! Kajti pri ljudstvu si črn že zaradi tega, ker si si ta položaj kupil! Ker pa hočeš tako nas kot vse ljudstvo že pri svojem prvem nastopu tiranizirati in s terorjem vse urediti, te vsi sovražijo kot pekel, in povem ti, da boš storil najbolje, če bi svoj položaj prodal komu vrednejšemu. Kajti za tvojo prihodnost ne dam niti staterja!
20 Če bi hotel udobno živeti med nami, bi moral postati popolnoma drugačen človek! Zdi se pa, da tega ne zmoreš, kajti pri nas ni mogoče samo na zunaj kazati prijazen obraz, v srcu pa kljub temu biti krvoločen volk, ker imamo vsi za čuda toliko preroškega duha, da ti lahko na las natančno povemo, kaj si v svojem hudobnem srcu misliš!
21 Da, če bi povsem preoblikoval svoje srce in pustil, da bi ga prežarila čista, Božja modrost in resnica, tedaj te bomo tudi priporočili ljudstvu in potem ti

bo tukaj dobro; toda tvoj veliki duhovnik, tvoj Pilat in še manj tvoj Herod ti tukaj ne bodo prav nič koristili!"
22 Reče **poglavar**: "Kako moreš vedeti, da sem zdaj res mislil na te tri pomočnike?"
23 Reče **Kivar**: "Ker imam tudi jaz nekaj preroškega duha, ki te natančno spregleda, in se pred nami ne moreš prikriti - v Kafarnaumu prav tako malo kot tu; in če bi bil oddaljen od tod tisoč dni potovanja, bi te spregledali tudi v takšni razdalji! Torej boš težko storil proti nam kaj takega, da ti tega ne bi mogli že vnaprej preprečiti z najprimernejšimi in najučinkovitejšimi sredstvi! Si torej zadovoljen z nami?
24 Kajti glej, smo še duhovniki starega kova! Jehovov duh je še v nas, čeprav je nas že zdavnaj povsem zapustil jeruzalemski tempelj. Če pa torej hočeš obstati med nami, moraš biti tudi ti pravi duhovnik; kajti kot navidezni duhovnik med nami ne boš mogel obstati in boš storil bolje, če boš prepustil svoje mesto vrednejšemu, kot sem ti že prej dejal!"
25 Reče **poglavar**: "O vi prekleti vlačugarski hlapci jeruzalemskega templja! Moje lepo zlato in srebro vam je dišalo - niste pa pomislili, da sem bil zanj namesto uglednega in donosnega položaja deležen resničnega osjega gnezda! Le čakajte, kmalu vam bo postalo jasno, da **Korah** ni zaman vtaknil svojega zlata in srebra v vaše žrelo!" - Čez nekaj časa se znova obrne h Kivarju in ga vpraša: "Kaj naj storim, da bi si pridobil vaše prijateljstvo in prijateljstvo ljudstva?"
26 Reče **Kivar**: "Jaz, tako kot Roban, sva ti že dala navodilo, tu na mizi pa leži Pismo; to ti natančno naznanja Jehovovo voljo. Ravnaj po tem, ne pa po obsodbe vrednih tempeljskih postavah, da ti bo med nami resnično dobro! Božjo naklonjenost si moraš priboriti, vse drugo pa ti bo navrženo!"
27 Reče **Korah**: "Da, to bom odslej delal, kolikor je le v mojih močeh. Toda saj vam menda ne bo neprijetno, če bom vsaj za eno leto svoj sedež prestavil semkaj v Nazaret? Saj tu pri vas se lahko resnično nekaj naučim, medtem ko so v Kafarnaumu - in gotovo tudi v Korazinu ter v drugih manjših mestih okrog Galilejskega morja - sami bedni klečeplazneži!"
28 Reko **vsi**: "To boš storil zelo dobro in vsem nam bo v veliko veselje, da ti bomo mogli resnično služiti kot svojemu poglavarju! Kajti tu ne sleparimo več in v molilnici ne prodajamo tempeljskega gnoja ter ne barantamo za vole, krave, teleta in ovce; marveč naša majhna molilnica je še to, kar naj bo, in v sinagogi ne zganjamo menjalništva!
29 V naši majhni molilnici sicer ne plapola plamen nad nekakšno skrinjo zaveze, zato pa tem bolj in resnično živo v naših srcih, in to je Bogu bolj všeč kot vsa tempeljska služba v Jeruzalemu, za katero ne tli niti iskrica resnice več; in na templju se uresničuje, kar je Bog govoril po ustih preroka Izaija, ko je rekel: `Glej, to ljudstvo Me časti z ustnicami, njihovo srce pa je daleč od Mene!' Saj je hinavščina Jeruzalema vendar povsem očitna! Mar duhovniki ne krasijo vsako leto pogosto lažnih grobov prerokov, medtem ko so jih njihovi očetje kamnali? Ali ravnajo zdaj živeči morda kaj drugače? 0 ne, hodijo natančno po stopinjah svojih prednikov! Zaharija so umorili med daritvenim oltarjem in Presvetim, in Janeza je dal Herod obglaviti! Povej, le kakšni Božji služabniki so to? Povemo ti povsem odkrito: To so Satanovi služabniki, nikoli in nikdar pa Božji služabniki! Na srečo so v naših rokah, kar prav dobro vedo; zato nas tudi pustijo lepo pri miru!

30 Če bi pa enega ali drugega od nas še tako prijazno povabili v Jeruzalem na kakšen praznik, smo zmeraj tako predrzni, da povabila za nobeno ceno sveta ne sprejmemo in raje tukaj čakamo naravno smrt, kot da bi nas recimo tudi z vsemi častmi pomorili v skrivnih prostorih okrog templja! Verjemi nam, tako pametni kot gospodje v templju smo tudi mi, in zavohamo pečenko že veliko prej, kot so jo oni postavili na ogenj! Zato se le lepo drži nas in za nič ne boš prikrajšan!"
31 Reče **Korah:** "Zdaj sem si o vas že povsem na jasnem, kar mi je zelo ljubo; toda tempelj naj se le veseli mnogoterih prijateljstev, ki mu jih bomo ob primernih priložnostih izkazali!"
32 Reče **Kivar**: "Veš, namenoma mu zla ne bomo prizadejali; toda če bi nas napadel, potem mu gorje! Saj razlogov za to nam resnično ne manjka!"
33 Po teh Kivarjevih besedah pride kuhar in povabi vse h kosilu.

87. Kivar in Korah o Sarinem obujenju od mrtvih

1 Ko je med vsakovrstnimi duhovnimi pogovori kosilo vsem prav dobro teknilo, je stopil v jedilnico Bor, vse pozdravil in jim predstavil svojo ženo Saro, s prošnjo, naj jo, ker pripada judovskemu nauku, v svojih knjigah vpišejo kot njegovo zakonito ženo!
2 In **Kivar** pri priči prinese veliko poročno knjigo in takoj vpiše oba kot zakonita zakonca pred Bogom in vsem svetom!
3 Poglavar pa vpraša Kivarja, ali je kaj takega tukaj mogoče, ker je Bor dokazano Grk.
4 Reče **Kivar**: "Prijatelj, tu pri nas je vse mogoče, in neumno bi bilo, če ne bi hoteli poročiti para, ki ju je Bog že veliko prej združil!"
5 Vpraša poglavar: "Od kod pa ti to veš?"
6 Reče **Kivar**: "Kakor vem za marsikaj, kar ti zdaj še gotovo ne veš, tako vem tudi za to, četudi ti tega še ne veš! Zato le bodi povsem miren; kajti tu ravnamo z vsem drugače kot v templju!"
7 Poglavar se nasmehne in je zadovoljen.
8 Bor pa takoj potegne težko mošnjo zlata iz svojega žepa in s tem po predpisu poravna svojo takso, ki seveda še zdaleč ni bila tako velika kot to, kar je položil v mošnjo, in se potem takoj poslovi.
9 Ko Bor zapusti jedilnico, poglavar dvigne mošnjo in reče: "Tu je vendar več kot pet funtov zlata v najčistejših Avgustovih kovancih - tudi nekaj Tiberijev je med njimi! Je mar tukaj taka navada? V templju bi bil funt zlata že častен dar!"
10 Reče **Kivar**: "Takšni darovi niso tukaj nič redkega; toda Bor, za Jezusom gotovo prvi zdravnik na svetu, je prevelik poštenjak in poleg tega prebogat, da bi se mogel ob kakršni koli priložnosti pokazati umazanega!"
11 **Poglavar** vpraša dalje: "Kdo pa je bila njegova nadvse lepa in ljubezniva ženička?"
12 Reče **Kivar**: "To je hči poglavarja Jaira, o kateri sem ti že sporočil, da jo je čudodelni zdravnik Jezus dvakrat zaporedoma obudil od mrtvih."
13 Reče **poglavar**: "Morda je bila le v popolni nezavesti, kar pri tako nežnih, mikavnih bitjih ni ravno nič nenavadnega!"
14 Reče **Kivar**: "Oha, če nekdo več kot štiri dni razpada v grobu in mrtvaški zadah vsak še tako otopel nos povsem dobro občuti - kot srno mi vsi kljub

vsem mazilom še preveč mučeniško občutili, ko smo jo spremljali h grobnici in tam odpeli žalostinke - tedaj pač ni več niti sledu kakšne nezavesti! Toda Jezusu, dobremu zdravniku, je bilo prečudežno mogoče to, kar more biti mogoče edinole Bogu samemu, da jo je kljub temu, samo z eno besedo, brez vseh siceršnjih sredstev, v trenutku spet obudil v najlepše življenje; in zdaj je bolj živa in bolj zdrava, kot je bila kdaj koli v vsem svojem življenju - kajti ona je še zelo mlada in ji je komaj šestnajst let!"
15 Vpraša **poglavar**: "Kako dolgo je že od tedaj, ko je bila obujena od mrtvih?"
16 Reče **Kivar**: "Največ šest do sedem dni! Popolnoma natančno ne bi vedel navesti časa; toda toliko je gotovo, da je bila v začetku preteklega tedna obujena iz smrti v življenje."
17 Reče **poglavar**, ves iz sebe od začudenja: "To je resnično nekaj, kar se na zemlji še ni doživelo! Ta jasna svežina te najljubkejše ženičke, ko je vendar bila kot mrlič že štiri dni v grobu!? Resnično, to je nezaslišano, ob tem, da ste mi povedali popolno resnico, o čemer zdaj nočem več dvomiti; kajti zdi se mi, da je ta kraj prepoln samih čudežev!"
18 Reče **Kivar**: "Da, zares je tako! Zlasti pa omenjeni zdravnik Jezus privlači Nase vso mogočo pozornost; kajti Njegove sposobnosti povsem presegajo vse in vsakogar, kar je kdaj Mojzes zapisal o očakih, in vse, kar vemo o velikih prerokih! Saj tega še nikoli ni bilo! Ni nobene še tako hude bolezni, ki je v trenutku ne ozdravi z golo besedo, ne da bi bolnika videl ali se ga dotaknil! Če hoče kar koli drugega, se to v trenutku zgodi!
19 Tako je na primer Jairova odpoved, ki jo je oddal pred približno štirimi dnevi, in je bila listina z odstopno izjavo v istem trenutku izročena velikemu duhovniku v Jeruzalemskem templju, vendar več kot čudež! Po naravni poti bi lahko prejel listino veliki duhovnik morda komaj danes; tako pa si lahko ti že pred dvema dnevoma prišel v Kafarnaum in danes navsezgodaj od tam semkaj - in pri tem sploh ni bilo nobene napake v pravilih in starih običajih! Ti si zdaj na ta nadvse čudežni način polnopravni najvišji duhovnik vse Galileje, in Jairova odpoved je popolna, z vsemi potrebnimi prilogami in razlagami v templju v rokah velikega duhovnika, in za vse to je bil potreben en sam trenutek! Tako so nam zanesljive priče povedale, da je prav ta Jezus šele pred nekaj tedni zagrozil najsilnejšemu morskemu viharju - in morje in vetrovi so v trenutku ubogali Zveličarjevo besedo! Takšnih zgodbic bi ti lahko še veliko povedal; toda trenutno ni čas za to. Lahko bi mislili, da je ta človek Satanov plačanec, če nas Njegove besede, nauki in ljubeznivo resni opomini ne bi prepričali o nasprotnem!
20 Odkrito, zvesto in resnično ti povem: Nedoumljivo čudežna so Njegova dela; toda izginejo kot prazne postranske stvari v primerjavi z najbolj čudežno oblastjo Njegovih govorov in naukov! Tu slišiš resnice, o katerih se nobenemu preroku ni nikoli niti sanjalo! Človekovo življenje ti predstavi tako, da noben človek ne more niti najmanj dvomiti, ali je njegova duša umrljiva ali neumrljiva. Neumrljivost ti predstavi tako otipljivo, da niti trenutek ne moreš dvomiti, da po telesni smrti obstaja večno življenje duše po Božjem duhu, ki prebiva v njej.
21 Skratka, ta Jezus ti je človek s tako nenavadnimi sposobnostmi, da moramo povsem zanesljivo reči: Takšnega človeka zemlja od Adama ni imela za svojega prebivalca! Vsi elementi so Mu poslušni, milijarde duhov so

zmeraj pripravljene za Njegovo službo, in tako sem tudi izvedel od več Njegovih učencev, da je na Svojem potovanju iz Siharja v Kano Galilejsko ob najjasnejšem poldnevu v trenutku popolnoma zatemnil sonce, samo nekaj trenutkov pozneje pa mu je spet dal svetiti tako kot prej!
22 Tako so nam pripovedovali Roban in več sto prič, ki smo jih dodobra izprašali, da je v Siharju dve stari trdnjavi, staro Jožefovo in Benjaminovo hišo in stari Ezavov grad, ki zdaj pripada bogatemu trgovcu Jairutu, s Svojo besedo v enem samem trenutku tako popravil, da o tem vsi tamkajšnji gradbeniki popolnoma odkrito priznavajo, da bi imeli s takšnim popravilom obeh trdnjav ob vsej pridnosti najmanj deset let dela, če bi ju hoteli popraviti po naravni poti! Poleg tega pa ni bila le v trenutku dokončana ogromna zgradba iz najtrdnejšega gradbenega materiala, marveč je bila urejena po vseh mogočih zahtevah in to tako smotrno in obenem lepo, da kaj takega, izdelano iz rok gradbenikov, na tej zemlji pač ni nikjer več mogoče videti!
23 Prav tako mi je pripovedoval neki Grk iz Kane v Samariji - ime mu je bilo Filopold - skoraj neverjetne stvari, ki sem jih pa kljub temu moral verjeti, ker mi je za to privedel tisoč prič.
24 Če pa po mojem, samo zame veljavnem mnenju, nekdo zmore takšne stvari, ga imam za več kot človeka in več kot največjega preroka! On je pred nekaj dnevi seveda rekel - mislim, da pri ribolovu, ki je bil tudi povsem čudežen - da bi to mogel doseči vsak človek, če bi imel trdno vero brez vsakega dvoma. Toda tu mislim, da bi bila takšna vera prav tako čudežna kot največji čudež sam; kajti takšna vera je lahko le posledica zmožnosti, ki se je v sebi jasno zavedaš, in ki vključuje vsak uspeh, ki si ga je mogoče misliti.
25 Kdor pozna svoje moči, jim mora tudi toliko zaupati, kolikor se jih iz mnogih izkustev že dolgo jasno zaveda kot zadostnih za uresničenje neke stvari ali kakršnega koli dela. Če pa bi človek svojo vero v uspeh napenjal prek svojih moči, ki se jih zaveda, bo po mojem takšno vero kmalu začel spremljati dvom, ko bi zagledal pred seboj breme, ki ga je treba dvigniti, pa bi se jasno zavedal in čutil, da še zdaleč nima dovolj moči, da bi ga obvladal.
26 Če vidim pred seboj na cesti ležati nekaj funtov težak kamen, pač ne bom niti trenutek dvomil, da lahko kamen, če le hočem, odstranim s poti; če pa leži na poti skala, težka morda sto tisoč funtov, menim, da bo obupno težko ohraniti vero brez vsakega dvoma. Če še tako naprezam svojo voljo, to verjetno ne bo prav nič koristilo, ker mi mora nujno manjkati subjektivno prepričanje, da sem z močjo za največ dvesto funtov lahko kos tudi sto tisoč funtnemu bremenu.
27 Temu Jezusu pa je mogoče vse kot kakšnemu bogu! Njegovi volji pomeni gora prav tako malo kot sončni prašek! Zemlja, zrak, veter, voda in ogenj ga ubogajo kot ovce svojega pastirja in blisk vodi tisočkrat zanesljiveje kot najboljši strelec puščico s svojega loka! - Kaj pa sledi iz tega? Prosim te, da nam kot naš poglavar poveš svoje mnenje o tem!"

88. Kivarjevo mnenje o templju

1 Reče **poglavar**: "Če je vse tako, o čemer sploh ne dvomim, mora biti brez nadaljnjega nedoumljivo v najtesnejši zvezi z Jehovovim vsemogočnim duhom, nekako tako kot Mojzes in Elija, od katerih je Elija tudi lahko

priklical ogenj z neba, ki ga je ubogal. Morda je tudi storil še marsikaj čudežnega, kar ni bilo zapisano, o čemer pa še obstajajo ljudske legende, katerim seveda ne moremo povsem verjeti; toda v celoti bi lahko bilo na tem vendarle veliko resničnega!
2 Tako naj bi ravno Elija, če me spomin ne vara, nekoč ob neki priložnosti cel kup mrtvaških kosti na bojnem polju oživil in obdal z mesom, kožo in lasmi! Prav tako naj bi tudi ob neki drugi priložnosti za tri leta usahnil vse izvire velikega Evfrata in poleg tega ukazal tudi oblakom, naj tri leta ne bodo na nebu. Šele, ko so se ljudje resnično spokorili, je spet odprl izvire veletoka in ukazal oblakom, naj se dvignejo na nebo in dajo vodo izsušeni zemlji! In tako pripovedujejo še mnogo o tem najbolj nenavadnem preroku, kar pa se je sčasoma vendarle zelo popačilo, in pravijo, da bo prav ta Elija pred koncern sveta prišel še enkrat, da bo z velikimi znamenji ljudi spreobrnil k pokori, saj, kot je znano, ta skrivnostni prerok ni nikoli umrl, marveč se je v ognjenem vozu odpeljal v nebo. Torej bi zlahka bilo mogoče, da je ta Jezus nosilec duha velikega preroka in zaradi tega, kot najtesneje povezan z Jehovovo oblastjo, zdaj opravlja takšna dela, ki jih lahko samo Bog!"
3 Reče **Kivar**: "Tvoje mnenje nikakor ni slabo in jaz bi ti skoraj pritrdil, če ne bi ravno pri tem Jezusu s svojimi očmi videl nekaterih stvari, ki neskončno presegajo Elija. Seveda boš vprašal: `Katere le? Kako se imenujejo?' Toda moram ti odkrito priznati, da bi mi za opisovanje tega povsem zmanjkalo besed; saj to moraš slišati, videti in občutiti sam, sicer si nikakor ne moreš narediti predstave o tem. In zato z mnogimi tisoči menim, da je ta Jezus nedvomno obljubljeni Mesija! Vsakogar namreč vprašam, ali bo ta, če bo prišel v nekem drugem času, delal večja znamenja!? Poleg tega izvira po kroniki, ki sega do Jožefovega starega očeta, v ravni črti od Davida. (Mt 1, 1-17) Ahim je bil oče Eliuda, Eliud oče Eleazarja, ta oče Matana, ta oče Jakoba, in Jakob je bil Jožefov oče in ta oče našega Jezusa. Pojdi po tej kroniki dlje nazaj in v najravnejši črti se lahko vrneš do Davida; zapisano pa je, da bo Mesija izviral od Davida in da Ga bo vsakdo spoznal po Njegovih delih.
4 Temu Jezusu zato po mojem mnenju ne manjka prav nič; izvor je avtentično zanesljiv in takih dejanj zemlja še ni doživela, je tudi v preobilju. Zato resnično ne vem, kaj naj bi nas oviralo, da bi Ga sprejeli kot Tistega, ki najočitneje je!?
5 Da se oblastiželjni tempelj ne bo dal zlahka prepričati, je očitno; toda mi se nikakor ne smemo več ravnati po templju, ki je po mojem mnenju popolnoma mrtev in nam odslej ne more zagotoviti niti varstva niti modrosti in še manj kakšnega trajnega vzdrževanja, razen če mu prej za kakšen položaj damo toliko, da bi od tega deset ljudi lahko čisto udobno živelo sto let.
6 Preračunaj samo vsoto, ki si jo templju za poglavarsko mesto z zlatom in srebrom plačal ti in boš ugotovil, da bi lahko s tem denarjem dobro živel, in to knežje, sto let! Če pa te bodo tu ogrožali Rimljani, in boš nasprotno iskal varstvo v templju, in ne le da ti ga ne bodo mogli zagotoviti, ampak ti ga tudi ne bodo hoteli, in v najboljšem primeru te bodo za nekaj prgišč srebrnikov odpravili z dvopomenskimi tolažbami približno tako kot slavno preročišče v Delfih - seveda za veliko zlata in srebra - odpravlja vpraševalce, da ima

zatem preročišče zmeraj prav, pa naj se vpraševalcu zgodi kaj dobrega ali kaj zlega!
7 Hvala Bogu dobro poznam vso zdajšnjo tempeljsko lumparijo in zato mi tudi vest ne očita, če ga kolikor le mogoče kakor koli varam! Saj, prijatelj, kdor noče, da bi ga tempelj najhuje ogoljufal, se mora močno potruditi, da sam prevara tempelj, kar se le da! Ali misliš, da boš v templju kaj opravil s pošteno in pravično čudjo in obrazom? O, s tem naj se le nihče ne hvali! Pojdi pa tja s prav prekanjeno čudjo in obrazom, in zagotavljam ti, da lahko templjarje ovijaš okrog prsta kakor hočeš!
8 Zelo dobro se še spominjam nekega Bara, ki je bil obrezan Grk. Gotovo je moral biti zelo premožen, ker je bil poln biserov in diamantov. Ta človek je imel takšen prekanjen obraz, govoril je malo, kar pa je povedal, je bilo vse tako premetena laž, kot se jaz imenujem Kivar. Zahteval pa je le tisoč funtov zlata in je za to dal pergamentni zvitek, ki je bil vreden največ pol staterja. Veliki duhovnik je sicer zelo skomigal z rameni; toda Bar je naredil tak obraz, kot ga bom v vsem svojem življenju težko še enkrat videl in je k temu porogljivo pripomnil: `Hm, aut Caesar - aut nihil!'•, nakar je veliki duhovnik - Bog ve zakaj - popolnoma pobledel in dal Baru pri priči izplačati tisoč funtov zlata, od katerih tempelj nikoli ni dobil nič nazaj; kajti šele po enem letu se je pojasnilo, da ta Bar ni bil nič drugega kot nadvse prekanjeni slepar, ki je bil namazan z vsemi satanovimi mažami, da je tudi od velikega duhovnika izvlekel tisoč funtov zlata.
9 Poleg tega pa so prihajali tudi pošteni Judje, ki so si hoteli v templju sposoditi denar za dobro zastavo; ničesar niso dobili, ker so se vedli prepošteno in so imeli tudi preveč pravične obraze! - In tako utemeljujem svoje pravilo: Tempelj moraš prevarati ti, če nočeš, da on prevara tebe! In zato templja tudi večno ne bom vprašal, ali je Jezus obljubljeni Mesija, marveč je On zame to tudi brez templja! - Kaj praviš k temu mojemu mnenju?"

89. Pogovor med Korahom in Kivarjem o Mesiju. Satan izziva Kivarja na boj

1 Reče **poglavar**: "Prijatelj, rad te imam; kajti tako poštene duše, kot si ti, še nisem srečal! Resnično, popolnoma prav imaš! Tega Jezusa poznam še veliko premalo, da bi se mogel kar takoj pridružiti tvojemu mnenju! Toda toliko mislim tudi jaz: Če napoved ni le piškav oreh, ki se zgodovinsko gotovo od Davida dalje vsaj zemeljsko ni še nikoli potrdila - kajti o večnem Davidovem kraljestvu so zdaj Rimljani še očitnejši protidokaz kot štiridesetletno babilonsko suženjstvo - zato nisem nenaklonjen temu, da bi delil s teboj tvojo vero. Toda zdaj je vprašanje le to, kaj menite o vsem vi vsi, in kaj duhovniki in farizeji drugih mest!?"
2 Reče **Kivar**: "Kar ti tu govorim jaz, je glas vseh nas v tem mestu; oni v Kafarnaumu zaradi nekaj grobih lekcij, ki so jih bili deležni ob različnih priložnostih, tudi ne bodo daleč od tega, kar pa se tiče drugih mest, zaenkrat pustimo tako, kot je in jih pustimo pri njihovi stari zablodi!

• "Ali cesar - ali nič!' - to pomeni: Ali vse ali nič.

3 Če je za prihodnost tvoj sedež tukaj, le prepusti skrb meni, in Galileja bo v nekaj letih samostojna, povsem neodvisna od templja! Galileja je v templju že itak napisana na zadnjem pergamentnem listu! Kaj nam mar, če zdaj iztrgamo tudi ta zadnji list? Rimljane in Grke imamo trdno na svoji strani in nekaj vsemogočne, žive Božje milosti tudi, in za tempelj bo obupno kislo lizati naše ožepkovo grmičevje!"
4 Reče poglavar **Korah**: "V vsem ti dam popolnoma prav in sem naenkrat tudi bolj kot prej prepričan, da imaš prav; toda zmeraj moramo pomisliti, da je moral nadangel Mihael, kot najmogočnejši vseh nebeških duhov za Bogom, z vso svojo močjo in oblastjo tri dni in noči bojevati trd boj s Satanom za Mojzesovo telo! No, če bi se Satan lotil nas, kako bi mogli zmagati v boju z njim?"
5 Reče **Kivar**: "Ne z enim, marveč s sto tisoč satani bi se sam spopadel, čeprav še zdaleč nisem noben Mihael! Samo pogumen je treba biti in hudobni mrhi zapreti vse poti, potem tudi z vsem svojim peklom, polnim hudičev, ne opravi ničesar; če mu pa enkrat pokažemo šibko točko, kjer zlahka najde oporo, tedaj bi bil boj seveda stokrat težji!
6 Toda kakor resnično me je ustvaril Bog: templja Satanu ne bom nikoli zgradil in mu zažigal kadila, da bi me zato pustil pri miru! Naj pride, če ga mika začeti boj s Kivarjem, vi pa bodite priče, da bom opravil z njim prej kot v treh dneh!"
7 Reče **poglavar**: "Prijatelj, veliko si upaš, kot mušica spopasti se z levom in ga celo naravnost izzivati na boj, medtem ko bi moral samo Boga prositi, da bi ti za večno prizanesel s Satanovim zalezovanjem!"
8 Reče **Kivar**: "Prijatelj, jaz pa poznam neko ime, in to zadostuje za legije satanov in hudičev! Le kje je, če je toliko pogumen, da se bojuje z menoj?
9 Mušica je v primerjavi z levjo močjo goli nič; toda če mušica hoče, kljub temu požene najmočnejšega leva v večdnevni beg! Zaletava se mu v uho in mu brenči v ušesu tako, da lev nazadnje pomisli, da divja najhujši vihar in kralj živali kmalu najsramotneje pobegne!
10 In zato ni ravno nujno, da si močnejši od močnega, marveč je tu nad vse potrebna prava modrost! Glej, ti sam si prišel k nam z zvrhano mero pristnega satanizma; in glej, moja morebitna modrost ga je osramotila, in zdaj stojiš pred vsemi nami kot svoboden človek in kot od nas izvoljeni poglavar in zaradi tega nam Satan ni mogel povzročiti še nobene škode - in nam je tudi v prihodnje ne bo mogel povzročiti!
11 Vem, kar vem in znam, kar znam; obvežem pa se, da moj Mojster in Gospod, Satan večno ne bo!"
12 Reče **Korah**: "Prijatelj, ne govori preglasno; kajti hudobec naj bi imel povsod svoje oči in ušesa! Z Jehovovo pomočjo in s pomočjo tvojega meni še premalo poznanega Mesija nam seveda ne bo mogel ničesar storiti; toda izzivati ga nikakor nočemo! Bog nas varuj pred kakršnim koli njegovih obiskov!"
13 Reče **Kivar**: "Vsekakor si tudi jaz ne bom želel boja - toda tudi najmanjšega strahu pred njim ne bom imel!"
14 Ko je Kivar izgovoril te besede, glej, se je v jedilnici naenkrat pojavil neznansko silovit **velikan** in s togotnim obrazom stopil pred Kivarja in zakričal s tako gromkim glasom, da so ob tem zadrhteli stebri dvorane: "Si ti jezikava mušica, ki hoče v levovem ušesu povzročiti besneči vihar? Poskusi,

ti bedni črv Zemljinega prahu, kako se boš znašel v boju z menoj! Jaz zmorem tudi nekaj, kar bi ti moralo biti še povsem neznano! Glej, tvoj Mesija je odvisen samo od moje velikodušnosti, ker zame vendarle ni preveč častno bojevati se z mušicami; če pa mi bo počel veliko norosti, ga bom dal brez nadaljnjega razpeti na prečnik (križ, op. prev.) in potem lahko moliš svojega Mesija na prečniku! - Kaj pa boš storil, če te v trenutku razkosam v koščke velike kot sončni prah?"
15 Tu se **Kivar** čisto počasi dvigne s svojega sedeža in nahruli velikana, oziroma Satana, z naslednjimi besedami: "Kakor si, bednik, prišel noter, prav tako glej, da boš tudi izginil ven - in sicer z resnim namenom, da večno nikdar več ne stopiš na to sveto mesto - sicer naj te sodi Gospod Jezus!"
16 Ob omembi Jezusovega imena se velikan pri priči umakne več korakov nazaj in mu žareč od jeze zagrozi, naj tega osovraženega imena ne imenuje nikdar več!
17 **Kivar** pa reče: "Jaz moram vendar v tvojem ušesu brenčati, da boš zvedel, kako lev beži, ko mu mušica v ušesu brenči!" - Nato znova začne: "Jezus, Sin Najvišjega, naj te sodi in kaznuje! Jezus, Sin Najvišjega, naj te za večno izžene od tod! Jezus, Sin Najvišjega, naj te kaznuje za tvoje neštete hudobije!"
18 Satan pa ni počakal zadnje kitice, marveč je zbežal med grmečim tuljenjem.
19 Nato reče **Kivar** Korahu, ki je od strahu trepetal kot trepetlikovo listje: "Si zdaj videl, kako lahko leva poženeš v beg? Le zakaj me ni takoj zdrobil v prah? Glej, to je njegova nemoč! Naj le spet pride, če ga bo srbelo, in pri imenu mojega Jezusa ti zagotavljam, da se bo drugič pobral še hitreje kot tokrat!"
20 Reče **poglavar**: "Poslušaj prijatelj, tvoj nerazumljivi pogum nadvse občudujem in - pri vseh očakih! - zdaj se čutim popolnoma prestavljen nazaj v njihove čudovite čase! Toda naj ti kljub temu povem, da nikar nikdar več ne izzivaj Satana na novi boj; kajti on je neskončno iznajdljiv in lahko privzame vse oblike, celo obliko svetlobnega angela, in verjamem, da je v nežni nebeški obleki veliko nevarnejši kot v tej, v kateri smo ga imeli resnično peklensko čast videti!"
21 Reče **Kivar**: "Preskusni kamen vendar imamo in na njem lahko takoj spoznamo, katerega duha otrok je kakor koli oblikovana prikazen! Toda za zdaj smo lahko popolnoma mirni; saj tokrat bi moral imeti za dolgo časa dovolj !"

90. Korah se spomni, kako je Gospod očistil jeruzalemski tempelj

1 Nato je **Korah** vprašal Kivarja, ali se Jaz še zadržujem v tem kraju in ali se ne bi mogel pobližje seznaniti z Menoj. In dalje je govoril: "Zdaj sem se povsem zavedel, da mora biti v tvojem Mesiju nekaj izredno Božjega; le Satan Mu nikakor ni naklonjen, in Njegovo ime se zdi za Satana največja muka! - To sta dve, seveda po nadvse čudežni in izredni poti doživeti dejstvi, ki ju ne bom mogel nikoli zatajiti in veliko bolj spokojno sklepam iz tega, da bi ti lahko z vzklikom `Sin Najvišjega' tudi lahko imel v najvišji meri prav, in tako si želim, če bi bilo mogoče, vendarle seznaniti se z Njim. Odpelji me ven!"

2 Reče **Kivar**: "Vse bi bilo prav in jaz bi te bil gotovo prvi pripravljen odvesti k Njemu; toda ljudstvo je zdaj še nekoliko proti tebi in zaradi zlonamernosti navadne drhali bi bila v nevarnosti, da bi naju ranilo kamenje; obenem pa se On pripravlja na odhod, tako da bi Mu zaradi tega morda le ne bilo prijetno, če bi Ga obremenjevala! Pred zimo pa znova pride ali semkaj ali v Kis in bo v enem od obeh omenjenih krajev preživel zimo, in tedaj bova imela dovolj priložnosti, da Ga bova pobližje spoznala; zato menim, da naj bi tokratni namen, da bi Ga pobližje spoznala, preložila na zimo."
3 Reče **Korah**: "Vse, kar si povedal, je res; toda ne glede na to se ne morem ubraniti hrepenenja, da bi osebno spoznal tega izrednega človeka, po katerem deluje vsa polnost Božje oblasti, moči in veličastva! Toda čakaj, zdaj sem se spomnil neke zgodbe z velikonočnega praznika v jeruzalemskem templju! Nazadnje je bil ravno ta Jezus, ki je na posabatu, če se ne motim, izgnal iz templja vse kupce in prodajalce in vsem menjalcem kot vihar prevrnil njihove stojnice!? Vse prodajne živali so začele grozovito tuliti in so divje oddirjale iz tempeljskih prodajnih prostorov!
4 Kajti tisti mož, s katerim sem sam govoril - seveda nikakor ne prijazno je bil tudi Galilejec in se je prav tako imenoval Jezus in z njim je bila množica drugih mož in žena, nadvse prostaškega videza in vsa družba je bila čisto podobna običajni galilejski klateški družbi; toda njen voditelj Jezus je bil povsem podoben človeku, za katerim se skriva nekaj nenavadnega.
5 Pravzaprav ni govoril veliko; toda kar je povedal, je bilo globoko, resnično in jedrnato! Tedaj je v Jeruzalemu tudi ozdravil množico bolnikov; ko pa je zadeva, menim - prišla pred Heroda, katerega naj bi se ta Jezus silno bal, je čudodelnik ponoči in v megli nenadoma izginil iz Jeruzalema in mi nismo mogli zvedeti, kam se je obrnil. V Galilejo ni mogel priti - naravnost iz Jeruzalema; ker bi tedaj gotovo kmalu dobili sporočilo o njem, ko smo za njim razposlali veliko ogleduhov.
6 Čez nekaj tednov smo sicer slišali govorice o tesarjevem sinu Jezusu; vendar pa si kljub temu nismo mogli predstavljati, da bi lahko bil tisti znani, preprosti, tihi in znanstveno povsem neizobraženi, celo branja in pisanja nevešč človek ravno tisti silni Jezus, pred katerim so v jeruzalemskem templju tisoči trepetali kot pred Božjo sodbo. Toda, če je znani tesar Jezus Tisti, ki izvršuje takšna Božja dela, bo ta gotovo tudi isti Jezus, ki je za veliko noč prestrašil ves Jeruzalem! No, če je ta Tisti, ga poznam že iz Jeruzalema in mi ga zato zdaj sploh ni treba nadlegovati!"
7 Reče **Kivar**: "Da, isti je! Jaz Ga poznam že več let, prav tako tudi starega Jožefa, ki je šele pred kakim letom umrl; na Njem resnično nisem odkril niti najmanjše sledi o čem nenavadnem, čeprav - kot so mi tu in tam pripovedovali - naj bi se ob Njegovem rojstvu v nekem ovčjem hlevu pri Betlehemu dogajale povsem izredne reči, tako kot tudi pozneje do Njegovega dvanajstega leta. Toda od dvanajstega leta naprej naj bi se izgubilo vse čudežno, veliki upi Njegovih staršev so se razblinili, in On je ostal do zdaj, se pravi do Svojega tridesetega leta, ki je ravno zdajšnje, povsem neopažen, najpreprostejši tesar!
8 Bil je nadvse redkobeseden; na deset vprašanj je dal komaj en sam največ enozložen odgovor; nasprotno pa je bil vendarle zmeraj velikodušen do otrok in revežev. Večkrat so ga videli moliti in tudi jokati - toda zmeraj na tihem - vendar nikoli smejati; veselih, glasnih družb se je izogibal in ljubil predvsem

samoto; najbolj nenavadno od vsega pa je bilo, da so Ga le izredno redko videli v kakšni sinagogi, prav tako redko v šoli, ki jo je na pogosto prigovarjanje Svojih staršev obiskal nekajkrat letno, jo vidno razsrjen tudi zmeraj kmalu zapustil; v molilnici pa Ga ni nikoli nihče videl. Zaradi takšne Njegove posebnosti se je tudi zgodilo, da so Ga nekateri imeli za nekoliko bebastega.
9 Toda s Svojim tridesetim letom je nenadoma izginil iz Svojega rodnega doma, in naj bi se nekaj časa zadrževal v puščavi pri Bethabari, kjer je ob majhnem Jordanu slavni Janez uganjal svoje čudaštvo in Se mu je dal tudi krstiti. Od tam je potem odšel tak kot je zdaj, poln Božje moči, učil ljudstvo o Božjem kraljestvu, ozdravljal vse bolnike in iz obsedencev izganjal hudobne duhove. To je takole približno, čisto kratko povzeta, Njegova tuzemska življenjska zgodba, ki sem jo deloma sam izvedel od Njega, vendarle pa sem večji del slišal iz govoric."
10 Reče **Korah**: "Da, da, imel boš kar prav! Ta dogodek je pred približno tridesetimi leti v Betlehemu zbudil veliko pozornosti; in če se ne motim, je stari Herod ravno zaradi njega ukazal strašen pomor dečkov. On pa naj bi pobegnil v Egipt. - No, glej, zdaj mi je postalo vendar že čisto jasno! No, no, to je torej isti Jezus!? Da, na Njem je vsekakor nekaj izrednega, in ti s svojo domnevo gotovo nisi daleč od resnice! Toda govoril bi še vendarle rad z njim, preden namerava zapustiti ta kraj!"
11 Reče **Kivar**: "Kakor hočeš - meni je vseeno! Toda tedaj mora vendarle pred nami iti glasnik v odprto mesto in te ljudem priporočiti kot zelo prijaznega, sicer le ne bi bilo preveč varno oditi na odprte ulice; saj svoje Nazarečane poznam!"
12 Reče **Korah**: "No, odpošlji hitro več glasnikov in naj hvalijo moje ime kot ljudstvu naklonjeno, sicer nam bo prej odpotoval!"
13 Kivar takoj odpošlje dvanajst glasnikov in ti priporočajo novega poglavarja ljudstvu tako ugodno, da vsled tega za nekaj časa izbruhne glasno vriskanje in začnejo pripravljati vsakovrstna dragocena darila, s katerimi hočejo naslednji predsabat pozdraviti novega poglavarja.
14 Ko se glasniki z dobro novico spet vrnejo v sinagogo, reče **poglavar** Kivarju: "Zdaj pa le pojdimo hitro ven, sicer nas bo nazadnje zavrnil - jaz pa bi vendarle rad govoril z njim!"
15 Reče **Kivar**: "Jaz sem že pripravljen in spodobilo bi se, da bi mu mi vsi naredili poslovilni obisk; toda kljub temu pojdiva midva sama!"
16 Kivar in novi poglavar zdaj takoj odideta ven. Ko pa sta nekaj korakov zunaj mestnih vrat, jima pridejo naproti Bor, Jair, njegova žena, Sara in mati Marija in prinesejo Kivarju in poglavarju zanju žalostno vest, da je Gospod pred pol ure odpotoval s Svojimi dvanajsterimi učenci in s sedmimi Janezovimi učenci, ki so prišli k Njemu.

91. Jezusovi prijatelji pri Boru

1 Ta vest užalosti poglavarja in na Borovo povabilo odide s Kivarjem v njegovo veliko palačo, kjer Bor seveda tudi takoj napne vse sile, da bi novega poglavarja kar se da sijajno pogostil.
2 Pridružila sta se še Bab in Roban in ves večer se seveda ni govorilo o ničemer drugem kot o Jezusu Gospodu.

3 Končno vpraša **poglavar**: "Toda povejte mi vendar, o vzroku, da si po vsem tem, kar sem doslej o njem slišal, ni več upal ostati tukaj? Kajti nekaj povsem drugega bi bilo, če bi moral na videz zaradi svojega najvišjega poklica za nekaj časa oditi od tod kam drugam; toda zdi se, da ga je od tod pregnal edinole strah pred Herodom! Mož pa kot on, kolikor mi je bilo predstavljeno njegovo bistvo, ki sta mu poslušna nebo in zemlja, ki ima poleg tega najvišjega rimskega namestnika za svojega najintimnejšega prijatelja, pač najočitneje ne bi smel imeti nobenega razloga za beg pred slabotnim jeruzalemskim vazalnim kraljem!
4 Resnično, vzemimo stvar kakor hočemo; toda gotovo je vsaj, da za prebivalce zemlje nikakor ne kaže dobro, če se že Bog začenja bati hudičev in pobegne pred njimi! - Hm, hm, kolikor bolj razmišljam o tem, toliko bolj skrivnostna se mi zdi vsa zadeva!
5 Razložite mi to zadevo bolj natančno, sicer moram vam vsem, kolikor ljubi ste mi, čisto odkrito povedati, da ste se skupaj z menoj vendarle silno motili o tem človeku; kajti Vsemogočnemu se resnično ni treba bati nekega Heroda, ki morda sploh nikoli niti pomislil ni, da bi Ga hotel preganjati! Kajti jaz kot ljubljenec tega vazalnega kralja ga poznam bolje od vsakogar izmed vas in vem, da je v tem kratkem času že tisočkrat obžaloval, da je umoril Janeza. Kajti nenadna smrt Herodiade in njene hčerke je vazalnega kralja tako prestrašila, da v vsem svojem življenju gotovo ne bo dal ubiti nobenega preroka več!
6 Jezus je zato moral tako hitro odpotovati od tod iz povsem drugega vzroka! In četudi bi Mu sedem razburjenih Janezovih učencev pripovedovalo še tako grozljive stvari o Herodu, vprašujem, ali vsevedni mož, ki, izhajajoč iz Boga, gotovo ve, kaj se zdaj tu pogovarjamo o njem, lahko verjame tistim, ki so govorili očitne laži!? Ali mi za mojo pomiritev nihče od vas ne zna navesti boljšega razloga za njegov tako nenadni odhod?"
7 Reče **Bor**: "Ljubi prijatelj, to bo pa vsekakor težko, ker je Njegov beg nas vse presenetil prav tako kot tebe, čeprav smo popolnoma prepričani, da je On kljub temu to in Tisti, za kar smo Ga priznali in sprejeli. On se je tudi - tako čisto odkrito povedano - tebe bal in je zato že danes zgodaj odpustil vse številne učence skupaj z visokimi Rimljani, ki so bili že nekaj dni pri Njem. Toda kot zdaj vidim, naj ne bi imel nikakršnega vzroka, da bi se te bal, ker si ti Zanj in nikakor ne proti Njemu; zato je pač moral imeti povsem drug vzrok, ki Ga je gnal k temu nenadnemu odhodu, kot pa je ta, ki ga moremo razbrati iz poteka dogajanja."
8 Reče **poglavar**: "Povejte mi pa vendar, kako je potekala zadeva in kako je bilo, preden se je odločil za odhod! Morda mi potem uspe, ali še prej prijatelju Kivarju, odkriti bolj tehten vzrok!"
9 Reče **Bor**: "Stvar je potekala takole: Že dopoldne je odposlal Svojih dvanajst učencev, ki jih imenuje apostoli, proti morju, da bi Zanj pripravili kakšno ladjo, in verjetno hkrati poizvedeli, ali niso kje zasede iz Jeruzalema poslanih zahrbtnih morilcev. V Sibarahu, mitničarskem kraju, ki pripada nekemu Mateju, ki je tudi Jezusov učenec, pa so se Jezusovi učenci srečali z Janezovimi učenci, s katerimi so bili skupaj že nekoč prej - mislim, da tedaj, ko je bil Janez že v ječi in je slišal Jezusove besede. Teh sedem učencev je apostolom pripovedovalo vse, kar se je v Jeruzalemu zgodilo z njihovim učiteljem. In hkrati so pripovedovali, kako je Herod, vendar čisto skrivaj -

čeprav je tistim, ki so mu prinesli novice o Jezusu, odkrito priznal, da je ta od mrtvih vstali Janez - odposlal na prežo morilce z navodilom: V primeru, da odkrijejo, da je domnevni Jezus zares od mrtvih vstali Janez, naj mu nič ne storijo, marveč se povsem mirno vrnejo domov; če pa bi bil zares Jezus, naj ga, če je le mogoče, poskusijo ubiti! Če bi jim umor uspel, se lahko od Heroda nadejajo bogatega plačila; če pa jim umor ne bi uspel in sicer zaradi tega, ker je Jezus hkrati resnični Bog in človek, ki ga ni mogoče ubiti, se lahko od Heroda nadejajo enakega plačila, on sam pa bo z vsem svojim velikim dvornim spremstvom postal Jezusov učenec! - Takšno sporočilo so Jezusu Gospodu prinesli Janezovi učenci, ki so prišli z Njegovimi učenci sem v Nazaret.
10 Ko je On to slišal, je rekel: `Po tem gnusnem preskusu Herod večno ne bo postal Moj učenec! Zemlja je velika in Jaz bom že našel prostorček, kjer Me ne bodo našli Herodovi odurni apostoli! Je mar Sin človekov prišel, da bi po zahrbtnih morilcih postal to, kar je? Ne, in večno ne! Kdor Me z morilskim orodjem v roki vpraša, kdo sem, ta naj večno ne dobi odgovora! Ne glede nato pa je tako in tako čas, da odidemo od tod in tako pojdimo in glejmo, da si bomo na tujih tleh pridobili ljudi, ki nam bodo tudi brez morilskega orodja zoper naše telesno življenje verjeli, da smo to, kar smo!'
11 Po teh Jezusovih besedah pa smo tudi takoj odšli, kajti On je rekel: `Pojdimo, kajti zdaj to hočem in tudi vidim, da je in sicer že zelo blizu, zbranih šeststo takšnih herodovskih morilskih apostolov zoper Mene, zato pa pri priči odidimo od tod!' - Nato so se vsi Njegovi in Janezovi učenci odpravili na pot proti Sibarahu in bodo zdaj že na odprtem morju!"

92. Gospodova milost s človeštvom

1 Reče nato **poglavar**: "Ah, zdaj je vsa stvar videti popolnoma drugačna! Tako ni odpotoval iz strahu, marveč iz čiste modrosti, da bi Herodu zaradi pošteno zaslužene kazni odvzel vsako priložnost, da se zaradi tega ne more niti poslabšati, pa se tudi zlahka ne poboljšati! Ah, to je zelo dobro ukrenil in zaradi tega ga lahko le pohvalim.
2 Ta Herod pa je tudi v pravem pomenu besede človek, pri katerem noben človek prav ne ve, kako je z njim. Na pol je dober, tu in tam čez mero dobrodelen človek, na pol pa takoj nato spet prvovrstni hudič! Danes ti v neke vrste navalu srčne dobrote in velikodušnosti da nadvse pohvalne obljube in jih potem tudi izpolni tistemu, ki kmalu po obljubi pride k njemu. Toda gorje tistemu, ki bi ga drugi dan spomnil nanjo; ta ne le da ne dobi ničesar od obljubljenega, marveč ga zavrne tako boleče in hudobno žaljivo, da ga naslednjič gotovo mine ves pogum, da bi se mu še kdaj približal in ga spomnil na dano obljubo!
3 Zaradi tega z njim tudi nikoli ni dobro sklepati kakšne posebne prijateljske zveze; kajti gotovo je ne drži - to je Herod! In naš vzvišeni Odrešenik Jezus bo to vedel prav tako dobro kot nekdo izmed nas in se mu je zaradi tega z vso pravico izognil; kajti četudi bi se Herod stokrat prepričal, da je Jezus neranljiv, bi to Herodu dokazovalo ravno toliko kot nič. Zanj to, kar se je danes zgodilo, sploh ne pomeni nobenega dokaza za jutri; kajti ta človek, ali nima nobenega spomina ali pa živi s takšnimi načeli, s katerimi lahko obstaja samo on, poleg njega pa ne more obstati noben drug človek več!

4 Da pa je sicer zvit lisjak, to pač ne potrebuje nobenega nadaljnjega dokaza. Kajti izsiliti davke zna nadvse spretno, kakor tudi Rimljanom ostati dolžan vazalske dajatve. Jaz pa vem, kako to dela; vendar drugič o tem!
5 Zdaj pa bi od vas vendarle rad izvedel, ali naš Zveličar Jezus ne bo še enkrat prišel v Nazaret. Ali vsem vam ni ničesar povedal o tem?"
6 Reče **Bor**: "Določnega sicer nič; toda jaz upam, da bo zimo preživel pri nas! Seveda je tudi mogoče, da bo zimo preživel celo v Sidonu ali v Tiru; toda tedaj bomo že dobili Njegovo sporočilo in se pravočasno napotili tja."
7 Reče vsa žalostna mati **Marija**: "Gotovo bo prišel semkaj; a vendar spet le za nekaj dni !"
8 Reče **poglavar**: "O ljuba mati, le nič ne maraj za to; kajti On nas ne bo pozabil in gotovo še manj tebe!"
9 Reče **mati**: "Tega ne bo; toda zame je kljub temu žalostno, če moram videti in doživeti, kako hudobni, slepi ljudje zlonamerno ne spoznajo svojega večno največjega dobrotnika, Ga preganjajo in Ga skoraj vsi srečujejo z največjo nehvaležnostjo!"
10 Reče **poglavar**: "Glej, ljuba mati, ljudje so pač takšni, kot so in David v svoji stiski ni zaman zaklical: `O kako nekoristna je pomoč vseh ljudi; stiskanemu vsi skupaj ne morejo pomagati!' Sicer pa je bila še zmeraj žalostna usoda vseh velikih ljudi, ki jih je Bog obdaril z višjimi, skrivnostnimi sposobnostmi, da so jih človeški črvi preganjali prav tako, kot majhne lastovke objestno preganjajo velikega, mogočnega orla. Kajti majhni ljudje hočejo ob vsej svoji ničevosti biti vendarle veliki in zato ne morejo prenesti, če nastopi resnično velik človek, ob katerem se preveč očitno pokaže mera njihove popolne ničnosti!
11 Poglej velike preroke! Kakšna je bila njihova zemska usoda? Zmeraj revščina od rojstva naprej, vsakovrstno pomanjkanje, zavist, preganjanje in končno celo nasilna smrt po rokah sebičnih človeških črvov! Zakaj hoče Bog zmeraj tako, mi je bila uganka od mojega otroštva dalje; toda stalna izkušnja nas uči, da je na žalost zmeraj bilo tako in zoper to lahko storimo prav tako malo kot zoper nadležno kratek dan pozimi. Bog je zadevo pač tako uredil in mi je ne moremo spremeniti, upamo pa, da bo nekoč v drugem življenju bolje!
12 Tvoj Božji sin bi potem, kar sem o njem slišal, pač imel več kot dovolj moči, da bi z enim udarcem naredil konec vsemu človeškemu posvetnemu neredu; da pa tega ne stori, zlahka razberemo iz tega, da tako rekoč raje beži pred črvom Herodom, kot da bi ga z enim dihom uničil! On, ki bi to zlahka zmogel, tega ne stori, mi pa ne moremo - in tako ostaja zmeraj ista znana slaba stvar! Ko bo nekoč prišel semkaj, se bom v tem smislu nadvse resno pogovoril z njim."
13 Reče **Bor**: "Bo pa malo obrodilo! Kajti jaz sem bil priča, kaj vse Mu je o izboljšanju sveta predlagal in ponujal najvišji namestnik, ki je poleg tega še cesarjev stric; toda bilo je vse zaman! Z rokami otipljivo jasno je pokazal, kaj je človeštvo in kako ga je treba voditi kar se le da brez posebnih sodb in kazni, če hoče postopno po čistem pouku in po svoji najosebnejši svobodni odločitvi potem doseči svoj prihodnji, od Boga postavljeni večni cilj! Namestnik Mu je moral, tako kot mi vsi, priznati dokončni, nesporni prav, in večkrat obljubljenih udarcev ni dobil; in tako ti lahko že vnaprej zagotovim, da s svojim nameravanim pogovorom prav tako ne boš nič dosegel!"

93. Bor govori o človekovem bistvu

1 Reče **poglavar**: "To borno šele videli; kajti s stališča zemeljskih razmer gledano je človeštvo še zmeraj postalo slabše namesto boljše! Kdo so Mojzes in vsi veliki preroki? Povem vam: V tako imenovanih boljših krogih se jim smejijo in jih imajo za sicer pobožne, toda za človeškega duha povsem nesmiselne mite in postavljajo nauk kakšnega Pitagora in Aristotela neznansko više nad vse te preroke! Živi dokaz, da Jehovova ustanova, kolikor vzvišena in resnična v bistvu tudi je, kljub temu pri ljudeh nikakor ne dosega namena, ki naj bi ga po Njegovi besedi dosegla!
2 Kaj koristi vse razodetje, če nima vselej na razpolago sredstev, s katerimi edinimi je mogoče držati ljudi v zmeraj enakem spoštovanju do Božjega razodetja? Samo en starševski par naj bi poskusil vzgajati svoje otroke brez šibe, in še prekmalu bi izkusili, kakšno spoštovanje bodo imeli nedorasli otroci do še tako modrih in dobrih naukov svojih staršev!
3 Zato nič ne dam na vse nauke in celo postave, če so izročeni ljudem brez palice in meča; kajti človek je v bistvu slab in mora biti za dobro bičan s šibami!"
4 Reče **Bor**: "V tem oziru se povsem strinjam s teboj; vendar kljub temu obstaja velik 'toda', ki ga boš spoznal šele tedaj, ko te bodo nekoč o tem poučila Njegova lastna usta!
5 Glej, če imava pred seboj mehanski izdelek, ki opravlja kakršno koli delo, bova v začetku strmela; ko pa se z izdelkom pobliže seznaniva, bova takoj odkrila množico napak in že se naju bo polotila prava strast, da bi na tem izdelku odpravila vidne napake. Zato se odpraviva k mojstru in mu poveva to in ono.
6 Toda mojster se bo začel smehljati in gotovo naju bo začel poučevati takole: `Ljuba prijatelja, to bi seveda šlo - toda kljub temu ne gre; kajti stroj se tu ravna po mnogih zelo pomembnih točkah! Tisti, ki ga je dal narediti, ga je naročil po svojih potrebah; za te potrebe je lahko naravnan samo na takšen način, kot sta ga videla, in tu bi bil vsak dodatek očitna okvara samega stroja! Stroj mora premagati samo določeno silo in zato ne sme biti močnejši kot je njegov namen. Če bi ga naredili močnejšega, bi tkalec z vsakim udarcem raztrgal svoje tkanje in tako tudi ne bi nikoli stkal niti sežnja tkanine. Zato mora biti stroj, da bi služil svojemu namenu, ravno takšen, kakršen je, in vsak več ali manj je okvara stroja! Ah, ko se bo stroj zaradi dolgotrajne uporabe obrabil, šele tedaj je čas, da ga obnovimo, da bo lahko spet služil svojemu namenu.'
7 Glej, tako naju bo poučil modri mojster in midva bova nazadnje vendarle morala priznati: Mojster ima prav; kajti vsak mojster mora svoje delo očitno razumeti bolje od lažnih mojstrov, kakršna sva midva! In približno enak odgovor bi lahko v tem oziru dobila od Gospoda Jezusa, če bi Ga vprašala, kako je mogoče, da ljudje ob strani božanske modrosti vendarle postanejo tako hudičevo zlobni!
8 Le kaj vemo o človekovem notranjem ustroju? Mi lahko pogosto preklinjamo, kjer Gospod še obilno blagoslavlja! Kajti mi niti dobrega niti slabega ne uvidimo povsem.
9 Vsak še tako dober človek je bolj ali manj v svoji naravi sebičen. Zaradi te svoje lastnosti je potem tudi zmeraj sodnik svojih soljudi in jim najprej in

najraje pripiše napako, če njihova dejanja niso v skladu z njegovo sebično idejo. Ker pa tudi vsak človek misli nekoliko sebično ni na zemlji nič drugega kot same napačne sodbe soljudi. Te napačne sodbe povzročajo medsebojno nezadovoljstvo, postopno jezo, nevoščljivost, srd in še več takšnih hvalevrednih moralnih kreposti.
10 Kdo drug je potem kriv poslabšanja ljudi kot ravno ljudje sami? Življenjski stroj se sčasoma tudi izrabi, zato ga mora njegov vzvišeni Mojster tudi od časa do časa izboljšati ali tu in tam celo temeljito preoblikovati.
11 In zdi se, da je po enem tisočletju spet nastopil takšen čas poboljšanja. Nato bodo ljudje za nekaj časa spet boljši; toda za več kot največ dva tisoč let pa poboljšani ljudje spet ne bodo vzdržali in mi borno onstran bistrovidne priče, da se bo zgodilo tako, kot sem ti zdaj povedal!"
12 Reče **poglavar**: "No, čestitam! Vreden učenec svojega učitelja si! Zdaj že vidim, da se v pravi modrosti zaenkrat ne morem meriti s teboj. Toda nadvse se bom potrudil, da bom ob mojem ljubem prijatelju Kivarju kmalu toliko napredoval, da se bom o podobnih stvareh lahko pogovarjal s teboj; kajti zdajšnja tempeljska modrost tu ne zadošča - kar ni ravno čudež, ker zdajšnja tempeljska modrost tudi ni nič posebnega!"

94. Skupno življenje Gospodovih prijateljev v Nazaretu

1 Ko je poglavar smehljaje izgovoril to pripombo, je dvojica meščanov pripeljala bolnika, ki je že več let trpel zaradi obsedenosti. Ker pa je bil reven, se njegovi niso upali obrniti na kakšnega zdravnika po pomoč, k Meni prinesti pa si ga tudi niso upali, ker je bila med mnogimi meščani razširjena zlobna govorica, da kdor se da Meni ozdraviti, zapiše svojo dušo Belcebubu! Skoraj podobne govorice so krožile tudi o Boru, o katerem so govorili, da se je od Mene naučil takšnih hudičevih trikov!
2 Ko je zatorej **Bor** zagledal že znanega obsedenca in njegova prijatelja, ki sta ga pripeljala, jima je rekel: "No, kaj neki si mislita, da sta tega bolnika prinesla k meni? Le kaj vama je storil, da ga hočeta zato izročiti hudiču?"
3 Rečeta **oba**: "Gospod, midva sva se pa prepričala o nasprotnem, zato sva ga pripeljala k tebi!"
4 Reče **Bor**: "Kdo vaju je poučil o nasprotnem?"
5 Rečeta **oba**: "Gospod, ravno tisti, ki so naju veliko prej poučevali in držali v tej neumnosti, kot z verigami vklenjena!" .
6 Reče **Bor**, smehljaje: "Razumem, razumem! Toda, kaj naj zdaj počnem s tem blaznežem? Kajti njegovo zlo se je v njem naselilo zaradi vajine velike neumnosti in ob vajini šibki veri bo težko pomagati temu človeku!"
7 Rečeta **oba**: "Gospod, če bi bila maloverna, bolnika ne bi pripeljala k tebi!"
8 Reče **Bor**: "No dobro, pa poglejmo, kaj zmore Božja moč v človeku!" - Tu je Bor z odkrito glavo stopil k bolniku in glasno rekel: "V imenu Jezusa, Gospoda od vekomaj, hočem, da si zdrav in tako bodi zdrav in odslej hodi okrog svoboden!"
9 V tem trenutku je blaznež popolnoma ozdravil in dal čast Bogu, da je dal ljudem takšno moč.
10 Bor pa je sam glasno hvalil Boga, bogato obdaril ozdravljenca in oba njegova prijatelja in dal takoj obema in ozdravljencu postreči z jedjo in pijačo, ki je je bilo dovolj na mizah za goste.

11 Tedaj je stopil **poglavar** k Boru in rekel: "Resnično, tega se pri tebi ne bi nadejal! Da ima Jezusovo ime posebno moč, pred katero, kot sem se sam prepričal, obupno trepetajo celo oblasti peklenskega sveta, sem danes v sinagogi doživel; da pa se morajo pred tem imenom ukloniti tudi telesne bolezni, kakršne koli že so, to so moje oči videle šele tukaj. Resnično, v tem Jezusu se mora skrivati še veliko več kot samo Elijevski prerok; kajti po njegovem imenu, kolikor vem, še ni bil ozdravljen noben bolnik! 0 tem imenu, moji ljubi prijatelji, se borno še veliko pogovarjali!"
12 Po teh besedah se je poglavar napotil k ozdravljencu in ga vprašal, ali se čuti popolnoma ozdravljen!?
13 Odgovori **ozdravljenec**: "Tako zdrav, kot sem zdaj, nisem bil še nikoli poprej v vsem svojem življenju - in štejem že petdeset let in tako bo to menda le ozdravljenje!?"
14 Poglavar ga pohvali in mu da lep zlatnik.
15 **Ozdravljenec** pa ga zavrne z besedami: "Gospod, tukaj v Nazaretu je še veliko revnejših - njim ga daj! Jaz lahko zdaj delam in to je zame dovolj veliko bogastvo!"
16 Reče **poglavar**: "To je prava nesebičnost! Resnično, tega se pri tebi ne bi nadejal! No, jaz sem predstojnik sinagoge tukaj v Nazaretu in v vsej Galileji in bom stoloval tukaj in ne v Kafarnaumu; zato me boš lahko našel, če bi te kdaj zadela kakšna stiska!"
17 Reče **ozdravljenec**: "Dobrih ljudi je malo in tako si mora vsak revež zapomniti tiste redke in iti k njim, če je v stiski! Zahvaljujem se ti za to ponudbo; če bom v stiski, bom že prišel k tebi."
18 Po teh besedah vstanejo vsi trije, ozdravljenec in njegova dva vodnika, se zahvalijo Boru in poglavarju ter veselo odidejo domov. Svoje najeto stanovanje so imeli nekaj sto korakov zunaj mesta, tako kot je tudi Moja hiša, kot je znano, stala zunaj Nazareta, ravno pri nasprotnem izhodu.
19 Po tem dogodku v Borovi hiši še veliko govorijo o tem in družba se razide šele po polnoči; mati Marija pa ostane nekaj časa v Borovi hiši, kjer je dobro oskrbljena in ima veliko tolažbe. Za vse gospodarstvo pa skrbita Moja dva najstarejša brata, ki sta ostala doma in Bor jima priskrbi vse, kar koli potrebujeta. In tako živijo Moji prijatelji v Nazaretu v popolni slogi v Moji odsotnosti in se vsak dan ukvarjajo z Menoj, Mojimi nauki in Mojimi deli, ki so jim sami bili priče.
20 Novi poglavar pa preverja vse z vedno večjo ostrino, toda zmeraj je prepričan o nasprotnem; tudi on je spadal med tiste ljudi, ki drugi dan zlahka jemljejo to, kar so prejšnji dan doživeli in pozabijo to, kar so obljubili. In tako sta se morala Kivar in Roban vsak dan znova truditi s sicer dobrim človekom, ki je vedno skušal biti strogo pravičen in tako tudi ravnati, pri tem pa je zmeraj omahoval med vsakovrstnimi pravili o `prav' in narobe'; neprestano je namreč vpraševal, kaj je pravzaprav 'prav'.
21 In, če bi mu tisočkrat dokazali, da `prav' ne more biti nič drugega kot edinole, da človek živi po Božjih zapovedih, bi to danes popolnoma razumel; toda naslednji dan bi že našel takšen kup nasprotujočih si razumskih razlogov, da je bilo Kivarju neredko zelo težko prepričati poglavarja o nasprotnem. In Kivar je tedaj razumel, zakaj sem mu rekel, da mora nenehno paziti na poglavarja, ker mu nikakor ne sme popolnoma zaupati.

22 Najbolj pa je poglavarja vendarle zaposlovala moč Mojega imena. Četudi je bil pogosto neznosen, ga je Kivar najlaže ukrotil z Mojim imenom. Največkrat pa je imel varuštvo nad njim vendarle Bor in ga je zmeraj vsaj za nekaj dni pripravil do tega, da je trdno veroval v Moje ime.
23 S tem je na splošno pokazano, kaj so počeli Nazarečani po Mojem odhodu, in tako preidimo zdaj spet k Meni samemu in k temu, kaj sem po Svojem večernem odhodu iz Nazareta delal in učil, ter kam in kako sem se napotil.

95. Čudež ozdravljenja in nasičenja pet tisoč ljudi v puščavi
Mt 14, 13-24

1 Ko sem - kot je že znano - od dospelih Janezovih učencev slišal, kar sem seveda že prej dobro vedel - sicer ne bi že zjutraj vse velike družbe ob še ravno pravem času odslovil - sem takoj zapustil Nazaret in odšel z dvanajsterimi učenci proti Sibarahu ob morju in se tam pri priči vkrcal na ladjo in se odpeljal v pokrajino nad Bethabaro. Na ladji so Mi učenci pripovedovali, kaj so čez dan tudi še sicer učili in storili, za kar sem jih tudi pohvalil.
2 Ko pa smo prispeli do kraja, ki je bil Moj vnaprej določen cilj, sem velel učencem, naj ostanejo na ladji, Jaz pa sem se izkrcal na kopno in šel v spremstvu samo par učencev v puščavo, da bi si poiskal in izbral prostorček, kjer bi se lahko zadržal nekaj dni in bi bil varen pred znanimi Herodovimi zalezovanji.
3 Toda naši ladji je v precejšnji razdalji sledila tudi množica drugih, majhnih plovil in tako so zlahka zvedeli za Moj postanek in to toliko laže, ker nikakor nisem imel namena, da bi se povsem skril pred pomoči potrebnim ljudstvom.
4 Zato Moj postanek v tej puščavi tudi ni trajal niti en dan, ko je že privrela velika množica ljudstva iz vseh mest, trgov in vasi, poleg starih učencev, že več kot osemsto po številu, ki so se Mi pridružili v prejšnjih mestih in trgih in sem jih zjutraj prejšnjega dne poslal domov. (Mt 14, 13)
5 Od teh jih je bilo veliko iz Kane Galilejske in Kane Samarijske, veliko iz Jesaire, veliko iz Kisa in Sibaraha, Kafarnauma, Korazina, Cezareje, Genezareta in Bethabare in so Me razglasili še po mnogih drugih krajih, tako da je iz vseh teh trgov in mest prišla k Meni v puščavo silna množica ljudstva, deloma po morju, deloma po kopnem peš, seveda z veliko množico najrazličnejših bolnikov in pohabljencev. Kot že prej omenjeno, je komaj napočil dan, ko je že kakšnih tisoč romarjev odkrilo in oblegalo Moje zatočišče.
6 Moje zatočišče v puščavi, ki sem Si ga izbral, pa je bila prostorna votlina brez vidne odprtine. Ta votlina je bila precej visoko in je bila tesno obraščena z drevjem. Pred votlino je bil tudi obširen, neporaščen prostor, na katerem je bilo več kot dovolj prostora za številne tisoče ljudi; in na tem prostoru so se tudi utaborili ljudje s svojimi bolniki.
7 Ko so učenci, ki so seveda vedeli kam sem se zatekel, videli, da so od vseh strani prihajale množice ljudi in čedalje bolj oblegale Moje zatočišče, jih je začelo skrbeti Zame. Ladjo so prepustili svojim osmim ladijskim hlapcem in odšli navzgor k Meni, da bi Mi poročali, kakšne množice ljudi so se zbrale, in da zares ne morejo več jamčiti, da niso morda med njimi tudi herodovci.

8 Ko so Mi dobrodušni in zaskrbljeni učenci prinesli novico o tem, kar Mi je tudi tako moralo biti znano, sem stopil iz votline in si ogledal to zares številno ljudstvo, in resnično so se Mi zasmilili, ko so Me s solzami v očeh prosili, naj bi ozdravil bolnike, ki so jih prinesli s seboj.
9 In Jaz sem tudi v trenutku ozdravil vse navzoče bolnike (Mt 14, 14) kot tudi vse tiste, ki so bili še na težavni poti do Mene. Nato seveda ni bilo konca zahvaljevanja in češčenja. Do večera so se še zgrinjali ljudje semkaj, čeprav so njihovi bolniki po poti ozdraveli, da bi se Mi zahvalili in Me počastili. Prostor pred votlino je bil že skoraj nabito poln, tako da je učence začelo biti resnično strah; mladi ljudje so plezali celo na drevesa, da so Me lahko bolje videli.
10 Ko pa se je začelo večeriti, so stopili **učenci** k Meni in dejali: "Gospod, tukaj je puščava; skoraj se je že znočilo, in kot smo povsod opazili, nima nihče hrane s seboj! Zato odpusti ljudstvo, da bo odšlo v bližnje trge in si nakupilo kruha in hrane!" (Mt 14, 15)
11 **Jaz** pa sem rekel učencem: "Ni potrebno, da gredo ljudje zato v trge, marveč jim dajte vi jesti ! (Mt 14, 16) Za pitje ne potrebujejo drugega kot vodo, ki tukaj bogato izvira."
12 Rečejo **učenci**, nekoliko začudeni nad Mojo zahtevo: "Gospod, s seboj nimamo nič drugega kot pet hlebov iz ječmenove moke in dve pečeni ribi. (Mt 14, 17) Kaj je to za toliko ljudi?"
13 Rečem **Jaz** učencem: "Prinesite Mi jih semkaj!" (Mt 14, 18)
14 Ko so učenci to storili, sem velel ljudem sesti na travo, nato sem vzel tistih pet hlebov in dve ribi, pogledal proti nebu in se zahvalil Očetu, nato sem razlomil hlebe in jih dal učencem, ti pa so jih dali ljudstvu. (Mt 14, 19) Obe ribi in malo kruha pa je tokrat ostalo za učence.
15 In za vse, ki so bili navzoči, je bilo dovolj in so se do sitega najedli. Ker pa niso mogli vsega pojesti, so ostanke pobrali v košare, ki jih ljudje navadno jemljejo s seboj na pot; in te košare so bile običajno precej velike, ker so jih s pomočjo naramnic nosili na hrbtu; in ostankov je bilo za dvanajst polnih takšnih velikih košar. (Mt 14, 20) Teh pa, ki so jedli, je bilo - računano brez žena in otrok - kakšnih pet tisoč mož. (Mt 14, 21)
16 Da je to hranjenje, ki je trajalo dobro uro, pri teh ljudeh zbudilo veliko strmenje, bo najbrž lahko razumeti kot tudi, da so ti ljudje takoj nato sklenili med seboj, da Me okličejo za svojega kralja.
17 Ker pa sem Jaz opazil ta načrt množice, sem ukazal učencem, naj se takoj vkrcajo na ladjo in pred Menoj odplujejo na nasprotno obalo, dokler Jaz ne bom odpustil ljudstva. (Mt 14, 22) To pa sem storil zato, da bi preprečil ljudstvu, da bi uresničilo svoj načrt. Nekaj mož se je namreč ravno že začelo pogovarjati z učenci, da bi Mi to storili iz velike hvaležnosti. Meni pa se ni upal nihče približati!
18 S takojšnjim odposlanjem učencev sem torej ljudstvu vzel iz rok sredstvo, in ko so v mesečni noči učenci na Mojo besedo hitro odšli na ladjo, je tudi ljudstvo čedalje bolj opuščalo svoj načrt. Po odhodu učencev, ki so bili že odpluli precej daleč na morje, pa sem takoj odpustil vse ljudstvo, ki je tudi pri priči voljno odšlo od tam.
19 Nato sem se povsem sam povzpel na bližnji goli hrib in tam molil, da bi Svojo meseno človeškost še globlje zedinil z Očetom. Na vrhu tega hriba sem bil čisto sam (Mt 14, 23) in sem celo s telesnimi očmi lahko ob svetli

mesečini prav dobro videl, kako je ladja z učenci že sredi morja, ki ni bilo ravno zelo široko, zašla v veliko stisko zaradi valov, ki jih je precej močan nasprotni veter gnal proti ladji. (Mt 14, 24)

96. Učenci na viharnem morju

1 Da učenci zaradi tega niso bili ravno najboljše volje, si lahko mislite; o Meni so marsikaj pripominjali in ugibali, da, celo **Peter** je godrnjal: "Ali nam ni to noč namenil nič boljšega, kot da nas je izročil gotovi smrti v valovih? To je pa res nekoliko čudno od Njega! Komaj si upam še dalje veslati; kajti nekaj palic• naprej bomo naleteli na plitvine, čeri in sipine in potem jaz kot osiveli mornar, ne jamčim za nič več! Zato je bolje, da se kar do jutra zadržimo tu na odprtem morju!"
2 Reče **Tomaž**: "Rad bi pa tudi vedel, kaj je hotel s tem, da nas je tako nenadoma odslovil in nam naravnost ukazal, naj se prepeljemo pred njim na drugo stran!"
3 Reče **Andrej**: "Kolikor vem, zdaj ob vsej pusti obali ni nobene ladje; vprašujem: Kako bo prišel za nami? Če bo morda potoval po kopnem, potrebuje dobrih štirinajst ur, da bo po spodnji strani morja, prek Sibaraha in Kisa prišel tja, kjer nameravamo pristati mi; če pa hoče priti tja po gornjem delu morja, potrebuje dobra dva dneva potovanja; kajti tam je naše morje najširše in ima velike zalive in obširna močvirja."
4 Reče **Juda Iškariot**: "Vi vsi skupaj ne veste nič! Jaz sem že zdavnaj opazil, da smo Mu postali nadležni; le nobene ugodne priložnosti ni bilo, da bi se nas na lep način znebil. In glejte, priložnost se je ponudila in On se nas je rešil, mi pa Njega! Zdaj Ga gremo lahko iskat z vsemi baklami, pa Ga bomo težko še kdaj videli! Če pa je to od Njega - med nami rečeno - ravno pohvalno, to pa je drugo vprašanje!"
5 Reče **Janez**, ljubljenec: "Ne, tega gotovo nikdar ne bi storil! Predolgo in predobro Ga poznam! Tega ne bi storil niti kot človek, kaj šele kot Božji sin, kar je zdaj pač brez vsakega dvoma v vsej polnosti posedovanja Božjega duha! Da je to storil, ima gotovo - kot vse, kar se je doslej zgodilo - svoj nadvse modri razlog! In v sebi živo slutim, da se bomo o tem v najkrajšem času prepričali!
6 Moj Bog, če bi se nas On, ki ga ubogata nebo in zemlja, hotel znebiti, bi bil potreben le najmanjši dih iz Njegovih ust, in mi vsi bi stali na drugem koncu sveta, enako, kot je bil šele pred tremi tedni ali največ enim mesecem na tistem visokogorju, ki ga od tu še zelo razločno vidimo, potreben tudi samo dih iz Njegovih ust, in mi smo potovali po zraku z bliskovito naglico in smo bili v trenutku tudi že pri Njem na višini! - Moj ljubi brat Juda, le s takšnimi smešno neumnimi mnenji o Njem mi ne prihajaj; kajti s tem zmeraj izpričuješ svojo lastno nevero!"
7 Reče Natanael, ki je bil tudi na ladji: "Jaz sem sicer povsem istega mnenja kot brat Janez; samo menim, da bi bilo ob vsej naši vestnosti morda le mogoče, da smo se kjer koli in s čimer koli pregrešili zoper Njega in nam On tega ni hotel povedati, marveč nas je zaradi tega prepustil samim sebi, da

• `1 palica je dolžinska mera 10 do 12 čevljev, to je 3,8 metra.

bomo lahko bolj iskreno in globlje pogledali vase. Potem, ko se bomo popolnoma očistili, pa bo On že spet prišel k nam.
8 Seveda sem svojo vest že nadvse natančno preiskal, na žalost pa ne morem najti ničesar, kar bi se mi zdelo krivično. Resnično, zame bi bil zdaj zavestni greh pravo dobro delo; kajti bil bi mi luč, ob kateri bi spoznal, da sem to Gospodovo grajo tudi zaslužil in iskreno kesanje bi bilo pravi balzam za moje srce! Tako pa z vso vnemo iščem v sebi greh in ne morem najti nobenega, zaradi katerega bi se splačalo potruditi in se pokoriti v raševini in pepelu! Resnično, zdaj zavidam grešniku! Bog ne daj, da bi zaradi tega hotel postati grešnik; toda če bi zdaj bil grešnik, bi mi bilo laže pri srcu! O, kako sladko mora biti pred Bogom in ljudmi pravi spokornik! Toda kako naj zmeraj pravični človek, ne da bi se osmešil pred Bogom, obleče oblačilo najstrožje pokore?"
9 Reče **Bartolomej**: "Toda kakšne nenavadne ideje vendar včasih imaš! Le komu bi lahko kdaj padlo v glavo, da bi grešnika razglasil za srečnejšega od pravičnika?"
10 Reče **Janez**: "Bo imel kar prav! Seveda je tu mišljen grešnik iz slabosti in včasih nepremišljenega poželenja, ne pa premeteni služabnik pekla; in tu bo imel naš brat Natanael morda kar prav!"
11 Reče **Jakob**: "Da, da, bratje! Naš Natanael je človek, kateremu mi vsi skupaj, kar se tiče globoke in fine modrosti, ne sežemo niti do kolen; kajti on jo zna tako prav iz globine privleči! Zmeraj je molčeč in redkobeseden; ko pa govori, ga moramo poslušati! Kajti njegove besede so zmeraj zelo globoke!"
12 Reče **Natanael**: "Toda brat Jakob, nikar me ne hvali vedno, ko tu in tam kaj povem! Gospod vendar najbolje ve, kako je z menoj in mojo slabotno modrostjo; kajti če bi kaj pomenila, tedaj bi že zdavnaj postal poslanec tako kot ti, tako pa sem še zmeraj samo učenec, ker bo Gospod že vedel, kaj mi še manjka. Res imam poetskega, zato pa še zdaleč ne preroškega duha! Tu si poglej mladega brata Janeza, on je že od zibelke naprej prerok; Gospod to ve in ga je zato pozval za Svojega skrivnega pisarja!"
13 Reče **Janez**: "Ah, zakaj pa ne! Kaj naj bi bil pa potem brat Matej?"
14 Reče **Natanael**: "Ta je Gospodov javni pisar - in samo ti Njegov skrivni pisar!"
15 Reče **Janez**: "Morda! In če je tako, tedaj Gospod tako hoče, in mi moramo sprejeti, kakor nam daje Gospod!"
16 Vmes zagodrnja **Juda Iškariot**: "Odslej vama najbrž ne bo nič več dal! Pesek v peščeni uri se je že štirikrat iztekel, medtem ko še zmeraj lebdimo tu med zrakom in vodo, kar pomeni toliko kot med življenjem in smrtjo; in še zmeraj ne morem odkriti nobenega plovila, ki bi plulo za nami !"
17 Reče **Janez**: "To tudi nič ne pomeni; saj nam On vendar ni povedal, kdaj bo prišel za nami !"
18 Reče **Juda**: "Za to bo resnično imel svoj nadvse modri razlog! To že razumemo!"
19 Reče **Janez**: "Prijatelj, povej mi vendar enkrat povsem odkrito, ali po vsem tem, kar si vendar s svojimi lastnimi očmi videl in s svojimi lastnimi ušesi slišal in gotovo z vsemi svojimi čuti občutil in doživel, še vedno ne veruješ, da je naš Gospod Jezus, kakor gotovo se imenujem Janez, resnično Bog in Mu je v neskončnih nebesih in na tej zemlji povsem lastna vsaka moč za ustvarjanje, upravljanje in vodenje! Prosim te, da mi pošteno odgovoriš!"

97. Juda slavi čudeže esenov

1 Reče **Juda**: "Če bi to takoj in brez vseh pomislekov veroval, bi moral biti ravno tako slaboten kot ti in večina med vami! Vsega skupaj je komaj pol leta, da smo pri Njem in smo marsikaj slišali in videli, kar je nesporno izredno in čudežno, in vi, ki ste povsem preprosti ljudje in niste še nikoli videli in slišali nič drugega kot tega Jezusa, ki nas vse vsekakor neznansko presega, mu seveda morate pripisati popolno božanstvo. Za vas so ta Njegova dela in govori prav gotovo dovolj; toda pri meni je povsem drugače, ker sem potoval daleč naokrog in sem tu in tam videl in slišal veliko drugega, čudežnega! Pojdite k esenom in glejte, kakšna dejanja delajo, in stavim, da jih boste vse imeli za same bogove, enako kot Rimljani in Grki, ki jim celo darujejo bogate darove, ker menijo, da so bogovi.
2 Vidite, vse to, in tu in tam še kaj bolj izrednega, kot dela naš Jezus, lahko prav tako vidite pri esenih. 'Če pa je na zemlji še mnogo ljudi, ki zmorejo to, kar zmore naš Mojster Jezus, nikakor ne morem uvideti, kako in zakaj naj bi Mu pravzaprav kot nesporno resnične pripisali izključne prerogative (posebne pravice) popolnega božanstva.
3 Da, če bi bil On edini na zemlji, ki so mu poslušni elementi, potem bi bilo z vero v Njegovo božanskost lahko, ker pa je, po moji še preživi izkušnji, na ljubi zemlji več takih ljudi, ki nosijo suknjo brez šiva na svojem telesu, mora naš Jezus storiti še veliko več, da Mu bomo pripisali izključne božanske prerogative in potem lahko rekli in trdno verovali: To je Jehova, kakor je od vekomaj bil!
4 Vi imate obujenja od mrtvih, nenadno pomnožitev jedi in pijač, postavljanje zgradb in znamenja na luni in soncu za Božje čudeže! To pa še zdaleč ni dovolj, da bi dokazalo božanstvo človeka, ki je sposoben to delati, kajti to in podobno sem večkrat videl pri esenih. Bolnike ozdravljajo tam samo tako mimogrede; toda jaz sam sem bil priča, kako je predstojnik esenov zapisal v luno v treh jezikih! Tako sem bil priča, kako je ob jasnem poldnevu sonce trikrat povsem zatemnil! Naredil je svoja znamenja in račun in nam nato rekel: `V eni uri bom dal ljudem nadlogo; za več trenutkov bom popolnoma zatemnil sonce in naj bo tema po, vsej zemlji!'
5 Mi drugi smo na to, ne ravno prijetno obljubo ostrmeli in s tesnobno napetostjo čakali na obljubljeno nadlogo, ki je z vsakim trenutkom postajala bolj verjetna, ker je po tej obljubi začelo postopno postajati čedalje temneje! Ko je pesek skoraj iztekel, je predstojnik stegnil svoje roke in počasi spregovoril: `Jaz hočem! Sonce, postani temno!' Tedaj je sonce otemnelo in na vsej zemlji je postalo temno kot ponoči. Čez nekaj trenutkov in predvsem ganjen z našimi gorečimi prošnjami, je spet stegnil svoje roke, katerih prsti so bili videti kot bi žareli, in govoril soncu: `Dovolj je nadloge ljudem; zato se postopno spet prižgi ter razsvetli in ogrej zemeljski krog!' In glejte, na ta njegov ukaz je sonce takoj zasijalo in je čez pol ure že grelo kot poprej!
6 Tako je stala nedaleč od velikega gradu esenov, v njihovem velikem, z visokim zidom ograjenem vrtu, nenavadna gora, ki je bila dvakrat višja od gradu. Vsako leto sem šel štirikrat z raznovrstno kuhinjsko posodo k esenom; nekoč mi je rekel eden od esenov: `Če hočeš spet videti veliko čudežno moč volje našega predstojnika, kako se morajo tudi gore ukloniti

njegovemu klicu, tedaj ostani danes tu! Glej, tista gora tam nam je napoti; danes jo še vidiš kot goro, jutri pa boš na njenem mestu zagledal sijajno palačo!'
7 Natančno sem si ogledal goro, ki je bila komaj štiristo korakov oddaljena od gradu, in moje oči ne varajo, bila je gola, tu in tam pičlo z mahom in grmičevjem porasla skala. Tedaj sem smehljaje rekel esenu: `Če je to resnično skalna gora, v kar ne dvomim, potem bi moral vaš predstojnik imeti čisto Božjo moč, da bi zmogel iz te marmorne gore čez noč narediti palačo!'
8 Nato je rekel **esen**: `Mar dvomiš, da je gora neznanska kamnita klada? Če dvomiš, pojdi z menoj in se prepričaj!' Jaz pa sem rekel: 'Prijatelj, kar vidijo moje ostre oči, tega se mi ni treba dotakniti z rokami; kajti na štiristo korakov še razločim najmanjše predmete!' Esen je rekel: `No dobro, ostani torej tu, jaz bom pa naredil obilico čudežnih pojavov!' - Ne morem se še dovolj načuditi, kaj vse sem tam videl!
9 Esen me je odvedel v ogromen, temen prostor, v katerem je na mrtvaških odrih ležalo najmanj sto mrličev in še predobro znani močan mrliški zadah mi je še preveč jasno povedal, da trupla, ležeča v dolgi vrsti naokrog, niso bili več živi ljudje. Medtem, ko sva midva hodila okrog mnogih trupel, ter tu in tam tudi katerega potipala, so nosači prinesli še dva, položili mrliča na še prazne odre in nato zapustili mrtvašnico.
10 Vprašal sem svojega vodnika, ali ga ni nič strah tolikih mrličev! In odvrnil mi je: `Zakaj le? Dokler so mrtvi, nam ne morejo nič storiti, in ko jih spet prikličem v življenje, mi bodo samo hvaležni zato, da sem jih iz popolne smrti obudil nazaj v življenje! Glej, med njimi so možje, žene in dekleta! Škoda je le, da tokrat med njimi ni nobenega otročiča. Toda bodi trden in se ne prestraši, ko se bodo na mojo besedo vsi dvignili z ležišč!'
11 Postavil sem se lepo k izhodnim vratom, da bi bil lahko v primeru stiske hitro pobegnil.
12 Esen pa je dvignil svoje roke in zaklical z mogočnim glasom: 'Prebudite se vsi vi mrtvi, nato živite naprej in si s svojimi živimi rokami pošteno služite svoj kruh! Dajte pa tudi predvsem najvišjemu Božjemu duhu čast za to, daje nas ljudi naučil takšne modrosti in nam dal takšno moč!'
13 Na te esenove besede so se dvignili vsi mrtvi in se z veliko gorečnostjo zahvalili esenu za obujenje in bili povsem zdravi in zelo ljubeznivi. On jih je prav tako nadvse prijazno pozdravil in jih potem odpustil.
14 To bo vendar tudi obujenje mrtvih, če sta bila sto dva mrliča naenkrat priklicana v življenje!? - Nato sem vprašal čudodelnika, ali se kaj takega zgodi večkrat na leto. In rekel je: `To se zgodi vsak teden enkrat. Predstojnik pa lahko tudi gola okostja povsem oživi, tako da potem živijo tako kot tile, ki sem jih tukaj obudil jaz! Toda jaz te moči še zdaleč nimam!'
15 Nato me je odvedel v drugi, še temnejši prostor in mi pokazal veliko golih okostij, ki so prav tako ležala na v vrsti postavljenih klopeh. Le motna svetloba je nekoliko razsvetljevala ta strašen prostor; vendar okostja so se za silo videla.
16 Nekaj časa sva si ogledovala ta povsem mrtva okostja. Tedaj je prišel predstojnik silno resnega videza in vprašal mojega vodnika, ali mu je obujenje trupel povsem uspelo. In on mu je odgovoril nadvse spoštljivo: `Da, visoki, najmodrejši mojster!'. Nato je rekel predstojnik: `No, pazi torej na vse; celo v navzočnosti tega tujca te hočem posvetiti, da boš v prihodnje lahko

tudi gole mrtvaške kosti obujal v življenje! Pojdi tja in se s palcem in sredincem obeh rok dotakni samo prsi in lobanje okostja, nato počasi štej do sedem in potem glasno zakliči: `Obdajte se z mesom in kožo, in življenjski ogenj naj prodre iz zidov in vas oživi v popolne ljudi!'
17 Moj vodnik je to v trenutku storil, in na njegovo zadnjo besedo so čisto zares iz sten švignili močni in čisti plameni, in nekdanja okostja, od katerih ni bilo niti sledu več, so stala pred nami kot popolni ljudje, živahni in razgibani, tudi okrog stopo številu, nas pozdravili in se poglavarju zahvalili za to izkazano milost. Ta pa jih je poslal ven na sveži zrak, ki so ga bili predvsem potrebni. -
18 Kaj pravite k vsemu temu? Kako daleč za tem zaostaja naš Mojster!
19 Nato sem bil povabljen k obedu, in sedli smo za dolgo, prazno mizo. Predstojnik je v nekem tujem jeziku opravil molitev, pogledal proti nebu, in vsi smo sledili njegovemu zgledu. Tedaj je nenadoma počilo, kot bi se zrušil strop v sobi; in glejte, niti jaz in gotovo tudi nihče drug ni mogel ugotoviti, kako se je stvar zgodila, sedeli smo sicer še za isto mizo, toda ta ni bila več prazna, marveč obložena z najboljšimi jedmi in pijačami, kot se spodobijo za kraljevsko večerjo! Po večerji sem si še enkrat ogledal goro, ki naj bi se ponoči preoblikovala v palačo, in se nato jo esenskem redu odpravil k počitku v posebno sobano.
20 Že zgodaj zjutraj je prišel k meni moj vodnik in mi rekel: `Pridi in glej!' In ves radoveden sem šel z njim - in o skali ni bilo nikjer niti najmanjše sledi več! Na njenem mestu je stala velika kraljevska palača, po katere prostornih sobanah so me vodili, pri čemer sem se trdno prepričal, da ves čudež ni bil slepilo.
21 Zdaj pa vas vprašam, ali nam je naš mojster Jezus pokazal kaj višjega in bolj čudežnega! In vi ga že razglašate za Jehova samega!
22 Zato se v prihodnje, če Ga bomo imeli še enkrat srečo videti, ne razjezite zmeraj, če jaz od časa do časa postavljam kakšna vprašanja, ki tako vam kot Njemu ne ustrezajo; kajti jaz sem videl in slišal veliko čudežnega pred Jezusom, in če to prav in pošteno premislite in čutite v sebi kaj moške moči, vas ne bi smelo nikdar razjeziti in začuditi, če bi se včasih vedel nekoliko čudno!"

98. Janez in Bartolomej razložita Judu goljufive čudeže esenov

1 Reče **Janez**: "To, kar si nam zdaj pripovedoval o esenih, sem jaz in tudi marsikdo izmed nas, že dolgo vedel! Toda mi vemo še več kot ti, in vemo, da so prav tvoji eseni, ki si nam jih tako slavil, še veliko večji sleparji in lopovi kot znani vidci delfskega preročišča, ki so izgubili že skoraj vso verodostojnost!
2 Kajti ti ljudje - še preostanek stare egiptovske duhovniške kaste, preskrbljeni z velikimi zakladi zlata in srebra in dragocenih draguljev in biserov - so si na meji med našo obljubljeno deželo in Egiptom postavili pravi čudežni mlin in imajo zdaj že drugega v bližini Jeruzalema, s katerim že tudi dobro trgujejo! Glej, to vemo mi in zelo nas čudi, da ti, ki sicer vendarle nisi padel na glavo, tega ne bi vedel!"
3 Reče **Juda**: "Saj sem vendar imel ves čas svojih pet zdravih čutil!"

4 Reče **Janez**: "In kljub temu nisi nič videl in slišal in ničesar občutil in razumel! Mar misliš, da so bili mrliči, ki si jih videl obujene, resnični mrliči?"
5 Reče **Juda**: "Kaj pa?"
6 Reče **Janez**: "Vidiš, kako v nalašč zato temnem prostoru nisi nič videl!? Mrliči, ki so ti jih pokazali, so bili kot tebi pokazani mrliči prav tako živi kot si ti, in obuditveni klic ni bil nič drugega kot znamenje, kdaj naj se dvignejo s svojih navideznih mrtvaških odrov. Tu vprašaj našega dobrega brata Bartolomeja, ki je dve leti služil kot mrlič pri esenih, toda po dveh letih je končno vendarle našel ugodno priložnost, da je skrivaj pobegnil iz tistega strašnega samostana teh sleparjev; ta ti bo že povedal, na kak način eseni obujajo svoje mrtve!
7 Bil je, kot mi je pogosto pripovedoval, vsak teden po štirikrat mrtev! Najprej v sobi pred kratkim umrlih in takoj nato še enkrat v sobi mrtvaških kosti, kjer so v vrste postavljeni črni odri, na pokrovih katerih so okostja večinoma le naslikana in samo na prvih so, zaradi otipavanja obiskovalcev, pritrjena okostja, izrezljana iz lesa. Ti odri so klopi s polkrožnimi pokrovi, ki so z vezmi za odpiranje in zapiranje povezani s spodnjo klopjo. Živi ljudje morajo leči na spodnjo klop; nato se nad njimi zaprejo stranska krila, ki imajo na zunanji strani večinoma le naslikana okostja. Ko pride nato eden ali več tujcev, in sicer v zelo temno sobo, se opravi obujenje. Obuditveni klic potem spet ni nič drugega kot znamenje najprej za dvanajst služabnikov, ki čakajo zunaj zidov grobnice pred določenimi odprtinami, ki morajo na ta klic prek majhne goreče ponve za smolo pihati v odprtine fini smolni prah, kije natresen v cevki, kar zmeraj povzroči velik plamen in dim.
8 Ko na klic šinejo plameni iz zidov, prestrašijo tujce in v tem dobro preračunanem trenutku zmedenosti morajo ležeči na klopeh hitro odpreti pokrove in se nato počasi dvigniti s svojih klopi in nato zaradi videza v vsej ponižnosti dati čast in hvalo svojemu obuditelju.- Glej, takšno je obujenje mrtvih v sobani mrtvaških kosti! Tu pa stoji brat Bartolomej kot priča!"
9 Reče **Juda**, ki je uvidel trik, ves začuden: "Ni slabo! Prevara je dobro zamišljena in mora tem lopovom prinašati veliko denarja. Toda, kako pa so potem iz skalne gore naredili palačo?"
10 Zdaj reče **Bartolomej**: "Palača je že dolgo zgrajena! Ali pa nad palačo nisi videl velike kupole na močnem in visokem stebru?"
11 Reče **Juda**: "O da, dobro sem jo videl in občudoval!"
12 Reče nato **Bartolomej**: "Glej, v kupoli je platnena skrivnost, kako lahko eseni to palačo v pol ure spremenijo v navidezno goro in v istem času navidezno goro spet v resnično palačo! - Me razumeš, ali se moram izraziti bolj jasno?"
13 Reče **Juda**: "Oh, razumem te še predobro! Toda kdo bi si mislil, da so ti lopovi, ki se delajo tako pobožne in modre, namazani s takšnimi barabinskimi žavbami? - Da, kako pa je potem s pisanjem v polno luno in s popolnim sončnim mrkom?"
14 Reče **Bartolomej**: "Saj to je pa celo smešno, tisto umetno luno sem moral jaz s še petdesetimi drugimi krepkimi možmi zelo pogosto držati na neznansko dolgem drogu z grajskega pomola poševno v zrak! Luna sama pa je iz kakšnih dveh pedi širokega obroča sita, ki je po obeh straneh prevlečen z belim pergamentom. Obroč ima premer deset krepkih pedi in je znotraj, to se pravi med obema pergamentnima pokrovoma - in sicer sredi kroga -

opremljen s štirimi oljenkami, ki prižgane razširjajo močan sij med obema belima pergamentnima pokrovoma. Proti gradu obrnjena stran je v treh jezikih popisana s precej velikimi, zelo črnimi črkami. Če torej hitro privedejo tujca k določenemu oknu, opazi dozdevno na nebu popisano polno luno, ki jo, kot rečeno, drži dvignjeno poševno v zrak petdeset krepkih mož na dobrih dvanajst sežnjev dolgem drogu, ki ga tujec z določenega okna ne more videti. - No, kako ti je všeč ta polna luna?"
15 Reče **Juda**: "Ah, nehaj že, to je vendar najogabnejša vseh prevar! - Da, kako pa je z zatemnitvijo vendarle resničnega sonca?"
16 Reče **Bartolomej**: "To gre z določenim umetelnim izračunom, s katerim lahko natančno določimo čas prihodnjega naravnega sončnega mrka, ki ga povzroči, kot mi je nekoč nekdo razložil, luna, ko gre čez dan prek sonca. Edino ta izračun pa je res pomemben, ker resnično spada na področje človekovega čistega znanja in spoznanja, in so se ga naučili eseni od Egipčanov. Glede najprej praznih in nato obloženih miz, polnih jedi, temelji tudi to na nadvse preprosti tehniki, ki deluje podobno kot klopi z okostji v temni sobi!
17 Glej, takšni 'so čudeži esenov, od katerih pa nisi videl niti stotinke, in ki so povsem primerni, da do dobra prepričajo vsakega neposvečenega, četudi sicer še tako razumnega in izkušenega človeka.
18 Tako je v najbolj oddaljenem kotu velikega, z zelo visokim obzidjem ograjenega vrta gozd, v katerem tujec sliši drevesa govoriti; v drugem delu vrta govorijo skale, in na tretjem kraju lahko slišiš govoriti celo studenec, ki izvira iz zemlje! V bazenu iz kvadrov, zazidanih več kot seženj globoko, je množica krotkih kač, ki jih vsak dan krmijo z mlekom. Te potem tudi tu in tam govorijo! Na drugi točki vrta govori celo trava! - Lahko bi veliko pripovedoval, če bi hotel opisati vse to; dovolj je, če ti povem, da tam opeharijo vsak dan 30 do 40 tujcev za veliko zlata in srebra!"

99. Filozofija esenov

1 (**Bartolomej**): "Največja prevara pa je, da tu in tam tudi resnično umrle otroke bogatih staršev sprejmejo za obuditev od mrtvih, pri čemer pa obujenega sina ali obujene hčere staršem ne vrnejo pred enim, včasih tudi pred dvema letoma. Ko po mnogih prošnjah in za veliko zlata in srebra sprejmejo umrlega sina ali umrlo hčer v esensko obujevalnico, stopi neke vrste esenski zdravnik k žalostnim staršem in se na las podrobno pozanima za vse, kar je v zvezi z umrlim otrokom. Natančno morajo navesti starost in opisati tudi vse, kar je umrli otrok kdaj slišal, videl ali se naučil, ali in kaj je rad jedel in pil, kakšna je bila njegova postelja in soba, kdo in kakšni so bili otrokovi soigralci in prijatelji, kaj vse seje med njimi dogajalo, in ob kakšnih priložnostih in na katerih krajih; skratka, niti najmanjše malenkosti ne smejo zamolčati - ker sicer, reče esen, obujenja ni mogoče doseči!
2 Dobri starši to tudi radi nadvse podrobno pripovedujejo in so nedvomno prepričani, da vprašujoči esenski zdravnik to zares potrebuje za obujenje njihovega umrlega, zelo ljubljenega otroka. - Toda esen potrebuje to za nekaj povsem drugega!

3 Na egiptovski meji imajo eseni veliko vzgajališče za ljudi vseh mogočih starosti in postav, spretno naslikajo podobo umrlega, ki ga nato kmalu pokopljejo zelo globoko v zemljo. S sliko pa se potem odpravijo v svoje veliko vzgajališče in si med več tisoči otrok različne starosti izberejo tistega, ki je najbolj podoben umrlemu, ga vzamejo s seboj in ga nato najskrbneje vzgajajo v vsem, kar vedo o umrlem, in ga pogosto skrivaj vodijo na kraje, na katerih je umrli pogosto bil, povabijo postopno tudi njegove prijatelje v samostan in seznanjajo z njimi obujenega. Najbolj podrobno ga seznanijo z ureditvijo domače hiše, opišejo mu vse sobe, da lahko ta potem svoje starše povpraša o vsem in so starši lahko resnično veseli svojega sina ali hčerke. Skratka, vsa stvar je urejena tako modro, da starši niti najmanj ne dvomijo o tem, da je iz obujevalnice vrnjeni res živi sin ali hčerka. Seveda potem ob vrnitvi neznansko veliko plačajo in to z največjim veseljem.
4 Revni starši seveda skoraj nikoli niso deležni takšnega čudeža; zato jih pa prav prisrčno potolažijo in jih z vsakovrstnimi majhnimi, manj dragimi čudeži utrdijo v veri, da je njihov umrli otrok odšel naravnost v elizij•, in to potem razveseli tudi revne starše.
5 Pravzaprav pa ti eseni sploh nimajo slabih življenjskih pravil; pravijo namreč: `Med ljudmi morajo biti skupnosti globoko izobraženih ljudi, ki potem uporabijo za osrečevanje svojih soljudi vsa sredstva, ki se jim zdijo primerna v ta namen. Takšna izobražena družba je s svojim večletnim učenjem, razmišljanjem in raziskovanjem odkrila, daje smrt končna pot vseh stvari in da po smrti ni več nobene zavesti in nobene kakršne koli oblike življenja. Člani družbe pa so pripadniki filozofskega nauka, ki zaničuje življenje in ga še zdaleč nimajo za najvišjo vrednoto; toda za osrečevanje preostalih ljudi morajo oznanjati še eno bolj popolno življenje duše po smrti. Da bi pa ljudem to razumljivo razložili, si morajo pomagati z navideznimi čudeži. Kolikor bolj nenavadne jih lahko prikažejo, toliko učinkovitejši so!
6 Za posvečene člane pa velja najgloblja molčečnost, in vsak je najstrožje dolžan, da se pred ljudmi ogiba resnice bolj kot kuge; kajti vsaka resnica naredi človeka za sužnja smrti. Zato že Mojzes, upoštevajoč to dejstvo, v svoji Genezi prihaja na dan s čisto resnico samo s kratko vrstico, ko pravi: `Če boš jedel od drevesa spoznanja - kar naj bi pomenilo toliko kot od drevesa resnice - tedaj boš tudi umrl!' In tako je z vsakim človekom, ki povsod hrepeni po resnici ter se ji, in s tem smrti, izroči na milost in nemilost. Zato je tudi Mojzes, kot uveden v vso modrost in resnico egiptovske duhovniške kaste, za Jude takoj ustanovil duhovniški stan, ki se je - seveda že povsem izprijen - ohranil do današnjega dne.
7 Glavno pravilo pa mora biti ljubezen, s katero živeti v nespremenljivi zvezi naj bi bili ljudje kot od Boga zavezani, in morajo biti celo z zakoni, ki jih je razodel Bog, strogo prisiljeni k izpolnjevanju te kreposti. Da se bodo ljudje te kreposti lahko čedalje bolj posluževali in si oznanjevano božanstvo kot navzoče lažje predstavljali, se jim mora ljubezen do Boga predvsem kar se da močno polagati na srce in jim Boga samega predstaviti po eni strani kot dobrega Očeta polnega največje ljubezni, po drugi strani pa do upornih tudi kot najpravičnejšega sodnika, ki vse dobro v skladu z oznanjevano ljubeznijo večno plačuje, vse hudo pa tudi kot oznanjevani ljubezni nasprotno, časno in

• Elizij - v starogrški religiji prebivališče blaženih.

večno kaznuje; s tem bo najlaže brzdati človeštvo in ga uporabiti za vsakovrstne dobre in koristne stvari.
8 Če bi se pa vendarle našel človek, ki bi začel svojim soljudem oznanjati resnico in podobne zavode, kot je njihov sumničiti, naj zavod poskusi vse mogoče, da takšno pošast, ki s svojimi nauki o resnici milijonom prinaša smrt, kar se da hitro spravi s poti, ali še bolje, če je le mogoče pridobi za zavod! Kajti ljudem ni nič bolj nevarno kot kakršna koli razlaga na področju vere v enega Boga in v večno življenje.'
9 Glej, to so življenjska pravila esenov, ki si nam jih ti, brat Juda, tako dobro predstavil! Svetno vzeto jih ne moremo preveč grajati, toda duhovno, kakor imamo zdaj povsem drugačno luč, so čez mero nizkotni! Kajti iz njihovih ust neposvečeni nikoli ne sliši niti enega resničnega zloga; in če hoče pred njimi govoriti resnico, si s tem napiše svojo gotovo smrtno obsodbo!"
10 Reče **Juda**, ves jezen: "O, to so vendar zveri! Ne, da so ti lopovi namazani s takšnimi žavbami, o tem brez tebe ne bi verjel niti zloga; ampak ker nam to pripoveduješ ti kot nekdanji esen, verjamem! - Toda kako si prišel s celo kožo iz samostana?"
11 Reče **Bartolomej**: "Dal sem se povsem posvetiti, opravil sem izpite in sem potem začel tukaj opravljati zunanjo službo. In ker sem užival popolno zaupanje, so me tudi pustili zunaj; kajti to pravico samostan prav rad podeljuje, ko ima od tega lahko samo koristi, nikoli pa ne škode.
12 Zdaj pa, ko sem namesto laži spoznal najpopolnejšo resnico, ostanem še toliko bolj gotovo za zmeraj zunaj! Zaradi mene naj tisti v samostanu nikoli ne zvedo, kar vem; toda sčasoma naj tisti, ki so zunaj, zvedo, kaj počnejo eseni v samostanu!"

100. Ogroženi učenci na morju

1 Reče **Peter**: "Toda zdaj bo že tretja nočna straža (približno ena ura po polnoči), in še zmeraj ni od nikoder videti nobenega plovila na morju."
2 Reče **Andrej**, ki je imel zelo ostre oči: "Jaz tudi ne vidim ničesar - lahko gledam kolikor hočem!"
3 Reče cestninar **Matej**: "Ko bi se vsaj že enkrat polegel ta nasprotni veter! Mornarji so zaradi močnega veslanja že povsem izčrpani, kljub temu, da smo jih že nekajkrat prav krepko podprli. Le z največjim naporom se lahko obdržimo na odprtem morju. Ko bi se le že enkrat začelo svitati! Jutro nam bo gotovo prineslo drug veter!"
4 Reče **Natanael**: "Vse skupaj bi me manj skrbelo, ko bi le Gospod prišel za nami - morda pa bi bilo le pametno, da bi odpluli nazaj in Ga poiskali! Nazadnje je morda le padel v roke Herodovih hlapcev!?"
5 Reče **Simon**: "Ah, kaj vse še ne! On, ki so Mu poslušna vsa nebesa in vsi elementi - in bedni Herodovi hlapci! Rekel je, da bo prišel za nami, ko bo odpustil vse ljudstvo, in naj se pred Njim prepeljemo na drugo stran! Kar On reče - je sveto in zato nadvse resnično! Pri tem nasprotnem vetru še zdaleč ne bomo dosegli druge obale ko bo On že pri nas! Kajti Tisti, ki lahko ukazuje vetrovom, pride zlahka in hitro čez morje!"
6 Reče **Janez**: "Sem popolnoma tvojega mnenja! Zato le vsi trdno zaupajmo Vanj, On nas vekomaj ne bo zapustil! Glejte, ob tem močnem vetru, ki nas muči že skoraj pet ur, bi naša vesla prav slabo učinkovala proti viharju, če

nas na odprtem morju ne bi ohranjala Njegova oblast nad elementi! Brez Njegovega delovanja bi bili že zdavnaj spet tam, od koder smo odpluli! Kot prav dobro vidim, stoji namreč naša ladja kot zazidana na eni točki, in mislim, da bi, ob prav trdni veri Vanj lahko mirno opustili veslanje, ki je veslače že skoraj popolnoma izčrpalo; ladja se kljub temu ne bo premaknila s tega mesta in Gospod nas najbrž hoče dohiteti na tem mestu, sicer bi bili že zdavnaj Bog ve kje pri tem viharju!"
7 Reče **Peter**: "Da, da, ti pa imaš tudi čisto prav! Tudi jaz vidim, da nam ta zelo hud veter ne more do živega in naša vesla ne bi mogla biti kos temu vetru, če nam ne bi Njegova Božja oblast očitno pomagala. Tudi služabnikom bom rekel, naj se z veslanjem ne trudijo preveč."
8 Peter je šel k veslačem in jim rekel, naj se z veslanjem ne mučijo preveč.
9 Toda **veslači** so rekli: "Vzdolž puščave vidimo obalo, kako se beli od pen; razbijanje valov ob obali mora biti silno močno! Če se do jutra ne obdržimo na odprtem morju, bomo vsi skupaj propadli!"
10 Reče **Peter** veslačem: "Tedaj ne bi morali biti učenci vsemogočnega Gospoda Jezusa! Ker pa smo Njegovi učenci, nam vihar tudi brez stalnega jalovega veslanja ne bo mogel prizadejati nič ali prav malo. - Ni več daleč do jutra, in podnevi se nam bo vsem bolje godilo!"
11 Na te Petrove besede veslači postopno prenehajo z veslanjem in opazijo, da ostaja ladja tudi brez njihovega veslanja na odprtem morju. In tako začne tudi osem veslačev verjeti, da ladja prav zares ostaja na odprtem morju zaradi Moje moči.

101. Petrova preskušnja vere
Mt 14, 25-33

1 Tedaj pa je nastopil čas četrte nočne straže. Veter se je nekoliko polegel in ostrovidni Andrej je gledal na vse strani po še zmeraj močno razburkani morski gladini in zagledal človeka hoditi po morskih valovih ravno tako kot po suhem. (Mt 14, 25)
2 Tedaj je **Andrej** poklical brate, jih opozoril na postavo, ki je hodila po morskih valovih in rekel: "Bratje, to ni dobro znamenje, to je morska prikazen! Ko se prikažejo takšna bitja, ne čaka mornarje nič dobrega!" (Mt 14, 26)
3 Kmalu **vsi** soglašajo z Andrejevim mnenjem, na kar jih popade silen strah in začnejo kričati: "O Jezus, zakaj si nas zapustil, da moramo zdaj vsi skupaj neogibno propasti!? Oh, če si še kje, spomni se nas in reši nas gotovega propada!"
4 Medtem ko so učenci še tako kričali in klicali na pomoč, sem Se **Jaz** približal ladji na deset korakov in od strahu trepetajoče nagovoril takole: "Potolažite se, saj sem vendar Jaz! Zato se ne bojte!" (Mt 14, 27) - Tedaj so učenci umolknili.
5 **Andrej** je rekel: "Pri nebesih, Jezus je, naš Gospod in Mojster!"
6 **Peter** pa je še malo dvomil in je rekel: "Če je On, me mora pustiti, da stopim na morje, da bom tudi jaz tako kot On na vodi preskusil trdno podlago za svoje noge!"
7 Reče **Andrej**: "Boš pa imel tudi pogum, če te pokliče, da stopi k Njemu po razburkanem morju?"

8 Reče **Peter**: "Vsekakor! Jaz sicer vem, da je morje tukaj najgloblje; če je to On, se mi ne bo zgodilo nič hudega - če pa ni On, marveč prikazen, ki se iz nas norčuje, smo itak izgubljeni. Tedaj grem samo nekaj trenutkov pred vami v globino in bom vam vsem pripravil bivališče!"
9 Nato je šel **Peter** na palubo ladje in Mi zaklical: "Gospod, če si Ti, mi ukaži, naj pridem po vodi k Tebi!" (Mt 14, 28)
10 Tedaj sem mu rekel **Jaz**: "Pridi sem in se prepričaj!"
11 Nato je Peter med prestrašenim vpitjem bratov stopil z ladje na vodo. Ko pa so bratje videli, da se Peter ni pogrezni], marveč je kakor Jaz hodil po vodi, so se jim razblinili vsi dvomi in vsak je veroval, da sem bil Jaz.
12 **Peter** pa je hitel, da bi prišel do Mene. (Mt 14, 29) Ko pa je bil komaj sedem kratkih korakov oddaljen od Mene, je videl prihajati močan veter, ki je gnal pred seboj visoke valove. Zato se je silno prestrašil, začel misliti na to, kako bi ga visoki valovi morda vendarle lahko potegnili s seboj, pri tem je samo malo izgubil trdno vero in opazil, da se je z nogami začel pogrezati že nad koleni. Tedaj je začel zelo bridko kričati: "Gospod, pomagaj mi!" (Mt 14, 30)
13 **Jaz** pa sem hitro stopil k njemu, stegnil roko proti njemu in ga spet postavil na vodno gladino, ki ga je zdaj spet nosila kot poprej - nato pa sem mu rekel: "0 ti malovernež! Zakaj dvomiš? (Mt 14, 31) Ali še ne veš, da edino neomajna vera obvlada vse elemente?"
14 **Peter** pa je rekel: "Gospod, odpusti mi! Saj vendar vidiš, da sem še zmeraj le slaboten človek. Veter in valovi, ki so se valili proti nama, so me tako prestrašili!"
15 Rekel sem **Jaz**: "Saj je že spet vse dobro! Zdaj že stojiva ob ladji in zato stopiva nanjo!"
16 Nato sva stopila na ladjo in v istem trenutku se je vihar pomiril. (Mt 14, 32)
17 Vsi pa, **učenci** in **ladijski služabniki**, so prihiteli k Meni, Me slavili in enoglasno rekli: "Šele zdaj spoznamo, da si Ti resnično Božji sin!" (Mt 14, 33)
18 In Moj **Janez** Me je objel in ljubkoval z vsemi svojimi močmi in rekel: "0 Ti moj Jezus Ti, da Te le spet imamo! Zdaj je konec vsega našega strahu! Toda Ti nas nikdar več ne zapusti; kajti tako strašno in hudo je biti brez tebe! Resnično, na to nočno vožnjo po morju bom mislil vse svoje življenje! Kajti toliko strahu in groze nisem prestal še nikoli! Zdaj se lahko vihar okrog nas norčuje kakor hoče; kajti zdaj imamo v svoji sredi njegovega Gospoda, ki mu lahko ukaže molčati in pošast mora ubogati glas Vsemogočnega!"

102. Prihod v svobodno mesto Genezaret
Mt 14, 34

1 Rečem **Jaz**: "Če Me vidite ali ne, Jaz sem vendarle pri vas; kajti če Mi verujete, gradite na Mojem imenu, zaupate in upate in Me resnično ljubite, potem sem zmeraj pri vas in med vami; toda kdor nad Menoj dvorni, pri njem vseeno nisem - četudi bi Me videl stati ob svoji strani!
2 Sicer pa je brat **Bartolomej** zelo dobro storil, da je posebno Judu odprl oči o bistvu esenov. Zanj iz tega sicer ne bo zraslo veliko dobrega, toliko več pa za vas druge! Kajti Judu skrivaj ugajajo takšni lažni triki in si misli: Če se od Jezusa ne naučim resničnosti (čudodelništva), grem k esenom! - Kajti on je

in ostane lakomnež in deset funtov zlata mu je ljubše kot najbolj nebeška resnica in še večno življenje povrhu! Če mu Herod danes izredno veliko ponudi, nas vse skupaj izda in proda! Ta zemlja ga bo težko kdaj poboljšala!
3 Zato za človekovo večno življenje ni nič bolj nevarno kot veliki zakladi tega sveta! Kaj pa bi končno človeku koristilo, četudi bi posedoval zaklade vsega sveta, zato pa trpel škodo na svoji duši? Prej kot si bo mislil, mu bo duša vzeta in vržena v veliko temo, kjer je večno jokanje in škripanje z zobmi! Koliko mu bodo potem koristili vsi njegovi zakladi!?
4 Zato naj si vsak izmed vas zbira zaklade duha, ki jih ne morejo uničiti rja in molji, potem boste večno imeli vsega dovolj!
5 Glejte, tu spodaj na morskem dnu je pokopana že marsikatera otovorjena ladja s svojimi gospodarji in mornarji vred! Kakšen dobiček imajo zdaj tisti, ki so hoteli na trgih nagrabiti velike vsote? Vihar je naredil konec vsemu njihovemu hudobnemu početju in njihove duše so bile z njimi vred pokopane v brezno!
6 Vi pa na svoji ladji, ki se je to noč morala bojevati z zelo divjim viharjem, niste imeli naloženega ničesar razen neuničljivih zakladov duha in življenja iz Boga - in glejte, orkan vas tudi z vso svojo divjo silo ni mogel zagnati v brezno! In Jaz sem prišel k vam po kipečih valovih peš zato, da bi vam v dejanju pokazal, da se tisti, ki edini nosi v sebi večne zaklade nebes, zlahka dvigne nad vse divje viharje in valove svetnega vrvenja in lahko lepo brez škode hodi po njih in končno vendarle je in ostane Gospodar nad vsemi nadlogami sveta.
7 Kdor pa ladjo svojega življenja obteži z zakladi sveta in ga po valovih njegovih posvetnih skrbi dohiti vihar, bosta uničena ladja in mornar! - Ste vsi dobro razumeli, kar sem povedal?"
8 Reko **vsi**: "Da, Gospod, to je bilo jasno in zelo razumljivo in nad vse resnično."
9 Rečem **Jaz**: "No dobro, prepeljimo se v mestece Genezaret in v majhno svobodno deželico, ki nosi ime svojega majhnega mesta!"
10 Hlapci začnejo veslati in na kopno prispemo slabe pol ure poti pod mestom Genezaret. (Mt 14, 34) Morje pa dela proti Genezaretu velik zaliv in je z njim povezano samo s komaj deset sežnjev široko morsko ožino, zato je bil tudi ta zaliv poimenovan `Genezareško jezero'. Ob levem jeziku kopnega smo se tudi mi izkrcali, ker so ladje, ki so prečkale morsko ožino in plule v genezareško jezero, morale plačati carino. Potem smo ob jezik kopnega privezali našo ladjo in pustili v njej samo dva služabnika za stražo, ostalih šest pa je odšlo z nami v mesto in tam za svoje potrebe nakupilo kruha, soli in nekaj vina; po tej noči so začutili veliko potrebo po okrepčilu.
11 Jaz pa sem jim tisto malo, kar so kupili, blagoslovil, da so imeli za več dni dovolj hrane in pijače.
12 V Genezaretu sem se zadržal več dni; to je bilo namreč svobodno mesto, in tu niso mogli napadati niti Jeruzalem niti tempelj in prav tako malo tudi Herod, ker je bilo to mesto pod strogim varstvom Rimljanov, ki so tam stalno taborili pod poveljstvom iz Kafarnauma. To sicer ni zapisano v nobenem spisu, ker je bilo preveč nepomembno, ne glede na to pa je bilo vse natančno tako.

103. Gospod s Svojimi pri gostilničarju Ebalu

1 Ko smo dospeli v mesto, smo stopili v gostišče vrlega moža, ki se je imenoval Ebal.
2 **Ebal** nas je sprejel zelo gostoljubno in rekel: "Po videzu in po obleki ste Galilejci iz okolice Nazareta!?" Pritrdili smo mu in takoj nam je dal prinesti kruh, vino in ribe, ter rekel: "Tri dni in noči vam ni treba ničesar plačati! Če me pa kot Nazarečani lahko informirate o slavnem zdravniku po imenu Jezus, ki naj bi na najbolj čudežne načine zdravil vse mogoče bolezni, vas obdržim brez plačila vse življenje in boste lahko jedli in pili, kar boste hoteli in mogli!
3 Če je zadeva s slavnim Jezusom takšna, bi napel vse sile, da bi Ga našel, in bi potem hodil ob Njem po kolenih in Ga pripeljal semkaj! Kajti naša sicer dobra in svobodna deželica ima vendarle nenehno nesrečo, da jo kar naprej obiskujejo vsakovrstne hude bolezni. Bolezni sicer niso ravno smrtno nevarne, zato pa toliko bolj nadležne in ne moremo se jih rešiti!
4 Če bi torej bilo mogoče pripeljati tega zdravnika k nam - pri Jehovi, ne vem, kaj bi dal za to! Jaz sam imam zelo veliko prenočišče polno bolnikov, ki zaradi bolečin ne morejo potovati niti koraka naprej in nekateri so od daleč; celo Egipčani, Perzijci in Indijci so med njimi in ne morejo od tod. Tako ležijo pri meni težko bolni tudi farizeji in pismouki iz Jeruzalema in dva esenska brata in noben zdravnik ali mazač, kolikor jih je iz vseh krajev tudi bilo tukaj, ne more biti kos njihovi bolezni!
5 Če mi torej lahko pripeljete tega Jezusa iz Nazareta ali bi mi vsaj mogli povedati, kje bi ga lahko zagotovo našel, boste vsi, kot rečeno, vse svoje življenje moji gostje!"
6 Rečem **Jaz**: "Zakaj pa nisi že zdavnaj poslal sla za Njim, ko si vedel, da se zadržuje v Nazaretu?"
7 Reče **Ebal**: "Tega nisem storil le enkrat, marveč že večkrat, toda še nikoli nisem imel sreče, da bi sli, ko so se vrnili, rekli: `Našli smo ga!' Seveda so mi pripovedovali tisoč čudežnih reči o Njem, o katerih so slišali od drugih; toda sami še nikoli niso imeli sreče, da bi se osebno seznanili z Njim."
8 Rečem **Jaz**: "No naj bo, ker vidim, da te v zvezi z zdravnikom Jezusom ne žene sebičnost, marveč si resnično želiš le to, da bi trpečim, katere koli narodnosti že so, priskrbel pomoč - in to Me je tudi pripeljalo semkaj - vedi v svoje veselje in v svojo tolažbo, da sem Jaz prav tisti Jezus, ki si ga tolikokrat zaman iskal in bolnikom v tvojem prenočišču bom še ta trenutek pomagal! Pošlji zdaj svoje hlapce v prenočišče in jih vprašaj, ali je v njem še kakšen bolnik!"
9 **Ebal** je bil ves iz sebe od veselja in je rekel: "Mojster, če si to Ti, potem verjamem Tvoji besedi in nočem več naprej povpraševati; zagotovo si to Ti, in že vnaprej ne morem Boga dovolj hvaliti in slaviti, da je moji hiši izkazal tako veliko milost! Mojster, veliki, božanski Mojster, zahtevaj zdaj Zase in za Svoje; kajti zdaj si povsem gospodar v moji hiši! Vse, kar najdeš v njej, se mora ukloniti Tvoji volji!"
10 Ko je še tako govoril, je že prišlo sporočilo iz njegovega velikega prenočišča, da je skoraj dva tisoč bolnikov nenadoma popolnoma ozdravelo. Moral se je zgoditi čudež, sicer kaj takega ne bi bilo mogoče! Ozdravljeni

bodo kmalu sami prišli in se gospodarju prenočišča z besedo in dejanjem nadvse toplo zahvalili!
11 Reče **Ebal**: "Pojdite tja in jim povejte, da za zdaj jaz vsega tega ne potrebujem in zato niti najmanjša zahvala ne pripada meni, marveč edino Bogu, ki je milostno pripeljal v naš kraj čudodelnega zdravnika! Zahtevajte od bogatih tujcev zmerno plačilo prenočišča zase, vendar ne bodite z nikomer pretrdi! Domačini pa naj bodo prosti!"
12 Po teh besedah se glasniki oddaljijo in storijo to, kar jim je naročil njihov gospodar.
13 Nato pa se Ebal spet obrne k Meni, pade pred Menoj na kolena in se Mi z obilnimi solzami veselja zahvali za prečudovito dobro delo, ki sem ga storil njegovi hiši.
14 Jaz pa mu ukažem, naj vstane in Mi predstavi svoje žene in otroke.
15 On pa gre in stori, kar sem zahteval od njega.
16 Ko je privedel k Meni svoji dve ženi in šestnajst otrok, med njimi deset dečkov in šest deklic, je rekel (**Ebal**): "V meni glej še pravega Izraelca! Kakor je naš rodovni oče Jakob nekoč imel dve ženi, Lejo in Rahelo, in je z obema spočel otroke, tako sem si tudi jaz vzel dve ženi, ki pa nista sestri, in sem spočel s starejšo deset dečkov in z mlajšo šest deklic; vendar, kot vidiš, vsi ti dečki so zdaj že krepki možje in mladeniči in deklice, vsaka starejša od desetih let, so tudi že odrasle in godne za možitev, jaz pa imam sedemdeset let.
17 Vsi ti otroci so vzgojeni po Pismu, in moj najstarejši sin je pismouk, toda ne v službi templja, marveč samo zase in nekoč za svoje potomce! Toda tudi drugi moji otroci so zelo izvedeni v Pismu, poznajo čisto Božjo voljo in se strogo po njej ravnajo. Ljubijo Boga, toda tudi bojijo se Ga; kajti strah Božji je začetek modrosti. V moji hiši se strogo ravnamo po resničnih modrostnih izrekih Jezusa Siraha. - Si ti, veliki Mojster, zadovoljen z mojim hišnim redom?"
18 Rečem **Jaz**: "Kakor je bilo doslej v navadi, ni tvojemu hišnemu redu kaj očitati, in Jaz tudi nikomur ne prepovedujem imeti dve, tri in tudi še več žena; kajti žena je bila ustvarjena zaradi rojevanja (razmnoževanja) ljudi. Razuzdana (nerodovitna) žena ni Bogu všeč, razen če je po naravi nerodovitna - pri tem pa človek ne more nič.
19 Toda za naprej naj si vsak mož vzame za ženo le eno devico ali vdovo, ki še lahko rodi; kajti če bi bila Božja volja, da ima mož več kot eno ženo, bi gotovo tudi Adamu ustvaril več kot le eno ženo. Toda Bog je hotel, naj ima vsak mož samo eno ženo in je zato dal tudi Adamu samo eno ženo.
20 Da so ljudje pozneje opustili ta prvi zakon - posebno pri poganih je to pogosto prešlo v pregrešno hudobijo, ko si je zlasti knez vzel kar vse najlepše device svoje dežele za svoje žene in si jih je povrh tega kupil še več od tujih knezov - to ni bila Božja, marveč čutna človekova volja; kajti mnoge žene kneza ali sicer kakšnega drugega bogataša niso bile žene, ki bi rojevale, marveč navadne hotnice za obujanje izgubljene moškosti in njene slasti. Nobeden mož pa ne živi v popolnem Božjem redu, če ne izpolnjuje prvega Božjega prazakona!
21 Ah, nekaj povsem drugega je, če bi bila žena nerodovitna (nesposobna za razmnoževanje), kakor je bila Rahela; tedaj si lahko mož vzame tudi drugo ženo in si v njej obudi svoje potomce. Vendar pa je pri tebi kljub temu vse

dobro; zmeraj si bil pravičen in to je Bogu všeč, zato si pravičen pred Bogom in pred ljudmi, sicer Jaz ne bi prišel v tvojo hišo!"

104. Gospod blagoslovi Ebalovo družino in graja esene

1 Nato sem blagoslovil otroke in obe ženi kot eno samo, ker sta obe enako mislili in bili enega srca in se nista nikoli sprli ali se prepirali. Po blagoslovu sem spet odpustil obe ženi in šestnajst otrok in rekel Ebalu (**Jaz**): "Resnično si lahko vesel svojih otrok, kajti niti eden med njimi ni pokvarjen, niti duhovno niti nravno. Vsi so krepki in imajo še kristalno čista srca, polna pobožnosti in poslušnosti, in obe tvoji ženi sta še prav mladostnega videza! Zdi se, da nezdravi zrak te pokrajine ne vpliva na tvojo hišo!"
2 Reče **Ebal**: "Da, za tukaj rojene sta zrak in voda povsem neškodljiva - za tujce pa ni tako; kajti pogosto se dogaja, da kdo, ki se zadržuje tukaj že samo nekaj dni, tako hudo zboli, da pogosto vse leto ne more zapustiti bolniške postelje! Potem, ko nazadnje bolezen preboli, pa lahko ostane tukaj kakor dolgo hoče - in kljub temu ostane zdrav.
3 Vendarle je to žalostno za to deželo! Zelo težko namreč dobimo delavce in tuji popotniki, če nimajo posebnih opravkov, se ogibajo te okolice kot mrhovine in od tistih, ki pridejo po nujnih opravkih, jih ostane bolnih pri nas gotovo več kot polovica. Tako leži tudi dobri dve tretjini rimskih vojakov bolnih in noben zdravnik ni kos njihovi nadlogi! Po enem letu, pogosto tudi šele po dveh letih, bodo sami od sebe ozdraveli in ostali zdravi.
4 Najbolj čudno pa je, da nikoli ne dobita dva iste bolezni! Eden dobi vročino, drugi postane gobav, tretji dobi drisko, četrti močan kašelj, torej vsak nekaj drugega in potem noben zdravnik ne ve; kaj naj počne z bolniki. In tako je v naši mali deželi velika množica ljudi bolnih zaradi najrazličnejših bolezni; in nobenemu se ne da pomagati. Umrljivost je pri vsem tem sicer majhna, zato pa toliko več neprenehoma trpečih.
5 Morda bi lahko Ti ozdravil vse te bolnike in mi potem zaupal zdravilo za vso deželo, s katerim bi se ljudje, če bi ga pravočasno uporabili, lahko zavarovali pred napadi zla te pokrajine?"
6 Rečem **Jaz**: "Ker se bom tako in tako zadržal tukaj nekaj dni, bodo bolnikom te dežele ozdravljeni že povedali, da sem tukaj. Tistim, ki bodo prišli, bo tudi pomagano - tisti, ki ne bodo prišli, pa tudi ozdravljeni ne bodo; kajti v vsej deželi ni nihče tako hudo bolan, da bi ne zmogel poti semkaj!"
7 Reče **Ebal**: "Če bi bilo Tebi, moj božanski Mojster, prav, bi tudi jaz razposlal sle po vsej deželi!"
8 Rečem **Jaz**: "Pusti to, povsod bodo dovolj zgodaj zvedeli!"
9 Kmalu nato pride več ozdravljenih, med njimi farizeji in pismouki iz Jeruzalema in dva esenska brata, da bi se Mi zahvalili za ozdravljenje in se morda od Mene naučili tega znanja, s katerim sem samo z besedo v trenutku ozdravil bolnike.
10 Jaz pa se nisem veliko ukvarjal z njimi, marveč sem samo rekel: "Kaj iščete? Vaša stvar je ta svet in njegova za vas edino dragocena materija; v tem primeru pa gre za čisto duhovno zadevo! Vi pa še niste dojeli niti tega, kaj je materija, kako boste razumeli, kar je duhovno? In še prav posebno vi eseni, ki svojim privržencem oznanjate Boga in vstajenje in z mnogimi stroški izvajate čudeže, da bi s tem pridobili privržence za svoj slepi nauk! Vaše

načelo je: `Z dobro voljo moramo ljudi varati in jim lagati, če jih hočemo osrečiti, kajti resnica ubija blaginjo ljudi te zemlje!'
11 Če pa je vaš temelj osrečevanja ljudi laž, kako bi zdaj od Mene hoteli slišati resnico? Za spoznanje Božjega kraljestva na zemlji vam manjka vsega in vi ste poslednji, čeprav hočete biti prvi! Resnično, če ostanete taki, kot ste, večno ne boste imeli deleža pri Božjem kraljestvu!
12 Kaj vam koristi vaša dobra volja, da bi s prevaro in lažjo ljudi osrečili na zemlji, če pa s tem ubijate duše slepcev?
13 Moje načelo pa je: Na račun telesa in vse njegove sreče rešiti dušo in ji pripraviti resnično, večno življenje!
14 Kako pa vam bo pri srcu v onstranstvu, kjer bodo tisti, ki ste jih prevarali, postali vaši sodniki!? Vi seveda ne verjamete, vendar bo tako, kot sem vam zdaj povedal.
15 Če pa že Mojim besedam ne verjamete, verjemite vendar Mojim delom, ki jih opravljam in ki jih pred Menoj ni naredil še noben človek!
16 Če pa so Moja dela prava in resnična in pričujejo za Moje besede, bodo vendar resnične tudi Moje besede!?
17 Nihče vam ne more povedati, kako je v Indiji, razen tistega, ki je bil tam in je od tam prišel k vam; tako vam tudi nihče ne more dati odgovora o onstranstvu, razen tistega, ki je od tam prišel k vam - in ta sem Jaz!
18 Kdor verjame Mojim besedam, bo imel večno življenje; kdor pa ne verjame, bo deležen večne smrti! Kajti Moje besede niso kakor besede človeka tega sveta; so življenje in dajejo življenje tistemu, ki jih sprejme v svoje srce in se potem ravna po glasu besed in po duhu, ki vse oživlja!
19 Besede, ki jih vi, eseni, oznanjate ljudstvu, pa so gola laž in prevara, ker sami ne verjamete tega, kar učite! Kajti imate dvoje naukov: enega za ljudstvo in drugega zase; o tem drugem med seboj zatrjujete, daje resničen, ampak ljudstvo ga ne sme slišati, le tako bo srečno in mirno v domnevni laži.
20 Toda Jaz vam povem, da dajete v svoji dozdevni laži ljudstvu vendarle več resnice kot samim sebi! Kajti to, kar imate za resnico, je popolna laž, kar pa učite ljudstvo, je samo polovična laž; zaradi tega vas je Bog tudi prenašal.
21 V prihodnje pa učite resnico in sami verujte vanjo, potem boste plačila vredni hlapci v Božjem vinogradu; toda laži in prevari se morate za vse čase ogniti in je nikoli več uporabljati, sicer boste poslednji čas deležni hude sodbe!"
22 Rečeta oba **esena**: "Mojster, saj spoznava, da si govoril prav - in kar zadeva naju dveh, bova storila vse, kar je mogoče, da bova našo veliko družbo seznanila s tvojimi besedami; toda zagotoviti kljub temu ne moreva nič! Naši bratje niso kruti, pri zaprtih vratih lahko že čisto svobodno govorimo in nam radi prisluhnejo - vprašanje pa je, ali je to učinkovito! Toda seznanila jih bova in že vnaprej sva prepričana, da nama bodo radi pazljivo prisluhnili!"
23 Rečem **Jaz**: "Če bosta storila svoje, bo storil Svoje tudi Bog! Sprejmita popolno resnico in ta vaju bo osvobodila!"
24 Rečeta oba **esena**: "Gospod in Mojster, dovoli nama, da ostaneva tu tako dolgo, dokler boš ostal Ti!"
25 Rečem **Jaz**: "Svobodna sta, tu pa lahko ostaneta kolikor časa hočeta!"

105. Gospod in rimski stotnik

1 S tem odgovorom sta bila oba zadovoljna in Ebal je prišel in povabil Mene in Moje učence k obilnemu kosilu, ki ga je dal za nas posebej pripraviti; poleg njegove družine se ga ni smel udeležiti noben nepovabljen gost. Nekateri farizeji pa so se čutili prizadeti; kajti povsod so hoteli biti prvi in hoteli so, da jih vsakdo pozdravlja in jim izkazuje čast. V drugi obednici so bili sicer zelo dobro postreženi, kljub temu pa niso bili zadovoljni, ker so opazili, da je bil Ebal do Mene veliko bolj pozoren kakor do njih. Po obedu so vprašali enega od strežnikov, ali je imel hišni gospodar njihovo družbo za tako nepomembno, da ji ni pustil obedovati pri svoji mizi.
2 Toda strežnik je bil pameten in je odgovoril: "Gospodar se mora zaradi številnih bolnikov marsikaj pogovoriti s čudodelnim zdravnikom in je zato hotel biti sam z njim!"
3 Reko **farizeji in pismouki**: "Ali ti in tvoj gospodar ne vesta, da nam ne smejo biti v hiši, v katero smo vstopili mi, prikrite nobene skrivnosti? Kajti mi smo tisti, ki vas očiščujemo, če ste se omadeževali in vas tudi ozdravljamo, če vas mučijo hude bolezni!"
4 Reče **strežnik**: "Če ste pa takšni rešitelji, zakaj niste mogli pomagati sebi? Če ne bi veter morda po naključju prignal sem tega čudodelnega zdravnika iz Nazareta, vas sploh ne bi prenehalo hudo zbadati v sklepih; samo njegovi čudežni moči se morate zahvaliti, da zdaj sedite povsem zdravi v tej obednici! Kdor pa zmore kaj takega, ta je vendar vreden vsega spoštovanja!"
5 Na ta tako prepričljivi odgovor farizeji in pismouki ne rečejo nobene besede več in se delajo zadovoljni, toda ne od srca, marveč iz neke nujne prisile.
6 Proti večeru pa pride iz mestnih hiš in iz bližnje okolice več kot sto z vsakovrstnimi boleznimi obteženih ljudi in Me prosijo, da bi jih ozdravil; Jaz pa stopim ven in jih ozdravim samo z besedo.
7 Ozdravljeni pa vsi hvalijo in slavijo Boga, ki je dal ljudem tolikšno oblast, in odidejo veseli in zdravi domov.
8 Zvečer pride tudi stotnik, ki je v tem mestu poveljeval vojakom in Me zaprosi, ali ne bi hotel pomagati tudi številnim bolnim vojakom.
9 In **Jaz** mu rečem: "Pojdi, zgodi se ti po tvoji veri!"
10 In omenjeni stotnik odide v taborišče, tam pa vidi, da nihče od vojakov ni več bolan. Tedaj se ves vesel vrne k Meni in Me hoče poplačati z zlatom in s srebrom.
11 Toda **Jaz** to zavrnem in rečem stotniku: "Prijatelj, nikogar ne zdravim za zaklade tega sveta, marveč le za nebeške zaklade; in ti so najprej živa vera in potem resnična nesebična ljubezen do Boga in bližnjega, katerega koli stanu je!
12 Ljubi svoje podrejene, kakor bi bili tvoji telesni bratje in ne ravnaj z njimi pretrdo, pa Me boš s tem najbolj dragoceno poplačal! Zlato in srebro pa, ki si ju hotel dati Meni, daj Ebalu; kajti njegovo zavetišče ga veliko stane in dobro je, da ga podpremo.
13 Dobro bi bilo, če bi v prihodnje vi, Rimljani, namesto številnih templjev malikom raje postavljali zavetišča za reveže; kajti vaši bogovi iz lesa, brona in kamna so mrtve podobe, narejene s človeškimi rokami; in dolga leta lahko klečite pred njimi na kolenih, pa vam kljub temu ne bodo mogli pomagati, ker so mrtvi. Če pa oskrbite svoje številne reveže, bolne, betežne, pohabljene,

hrome, slepe in gluhe v dobro urejenih zavetiščih in skušate ozdraviti bolnike, bo edini, resnični in živi Bog videl vaša dobra dela in vas bo zato mnogotero blagoslovil; toda vaši mrtvi bogovi vas za dobro kar delate, ne bodo blagoslovili in tudi kaznovali ne za zlo, ki ga storite.
14 In, če si prizadevate v svojem cesarstvu ohraniti pravico in red, morate seči po meču in sulici! Tedaj z orožjem v roki storite samo to, kar bi Bog storil za vas, če bi Ga priznali in se držali Njegove zapovedi!"

106. Življenjske izkušnje rimskega stotnika

1 Reče **stotnik**: "Ljubi prijatelj, saj vem, da govoriš resnico in bi moralo biti tako, kakor si mi prav modro in ljubeznivo povedal; toda človeški svet je silno močan tok, proti kateremu je zelo težko plavati. Še vsakega, ki je kjer koli poskusil, so požrli mogočni vrtinci veletoka. Kaj takega se lahko zgodi le na majhnih, mirnih krajih, ki jih tok s svojo uničujočo silo ne doseže; kdor pa bi se vrgel v sredo toka, je izgubljen!
2 Tako lahko ti, ljubi prijatelj, lepo oznanjaš resnico v mirnem kraju, katerega ljudje so mehki in voljni in še niso vdihavali luksurioznega kužnega duha velikega sveta; pojdi pa v Rim, Atene, Jeruzalem in, če nisi resnični bog, boš še prehitro skusil vso ostrino meča zemeljskih mogočnikov, tako kakor je to skusil Janez iz Bethabare, ki ga je dal mogočni Herod v ječi obglaviti.
3 Glej, ta Janez je bil vendar gotovo mož, ki je neznansko daleč od vsakega posvetnega zaslužka, v popolnem samozatajevanju, s prepričevalno govorniško močjo povedal ljudem v obraz čisto, golo resnico, in tisoči so sprejeli njegov, od Božjega duha razsvetljeni nauk, iz svobodne volje so delali pokoro in se spreobrnili k dobremu. Toda, ko je pred približno nekaj meseci zapustil Bethabaro, tako so mi pripovedovali in začel oznanjati in krščevati ob velikem Jordanu v bližini Jeruzalema, so ga že čez nekaj dni Herodovi hlapci prijeli in ga vrgli v ječo; tam so ga lahko, če so plačali določen davek, pred obglavljenjem nekajkrat obiskali le nekateri njegovi bogati učenci, in od teh sem pred nekaj dnevi prejel vest, da je bil obglavljen. Seveda lahko zdaj njegovi učenci od njega prejeti nauk samo tajno posredujejo svojim znancem in sorodnikom in ti svojim otrokom; toda pojavlja se veliko vprašanje, ali še bo čez nekaj stoletij njegov nauk ohranjen tak, kakršen je prišel iz njegovih ust!
4 Naš rimski nauk o bogovih je gotovo popolnoma enakega izvora kakor judovski; saj vendar tudi temelji na samo enem pratemeljnem bitju, kateremu so podrejeni celo vsi bogovi brez razlike! V mitologiji najdemo za to bitje različna imena; Grki ga imenujejo še neznanega boga bogov, Rimljani usoda (fatum), ki ji je podrejena vsaka druga oblast.
5 Poglej zdajšnji grški in rimski nauk o bogovih, in ne boš našel ničesar, razen za mislečega človeka zelo neumnih legend in pravljic, ki nič ne povedo, včasih znesenih skupaj iz vseh kotov človeških kreposti, večinoma pa vendarle iz človeških strasti, slabosti in grehov; in to vsiljujemo ljudem z ognjem in mečem! Pa stori drugače, če moreš! Vsaj jaz te z ničimer ne bom oviral!
6 Najlepši zgled pa ti daje sam tvoj Mojzesov nauk o bogu! Beri Mojzesa, potem pa si oglej tempelj in mi povej, ali še obstaja vsaj delček starega

modrostnega nauka! Bog sam naj bi v puščavi ob Rdečem morju s Sinaja med bliskom in gromom trepetajočemu ljudstvu dal resnično zdravilne postave na kamnitih tablah in utrdil staro zavezo med Seboj in Svojim ljudstvom; tisti, ki so si drznili odpasti, so bili v trenutku kaznovani z vsakovrstnimi nesrečami, celo s smrtjo! Toda za kaj je bilo vse to dobro? Vprašaj tempeljske misterije, ki so že prav ogabni in ti ponujajo nadvse očitne dokaze ničnosti!
7 Kje je čudovita skrinja zaveze, nad katero je počival Bog v podobi ognjenega stebra? Da, naftni plamen ti lahko pokažejo, če si Rimljan in če za to templju daruješ nekaj zlata in srebra; toda o čudoviti skrinji zaveze ni več sledu!
8 Zato po mojem nepristojnem mnenju z nobenim naukom o bogu in z nobenim razodetjem ni nič; naj je v svojem nastanku še tako čist, v rokah ljudi se kmalu tako spremeni, da je prvotnemu prav tako malo podoben, kakor stoletni starček novorojenemu otroku! Čas in mnogotera poželenja in potrebe ljudi spremenijo najčistejše v največje nečistnike; in kot velika, nikoli ovržena priča te resnice je zgodovina vseh časov in vseh narodov, ki je nihče ne more tajiti!
9 Glej naprej, prijatelj: čeprav se jaz ne bi nikoli rad toliko precenjeval, da bi si domišljal, da sem te sposoben poučevati, pa tu in tam verjamem - ne glede na to, da gotovo kar najbolj temeljito poznaš naravne sile - da človeške stvari vsaj nekoliko razumem in ti kot gotovo tebi podoben človekoljub svetujem, da pred velikimi kraji, v katerih je človeštvo že vse preveč in pregloboko pokvarjeno, bežiš bolj kot pred najhujšo kugo, sicer te tvoje odrešilne noge ne bodo več dolgo nosile po zemlji!
10 Ne zaupaj farizejem, pismoukom, svojemu nauku o bogu in redko obiskuj tiste pokrajine, nad katerimi ima Herod svojo fevdalno oblast, pa boš lahko še dolgo delal dobro ubogemu človeštvu; če pa vsega tega ne boš upošteval, boš na žalost še prekmalu delil grenko usodo z Janezom! Kajti dano mi je vedeti iz temelja, kako nepopisno slabi so v resnici ljudje na svetu! Vzemi rimski oblasti danes meč iz roke in odpravi zatiralske zakone, pa boš že naslednji dan videl ljudi, ki se bodo še huje obdelovali kot velika čreda tigrov, medvedov, volkov in hijen! Možje bodo postali hudiči in ženske furije!"

107. Gospod pojasni stotniku Svoje bistvo in Svoje poslanstvo

1 Rečem **Jaz**: "Ti si Moj dragi tovariš in prijatelj in kar si govoril, je žal še več kot res; ko bi bil Jaz človek, kakršni so zemljani, bi vsekakor ubogal tvoj nasvet, kajti v tvojih prsih bije pošteno moško srce; toda Jaz sem popolnoma drugačen človek in sem v bistvu popolnoma drugačen od tega, za kar Me imaš ti! Glej, Meni morajo biti poslušne vse oblasti nebes in te zemlje; in Meni se potemtakem ni treba ničesar bati. Sicer se bo na Meni grenko in boleče izpolnilo Pismo, toda ne po volji tega sveta, marveč po volji Očeta v nebesih, ki pa je zdaj v Meni, kakor sem Jaz v Njem od vekomaj! Toda to ne bo niti najmanj škodovalo Moji oblasti nad nebesi in zemljo. Kajti, če bi hotel, bi se ta zemlja z vsem, kar v njej in na njej biva, diha, živi in obstaja, v trenutku spremenila v nič; ker pa je Moje bistvo `ohranitev', se to ne zgodi!
2 Lahko se zgodi, da bom obtožen kot hujskač ljudstva in bogokletnik zaradi tempeljske jeze in nevoščljivega obrekovanja in bom zaradi tega pribit na

prečnik - križ; toda vse to ne bo zlomilo Moje oblasti in niti najmanj škodovalo Mojemu nauku do konca tega sveta.
3 Sicer bodo posvetni ljudje sčasoma iz Mojega nauka večinoma naredili isto, kar so naredili Egipčani, Grki in Rimljani iz pranauka, ki so ga prejeli Adam in njegovi prvi potomci; toda poleg takšnega malikovanja jih bo vendarle veliko, ki bodo Moj nauk in Mojo oblast ohranili in posedovali prav tako čisto, kakor zdaj prihaja iz Mojih ust in s tem bodo tudi neprenehoma imeli in posedovali oblast, ki jim bo na Mojo besedo po živi veri podeljena za časno in onstran za večno! Jaz sem torej tudi Gopod in se zato ne bojim nobenega gospoda ne njegovih zakonov!"
4 Reče **stotnik**: "Prijatelj, zdaj si z nekaj besedami veliko povedal! Po tem, kar si naredil tukaj, bi skoraj lahko verjel, da bi ti zlahka zmogel kaj takega, čeprav mi podobna ozdravljenja - samo ne v tolikšnem obsegu - niso povsem neznana; kajti znano je, da izredni pojavi pogosto čudežno odločilno vplivajo na človekovo telesno in tudi duševno zdravje, odvisno od kakovosti njegove narave. Tako je na primer hud strah gluhonememu že vrnil sluh in govor! Naštel bi ti lahko obilo podobnih primerov - toda časa za to je premalo.
5 Čisto na kratko pa ti želim s tem samo povedati, da me tvoj način zdravljenja, ne glede na to, kako nenavaden je in h kakšni hvaležnosti nas zavezuje, ne more popolnoma prepričati, da ti zaradi tega nobena druga nebeška in svetna oblast ne bi mogla škodovati! Nočem ti odrekati tudi te možnosti - Bogu naj bi bilo vendar vse mogoče; toda prijatelj, med možnostjo in resničnostjo je velik prepad! Ko te bom pobliže spoznal, bom morda tudi bolj trdno veroval.
6 Zdaj pa te, najljubši prijatelj, prosim, da mi ne zameriš tega morda nekoliko predrznega govorjenja; kajti govoril sem le tako, kakor razumem, ne morda iz hudobije, marveč zanesljivo z dobrim namenom! Zdaj pa me kličejo uradne dolžnosti, ki jih moram opraviti; ampak jutri ti bom ves dan na voljo!"
7 Rečem **Jaz**: "Če hočeš ostati, lahko tudi ostaneš; kajti tvoja služba je opravljena v tvojem imenu!"
8 Reče **stotnik**: "Čeprav se je že precej zmračilo in, če ne bi bilo lune bi bila že noč, se bom hitro vrnil, samo še v taborišče skočim in pogledam, ali so nočne straže pravilno razdeljene in razpostavljene."
9 S temi besedami stotnik naglo zapusti sobo in Ebal ga pohvali kot poveljnika, kakršnih je malo, češ da ima Genezaret veliko srečo, da ima tako dobrega, v vseh stvareh izkušenega, pravičnega in na svojem področju izjemno modrega vojaškega poveljnika!
10 Rečem **Jaz**: "To je vsekakor v veliko sramoto mnogih Judov, ki imajo Božjo besedo in Božje zapovedi, vse njihovo srce pa je kljub temu polno laži in prevare, polno prepira, jeze, prešuštva in vsakršnega nečistovanja. Zato se bo tudi zgodilo, da bo Judom Davidu obljubljeno kraljestvo po Danielovi napovedi vzeto in bo dano poganom in potomci Hagarinega sina bodo vladali nad Izakovimi potomci, čeprav prihaja v tem času zveličanje nad vso zemljo iz Judovega rodu."
11 Reče **Ebal**: "Mojster, ti si boljši zdravnik kot prerok! Toda še zmeraj ne morem razumeti, zakaj so vsi preroki brez izjeme zmeraj napovedovali samo slabo, nikoli pa kaj dobrega! Ali mora tako biti ali pa preroki verjamejo, da

ohranjajo svoj skrivnostni ugled samo s tem, če ljudem ne oznanjajo nič drugega kakor eno Božjo kazen za drugo?
12 Ljubi, čudoviti Mojster, iz Tvojih govorov sem opazil, da si poleg tega, da si čudodelen zdravnik, še nekaj drugega, namreč prerok, enak štirim velikim prerokom, in tako bi mi gotovo lahko pojasnil nenavadno bistvo prerokov! Kot rečeno, meni so bili preroki zmeraj uganka, zato bi rad slišal od tebe kaj več o njim!"

108. Prerokov odnos do Boga in ljudi

1 Rečem **Jaz**: "Prerok je ravno tak preprost, naraven človek, obložen z vsakovrstnimi slabostmi, kakor ti; toda ker ima razumno srce, v katerem se ne morejo trdno zakoreniniti niti jeza, niti maščevanje, niti škodoželjnost, niti napuh, niti prešuštvo in vsakršno nečistovanje, Božji duh očisti njegovo srce mnogotere žlindre sveta; in ko je srce tako očiščeno, vlije Božji duh v takšno srce svetlobo iz nebes.
2 Ker prerok zlahka spozna, da je to svetloba iz nebes, ki se zmeraj izraža v jasno razumljivih besedah, sme tako dovršeni prerok potem samo z glasom svojih ust glasno ponavljati, kar jasno in razumljivo sliši v svojem srcu, in potem govori že dovršeno preroško!
3 Ko je torej potrebno, Bog spodbudi prerokovo voljo, da govori ljudstvu in pred njim dela to, kar sliši v svojem srcu - in to se potem imenuje resnična prerokba ali napoved in je prav tako čista Božja beseda, kakor če bi Bog sam neposredno iz Svojih ust govoril ljudem.
4 Toda zaradi tega takšen prerok pred Bogom ne velja niti za las več kot kakšen drug človek, ki tega daru sploh nima; kajti prerok mora potem tudi iz lastne volje delati to, kar je po njegovem srcu in po njegovih ustih Božji duh govoril ljudem, sicer ga prav tako zadene sodba kot vsakega drugega, ki sliši Božjo voljo, pa se po njej ne ravna, in zato je prerok na slabšem kot drugi ljudje. Če kdo drug v slabosti in noči svoje duše težko verjame, kar mu prerok govori, bo moral prestati milejšo sodbo, ker ni mogel verjeti tega, kar mu je prerok govoril; toda za preroka samega ni opravičila, kakor tudi za tistega ne, ki je sicer veroval in kljub temu iz ljubezni do sveta in njegovih zakladov ni storil, kar mu je bilo po preroku ukazano storiti.
5 Vendar pa bo prejel prerok nekoč večje plačilo kakor drugi ljudje; kajti prerok mora zmeraj nositi sedemkrat toliko kakor vsak drug človek. Vsi, katerim je prerok govoril, mu bodo, tako dobri kot slabi, v onstranstvu izročeni in on jih bo v Mojem imenu sodil za vsako besedo, ki jim jo je zaman govoril!
6 Kdor pa sprejme pravega preroka v Mojem imenu in v imenu preroka samega, zanj skrbi in je njegov prijatelj, ta bo nekoč tudi prejel plačilo preroka. In kdor podpira preroka, da je preroku laže pri njegovem težkem delu, bo nekoč tudi prejel plačilo preroka; kajti v onstranstvu bo prerokov hlapec stal na isti stopnici poleg preroka in bo skupaj z njim sodil duhovom, podrejenim preroku in venomer vladal nad njimi in njegovega kraljestva na veke ne bo konec!
7 Gorje pa tistim, ki preroka zapustijo zaradi sveta ali ga celo tu in tam sumničijo zaradi te ali one stvari! Še večje gorje pa prerokovim preganjalcem, kajti težko, da bodo kdaj ugledali Božje obličje! Kdor pa položi roko na

preroka, naj bo kaznovan z večnim ognjem v najglobljem peklu! Kajti prerokovo srce je Božje in njegova usta so Božja in prav tako njegove roke, noge, oči in ušesa! Kjer je prerok, tam je tudi Bog; zato prihajajte v njegovo bivališče z velikim spoštovanjem, kajti kraj, kjer je on, je svet. To upoštevajte v srcu, sicer ne zaradi preroka, ki je človek, marveč zaradi Boga, ki govori in priča v prerokovem srcu.
8 Pravi prerok oznanja svetu eno sodbo za drugo, preprosto zato, ker Bog samo tedaj obudi preroka, ko je ta (svet) pozabil na Boga in zapadel v vse pregrehe sveta!
9 Povej mi, Ebal, ali ti je zdaj jasno, zakaj je prerok tako pomemben?"
10 Reče **Ebal**: "Popolnoma, ti moj nadvse visoko spoštovani Mojster! Ti si torej vendar tudi prerok!?"
11 Rečem **Jaz**: "Jaz nisem prerok; kajti pisano je: `Iz Galileje ne vstane noben prerok!' Toda Jaz sem več kakor prerok! Saj v Mojih prsih prebiva prav isti Duh, ki je govoril po ustih prerokov in bo odslej govoril še veliko več. Kajti v tistih, ki bodo z vnaprejšnjo vero nosili Moje ime v svojih srcih, bo tudi prebival preroški duh! Razumeš to?"
12 Reče **Ebal**: "Gospod in Mojster! Zdi se mi, da tako kakor Ti ne more govoriti noben navaden človek! Za Teboj se skriva drugi, ki Ga Tvoja suknja in Tvoja koža zakrivata pred našimi očmi!"

109. Preroki kot Božji poslanci in po čem se razločujejo od Gospodovega bistva

1 Medtem ko Ebal, ki mu že začenja vzhajati druga luč, še naprej tako ugiba, se že vrne tudi stotnik ter poln veselja in začudenja pripoveduje, da je našel vse v najlepšem redu in da so se njegovi podpoveljniki čudili, ko je po njihovi izjavi prišel že drugič in vprašal, ali je vse kar najbolj prav, ko je vendar pred pol ure že sam vse najbolje naročil in uredil! On pa si je spet s tem pomagal, češ, da se je delal, kot da je samo znova modro opravil pregled; tako so bili potem tudi vsi zadovoljni, in niso več vpraševali.
2 Mene pa je nato nadvse vedoželjno vprašal, kdo naj bi torej bil njegov drugi jaz, ki je njegovo delo tako pohvalno opravil namesto njega.
3 Rečem **Jaz**: "Saj sem ti vendar prej povedal, da so mi vsak trenutek na voljo vse nebeške oblasti in vse sile te zemlje; ti pa nisi hotel verjeti! Upam, da boš zdaj vendarle verjel, da se mi nikdar ni treba bati smrti in da sem tudi Jaz Gospod, ki lahko govori in ukazuje!"
4 Reče **stotnik**: "Da, Gospod in Mojster, ti si gotovo Bog! In naš rimski nauk o bogovih se mi ne zdi več tako legendaren kakor poprej; kajti ti si vendar živ dokaz, da je tu in tam kakšen bog vendarle zapustil svoja nebesa in se kdaj tako ali drugače pokazal umrljivim otrokom ter jih obogatil z vsakovrstnimi duhovnimi in zemeljskimi zakladi, da so smrtniki sicer pusto zemljo tako kultivirali, da bi nekoč postala tudi bivališče nesmrtnih bogov! - Imam prav ali ne?"
5 Rečem **Jaz**: "To ni nič drugega kakor prazna pripovedka, ki zveni prav pogansko nežno, ampak tako kot jo razumeš ti, ne vsebuje niti zrna resnice.
6 Ah, če pa z `zemljo' razumeš spoznanja in voljo ljudi, potem bi to na nek način ustrezalo resnici; toda bogovi, ki jih sploh ni, pač niso nikjer stopili na zemljina tla. Tisti ljudje, po ustih katerih je Božji duh govoril zemeljskim

ljudem in po volji katerih se je pogosto zgodilo veliko čudežev, pa niso bili bogovi, marveč preroki, pravzaprav ravno takšni ljudje, kakršen si sam, in so po mesu tudi umrli, po duši in duhu pa seveda ne.
7 V meni pa božji duh prvič stopa na to zemljo! To je isti Duh, ki so ga pogosto napovedovali stari modreci in vsi preroki v svojih popolnih videnjih."
8 Medtem ko sem to govoril začudenemu stotniku, je prišel v sobo služabnik in rekel, da zunaj že spet čaka množica bolnikov in ali bi jim hotel pomagati.
9 Rečem **Jaz** služabniku: "Pojdi torej ven in jim povej, naj se mirno vrnejo domov!"
10 In služabnik takoj pohiti ven in se nemalo začudi, ko vidi vse, ki so prej pred hišnimi vrati vzdihovali in tožili, kako se veselo, živahno in radostno sprehajajo sem ter tja in slavijo Boga. Šele čez nekaj časa je ozdravljenim povedal, kar sem mu Jaz naročil zanje - in ozdravljeni so se vrnili na svoje domove.
11 Nato smo se še kakšni dve uri pogovarjali v istem duhu kot že po prvem ozdravljenju, zato to mirno opustimo. Med pogovorom smo zaužili kruh in vino, nato pa odšli počivat.

110. Blagoslovljeni travnik. Sprehod po morju

1 Drugega dne je bil že zgodaj zjutraj ves prostor znova napolnjen z vsakovrstnimi bolniki.
2 Ebal je prišel k Meni in Me prosil, naj mu pomagam; prostor pred njegovo hišo so namreč že tako oblegali, da ni mogel nihče več ne vstopiti v hišo, ne iz nje oditi. Zunaj je tudi že videl stotnika, ki bi rad prišel v hišo, toda ni se mogel preriniti skozi množico tesno natlačenih bolnikov!
3 Tedaj sem stopil k hišnim vratom Jaz ter dvignil Svoje roke nad bolnike - in nenadoma so vsi ozdraveli, kričali od veselja ter hvalili in slavili Boga na višavi, ki je dal človeku takšno oblast!
4 Jaz pa sem jim zapovedal, naj molčijo, odidejo domov in se vnaprej ogibajo greha! In vsi so ubogali in se odpravili domov.
5 Nato pa sem rekel Ebalu: Če jih bo čez dan prišlo še več iskat pomoči, naj se ne zbirajo na cesti, marveč na velikem travniku nad cesto, tam jim bom pomagal; tistim pa, ki se bodo zbrali na javni cesti, pa ne bom pomagal! - Nato sem blagoslovil travnik, nakar je vsak, ki je bolan stopil nanj, pri priči ozdravel.
6 Prišlo pa je tistega dne iz vseh mest, trgov in vasi več sto bolnikov, in med njimi ni bilo nikogar, ki bi ne bil ozdravljen.
7 Esena sta čedalje bolj strmela in številni farizeji in pismouki so se čedalje bolj jezili, ker se je tudi njihov ugled vse bolj zmanjševal; kajti nihče jih ni več upošteval in jih ničesar več vprašal in Ebalovi ljudje so jim tu in tam celo dali vedeti, da so zdaj v hiši povsem odveč in bi lahko, ker je vreme lepo, odšli proti Jeruzalemu. - Toda oni tega nasveta niso sprejeli, marveč so vsi ostali tam.
8 Čez nekaj časa je stopil eden od farizejev k Meni in Me vprašal, ali bo ta travnik še naprej ohranil ta značaj.
9 **Jaz** sem rekel: "Samo še danes, do sončnega zahoda!"
10 Reče **farizej**: "Zakaj pa ne za zmeraj?"

11 Rečem **Jaz**: "Nekateri ljudje bi ta travnik takoj in visoko ogradili in potem bi od tistih, ki bi radi ozdraveli, zahtevali veliko zlata in srebra. Jaz pa tega nočem, zato bo ostal ta travnik zdravilen samo do danes zvečer, ker je velik naval ljudi. - Tiste redke, ki bodo prišli semkaj zaradi ozdravljenja jutri, naj ozdravita njihova vera in njihovo zaupanje!"
12 Po tem pojasnilu so Mi vpraševalci jezno obrnili hrbet in Me ves dan niso nič več vprašali; zato pa sta se Mi toliko bolj posvetila oba esena.
13 Stotnik se je zaradi tega že jezil nad esenoma, in rad bi jima rekel, da sta se že dovolj pogovarjala z Menoj; toda Meni na ljubo se je na vso moč premagoval.
14 Popoldne pa sem esena poslal k Mateju in drugim Svojim učencem; med temi sta kmalu našla Bartolomeja in ga bila zelo vesela, ker je bil, kakor je znano, tudi on esen. Potem sta se z učenci do polnoči pogovarjala o Mojih naukih, Mojih delih in mojem Božanstvu.
15 Jaz pa sem s stotnikom in Ebalom ter njegovo družino popoldne odšel do morja, kjer je osem ladijskih hlapcev oskrbovalo ladjo in jo, ker je bila tu in tam že nekoliko poškodovana, zelo pridno in prav dobro popravljalo. Ko smo prišli k njim, so bili zelo veseli in so stotniku pripovedovali o Meni, kako sem hodil po vodi. Kajti ta pojav osmerici ni šel iz glave in iz spomina.
16 Ko je stotnik to slišal, Me je vprašal, kako je bilo to mogoče.
17 Odgovoril sem mu (**Jaz**): "Saj sem ti vendar včeraj pripovedoval, kakšne sile so Mi podložne in Mi morajo služiti! Kako moreš vpraševati po tem? Sicer pa, če si upaš stopiti na vodo in če Jaz hočem, boš tudi ti lahko hodil po njej, dokler bom Jaz hotel! Če hočete, takoj poskusimo! Toda dvomiti ne smete, temveč mi morate srčno in pogumno slediti!"
18 Reče **stotnik**: "Vse bi bilo prav, ko le ne bi bilo morje že ob obali tako globoko! Daleč od tod navzgor in navzdol se navpično spušča v skoraj neznanske globine! Morda bi se prvi korak komu vendarle ponesrečil - in že bi bil tam spodaj, kjer domujejo veliki pupki in salamadri!"
19 "Malovernež", sem rekel **Jaz**, "mar misliš, da bi si Jaz drznil biti vratolomen, če ne bi vedel, kdo sem in kdo vse mora biti podložen Moji volji? - Kdor od vas je pogumen in veruje, naj Mi sledi!"
20 Nato sem stopil na morsko gladino - in nosila Me je kakor trdno kopno. Tako sem stopil deset korakov od obale, se obrnil in povabil družbo, naj pride k Meni; toda niso si upali.
21 Tedaj sem poklical najmlajšo, dvanajstletno Ebalovo hčerko in deklica se je opogumila in zelo previdno naredila prvi korak po vodi. Ko pa se je prepričala, da se voda ni ugreznila, marveč je dajala nogi tako trdno oporo kakor kamnita tla, je takoj začela živahno poskakovati k Meni in se zelo veselila, da jo je voda nosila!
22 Za deklico so poskusili tudi drugi, razen stotnika in vsi so bili srečni in veseli na zdaj seveda zelo mirni vodni gladini.
23 **Stotnik** Me je, ves začuden in zdaj že bolj pogumen, vprašal: "Kaj pa, če bi nastal vihar?"
24 Rečem **Jaz**: "Pridi in se prepričaj!"
25 Končno je tudi stotnik poskusil z eno nogo stopiti na vodo in ko se je prepričal, da se voda ni ugreznila, je nazadnje previdno stopil še z drugo nogo, zadržal sapo, da bi bil lažji, naredil deset korakov proti Meni in bil zelo

srečen, da je lahko na tak način prišel k Meni po tleh, na katera še nikoli doslej ni na tak način stopil.
26 **Jaz** pa sem rekel: "No, ko ste se prepričali, da tistemu, ki trdno veruje, tudi voda nudi trdna tla, bomo zdaj naš sprehod nadaljevali!"
27 Stotnik bi se sicer raje vrnil na trdna obalna tla; toda šest nadvse igrivih. Ebalovih hčera mu je s svojim živahnim tekanjem sem ter tja vlivalo pogum, tako, da se je potem podal z nami še kakih pet tisoč korakov naprej na odprto morje.
28 Tedaj pa je nastal precejšen vihar in začel gnati velikanske valove. Vse je postalo strah in stotnik Me je prosil, naj se vrnem.
29 Toda **Jaz** sem rekel: "Ne boj se! Valovi prihajajo, vendar samo zato, da bi te prepričali, da Me morajo prav tako ubogati kakor vihar, ki jih žene."
30 Toda čez nekaj časa, ko so postajali valovi čedalje močnejši, se je stotnik obrnil in tekel, kolikor je mogel, in kmalu popolnoma nepoškodovan pritekel do obale. Kljub nekaj mrzličnim tresljajem je bil nadvse vesel, da ima pod nogami spet neprozorna, trdna tla. - Tudi mi smo se kmalu nato vrnili k začudenemu stotniku.

111.0 pravi molitvi

1 Ko pa smo bili vsi znova na obali, je rekel **stotnik**: "Gospod, zdaj imam resnično obilo dokazov, da si Ti ali sam najvišji Bog, ali njegov Sin; kajti tega ne zmore noben smrtnik!"
2 Nato so vsi padli pred Menoj na kolena in Me hoteli začeti moliti.
3 **Jaz** pa sem jim ukazal, naj vstanejo in jim rekel: "Poslušajte, Jaz in Bog vsega tega ne potrebujeva; edina prava molitev je iskrena ljubezen do Boga, Očeta v nebesih, in prav tako do soljudi, vaših bližnjih. Vsaka druga molitev ni vredna nič - ne Bogu ne Meni.
4 Bog ljudi tudi nikoli ni učil, naj Ga častijo z ustnicami in brezčutnimi daritvami. Toda, ker je Samuel pred ljudstvom glasno molil, in tako je molilo tudi več prerokov in ker je David pel Bogu svoje psalme in Salomon Visoko pesem, je začelo ljudstvo sčasoma prazno moliti z ustnicami in brezčutno darovati.
5 Toda Bogu sta takšna molitev in daritev gnusni! Kdor ne more moliti v srcu, naj raje sploh ne moli, da se ne bi pred Bogom nespodobno vedel! Bog človeku za molitev ni dal nog, rok, oči, ušes in ustnic, da bi izgovarjal prazne besede, marveč edino srce!
6 Kljub temu pa lahko vsak človek moli tudi z nogami, rokami, očmi, ušesi in ustnicami; in sicer z nogami: ko obiskuje reveže in jim s tem prinaša pomoč in tolažbo; z rokami: ko podpira trpeče; z očmi, ko se usmili ubogih; z ušesi: ko rad in dejavno posluša Božjo besedo in ne zapira ušes pred prošnjami revežev; in nazadnje z ustnicami: ko rad tolaži revne, zapuščene vdove in sirote, in pri tistih, ki pogosto po krivem zapirajo reveže, rad po svojih močeh zastavi dobro besedo za ujetnike, da bi jih izpustili.
7 Tako človek moli z ustnicami tudi, ko nevedne poučuje in jih vodi k pravi veri, pravemu spoznanju Boga in k vsakršnim koristnim krepostim. Vse to je potem tudi Bogu nadvse všečna molitev.

8 Zdaj, ko to veste, se tudi ravnajte po tem - in nikoli vam ne bo manjkalo Božjega blagoslova! Kajti to potem pomeni: Boga moliti v duhu in vsej resnici.
9 Res, da je zapisano, da naj človek nenehno moli, če noče zapasti skušnjavi; kako bedasto in nadvse neumno pa bi bilo, če bi Bog od ljudi zahteval nenehno molitev z ustnicami! Tedaj bi morali ljudje, da bi bili Bogu všeč, dan in noč nepretrgoma klečati na kolenih in z ustnicami, podobno kot ptice v zraku, ščebetati prazne, nesmiselne in brezsrčne molitve! In kdaj bi potem lahko opravili sicer nujno delo? Toda, če ste nenehno tako dejavni z rokami, nogami, očmi, ušesi in ustnicami in v svojih srcih zmeraj ljubite Boga in svoje uboge bližnje, tedaj molite resnično in v dejanju neprenehoma k Bogu, in ta vas bo zaradi tega tudi zmeraj blagoslavljal in vam nekoč v onstranstvu dal najsrečnejše večno življenje! - Ste vse to dobro razumeli?"
10 Reko **vsi**: "Da, Gospod in Mojster, to je tako jasno in resnično, kakor je jasna in resnična sončna svetloba in vsi se bomo po tem ravnali!"
11 Rečem **Jaz**: "Dobro, torej, moji ljubi prijatelji, vrnimo se zdaj v mesto!"
12 Ebal pa je naročil osmim hlapcem, naj gredo nekateri od njih z nami; in dal jim bo kruha, vina, rib in sadja za njihovo preživljanje. - Tedaj se jih je kar šest odpravilo z nami na pot in Ebal jih je bogato oskrbel z vsem.

112. Domača vzgoja in ljubezen

1 Ko smo prišli v hišo, so hoteli tudi otroci ostati v Moji družbi.
2 Ker pa je Ebal domače strogo vzgajal, je to prepovedal posebno deklicam in obema ženama in rekel: "Videle, doživele in slišale ste dovolj; zapomnite si to in ravnajte se po tem, pa ne boste ostale brez blagoslova, kakor vam je Gospod sam oznanil zunaj na morju. - Zdaj pa se vrnite spet k svojemu delu!"
3 Deklice in obe materi se z žalostnim srcem poslovijo in se odpravijo v svoje prostore, ki jih je bilo v Ebalovi hiši veliko; kajti bila je kar največja hiša v vsem Genezaretu.
4 **Jaz** pa sem nato rekel Ebalu: "Prijatelj, le zakaj si jih poslal proč? Glej, prav je strogo in dobro vzgajati otroke in zelo pohvalno je zavarovati dekleta pred svetom; toda glej, tukaj, kjer sem Jaz, ne grozijo nevarnosti sveta, marveč so samo blagoslovljena nebesa in teh svojim otročičem ne smeš zavidati!"
5 Ko je **Ebal** to slišal od Mene, je rekel: "O, če Ti le niso nadležne, jih bom dal takoj spet pripeljati semkaj! Toda moji otroci radi zijajo in klepetajo, zato sem jih poslal proč, da Ti ne bi bili v nadlego."
6 Rečem **Jaz**: "Kaj na vsem svetu bi Mi bilo lahko v nadlego, razen velike človeške hudobije? - Pojdi in pripelji vse spet semkaj !"
7 Ebal je šel in spet pripeljal vse k Meni in najmlajše dekletce je takoj sedlo k Meni, ter Me začelo objemati in ljubkovati.
8 Ebal jo je grajal in rekel, da se to ne spodobi.
9 **Jaz** pa sem mu rekel: "Prijatelj, pusti ji to; kajti ona si je že izvolila najboljši del! To povem tebi in vsem vam: Kdor ne pride k Meni kakor ta deklica, ne bo našel poti v Božje kraljestvo! Ta pa jo je že našla! Z ljubeznijo, in to z najbolj vročo ljubeznijo, morate priti k Meni, če hočete prejeti večno življenje!

10 Ta deklica dokazuje z dejanjem, kar čuti v srcu; toda vi govorite modro, vaše srce pa ostaja hladno! Se vam še zmeraj ni posvetilo, kdo bi Jaz lahko bil in kdo v resnici tudi sem?"
11 Tedaj vsi pokleknejo in **Ebal** zgrabi Moje noge, jih poljublja in čez nekaj časa ves zmeden od spoštovanja reče: "Gospod! Že dolgo sem to čutil, le poguma mi je manjkalo!"
12 Rečem **Jaz**: "No, torej ne kaznuj deklice, ki vas je vse opogumila, da ste prišli k Meni po vodi! Tokrat vas je spet opogumila, da Me ljubite! Oh, zato Mi je ta deklica tudi nadvse ljuba! Ima namreč že to, kar morate vi še iskati in česar ne boste zlepa našli! Prizadevajte pa si za resnično, živo ljubezen do Boga in do bližnjega, pa boste imeli milosti in blagoslova v polnosti!"
13 Reče **stotnik**: "Gospod, še nikoli nisem občutil ljubezni do nikogar razen do svoje žene in svojih številnih otrok, ki so v Rimu, zmeraj pa sem ravnal pošteno, kakor je prav in pravično. Zakona nisem nikoli uporabljal ostro, marveč zmeraj bolj milo in sem pri tem zmeraj dobro shajal. Toda zdaj čutim, da lahko ljudi ljubimo in jim iz ljubezni delamo dobro, to pomeni: da lahko po vseh svojih močeh dajemo ljudem vse tisto, kar spoznamo kot pravično in potrebno zase - in to je ljubezen do bližnjega.
14 No, če bližnjega tako ljubimo, ljubimo s tem že tudi Boga; če pa pri ljubezni do Boga pomislimo, da mora biti Bog sam prva in najpopolnejša ljubezen, zaradi katere edine je ustvaril čutni in duhovni svet, mora ta jasna misel v ustvarjenem človeku vendar nujno prebuditi najvišjo ljubezen do Boga stvarnika, in človek si potem ne more več kaj, da ne bi Boga kot nadvse ljubečega Stvarnika vseh stvari ljubil nadvse in z vsemi svojimi močmi.
15 Ker pa po vsem tem, kar sem v teh nekaj dneh videl in slišal od Tebe, nedvomno doumevam, da si Ti nedvomno sam Prastvarnik ali pa gotovo Njegov Sin od vekomaj in se nam tukaj na zemlji kažeš v naši podobi in nas učiš spoznati Boga in Sebe, in iz tega nujno sledi, da moramo tudi jaz Tebe nadvse ljubiti. Četudi nimam poguma, da bi Te ljubkoval tako kakor to prenežno dekletce, Te pa kljub temu objemam v srcu in Te nad vse hvalim! In mislim, daje tako tudi prav."
16 Rečem **Jaz**: "Resnično, tako je; toda boljše je, če ljubezen raste tako kakor pri tem dekletcu! - Le poglejte jo, v pravem pomenu besede žari od ljubezni do Mene!"

113. Prava pohvala in nevarnost hvaljenja

1 Reče najstarejša **sestra**, ki postaja nekoliko ljubosumna: "Jara je bila že od nekdaj nadvse zaljubljene narave in se je hitro zaljubila v vsakogar, ki ga je srečala; nič čudnega, če se je na smrt zaljubila v tako lepega moža, kakor si Ti! To res ni posebno velika življenjska umetnost! To bi zmogla tudi jaz; toda, kaj bi mi to koristilo, ko pa Te je ta mala zaljubljena Jara zdaj povsem prevzela?"
2 Rečem **Jaz**: "Glej, ti ljubosumna sestra, če bi imela kdaj pravo ljubezen v svojem srcu, potem zdaj ne bi tako govorila! Ker pa zaradi razvajenosti nisi nikoli prejela prave ljubezni v svoje srce, ne moreš govoriti drugače, kakor govoriš zdaj!
3 Glej, Jara ljubi - in ne vpraša, ali je ljubljena! Prijatelj in sovražnik sta zanjo enaka; vsa blažena je, da le lahko vse objame z ljubeznijo. Niti

pomislila ni nikoli na to, ali bo tudi ona ljubljena; tebe ljubi in vse svoje brate in sestre kot tudi svoje starše bolj kot vi vsi skupaj ljubite njo! Med tistimi, ki jih ljubite vi, pa je zadnja, vendar je ni to nikoli motilo v njeni veliki ljubezni do vas! Glej, to se pravi resnično ljubiti!
4 Če ljubiš ti, hočeš prejeti za to še desetkrat večjo ljubezen! In, če se ti ljubezen ne povrne tako, postaneš vsa nevoljna in sumničava v svojem srcu polnem sebičnosti !
5 Poglej pa ljubo Jaro, ali je že kdaj kakor koli zahtevala, da se ji ljubezen povrne! Zaradi tega Me zdaj tudi sme ljubiti, kolikor le zmore njeno srce! Kajti samo zaradi nje sem prišel semkaj in njej na ljubo bom še nekaj dni ostal tu; in vsi se morate torej zahvaliti tej deklici, da sem prišel sem in ozdravil vaše bolnike in tudi ves ta kraj, v prihodnje pa jih bom ozdravil še več.
6 Kajti kamor pridem, poiščem najnižje in najbolj zatirane! Vse pa, kar je pred očmi sveta imenitno in zelo spoštovano, pa je gnusoba pred Bogom! Zato si prizadevajte, da boste takšni, kakršna je ljuba Jara, pa Mi boste prav tako blizu, kakor Mi je ona - duhovno in telesno, časno in nekoč za večno!
7 Če pa že koga hvalite, hvalite tistega, ki pohvalo resnično zasluži! Če pa postane pohvaljen zaradi hvale domišljav, potem ga ne hvalite več; kajti domišljavost je seme napuha, ta pa je Satanov duh!"
8 Reče **Ebal**: "Toda Gospod, ali ni nevarno, če mojo Jaro tako povzdigueš pred njenimi drugimi sestrami in brati, da utegne postati domišljava?"
9 Rečem J**az**: "To naj te nikar ne skrbi! Kdor je enkrat objel Mene, ni nikoli več domišljav! Jara, povej Mi, ali se imaš zaradi tega, ker te tako popolnoma ljubim, za boljšo od vseh svojih bratov in sester!?"
10 Reče čisto plaho **Jara**: "O Gospod, Ti moj edini ljubljeni, za to ne morem nič in moji bratje in sestre tudi ne! Rada bi pa, da bi imel mojih pet sester še raje kakor mene; saj so vendar veliko lepše in veliko pametnejše od mene. Mene so zmeraj klicale grda in neumnica in to sem si tudi pošteno zaslužila; kajti tako lepa kakor so one, zagotovo nisem in - no ja - tudi neumna sem resnično. Toda saj sem še mlada in bom že še postala pametnejša, ko bom njihovih let!
11 Oh, svojim ljubim sestram ne bom nikoli nič očitala; saj me vendar učijo veliko koristnih reči in me imajo vse prav rade, toda tudi jaz jih ljubim na vso moč z dušo in telesom. Gospod, tudi z njimi moraš biti dober! Kajti glej, če vidim svoje brate in sestre užaloščene, takoj me močno zaboli srce; tedaj bi takoj najraje spet dala vse, le da bi bili moji bratje in sestre vedri in veseli!
12 Nikogar ne morem videti žalostnega in nesrečnega; raje bi prevzela nase vso žalost in vso nesrečo, če bi s tem le vsi nesrečni in žalostni lahko bili srečni, veseli in vedri! Zato bodi Ti, moj najljubši Gospod Jezus, tudi z mojimi sestrami prav tako dober kot si z menoj; kajti tudi one si to zaslužijo!"
13 Rečem **Jaz**: "Da, tebi, Moja najljubša Jara, seveda ne morem ničesar odreči! Tvoje sestre pa zdaj že tudi razumejo, zakaj tako zelo ljubim tebe in če bodo v svojih srcih postale popolnoma takšne, kakor si ti, bom tudi njih ljubil tako kakor tebe; glede tega ne skrbi!
14 Kajti glej, ravno tako, kakor ti ne moreš videti nikogar nesrečnega in žalostnega, ne da bi mu želela pomagati, je tudi v Meni - le veliko močnejša - želja in z njo vsemogočna trdna volja, da bi vsakemu človeku pomagal časno in večno!

15 Kar je izgubljeno iskati, kar je bolno ozdravljati in vse, kar je ujeto, osvobajati, to je Moj cilj, Moj namen in Moja volja; toda kljub temu naj vsakemu človeku ostane tudi neokrnjena svobodna volja. - Povej Mi, Moja najljubša Jara, ali ti ni Moj namen zelo všeč?"

114. Jara o svojih molitvenih izkušnjah

1 Reče **Jara**: "Le kako mi ne bi bil? Saj bi vendar tudi jaz rada naredila tako, ko bi le mogla! Toda kaj mi koristi moja človekoljubna volja, če ne morem pomagati? Samo tedaj, ko gre za majhne stvari, lahko prosim svoje starše, naj priskrbijo pomoč revežem in trpečim in skoraj vsakokrat sem bila uslišana - seveda pa so me včasih tudi nekoliko ošteli, češ da imam tako neumno mehko srce; toda zaradi tega nisem bila nikoli užaljena - da so le reveži prejeli pomoč.
2 S prošnjo k Bogu, vsemogočnemu Gospodu, pa mi ni zmeraj tako dobro uspelo! Kajti tudi k Njemu sem pogosto molila; in ko sem že mislila, da bo Bog mojo prošnjo zanesljivo uslišal in sem potem šla pogledat, ali je moja otroška molitev kaj obrodila - ni bilo ničesar! Vse je ostalo pri starem zlu.
3 Potem sem se seveda spet obrnila k svojemu očetu in ga vprašala, zakaj je vsemogočni Bog včasih tako zelo naglušen!
4 Tedaj mi je oče rekel, da Bog ve, zakaj temu ali onemu v njegov dušni blagor pošlje daljše trpljenje in zelo dobro odmeri čas, kako dolgo mora ta ali oni delati pokoro; in tu potem ne pomaga dosti nobena molitev kaj prida, razen, če bi se tak grešnik hitro popolnoma spreobrnil! In glej, s tem sem bila pomirjena; toda prošenj za reveže zaradi tega nisem opustila.
5 Toda včasih me je ljubi veliki Bog tudi hitro uslišal in tedaj mi je bilo to res v največje veselje! Kajti na tem svetu pač ni večje blaženosti za sočutno srce, kakor, če doživi, da veliki Bog usliši celo molitev skoraj še nedoletne deklice!
6 In da si Ti, o Gospod, prišel k nam, se mi zdi tudi skoraj tako, kakor da bi veliki Bog uslišal mojo molitev! Kajti mi vsi smo od mnogih, ki so prihajali semkaj, izvedeli, da v Nazaretu in njegovi okolici neki tesar Jezus opravlja izredno velike, čudežne ozdravitve in celo obuja mrtve; slepi spregledujejo, gluhim se popolnoma povrne sluh in nemi spregovorijo, hromi in pohabljeni se spet vzravnajo in ozdravijo, skratka, ni bolezni, ki bi je ne bil ozdravil v trenutku!
7 V začetku smo imeli to za pravljico; toda ko so zmeraj znova prihajali k nam ljudje, celo takšni, ki jih je Jezus čudežno ozdravil, smo začeli verjeti, da se v resnici tako dogaja.
8 Tedaj me je prevzela presilna ljubezen do tega moža, ki zmore kaj takšnega in potem sem vsak dan prosila ljubega Boga tako pobožno in zaupno, kakor mi je bilo le mogoče, naj bi Te v Svoji vsemogočnosti pripeljal k nam! In glej, Bog me je zares uslišal in Te pripeljal k nam!
9 Ko se je zvedelo, da si prišel, ah, ne da se opisati, kakšno blaženost sem tedaj občutila! 0 kako rada bi se Ti vrgla okrog vratu, ko bi le zbrala pogum za to! Toda zaradi svojih staršev ter bratov in sester sem morala na vso moč krotiti svoje srce. Danes pa je prišel zame nepopisno srečen čas, da sedim pri Tebi, Mojstru in Gospodu, ki Te nad vse ljubim, že odkar sem slišala o Tebi prvo besedo.

10 O, zdaj si tu in jaz Te imam in - o kakšna nepopisna blaženost! - smem Te ljubiti in tudi Ti ljubiš mene. O, celo najpopolnejši angeli v nebesih ne bi mogli biti bolj blaženi, kakor sem zdaj jaz! - Toda tudi Ti nas ne smeš nikoli več zapustiti; kajti tedaj bi pač morala umreti od prevelike žalosti!"
11 Rečem **Jaz**: "Ne, ne, ti Moj srček! Tebe večno nikoli ne zapustim in povem ti tudi, da ne boš smrti niti videla niti občutila; Moji angeli te bodo nekoč odnesli s tega sveta in te prinesli k Meni, tvojemu Očetu od vekomaj! Kajti glej, ti Moja najljubša Jara, Tisti, h kateremu si tako prisrčno molila za Moj prihod semkaj, je zdaj pri tebi in te ljubi z vsem čisto božanskim plamenom vseh nebes, in po pravici si rekla, da si bolj blažena kakor najpopolnejši angeli vseh nebes! - Povzdigni svoje oči in videla boš, da je tako, kakor sem ti rekel!"

115. Jara vidi nebesa odprta

1 Tedaj najljubša Jara dvigne svoje lepe nebeško modre oči k nebu in gleda kot poveličana v polni zamaknjenosti v globine nebes, ki so se odprla njenim očem. Šele čez dolgo časa začne z nebeško čistim in nežnim glasom bolj jecljati kakor govoriti: "Ah, ah, ah, o Ti veliki, presveti Bog! Kakšno neskončno neopisano ugodje doživljam! Neskončno velika nebesa so polna preblaženih angelov! 0 kako neizmerno blaženi morajo biti! Toda uboga Jara je kljub temu še bolj blažena! Kajti prazen je večni prestol v velikem središču neskončno prostranih nebes, okrog katerega klečijo neštete trume angelov na sončno svetlih oblakih in nenehno kličejo: `Svet je Tisti, katerega prestol stoji tu! 0 veselite se vse večnosti, kmalu bo na zemlji dokončal nepopisno veliko delo in bo prišel in zasedel ta prazen prestol Božjega veličastva!' Tisti, ki ima edini večno pravico sedeti na njem, pa sedi zdaj kot človek pri ubogi Jari! 0, hvalite in slavite Ga vendar; kajti Njegov je večni prestol vse Božje oblasti in veličastva!"
2 Po teh besedah se zgrudi na Moje prsi, potem ko ji je bilo videnje spet odvzeto, in reče: "0 Ti veliki, edini Sveti! Naženi mene, slabotno Jaro, ker si Te po vsem tem, kar sem videla, drznem še zmeraj ljubiti! Toda, saj vendar ne morem nič za to, da Te moje srce čedalje bolj ljubi!"
3 Rečem **Jaz**: "Da, ti Moj srček, glej, Svoje veličastvo in Svoje kraljestvo sem ti vendar pokazal zato, ker hočem, da Me ljubiš še vedno bolj in bolj! Zato Me trdno ljubi po vsem tem; kajti takšna ljubezen ti ne bo škodovala!"
4 Jara se Me nato oklene z obema rokama in Me na vso moč pritisne na svoje srce, Jaz pa rečem tem, ki so stali okrog, onemeli od začudenja: "Glejte in se zgledujte po njej! Ta deklica, šele dvanajst let stara, Mi izkazuje ljubezen, kakršne nisem srečal v vsem Izraelu; toda kdor Me ljubi tako kakor ona, tistemu bom tudi Jaz dal, da bo imel v polnosti tisto, česar svet še ni imel in Izrael še ni občutil in okusil!"
5 Po tem nadvse spodbudnem prizoru, ki je trajal dobro uro, so prišli Ebalovi služabniki in vprašali, ali bi bil čas, da prinesejo večerjo.
6 Reče **Ebal**: "Če je našemu Gospodu Jezusu pogodu, potem jo prinesite!"
7 Rečem **Jaz**: "Prinesite, kar imate! Kajti ljubezen daje in uživa in tudi Jaz hočem uživati, kar sem dal! Toda Moja najljubša jed je tukaj, ta deklica; kajti ona Mi daje, kar Mi vekomaj še nihče ni dal in Mi tudi ni mogel dati !"

8 Služabniki se zdaj oddaljijo, da bi prinesli pripravljene jedi. A kako zelo ostrmijo, ko od njihovih pripravljenih jedi ni ničesar več, zato pa je shramba do vrha polna najboljših in najredkejših jedi in najplemenitejših sadežev in najboljšega vina. Kmalu se vrnejo in navdušeni od začudenja pripovedujejo, kaj vse se je zgodilo v kuhinji, medtem ko so oni tukaj vpraševali; in znova vprašajo, ali naj prinesejo nove jedi ali pa naj spet začnejo kuhati.
9 **Jaz** rečem: "Tisto, kar je v shrambi, prinesite semkaj; danes ste vsi Moji gostje! Mojim učencem, dvema esenoma in farizejem pa so že postregli z jedmi, ki ste jih pripravili vi. Ne motite jih; kajti oni imajo danes v Mojem imenu še veliko opravilo, ki bo zaposlilo vse njihove moči čez polnoč." - Nato so služabniki odšli, da bi prinesli nebeško hrano.
10 **Ebal** in **stotnik** pa sta nadvse vesela rekla: "Gospod, zdaj se podobnim pojavom sploh ne čudiva več, ker sva že prejasno spoznala, da si Ti Gospod, ki mu nobena stvar ni nemogoča! Ne preostane nama drugega kakor veliko vprašanje: `S čim, Gospod, smo postali vredni tolikšne milosti?' Toda glejte, že prihajajo jedi iz nebes! Po večerji bomo nadaljevali pogovor o tem!"
11 Jedi so postavili na mizo, zahvalili smo se in na Moje povabilo so vsi pogumno začeli jesti in piti. In stotnik pravi, da ni še nikoli jedel takšnih, resnično nebeško okusnih jedi in še nikoli pil tako odličnega vina. Tudi Moji Jari je prijalo, na kar je pripomnila, da se kaj tako okusnega ni še nikoli dotaknilo njenega neba in potešilo njenega želodca. Skratka, navzoči ne morejo dovolj prehvaliti izvrstnega okusa jedi in začnejo glasno slaviti Mene in dobrega Očeta v nebesih.

116. Jezusovi nauki naj postanejo skupna dobrina

1 Rečem jim pa **Jaz**: "Blagor vsem vam, da verujete, da je Sin človekov izšel od Očeta v nebesih in prišel na ta svet, da bi dvignil, kar je padlo in osvobodil, kar je ujeto! Toda strogo se varujte vsi, da o vseh teh posebnih znamenjih, ki ste jih videli, ne boste nikomur ničesar povedali, kajti to bi bilo dvojno zlo!
2 Polovica tistih, ki bi to slišali, bi se jezili in slišanega ne le da ne bi verjeli, marveč bi vas povrhu še razglasili za norce in vas grdo opravljali; kajti en sam slepec je v svojem besu nevarnejši kakor sto tistih, ki vidijo! Druga polovica bi, nasprotno, vaše izjave sprejela preveč lahkoverno in si končno sama naložila takšne vezi v delovanju, da potem sploh ne bi bila zmožna nobenega svobodnega dejanja več. In to bi pomenilo ubiti človekovega svobodnega duha!
3 Nauke, ki ste jih slišali, pa prenesite svojim prijateljem in znancem; kajti Moje besede so večna resnica, ki edina lahko osvobodi vsakega človeka, ki jo sprejme, se po njej ravna in s tem spozna, da je to večna resnica iz Boga, kije in je bila in zmeraj bo bit in večno življenje vsakega človeka, ki jo ima živo v sebi.
4 Toda na žalost jih bo veliko, ki te resnice ne bodo hoteli slišati in sprejeti in jo bodo preganjali, kakor sovražnico. In spet drugi seje bodo iz strahu pred zemeljskimi mogočniki ogibali, kakor da bi bila smrtonosna kuga. Toda tisti, ki bodo tako ravnali, ne bodo dosegli večnega življenja, marveč bodo deležni večne smrti!

5 Kdor ljubi telesno življenje in ga hoče za vsako ceno ohraniti, bo s kratkotrajnim telesnim življenjem izgubil tudi večno življenje duše! Komur pa ni mar za telesno življenje, bo pridobil večno življenje duše! - To si dobro zapomnite! Kdor pa bi rad še kaj vprašal, naj vpraša! Odgovoril mu bom."
6 Reče **stotnik**: "Gospod in Mojster, le kaj naj Te še naprej sprašujemo!? Kdo si, vemo in čutimo! Kaj moramo storiti, tudi verno in razumemo, da je to nujno! Vemo tudi in globoko v sebi občutimo, da imaš Ti večno življenje in ga lahko daš in ga boš dal vsakemu človeku, ki živi in se ravna po Tvoji besedi! Vedeti več pa bi bilo za nas ljudi nepotrebno in to toliko bolj, ker lahko v Tvojem imenu - kot mi je nadvse živo zagotovil eden Tvojih učencev - tako in tako v živi veri celo bolnike ozdravljamo!
7 Za to nepričakovano in popolnoma nezasluženo milost in usmiljenje Ti dolgujemo večno zahvalo, in najzvesteje ti zagotavljamo, da si Si v naših hvaležnih srcih postavil večni spomenik, ki ga ne bodo nikoli več zabrisali peklenska oblast in viharji vseh časov! - In tako mislim, da bi zdaj, ker je že precej pozno, šli počivat. Toda pri tem ne vztrajam, čeprav bom moral jaz sam še enkrat pogledati, kako je z mojim moštvom."
8 Rečem **Jaz**: "Pusti to! Kajti tam je, tako kakor je bilo včeraj, vse v najlepšem redu! Jaz pa bom danes bedel še čez polnoč; kajti prepričali se boste, da naše bedenje ne bo zaman. Še danes bodo prispeli popotniki iz Jeruzalema, med njimi pa farizeji in pismouki in nam dali precej opraviti."
9 Reče **Ebal**: "O, to je zelo nerodno; bolje, da jih ne bi bilo! Takšni gostje so mi zmeraj najneprijetnejši; kajti eden od njih zahteva toliko pozornosti kakor sicer sto drugih tujcev, ki svojo oskrbo plačajo, ti pa hočejo imeti vse zastonj in nazadnje še z ničimer niso zadovoljni, posebno še, če potujejo službeno zaradi templja! Ah, Gospod, s tem mi pa res nisi povedal nič razveseljivega! - Aj, aj! Le kako bi se pripravil?"
10 Rečem **Jaz**: "Ne skrbi! Shramba in klet sta polni; prenočišče za stotine ljudi je v tej hiši tudi že zdavnaj priskrbljeno, več pa ni potrebno. Iz Jeruzalema so zaradi Mene poslani v Nazaret; ker pa Me bodo našli tukaj, ne bodo prišli v Nazaret. Jutri se boste vsi jezili nanje; toda Jaz jim bom nalil čistega vina, da bodo togotni in besni še jutri zapustili ta kraj!"
11 Reče **Ebal**: "Potem bomo pa imeli hudiča na grbi! Kajti ti bodo nato v templju tako pričevali o nas, da bo obup in sramota!"
12 Rečem **Jaz**: "Poskrbljeno bo za to, da doma ne bodo veliko govorili!" - Po tem Mojem pojasnilu je nastal odmor, med katerim so se vsi, ki so bili v sobi, zadržali čisto tiho in mirno in so bili zaposleni samo v srcu.

117. Bolniki pridejo k Ebalu. Gostje iz Jeruzalema in njihovo poslanstvo. Mt 14, 35

1 Toda čez nekaj trenutkov je postalo pred hišo živahno. Slišali so se glasovi najrazličnejših jezikov; psi soseda, ki je bil Grk, so začeli močno lajati, in **Ebal** je rekel: "O gorje, zdaj bodo napovedani najbrž že tu!"
2 Rečem **Jaz**: "Ne še! To so bolniki; (Mt 14, 35) toda ne bo več dolgo trajalo, pa bodo tudi napovedani dospeli semkaj! Bolniki pa naj počakajo do jutri; kajti za danes je bilo dovolj ozdravljenih. Kljub temu pa pojdi ven in vse, ki so prišli sem, spravi v prenočišče in pripravi lačnim in žejnim jedi in pijače!"

3 Nate Moje besede **Ebal** pokliče služabnike in se z njimi takoj odpravi na veliko dvorišče svoje hiše in vidi, da je skoraj polno najrazličnejših bolnikov, med njimi veliko Grkov, Rimljanov in Egipčanov. Vsi ti so želeli priti k Meni, da bi jih ozdravil.
4 **Ebal** pa jim je določil prenočišče in dal postreči vsakemu, kar je potreboval. Po tem opravilu je prišel spet v našo dvorano in rekel: "Gospodu vsa slava! Ti so za danes preskrbljeni in so mi povzročili prav malo truda in dela; ko bi le bili napovedani lumpi iz Jeruzalema že prav toliko oskrbljeni! Toda pri teh je ne bomo tako zlahka odnesli!"
5 Medtem ko je Ebal, ki je zaradi prihajajočih farizejev in pismoukov postavil in razvrstil straže, še nekoliko tožil, je že stopil v dvorano služabnik in na Ebalovo grozo naznanil prihod napovedanih. Ebal pohiti ven, da bi jih sprejel, njegovi dve ženi in starejše hčerke sledijo Ebalu, da bi ga podpirale; tudi Ebalovi sinovi storijo enako; samo ljuba Jara ostane pri Meni.
6 Stotnik, ki je tudi sedel poleg Mene, pa je rekel: "Če bi bil jaz na Ebalovem mestu, bi dobro vedel, kaj bi storil! Svojim hlapcem bi ukazal, naj te nepridiprave pošteno premlatijo! Kaj mu morejo? In takšen sprejem gotovo ne bi bil prvi, saj so ga bili že tu in tam deležni! Z njimi bi opravil na kratko! In, če bodo prišli celo semkaj, jim bom vsekakor takšno zagodel, da bodo zaradi tega trepetali na telesu in duši, kakor da bi jih tresla kužna mrzlica! Vprašal jih bom, na čigav ukaz so se lahko tako pozno ponoči približali kraju, v katerem je rimska posadka; pokazal jim bom, kako ima vsak krajevni poveljnik pravico zapreti vsakega, ne glede na stan in veroizpoved, in če se ne more veljavno opravičiti, tudi takoj izročiti strogemu sodišču! Tega z njimi dejansko sicer ne bom storil, panični strah pa vendarle hočem pognati nad njihove hudobne glave, da jim bo od groze tekel pot vse do pet!"
7 Rečem **Jaz**: "Prijatelj, stori, kar hočeš, Jaz te pri tem ne bom oviral; toda če hočeš ravnati tako rekoč uradno, tedaj moraš ven in to urediti z njimi zunaj v spremstvu nekaterih tvojih nižjih častnikov!"
8 Reče **stotnik**: "To, o Gospod, naj bo le moja skrb; kajti svoje zakone in svoje pravice znam vsepovsod uveljavljati!"
9 Po teh besedah takoj pokliče svojega služabnika, ki je stražil v preddverju. Ta hitro stopi v dvorano in prosi stotnika za ukaz.
10 Reče pa mu **stotnik**: "Takoj pošlji sla v tabor in podčastnik naj mi nemudoma pošlje sem trideset mož! Pojdi!" - Po teh besedah stražnik pri priči zapusti dvorano in že v desetih minutah pripelje s seboj trideset mož s podčastnikom vred, farizeji pa, ki so še počivali na cesti in se dali častiti in hvaliti, pa jih niso niti opazili. Podčastnik vpraša stotnika, kaj naj zdaj storijo.
11 Reče stotnik: "Za zdaj nič takega! Pomembno je samo, da ohranite spoštovanje, ki ga morajo pokazati tujci; in če ne poznajo rimskega tabornega prava, jim ga bomo vbili v glavo. Zato ostanite mirni in resni in pazite na vsak moj namig! Zgodi se!"
12 Kmalu nato Ebal na široko odpre vrata dvorane in kakšnih dvajset farizejev in pismoukov vstopi. Razume se, da je dvajseterica imela s seboj še množico spremljevalcev in tovorne osle in mule, ki so prenašale njih in njihovo obilno prtljago; oskrbeti so morali tudi še spremljevalce, živali in vso prtljago. Ko so bili farizeji in pismouki vsi v dvorani, so si takoj pozorno ogledali družbo in vprašali gospodarja, kaj dela tu rimska vojska.

13 Reče **Ebal**: "Slišala je, da boste prišli semkaj vi, zato je prišla, da bi vam izkazala primerno spoštovanje."
14 Reče eden od **farizejev**: "To ni podobno Rimljanom! Toda naj bo, kakor hoče - lačni in žejni smo, zato nam prinesi jedi in pijače!"
15 Ebal takoj zaposli vse roke in noge, kolikor jih je bilo v hiši razen moje Jare, in v nekaj trenutkih je bila velika miza popolnoma obložena.
16 **Farizeji** so si umili roke in nato segli po hrani in pijači. V kratkem času so pojedli vse in popili kakšnih šestdeset čaš vina. Vino pa jih naredi zgovorne, in nato začnejo povpraševati po vsem mogočem; kmalu naznanijo razlog svojega prihoda semkaj in povprašajo po Meni, rekoč: "Ali tu nič ne veste o nekem potepuhu, ki naj bi bil po rodu iz Nazareta? Ta človek, baje tesar po poklicu, počenja nezaslišane čarovnije, širi neki novi nauk o Bogu, ozdravlja bolnike, zaklinja duhove in hujska ljudstvo proti templju in cesarju. Zaradi njega smo na poti v Nazaret, da bi tam preiskali to zadevo. Ker pa naj bi se potikal po vsej Galileji, morda tudi tukaj veste kaj natančnejšega o njem!"

118. Prizor med stotnikom in templjarji

1 Tu nastopi **stotnik** in reče: "Moža, po katerem povprašujete, poznam zelo dobro in vem za vsa Njegova dejanja, tudi za tista, ki jih je komaj pred nekaj tedni storil v Kisu, kjer je prav On po Svojem božansko preroškem duhu, predstojniku sodišča Faustu razkril, da so takšni, kakršni ste vi, kar najbolj sramotno in premeteno odvzeli rimski karavani davčni denar, ki je prihajal iz Ponta in Male Azije; to je spravilo vrhovnega namestnika Cirenija v hudo zadrego, vso Galilejo in celo vse judovsko kraljestvo pa v največjo nevarnost.
2 Prav temu Jezusu se mora vrhovni namestnik, vse judovsko kraljestvo in vi sami zahvaliti, da ste zdaj še živi! Kajti, če cesarskega denarja, ki so ga oropali vam enaki, z Jezusovo pomočjo ne bi bili našli, bi bila oplenjena vsa dežela, in vsi zakladi vse Judeje ne bi zadoščali za poravnavo storjenega zločina! Da pa je vse potekalo tako tiho in dobro za vas in vam enake v Jeruzalemu in v vsem judovskem kraljestvu, za to se morate zahvaliti edino Jezusu, največjemu in najmodrejšemu in najmogočnejšemu preroku; in zato je resnično podlo in nepošteno od vas, da hočete preganjati moža, kateremu se morate zahvaliti za vse, za svoje življenje in bit!
3 Glede tega pa, kar ste pravkar izjavili, da greste v Nazaret zato, da bi Jezusa prijeli in preiskali kot največjega zločinca, pa vam zagotavljam, da On to zagotovo ni! Nobenega človeka ne hujska ne proti vam in še manj proti cesarju, sicer Cirenij, kot mi je dobro znano, ne bi bil Njegov prijatelj !
4 Zdaj pa o nečem drugem, moja tempeljska gospoda! Gotovo boste vedeli, da je tukaj v Genezaretu že nekaj let rimsko vojaško taborišče;, in zato mora vsak človek, brez izjeme, kakršnega koli stanu in dežele že je, imeti pri sebi zanesljivo, od rimskih oblasti zapečateno potno listino, če hoče s celo kožo in neovirano potovati skozi kraj, kjer je rimsko vojaško taborišče. Zato zahtevam od vas, toliko bolj, ker ste prišli semkaj ponoči, takšno listino, brez katere bi vas kot poglavar in poveljnik tega kraja in vse te okolice moral zapreti, jutri javno bičati in vas nazadnje vse skupaj poslati nazaj v Jeruzalem! Bodite torej tako prijazni in mi pokažite zahtevane potne listine!"

5 Reče **poglavar** farizejev: "Gospod, jaz sam sem kot poglavar iz Jeruzalema živa potna listina za vse in nobene druge ne potrebujemo! Kajti tako kakor si ti gospod, sem to tudi jaz in lahko s cesarskim privilegijem potujem podnevi in ponoči po vsem Izraelu! Mi smo od Boga maziljeni - in gorje tistemu, ki bi na nas položil svojo roko!"
6 Reče **stotnik**: "Cesarski privilegij velja samo za kraje brez vojaških taborišč; toda v krajih, kjer je javno vojaško taborišče, cesarski privilegij ne velja!"
7 Reče **poglavar**: "Takšen zakon nam doslej še ni bil naznanjen in tako ga tudi nismo mogli upoštevati; kajti tako neumni nismo, da na potovanje ne bi vzeli vseh stvari, ki so potrebne za našo varnost. Če pa je to potrebno, pošljemo takoj sla v Jeruzalem in jutri ob tem času imaš lahko zahtevane dokumente v svojih rokah."
8 Reče **stotnik**: "To ni potrebno; kajti od mene je odvisno, ali vaši izjavi verjamem ali ne. Bom pa vas strogo opazoval; če bom opazil tudi najmanjšo stvar, ki mi bo sumljiva, boste v tistem trenutku moji ujetniki! Za zdaj, in dokler se boste zadrževali tu, vas bo varovala močna straža, ki vas bo ob plačilu sto srebrnih grošev potem tudi spremljala do meje tega področja; če pa bi imeli potrebno dovoljenje s seboj, vam ne bi bilo treba plačati!"
9 Reče **poglavar**: "To bo gospodar prenočišča plačal za nas, ker na potovanje ne smemo nikoli jemati denarja; kajti zemlja je Božja in mi smo Njegovi hlapci in imamo od Boga pravico, da vso zemljo imenujemo svojo in povsod žanjemo, četudi nismo sejali! Kajti vsak Jud ve, da je vse, kar ima, samo stvar, ki smo mu jo posodili mi in mu jo lahko zmeraj tudi odvzamemo nazaj. To je preprosti razlog, da v vsem Izraelu nikamor ne pridemo kakor tujci, marveč samo kot gospodarji in edini od Boga upravičeni posestniki vsake hiše, vsakega zemljišča in vsakega denarja ali drugih zakladov; in zato tudi lahko Ebalu ukažemo, da mora za nas plačati sto grošev, saj si jih je prisvojil na našem zemljišču! In če tega ne bo storil, borno dali vso njegovo posest nekomu drugemu, ki mu ne bo mar za sto grošev!"
10 Ker je to še kako zadevalo **Ebala**, je nazadnje vendar tudi on odprl usta in rekel: " Gospodje moji, glede tega se pa malce motite! Kajti prvič, je ta predel od nekdaj svobodno območje, od katerega razen Boga in cesarja noben človek ne sme ničesar zahtevati, in drugič sem jaz ta kraj priženil ob poroki svoje druge žene edinke, ki je po rodu Grkinja in je šele po poroki z menoj postala Judinja, zato vsa ta velika posest ne pripada meni, marveč moji drugi ženi in po njej njenim hčeram. Jaz torej nimam v lasti ničesar in mi zato tudi ne morete ničesar vzeti; in sto grošev boste morali potem plačati sami! Če tega nočete verjeti meni, tedaj se pozanimajte pri stotniku, ki je moj edini oblastnik, pa vam bo on povedal!"
11 Reče takoj **stotnik**: "Da, da, tako je! Vi sami boste plačali sto srebrnih grošev! Zoper to ne pomaga nobena prošnja in nobeni nadaljnji ugovori; kajti tukaj sem jaz edini, ki lahko ukazuje in zahteva!"
12 Reče **poglavar**: "Če pa zdaj takoj pošljemo v Jeruzalem hitrega sla, bo jutri proti poldnevu s potrebnimi dokumenti že tukaj!"
13 Reče **stotnik**: "To je vseeno! Kajti sto grošev morate plačati že zato, ker ste brez takšnega potrebnega dokumenta prišli semkaj; zato nočem več, da govorite o tej zadevi!"

14 Reče **poglavar**: "Toda nimamo denarja s seboj; kajti na pot ga nikoli ne jemljemo, ker je tak pri nas zakon! Od kod naj zdaj torej vzamemo denar?"
15 Reče **stotnik**: "Za to bom že jaz poskrbel! Če nimate denarja, velja pravica do rubeža. Vaše stvari, ki jih, kot sem slišal, nosite s seboj, bodo pač vredne sto grošev!"
16 Reče **poglavar**: "Vredne so gotovo tisočkrat toliko; toda to so same Bogu posvečene stvari in Bog bi pri priči usmrtil tistega, ki bi se pregrešil nad njimi! Zato se teh reči ne boš smel dotakniti in jih še manj odvzeti! "
17 Reče **stotnik**: "Ne bo tako hudo! Poskusili bomo, ali so vaše Bogu posvečene reči res tako nevarne!"
18 Kričijo **vsi farizeji**: "Ne, ne, ne! Bomo že spravili skupaj sto grošev; kajti naši ljudje že imajo denar s seboj !"
19 Eden od farizejev gre ven in prinese v mošnji sto grošev ter jih izroči stotniku, stotnik pa izroči mošnjo podčastniku; ta mora prešteti denar. Ko ugotovi, da je vsota pravilna, ukaže stotnik podčastniku, naj položi denar v blagajno ubogih grešnikov in ta to tudi takoj naredi.
20 **Poglavar** pa reče: "Čuden običaj, posvečen denar dajati v blagajno ubogih grešnikov, ko smo mi vendar Božji služabniki! Ali ne veš, da tisti, ki užali Božjega služabnika, užali tudi Boga?"
21 Reče **stotnik**: "Kaj me briga vaš bog!? Jaz sem Rimljan in vem, kar vem in v kaj verujem! Vaš bog pa, ki mu zdaj služite, ni in nikoli ne bo moj bog! Zame ste torej največji grešniki vi in zato sodi vaš, vašemu bogu posvečeni denar v blagajno ubogih grešnikov! - Razumete?"
22 Reče **poglavar**: "Da, gospod, to razumemo in vidimo, da imamo opraviti z zakrknjenim poganom, ki tako kakor vsi trdni Rimljani kar se da močno prezira nas in naš nauk o Bogu!"
23 Reče **stotnik**: "Ne ravno tako, kakor mislite; kajti resnično nekdanje judovstvo priznavamo tudi mi; samo vaše nove postave, vašo nevero in vaše v nebo vpijoče prevare vseh vrst preziramo trikrat huje kakor smrt. Kajti pri vas pač ni več niti sledu nekdanjega judovstva; ostala so vam le še imena. Toda, kje so izbrana dela tistih, od katerih izvirate in so vam dali nauk in modre zakone? Zelo dobro vem, kako je bilo nekoč z vašo skrinjo zaveze. Kako pa je danes? Kje je Božji duh, ki je nekoč lebdel nad njo?"
24 Reče **poglavar**: "Vse je še tako, kakor je bilo v Aronovih časih!"
25 Reče **stotnik**: "Ali kako drugače! Poslušajte! Komaj pred tremi leti sem bil sam v vašem tako imenovanem Presvetem in sicer za plačilo sedemsto srebrnih grošev. In kaj sem tam videl in vohal? Bronast zaboj na nosilnem odru, iz njegove srede je plapolal živahen naftni plamen, katerega nekoliko zoprni vonj ni ravno prijetno dražil mojega nosu! Vse, kar je sestavljalo skrinjo zaveze, je bilo gotovo veliko mlajše kot Mojzes in Aron in moja mošnja je potem postala zelo žalostna, ker sem jo zaradi vaše norosti in prevare tako močno izpraznil! Z menoj ne razpravljajte o tem niti besedice več; kajti jaz sem nekdo, ki podrobno pozna vašo prevaro! Vedite, če bi bil jaz cesar in bi vedel to, kar vem zdaj, bi dal jutri uničiti ves tempelj! Vaša sreča, da nisem cesar; toda česar vam cesar ne naredi, vam bo storil njegov prvi naslednik!"
26 Reče **poglavar**: "Gospod, če to veš, te prosim, molči zaradi ljudstva; če bi se zvedelo kaj takega, bi se morali bati neukrotljivega ljudskega upora!"

27 Reče **stotnik**: "Zaradi tega se ni treba bati! Kajti to ve že skoraj vsak Galilejec in kljub temu o kakšnem ljudskem uporu ni mogoče govoriti! Saj Rimljani smo tu tudi zato, da v kali zadušimo vsak upor!"
28 Reče **poglavar**: "No, gospod, mi smo plačali in smo torej bot; zato pustimo to zadevo! Če pa veš kaj podrobnejšega o zloglasnem čarovniku Jezusu, nam dobrotljivo povej, kako je z njegovimi dvomljivimi nauki in dejanji, da bomo lahko o tem poročali templju!"
29 Reče **stotnik**: "Povedal sem vam že, da Ga dobro poznam in bi Ga že zdavnaj dal zgrabiti, če bi se kakor koli pokazalo kaj uporu podobnega; tako pa sem preveč prepričan o nasprotnem in zato lahko o Njem povem le najboljše mnenje. Če bi bili vi kakor On, bi bil Jeruzalem vse čase večno in prvo Božje mesto in Božji duh bi lebdel kakor v Aronovih časih nad skrinjo! Toda vi ste Njegovo pravo nasprotje, in zato se vaše mesto in vaš tempelj ne bosta več- dolgo obdržala! To sporočite svojim kolegom, da bodo izvedeli, na kako peščenih tleh sta zgrajena njihovo mesto in njihov tempelj! - Vsekakor pa boste jutri s svojimi očrni in ušesi izvedeli več, danes pa pojdite k počitku!"
30 Reče **poglavar**: "Obsedeli bomo tukaj za mizo; kajti tvoje pomenljive besede so nam že zdavnaj vzele spanec za več dni! Kdor lahko drema, naj dremlje; jaz pa bom gotovo še naprej bedel! - Tam v kotu za mizo pa celo sedi neki gost z dekletom!? Le kdo je? Se ga moramo paziti, ali je z dekletom vred tvoj ujetnik? Morda tudi on nima potovalnih listin v rokah?"
31 Reče **stotnik**: "O tem nimate kaj poizvedovati, pod mojim varstvom je, vendar pa upam, da Ga boste jutri pobliže spoznali."

119. Moč ljubezni

1 Po teh besedah nobeden od farizejev nič več ne vpraša.
2 Jaz pa se nato dvignem, pozdravim stotnika in ta Mi vrne topel in prisrčen pozdrav ter Me z Jaro v navzočnosti Ebala ter njegovih žena in drugih otrok pospremi v drugo sobo, kjer je Zame pripravljeno udobno ležišče.
3 **Jaz** pa rečem stotniku: "Če hočete vsi ostati čez noč pri Meni, potem ostanite; če pa hočete oditi počivat, lahko storite tudi to! In, če ostanete, ne bo zaradi tega jutri nihče zaspan. - Sicer pa si kot Moj resnični prijatelj zelo dobro razpravljal s farizeji; zdaj so v velikem strahu in napetosti in bodo šteli peščena zrna svoje ure in zelo nestrpno pričakovali jutrišnji dan!
4 Še dobro, da Moji učenci, ki so se še trudili z dvema esenoma in nekaterimi farizeji in jih pridobili že skoraj povsem na svojo stran, zaradi precejšnjega hrupa niso prišli k nam v obednico! Kajti to bi vzbudilo predčasno pozornost! A saj sem tako hotel Jaz in zato se tudi ni moglo zgoditi drugače! - Toda kaj bom počel s Svojo najljubšo Jaro? Ta deklica Me ne bo nikoli več zapustila!"
5 Reče **mala**: "Gospod, dokler se mudiš v naši hiši, se Jara ne bo odmaknila od Tebe; in če bi se zgodilo, da bi Ti umrl, bi Jara umrla s Teboj! Če pa boš spet zapustil našo hišo in Jara ne bo mogla iti s Teboj, bo doma vzdihovala in Očeta v Tvojem srcu prosila, da bi Te spet pripeljal k njej; kajti brez Tebe Jara zdaj ne more več živeti!"
6 Rečem **Jaz**: "Glejte, to je pravi zgled, kako mora človek ljubiti Boga, da bi On v enaki meri ljubil človeka! Božja ljubezen sicer objema vse in v njej nikoli ni jeze in maščevanja; toda kljub temu je velika razlika v tem, kako

ljubi človeka Bog. Dokler človek diha in živi, je to dokaz, da mu Bog po Svoji ljubezni daje življenje, sicer bi bil že zdavnaj mrtev.
7 Toda kdor ljubi Boga tako kakor ta mala tu, Ga tako rekoč prisili, da pride k njemu in prebiva v srcu ljubečega človeka! In Bog pride in se po Svojem Duhu naseli v srcu, ki ljubi Boga nadvse; in s tem ima takšen človek v sebi večno, neminljivo življenje in je popolnoma eno z Bogom!
8 Ni sicer dano vsakomur, da bi Boga ljubil tako silno, kakor Moja najljubša Jara, toda kljub temu lahko vsak človek ljubi Boga in Bog bo zato tudi njegovo srce napolnil s Svojim Duhom in Svojo milostjo in ga vekomaj ne bo pustil pasti v prepad. Če se bo že spotaknil, mu bo zmeraj znova pomagal, in večno življenje bo za zmeraj ostalo v njem.
9 In zdaj, moja najljubša Jara, ker Me imaš tako zelo rada, nam moraš tudi povedati kakšno kratko zgodbo; kajti Jaz vem, da veš veliko najrazličnejših dobrih zgodb!"
10 Reče **Jara**, ljubko in otroško nasmejana: "0 Gospod, samo s tem mi prizanesi! Kajti kaj takega bi bilo ob Tvoji neskončni modrosti vendarle videti veliko preneumno!"
11 Rečem **Jaz**: "Ne, ne, ti Moja najljubša Jara, to te ne sme motiti; kajti popolno uvidevnost lahko zmeraj in večno pričakuješ samo od Mene! Kajti glej, Jaz razumem že jokanje otročičev, kaj šele njihovo govorico! Ti včasih vendar tako nenavadno sanjaš, daj, povej Mi kaj o kakšnih svojih sanjah!"

120. Jarine sanje o Gospodovem križanju in vstajenju

1 Reče **Jara**: "No, s tem bi že lahko postregla; toda moje sanje so navadno prav strašne in mi kažejo posvetne ljudi v vsej njihovi ostudni podobi in potem vidim namesto njih same hudiče! In kaj sem šele sanjala pred nedavnim! Videla sem čudovitega človeka, ki je bil zelo podoben Tebi, o Gospod. Tega človeka sem videla zvezanega z vrvmi kot zločinca.
2 Vprašala sem **jokajoče**, ki so mu sledili, kaj naj bi bil ta čudoviti človek storil, da posvetni ljudje tako grdo ravnajo z njim. In jokajoči so mi drug za drugim odgovorili enako: `Bil je mogočni dobrotnik človeštva. Nikoli ni storil nobene krivice in najčistejša resnica je bila čisti med iz satovja njegovih ust. Posvetnim in oblastiželjnim farizejem je povedal preveč resnice, in zato so ga po slabotnem rimskem deželnem oblastniku obsodili na smrt na križu. Zdaj ga vodijo na morišče; pojdi z nami in glej, kako podli, najsebičnejši ljudje poplačajo največjega človekoljuba!'
3 In šla sem z jokajočimi na nizki hrib in videla poštenega človeka, ki je bil ves krvav od udarcev in sunkov in da bi bilo trpljenje še večje, je vlekel težki križ in nosil na glavi še venec iz trnja. Na morišču pa so ga razgalili, ga nato neusmiljeno vrgli na križ kakor divjo zver, vzeli veliko ostrih žebljev in mu jih š težkimi kladivi zabili skozi roke in noge in ga tako kar najbolj strahotno pribili na trdi in težki križ! - 0 Gospod, bil je grozen pogled! Če samo pomislim na te sanje, me mineta sluh in vid! - Nazadnje so križ dvignili, ga postavili v že pripravljeno luknjo in ga zagozdili, da bi trdno stal.
4 Najbolj čudežno pri vsem tem pa je bilo vendarle to, da ta popolnoma pošteni človek tudi pri vseh teh bolečih težkih mukah ni niti zastokal od bolečine, druga dva, ki nista bila niti približno tako kruto mučena, pa sta neznansko kričala in tožila!

5 Tedaj sem se prebudila in trepetala po vsem telesu. Gospod, takšne sanje pa tudi niso šala za tako nežno čuteče dekliško srce, kakršno je moje! Takoj nato sem prosila ljubega Očeta v nebesih, naj mi vendar ne pošlje več tako hudih in mučnih sanj; in glej, odtlej pa do te ure se mi res ni več sanjalo kaj tako hudega! Moj oče mi je sicer zmeraj govoril, da so sanje prazna pena in izvirajo od težke krvi. Lahko da! Če bi že imela težko kri, bi morala biti tudi sicer bolj nerodna kakor sem; toda sicer sem vendar gibčna in živahna deklica - kako naj bi tedaj imela težko in leno kri?"
6 Rečem **Jaz**, ki sem ob tej pripovedi postal nekoliko mračnejši: "Ne, ne, ti Moja najljubša Jara, ti imaš samo eterično lahko kri; toda tvoje sanje so zelo pomembne! - Ampak zdaj nič več o tem, sčasoma boš poučena o vsem; toda blažena si, ker si gledala to v sanjah! Le redkim prerokom je bilo dano zaznati to v videnjih.
7 Veliko pa je ljudem na tej zemlji prikritega. Veliki `zakaj' bodo izvedeli šele onstran! - Zdaj pa Mi razodeni še ene sanje, ki si jih tri dni pozneje sanjala o istem človeku!"
8 Reče **Jara**: "O, te veliko raje povem; kajti nekaj tisoč in tisočkrat bolj vesele so! Nenadoma sem se zelo zgodaj zjutraj znašla po videzu sodeč v prav čudnem vrtu, od koder sem lahko žal razločno videla in prepoznala v prejšnjih sanjah omenjeno morišče. Ta pogled me je takoj navdal z velikim strahom, da sem zaradi tega začela v sanjah moliti, naj mi nebeški Oče vendar prizanese s podobnimi podobami; kajti žal sem še zmeraj videla tri znane križe, postavljene na morišču.
9 Toda tedaj je nenadoma pristopil k meni čudovito lep mladenič ter me tolažil in krepčal z besedami, ki sem si jih dobro zapomnila: `Ne boj se, ti nežna in čista duša! To, kar si videla pred tremi dnevi, se je moralo tako zgoditi po Božjem sklepu, sicer nikoli noben človek ne bi mogel postati blažen in gledati Boga. Ta, ki je bil križan, je bil Božji sin in Bog je bil v Njem. Po treh dneh pa bo ta Božji sin iz Svoje oblasti spet vstal od smrti Svojega božanskega mesa in odslej bo vladal nad neskončnostjo in Njegovega kraljestva in Njegovega vladarstva na veke ne bo konec; in pred Njegovim imenom se bodo uklonile vse oblasti in moči, in tiste, ki se ne bodo hotele ukloniti, bo uničil. Toda poslednji, najbolj blaženi trenutek se bliža, zato pazi na težki zapečateni nagrobni kamen!"
10 Ko mi je mladenič to govoril, glej, se je težki nagrobni kamen sam dvignil z groba in iz njega je izstopil veselega, toda pri tem vendar nadvse dostojanstvenega obraza na las isti mož, ki sem ga pred tremi dnevi videla, kako so ga strašno križali. Videla sem celo rane na rokah in nogah, in niti za trenutek nisem dvomila, da je bil on.
11 In mož je pristopil k meni in rekel neskončno blagoglasno: `To, kar si videla v sanjah, je bila samo predpodoba tega, kar se bo v kratkem resnično zgodilo; Mene pa boš videla še pred tem in po Mojem vstajenju še pogosto!' - Po teh besedah sem se spet prebudila in sem o tem veliko razmišljala. Toda razen Tebe se mi resnično še noben mož ni zdel niti približno podoben onemu!"
12 Rečem **Jaz**: "No, morda sem to Jaz? - Toda zdaj nič več o tem, torej raje nekaj drugega za jutrišnji dan!"

121. Pogovor med stotnikom Julijem in Gospodom o hudobiji templjarjev

1 (**Gospod**): "Farizeji, ki so zaradi Mene iz Jeruzalema pripotovali semkaj in ki jih je naš prijatelj prav modro ugnal v kozji rog, bodo jutri trdo pritiskali Name, ko Me bodo spoznali. Jaz pa jim bom prvič nalil čistega vina, to pomeni, povedal jim bom popolno resnico naravnost v obraz.
2 Bolniki, ki so tukaj in ki bodo še prišli, naj se dotaknejo samo roba Moje vrhnje obleke - in bodo ozdraveli. Moji učenci naj nato zajtrkujejo z neumitimi rokami in že to bo razkačilo te največje filistre, farizeje in pismouke. Takoj nato bodo začeli s svojimi znanimi zvijačnimi vprašanji in Jaz jim bom odgovarjal tako, da se jim bodo zdeli odgovori še veliko bolj kisli in grenki kot kis in žolč, znani napoj, s katerim po navadi gasijo žejo ubogim grešnikom. - Zdaj pa bomo teh nekaj ur do dneva preživeli molče.
3 Tudi Moji učenci so se s svojima dvema esenoma ter nekaj farizeji in pismouki odpravili k počitku, opravili pa so tudi dobro delo; kajti vse so pridobili Zame. Dva mlada farizeja, Pila in Ahab, prvi iz Kisa in drugi iz Jesaire, oba dobra govornika in trezna, modra človeka pa sta že dalj časa pripadala Mojim učencem. Ta dva, prišla sta šele včeraj zjutraj, sta se takoj spet pridružila Mojim učencem in sta odlično podpirala njihovo spreobrnitveno delo; kajti Moji učenci, razen treh, so vsi ribiči, imajo še premalo spretne jezike in zato jim oba mlada farizeja dobro pomagata.
4 Ti, Ebal, pa pojdi k njim in povej učencem, naj jutri zajtrkujejo z neumitimi rokami, drugi tu spreobrnjeni farizeji in pismouki z obema esenoma pa naj se medtem skrivajo, dokler ne bodo Jeruzalemčani odpotovali; šele potem naj se prikažejo in Jaz jih bom blagoslovil. Svobodno pa lahko izbirajo ali se bodo preoblekli in ostali pri Meni ali pa bodo pred ljudmi na videz še naprej to, kar so bili doslej. Pojdi in sporoči to učencem in drugim - ti že veš, komu!" - Ebal se takoj oddalji in natančno opravi vse, kakor sem mu naročil. In vsi so veseli te novice in obljubijo, da se bodo natančno držali vsega, kar sem jim naročil.
5 Ebal se vrne in nam pove, kako dobro je bila sprejeta naloga, ki jo je bil opravil. Vsi se tega veselijo in **stotnik** reče: "Neznansko se veselim jutrišnjega dne; toda povem pa tudi to in še prav posebno spodbujen po nenavadnih sanjah najljubše Jare, da se z lopovi ne bom šalil. Takoj, ko se bodo začeli širokoustiti, jih bom dal bičati, da jim bo hudobna kri curkoma lila s hrbta! Kajti besedni udarci so za te zverine veliko premalo in jih samo še bolj podžigajo k maščevanju; toda bičanje na življenje in smrt jih bo zelo ohladilo v njihovi hudobni gorečnosti. Ni gotovo, ali bom to storil; negotovo pa tudi ni!
6 Zelo mogoče bi lahko bilo; da bi Tebi, o Gospod in prijatelj, ti nepridipravi in njihovi pomagači v Jeruzalemu zares storili na las natanko to, kar je deklica videla v svojih prvih sanjah, če bi bilo to vsaj malo mogoče! Pravim, če bi obstajala iskrica možnosti, poleg tega pa je tu še nadvse žensko slabotni deželni oblastnik Poncij Pilat - in tebi nič meni nič Te pribijejo na prečnik!
7 Da, če bi bil jaz deželni oblastnik v Jeruzalemu, samo naj bi kdo poskusil položiti roko Nate! Desetkrat bi ga obesil na prečnik in bi mu šele desetič dal zdrobiti noge! Toda žal sem postavljen semkaj in Ti ne bi mogel pomagati, in

Tvoja prijatelja Cirenij in Kornelij tudi ne; zato moramo tem lopovom prej začeti ohlajati njihov morilski pogum, da se bodo prav pošteno prestrašili in si odslej ne bodo tako zlahka drznili položiti svojih ogabnih šap na Božje može, kakršen si najbolj Ti!
8 0 le čakajte lumpi, jutrišnji dan naj bo za vas tako vroč, da boste od same vročine potili krvavi pot! Ko bodo lopovi dobili nekaj prav surovih lekcij, skoraj pol rimskega cesarstva bi stavil, da bodo popustili v svojem hudobnem početju - vsaj v njegovih najgrozovitejših delih; toda njihovo staro hudobno kožo je treba prej pošteno ustrojiti! Dixi (govoril sem) !"
9 Rečem **Jaz**: "Lahko sicer storiš, kar hočeš, toda ne bom ti rekel: Ne stori tega! Kajti eden Mojih najmodrejših prijateljev si, kar sem jih kdaj srečal. Z vsemi svojimi besedami in dejanji znaš ubrati pravo mero; toda povem ti, vse to tej hudobni zalegi ne bo nič pomagalo, marveč jo bo naredilo le še hudobnejšo in vrh vsega še bolj prekanjeno. Kajti tisti, ki so enkrat Satanovi, so to popolnoma in potem jih je še najlažje poboljševati tu in tam z besednimi udarci tako, kakor so to storili Moji učenci in kakor se je to zgodilo v Nazaretu, kjer se je poglavar s farizeji in pismouki vred pridružil Mojemu nauku. Toda mnogokrat se tudi ne da ničesar storiti, še manj pa po tvoje! Kajti s šibo izženeš enega hudiča, zato pa se na njegovo mesto vseli deset drugih, in vsak od njih je hujši od prejšnjega."
10 Reče **stotnik**: "Kakor resnično mi je ime Julij, tudi ne bom na nobenega dal položiti šibe ali biča, dokler me ne bo prisilila k temu največja stiska; če pa me bo, potem gorje lopovom!"
11 Rečem **Jaz**: "Spet imaš povsem prav! Potrpežljivost je treba kar najdlje ohraniti; ko pa dosežene skrajne meje, tedaj je treba tudi brez odlašanja in prizanašanja udariti z vsemi bliski in gromi, sicer bi grešniki takoj mislili, da se z njimi šališ in igraš kot z majhnimi otroki!"
12 Reče stotnik **Julij**: "To je tudi povsem moje vodilo! Veliko je potrebno, da nekoga kaznujem; ko pa me nepoboljšljivec prisili k temu, si bo pa tudi zapomnil, kdaj sem ga kaznoval! - Toda zdaj mislim, da bi še nekaj uric malce počivali; kajti začenja se že daniti!"
13 Rečem **Jaz**: "Da, storimo to tukaj, vsak na svojem prostorčku!"
14 Nato nastane popolna tišina in vsako oko se prepusti sicer kratkemu, zato pa medeno sladkemu spancu. In ko se nato vsi prebudimo, je vsak tako okrepljen, kakor da bi bil vso noč dobro spal in sanjal na mehkem ležišču.

122. Veliko ozdravljenje bolnikov z dotikom Gospodovega plašča Mt 14, 36

1 Vsi se čudijo tako krepilnemu spancu, medtem, ko sonce že začenja sijati na vrhove gora. Ebal takoj ukaže ženama, naj pripravita bogat in dober zajtrk; ženi s starejšimi hčerkami pohitijo in zlahka izpolnijo naročeno, saj so njihove shrambe dopolnjene od vrha do tal.
2 Farizeji so v obednici že povsem zasedli svojo mizo, tako da ne bi bilo za njo prostora za nikogar več; in Ebal jim je takoj postregel z zajtrkom: s kruhom, vinom, nekaj pečenimi ribami in medom iz satovja. Šele, ko so ti pozajtrkovali, je dal Ebal pogrniti drugo mizo, ki je bila določena Zame, za Moje učence, stotnika in za Ebala ter njegovi ženi in otroke.

3 Preden pa sem stopil v dvorano, sem naročil Ebalu, naj spravi vse bolnike v velik prostor za goste in jim pove, naj se dotaknejo samo Mojega plašča pa bodo pri priči ozdraveli. - Ebal je odšel in izpolnil Moje naročilo.
4 In nato sem s stotnikom, Svojimi učenci in malo Jaro, ki se ni niti koraka oddaljila od Mene, vstopil v obednico in sedel k mizi, ne da bi ob Svojem prihodu pogledal ali celo pozdravil katerega od farizejev, to jim je veliko pomenilo.
5 Ko smo Jaz, stotnik in učenci posedli za mizo, je že vstopilo v jedilnico tudi kakšnih dvesto bolnikov in Me prosilo, da bi se smeli dotakniti Mojega plašča. In dovolil sem jim, medtem ko sem s Svojimi učenci in drugimi zajtrkoval. Kmalu so se vsi, ki so bili bolni, nagnetli k Meni in se dotikali zunanjega roba Mojega plašča; in vsi, ki so se ga dotaknili, so ozdraveli. (Mt 14, 36)
6 Toda za nekaterimi bolniki so pristopili nadvse ljubosumni **farizeji** in pismouki in jim skrivaj šepetali: "Ne dotikajte se obleke tega Nazarečana, ki ga že poznamo, pa boste kljub temu ozdraveli!" - In tisti, ki so se dali pregovoriti farizejem in se niso dotaknili Moje obleke, so ostali bolni.
7 Ko pa so to opazili, so se spet vrnili k Meni in Me prosili, da bi se smeli dotakniti Moje obleke. **Jaz** pa sem jim to prepovedal, in rekel:
"Ste prišli semkaj zaradi Mene ali zaradi onih farizejev, ki so vas odvrnili od tega, da bi se dotaknili Mojega plašča? Tisti, katerim ste verjeli, naj vam tudi pomagajo; pojdite k njim!"
8 To so farizeji seveda zlahka slišali in so zaradi tega postali že ognjeno rdeči od jeze. Prišli so nato k Meni in njihov poglavar Mi je rekel: "Ti si torej tisti, zaradi katerega smo morali oditi iz Jeruzalema v Nazaret?"
9 Jaz na to vprašanje poglavarju ne odgovorim, samo **stotnik**, ki je sedel za mizo v Moji bližini - se pravi na Moji desni - spregovori z gromkim glasom: "Da, Ta je tisti, katerega obličja vi bedniki niste vredni pogledati! Zakaj ste te reveže odvrnili od tega, da bi se dotaknili Njegove obleke, da bi tudi oni ozdraveli kakor njihovi tovariši? Vi bedni psi, ali zares ne znate počenjati na svetu nič drugega kot onesrečevati ljudi, kjer se vam le ponudi priložnost?!"
10 Tedaj namignem stotniku, naj se nekoliko obvlada, sicer bodo nastali neprijetni prizori.
11 Stotnik se sicer obvlada, vendar pa poglavarja kljub temu strogo prime, naj mu vestno razloži, zakaj je nekaterim bolnikom preprečil, da bi se dotaknili obleke božanskega Mojstra, da bi tudi oni ozdraveli tako kot drugi.
12 Tedaj reče **poglavar** nekoliko v zadregi: "S tem smo se hoteli le prepričati, ali bodo resnično ozdraveli samo tisti, ki so se dotaknili obleke. Zdaj pa smo se prepričali, da so zares ozdraveli samo tisti, ki so se dotaknili Mojstrove obleke in jih ne oviramo več, da bi storili to, kar bi jih lahko ozdravilo."
13 Tedaj se dvignejo še zmeraj **bolni** in rečejo: "O, ko ne bi bili tako bolni, bedni in slabotni, bi vam zdaj za vaš poskus z nami, ali bomo ozdraveli, ne da bi se dotaknili obleke božanskega zdravnika, dali plačilo, o katerem bi morali premišljevati vso večnost; toda: `Odloženo ni preklicano!'. Z Božjo pomočjo bomo nekoč že ozdraveli in se bomo nekje še srečali; tedaj pa le glejte, kaj vse bomo storili z varni!"
14 **Jaz** pa rečem bolnikom: "Maščevanje naj bo tuje vašim srcem! Če hočete, da ozdravim tudi vas, preženite vso jezo in vse maščevanje iz svojih src!"

15 Tedaj reko še zmeraj bolni: "Mojster, Tebi na ljubo bomo storili vse, kar boš zahteval od nas; samo reši tudi nas slaboumneže našega trpljenja!"
16 Rečem **Jaz**: "Pridite torej in se dotaknite Moje obleke!"
17 Zdaj so pristopili vsi še zmeraj bolni, se dotaknili roba Mojega vrhnjega oblačila in nenadoma so vsi povsem ozdraveli.
18 In **stotnik** je zelo razburjen rekel: "No, vi slepi vidci iz tako imenovanega svetega Božjega mesta, ste se zdaj prepričali, da je mož, o katerem ste tako ogabno podlo poročali in katerega ste skušali preiskati in ujeti, tisti slab človek, ki ste mi ga včeraj opisali?"
19 Reče **poglavar** in tudi **drugi farizeji**: "Da iz njega izhaja izredna zdravilna moč, o tem srno se zdaj več kot dodobra prepričali; toda to še zdaleč ni dokaz, da je to storil iz neke vrste Božje moči; kajti pri njem in pri tistih, ki so z njim za mizo opažamo, da se ne držijo izročila starih - in kjer je tako, tam še dolgo ni mogoče govoriti o kakšnem božanstvu!"
20 Reče **stotnik**: "Tega ne razumem; govorite o tem z Njim samim!"

123. Gospod in poglavar
Mt 15, 1-9

1 Šele nato stopi predme **poglavar** in Me vpraša (Mt 15, 1): "Mojster, kdo so ti, ki so s Teboj pri mizi?"
2 Rečem **Jaz**: "Moji učenci so!"
3 Vpraša dalje **poglavar**: "Zakaj Tvoji učenci kršijo pravila starih? Ne umivajo si rok, ko jedo kruh!" (Mt 15, 2)
4 Šele tedaj sem **Jaz** vstal, se odločno postavil pred poglavarja in ga z resnobnim glasom vprašal: "Zakaj pa vi prelamljate Božje zapovedi zaradi svojih izročil? (Mt 15, 3) Bog je zapovedal: `Spoštuj očeta in mater! Kdor pa preklinja očeta in mater, naj bo kaznovan s smrtjo!' (Mt 15, 4) Vi pa sina in hčer učite, naj rečeta svojim starim: `Če zate, oče ali zate mati, darujem v templju, ti to bolj koristi, kakor če te po starem običaju kar naprej spoštujem.' In vi pravite takšnemu sinu in takšni hčeri: `Tako si dobro naredil(a)!' (Mt 15, 5) - Kaj pa je posledica tega? Glejte! Zaradi tega se dogaja, da zdaj skoraj nihče več ne spoštuje svojega očeta in svoje matere! Vi ste torej razveljavili Božjo zapoved zaradi svojih pravil! (Mt 15, 6) Kdo vam je dal pravico za to? Ker v Boga še nikoli niste verovali, zato pač lahko to počenjate; kajti kdor je (duhovno) mrtev, nima nobene vesti več!"
5 Tedaj spet nastopi **stotnik** in reče: "Ah, za to torej gre? 0, to si moram prav posebej zapisati! Takšni Božji služabniki ste? Zato torej ne morete priznati zares popolnega božanstva našega Mojstra in zdravnika?! Vaš bog je torej najprej samo vaš trebuh in zaradi njega vaše vreče zlata in srebra! No, no, zdaj vas natančno poznam. Zdaj pa se le naprej pogajajte med seboj!"
6 Reče **poglavar**: "Mi smo Božji služabniki po Aronovem redu!"
7 Rečem **Jaz**: "0, vi bedni hinavci! Dobro je zapisal in prerokoval Izaija o vas (Mt 15, 7): `To ljudstvo se Mi bliža s svojimi usti in Me časti s svojimi ustnicami, toda njihovo srce je daleč od Mene! (Mt 15, 8) Toda zaman Mi služijo, ker dajejo ljudstvu takšne nauke, ki niso nič drugega kot človeške zapovedi!" (Mt 15, 9)
8 Reče **poglavar**: "Zaradi naših izročil, ki so tudi zdravilna za ljudi, ne razveljavljamo Božjih zapovedi!"

9 Rečem **Jaz**: "Že pri eni Božji zapovedi sem vam to dokazal; mar hočete slišati, kako teptate v prah tudi vse druge Božje zapovedi in nadnje do neba visoko postavljate svoja pravila?"
10 Reče **poglavar**: "Pusti to zaradi ljudstva; kajti veliko ljudi je tukaj!"
11 Reče **stotnik**: "Mojstru pred ljudstvom izpričajte, da živi in ravna popolnoma prav po Božji postavi!"
12 Reče **poglavar**: "Tega zdaj ne moremo storiti; to se lahko zgodi šele po maziljenemu velikemu duhovniku iz templja!"
13 Odvrne na to **stotnik**: "To pri nas Rimljanih pomeni: Ars Longa, vita brevis! (`Pot do znanja je dolga, življenje pa kratko!'), ali `iz določenih razlogov naj bi se s to rečjo odlašalo, da ja ne bo treba česa storiti'; toda pred ljudstvom vam čisto naravnost povem, kot pričevanje za Mojstra, kakršen je Jezus iz Nazareta, bi bilo tudi vaše najboljše mnenje še veliko preveč bedno in preslabo! Če bi si doma v templju drznili svojim hinavskim kolegom oddati kakršno koli zlagano poročilo o Jezusu, bom v istem trenutku poslal poročilo cesarju v Rim in mu na las natančno in potrjeno s stotimi pričami razložil, kako ste vi in vaši kolegi na vaš ukaz opravili zloglasni rop davkov! Potem ne bo preteklo niti leto dni in vaše peklensko gnezdo bo porušeno tako, da bo potem težko odkriti, kje je nekoč stalo! To si dobro zapomnite! Kar je Rimljan govoril, izpolni, četudi bi zaradi tega propadla nebo in zemlja 'Fiat iustitia, pereat mun¬dus!' (Naj vlada pravičnost, četudi propade svet!) - Ste me razumeli?"

124. Julijev ostri govor o Gospodovem blagoslovu

1 Na ta govor stotnika Julija se farizeji osupli umaknejo in se med seboj posvetujejo, kaj bi bilo pametno. Eden meni, da bi Mi pred stotnikom vendarle dali zahtevano pričevanje.
2 **Poglavar** pa reče: "Kako moremo, če zaničuje tempeljske postave in jih tepta?! Če pa to storimo samo na videz, nam to nič ne koristi; ob svojem času bi izjavo, ki bi mu jo podali, predložil, in vsa krivda in kazen bi tedaj prišla nad nas! Raje storimo, kar hoče stotnik od nas; četudi bi se potem kaj zgodilo, imamo dober razlog, da se opravičimo pred našimi starešinami!" - S tem odgovorom se kmalu zadovoljijo vsi farizeji in pismouki, nazadnje povsem umolknejo in ne spregovorijo nobene besede več.
3 Tedaj sem se (**Jaz**) resnobno dvignil, se obrnil na poglavarja in mu rekel: "Torej zaradi vaših človeških izročil, s katerimi pozabljate na Boga, Mi ne moreš in nočeš dati izjave in to iz strahu za svoje bedno telo? O, ko bi mi dal izjavo, kako srečen bi postal časno in večno; toda zdaj je prepozno! Sin človekov ne bo nikoli več potreboval tvoje izjave; kajti Njegova dela in Njegove besede resnično pričajo o Njem! Da pa boste ti in tvoji tovariši videli, da se Sin človekov ne boji ljudi, bom zdaj vsemu temu ljudstvu pred teboj povedal, da izpolnjevanje vaših pravil sploh ne pomeni nič in da tisti, ki jih izpolnjuje tako kakor vi, grobo greši pred Bogom!"
4 Reče **poglavar**: "Ne stori tega, sicer ti bo huda predla!"
5 Reče **stotnik**: "Da, to bo storil, in nič hudega se Mu ne bo zgodilo! Zapomnite si to, vi podli skopuhi! Tu ste v moji oblasti; en sam sumljiv gib naredite, in dal vas bom razsekati na koščke in vreči v morje, zmajem v hrano, kakor resnično se imenujem Julij! Poglejte si te nepridiprave!

Zgodovina priča, da templjarji že več kot tristo let niso nobenemu človeku storili kaj dobrega. In, če je tu in tam še bila med njimi kakšna plemenita duša, so z njo storili tako kot, kolikor vem, pred komaj tridesetimi leti s pobožnim, vrlim Zaharijem; in brž ko med njihovimi verskimi tovariši vstane kakšen človek poln resnice, poštenosti in Božje moči in obsipa uboge ljudi z raznovrstnimi dobrimi deli, že prežijo ti podleži, da bi ga uničili! 0, to podlo početje se bo kmalu končalo!
6 Glejte, ta resnično Božji mož je prišel semkaj v to pokrajino, ki je znana po vsem svetu po svoji nezdravi legi. Tu je bilo v vsej pokrajini več tisoč bolnikov - domačinov in tujcev - celo več kot polovica mojih vojakov je ležala zaradi nadležnih in hudih vročic, nekateri že več kot eno leto; tedaj je prišel ta resnični Božji človek semkaj in ozdravil vse, ki so iskali pomoč. Ali ne bi takšnemu možu po pravici postavili oltarja, mu darovali kot bogu in mu izkazali vso mogočo čast in hvalo? Kaj dobrega pa ste vi izkazali ljudem, ko ste prišli semkaj? Ebalova klet in shramba bosta kmalu za sto grošev manj vredni!
7 In v zahvalo, da se povsod zastonj nažrete kakor volkovi, nam hočete še uničiti našega največjega dobrotnika! Človeka, kateremu edinemu se morate zahvaliti, da ni Cirenij takoj sklical vseh sil v Aziji in dal do temelja porušiti vašega roparskega in vlačugarskega gnezda! Ne, prehudo je razmišljati o vaši gnusobi! Da se vaše sleparije, ki jih za drag denar prodajate ljudem, ne bi razvedele, poskušate s satansko zvijačnostjo spraviti s poti celo svoje največje prijatelje in dobrotnike, če pri njih zaslutite le kanček višje svetlobe! Sami povejte, ali niste veliko slabši od samega Satana!?"
8 Tedaj se je **stotnik** obrnil Name in rekel: "Gospod in Mojster iz Božje šole, brez strahu nas uči resnico in kaj naj ljudstvo vnaprej počne s človeškimi izročili! Vem, da so Ti poslušni nebo in zemlja in vsi elementi in da lahko te podleže kot pleve razvejaš po zraku z najrahlejšim dihom svojih ust tako gotovo, kakor si mogel ukazati morju, da nas je nosilo, kakor bi bilo trdna zemlja; toda kljub temu sem Ti na voljo - samo kot slaboten človek v primerjavi s Teboj z vso svojo oblastjo, ki nikakor ni nepomembna - do zadnjega moža in do zadnje kaplje krvi! Naj ti najbednejši podleži spoznajo kraj Genezaret!"
9 Reče **poglavar** z zelo trepetajočim glasom: "Gospod stotnik! Kako nam lahko dokažeš, da smo prišli samo zaradi tega, da bi pokončali tega človeka? Prišli smo res, da bi ga preiskali in preverili, kar se nam vendar ne more šteti v zlo; toda o pokončanju pa tu pri Bogu ne more biti govora! Ti lahko govoriš; kajti imel si že dovolj priložnosti, da si ga spoznal po njegovih delih in govorih; mi pa smo razen današnjega čudežnega ozdravljenja le malo slišali in videli, razen tvojih nikakor najbolj človečnih groženj, in vendar naj bi bilo tudi nam kot popolnim tujcem v tej zadevi dovoljeno nekoliko preskusiti tega čudodelnika!
10 Da smo mi templjarji na zelo votlem temelju, nam gotovo ni neznano; toda, ta je vendarle boljši kakor nikakršen in država ga mora varovati tako dolgo, dokler ne bo Bog sklenil, da ustvari trdnejšega! Zato te prosim, da nam ne groziš takoj z mečem, če morda izmenjamo nekaj besed s čudodelnikom Jezusom! On naj zdaj dela kar hoče in naj uči in pridiga, da bomo tudi mi izvedeli kaj boljšega, kakor smo slišali samo iz govoric in številnih, gotovo lažnih poročil; če bomo videli, da je nekaj na stvari, bomo

tudi mi sodili drugače, kakor smo lahko doslej! Kajti tako zelo neumni nismo in naše srce je še zmeraj popolnoma sposobno pravične sodbe."
11 Reče **stotnik**: "Odklonitev zahtevane izjave ne govori v prid pravičnosti vašega srca, marveč nasprotno! Ex trunco non quidem mercu¬rius (`Iz štora še ni nastal bog!') - toda videli bomo!"

125. Trije dokumenti
Mt 15, 10-14

1 Tedaj sem takoj sklical množico, v kateri so bili deloma ozdravljenci, deloma pa precej številni prebivalci mesta, ki so na ta dan, ker je bil predsabat, praznovali.
2 Ko je bilo ljudstvo zbrano in je bila dvorana skoraj napolnjena, sem (**Jaz**) rekel ljudstvu: "Prisluhnite in Me dobro razumite! (Mt 15, 10) Človeka ne omadežuje, kar gre v usta, ampak kar prihaja iz ust, to omadežuje človeka. (Mt 15, 11) Nobenega človeka ne omadežuje, če je kruh z neumitimi rokami. To povem vam vsem in s tem za večno odpravljam to človeško postavo!" - Zdaj je začelo vse ljudstvo vriskati in Me hvaliti.
3 Tedaj pa so prišli k Meni tudi **učenci** in Me vprašali: "Si opazil, kako hudo so se jezili farizeji, ko so Te slišali izreči te besede?" (Mt 15, 12)
4 Rečem **Jaz** učencem glasno: "Vsaka rastlina, ki je ni vsadil Moj nebeški Oče, bo izruvana. (Mt 15, 13) Pustite jih! Slepi vodniki slepih so. Če slepi vodi slepega, gotovo oba padeta v jarek! (Mt 15, 14) Lahko se jezijo kolikor hočejo; kajti njihov oče je drug kakor naš. Naš Oče je zgoraj - njihov pa spodaj!"
5 Ko so farizeji to slišali, so od besa in jeze postali rumeni, zeleni in ognjeno rdeči; in **poglavar** je sicer s trepetajočim glasom rekel: "Dovolj smo slišali! Sramotil je Boga in nas! Zdaj vemo, s kom imamo opraviti in kdo je ta Jezus iz Nazareta! Zato pojdimo od tod in glasno oznanimo velikemu duhovniku, kakšen človek je ta Nazarečan!"
6 Reče **stotnik**: "V mesto sicer lahko pridete po svoji volji; toda odhod je odvisen od volje mestnega oblastnika! Lahko je reči: `Odidimo!', toda zdaj nastopi oblastnik in pravi: `Ostanete!"' - To zadnje je zagrmel z donečim glasom.
7 Ob poslednjih besedah `Ostanete!' so se pa farizeji tudi tako prestrašili, da so vsi prebledeli kakor zid, začeli trepetati in niso mogli spraviti iz sebe niti besede več.
8 Ko je stotnik videl, da je njegov nagovor naredil nanje strašen vtis, je nadaljeval: "Preden vam bom dovolil oditi, se bomo morali še veliko pogovoriti in še prej mi boste svojeročno ob navzočnosti ljudstva podpisali nekaj pogodb in izjav; toda take pogodbe kot izjave na življenje in smrt! Da se razumemo! Kajti brž ko bi od svojih ostrouhih vohunov izvedel, da ste prekršili eno samo točko pogodbe, bi še isti dan umrli, četudi bi se skrili za tisoč templjev!"
9 Zdaj prinesejo stotniku njegovi služabniki pisalni pribor in on je zapisal: "Pogodba št. 1: Če bi si kdo od vas drznil spregovoriti o Jezusu iz Nazareta le eno samo sramotilno besedo ali med seboj ali kakšnemu tujcu, to se bo takoj zvedelo, zapade sodbi in smrti! - Pogodba št. 2: Kdor od vas bi o vsem tem, kar se je tukaj zgodilo in govorilo, v Jeruzalemu in v templju, spregovoril eno

samo besedo in slabo pričeval o Gospodu Jezusu, bodisi v templju ali v kateri drugi hiši, zapade natančni sodbi in nato mučeniški smrti! In nihče naj se ne tolaži takole: `Gotovo se ne bo izvedelo!' Kot že rečeno, v istem trenutku, ko boste izgovorili eno samo besedico o tem, o čemer vam je v dveh pogodbah zapovedano molčati, bodo moji vohuni to izvedeli, in z vami se bo zgodilo, kakor vam je v teh dveh pogodbah obljubljeno!"
10 Nato je stotnik zapisal pričevanje, ki se je glasilo: "Mi vsi skupaj končno s svojeročnim podpisom kot zagotovilom resnice pro memoria aeterna (v večen spomin) priznavamo, da smo zagrešili rop cesarskih davkov in zakladov iz Ponta in Male Azije in jih z najsramotnejšo zvijačo odvzeli prinašalcem, toda pri prevažanju v Jeruzalem nas je pri Kisu razkril Jezus iz Nazareta, čeprav ne ustno, pa vendar se je to zgodilo pod Njegovim Vplivom. Sodnik Faust bi nas sicer vse skupaj obsodil na smrt - toda Jezus iz Nazareta se je zavzel za nas in odnesli smo celo kožo! - To je resnica, za katero zastavimo svoje življenje!"
11 Ko je stotnik končal te tri dokumente, jih je čisto mirno prebral farizejem in pismoukom. Ob vsaki vrstici pa so se njihovi obrazi daljšali in šele, ko so slišali prebrano pričevanje, so sklenili roke nad glavo in kričali: "Kaj, to naj podpišemo?!"
12 Reče **stotnik**: "Da, to je čista resnica! Če pa tega nočete, tam že stojijo biriči s šibami, biči in ostrimi sekirami!" - Farizeji so se ozrli naokrog in zagledali biriče. Tedaj so pri priči in brez ugovora zahtevali pisalni pribor. Stotnik jih je še opomnil, naj se podpišejo s svojimi pravimi imeni, ker bi lažno ime vsakemu prineslo smrt. Tedaj so se podpisali vsi s svojimi pravimi imeni, in kdor izmed ljudstva je znal pisati, se je moral podpisati kot priča.
13 Ko so bili ti trije dokumenti urejeni, je rekel **stotnik**: "Zdaj imam to, kar bi že zdavnaj rad imel od vas in vi veste, kaj imam. Kako se morate ravnati, tudi veste, in tako smo opravili. Zdaj pa že lahko greste, kamor hočete! Do meje boste dobili zanesljivo spremstvo!"
14 Nato so farizeji in pismouki takoj pospravili svoje reči in niti pol ure ni minilo, že so zapustili Genezaret, čisto tiho, brez besede in brez glasu.

126. Gospodovo svarilo pred hudobno zvijačnostjo templjarjev

1 Ko so bili ti preverjevalci in preiskovalci že čez hribe in doline, je rekel **stotnik**: "Gospod, upajmo, da bodo molčali; kajti te tri vezi bi morale držati! Sicer pa je popolna resnica, da najkasneje v osmih dneh izvem, kaj bi kdo izmed njih še tako skrivaj kje govoril; poleg tega je njihova vera še močnejša od moje široko razpredene mreže vohunov, in njihov velik strah je njihov vzgojitelj. Zato zagotavljam, da nobeden izmed njih ne bo nikomur povedal niti besedice o tem, kar je tukaj doživel!"
2 Rečem **Jaz**: "Da, molčali bodo, toda toliko večja bo njihova skrita jeza; kajti tega, kar so obilno doživeli tukaj, ne bo nihče od njih nikoli pozabil. Vsi pa bodite zelo previdni; kajti njihova skrivna hudobija je velika in brezmejna! V njihovih srcih prebivajo hudiči, in tem ni nobeno sredstvo preslabo, da bi se maščevali nad tistim, ki jih je užalil! Zato se pazite! Ti bodo zdaj tuhtali in snovali! Pričevanje pa, ki so ga morali podpisati, je še najboljše vezivo! Zato bodo pač molčali; toda za vrat vam bodo poslali več zlohotnih ogleduhov

kakor vi njim in bodo zoper vas najemali lažnive priče. Zato se varujte. Zaradi tega sem vam to vnaprej povedal !"
3 Reče **stotnik**: "Gospod, zahvaljujem se Ti iz vsega srca za to opozorilo! Ker pa zdaj to vem, naj bo odslej vsakemu tujcu, posebno Jeruzalemčanu, ki bo prišel v to okolico, izredno tesno pri srcu! Resnično, temu bomo žareče oglje razpihali nad glavo! Samo enkrat naj zgrabimo enega, pa bo drugega za vselej minila želja, da bi vohunil za hudiče!"
4 Rečem **Jaz**: "Da, da, zato bodite previdni; kajti ta zalega je na zunaj krotka kakor golob, znotraj pa je bolj strupena od egiptovske kolobarnice! Prišli bodo v vsakovrstnih podobah in govorili bodo te in one jezike, včasih kot perzijski trgovci, včasih kot Grki in včasih kot Egipčani, tudi kot Rimljani, in težko jih bo razlikovati od resničnih pripadnikov omenjenih narodov. Toda če jih boste strogo preverjali, boste že odkrili, katerega duha otroci so!"
5 Reče **stotnik**: "O, še bolj Ti hvala, o Gospod! Zdaj natančno vem, kako bom moral ravnati v prihodnje; in če se bo kje pokazal nejasen primer, mi boš vendar dovolil, da bom smel klicati Tvoje meni nadvse sveto in mogočno ime in reči: `O veliki vsemogočni duh mojega Gospoda in Mojstra Jezusa! Razsvetli moje srce, da se bo v njem zjasnilo!', in Ti boš takšen moj klic gotovo slišal na konec sveta!"
6 Rečem **Jaz**: "O prijatelj in brat, ostani tako v Meni, in Moj duh bo v tebi, da ti bo pomagal ob vsakem času podnevi in ponoči!"
7 Reče **Jara**, ki je stala poleg Mene: "Toda Gospod, saj govoriš, kakor da bi nas hotel že kmalu zapustiti!? 0 prosim Te, ostani še nekaj dni pri nas, kajti Ti si vendar moje življenje! Kako bi mogla živeti brez tebe? Tu moraš ostati, ne pustim Te proč! Brez Tebe bi morala vendar umreti!"
8 Rečem **Jaz** nadvse prijazno: "O ti Moja najljubša Jara, tebe ne bom nikoli zapustil! In, če bom čez nekaj dni zaradi svojih dolžnosti za nekaj časa odšel od tod, bom kljub temu v duhu zmeraj pri tebi, in ti boš govorila z Menoj, in Jaz ti bom razumljivo odgovoril na vsako tvoje vprašanje; o tem si lahko popolnoma prepričana! - Razumeš to?"
9 Reče mala **Jara**: "Da, Ti moj najljubši Gospod Jezus, to prav dobro razumem in vem, da Tebi nič ni nemogoče; toda kljub temu mi je ljubo, če osebno še naprej ostaneš pri nas. Glej, zdaj, ko si pri nas, je vse videti tako blaženo in nebeško; niti nebes si ne znam predstavljati lepših in čudovitejših. Zato pač moraš meni na ljubo še nekaj dni ostati tukaj !"
10 Rečem **Jaz**: "No ja, saj je vendar nemogoče takšni ljubezni kaj odreči, posebno, ker si je izvolila najboljši del! Le bodi vesela; tvoja ljubezen ne bo nikoli osamljena!"
11 To povsem razvedri **Jaro**, tako da poskoči k Ebalu in mu reče: "Glej, oče Ebal, Gospod bo ostal pri nas, in to za vedno!"
12 Reče **Ebal**: "Moj ljubi otrok, to je velika milost za nas, ki je vsi skupaj nismo vredni; kajti On je Gospod nebes in te Zemlje! Kar On stori in hoče storiti, je skrito v Njegovem večnem, nedoumljivem sklepu, po katerem je vsak las na naši glavi preštet tako kakor morski pesek, in mi ljudje ne moremo pri tem ničesar spremeniti. Toda tudi jaz mislim, da On, pred katerim je tisoč let kot en dan, ne bo gledal na to, da bi ostal pri nas dan več ali manj. Zato Ga le trdno drži in ga ne izpusti; kajti tebe ima med nami najraje!"

13 Reče **Jara**: "O, jaz Ga bom že prav trdno držala in Ga ne bom nikoli več izpustila!"

127. Gospod govori o duhu ljubezni

1 Tedaj pridem **Jaz** tiho od zadaj k Jari, jo dvignem s tal in rečem: "Toda, Moje najljubše dete, le kako Me boš le zmogla zadržati? Glej, veliko močnejši sem od tebe!"
2 Reče mala **Jara**, ko jo spet postavim na tla: "Seveda vem, da si Ti neskončno močnejši od mene, ki sem v primerjavi s Teboj komaj mušica; kajti Ti nosiš z močjo Svoje vsemogočne volje nebo in zemljo in ohranjaš morje v njegovi globini; kako bi se lahko po moči merila s Teboj?! Toda mislim, da se boš, ker Te imam tako zelo rada, moji ljubezni na ljubo, še nekaj dlje zadržal pri nas!"
3 Rečem **Jaz**: "Da, v tem primeru imaš spet prav; kajti z ljubeznijo dosežete pri Meni vse! Ljubezen do vas ljudi, Me je vendar privedla na to zemljo! Kdor pa ljubi kakor ti, počne lahko z Menoj, kar hoče! Kajti prav takšna ljubezen je Moj duh v človekovem srcu. In kar takšna ljubezen zahteva in hoče, prihaja iz vse globine božanskega reda, in zato se Me s svojim srcem lahko že povsem okleneš, in Jaz se nikoli ne bom ločil od tvojega srca!
4 Vendar Moja vidna oseba ne pomeni nič, pomeni samo Moj Duh! Kar delam, glej, tega ne delam Jaz, marveč dela Moj Duh; toda tebi na ljubo bom vendarle ostal tukaj še nekaj dni - kajti jutri je sabat in pojutrišnjem posabat! Oba dneva bom še ostal tukaj, nato bom odšel naprej, in sicer v Sidon in Tir - bom pa znova prišel in morda preživel pri vas polovico zime."
5 Reče vsa očarana **mala**: "O, vsa hvala Bogu, svetemu Očetu za to! S tem sem že zadovoljna!"
6 Vsi so občudovali dvanajstletno dekletce in strmeli nad njenim razumom. In **neki starec** je rekel: "O, to je posebna Božja milost! V tej nežni koži tiči Božji angel! 0 tem pričata postava in duh."
7 Reče nekdo **drugi**: "Da! Deklica ima šele dvanajst let in pol; toda videti je kakor šestnajstletno dekle! Njeno telo je popolnoma dozorelo in njena duša je popolna. Res, ta ima razum in srce na pravem mestu! Srečen, kdor jo bo nekoč kot ženo pripeljal v svojo hišo!"
8 To sliši **Jara** in reče: "Srce, ki ljubi Boga, ne potrebuje ljubezni sebičnega ženina; kajti kot nevesta je že vpeljana v Božjo hišo! Ljubiti znam ljudi v njihovi stiski in dobro delati revežem ob vsaki uri, podnevi in ponoči; toda nekakšne ljubezni mladega moža ne poznam in je tudi nikoli ne bom spoznala – razen, če bo tudi njegovo srce tako kakor moje napolnjeno samo z najčistejšo ljubeznijo do Boga!"
9 Reče drug **stari Jud**: "Aj, aj, deklič! Tvoj govor sicer zveni, kakor bi prihajal iz angelovih ust; toda kljub temu si iz mesa in krvi, in ko bodo nekoč prišla tvoja leta, boš že videla, ali meso in kri pri človeku res nimata besede!"
10 Reče **Jara**: "Da človek ni Bog, to vem že od svojih najzgodnejših let; toda človek je lahko s svojo pravo ljubeznijo do Boga kos svojemu mesu in krvi, prav zaradi zanesljive Božje pomoči. Komur pa Bog pomaga, mu pomaga popolnoma, ne samo polovično, in to ste danes zjutraj sami izkusili na svojem bolnem mesu in krvi! To namreč ni bila človeška, marveč Božja

pomoč!" - Po teh Jarinih besedah starci onemijo in nihče se ji ne upa odvrniti niti besede.
11 **Jaz** pa primem Jaro za roko in ji rečem: "Dobro si opravila! Saj govoriš že kot pravi prerok!"
12 **Jara** Mi smehljaje polglasno odgovori: "Lahko je preroško govoriti, če je človek pri Tebi in mu Ti polagaš besede v srce in usta! Če bi govorila sama iz sebe, bi gotovo povedala veliko neumnosti!"
13 Rečem **Jaz**, tudi tako polglasno: "Mogoče, Moja najljubša Jara! Toda odslej boš zmeraj sposobna govoriti tako modro, pa Mi menda le ne boš kdaj nezvesta, ko boš starejša?"
14 Reče **Jara**: "Gospod, če bi se utegnilo kaj takega zgoditi, me pusti raje umreti!"
15 Rečem **Jaz**: "No, no, najbrž to res ni mogoče!?"
16 Reče **Jara**, ki Me trdno objame in pritisne na svoje prsi: "Da, kaj takega se nikdar ne sme zgoditi! Kajti nor bi moral biti tisti, ki bi dal funt najčistejšega zlata za funt smrdeče trohnobe!"
17 Rečem **Jaz**: "Torej ti vendar tudi zlato nekaj pomeni?"
18 Reče **Jara**: "Da, zlato duše - vse! Zemeljsko zlato pa sem omenila samo zaradi prispodobe."
19 Rečem **Jaz**: "No, no, saj sem te razumel; toda ker te imam tako zelo rad, te moram vendar tudi nekoliko dražiti!"
20 Reče **Jara**: "O kar draži me, zaradi tega Te pač ne bom manj ljubila! Saj že zelo dolgo vem, da Bog tiste ljudi, ki jih posebno ljubi, obiskuje z vsakovrstnim trpljenjem! Če me boš Ti, o Gospod, takole začel prav pošteno dražiti, potem me boš šele povsem ljubil!"
21 Rečem **Jaz**: "O ti Moje najljubše dete, takšnih najčistejših src, kakor je tvoje, Bog nikoli ne draži, marveč samo takšna, ki Boga sicer zelo ljubijo, se pa kljub temu tu in tam spogledujejo tudi s svetom; takšnim potem Bog z najrazličnejšim draženjem prežene ljubezen do sveta iz srca, da postanejo popolnoma čista. - Razumeš to?"
22 Reče **Jara**: "O Gospod, Ti med iz satovja mojega srca, to razumem zelo dobro!"

128. Pogovor med templjarji in eseni
Mt 15, 15-20

1 Končno se s strani spet enkrat oglasi **Peter**, tako bolj sam zase: "Ne razumem, kako ta deklica zmeraj vse tako hitro razume! Saj sem vendar že star in sem že marsikaj doživel, toda hitro razumevanje mi dela težave. Tako še zmeraj ne razumem popolnoma, kaj je mislil s podobo: Kar prihaja v človeka skozi usta, ga ne omadežuje, marveč le tisto, kar prihaja iz ust!' Če mora človek bruhati, ali če kašlja in potem izpljune, kako naj bi ga to omadeževalo? Saj vendar Mojzes tega nič ne omenja! ?"
2 Reko tudi **ostali učenci**: "Enako se ti godi kakor nam; kajti tega tudi mi ne razumemo! Pojdi in Ga vprašaj v imenu nas vseh, kako je treba razumeti to priliko!"
3 Šele zdaj stopi **Peter** k Meni, rekoč: "Gospod, razloži nam to prispodobo `prihaja v usta in iz ust'; (Mt 15, 15) nihče izmed nas je ne razume!"

4 Rečem **Jaz**: "Kaj ste tudi vi še vedno nerazumni? (Mt 15, 16) Kako dolgo vas bom še moral prenašati? Mar ne uvidite, da gre vse, kar prihaja v usta, v trebuh in se od tam po naravni poti izloči? (Mt 15, 17) Kar pa prihaja iz ust, prihaja iz srca, in to omadežuje človeka! (Mt 15, 18) Kajti iz srca prihajajo hudobne misli: umori, prešuštva, nečistovanja, tatvine, kriva pričevanja in kletve. (Mt 15, 19)
5 To je tisto, kar omadežuje človeka; toda, če je kruh z neumitimi rokami, to človeka ne omadežuje! (Mt 15, 20) - Zdaj razumete to?"
6 Reko **učenci**: "Da, gospod, zahvaljujemo se Ti za to sveto svetlobo!"
7 Rečem **Jaz** Mateju, pisarju: "Zapiši torej o hranjenju v puščavi, nato o nočni vožnji semkaj in kaj se je pri tem posebnega zgodilo, nato pa takoj, kar se je zgodilo danes, z malo besedami, toda jedrnato! Vse drugo, kar se je zgodilo tukaj, za zdaj opusti; v prihodnje pa se lahko marsikaj doda - to pa je bistveni del evangelija."
8 Nato se učenci spet odpravijo v svojo sobo, kjer jih že nestrpno pričakuje nekaj spreobrnjenih farizejev in pismoukov z obema esenoma vred. Seveda jih pri priči podrobno izprašajo, kako je bilo s farizeji in pismouki iz Jeruzalema in učenci jim poročajo na las natančno. Tedaj reko **farizeji, pismouki in oba esena**: "Ne, potrebno je res velike teme in prekanjenosti, da kdo ob takšnih znamenjih in pričevanjih tako trdovratno vztraja pri hudobni neumnosti! In kaj jim koristi vsa njihova prekanjenost? Zdaj so s tremi izstavljenimi dokumenti tako privezani, da si niti med seboj ne smejo izmenjati svojih misli! To so pa res pravi voli in kozli!"
9 Rečeta **esena**: "Zadeva z Jezusom je tako kristalno jasna, kakor le more biti kaj kristalno jasno, in vendar je to nezaslišana prekanjenost! Midva sva, kar zadeva posvetni razum, tako izobražena, kolikor je le mogoče biti izobražen, če kdo konča vse perzijske in egiptovske šole in ima v malem prstu grške in stare judovske modrijane; toda ne glede na vsa nezaslišana čudežna dela rečeva samo: Njegov govor in najgloblja modrost, ki izhaja iz njega, o kakršni sicer na zemlji še ni bilo najti niti sledu, sta nama več kakor zadosten dokaz, da je Jezus najpopolnejši Bog. Poleg tega pričajo o tem tudi Njegova dela, o kakršnih se ni še nikoli nobenemu človeku niti sanjalo; dela, ki jih zmore narediti samo Bog, v katerem so združene vse moči sveta in vseh zvezd, sonca in lune, ali iz čigar prečudežno najvsemogočnejše volje so vsi ti prejeli svoje bivanje na način, ki nam ni pojasnjen!
10 Videla sva, kako se pri Njem združujejo naravnost v eno valja, beseda in opravljeno dejanje. Nebesa se odpirajo na Njegov namig, in neštete množice najlepših eteričnih bitij so Mu pripravljene služiti; ukaže jim in prazne shrambe se napolnijo z najslastnejšimi jedmi, in vsi prazni mehovi in vrči prekipevajo od najslastnejšega vina! Da, mar to zares ni nič?
11 Ukazuje morju in utrdi njegovo gladino, ne da bi zaradi tega zaledenela, in ljudje hodijo po tleh, ki so sicer za vsakega človeka smrtonosna, kakor po marmornem tlaku! In vse to je bilo pokazano in zvesto povedano mračnjakom, poleg tega je danes zjutraj s svojimi očmi videlo čudežno ozdravljenje nekaj sto ljudi, in kljub temu so ostali bolj zabiti kot skala, na kateri je že tisočletja preskušalo svojo uničevalno silo po najmanj sto tisoč bliskov na leto! Bratje, tu se vendar preneha vse človeško v človeku. Je hudobna žival ali pravi hudič? - Povejte, bratje, imava prav ali ne?"

12 Reko **farizeji in pismouki**: "Res je, več kakor prav imate! Kajti, če kdo ob takšnih pojavih še ostane trd in neupogljiv, potem je pač lahko tudi hudič!"
13 Rečeta **oba esena**: "Odkar verjameva, da v pokrajinah tega sveta zares obstajajo hudobni duhovi, ki neredko mučijo ljudi in jih večinoma brez občutnega mučenja zapeljejo k hudobnim dejanjem, se tudi strinjava z vami! Kajti ljudje, ki do soljudi nimajo sočutja, ki kakor tigri skrbijo samo za svoje čeljusti in svoj trebuh, niso več ljudje, marveč hudiči! Kajti nič drugega jim ni več mar, kakor to, da bi bil njihov trebuh čim bolje potešen! Da bi dosegli ta edini cilj, uporabijo kakršno koli sredstvo! Kaj Bog, kaj duh! Trebuh naj bo preskrbljen! Vse drugo zanje ne velja nič. Umetnost in znanost sta zanje nekaj vredni le tedaj, če si lahko z njima nabašejo svoje trebuhe! - 0 Gospod, kakšni ljudje so to! Da, da, to so pravi in najresnejši hudiči!"
14 Na to se končno oglasi **Juda Iškariot**: "Če ne bi bil preveč prepričan o Njegovi zares božanski vsemogočnosti, resnično, Zanj bi se začel bati! Kajti ti ljudje bi, če bi bilo mogoče, samega Boga odtrgali z Njegovega večnega prestola in nato sami sedli nanj; kajti templjarji, katerim se zdaj, po izgonu Samarijanov, ki so jim pogosto krepko in ostro dali po prstih, godi neskončno dobro, bi si prej drznili storiti najskrajnejše, preden bi dopustili, da se jim nekoliko omeji blaginja!"
15 Reče **Peter**: "Misliš, da je naš Gospod z vso Svojo čudežno močjo varen pred prekanjenostjo templjarjev? Če ne bo pred temi morilci očetov in mater nastopil uničevalno kakor sodnik z ognjem in bliskom iz nebes, bo kmalu kljub vsej Svoji moči in modrosti postal žrtev njihovega nenasitnega maščevanja! Da, Jud je poklican za velike reči in je lahko angel; toda ni hudiča, ki bi bil lahko slabši od podlega in pokvarjenega Juda!
16 Zato naj se varuje pred Jeruzalemom! Kajti, če pride tja kot ustrežljiv človek, je s pridigarjem Janezom vred izgubljen! Dokler je ta učil in krščeval v naši bližini ob majhnem Jordanu in v majhni Bethabari (puščavi), je bil varen; ko pa se je pred kakšnimi tremi meseci napotil k velikemu Jordanu in v veliko Bethabarsko puščavo, je kaj hitro postal žrtev tempeljskih lopovov, ki so se znali prav zvijačno skriti za Heroda. Herod pa je tudi že dal zasledovati našega Gospoda in Mojstra; če bi se Ga lahko polastil, kdo ve, kaj vse bi se že bilo zgodilo! Toda Gospod tudi na daleč vidi človeška srca in načrte in se jim zna ogniti! Kajti, le kdo je pametnejši in modrejši od Njega?"
17 Reče neki **farizej**: "Ko se jim začne izmikati, to že ni dobro znamenje za Njegovo popolno varnost! Seveda se bo ogibal temu, da bi zbujal pozornost, dokler je le mogoče, in edino to potem opravičuje Njegovo ogibanje; če pa ga je že malce strah, tedaj ne dam veliko na Njegovo varnost! Kajti še predobro vem, kje vse in kako je tempelj razprostrl svoje smrtonosne mreže, da skoraj ne bo mogel odnesti cele kože! Toda On za zdaj najbrž noče zbujati večje pozornosti in zaradi tega se tudi, kolikor se le da ogiba takšnim priložnostim in se bo tako ognil najostrejšemu spopadu, ki bi pretresel nebo in zemljo; z veliko hudobijo ljudi se bo srečal šele tedaj, ko bo mera povsem polna! - Mislim, da toliko razumem Njegov značaj!"
18 Rečeta **esena**: "Tudi midva meniva tako! Kajti pri takšni čisto božanski modrosti in pri takšnem obilju skrite Božje moči bo že vedel, kaj naj stori proti hudobnemu svetu! Če bi midva imela le sto tisočinko Njegove oblasti in modrosti, bi bila v treh letih gospodarja vsega sveta! Zato se ne bojiva Zanj! On bi se moral edino sam prostovoljno izročiti hudobnemu svetu in reči: `Jaz

sem tukaj, izpolnite zdaj na Meni, svojem Stvarniku, mero vaše hudobije, da vas bo toliko prej doletela sodba od zgoraj!' - Toda On kljub temu ne bi ničesar izgubil! Lahko bi pač dopustil hudobnim ljudem, da bi dopolnili svojo mero in prizadejali škodo Njegovemu telesu, ga celo umorili; toda kdo bo lahko kaj prizadejal Njegovemu večno neuničljivemu in vsemogočnemu Duhu? Kot rečeno, sploh ne dvomiva, da bi bil On kaj takega tudi sposoben storiti, toda to bo Njegovim sovražnikom malo koristilo; kajti preden bi se ozrl okrog sebe, bo vstal kot neuničljivi sodnik in jih bo sodil z ognjem in mečem iz nebes! Gorje potem vsem Njegovim sovražnikom in vsem hudičem! Ti bodo šele tedaj nadvse boleče izkusili, kdo je bil Tisti, ki so ga preganjali na vsakem koraku! - Kaj pravite o tem najinem mnenju?"
19 Reko **učenci**: "Aj, le to se Mu naj ne zgodi, čeprav nočemo nepristojno nasprotovati vajinemu mnenju; kajti pri Bogu je vendar mogoče veliko, kar si človek ne more in noče niti misliti, da bi bilo mogoče!"

129. Gospod in oba esena

1 Medtem ko se učenci, farizeji in oba esena to pogovarjajo in Matej zapisuje svojo nalogo, Ebal povabi k mizi tudi učence in zdaj njihove učence, in vsi pridejo še kar veselo razpoloženi v obednico.
2 Tedaj jih (**Jaz**) vprašam, o čem so se v svoji sobi tako živahno pogovarjali.
3 Odgovorita oba **esena**: "Gospod, Ti lahko vprašuješ, ker to, kar smo se zdaj med seboj pogovarjali, je bilo Tvojemu Duhu že od vekomaj bolj jasno kakor sonce sredi belega dne! Toda, lahko si popolnoma prepričan, da o Tebi gotovo nismo govorili nič hudega!"
4 Rečem **Jaz**: "Povsem gotovo in resnično in še posebno, kar sta govorila vidva; kajti tega vama nista navdihnila vajina meso in kri, marveč Božji Duh. Toda kljub temu ne govorita spet kdaj kaj več o tem; kajti ljudje so slepi, neumni in hudobni! - Zdaj pa sedimo k mizi!"
5 Miza je bila dobro obložena; naših osem mornarjev je preživelo svoj čas z ribarjenjem in prineslo Ebalu v hišo veliko najlepših in najboljših rib, on pa jih je zato bogato oskrbel z vinom in kruhom. Ribe so bile zelo dobro pripravljene, in vsi smo jih pojedli z velikim tekom. Oba esena, katerih okus je bil izredno prefinjen, ker so ti Aristotelovi in Epikurjevi učenci zelo veliko dali na kuhinjo, nista mogla dovolj prehvaliti odličnega okusa tega pravega ribjega obeda. Enako je tudi stotnik s svojimi tremi podpoveljniki nadvse hvalil predobre ribe in je z velikim užitkom pojedel nekaj prav velikih kosov, tako da se je nazadnje že začel bati, da mu to ne bi škodovalo.
6 **Jaz** pa sem mu rekel: "Ne boj se, Moj ljubi Julij; kajti v zdravnikovi navzočnosti ti nič ne škodi!"
7 To je dobrega Julija spet razvedrilo; in ta Moj izrek je nato postal pregovor in se je do danes, ko se to zapisuje, ohranil med zdravniki.
8 Ko smo končali z obedom, je **stotnik** vprašal: "Gospod, danes je prečudovit dan! Kako bi bilo, ko bi se popoldne odpravili malo ven, na prosto?"
9 Rečem **Jaz**: "To nameravam tudi sam; toda tokrat se bomo povzpeli na bližnjo goro!"
10 Reče **stotnik**: "Da, nam najbližja gora, ki se imenuje Jutranja glava, v tem jeziku pa, mislim, Juitergli, je obenem tudi ena najvišjih in od vseh strani neznansko strma, pravo, skoraj povsem golo skalovje! Če bi se morda

želeli povzpeti nanjo, ne bomo dosegli vrha preden se bo začelo nočiti; niti zdaleč pa ni mogoče pomisliti, da bi se vrnili. Za nikogar izmed nas najbrž ne bi bilo prijetno, da bi preživeli noč na gori! Kajti na višini naj bi med skalnimi razpokami ob vsakem času naleteli na sneg in led; toda razgled naj bi bil nekaj nepopisno lepega!"
11 Rečem **Jaz**: "Prijatelj, vse to nas ne sme zadržati, da se ne bi povzpeli na Jutranjo glavo; kdor pozna stezo, pride veliko prej gor kot tisti, ki jo mora šele mukoma iskati. Zato se le odpravimo na pot; preden bosta minili dve kratki uri, bomo vsi zgoraj, to se pravi, tisti, ki se želijo z nami povzpeti na goro!"
12 Reče **stotnik**: "Gospod, na Tvojo besedo grem rad celo na konec sveta, kaj šele na to goro; in če nas vodiš Ti, tudi ni mogoče pomisliti na kakšno nevarnost! Prav veselim se tega! Toda nekaj kruha in vina bi pač lahko vzeli s seboj; kajti že vem, da postaneš ob vzpenjanju na tako visoko goro nenavadno lačen in žejen!"
13 Rečem **Jaz**: "O da, to že lahko storite! Toda kaj bomo storili z Mojo najljubšo Jaro? Zanjo bo vzpon na goro vendarle nekoliko prenaporen!"
14 Reče **Jara**: "S Teboj, o Gospod, mi ne more biti nič pretežko; brez Tebe pa tako in tako ne zmoremo nič, jaz pa še najmanj! Le če je Tebi všeč, grem s Teboj ne le na to goro, marveč dobesedno v ogenj, tako kakor sem prva hodila s Teboj tudi po vodi!"
15 Rečem **Jaz**: "Ti zmeraj najdeš v svojem srcu pravi odgovor, ki žari od ljubezni in resnice; zato le pojdi z nami na pot, saj ne bo zate nič pretežko!" - Kdo je bil prej pripravljen za pot kakor naša Jara, in je tudi rekla: "Gospod, če Ti je torej pogodu, sem že pripravljena za odhod!"

130. Čudežni vzpon na goro

1 **Deklica**, oblečena v modro nabrano obleko, noge obute v lahke sandale in glavo pokrito s prav umetelno pletenim slamnikom, je prijela Mojo roko in rekla, ker ji na prvi govor nisem dovolj hitro odgovoril: "Toda Gospod, Ti moje življenje, prosim Te, povej mi vendar, ali sem ti takšna pogodu?"
2 Rečem **Jaz**: "To vendar vidiš, Moja najljubša Jara! Res si Mi nadvse všeč! 0 ko bi Mi bili vsi ljudje tako všeč kakor ti, potem bi že bilo dobro in prav; toda na svetu jih je na tisoče in še toliko tisočkrat tisoč, ki Mi niso tako pogodu kakor ti! Toda to so le posvetni ljudje, ti si pa angel! Vendar zdaj pojdimo; začela se je že zadnja tretjina dneva!"
3 Po teh besedah vstanejo vsi razen hišnih služabnikov in se odpravijo z Menoj na pot. Samoumevno je, daje mala Jara zmeraj hodila ob Moji strani, in prav tako stotnik in Ebal.
4 Ko smo prišli do sten, kjer so se med udrtinami dvigale samo čisto ozke in izredno strme razpoke, je rekel **stotnik**: "Gospod, sami ne bomo mogli splezati na vrh; kajti razpoke so neznansko strme, vlažne ter tu in tam poraščene z vsakršnim trnjem! Če navzgor ne vodijo nobene druge poti, tedaj s svojimi lastnimi močmi niti v desetih dneh ne pridemo na vrh!"
5 Rečem **Jaz**: "Ali si že tako utrujen? A glej, več kakor tretjino poti smo že prehodili!? Ozri se vendar okrog, pa boš gotovo opazil, kako visoko na gori smo že!" - Tedaj se je stotnik ozrl okrog in se prestrašil, ko je opazil, da smo

že na polovici poti, na najbolj strmem delu gore, med samimi skalnatimi stenami navpičnega pobočja.
6 Po nekaj trenutkih boječega začudenja reče **stotnik** z nekoliko prestrašenim glasom: "Ne, naj razume, kdor hoče in more! Prava uganka mi je, kako smo prišli vsi skozi ta prepad. Res da smo se že prav strmo vzpenjali, toda pri tem nisem čutil nobenih posebnih težav! Zdaj pa so nad nami same navpične stene! Vprašam: kako se bomo povzpeli prek njih?"
7 Rečem **Jaz**: "Kaj ne opaziš, da nismo obstali, marveč da hodimo še naprej?!"
8 Reče **stotnik**: "Da, to že vidim! Toda, če pogledam navzgor, ne vidim nobene možnosti za nadaljevanje poti!"
9 Rečem **Jaz**: "Glej, vodnik mora biti dober in izkušen, pa najde ravno pot skozi vse navidezne ovire! Glej, prepad pred nami je že vhod k najvišjemu gorskemu vrhu."
10 Reče **stotnik**: "Le kako je to mogoče? Kako smo mogli tako hitro priti do sem prek vseh teh skoraj popolnoma navpičnih sten? Gotovo nismo niti eno uro na poti in smo najvišjemu vrhu že tako blizu, da potrebujemo samo še nekaj korakov, pa bomo že na vrhu!"
11 Reče vsa vesela **Jara**: "Toda Julij, kako moreš tako vpraševati, ko pa je Gospod Bog naš vodnik?! Sem gor bi nas prav tako lahko dvignil po zraku kakor čez te stene, prek katerih ni še nikoli stopala človeška noga! Če vemo, da imamo tu opraviti z Vsemogočnim, potem je vsako nadaljnje vpraševanje nesmiselno. Lahko se le raztopimo pred Njim od same ljubezni in največjega spoštovanja in se Mu za večno iz vse globine svojega življenja zahvalimo, da nas je imel za vredne te nezaslišane milosti. Toda to, da bi Ga vprašala, kako Njegova vsemogočnost in modrost to zmoreta in kako jima je kaj takega mogoče, se mi zdi oholo! In četudi bi nam hotel to razodeti, je vprašanje, koliko od tega bi razumeli, in če bi potem tudi mi postali vsemogočni?! 0 da, če bi hotel in kolikor bi hotel On, bi lahko tudi mi naredili marsikaj čudežnega; toda proti Njegovi sveti in edino vsemogočni volji gotovo nikoli!"
12 Rečem **Jaz**: "O ti mala modrijanka ti! Kdo bi iskal v tebi toliko najjasnejše svetlobe!? Povem ti, da je na zemlji le malo tebi enakih; vendar ti moram ob vsej Svoji preveliki ljubezni do tebe reči, da moraš v prihodnje veliko bolj varčevati s svojo čisto modrostjo in odpreti usta samo takrat, ko je zares nujno; tu pa ni nujno, ker sem, kakor vidiš, navzoč Jaz sam in tudi znam vsakomur dobro in temeljito odgovoriti na vsako vprašanje!
13 Glej, če naš prijatelj Julij ne bi bil tako zelo moder mož, bi ga ti zdaj prizadela v njegovem srcu; toda on je moder mož, ki je do vsakogar dober in pošten in se zato veseli tvojega otroško modrega poduka. Toda odslej moraš biti zmeraj napram vsakomur, kar se da skromna in šele tako boš Moja resnična nevesta! - Ali si v svojem srcu te Moje besede jasno razumela?"
14 Reče **Jara**, nekoliko otožna: "O da, Gospod, toda bojim se, da me zdaj ne boš imel tako rad kakor prej, in zato je žalostno moje srce!"
15 Rečem **Jaz**: "Skrbi za kaj drugega! Zdaj te imam še veliko, veliko raje kakor prej!"
16 Reče **Jara**: "Toda ali bo dobri stotnik jezen name!?"
17 Reče **stotnik**: "O ne, ti moja resnično nebeška Jara! Le zelo hvaležen sem ti za to, da si mi iz svojega nebeško čistega srca povedala tudi nebeško čisto resnico! 0 Jara, še zelo veliko se bova morala pogovarjati med seboj; kajti še

predobro opažam, da je tvoje čisto srce polno nebeške modrosti, in zato bova še naprej ostala najboljša prijatelja!"
18 Rečem **Jaz**: "No, Moja najljubša Jara, si zdaj zadovoljna s tem odgovorom?"
19 Reče **Jara**: "O da, zdaj že; toda odslej se bom morala zelo obvladovati! Kajti prevelika zgovornost je bila včasih res moja nekoliko slaba stran; toda odslej naj ne bo več - kajti Tvoje besede so mi nadvse svete!"
20 Rečem **Jaz**: "Dobro torej, naredimo zdaj še teh nekaj korakov in stopimo tako na najvišji vrh gore!"

131. Na vrhu gore Jutranja glava

1 Po nekaj korakih smo že bili na najvišjem vrhu, ki pa je bil videti zelo razpokan, razbrazdan in razpadel in je komaj omogočal stojišče tridesetim ljudem brez vrtoglavice.
2 To ni bilo všeč našemu **stotniku** in je rekel: "Razgled je sicer nepopisno veličasten; toda slaba, zelo neravna gorska planota, ki jo z vseh strani obdajajo prepadi, mi zelo greni čudoviti užitek!"
3 Rečem **Jaz**: "Prijatelj, sedi, ko te napade vrtoglavica in tudi drugi storite enako! Jaz pa bom še naprej stal."
4 Reče **stotnik**: "Dobro bi že bilo sesti, toda le kam? Resnično, razgled je čudovit; vidimo vso Galilejo in velik del Judeje, vidimo tudi v deželo Samarijanov; toda neprijazna višina in strah pred morebitnim padcem mi strašansko grenita to veliko osvežitev! Vem, da se mi ne more nič zgoditi, pa se kljub temu bojim! Le zakaj?"
5 Rečem **Jaz**: "Vzrok tvojega strahu je v tem, ker ne razumeš, da zdaj ne moreš pasti. Poglej si Mojo ljubo Jaro, ki skače okrog živahno kakor gams, medtem ko njeni bratje in sestre in celo Moj Ebal stojijo tam bledi od strahu, in vendar je še ni požrl prepad, ker trdno veruje, da se ji v Moji navzočnosti ne more nič zgoditi. Verujte vsi enako trdno in boste prav tako živahni !"
6 Reče **stotnik**, ki se mu je pod desno nogo premaknil kamen, na katerega je bil pravkar stopil: "Orel, ki ga varujejo pred padcem njegove peruti, bi tu sicer lahko dobil trdno vero, toda človek kot jaz, ki se mu pod nogami vsak trenutek premakne kakšen kos skale, pa pri najboljši volji ne more doseči Jarine trdne vere! Samo en Jarin gamsji skok naj bi poskusil na tem, komaj za dve dolžini moža širokem in največ petdeset dolžin moža dolgem visokem gorskem grebenu, pa bi že ležal nekje spodaj raztreščen na drobne koščke! O, ko bi le že bil spet spodaj !"
7 Tedaj skoči **Jara** k stotniku in reče: "Toda prosim te, ljubi Julij, ne bodi no tako boječ! Saj se ti vendar ne more ničesar zgoditi! Gospod nas je pripeljal sem gor prek najbolj strmih sten, pravzaprav smo se samo lebdeč dvigali po zraku ob stenah; kajti takšne poti ni še nikoli prehodil nihče, in ali se je komu kaj zgodilo pri nezaslišanem vzponu na tega na vse strani golega in navpičnega skalnega velikana? Če pa smo se tako srečno povzpeli prek najnevarnejših mest, kako naj bi se vendar tukaj začeli nenadoma bati, kakor da bi bilo zares mogoče, da bi lahko kje strmoglavili navzdol? Pojdi no, moj ljubi Julij, in bodi meni na ljubo malo vedrejši! Kajti tako preplašenega in žalostnega obraza ne morem gledati !"

8 Tedaj hoče mala prijeti stotnika za roko in ga malo popeljati naokrog; toda **stotnik** glasno zakriči: "Nazaj! Zmeraj tri korake od mene, ti mala čarovnica! Prej ni veliko manjkalo, da bi me s svojim objestnim skokom pahnila prek sten! 0 poznam te, sicer si redko dobra, ljubka in celo modra deklica, da malo takih; toda včasih te popade prav favnovska objestnost, in zato ti rečem: Le tri korake od mene! Sicer te imam zelo rad; toda tu na tej višini za najmanj dva tisoč mož moraš zmeraj ostati tri korake od mene! Vse si prav in modro povedala; toda jaz ne morem nič proti svoji vrtoglavici na takšnih višinah. Vem in verjamem, da se vsem nam ne bo nič zgodilo; toda ne glede na vse to se vseeno ne morem ubraniti nadležne vrtoglavice, ti pa se zaradi tega ne smeš šaliti z menoj!"
9 Reče **Jara**: "Ah, kaj ti pride na misel? Le kako sploh moreš domnevati, da bi se lahko šalila s teboj!? Glej, trdno sem prepričana, da se niti meni niti tebi tukaj ne more nič zgoditi, in sem skočila k tebi, najbolj bojazljivemu samo zato, da bi te čimbolj opogumila! Kako moreš biti zaradi tega tako zelo jezen name in me zmerjati s čarovnico? Glej, najljubši Julij, to tudi ni bilo lepo od tebe!"
10 Tedaj stopijo **mali** solze v oči. - Ko **stotnik** to opazi, obžaluje, da je tako trdo nahrulil Jaro, in reče: "No, no, le pomiri se! Spodaj se bova že spet sprehajala po lepih tratah; toda tu je prostor za to nekoliko preozek, in zoper svojo nadležno vrtoglavico, kot rečeno, ne morem nič!"
11 Reče **Jara**: "Tudi vrtoglavica je bolezen! Zdravnik vseh zdravnikov je tu; On, ki Mu je bilo mogoče toliko sto bolnikov ozdraviti njihovih bolezni, te bo gotovo lahko rešil tudi tvoje vrtoglavice! Prosi Ga za to, ozdravil te bo!"
12 Reče **stotnik**: "Glej, moja ljuba Jara, to ti je uspelo bolje kakor kar koli prej! Ta skok je bil boljši od tvojega prejšnjega, ko bi me skoraj pahnila prek sten! In glej, ta tvoj nasvet bom tudi pri priči izpolnil!"
13 Tedaj se je **stotnik** proseče obrnil Name in rekel: "Gospod, reši me mojega strahu in moje vrtoglavice!"
14 Rečem **Jaz** Ebalu: "Daj sem kupo vina!"
15 Ebal Mi je takoj podal majhen meh in kupo.
16 **Jaz** sem napolnil kupo in jo dal stotniku z besedami: "Na, vzemi in pij, in s tvojo vrtoglavico bo bolje!"
17 Stotnik je takoj vzel kupo in pil iz nje. Ko je kupo izpraznil, sta strah in vsa vrtoglavica pri priči izginila, tako da je postal ves vesel in se je dal Jari voditi na vse strani gore in se je lahko povsem mirno razgledoval prek najbolj strmih sten.
18 Ko so vsi drugi opazili, kaj se je stotniku zgodilo, so Me prosili, naj tudi njih rešim nadležnega strahu. In vsem sem dal piti vina, in nenadoma je na višini postalo tako živahno, kakor da bi bili na sprehajališču.
19 En del je opazoval prostrane pokrajine, drugi del je celo prepeval psalme, tretji je gledal prek sten in iskal kraj, od koder bi se bilo mogoče vrniti. Ker pa takšnega kraja niso mogli odkriti in je sonce začelo počasi že zahajati, so prišli posebno **učenci** in rekli: "Gospod, še pol ure in sonce bo zašlo; kaj bomo potem na tej višini?"
20 Rečem **Jaz**: "Glede tega vam ni treba skrbeti! Kdor veruje, bo nocojšnjo noč na tej višini videl sijati Božje veličastje. Ostali bomo tu!"
21 Ko so učenci to slišali, so utihnili in si poiskali varne prostore za počitek.

22 Prišel pa je tudi stotnik in Me vprašal, ali se bomo kmalu vrnili, ko se sonce bliža zatonu.
23 Jaz pa sem mu odgovoril enako kakor učencem, in tudi on je bil s tem zadovoljen, ter sedel na trdno in precej ravno skalo.
24 Samo **Jara** je rekla, ko se je sonce ravno začelo dotikati obzorja: "Gospod, Ti moja ljubezen, saj se vendar ne bomo že vrnili domov s te, tako ljubke višine? Tako rada bi od tod videla sončni vzhod!"
25 Rečem **Jaz**: "Tu bomo ostali čez noč in se borno šele zjutraj na sabat vrnili domov; ponoči pa boš tako kot vsi drugi videla sijati Božje veličastje!"
26 To je malo tako očaralo, da seje zgrudila k Mojim nogam in padla v neke vrste nezavest, vendar ne za dolgo.

132. 0 bistvu strahu

1 Ko je sonce zašlo, je začel s polnočne strani pihati zelo hladen in močan veter, tako da so se vsi začeli znova bati, in stotnik je rekel: "No, če se bo ta veter kar naprej tako krepil, potem nas bo nazadnje vendarle odpihnil v prepade; tudi njegov hlad ni ravno prijeten."
2 Rečem **Jaz**: "Naj veter veje, kajti zdaj je njegov čas! Pri tem pa misli, da ni kos Njemu, ki ga je po Svoji volji ustvaril in ga ohranja in mu dovoli pihati, kadar On hoče!"
3 Stotnik je bil s povedanim zadovoljen, legel pa je kljub temu kar se da trdno na tla in drugi so mu sledili.
4 Samo **Jara** je še naprej ostala pri Meni in rekla: "Toda Gospod, le zakaj se ti ljudje tako bojijo, ko so bili vendar že po mnogih znamenjih poučeni, da si Ti tudi Gospod vseh elementov!? Posebno me to čudi pri Tvojih lastnih učencih! Ah, nekaj drugega bi bilo, če ne bi bilo tu Tebe; toda ker si tu Ti, se mi zdi to zelo čudno! - Gospod, če hočeš, mi povej, od kod ta pojav!"
5 Rečem **Jaz**: "Glej, to povzroča še ne povsem odstranjen stari svet v njihovi notranjosti! Če bi bil ta tako kakor pri tebi iz njih že povsem odstranjen, potem tako kakor ti ne bi čutili nobenega strahu in ga tudi ne bi mogli čutiti, ker je duh dovolj močan, da si podvrže vso naravo.
6 Glej, stojimo na vrhu gore, na katero še nikoli ni stopil noben človek! Kajti, kakor vidiš, so skalne stene na vseh straneh tako strme, da prek njih naravno ni mogoče splezati niti navzgor niti navzdol; videla si, kako je, potem ko smo z naravno močjo preplezali polovico gore, postalo povsem nemogoče, da bi se po navpičnih stenah povzpeli navzgor. Stotnik in vsi drugi so vprašali: `Kaj zdaj?' - Jaz pa sem se s teboj vzpenjal naprej prek sten, in vsi so nama sledili in se niso niti najmanj utrudili.- Le kako je bilo to mogoče?
7 Glej, to je omogočil duh v človeku! Jaz sem za ta čas obudil duhove v človeku in ti so prinesli svoje mesene lupine semkaj na to višino. Ker pa njihovi duhovi še niso vajeni česa takega, so se odpravili, ko sem jih samo malo izpustil, spet v svoja telesa k počitku in duša telesa se je napolnila s strahom. Če pa bi njihov duh v njihovih srcih ostal popolnoma buden, ne bi občutili nobenega strahu; kajti duh sam bi dušo napolnil z najsijajnejšim zaupanjem in jim položil v srce živo prepričanje, da mu mora biti podložna vsa narava! Ker pa se to zaradi starega sveta, čigar del njihove duše še zmeraj vsebujejo, ni moglo zgoditi trajno, spreletava njihove duše tudi še zmeraj nekaj posvetnega strahu, ki ga doživljaš tukaj pri njih.

8 Človekova duša se vživlja ali po napačni smeri v svoje meso ali po pravi smeri v svojega duha, ki je zmeraj eno z Bogom, kakor je sončna svetloba eno s soncem. Če se torej duša vživlja v svoje meso, ki je samo v sebi mrtvo in samo za določen čas, če telesu ni povzročena kakšna škoda, prejema življenje iz duše, tedaj postane duša v vsem eno s svojim mesom.
9 Če pa se duša čedalje bolj vživlja v svoje meso, tako da postane nazadnje sama meso, tedaj jo prevzame občutek uničenja, to pa je lastnost mesa; in ta občutek je potem strah, ki človeka nazadnje naredi nesposobnega in nemočnega za vse stvari!
10 Povsem drugače pa je s človekom, katerega duša se je po pravi smeri že od najzgodnejšega otroštva vživela v svojega duha! Tedaj duša nikoli ne vidi pred seboj nobenega mogočega uničenja! Njen občutek je enak njenemu večno neuničljivemu duhu; smrti ne more več niti videti niti občutiti, ker je eno s svojim večno živim duhom, ki je gospodar vsega vidnega naravnega sveta. In lahko razumljiva posledica za človeka, ki živi še v mesu, je, da mu je tuj vsak strah; kajti kjer ni smrti, tam tik ni strahu!
11 Zato naj ljudje tudi zmeraj kar se da malo skrbijo za posvetne stvari, marveč edino za to, da postane njihova duša eno z duhom, ne pa z mesom! Kaj namreč koristi človeku, če bi za svoje meso pridobil ves svet, pa bi to kar najbolj škodovalo njegovi duši? Kajti tudi ves ta svet, ki ga v precejšnjem obsegu gledamo v vsej njegovi bežni krasoti, enaki milnim mehurčkom, bo preminil, in prav tako ob svojem času tudi vse nebo s svojimi zvezdami; toda duh bo ostal večno, tako kakor vsaka od Mojih besed.
12 Toda ljudem, ki so se prav trdno vživeli v svet, je neizrecno težko pomagati; kajti ti vidijo in stavijo svoje življenje v prazne stvari sveta, neprenehoma živijo v stalnem strahu in so nazadnje po duhovni poti popolnoma nedostopni! Če pa se jim približamo po naravni ali posvetni poti, jim s tem ne le nič ne koristimo, marveč še pospešujemo njihovo sodbo in s tem smrt njihove duše!
13 Kdor hoče potem rešiti svojo dušo iz posvetnega človeka, mora uporabiti veliko moč in se mora začeti v vseh posvetnih stvareh kar se da zatajevati. Če dela to zelo prizadevno in vneto, se bo rešil in vstopil v življenje; če pa tega ne stori, se mu tudi po nobeni drugi poti ne da pomagati, razen z velikim posvetnim trpljenjem s strani sveta, da se nauči zaničevati svet in njegove krasote, se obrne k Bogu in tako začne v sebi iskati Njegovega Duha in se čedalje bolj združevati z Njim. Povem ti: Blaženost sveta je smrt duše! - Povej Mi, Moja najljubša Jara, ali si razumela vse to?"

133. Kristus, Srednik med nebesi in zemljo

1 Reče **Jara**: "O Gospod, Ti moja ljubezen, Ti moje življenje! Po Tvoji milosti v sebi sem razumela vse to; toda žalostno je, da ljudje tega ne morejo ali nočejo spoznati in razumeti! Oh, tako bo nekoč žal veliko mrtvih duš! 0 Gospod, stori vendar, da bodo ljudje mogli sprejeti to sveto resnico in se nato ravnati po njej; sicer mi bo kmalu postalo zelo dolgočasno živeti na tem svetu med tolikimi mrtvimi!"
2 Rečem **Jaz**: "Bodi brez skrbi; zato sem vendar prišel Jaz sam na ta svet! Doslej je manjkalo uhojenih poti in nebesa so bila ločena od zemlje; zdaj pa bo utrta ravna in trdna pot, in nebesa bodo povezana z zemljo, zato da bo

vsak lahko hodil po uhojeni poti in po njej dosegel bližnja nebesa. Vendar noben človek ne sme biti niti najmanj moten v svobodi svoje volje!
3 Odslej bo vsak, ki bo le trdno hotel, lahko dosegel nebesa, to doslej ni bilo mogoče, saj je bil med zemljo in nebesi prevelik prepad.
4 Gorje pa tudi zdaj vsem, ki bodo slišali blagovest in se kljub temu ne bodo ravnali po njej! Ti bodo odslej na slabšem kakor predniki, ki so pogosto hoteli, pa niso mogli! - Razumeš to?"
5 Reče **Jara**: "Gospod, vse sem razumela! Možnost je dobra, toda človekova svobodna volja! Svet vidijo in okušajo, toda nebes pa vendarle ne vidijo in ne okušajo; in tako bo, da mnogi ne bodo hoteli hoditi po uhojeni poti, in potem bo z njimi huje kakor doslej! Povem Ti, o Gospod, malo jih bo hodilo po utrti poti do nebes; kajti najtežje za človeka je samozatajevanje!"
6 Rečem **Jaz**: "Ne skrbi, ustanove za poboljšanje bodo zelo razširjene od tod do onstranstva! - Najina družba pa je z najinim stotnikom vred zaspala; kaj bova storila zdaj?"
7 "Gospod", reče **Jara**, "to boš pa že Ti najbolje vedel!"
8 Rečem **Jaz**: "Da, prav imaš! Zato sem jih tudi pustil zaspati, v sanjah naj gledajo to, kar boš ti videla v resničnosti. Glej, kmalu boš videla nebesa odprta in vsi angeli nama bodo služili! Jutri bo ta gora dobila proti vzhodu položno strmino in mi vsi bomo lahko po novi naravni poti odšli od tod proti Genezaretu. Zato zdaj dobro pazi na prizor, ki bo potekal pred tvojimi očmi!"
9 Po teh Mojih besedah je **Jara** povzdignila oči kvišku in nekaj časa gledala v jasno zvezdnato nebo. Ko se po daljšem gledanju še vendarle ni nič pokazalo, Mi je rekla s posebno ljubkim glasom: "Gospod, Ti moje življenje, Ti moja ljubezen, še zmeraj se noče nič pokazati! Le kaj bo videti, da bom lahko ob kakšni prikazni, ki se bo pojavila tu ali tam, vedela, ali sodi med tiste, ki si jih Ti napovedal?"
10 Rečem **Jaz**: "Moja najljubša Jara, veliko bolj moraš gledati z očmi svojega srca kakor z očmi svoje glave, tako se ti bodo kmalu začele prikazovati čudežne reči v najčudovitejši svetlobi! Samo enkrat poskusi, pa se boš takoj prepričala, da imam Jaz zmeraj prav in govorim polno resnico!"
11 Na te Moje poučne besede dvigne Jara bolj svojo čud kakor svoje oči kvišku, in glej, takoj se odprejo vsa nebesa, in brezštevilne trume **Božjih angelov** plavajo v najčudovitejšem sijaju dol na zemljo in pojo: "Rosite nebesa vso milost pravičnim na tej zemlji! Kajti svet je Tisti, ki stopa po njej v zveličanje vseh, ki so padli, še preden je žarelo sonce v Božji milostni svetlobi v globoki neskončnosti!
12 On sprejema človeške otroke, ki jih je spočel Satan in jih naredi za otroke Svoje ljubezni!
13 Zato vsa čast in vsa slava edino Njemu; kajti vse, kar stori, je prav storjeno, in njegov red je ljubezen, združena z najvišjo modrostjo. Zato je edino On svet, presvet, in pred Njegovim imenom se mora upogniti vsako koleno v nebesih, na zemlji in pod zemljo. Amen."

134. Dvig Galilejskega morja

1 Ko **Jara** zasliši to petje, očarana reče: "Gospod, tu je res težko razlikovati, kaj je lepše in čudovitejše, ali petje, besede, ali prečudovita svetloba tisočerih barv, ali čudežno lepe postave teh brezštevilnih eteričnih pevcev! Ah, šele

zdaj si lahko predstavljam, kaj so pravzaprav Božja nebesa! Oh, zdaj bi rada pri priči umrla in potem prešla k tem najlepšim pevcem! Toda povej mi, prosim, če Ti je, o Gospod, pogodu, kdo in kaj so vendar ti čudoviti pevci! So resnično to, kar se zdi, da so, ali so samo bitja, ki si jih Ti na novo ustvaril samo za ta trenutek?"
2 Rečem **Jaz**: "To so angeli in so bili ustvarjeni neskončno prej, preden se je pojavila kje kakšna koli sled materialnega stvarstva. Pokliči samo enega, in prepričala se boš, da je tudi on takšno nadvse popolno in resnično bitje, kakor vsi njemu podobni! Jaz pa moram še pripomniti, da, kakor lahki in eterični so tudi videti, ima vendarle vsak izmed njih tako veliko moč in oblast, da bi lahko najmanjši in najslabotnejši izmed njih v trenutku uničil vso zemljo, tako da ne bi od nje ostal niti najmanjši prašek! Ker zdaj to veš, pokliči enega od njih in ga nekoliko preskusi!"
3 Reče **Jara**: "Gospod, tega si pač ne upam; kajti, kakor so tudi nedoumljivo lepi, se jih vendarle malo bojim."
4 Rečem **Jaz**: "Toda dete, ali ti nisem prej razložil, kaj je strah? Glej, zato se zdaj ne smeš bati, sicer bi moral pomisliti, da tudi v tvojem srcu še zmeraj prebiva nekaj posvetnega. Saj si vendar pri Gospodu, pred katerega imenom upogibajo svoje koleno vsa ta bitja; od kod naj bi po- tem prišel tvoj strah?"
5 Reče **Jara**: "To je seveda več kot res; toda tako neslutenega prizora nevajeni pogled mora ubogo, slabotno deklico vendar temeljito pretresti! Toda zdaj se bom že zbrala in videl boš, da se lahko Tvoja Jara tudi ne boji."
6 Na te besede je takoj pomignila najbližjemu **angelu** in ta je v trenutku priletel k njej in jo z najmehkejšim in najnežnejšim glasom vprašal: "Jara, ti čudovita hči mojega Boga, mojega Gospoda od vekomaj, kaj želi tvoje najljubkejše, čisto srce od mene?"
7 Reče **Jara**, nekoliko osupla od sijaja in veličastva nebeškega poslanca: "Da, da, prav imaš, Gospod, ki Ga tukaj vidiš, mi pravi, daje vsak od vas nadvse prečudežno mogočen in jaz bi se rada s poskusom prepričala o tem; toda s čim naj te preskusim, ko ne znam nič drugega kakor to, kar sem šele zdaj v nekaj dneh slišala od Gospoda Jezusa?!"
8 Reče **angel**: "Poslušaj, lepa nebeška cvetlica, v Gospodovem imenu ti bom takoj pomagal iz zadrege! Glej tu spodaj zelo prostrano in globoko Galilejsko morje! Kako bi bilo, če bi ga dvignil iz njegovega prostranega in globokega korita in ga potem pustil lebdeti v zraku v obliki velikega vodnega balona pred tvojimi udi in očmi, recimo za eno uro?"
9 Reče **Jara**: "To bi bilo sicer neznansko čudovito; toda kam naj bi šle medtem ljube ribe, in končno mnoge ladje, ki deloma počivajo v pristaniščih, deloma pa plujejo po jezeru?"
10 Reče **angel**: "To bo moja skrb, da to ne bo škodovalo nobeni ribi niti ladji! Če želiš predlagani preskus, bo naročeno delo v trenutku lebdelo pred teboj!"
11 Reče **Jara**: "Da, če to ne bo škodovalo nobenemu bitju, tedaj to lahko izpelješ!"
12 Reče **angel**: "Ozri se okrog! Morje je prazno in vsa njegova voda do zadnje kapljice lebdi prosto v zraku, dobro vidna tvojim očem!"
13 **Jara** je hotela pogledati v globino, toda s čelom je takoj zadela ob hladno, mokro steno prosto in tesno ob skalni steni lebdečega vodnega balona, katerega premer je znašal skoraj štiri tisoč sežnjev. Ko je to zagledala, je pohlevno vprašala: "Toda kako, za Gospodovo voljo, ti je bilo kaj takega v

tako nedoumljivo kratkem trenutku mogoče? In je morje zdaj resnično povsem brez vode?"
14 Reče **angel**: "Jara, pojdi z menoj in se prepričaj !"
15 Reče **Jara**: "Le kako bo to mogoče?"
16 Reče **angel**: "Če mi je bilo mogoče to težko vodno gmoto v trenutku dvigniti sem gor, mi bo menda vendarle mogoče tudi tebe kar najhitreje prenesti na najgloblje morsko dno in potem prav tako hitro spet nazaj! Toda ti moraš to hoteti, sicer ne morem storiti ničesar; kajti vsi mi spoštujemo iskrico svobode človeške volje bolj kakor vso svojo moč in oblast, ki nam ju je podaril Bog; zato moraš ti najprej hoteti, in jaz bom to storil!"
17 Reče **Jara**: "Dobro, torej, prepričaj me!"
18 V tem trenutku je bila na povsem suhem najglobljem morskem dnu, in angel je pobral s tal najlepšo školjko bisernico in jo dal Jari za spomin in v poduk vsem drugim, ki so telesno sicer še trdno spali, vendar pa so vse to gledali v sanjah.
19 Komaj je Jara spravila školjko v prostorni žep svojega predpasnika, jo je **angel** vprašal: "Ali zdaj verjameš, da je vsa voda tega morja v velikem plavajočem balonu, ki lebdi nad nama, in da je vse njegovo širno korito popolnoma suho?"
20 Reče **Jara**: "Da, da, saj bi ti tudi sicer verjela! Toda zdaj me le spet hitro spravi tja gor h Gospodu; kajti brez Njega bom v naslednjem trenutku umrla!"
21 Komaj je bila izgovorjena zadnja beseda, je ljuba Jara že spet stala pri Meni na vrhu gore; in Jaz sem jo vprašal, kako ji je to všeč in kaj meni o tem.
22 Reče **Jara**: "Gospod, še predobro vem, da so Ti mogoče vse stvari; kako pa more v Tvoji volji in po Tvoji volji biti tudi v angelovi volji tolikšna oblast, tega najbrž ne ve niti angel sam, kaj šele, da bi Ti lahko jaz kakor koli odgovorila! Prečudovito je; toda razumeti tega ne morem!"
23 Rečem **Jaz**: "Popolnoma prav si odgovorila; v svojem srcu pa boš sčasoma že tudi odkrila, kako so Bogu takšne stvari mogoče. - Toda, kako ti je všeč angel?"

135. Jarina ljubezenska preskušnja

1 Reče **Jara**: "On je vsekakor nepopisno lep človek, ker je videti ravno takšen kakor človek; toda ob Tebi, o Gospod, so vsi angeli in nebesa z vso svojo svetlobo in svojo zunanjo lepoto toliko kakor nič! Kajti vsa njihova lepota si vendar edino in le Ti sam! Kljub temu pa ne bi mogla nobenega ljubiti!"
2 Rečem **Jaz**: "Toda sem mar Jaz, kakor Me tukaj vidiš, še lepši od tega angela? Glej, Moje raskave, zdelane roke, Moja od sončne pripeke precej močno porjavela koža in Moja starost vendarle niso prav nič privlačne, nasprotno pa ima ta angel vse, kar le nebesa hočejo in morejo imenovati lepo!"
3 Reče **Jara**: "Gospod, zunanjost mi nič ne pomeni, če ni notranjost povsem enaka Tvojemu srcu; kajti Ti edini si Gospod!"
4 Rečem **Jaz**: "Toda iz angelov sije povsod nezastrto moja ljubezen in Moja modrost, ki Mi je v vsem popolnoma podobna; če pa Me ljubiš samo zaradi Moje ljubezni in sem Jaz vendarle Gospod, ne razumem, zakaj tega prelepega

angela ne moreš ljubiti prav tako kakor Mene, ko se zagotovo sestoji izključno iz Moje ljubezni in modrosti!?"
5 Reče **Jara**: "Gospod, Ti moja ljubezen, Ti moje življenje; iz teh dveh življenjskih elementov so vendar tudi vsi ljudje, in kljub temu jih ne morem ljubiti tako nadvse kakor Tebe! Da, seveda ljubim vse ljudi in reveže še najbolj in svoje slabotne sile zmeraj naprezam kolikor se le da, da bi jim pomagala; toda ljubiti jih, tako kakor Tebe, vendarle ne morem in tako ljubim tudi tega ljubega angela; toda moje srce in moje življenje kljub temu pripadata edino Tebi! Samo če bi Ti, o Gospod, mojo čisto ljubezen do Tebe trdo zavrnil, bi seveda postala zelo žalostna, toda mislila bi si: On, Najčistejši, Najsvetejši moje morda še veliko preveč nečiste ljubezni ni mogel imeti za Sebe vredno in jo je zaradi tega zavrnil !"
6 Po teh besedah začne mala jokati in tiho hlipajoč reče: "In tako tudi je! S svojo ljubeznijo sem si drznila predaleč in v svoji preproščini nisem pomislila, kdo je Tisti, ki je tako silno prevzel moje srce; zato Tvoja presveta ljubezen čisto nežno zavrača mojo še veliko preveč ne-sveto ljubezen in mi daje angela, ki mora prej očistiti moje srce in posvetiti mojo ljubezen. Seveda me to močno boli; toda, saj vendar vem, da si Ti edini Gospod, in tako bom tudi pretrpela vse, kar mi boš naložil."
7 Rečem **Jaz**: "O ti Moja ljuba, kakšne prazne očitke delaš svoji ljubezni! Kdor Me ne ljubi tako kakor ti in ljubi kar koli na svetu bolj od Mene, ta pač ni vreden Moje ljubezni; toda ti, katere srca vsi nebeški angeli ne morejo odvrniti od Mene, ljubiš Mene, svojega Boga in Gospoda, vendar prav tako kakor nebeški angeli in si zaradi tega že zdavnaj sama najlepši angel, v katerega sem Jaz sam nadvse zaljubljen! Pridi na Moje srce in si zajemi iz njega najpopolnejše nadomestilo za to majhno preskušnjo!"
8 Po teh besedah je mala spet popolnoma ozdravljena in se privije kar se da tesno k Meni.
9 Tedaj spregovori **angel**: "O blaženost vseh blaženosti! Kaj so vsa nebesa v primerjavi s pogledom na tolikšno ljubezen?! Mi popolni duhovi smo bili sicer deležni že tako neskončno veliko blaženosti, da njihovega števila ne bi zmogel izreči noben jezik; toda vse te užite neštete slasti kljub temu niso niti rosa v primerjavi s tem, ko Ti, o najsvetejši Oče, vzameš Svoje dete v naročje in ga z vidno največjo ljubeznijo priviješ na Svoje najsvetejše srce! Oh, kako neizrečeno slast mora zdaj občutiti to Tvoje dete!?"
10 Rečem **Jaz**: "Da, slast je prevelika za dete, toda tudi Zame; vendar jo boste uživali tudi vi, ko bo dopolnjeno in se boste vsi nasitili pri mizi Mojih otrok! Zdaj pa vrni vodo nazaj v njeno strugo! Potem ti bo to Moje dete naročilo drugo delo."
11 Z usti se **obrnem** k Jarini glavici, omamljeni od ugodja: "Kajne, Moja Jara, saj Mi boš pomagala mojim angelom naložiti še kakšno delo?!"
12 Reče **mala** z nadvse ljubečim in otroško nedolžnim, nežnim glasom: "O da, Tebi na ljubo storim vendar vse nadvse rada! Samo reci - in Tebi na ljubo se vržem v vsak ogenj, tudi prek sten te gore v morje, ki je že spet spodaj"
13 Rečem **Jaz**: "In kljub temu te noben zemeljski ogenj ne bi mogel več opeči in uničiti, ker si že sama postala polna najmočnejšega in najsilnejšega ognja! Tudi kamenje in voda ti ne bi mogla več škodovati; kajti tvoj značaj v Mojem redu je trdnejši kakor diamant, in tvoja čud nežnejša od vsega nebeškega vodovja! Skratka, ti si Mi že tako povsem prirasla k srcu in zato ti dajem

svobodo, da lahko angelom naročiš, naj nekaj naredijo in ti bodo to izpolnili, kakor da bi jim Jaz sam zapovedal. Izmisli si torej kako delo in povej angelu, ki že z velikim hrepenenjem čaka, da bi prejel naročilo tvojega srca, kaj hočeš, in v trenutku se bo vse zgodilo!"
14 Reče **Jara**: "Moj ljubi poslanec iz nebes, če se lahko zgodi brez škode, stori v Gospodovem imenu, da bo ta gora, na katero se je po naravni poti pretežko povzpeti, dobila lahko in nenevarno pot za vzpon in spust, tudi proti morju, kjer je sicer dostopna samo pticam!"
15 **Angel** se samo nadvse ljubko prikloni pred malo Jaro in reče: "O ti čudovita zapovednica v Gospodovem imenu! Le ozri se na vse strani gore in gotovo boš zadovoljna z mano! Glej, v svojem ravnanju smo včasih tudi počasni; toda, če je treba tudi hitrejši kot blisk!"

136. Oblast angelov. Obisk zvezde

1 Nato popelje angel Jaro na vse strani, in ta se prepriča, da se gora sicer ni nič znižala, in je kljub temu od vseh strani zlahka dostopna, še posebno pa na strani, obrnjeni k morju, kjer se prav položno spušča.
2 Ko se je **Jara** prepričala o vsem tem, je rekla: "Stvar je tako čudežna, da začenjam dvomiti v svoje čute in se mi zdi, da mogoče pa le spim in sanjam! Povej mi vendar nekoliko o tem, kako si to storil! Prej si dvignil celo morje in si ga kot lebdečo kapljo držal v zraku, zdaj pa si naredil strmo goro dostopno z vseh strani, in vse to v najkrajšem trenutku! Kako, kako si to storil? Svojega prostora sploh nisi zapustil in kljub temu je bilo vse to opravljeno! - Ah, to je vendar preveč zame, ubogega zemeljskega črvička!"
3 Reče **angel**: "Tega zdaj seveda še ne moreš razumeti; toda kmalu bo prišel čas, ko ti bo vse to postalo kristalno jasno. Toliko pa zdaj lahko vendarle povem, da mi angeli ničesar ne zmoremo storiti sami od sebe, marveč vse po edini, vsemogočni volji Gospoda, ki Ga tako zelo ljubiš.
4 Glej, ves svet in vsa nebesa niso nič drugega kakor Božje misli in ideje, ki jih ohranja Njegova vsemogočna, neomajno trdna volja; če On prekliče Svojo idejo in izniči Svoje misli, že v istem trenutku izgine vidno bitje; če pa si Gospod izmisli novo misel in jo obdrži. s Svojo vsemogočno voljo, je bitje že vsakomur vidno navzoče!"
5 Vpraša **Jara**: "Da, ampak kaj poleg tega potem vi še počnete?"
6 Reče **angel**: "Mi smo zgolj sprejemniki Božje volje in zatem njeni prenašalci! Glej, mi smo tako rekoč peruti Božje volje in smo torej pravzaprav Božja volja sama, in dovolj je naša še tako tiha misel, če jo povežemo z močjo Božje volje - tedaj je delo tudi že opravljeno in zato smo tako hitri v svojem ravnanju!
7 Vidiš tisto svetlo zvezdo na vzhodu? Glej, če bi od tod do nje vodila utrta pot, resnično, zemlja nima toliko najmanjših zrnc peska, kolikor let bi potreboval ptič, da bi jo dosegel, kaj šele človek, četudi bi zelo hitro tekel; in glej, jaz pa lahko, v trenutku pridem tja in se znova vrnem! Ti moje odsotnosti ne boš niti opazila, jaz pa bom kljub temu že tam in spet nazaj! - Mi verjameš?"
8 Reče **Jara**: "Zakaj ti ne bi verjela tega? Seveda pa ne more biti govora o kakšnem prepričanju z moje strani; kajti tja ne morem in tudi nočem odpotovati s teboj tako, kakor prej dol na morsko dno!"

9 Govori **angel**: "Zakaj pa ne? Mar niso pri Bogu mogoče vse stvari? Če je Gospodu to pogodu, je meni vseeno! Da se tebi ne bo nič zgodilo, za to jamčim jaz in vsi ti brezštevilni angeli, ki jih bleščeče vidiš od vseh strani !"
10 **Jara** Mi reče: "Gospod, je to res mogoče?"
11 Rečem **Jaz**: "V roki tega angela, da! Če hočeš, se mu lahko izročiš, in v nekaj trenutkih boš spet povsem čila in zdrava pri Meni; vzemi pa si tudi od tam s seboj spominek!"
12 Po teh besedah se je Jara izročila angelu in rekla: "Glej, pogumna sem; če zmoreš, me ponesi tja!"
13 Tedaj je angel dvignil Jaro z zemlje, jo prav prisrčno pritisnil na svoje prsi in izginil.- Po desetih sekundah se je spet vrnil z Jaro; ta je imela v svojem predpasniku kamen, ki se je na prostem tako bleščal, kakor sije zvezda jutranjica v svoji najlepši svetlobi.
14 Ko si je **Jara** nekoliko opomogla od začudenja, Me je vprašala: "O Gospod, ali so vse te neštete zvezde to, kar je tista zvezda, ki sem si jo zdaj ogledala sama s svojimi telesnimi očmi ali z očmi srca? Saj to je vendar neznanski svet! Ta svet tukaj se mi zdi v primerjavi z onim majhen, kakor polževa hišica v primerjavi s to goro! Ljudje, povsem popolni ljudje, ki prebivajo v neizrekljivo velikih, pri tem pa nadvse čudovito zgrajenih templjih, obstajajo tudi na tistem prevelikem, čudovitem svetu; toda ti ljudje so tako veliki, da bi vsaj za trikrat presegali to goro, če bi stali spodaj ob jezeru. In tako je v tistem čudežnem svetu vse več milijon krat večje, toda tudi resnično prav vse tolikokrat večje kakor tukaj!
15 Stala sva na nadvse visoki gori in videla na vse strani brezmejno ravnino, ki je ni hotelo biti konca. Ta je bila na vse strani prepredena z najčudovitejšimi tokovi, katerih valovi so se poigravali v zmeraj menjajočih se najbolj živih mavričnih barvah; tla pa so bila obdelana in ograjena z najčudovitejšimi vrtovi in templji. V naslednjem trenutku sva že bila spodaj pri templjih in tam sva videla velikane in njihova še veliko večja stanovanja. S precejšnje oddaljenosti so videti ti ljudje prav čudoviti; od blizu pa kakor premikajoče se gore! Da, jaz bi že morala pristaviti prav dolgo lestev, če bi hotela splezati samo na mezinec kakšnega tamkajšnjega človeka!
16 Skratka, vse svoje življenje bi Ti lahko nenehno pripovedovala, kaj sem videla tam v le nekaj trenutkih; toda to bi pomenilo, da bi čas, ki si ga Ti, o Gospod določil za kaj boljšega, preklepetala z nekoristnimi stvarmi! Samo to bi pa še rada zvedela od Tebe, ali so tudi vse te neštete zvezde prav takšni svetovi, kakor tisti, ki sem ga videla!"
17 Rečem **Jaz**: "Da, dete Moje in to še veliko večji in veliko bolj čudoviti! Toda ali zdaj res trdno verjameš, da si bila v teh kratkih trenutkih s telesom in dušo na tisti zvezdi? Povej Mi to!"
18 Reče **Jara**: "Gospod, Ti moja ljubezen, Ti moje življenje, na poti tja sva naredila štiri kratke postanke. In do četrtega postanka se je zvezda, ki jo še zdaj prav dobro vidim, še naprej kazala kot zvezda; toda pri četrtem postanku je postala tako velika kakor naše sonce podnevi. Od tam je trajalo le še hipec, in že sva bila na tistem čudovitem svetu. Z gore, na katere vrhu sva se najprej znašla, sem po angelovem nasvetu pobrala s tal kamenček - to je ta sijoča kepica - in ga vzela s seboj kot dokaz, da sem resnično bila tam. Več ti v dokaz, da sem resnično bila tam, ne morem povedati."

137. Notranji način opazovanja stvarstva

1 Rečem **Jaz**: "To je popolnoma dovolj! Toda Jaz ti bom zdaj pokazal neko drugo možnost, kako lahko človek, ki je v svojem srcu popoln, obiskuje zvezde, ne da bi se kakor koli oddaljil od te zemlje; seveda pa tedaj ni mogoče tako zlahka prenesti bleščečega kamenčka semkaj kot dokaz! - No, si si zapomnila zvezdo, ki si jo obiskala?"
2 Reče **Jara**: "Da, Gospod!"
3 Rečem **Jaz**: "No, tedaj si jo prav živo predstavljaj v svojem srcu, s svojimi očmi nekaj časa nepremično glej vanjo in Mi povej, kakšna se ti bo pokazala po nekaj trenutkih!"
4 **Jara** to takoj stori in čez nekaj trenutkov reče: "Gospod, Gospod, Ti moj Bog, Ti moja ljubezen, zdaj jo vidim kot ob mojem poletu tja pri četrtem postanku. Postaja zmeraj večja in njeno svetlobo še komaj prenašam! Ah, to je strašansko močna svetloba; toda na srečo ne povzroča bolečine očem! 0, o, zdaj je vse obzorje eno samo strašansko, neznansko mogočno valujoče morje svetlobe! 0 Bog, o Bog, kako velika in čudovita so Tvoja dela in Ti hodiš v mesu kot preprost, povsem nezahteven človek med človeškimi črvi te zemlje!
5 0, o, o! Zdaj sem znova na isti gori in vidim naokrog isto pokrajino polno krasot nad krasotami! Spet vidim iste templje, iste ljudi in njihove lepe vrtove; vidim tudi zelo lepe cvetlice. Toda najmanjša od njih je večja kot hiša na tej zemlji; te si pač ne bi mogla utrgati za spomin! Ah, zdaj pa vidim tudi vsakovrstne živali in najčudovitejše ptice; toda tudi one so tako strahotno velike! Na ogromnih drevesih pa visijo nenavadno veliki sadeži in pri tem tudi vidim, kako nekaj ljudi v vrtu sega po njih in si jih celo potiska v usta! No, no, takšne hruške, ali kakšen sadež že to je, bi pač imelo tisoč ljudi na tej zemlji za vse leto več kot dovolj !"
6 Rečem **Jaz**: "Zdaj pa pazi, prišla boš do nekakšnega mesta tega sveta; povej Mi, kako ti je to všeč!"
7 **Jara** kmalu nato sklene roke nad glavo in od zanosa zakriči: "Toda za voljo Tvojega najsvetejšega imena, to je vendar veličastje, o kakršnem še nikoli nobeno človeško srce ni moglo niti sanjati! 0, to je nepopisno! Kakšni templji! Kakšna stebrišča, kakšne kupole! Ne, kakšno razkošje, veličina in krasota! Gospod, prosim Te, vodi me nazaj; kajti tolikšna, neizrekljiva krasota bi me ubila!"
8 Rečem **Jaz**: "No, tedaj zapri oči in misli Name in na Zemljo, pa bo spet vse dobro!" - Jara stori to in že ugleda svojo zvezdo kot zvezdo pred seboj.
9 Ko se je spet nekoliko zbrala, me (**Jara**) takoj vpraša: "Gospod, ali mi je angel morda pokazal tisto zvezdo tudi na tak način kot zdaj Ti? Zdaj sem jo videla veliko bolj natančno kot prej, čeprav sem bila tako rekoč le duhovno tam. Če me le ni ljubi, dobri angel samo na videz malo oddaljil od tod in mi potem pokazal zvezdo tudi tako!?"
10 Rečem **Jaz**: "Ne, angel je popolnoma izpolnil tvojo voljo! To pa je lahko storil samo tebi, ker je tvoje srce prepolno ljubezni; z vsakim drugim človekom pa bi bilo to popolnoma nemogoče uresničiti. In, če bi angel, kar bi sicer zmogel, to vseeno storil z navadnim posvetnim človekom, bi posvetnega človeka že sama bližina takšnega angela v trenutku ubila!
11 Toda prej si **Me** vprašala, ali so vse zvezde takšni svetovi; in Jaz sem ti odgovoril z `da'. No, če si to želiš, Moja najljubša Jara, se prepričaj na isti

način! Glej, če posvetni mladenič snubi mlado nevesto in si jo izbere kot izvoljenko, tedaj razkrije pred njo tudi vse svoje zaklade, da bi si pridobil naklonjenost nje, ki jo ljubi njegovo srce; kajti, če ga že ne bi marala zaradi njega samega, ga bo vendarle sprejela zaradi njegovih velikih zakladov. In glej, Jaz počnem zdaj pred teboj prav tako, da nekoč ob času skušnjave sveta ne bi odpadla od Mojega srca. Zato se prepričaj zdaj o Mojih zakladih, da boš lahko spoznala, da ne stojim pred teboj tako reven kot na videz razodeva Moja človeška zunanjost. Glej, ker sem pač tvoj ljubimec, ti zato tudi kažem nekaj Svojih velikih posestev!"
12 Reče **Jara**: "Gospod, Ti moje življenje, če bi hotela videti le še eno zvezdo zaradi tega, da bi se s tem zavarovala pred nezvestobo v moji ljubezni do Tebe, bi mi bilo žal, da sem si ogledala to eno zvezdo; kajti Ti sam si mi vendar neskončno več kot vse neštete zvezde z vsemi svojimi krasotami! Resnično, da bi Te nad vse ljubila, večno ne potrebujem ničesar razen Tebe samega; toda samo Tebi na ljubo, ker Ti to želiš, si tudi rada ogledam čudeže Tvoje oblasti in modrosti!"
13 Rečem **Jaz**: "Poslušaj, ti Moja najljubša Jara, Jaz dobro vidim v tvoje srce in berem v njem, kako zelo Me ljubiš, in poznam tudi tvojo zvestobo; toda ti si zdaj še bolj otrok kot pa odraslo dekle. Do zdaj si bila nenehno pod varstvom Mojih angelov in hudobni duhovi sveta se ti niso mogli približati; ko pa boš čez leta dozorela, se boš morala iz svoje lastne moči zoperstaviti hudobnemu svetu in njegovim poželenjem, da boš s tem po Mojem za vsa bitja postavljenem nespremenljivem redu sama iz sebe pridobila trdna tla, po katerih se Mi boš šele lahko bližala resnično v duhu in v vsej resnici. In glej, svet ima močno oblast nad ljudmi, ker ga večinoma obvladuje pekel, in zato mora duša prestati marsikak trd boj, da je ne bi pogoltnila njeno lastno meso in kri in s tem tudi svet!
14 Zelo si postavna in lepa. Kmalu se bodo posvetni mladeniči zagledali vate in ti ponudili srce in roko in postalo ti bo težko srečevati se z njimi. Ko pa se bo približal ta čas, se v svojem srcu spomni Name in na vse to, kar si na tej višini slišala in videla, in zlahka boš zmagala nad svetom!"
15 Reče **Jara** nekoliko žalostna: "Toda to Ti mora biti vendar že od vekomaj jasno, ali bi Ti kdaj lahko postala nezvesta!? In, če vidiš, da bom v prihodnje nezvesta, kako me moreš ljubiti? In kako lahko prihodnji grešnici dovoliš, da se Ti bliža?"
16 Rečem **Jaz**: "To je zate, Moja najljubša Jara, še veliko previsoko! Toda iz posebno velike ljubezni do tebe ti bom vendarle nekaj povedal: Glej, Jaz sicer lahko od vekomaj vse vem, kaj bo s kakšnim človekom, če hočem vedeti; da pa lahko človek v zrelosti ravna popolnoma svobodno in neomajno, za določen čas umaknem Svoje oči od njega in nočem nič vedeti o njegovem svobodnem ravnanju, razen, če Me goreče prosi, naj mu pomagam pri svobodnem boju s svetom. Tedaj se ozrem nanj, mu pomagam na pravo pot in mu v boju s svetom podelim potrebno moč.
17 In glej, tako se tudi zate nočem ozirati v prihodnost, da boš ostala svobodna v svojem ravnanju; toda zato te zdaj poučujem, da se boš ob času skušnjave lahko vsega tega dejavno spomnila. Tudi angel varuh te bo v tem času zapustil; ko pa boš iz svoje moči popolnoma premagala svet, bo spet pristopil k tebi in ti bo služil v vseh stvareh. - Si, Moja najljubša Jara, to vsaj malo razumela?"

138. Onstranski šolski svet samozatajevanja

1 Reče **Jara**: "Razumela bi že - toda kljub temu je ta stvar zelo žalostna zame in za vse druge ljudi; izmed tisočev bo komaj eden imel popolno moč, da se bo lahko sam iz sebe srečeval s svetom tako, kakor bi bilo Tebi všeč!"
2 Rečem **Jaz**: "Zato sem pa vendar prišel Jaz sam na svet, da bi s Svojim naukom in s Svojimi dejanji dal vsakomur v roke sredstvo, s katerim bo zlahka premagal svet!"
3 Reče **Jara**: "Bi že bilo vse prav - toda na zemlji je še obilo ljudi, ki bodo morda komaj čez tisoč let slišali kaj o Tvoji besedi! S čim se bodo v tem dolgem času zavarovali pred navalom sveta? Saj so vendar prav tako ljudje kot mi Judje!"
4 Rečem **Jaz**: "Z ljudstvi zemlje je tako kot s posameznimi otroki kakega očeta; nekatere, prej rojene na svet, oče oskrbuje drugače kakor tiste, ki so zagledali luč sveta šele pred komaj dvema letoma ali tremi, štirimi do petimi leti. Najstarejši sin je postal že močan mož in hči je že godna za možitev; poleg njiju pa je še nekaj otrok tvoje starosti, trije pa so še v plenicah. Povej Mi, ali bi bilo modro, da bi tak oče ravnal z otroki v zibelki enako kakor s sinom, ki se je že razvil v krepkega moža!?"
5 Reče **Jara**: "To bi bilo od takšnega očeta seveda zelo neumno!"
6 Rečem **Jaz**: "No vidiš, v tem je tudi vzrok, zakaj pridejo nekatera ljudstva do Mojega nauka pozneje! Zdaj še niso zrela za to; toda o pravem času bodo že dozorela in tedaj jih bo dosegel tudi Moj nauk. - Razumeš to?"
7 Reče **Jara**: "O da, to razumem prav dobro; toda kakšno usodo v velikem onstranstvu lahko pričakujejo ljudstva, ki na tej zemlji doslej še niso dozorela?"
8 Rečem **Jaz**: "To boš takoj videla! Poglej, tam na polnočnem delu neba je zvezda nekoliko rdečkaste svetlobe; upri vanjo, tako kakor si v prejšnjo, oko svojega srca, nato pa usmeri vanjo še svoje zemeljsko oko in v tisti zvezdi boš dobili najlepši odgovor na svoje vprašanje!"
9 **Jara** to pri priči stori in že čez nekaj trenutkov reče: "O Gospod, Ti vsemogočni Stvarnik nebes in vseh svetov, ta je vendar še veliko večji od prejšnjega in kako čudovita svetloba ga obliva! Toda svetloba je svetlo rdeče barve, ki nekoliko prehaja v zlato rumeno, svetloba prvega sveta pa je bila popolnoma bela. Toda zdaj postaja tudi svetloba tega sveta neznosno močna! Ah, zdaj pa že vidim tudi z živimi bitji naseljena tla tega sveta! Oh, tudi tu je nepopisno čudovito! Kakšna mnogovrstnost! Ljubko, položno pogorje obkroža najčudovitejše, rodovitne doline. V dolinah je videti tudi nekakšne koče, ki so narejene samo iz streh, po vrsti podprte s stebri, bleščečimi kakor rubin; na gorskih grebenih pa se nepretrgoma vrstijo takšne koče, in kolikor daleč sega moj pogled, vendarle ne vidim nič drugega in koče so podobne druga drugi kakor pri človeku eno oko drugemu. Kot vidim, stojijo vse podolgovato okrogle strehe na rubinskih stebrih, visokih kakšnih sedem mož; toda tu so si stebri tudi povsem enaki! Ljudi in drugih živih bitij doslej še ni bilo videti; kljub temu pa morajo biti tudi tu - kajti o tem priča že izredna kultura teh nadvse prostranih dežel !
10 Toda nenavadno je, da si je tu na tem sicer prečudovitem svetu vse tako podobno! Eno sadno drevo je na las podobno drugemu in ena cvetlica drugi;

vse je postavljeno v vrstah in zunaj tega reda ni za nič na svetu mogoče najti ničesar drugega.
11 Vse to je sicer videti čudovito in ponuja prijazen pogled; toda sčasoma bi morala ta večna enakost človeku naše vrste vendarle postati nekoliko dolgočasna! Ravno zdaj pa sem dospela pred eno od takšnih koč in glej, v njej so ljudje čisto nam podobni! Eden stoji na vzvišenem kraju in pridiga, več sto drugih pa kar najbolj pobožno posluša tega pridigarja!
12 Tam v naslednji koči vidim precej več v bogato nabrane obleke oblečenih ljudi, ki jedo za bogato obloženo mizo; toda okrog teh, ki jedo, jih stoji prav toliko, za katere se zdi, da stradajo, in ti ne dobijo ničesar za jesti! Ah, tam v tretji koči pa vidim nekaj prelepih vlačug! Popolnoma gole so, zabavajo se z molčečimi moškimi in se sprehajajo sem ter tja; v ozadju pa stoji množica mladeničev, ki so videti zelo pohotni in dajejo lepim vlačugam znamenja, naj pridejo tudi k njim in se tudi z njimi nekoliko zabavajo. Toda mladeničev ne uslišijo, tako ti niso najbolj veseli.
13 Ah, to je pa res čuden hišni red! Kakor je že na zunaj ena koča na las podobna drugi, tako različne so videti zaposlitve ljudi v njih, in to je vendar gotovo tudi zelo čudno!? Toda, če je vsepovsod na tem neznansko velikem svetu ravno tako kakor na tem kraju, ki sem si ga zdaj ogledala, tedaj mi je naša majhna zemlja ljubša - razen hudobnih ljudi!"
14 Rečem **Jaz**: "Vse to, kar zdaj vidiš, je samo majhna vzgojna šola in vadišče v samozatajevanju in premagovanju samega sebe. Potuj zdaj z očmi svojega srca naprej in takoj se ti bo odkrilo nekaj drugega!"
15 **Jara** stori to in kmalu tako zakriči, da bi se trdno speči skoraj prebudili, če jih Moja volja ne bi znova potopila v spanec.
16 Po kriku sem vprašal Jaro, kaj je bilo, daje tako zakričala.
17 Reče **Jara**: "O Gospod, sijaj, to veličastvo spet presega vse, kar lahko dojamejo človeški čuti! Tu stoji palača, tako velika in visoka, kakor na zemlji najvišja in največja gora! Zidovi so iz samih prekrasnih dragih kamnov. Tisoče in tisoče zlatih stopnic in galerij krasi od zunaj to neznansko palačo, ki se v svoji največji višini izteka v pravo konico. Okrog te palače se bohotijo najčudovitejši vrtovi, njihova tolikšna raznovrstnost vabi oko k zmeraj novemu občudovanju; v vrtovih pa so tudi zelo lepa jezera, po katerih najbrž za zabavo plava velika množica čudovitih umetnin, toda nihče jih ne vodi, še manj pa se zanje zmeni.
18 Gospod, le kaj pomeni vse to? Kdo so prebivalci te neznanske palače in čemu rabijo te na lepih jezerih plavajoče umetnine vseh vrst?"

139. Pogled v ureditev zvezdnih svetov

1 Rečem **Jaz**: "Glej, ta palača je prebivališče vrhovnega učitelja v tej okolici, ki si jo pravkar videla. Vse tiste učne koče so pod njegovim nadzorom in predmeti, ki plavajo po jezerih, se v določenih časih uporabljajo za nadaljnji pouk v visoki modrosti. Takih bivališč, kakršno je to tukaj, je samo v srednjem pasu tega svetlobnega sveta še več sto tisočev, poleg množice največjih mest. Poleg tega pasu, od katerega vidiš najmanjši del, pa je na tem svetu še šestinsedemdeset stranskih pasov in je vsak od teh po svoje urejen. Ta svet kot tudi prejšnji sta pravzaprav dve sonci, enaki našemu, ki daje podnevi zemlji svetlobo, toda razlika je le v tem, da je tisto, ki si ga najprej

videla, tisočkrat večje kakor sonce naše zemlje, to, ki ga še ravno zdaj opazuješ, pa je štiri tisočkrat večje od našega; toda naše sonce samo je skoraj milijon krat večje od vse te zemlje.
2 Ljudje te zemlje pa imajo še popolnoma zmoten pojem o tej zemlji in o soncu, o luni in o vseh zvezdah; ko pa bodo nekoč pozneje znali bolje računati, bodo dospeli tudi do pravilnejših predstav o nebesnih telesih v neskončnem prostoru stvarstva.
3 To pa lahko veš, da okrog vsakega takšnega sonca v različnih razdaljah kroži prava množica takšnih zemelj, kakršna je ta, na kateri stojimo in da ima več teh zemelj še stranske zemlje, ki krožijo okrog njih kot stalni spremljevalci, enako kakor luna okrog naše zemlje! Kolikor zemelj pa oskrbuje eno sonce, toliko lastnih, vsaki okrog sonca krožeči zemlji ustreznih pasov ima potem vsako sonce, z izjemo osrednjih sonc, ki so določena za krmarjenje in vodenje planetarnih sonc in so milijon-krat večja kakor deset tisočkrat tisoč takšnih sonc, od katerih si zdaj videla dve.
4 Takšno osrednje sonce ni več razdeljeno v pasove, marveč v prav toliko območij na svojem površju, kolikor posameznih planetarnih sonc mora oskrbovati; in tam je potem vsakemu planetarnemu soncu ustrezno območje po površini tisoč do deset tisočkrat večje od površine vsakega posameznega planetarnega sonca z vsemi zemljami vred, ki ga obkrožajo. Okrog osrednjega sonca pa kroži najmanj tisočkrat tisoč planetarnih sonc.
5 Toda potem so še osrednja sonca, okrog katerih se giblje spet tisočkrat tisoč pravkar omenjenih osrednjih sonc z vsemi njihovimi planetarnimi sonci in spet osrednja sonca, okrog katerih se gibljejo osrednja sonca druge vrste, in končno skupno središčno telo sveta, ki obstaja v neizmerni globini področja osrednjih sonc in nima nobenega drugega gibanja kot okrog svoje lastne osi. To središčno telo je tudi sonce; toda le-to je tako veliko, da vsa nešteta planetarna sonca, osrednja sonca prvega, drugega in tretjega reda in vse zemlje in lune, ki krožijo okrog nešteto mnogih planetarnih sonc, ki skupaj s številnimi tisoči vsakovrstnih večjih in manjših zvezd repatic, ki kot nastajajoče zemlje po nestalnih krožnicah krožijo okrog planetarnih sonc, ne bi napolnili niti sto tisočinke njegove prostornine, ko bi bilo to omenjeno glavno osrednje sonce votla krogla in bi bila zgoraj našteta nešteto številna nebesna telesa v njem. - Jara, si lahko predstavljaš povedano?"
6 Reče **Jara**: "Gospod, kdo more dojeti takšno veličino?! Predstavljam si seveda lahko; toda pri tem se mi kar zvrti v glavi! Zdaj sem se do sitega nagledala tudi tega sonca, pa kljub temu ne vem, kako naj si odgovorim na vprašanje o bivanju nezrelih ljudstev na zemlji v velikem onstranstvu"
7 Rečem **Jaz**: "No, torej najprej odmakni svoje oči od sonca, ki si ga gledala, in Me potem poslušaj !"
8 Reče **Jara**: "Gospod, se je že zgodilo!"

140. Onstranska razvojna obdobja

1 Rečem **Jaz**: "Poslušaj Me torej! - Glej, vsi takšni nezreli ljudje pridejo večinoma na tisto sonce, ki si ga zdaj gledala in so tam poučeni o vseh življenjskih stvareh. Tako zgodaj umrle otroke poučujejo in vzgajajo v srednjem pasu našega sonca - toda bolj v njegovem duhovnem delu.

2 Nezrele duše na soncu, ki si ga videla, spet dobijo telo, vendar brez rojstva, in to potem postane z dušo samo duhovno in lahko preide v čisto duhovnost. Kako pa se takšne duše prepeljejo od tod tjakaj in kdo to stori, si doživela sama na sebi pri potovanju na prvo sonce. Ta angel pa, ki še stoji poleg naju, pa je voditelj in vladar vseh svetov in sonc, o katerih sem ti prej pripovedoval. Iz tega vidiš, kakšna oblast mu je podeljena in kolikšna modrost.
3 Toda vsi nešteti angeli, ki jih v dolgih vrstah vidiš okrog sebe, imajo enako opravilo; v večnih globinah je za človeške pojme še nešteto takšnih območij sončnih svetov, vsako z enakim, prej opisanim glavnim osrednjim soncem in nad vsakim takšnim sončnim območjem vlada eden teh angelov: Zdaj sicer vidiš veliko angelov - toda to ni niti desetkrat sto tisoči del samo velikih vladarskih angelov, kaj šele manjših angelov, katerim so za posebni nadzor in vodenje zaupana posamezna sonca in posamezne zemlje in manjša področja svetov! In glej, Jaz moram kljub temu v Svojem večnem duhu vsak trenutek skrbeti za vse; in če bi vse to, kar sem ti prikazal, samo za trenutek izpustil iz Svojega nespremenljivega skrbstva, bi v istem trenutku vse izginilo, tako največje kakor najmanjše! - Bi ti lahko storila to s svojim duhom?"
4 Reče **Jara**: "0 Gospod, le kako me moreš kaj takega vprašati!? Jaz, prašek te zemlje - in Ti, v Svojem duhu edini, večni, vsemogočni Bog! Oh, če bi slepi farizeji iz Jeruzalema lahko to videli, bi se vendar morali spremeniti! Toda, oni tega ne morejo videti in ne bodo videli; zato bodo tudi propadli v svoji zakrknjenosti in hudobiji! Ali bodo njihove duše onstran morda tudi prišle v tisto sončno šolo?"
5 Rečem **Jaz**: "To pa ne, Moja najljubša Jara; oni namreč ne pripadajo nezrelemu, marveč povsem zrelemu ljudstvu! In duše zrelega ljudstva, ko so enkrat prešle v vso hudobijo, pridejo v globine zemlje, prisiljene same od sebe; ker so postale gola materija, je le-ta njihov element in od nje se nočejo in ne morejo ločiti. Resnično bo poskušano vse, kar je mogoče, vsa sredstva, celo najskrajnejše, vse trpljenje in bolečine jih bodo doletele, da bi jih iztrgale iz materije. In, če se bo katera duša iztrgala iz materije, bo potem prišla v šole, ki obstajajo na duhovnem delu te zemlje; šele od tam bo prenesena na luno. Če bo tam opravila vsako stopnjo samozatajevanja in se v njem utrdila, bo povzdignjena na popolnejši planet in tam poučena v pravi modrosti.
6 Če se potem takšna duša poveže s pravo svetlobo, šele takšna svetloba, če postane čedalje močnejša, ustvarja toploto duhovnega življenja in duša se začne združevati s svojim duhom, tako da postopno vse njeno življenje postane ljubezen. Ko se potem ljubezen razvije do potrebne krepkosti in moči in preide v resnični, notranji življenjski plamen, se v duši od znotraj zjasni in razsvetli in šele tedaj takšna duša zmore biti sprejeta v resnično svobodni svet blaženih duhov, tam bo potem vodena kakor od otroštva naprej.
7 Toda dokler duša, ki je na zemlji postala materialna, v ugodnem primeru dospe tja, lahko zmeraj preteče več sto zemeljskih let. - Toda zdaj berem v tvojem srcu, da bi Me spet rada nekaj vprašala, in Jaz ti pravim, vprašaj; kajti tvoja vprašanja imajo svoj vzrok! Toda tokrat vprašaj angela, ki stoji pri naju, ta ti bo tudi prav odgovoril!"

141. O veličini človekovega duha

1 Tedaj se **Jara** obrne k angelu in ga vpraša: "Tvoj Gospod in moj Gospod me je milostno poslal k tebi, ljubi, vrli mladenič in mi rekel, naj te nekaj vprašam in ti mi boš potem prav odgovoril. In tako mi povej, zakaj morajo ti moji zemeljski sorodniki, pa tudi Gospodovi učenci spati, medtem ko jaz bedim in zakaj moram ali zakaj morem s svojimi telesnimi očmi videti to, kar po Gospodovem razodetju oni morejo ali smejo videti in slišati samo v sanjah?"
2 Reče **angel** z nadvse ljubeznivim glasom: "Ti, plemenita hči Gospodova, si s svojo dušo povsem prešla v duha in skoraj nimaš nič več skupnega z materijo sveta; tvoje zemeljsko oko je postalo oko tvoje duše in oko tvoje duše oko tvojega večno neumrljivega duha. In zato si v svoji življenjski sferi postavljena popolnoma tako, kakor bi pravzaprav moral biti postavljen vsak človek.
3 Duh vsakega človeka pa je takšen, da tako kot Božji duh obsega v sebi vso neskončnost. Če v svojo najčistejšo čud, ki je oko duha, sprejmeš še tako oddaljeno zvezdo ali kaj drugega in poleg tega oko svoje duše s pomočjo mesenega očesa obrneš k predmetu, ki ga opazuješ z očesom duha, nastane nasprotje med notranjo podobo, ki počiva v tvojem duhu in med zunanjo obliko te podobe. Iz tega nasprotja se v tvoji duši popolnoma zjasni glede opazovanega predmeta in ta se ti potem predstavi tak, kakršen po svoje v resnici je.
4 Zvesto in resnično ti povem, da bi to zmogli vsi ljudje, če bi bili v svoji čudi tako zreli in prav takšni kakor ti; toda samo malo jih je, ki so ti podobni! Ti speči tukaj pa niso ravno podobni tvoji duši in tvoji čudi! Skozi njihovo zemeljsko oko še zdaleč ne gleda njihova duša in oko njihovega duha je še trdno zaprto; zato se mora njihova duša sama zase šele usposobiti, da ob spanju zunanjega očesa odvrne pogled od sveta in lahko s svojimi finejšimi čuti doseže zaznavanje nadčutnega, ki prehaja v duhovno.
5 Zato je tudi spanje teh, ki tukaj počivajo, spanje posebne vrste, ki ga po naravni poti človek le redko lahko doseže.
6 Nekateri duševno in duhovno močni ljudje lahko pri slabotnejših bratih povzročijo takšno spanje z večkratnim polaganjem rok, toda slabotni ljudje tega nikakor ne zmorejo na svojih enako slabotnih bratih in sestrah. Da pa Gospod samo s Svojo voljo zmore vse, o tem pač nikoli več ne boš mogla dvomiti?!"
7 Reče **Jara**: "Gospod te blagoslovi za razlago, ki si mi jo dal in sem jo prav dobro razumela! - Zdaj pa še drugo vprašanje! Povej mi, ljubi, blaženi mladenič, kako naj si razložim tvojo nedoumljivo hitrost?"
8 Reče **angel**: "Najljubša Božja hči! To je nekaj, kar lahko dojame samo čisti duh, ki nima nobene zveze več s časom in prostorom. Mi sami nismo nič; to, kar pa vidiš z očesom svojega duha na nas, je Božja misel, Božja ideja, Božja beseda. Mi smo torej čisti duhovi; nobena materija nam ne more biti ovira.
9 Če živega duha ne more prav nič ovirati, potem je njegov `tukaj' in `tam' vendar nujno eno in isto. Zato se nobena materija ne more gibati tako naglo kakor mi duhovi, ker celo v najfinejšem etru vendarle najde oviro za svoje gibanje.

10 V neskončno prostranem prostoru stvarstva so posebna osrednja sonca tretjega reda, za katerimi takoj pride glavno osrednje sonce. Ta sonca se gibljejo v različno velikih krogih okrog glavnega osrednjega sonca z za tvoje pojme nepojmljivo hitrostjo, da tako ostanejo v predpisani razdalji od glavnega osrednjega sonca. Njihove krožnice so zaradi njihove velike oddaljenosti od glavnega osrednjega sonca za tvoje pojme neznansko široko raztegnjene.
11 Zamisli si to zemljo kot v resnici več stotisočkrat večjo kroglo od tega, kar lahko vidiš zdaj. Ta velika krogla pa bi bila sestavljena iz samih peščenih zrnc, kakršne si že pogosto videla na morski obali. Zdaj si zamisli število vseh teh najdrobnejših peščenih zrnc, koliko bi jih bilo potrebno, da bi z njimi napolnila vso to zemljo! Za vsako teh zrnc si zdaj zamisli razdaljo kakor od tod do tiste zvezde, ki sva jo najprej obiskala in s tem boš skoraj dosegla premer takšne krožnice! Takšno krožnico preleti zgoraj omenjeno osrednje sonce tretjega reda seveda šele najhitreje v desetkrat sto tisoč letih; toda ker je krožnica tako neznansko raztegnjena, mora opraviti takšno sonce v enem trenutku tisočkrat tako dolgo pot kakor od tod do tiste zvezde, ki sva jo najprej obiskala!
12 Zdaj boš mislila in rekla: `Da, če je tako, tedaj se takšno sonce vendarle premika tisočkrat hitreje kakor ti, ki si čisti duh! Kajti, če bi midva letela od tod na ono zvezdo s hitrostjo tistega sonca, bi bila vendar tam gotovo tisočkrat prej kakor s tvojo duhovno hitrostjo!?'
13 Tedaj pravim jaz, da je velika hitrost tistega sonca v primerjavi z mojo duhovno hitrostjo vendarle samo polžje premikanje! Kajti glej, pri vsej svoji, za tvoje pojme neznanski hitrosti, potrebuje tisto sonce vendarle desetkrat sto tisoč let za prelet svoje tirnice, razpotegnjene okrog glavnega osrednjega sonca, medtem ko lahko opravim jaz ali kakšen drug meni podoben duh isto pot v tako kratkem trenutku, da ne boš občutila, da bi bil potreben čas med mojim odhodom in mojo vrnitvijo; jaz bi lahko celo tisočkrat stotisočkrat večji krog opravil v enako kratkem času!
14 Zato je med hitrostjo duha in hitrostjo še tako hitro leteče materije - pa če bi se stopnjevala, kolikor bi hotela - neskončna razlika; kajti, če še tako hitro gibajoča se materija potrebuje za pot od tod do tiste zvezde en trenutek, potrebuje za dvakrat tako dolgo pot že dva trenutka in če materija preleti v enem trenutku sto tisoč takšnih razdalj, bo za deset takšnih razdalj potrebovala deset trenutkov, medtem ko lahko jaz v enem in istem trenutku opravim kakršno koli razdaljo.
15 In glej, to zmorem jaz in vsak duh moje vrste, ker za nas v vsej večni neskončnosti ni niti najmanjše ovire; materija pa najde vsakovrstne ovire celo v povsem praznem etrskem prostoru in zato nikoli ne more doseči hitrosti duha! - Povej mi zdaj, preblažena Božja hči, ali si to vsaj malo razumela?"

142. 0 resnični duhovni veličini

1 Reče **Jara**: "Razumela bi že s pomočjo tega mojega Gospoda; vendar pa se mi je že spet začelo pošteno vrteti! Kajti pri tem sem se popolnoma prepričala, da potrebuje ustvarjeni duh celo večnost, da bi popolnoma spoznal eno samo tistih skoraj neskončno velikih glavnih osrednjih sonc, o

katerih si rekel, da je njihovo število v brezkončnem, večnem prostoru za človeške pojme neskončno; vsako teh glavnih osrednjih sonc pa je nosilec ali bolje vladar osrednjih sonc treh redov, ki krožijo po neskončno velikih krožnicah okrog njega in zemeljskih sonc, katerih števila ne bi mogel dojeti noben umrljivi duh! Če pa potrebuje vsak ustvarjen duh že za ogled enega takšnega neznansko velikega glavnega osrednjega sonca celo večnost, koliko časa bi potreboval za vsa druga brezštevilna sonca!?
2 O, saj sploh ne bi bila pametna, ko bi si želela kaj takega! Ostala bom lepo doma pri svoji Ljubezni in si pri tem mislila: Takšno sonce je res nekaj neznansko velikega in najmogočnejša priča Gospodove neskončne modrosti in večne oblasti; toda Gospoda, svojega Boga in Stvarnika, vendarle ne more videti, razumeti in nadvse ljubiti, tako kakor jaz!' - In glej, to je po mojem mnenju veliko več kakor biti tako neskončno veliko sonce v nekakšni za človeka neizmerljivi globini neskončnega prostora stvarstva! In kdo ve, ali me Gospod nima morda prav tako rad kakor kakšno tako veliko sonce!?
3 In glej, vrli mladenič, ta naša zemlja bi bila morda na tistem velikem soncu vidna komaj kot drobcen prah in vendar stopa po njej Tisti, od čigar najrahlejšega dihaje odvisno obstajanje vseh neštetih glavnih osrednjih sonc! In tako menim, da v Gospodovih očeh ni zmeraj največje ravno to, kar v neskončnem prostoru stvarstva zavzema njegov skoraj neizmerni del, marveč to, kar je notranje veliko!
4 Le kaj sem po svoji telesni velikosti jaz kot otrok v primerjavi z našo majhno zemljo in vendar čutim v svojih prsih prostor, več kot vsa tvoja glavna osrednja sonca z vsemi svojimi brezštevilnimi stranskimi sonci in zemljami! Moje majhno oko z enim samim pogledom zajame tisočkrat tisoč zvezd; vprašanje je, ali imajo takšno zmožnost tudi vsa ta velika sonca!? - Imam prav ali ne?"
5 Rečem zdaj spet **Jaz**: "Popolnoma prav imaš in tako je, in ti sama odtehtaš tisoč sončnih vesolj, ki napolnjujejo neskončni prostor stvarstva; toda za človeka je zmeraj dobro, da pozna Moja dela za pomnožitev ljubezni do Mene, svojega Očeta!
6 Zdaj pa se že pričenja daniti in začeli bomo buditi naše prijatelje! Toda prebujati jih moramo le enega za drugim; ti pa od vsega, kar si videla, ne smeš nikomur nič povedati, dokler ti Moj in zdaj tudi tvoj angel, ki ti ga bom do tvoje zrelosti pustil vidnega, toda v drugačni noši, ne bo dal namiga. Drugi angeli pa naj zdaj spet postanejo nevidni - zgodi se!"
7 V trenutku izginejo vsi angeli razen tistega, ki se je imenoval Rafael; in ta je bil oblečen tako, kakor je bilo v navadi v Genezaretu.
8 Ko **Jara** zagleda tako oblečenega Rafaela, reče: "Tako pa že - tako si mi veliko bolj všeč kakor prej v svoji nebeški gloriji; kajti tako si povsem podoben človeku in prav rada te bom imela - samo vprašanje je, kdo bo medtem prevzel tvoje velike naloge pri vodenju svetov!"
9 Reče **angel**: "Ne skrbi, plemenita Božja hči, za to; saj zmeraj sem lahko hkrati tu in tam, ne da bi opazila, da me ni, razen morda kdaj za trenutek. Vse to ostane enako. Sicer pa se bom zmeraj zelo podvizal nazaj k tebi, kajti ti si mi zdaj že tudi ljubša kakor vsa moja brezštevilna sonca, od katerih jih bova skupaj ob posebnih priložnostih obiskala še več. - Toda zdaj hoče Gospod prebuditi brate iz spanja; zato morava biti lepo tiho!"
10 Reče **Jara**: "Da, da, saj vendar rada ubogam in sem že tiho kot miška!"

143. Prebujanje učencev iz spanja

1 Rečem **Jaz** Rafaelu: "Pojdi in prebudi Mi najprej Mojega Simona Juda (Petra)!"
2 Rafael prebudi **Petra** in ta se ves začuden ozre okrog sebe in čez nekaj časa reče: "Sem mar zares spal? Saj se mi je vendar zdelo, kakor da bi bil vso noč buden! Zdaj pa vendarle čutim, da sem zelo dobro spal; toda v spanju sem imel tako čudovite sanje, da se sploh ne morem spomniti, da bi že kdaj imel podobne! Resnično, Gospod, te sanje ne morejo biti prazen nič!"
3 Rečem **Jaz**: "Ozri se nekoliko naokrog - morda boš odkril kakšno spremembo na gori, o kateri si gotovo tudi sanjal!"
4 **Peter** se takoj ozre na vse strani in reče: "O Gospod, resnično, resnično, to sem videl v sanjah in - glej tam - na vse strani so se sanje popolnoma uresničile!"
5 Peter je hotel še naprej govoriti, toda **Jaz** sem mu rekel: "Prebudi najprej ostale učence, preden boš naprej govoril!" - In Peter je to storil.
6 Učenci so se dvignili s tal in so se tudi nadvse čudili, da so se šele zdaj zavedeli, da so spali, medtem ko se jim je dozdevalo, kakor da bi bili vso noč popolnoma budni in bi videli nezaslišane čudežne reči.
7 **Juda** pa je rekel: "Še zmeraj ne verjamem, da sem spal! Saj sem vendar s teboj, Simon Juda govoril to in ono in ti mi nisi v ničemer pritrdil in si mi tudi rekel: `Vsi ti čudeži te ne bodo obvarovali, da ne bi vseh nas izdal za nekaj srebrnikov!', na kar sem pobesnel in sem te hotel prek skalne stene pahniti v morje; toda tedaj me je zgrabil moj Tomaž in me vrgel nazaj na tla! - Povej mi, brat Simon, ali o tem res ničesar ne veš?!"
8 Reče **Peter**: "Niti zloga! Saj sploh ne vem, ali sem sanjal kaj o tebi!"
9 Rečem **Jaz**: "Ozrite se nekoliko okrog, ali se ni morda v resničnosti marsikaj zgodilo tako, kakor ste videli v sanjah!"
10 Učenci zdaj odidejo na vse strani po gori, nato se začno čuditi in strmeti, in **Andrej** reče: "Doslej smo v kratkem pol leta videli in slišali toliko čudežnega, da si zdaj skoraj ne moremo več misliti, da bi bilo lahko še kaj, kar bi bilo še večji čudež; in kljub temu so nam znova vsi čuti ohromeli, otrdeli in onemeli! Naše prikazni v sanjah so postale resničnost!
11 Jaz sem videl angela, ki si ga je izbrala Jara, kako je najprej dvignil vso vodo iz morja v zrak in jo držal, da je visela kot neznansko velika kaplja; in s svojimi očmi sem videl suho morsko dno in lepo školjko bisernico, ki jo je Jara pobrala z dna za spomin in jo potem skrila v svoj predpasnik, potem pa, kako je angel na željo te najljubše Božje hčere, to goro spremenil v z vseh strani zlahka dostopno in vse to v trenutku! - In glejte, vse to je tudi resnično tako!
12 S kakšnimi besedami in čistimi dejanji naj zdaj začnemo slaviti našega Gospoda in Mojstra? Le kje je angel, ki bi v naša srca položil goreče misli, da bi jih izgovorili in bi bile Njega vredne? O, kako nič nismo zdaj pred Njim, vsemogočnim, večnim Bogom!
13 Naši očetje so trepetali pod Sinajem, ko je On med bliskom in gromom Mojzesu na goreči gori dal svete postave ljubezni! In, ko je Mojzes prišel z gore, je njegovo obličje od Božjega veličastva žarelo močneje kakor opoldansko sonce; in pred svoje obličje si je moral obesiti trikratno

zagrinjalo, da se mu je ljudstvo lahko približalo. Posvečeni Gospodovi vidci so še dolgo potem prerokovali, če so si po poprejšnji pripravi samo za trenutek pokrili glavo z Mojzesovim zagrinjalom in mi še dandanes strmimo nad njihovo vzvišeno modrostjo! In tu je sam Tisti, ki je grmel na Sinaju! Sinaj je postal žerjavica pod koraki Njegovih nog - mi pa lahko ob Njegovi vsemogočni navzočnosti ostanemo hladni kakor ledena zimska noč?! Zato pokonci in z najhitrejšim korakom k Njemu; saj edino On je svet, presvet! Samo Njemu velja vsa čast, vsa slava, vsa ljubezen in vse čaščenje!"
14 Po Andrejevem nagovoru so vsi učenci, razen Juda, ki je Andreja imel za prenapetega sanjača, polni od ljubezni goreče vneme, pristopili k Meni in Mi prinesli vnet `Hozana' za jutranji pozdrav.

144. Jarin hvalni govor

1 To glasno petje je prebudilo tudi vse druge, ki so še spali in takoj, ko so se prebudili, so pritegnili z učenci; Jaz pa sem pustil, da so dali duška svojim srcem in Jara se je oklenila Mojih nog in jokala od silnega veselja in blaženosti! Ko pa je skoraj pol ure od blaženosti jokala pri Mojih nogah in so učenci končali svoj jutranji pozdrav, se je **mala** dvignila in s pomenljivim glasom spregovorila: "O zemlja, kdaj, le kdaj boš spet tako srečna, da bodo stopale po tebi te noge? Ali čutiš, nema mati greha, kdo je Ta, ki zdaj hodi po tebi? Ne, ne, ti tega ne čutiš, ne moreš čutiti; saj preveč si še mrtva in premajhna! Kako bi ti mogla dojeti, kar je za neskončni prostor in za vse neštete miriade bitij v njem nedoumljivo veliko in sveto!? Kje naj začnem in kje naj končam, da bi samo v eni rosni kaplji opevala Njegovo veličastvo? Kajti On, večni Bog, je vendar Tisti, ki je ustvaril tako rosno kapljo kakor tiste neskončno velike svetlobne svetove! 0 Gospod, o moj Bog, uniči me vendar, saj moje srce ne more več prenašati te preveč goreče ljubezni do Tebe!
2 Ko še nisem poznala Tvojega veličastva, sem Te ljubila kot najpopolnejšega človeka. V Tebi sem pač slutila čisto božanskega Duha in moje srce je neizrekljivo ljubilo tega najsvetejšega Duha v Tebi; vendarle pa sem si Te zamišljala kot Sina Najvišjega! Toda zdaj je vse dobilo drugačen obraz! Ti si Najvišji sam! Razen Tebe ni nobenega drugega! Zato odpusti meni, najmanjšemu črvičku v prahu, da sem si Te v svoji prirojeni slepoti drznila ljubiti kot človeka!"
3 Rečem **Jaz**: "Otrok Moj, tu ni kaj odpuščati; le ostani pri tej ljubezni! Kajti vsem vam povem: Kdor Me ne ljubi, kakor si Me ljubila in Me še ljubiš ti, Moja najljubša Jara, njegove ljubezni sploh ne bom imel za ljubezen!
4 Kdor Boga ne ljubi kot najpopolnejšega človeka, lahko toliko manj ljubi svojega bližnjega, ki je še povsem nepopoln človek! Če pa je zapisano, da je Bog ustvaril človeka po Svoji podobi, kaj naj bi potem Bog bil drugega - če je človek Njegova podoba - kot vendar tudi človek, čeprav najpopolnejši!? Ali pa sem zdaj kot človek drugačen, ker si, otrok Moj, videla nekaj najmanjših kapljic Mojega veličastva?"
5 Reče **Jara**: "O ne, še zmeraj si enak in tudi v mojem srcu se ni nič spremenilo! Da, od samega ljubezenskega navala bi Te že rada imela popolnoma v srcu! Rada bi Te objela tako močno, da bi mi lahko popokale žile in Te potem nikoli več izpustila; da, Tvoj obraz bi rada prekrila z

neštetimi poljubi in Te potem nikoli več ne prenehala poljubljati! Skratka, sploh ne znam povedati, kaj vse bi rada storila zgolj iz ljubezni do Tebe! Toda Ti si najsvetejše, najvišje Božje bitje in v svojem srcu si mislim, da sem preveč nevredna, da bi Te ljubila tako, kot da bi bil človek; toda kar koli si že lahko mislim, moje srce se pač ne ozira na to in Te ljubi še silneje kakor prej!"
6 Rečem **Jaz**: "Tako je tudi prav! Tvoja duša naj le zmeraj sledi čisti ljubezni srca in prižge v njem prav svetli plamen, pa bo vsa duša kmalu postala razsvetljena in Božji duh bo v njej vzšel kakor sonce in v njegovi svetlobi in v njegovi življenjski toploti bo šele vzkalila Božja setev in obložila dušo s sadovi življenja za vekomaj!
7 Toda Božjega duha v človeku ni mogoče prebuditi drugače kakor z ljubeznijo do Boga in iz takšne ljubezni v ljubezen do bližnjega.
8 Zato le zmeraj ostani v svoji ljubezni; saj ta je Zame in zate vredna več kakor vse krasote, ki si jih videla s svojimi očmi!
9 Zdaj pa prisluhniva tudi drugim, da nama bodo povedali, kakšen vtis je naredila nanje ta noč."

145. Resničnost skupnih sanj

1 **Stotnik** začne prav previdno vstajati s tal in reče: "Gospod in Mojster! Predvsem Ti hvala, da sem ostal živ na tej višini! Če bi se trikrat obrnil, kako zlahka bi strmoglavil v globino in mojega bednega življenja bi bilo za ta svet za zmeraj konec! Toda še zmeraj sem živ in prav na istem mestu, kjer sem včeraj zaspal in za to se moram zahvaliti samo Tebi in zato se Ti tudi zahvaljujem iz vse globine svojega srca! Obenem pa Te tudi srčno prosim, da bi mene in vse druge s te grozljive višine žive in zdrave pripeljal v Genezaret, in to čimprej; kajti dokler se moram ukvarjati še s sestopom, ne morem govoriti o dobrem razpoloženju!"
2 Rečem **Jaz**: "Ljubi prijatelj, ali ponoči nisi prav nič sanjal?"
3 Reče **stotnik**: "Da, da, seveda, da - od samega strahu bi skoraj pozabil čudovite sanje! Da, ko bi bila ta gora takšna, kakor sem jo videl včeraj v sanjah, bi se seveda rad še tisočkrat povzpel nanjo; toda sanje ostanejo sanje!"
4 Reče **Ebal**, ki je stal ob njem: "Nikakor, prijatelj! Povem ti, da so se naše sanje tokrat popolnoma uresničile. Vstani in pojdi na rob vrha, pa se boš prepričal, da se naša gora celo na morski strani spušča povsem položno in se lahko vsakdo kjer koli povsem varno povzpne nanjo in tudi sestopi z nje! Jaz sam sem se o tem že prepričal o vsem in ti govorim popolno resnico. Pridi in prepričaj se sam!"
5 Reče **stotnik**: " Menda ja ne bo privid?"
6 Odgovori **Ebal**: "Ker smo jaz in moji ženi ter otroci že doslej hodili po tem prividu, tedaj bo tvoj privid najbrž imel tudi kakšen trden temelj!? Pojdi, vstani in se o vsem prepričaj sam!"
7 Na te besede se stotnik končno dvigne in se ozre na vse strani. Najprej opazi, da je gorska planota zelo razširjena in reče: "Da, da, zares vidim, da so se ponoči zgodile vse čudežne spremembe; toda stopi vendar najprej ti na ta nova tla, da se prepričam, da so zares trdna!"

8 Reče **Ebal**: "Prijatelj, kakor si sicer čislan človek, pa mi zaradi svojih nenehnih dvomov že prav presedaš! Mar moja beseda pri tebi ne velja nič več? Ali sem se ti že kdaj zlagal, da mi nočeš verjeti na besedo? Pridi sem in preveri sam, potem pa ne dvomi več!"
9 Reče **stotnik**: "Da prijatelj, da, prav imaš! 0 tem se bom sam prepričal."
10 Tedaj se **stotnik** z mirnim korakom napoti do roba proti Genezaretu in ko zagleda položno pobočje gore, pravi, sam pri sebi nadvse začuden: "Da, kar vsa gora se je preoblikovala! Ko sem včeraj gledal s tega roba proti Genezaretu, se mi je zdel tako blizu, da bi ga lahko dosegel z lučajem kamna; zdaj pa je dobrih sto poljskih poti od tod in morali bomo hoditi kakšnih šest ur, da borno dosegli naše ljubo mestece!
11 Ne, kdor še zdaj dvomi o tem, da je naš Jezus Bog in človek obenem, temu tudi noben bog ne more več pomagati! Da, brat Ebal, prej si imel popolnoma prav, ko si menil, da sem zoprn dvomljivec; kajti to sem tudi bil! Toda zdaj ne dvomim več, temveč verjamem in pred vsemi vami priznam s prisego, da je naš Mojster in Zveličar Jezus resnični Bog in razen Njega ne more biti drugega ali tretjega; ker je res to, kar sem sanjal, bo res tudi vse drugo! In zato je On edini Bog in Gospod nad vso neskončnostjo!
12 Toda zdaj pojdimo k Jari - ta nam mora pokazati svoji dve spominski znamenji! Kajti videl sem jo na morskem dnu, ko je nebeški duh izpraznil morje do zadnje kaplje, kako je pobrala in spravila v svoj predpasnik čudovito školjko bisernico in videl sem tudi bleščeči kamen, ki ga je vzela s seboj z nekega sončnega sveta, na katerega jo je odnesel nebeški duh. Če sta omenjena primerka tudi tako materialno navzoča kakor ta preoblikovana gora, potem imamo več dokazov, kakor jih potrebujemo!"

146. Jara pokaže svoje spominke

1 Po teh besedah gresta stotnik in Ebal k Jari in jo prosita, naj jima pokaže omenjena spominka.
2 In nad vse ljuba **Jara** takoj seže v velik žep svojega predpasnika, stopi k njima, in reče: "Poglej sem, moj ljubi Julij, tu sta materialno oba spominka! Ali zdaj verjameš in se boš že končno enkrat znebil svojega večnega strahu?"
3 Reče **stotnik**: "Da, moja najljubša in najnežnejša Jara, moja vera je zdaj trdnejša kakor ta gora in mojega nadležnega strahu je z Gospodovo pomočjo za zmeraj konec - o tem si lahko popolnoma prepričana! Toda tvoja spominka imata tudi neprecenljivo posvetno vrednost. Školjka s svojo vsebino odtehta vrednost vsega Jeruzalema; kajti v njej je štiriindvajset biserov velikih kot majhno kurje jajce, od katerih je vsak vreden sto tisoč funtov zlata! Kolikšna pa je vrednost tega nadvse trdega, prozornega in lepše kakor jutranjica lesketajočega se kamna, takšnega merila zemlja ne pozna! Skratka, zdaj nisi samo duhovno, temveč tudi zemeljsko najbogatejše dekle na svetu! Resnično, zdaj si bogatejša kakor vsi kralji in cesarji vsega sveta skupaj! Le kako se ti to zdi?"
4 Reče **Jara** prav skromno: "Zdi se mi ravno tako, kakor da ne bi imela ničesar; in ta dva spominka nimata zame nobene druge vrednosti kot edino te, za kar sem ju vzela, namreč kot spomin na nepopisne Božje čudeže do nas ubogih, slabotnih in grešnih prebivalcev mesta in pokrajine Genezaret.

5 Gospod ne bo zmeraj telesno ostal v naši sredini, kakor mi je že včeraj zelo jasno povedal; toda ti znamenji nas bosta zmeraj nadvse živo spominjali Nanj v naših srcih in naša ljubezen do Njega bo znova vzplamenela! - Tako menim jaz.
6 Toda Gospod mi je zapustil še eno znamenje iz te čudežne noči, ki je bila zame pravzaprav najsvetlejši dan! To znamenje ostane tudi pri meni vidno in pozneje nevidno, dokler mi ne bo po določenem času, ko se bom pokazala tega vredna, spet postalo vidno."
7 Vpraša oče **Ebal**: "No in kje imaš to znamenje? Nam ga nočeš pokazati?"
8 Reče **Jara**, poleg katere stoji angel Rafael: "Tu, pri meni stoji, če nimaš nič proti !"
9 Reče **Ebal**, ki je premeril angela od glave do pet: "To je seveda še dragocenejši spomin! Toda bojim se, da se boš veliko prezgodaj do ušes zaljubila v tega prelepega mladeniča; in če ga ne boš več videla, boš od same žalosti postala slepa in gluha!"
10 Reče **Jara**: "O skrbi za kaj drugega! Kdor enkrat Gospoda Boga ljubi tako kakor jaz, mu pomenijo tudi vse lepote nebes toliko, kot da bi jih sploh ne bi bilo! Jaz pa imam tudi mladeniča zelo rada; saj je silno moder in nadvse močan, mogočen in hiter!"
11 Vpraša **stotnik**: "Od kod pa je prišel? Ne morem se spomniti, da bi ga kdaj videl v Genezaretu, in vendar je oblečen tako, kakor se oblačijo v tem kraju! Občudujem njegove nadvse čiste, nežne, pri tem pa nadvse mehke poteze! To je bitje, ki je polno očarljive miline! Kako nežne, mehke, čiste in prelepo oblikovane so samo njegove noge!
12 Lepe hlače, ki segajo do kolen, bleščeče bela srajca in čez njegovi rameni ohlapno viseč, naguban plašček iz modrega blaga pa mu tudi tako odlično pristoji, da si resnično ni mogoče misliti kaj okusnejšega in okrogli klobuček na njegovi glavi že krasi njegovo prekrasno glavo tako, da tega ni mogoče opisati! Resnično, temu nadvse milemu mladeniču ne bi mogel zavrniti nobene prošnje! Ta bi mi lahko nekaznovano odvzel vse cesarstvo, če bi me le ljubil!
13 Ne, kolikor dalj opazujem tega človeka, toliko lepši in privlačnejši se mi zdi! Njegovi starši so resnično srečni, da imajo takega sina in ti, moja najljubša Jara, si lahko zaradi tega darila presrečna! Če bi se kje na svetu dobil še kakšen tak mladenič, resnično, vse svoje zaklade in veliko premoženje bi dal zanj!
14 Toda kaj boš zdaj počela s tem najlepšim mladeničem? Ti si sicer tudi čudovita, ljubka deklica; toda mladenič te po lepoti vendarle precej prekaša. Zdaj stopaš šele v trinajsto leto, mladenič pa jih bo imel šestnajst. Če bo postal tvoj mož, no, bom to že sprejel; če pa bo ostal samo prijatelj, tedaj bo tvoj lahko vnetljivi srček gotovo kmalu prišel v veliko zadrego! Toda povej nam vendarle, za kaj ti bo!"
15 Reče **Jara**: "Vidva govorita kot pač čutita, ker ne poznata duha! Ta mladenič bo do mojega šestnajstega leta moj varuh in voditelj in me bo poučeval v modrosti Božjih nebes - in vaju tudi, če ga bosta hotela poslušati!"
16 Reče **stotnik**: "Po tvojem šestnajstem letu pa bo gotovo postal tvoj mož?"
17 Reče **Jara**: "O ti moj ljubi Julij, to tvoje vprašanje je bilo zopet takšno, da se ti ne morem zanj pokloniti! Ali ti nisem že takoj na začetku povedala, da

me bo ta mladenič po mojem šestnajstem letu za nekaj časa zapustil, kakor je določil Gospod, in za to mi tudi ne bo mar; kajti moje srce povsem pripada Gospodu, ki mi ostane vekomaj! Če pa je moje srce Božja last, potem tudi ne more postati last nekoga drugega!"
18 Reče **Ebal**: "Da, da, moja najljubša hči, popolnoma prav imaš! Toda tvoja leta še niso napočila; ko pa bodo prišla, tedaj se boš močno bojevala s svojim mesom! Blagor ti, če ga boš obvladala!"
19 Pristavi pa še **stotnik**: "Da, da, oče ima prav! Zdaj si še otrok in v tvojem srčku že gori kakor v apnenici! V svojem hrepenenju je zdaj doseglo seveda Najvišje in ne more več hrepeneti po ničemer neznatnejšem; toda ko se bo to Najvišje, da bi te nujno preskusilo, umaknilo od tvojega srca, tedaj bo tvoje srce postalo lačno ljubezni! In, ko bo dolgo pogrešalo najvišjo hrano, potem bo kmalu začelo iztezati svoje dolge roke po drugih stvareh, da bi se nasitilo! Kakor je tudi želodčna lakota boleča, je vendar lakota po ljubezni tisočkrat bolj boleča.
20 Vzemimo samo vojskovodjo, ki je krut tiran svojim podložnikom! Ko bi se ti morali bojevati zanj, se bodo v svojem obupu vdali sovražniku, da bi se s tem znebili svojega krutega gospodarja. Če pa modri vojskovodja pokaže, da svoje podložnike ljubi kakor oče svoje otroke, tedaj lahko pride sovražnik, pa se bodo pogumno in z velikim samozatajevanjem bojevali do zadnje kaplje krvi za svojega ljubljenega vojskovodjo in bodo uničili sovražnika!
21 Da, moja najljubša Jara, ljubezen je zelo mogočna stvar in zmeraj potrebuje modro vodenje, da nazadnje ne izčrpa same sebe!"
22 Čez nekaj časa reče **Jara**, zamišljena: "Da, da, najbrž imaš deloma prav; toda to pa moramo Gospodu vendarle priznati, da ne bo tiranski vojskovodja nad srcem, ki Ga nadvse ljubi!?"
23 Reče **Julij**: "To ravno ne! Toda - če se spomnim tega, kar je govoril danes ponoči s teboj - On je in ostane Bog, kateremu se lahko človeški duh popolnoma približa šele tedaj, ko se je s podarjenimi močmi sam razvil, vzgojil in utrdil, medtem, ko ga v tem obdobju samooblikovanja On popolnoma prezre! Če pa je tako, potem je Bog v takšnem obdobju nujno tiran z zavezanimi očmi in trdno zamašenimi ušesi! In ko bo pri tebi nastopilo to obdobje, ki ti ga je On sam napovedal, tedaj, moja najljubša Jara, bova nadaljevala pogovor o tem!"
24 Reče **Jara**: "Zaupam in trdno verujem, da me On tudi tedaj ne bo povsem zapustil!"
25 Reče **stotnik**: "Tega najbrž res ne bo, ker si ti že v veliki prednosti pred nami vsemi; toda v svoji veliki ljubezni do Njega boš tudi majhno in kratko zapuščenost občutila kot hudo in zdela se ti bo velika kakor svet! - Toda zdaj pojdimo k Njemu; kajti zdi se, da nekaj namerava!"

147. Občevanje vernikov z Gospodom v srcu

1 Vsi trije se napotijo k Meni in **stotnik** Me vpraša: "Gospod, kaj se bo zgodilo? Kakor se mi zdi, nekaj nameravaš!?"
2 Rečem **Jaz**: "Ali ne vidiš čudovite jutranje zarje!? - Pazite zdaj vsi, kajti videli boste najlepši sončni vzhod! To je sicer le vzhod naravnega sonca; toda kljub temu ima globok duhovni pomen, ki naj se vam pojasni! Kajti tu se en vzhod srečuje z drugim!"

3 Vpraša **Peter**: "Gospod, kako naj to razumemo?"
4 Rečem **Jaz**: "O, kako dolgo vas bom še moral prenašati! Zelo dolgo smo že skupaj in še zmeraj ne zaznaš, da je po Meni vašim dušam vzšlo sonce iz nebes in še naprej dan za dnem vzhaja?!"
5 Reče **Peter**: "Gospod, ne bodi nejevoljen zaradi tega; saj vendar veš, da smo čisto preprosti ljudje, ki nismo nikoli dosegli več od najnujnejšega branja in nekaj pisanja! Če bi Te razumeli, bi lahko to vprašanje seveda imel za predrzno; toda mi Tvojega izreka nismo razumeli in smo Te zato vprašali."
6 Odgovorim **Jaz**: "Dobro in prav je, da Me lahko, če kaj ne veste, vprašate tudi tiho v srcu; če pa to veste, tedaj ni vprašanje, ampak nespameten način vpraševanja napaka, in samo to sem na vas grajal. Vidite tam oba esena in nekaj farizejev, kako debelo vas gledajo, ker ste Me morali nekaj glasno vprašati, ko bi kot njihovi učitelji vendar morali vedeti, da lahko Jaz vsakemu, ki Me vpraša, najpopolneje odgovorim tudi tiho v srcu!
7 Pri vas sicer tega tudi ni krivo neznanje ali trma, marveč vaša stara navada; toda vnaprej se vendarle bolj zberite, da bodo ljudje lahko spoznali, da ste resnično Moji učenci in ne boste pred svetom izgubili spoštovanja, ki ga za svojo novo službo še kako potrebujete.
8 Zdaj pa pojdite k svojim učencem in jih poučite o tem, sicer vas bodo začeli vpraševati, kaj in zakaj ste Me glasno vprašali!"
9 Reče **Peter**: `Gospod, torej ne smemo s Teboj nikoli izmenjati nobene glasne besede?"
10 Rečem **Jaz**:" 0 da, toda samo vse o pravem času in kadar vam naznanim! - Zdaj pa pojdite in storite, kar sem vam zapovedal!"
11 Nato odidejo učenci k obema esenoma in številnim farizejem in jim reko: "Ne čudite se, da še tudi mi včasih Gospoda o tem in onem glasno vprašamo; saj smo tudi mi še ljudje in tu in tam podležemo starim navadam!"
12 In oba esena rečeta: "To sva si tudi midva mislila; kajti po vašem pouku sva Gospoda v svojih srcih vprašala isto in v trenutku nama je bil v srce položen popolnoma jasen odgovor. Zato se nama je zdelo nekoliko čudno, da ste vi vprašali glasno. Toda kot rečeno, takoj sva si mislila, da se lahko pri vas kaj takega zgodi zgolj iz stare navade in sva bila takoj povsem zadovoljna; kajti v tej noči sva vendar sanjala tako nenavadne prikazni, kakršnih se ne moreva spomniti, da bi jih že kdaj videla. In kar je pri tem najčudovitejše: vsak od naju je sanjal na las enako, in vse, kar sva v nadvse nenavadnih sanjah videla, se uresničuje zdaj že pri belem dnevu! Ne, kaj takega se ni še nikoli zgodilo!
13 Zdaj tudi midva trdno verujeva, da je ta Nazarečan več kot samo najpopolnejši človek. Po telesu je sicer človek kakor srno mi, toda v Njegovi čudi in v Njegovem srcu biva vsa polnost Božje moči in oblasti, kateri je poslušna vsa neskončnost! - Toda zdaj po Njegovi besedi uperimo svoje oči proti vzhodu, da borno videli čudež!"
14 Reče **Peter**: "Če se bo ravno tam videl kakšen poseben čudež, komaj da vemo; toda kakor nam že zdaj naznanjajo z rdečo svetlobo obrobljeni oblački na daljnem obzorju, bomo s te višine doživeli najlepšo igro Božjega stvarstva in se bomo lahko iz tega naučili, kako je naša duša bila in bo večno ostala deležna enakega vzhoda!"
15 Reče **eden** od esenov: "Seveda, vzhod ne samo nam, temveč vsej zemlji, celo vsej neskončnosti! Kajti zdi se nama, da to učlovečenje najvišjega

Božjega duha ni namenjeno samo tej zemlji in njenim bitjem, marveč vsej neskončnosti!
16 Da si je Božji Duh izvolil posebej to zemljo, je seveda nedoumljivo za najinega duha, ker ima - kot zdaj veva - neštete miriade drugih najčudovitejših svetlobnih svetov, na katerih bi On sam Sebe lahko učlovečil; toda On bo že najbolje vedel, zakaj Si je izvolil ravno to zemljo!
17 Prej, ko sva še mislila, da je ta zemlja edini svet v vsem vesolju, je bila stvar povsem razumljiva; kajti tedaj po naravi stvari ne bi preostalo nič drugega. Ta zemlja je bila po najinih pojmih edini, neskončno velik svet, katerega vodovje je segalo do nebesnega svoda, in verjela sva, da sonce, luna in zvezde obstajajo samo zato, da bi s svojo svetlobo razsvetljevali ta svet! Toda zdaj je nenadoma dobilo vse popolnoma drugačen obraz; zdaj veva, kaj so vse te zvezde, luna in sonce in veva, kako majhna je naša zemlja v primerjavi s kakšnim osončjem.
18 Zdaj pa se seveda zastavlja vprašanje: `Kako je prišlo to zrnce peska, imenovano Zemlja, do te milosti?' Resnično, to vprašanje bo nekoč postalo še zelo pomembno in bo mnogim v silno spotiko! Zato po najinem mnenju ne bi bilo povsem odveč, da bi dobila dovolj pojasnil tudi o tej točki! - Kaj menite, bi Ga smela povprašati o tem?"
19 Reče **Peter**: "Poskusita v svojem srcu! Če bosta prejela odgovor, bo seveda dobro in prav, če pa ga ne bosta, potem bo to znamenje, da za takšen poduk še nismo dovolj zreli! - Toda zdaj poglejta tja, sonce se je že zelo približalo vzhodu; kajti jutranji oblački se že bleščijo tako močno, da jih komaj še lahko gledamo!"
20 Reče **esen**: "Da, resnično! Oh, to je nepopisno čudovit pogled! Toda, ali ne vidita, kako se tam nad oblaki nekaj premika? Videti je skoraj tako, kakor bi se posebno bleščeče zvezde sprehajale nad oblački sem ter tja! Le kaj bi vendar to bilo?"
21 Reče **Peter**: "Kaj je v resnici to, bo pač vedel edino Gospod sam; toda mi ribiči imenujemo ta, ne ravno redki pojav, `jutranje ribice'. Kadar so te vidne, se lahko dobro ribari v vodi in proti večeru se zanesljivo pojavi nevihta ali vsaj močan vihar. Čeprav moram resno priznati, da jaz sam takšnih ribic, tako svežih in živahnih kot so te, še nisem videl, pa mi ta pojav vendarle ni neznan; le da se s te višine ta pojav morda da bolje opazovati, kakor od spodaj iz nižine!"
22 Reče **esen**: "Veste kaj stopimo bliže h Gospodu! Vidim, da se pogovarja z Ebalom in njegovimi otroki. Spet bo marsikaj razodel; to moramo slišati !"

148. Opazovanje pojavov v naravi in njihov duhovni pomen

1 Na ta esenov predlog pristopijo vsi bližje k Meni, Jaz pa pokličem oba esena in rečem, da naj zdaj dobro pazita na vse, kar bosta videla ob sončnem vzhodu; iz tega se bosta namreč lahko veliko naučila!
2 **Oba esena** pristopita bliže k Meni in rečeta: "Gospod, Gospod, da bi se dalo iz tega neizmerno veliko naučiti, je gotovo večna resnica; toda, ali je najina duša sposobna sprejeti tako visok nauk?! Sicer gledava s poželjivimi očmi v svetle globine Tvojega čudežnega stvarstva in nadvse strmiva v svoji čudi; toda veliko preslepa sva, da bi znala ceniti in razumeti čudež ene same rosne kapljice, kaj šele tistih stvaritev, ki v neizmernih velikostih in daljavah

sijoč vzhajajo in zahajajo pred nama na obzorju! Tudi o svetlobnih pikah, ki plavajo sem ter tja nad oblački, sva že govorila z učencem Petrom, toda on nama tega ni mogel dovolj pojasniti. - Če bi Ti, o Gospod, bilo po godu, bi nama pač lahko z nekaj besedicami razložil to stvar!"
3 Rečem **Jaz**: "To nima posebnega pomena in je čisto naravni pojav, podoben zmerno valujočemu morju. Ko morje valovi in si na pravi točki, kjer se lomijo sončni žarki, boš tam videl podobno igro svetlobe.
4 Zrak, ki je primeren za vdihavanje ljudem in živalim, ne sega do zvezd, marveč skrajno visoko samo toliko nad zemljo, kolikor bi bila štirikratna višina te gore, računano od morja; nad to višino je zemljin zrak ostro omejen, tako kakor voda od zraka in ima kakor voda nadvse bleščečo, gladko površino, ki tako kakor morje nepretrgano valovi.
5 Ko torej pade sončna svetloba na omenjene zračne valove, se odbije kakor od vodne gladine; če zračni valovi močno valovijo, prepuščajo svetlobo tu in tam tudi proti zemlji, in to najlaže tedaj, ko je sonce na videz še pod obzorjem, ko njegovi žarki tako rekoč od spodaj osvetljujejo površino zračnega morja. In tako te živahno sem ter tja plavajoče luči niso nič drugega kot odsevi sonca, njihova gibčnost pa izvira iz razgibanosti zračnih valov.
6 Vzrok za to, da so zdaj, ko je sonce na videz komaj ped pod obzorjem, vidni posebno nad zelo svetlimi oblački, pa je v tem, da sprejemajo zračni valovi sončno svetlobo bolj od močno osvetljenih oblačkov in se z njo tako rekoč poigravajo. - Glejte, to je povsem naravna razlaga tega pojava!
7 Toda, poleg vsega tega ima ta pojav tudi duhovni pomen, ki je vašemu umu razumljiv, in sicer:
8 Zamislite se in si predstavljajte torej duhovno sonce! Njegovo svetlobo sprejema nenehno valujoča površina morja ustvarjenega življenja, in ta se igra s to svetlobo; iz tega nastanejo vsakovrstne nakaze, ki sicer še odsevajo motni sijaj, vendar pa pri tem uničijo vsako sled Božje praoblike; tako je vse poganstvo in zdaj tudi judovstvo takšna popačenost vsega čisto Božjega.
9 Če pa gledate povsem mirno vodno gladino in sonce sije nanjo, bo iz vodne gladine odsevalo v istem veličastvu in resnici, kakor ga vidite na nebu. In prav tako je potrebna mirna čud brez strasti, ki jo je mogoče doseči samo s popolnim samozatajevanjem, ponižnostjo, potrpežljivostjo in najčistejšo ljubeznijo, da Božja podoba v človekovem duhu odseva prav tako čisto in resnično kakor zemeljsko sonce iz mirne vodne gladine.
10 Če je pri kakšnem človeku tako, tedaj se vse v njem razvija v resnico in njegova duša je potem sposobna usmeriti svoj pogled v globine Božjih stvaritev in more gledati vse v vsej polnosti najčistejše resnice. Toda takoj ko začne v njej valovati, se prapodobe uničijo in duša se potem nujno znajde na polju slepil in prevar vseh vrst in ne more doseči čistega zrenja, dokler v njej ne nastopi popolni mir v Bogu.
11 In to je resnični sabatni počitek v Bogu in zaradi tega je Bog zapovedal praznovanje sabata. Človek naj se tedaj vzdrži vsakega težkega, napornega dela, ker vsako težko delo dušo prisili, da prepusti svoje moči mesu in se pri tem z njim vred vzburi; to močno razgiba gladino njene življenjske vode, da zaradi tega v sebi ne more več jasno spoznati čiste Božje resnice.
12 Resnični sabatni počitek je torej v razumni vzdržnosti od vsakega težkega dela; brez stiske naj ga človek ne opravlja, toda v stiski je vsak človek dolžan pomagati svojemu bratu.

13 Še bolj kakor tega, da se ogiba težkega dela, naj se vsaka duša znebi strasti! Kajti strasti so viharji duše; razburkajo njeno življenjsko vodo, in Božja podoba postane v duši tako raztrgana, kakor je raztrgana podoba sonca na morskih valovih. Iz valov sicer odseva sonce, toda kako spačeno! In če piha vihar dalj časa, se iz razburkanega morja kmalu dvignejo težke sopare in napolnijo nebeški zrak duše s težkimi oblaki; ti potem ovirajo svetlobo duhovnega sonca, da bi popolnoma dosegla življenjsko vodovje duše - in duša postane temna, ne more več razlikovati resnice od laži in ima peklensko slepilo za nebeško luč.
14 Takšna duša pa je potem tudi že toliko kakor izgubljena! Morali bi priti močni vetrovi, to pomeni hude preskušnje od zgoraj, da bi raztrgali zle oblake duše, ki bi se morala pri priči podati k resničnemu sabatnemu počitku in s tem umiriti svoje življenjsko morje - sicer zanjo ni rešitve!
15 Glejte, to je za vsakogar uporabni duhovni pomen, ki nam ga kaže ta lepi sončni vzhod s svojimi sicer povsem naravnimi pojavi! Kdor ga bo upošteval sam zase, bo ostal v resnici in vsej svetlobi in večno življenje bo njegov delež; kdor pa se za ta nauk ne bo zmenil in ga ne bo upošteval, bo umrl za večno!"

149. Opazovanje sončnega vzhoda in jutranjih pojavov

1 (**Gospod**): "Zdaj pa pazita še naprej! Sonce pravkar izteza svojo okroglino, bolje svoje najzahodnejše površje krogle, čez obzorje; kaj opazita zdaj?"
2 Rečeta **esena**: "Nič drugega razen sijočega površja, ki se zelo hitro dviga iz svetle globine; igra svetlobnih ribic se je nenadoma izgubila in oblački se tanjšajo in se prav tako izgubljajo drug za drugim. In zdaj je že vsa okroglina ali krogla nad obzorjem, od jutra pa prihaja k nam tudi precej hladen vetrič. To je pa tudi vse, kar odkrivava."
3 Rečem **Jaz**: "Usmerita svoje oči tudi v ravnine in doline zemlje in povejta, kaj vidita tam!"
4 **Oba esena** opazujeta globine zemlje in nato rečeta: "Doline vidiva napolnjene s svetlo sivo meglo, tudi morska gladina je pokrita s svetlo sivo izparino; iz dolin pa se dviga megla in tu in tam že pokriva nizke hribe. - Ali ima vse to morda tudi kakšen duhovni pomen?"
5 Rečem **Jaz**: "Prav gotovo, zaman in brez duhovne spodbude se na zemlji ne zgodi nič! Zdaj pa poglejmo, kaj to pomeni!
6 Sonce povsem ustreza Božjemu bitju; zemlja s svojimi dolinami, ravninami, hribi, gorami, rekami, potoki, jezeri in morskimi gladinami pa povsem ustreza zunanjemu človeku.
7 Megle, ki se vrinejo med sonce in zemljo, ustrezajo mnogoterim praznim in malenkostnim skrbem ljudi, skozi katere lahko le tu in tam pičlo prodre sončna svetloba in megle se dvigajo in pokrivajo celo gore; hribi in gore pa ustrezajo boljši razsodnosti ljudi na tej zemlji. To boljšo razsodnost pa prav tako kalijo malenkostne in nične skrbi pol slepih ljudi.
8 Zato pa pridejo jutranji vetrovi in preženejo megle z gora in polj, da izginejo, in sonce lahko prosto osvetli in ogreje gore in polja, da lahko dozorijo njihovi sadovi življenja. - Mislim pač, da bosta razumela to primerjavo!?"
9 Rečeta **oba esena**: "Da, Gospod, tako jasna je, kakor sonce tam! Oh, kako veličasten je ta veliki najsvetejši nauk! Oh, česa vsega se vendar ljudje ne

zavedajo, česar pa bi se vendar morali zavedati tako, kakor se zavedajo, da živijo! Gospod, naj bo najina naloga, da bova nauk o resničnem sabatnem počitku v Tebi, ki si nama ga dal, vpeljala pri ljudeh. Ta nauk presega vse, kar sva doslej od Tebe slišala in se naučila; kajti v vseh prejšnjih naukih vidiva samo pripravo za lažje spoštovanje tega najsvetejšega nauka! Resnično, oh tem so se morala odpreti tudi vsa nebesa, da bo ljudem povrnjen ta najsvetejši nauk vseh naukov! - Zdaj pa se pojavi povsem drugo vprašanje, in to za naju!
10 Kako naj se Ti, o Gospod, primerno zahvaliva za ta čisto nebeški nauk? V najgloblji globini svojega srca čutiva, da ga pravzaprav sploh nisva vredna; samo Tvoja milost in ljubezen nama ga je lahko dala! 0 Gospod, povej nama vendar, kako naj te zaradi tega hvaliva in slaviva!"
11 Rečem **Jaz**, medtem ko sem obema esenoma položil Svoje roke na ramena: "Moja ljuba prijatelja, ravnajta se po njem, pa Mi s tem ne bosta naredila nič manjšega veselja, kakor sem ga zdaj naredil Jaz vama! In vajino plačilo ne bo majhno, če bosta tudi druge ljudi pripravila do tega."

150. 0 Gospod naroči esenoma, naj zgradita šole

1 (**Gospod**): "Potem ustanovita šolo in učita učence praznovanja sabata in praznujta ga sama vsak dan po nekaj ur, pa bosta zaradi tega kmalu začutila v sebi velik blagoslov!
2 Ko pa ustanovita šolo in zgradita zanjo veliko hišo, naj bodo njeni zidovi brez vsakega zaklepa in brez ključavnic! Postanita resnična svobodna zidarja vajinih šolskih stavb, in šolanje prerokov bo vajino novo delo; toda vajina poglavitna skrb naj bo usmerjena v to, da bosta zvesto ohranila ves Moj nauk, ki je že bil in ki še bo dan, ne pa da bi kot farizeji in starešine vpletala vmes svoje postave! Vajine zdajšnje postave morata temeljito prečistiti, in jih v popolnosti nadomestiti z Mojo besedo, in to v svobodnem dejanju, sicer moj Duh ne bi mogel delovati po obljubi, ki je bila dana ljudem po ustih prerokov!"
3 Esena se Mi zahvalita za ta poduk in Mi z vso resnostjo obljubita, da bosta vse to dobesedno izpolnila; samo Jaz naj jima zmeraj podelim pravo varstvo in zadostno moč, da bosta mogla spodbudno, za vse čase zveličavno, vse to Božje uresničiti ne le zase, marveč za mnoge druge ljudi, ki jih bo žejalo po tem!
4 Rečem **Jaz**: "Mene ne boste nikoli pogrešali; vendar pa pazite sami, da v prihodnje med vami ne bodo nastali prepiri zaradi prvenstva! Najizkušenejši med vami naj bo vaš predstojnik in voditelj; toda zaradi tega naj si nikar ne domišlja, daje več kot najmanjši med vami! Toda s tem ni rečeno in mišljeno, da ga slabotnejši niso dolžni spoštovati! Naj bo ljubljen in spoštovan in njegov nasvet naj vsi izpolnjujejo tako, kakor da bi bil zakon; gorje tistemu, ki bi se spozabil nad njim! Resnično, na tega se bom Jaz ozrl z jeznim očesom!
5 Ko pa izbirate predstojnika in svojega voditelja, molite in preskušajte, da ne bi te službe zaupali komu nevrednemu; kajti slab, ne moder voditelj je za družbo to, kar je za čredo slab pastir. Ko vidi prihajati volka, najprej pobegne, ovce pa prepusti volku, ali nazadnje celo sam postane volk in duhovno morilec svojih jagnjet tako, kakor so zdaj farizeji in njihovi veliki

duhovniki. Prihajajo v ovčjih oblačilih, znotraj pa so krvoločni volkovi! Hrano dajejo komaj mušicam, toda za to, kar so dali za mušico, zahtevajo celo kamelo!
6 Zato ne postanite taki kakor oni! Prebivajo v bivališčih, zidanih iz kamna, ki so zmeraj tako dobro zaprta in zavarovana, da nihče ne more in tudi ne sme priti k njim, da ja ne bi odkril njihovih sleparij; in četudi bi si kak junak drznil prodreti v takšen templjarski prostor, bi ga pri priči razglasili za skrunilca svetišča in ga takoj nato kamnali!
7 Zato vam pravim, da zgradite svoje šole proste in odprte, da more vsakdo priti in oditi, kakor hoče! Vsaka skrivnostnost naj izgine iz vaše šole! Kdor hoče, ga seznanite, kolikor lahko dojame; kajti Jaz vam s svojim naukom ne prodajam mačka v žaklju - vse vam povem odkrito in jasno in ničesar ne počenjam skrivaj, razen tam, kjer to zahteva modrost v blagor vsakega človeka. Zato bodite tudi vi odkriti do vsakogar, pri katerem boste začutili dober namen! Vendar pa bodite pri tem tudi modri; kajti ne smete biti tako daleč odkriti, da bi metali plemenite in dragocene bisere svinjam!
8 Jaz sam bi vam vsem imel še zelo veliko povedati; toda zdaj bi vsega še ne mogli razumeti in prenesti. Ko pa se bo v vas prebudil duh popolne resnice, vas bo on sam vodil v vsej modrosti; in ta duh je Božja podoba v vaših srcih, in vi sami ga boste v sebi prebudili s pravim praznovanjem sabata. - Povejte, ali ste vse to zdaj razumeli?!"
9 Rečeta **esena,** popolnoma skrušenega srca: "Da, Gospod! Le kdo ne bi razumel Tvojih svetih besed? Saj to niso besede, podobne človeškim! Tvoje besede so vendar vse žive, so skoz in skoz svetloba, toplota in življenje! Ko govoriš Ti, o Gospod, čutiva v sebi neko živo nastajanje, tako da se nama zdi: z vsako besedo iz Tvojih ust nastaja nekakšno neizmerno veliko, novo stvarstvo - in v sebi čutiva neskončno novo nastajanje!
10 Vendar pa razumeva pomen Tvojih najsvetejših besed, kolikor nama je potrebno, čeprav jih nikoli ne bova povsem dojela; kajti v sebi živo občutiva in doživljava, da Tvoje tukaj izgovorjene besede ne veljajo samo nama, marveč vsej večni neskončnosti! - 0 vriskaj torej, Zemlja, ki si bila izmed neštetih svetov izbrana, da Gospod večnosti s Svojimi nogami stopa po tvojih tleh in Njegov najsvetejši glas odmeva v tvojem zraku! - 0 Gospod, kako veliko bitij se vendar poraja iz vsake Tvoje besede in iz vsakega diha Tvojih ust!? 0, naj Te vendar hvaliva, ljubiva, slaviva in moliva; kajti edino Ti si vreden vsega tega!"

151. Blagoslovljeni zajtrk na gori

1 Rečem **Jaz**: "Dobro, dobro, Moja ljuba prijatelja in brata! Po tem duševnem zajtrku se ozrimo tudi po zajtrku za telo! - Ebal, ali imaš še kaj zaloge?"
2 Reče **Ebal**: "Gospod, nekaj še imam, a ne več veliko, ker smo včeraj zvečer skoraj vse pojedli; nekaj kruha in vina pa je kljub temu še ostalo"
3 Rečem **Jaz**: "Prinesi vse semkaj, da bom blagoslovil in bomo vsi imeli dovolj jesti in tudi piti !" - Ebal je takoj naročil, naj prineso k Meni pol hleba kruha in za kake tri kupe vina, ki je še ostalo v mehu in Jaz sem blagoslovil kruh in vino in rekel: "Razdeli zdaj in če bo kaj ostalo, bomo tu tudi obedovali !"

4 **Ebal** razdeli kruh, in da mu ga ne bi zmanjkalo, lomi od polovice hleba le majhne kose; toda polovica se ne zmanjša. Ko pa vidi, da se polovica hleba ne zmanjša, čeprav je vsakemu gorskemu gostu dal za več grižljajev, začne deliti večje kose; toda tudi zdaj se polovica hleba ne zmanjša. Ko pa vidi, da gostom dobro tekne, začne znova deliti od začetka in lomi od hleba še večje kose; in, ko postreže približno tridesetim ljudem, ki so se z nami povzpeli na goro, ima še vedno obilen kos v roki in Mi reče: "Gospod, to mi je še ostalo. Ali bo dovolj Zate, za Rafaela, za Jaro in zame?"
5 Rečem **Jaz**: "Le daj ga Jari, naj ona razdeli, tedaj bo gotovo zadostovalo!" Ebal stori tako in Jara da najprej kos Meni, nato svojemu Rafaelu, potem Ebalu in šele potem sebi preostanek in vsi smo imeli dovolj.
6 Toda **stotnik** je to opazil in rekel: "Zakaj nisi, prijatelj Ebal, upošteval pri tej zadnji delitvi tudi mene? Ali me nisi imel za dovolj vrednega?"
7 Rečem **Jaz**: "Prijatelj, ne bodi jezen zaradi tega! Glej, Ebal je računal, da ne bo nič ostalo, zato je tudi začel deliti kar se da pičlo; ni hotel, da bi bil tudi ti med tistimi, ki nazadnje ne bi dobili ničesar! Ker pa je po Moji volji vendarle nekaj preostalo, je šele potem začel deliti drugič. Če pa ti toliko pomeni druga delitev, ki nikakor ni prav nič boljša od prve, tedaj povej in rad ti odstopim Svoj delež."
8 Reče **stotnik**: "No, no, je že dobro; samo neka starorimska neumnost o položaju mi je prišla na misel - zdaj pa je spet vse povsem prav! Toda najbolj se čudim temu, da nebeški Rafael s tolikšno slastjo uživa kruh, kakor da bi bil izmed vseh najbolj lačen! To je res zelo nenavadno! Saj je vendar bolj duh kakor človek iz mesa, je pa tako, kakor da bi bil nekoč rojen na zemlji! To mi je neznansko všeč! - Toda čutim, da sam kruh, čeprav nadvse okusen, povzroča žejo in zato bi rad kmalu dobil kaj piti."
9 Rečem **Jaz** Ebalu: "Razdeli vino in začni pri našem prijatelju Juliju!"
10 Reče **stotnik**: "Gospod, prosim Te, pij vendar Ti prvi; saj tudi pri mizi mora biti nekakšen vrstni red!"
11 Rečem **Jaz**: "O da, tudi Jaz se strinjam; toda ker tukaj nimamo mize in tudi nismo povabljeni v goste, pijmo vino po naravni potrebi! Kdor je najbolj žejen, naj pije prvi, manj žejni pa naj mu sledijo - vsak po svoji potrebi!"
12 S tem odgovorom je bil **stotnik** zadovoljen, izpil je ponujeno kupo do zadnje kaplje in rekel: "Gospod, hvala Ti! To je bilo resnično nebeško okrepčilo in še nikoli mi vino zjutraj ni tako teknilo kakor zdaj tu; to pa je tudi vino, da mu na zemlji ni enakega."
13 Rečem **Jaz**: "Veseli smo, da ti je zdaj tako prijetno na tej višini!"
14 Reče **stotnik**: "Gospod, odpusti mi, če v svoji dobri volji rečem morda kaj nespametnega! Toda zdi se mi, da bi tukaj celo Satan postal najboljše volje!"
15 Rečem **Jaz**: "Če ga hočeš videti in govoriti z njim, ga lahko pokličem semkaj, ti pa se lahko potem takoj prepričaš, ali se bo tukaj dobro počutil !"
16 Reče **stotnik**: "Če zares obstaja utelešeni Satan, potem naj se tukaj prikaže!"

152. Satan se prikaže na gori

1 Ko stotnik to izgovori, se silno zabliska in strašno zagrmi in **Satan** stoji v podobi velikana ves žareč pred stotnikom, udari z nogo tako divje ob tla, da se zatrese vsa gora in spregovori stotniku: "Najbednejši skrunilec matere, kaj

hočeš od mene!? Zakaj si me poklical na to višino, ki mi je tisočkrat bolj mučna kakor ves peklenski ogenj!?"
2 Reče **stotnik**, zelo močno razburjen zaradi vzdevka `skrunilec matere': "Hej, sovražnik vseh ljudi in Boga samega, obvladaj se; kajti ti nimaš pravice, da bi sodil pred obličjem Boga, tvojega Gospoda! Če sem grešil v spanju v veliki omami svojih čutov, sem s tem škodoval samo sebi, nikakor pa tebi. Verjamem pa, da je Bog več kakor si ti in On me ni še nikoli tako pozdravil kakor ti, bedni lažnivec! Res se je zgodilo, da sem enkrat spal s svojo materjo v svojem štirinajstem letu; toda k temu me je zapeljala mati. Preoblekla se je namreč v najbujnejšo Grkinjo, na svojem tako in tako še izjemno lepem obrazu je nosila fino grško krinko, prišla je k meni ponoči, mi odkrila vse svoje mogočne čare in si me poželela. Moja mati je bila tedaj stara komaj osemindvajset let; ko me je kot prvorojenca rodila, je štela komaj trinajst let in pol. Jaz sem bil v Rimu znan kot eden najlepših in najmikavnejših mladeničev; nič čudnega, da se je lastna mati vnela zame in se maskirala, da bi z mano uživala! Bednik! Če sem torej kot ognjevit Rimljan namesto z domnevno najbujnejšo in najmikavnejšo Grkinjo spal s svojo materjo, sem mar zaradi tega skrunilec matere? Ali moreš, slepi peklenski osel, kdaj zmerjati za morilca ali ubijalca nekoga, ki je padel s strehe in s svojim padcem na tla zadel nekega človeka in ga s tem ubil?! - Govori zdaj, ti stari peklenski osel!"
3 Govori **Satan**, ves besen zaradi stotnikovega zmerjanja: "Jaz gledam samo na dejanje, ne pa, kako je bilo storjeno; pri meni ni olajševalnih okoliščin, in kar zadeva mene, si obsojen, pripadaš peklu in ne boš ušel moji oblasti!"
4 Reče **stotnik**: "Tedaj poglej sem, stari, slepi peklenski osel! Kdo je Ta, ki stoji tukaj ob moji desni, ali Ga poznaš, ti Jezus iz Nazareta ni znan?"
5 Ko stotnik izgovori Moje ime, vrže to Satana z vso silo na tla in ta zagrozi stotniku, naj nikoli več ne izgovori tega njemu najodvratnejšega imena. On pozna Nazarečana in ga preklinja, ker hoče Bogu iztrgati oblast in ne manjka več veliko, da bi postal gospodar nebes in vsega sveta!
6 Reče **stotnik**: "Slepi peklenski osel! Kar je od vekomaj bil, to je še zdaj in bo večno ostal; in samo On bo sodil mene in tebe, nikdar pa ti stari, hudobni, slepi in najneumnejši peklenski osel! Če si že tako zelo mogočno bitje, zakaj te je že samo ime svetega Nazarečana tako podrlo, kakor da ne bi nikoli stal? Glej, kako lepo in prijetno je tukaj in kako dobro se imamo! Če ne bi bil tako strahovito neumna peklenska pošast, bi se lahko tudi tebi dobro godilo prav tako kakor nam! Spreobrni se in spoznaj v svojem srcu, če ga še sploh imaš, da je JEZUS GOSPOD NEBES IN ZEMLJE, pa boš gotovo postal enak nam!"
7 Tedaj se **Satan** zareži: "Si že spet moral izreči to meni najodvratnejše ime?! Če že ne znaš govoriti o ničemer boljšem, tedaj se vendar vsaj z opisom ogni izgovorjavi tega imena; kajti muči me bolj kot deset tisoč peklov v njihovem najhujšem pobesnelem ognju! Poleg tega sem jaz duh in moram to večno ostati zavoljo vašega zveličanja in se zato nikoli ne morem spreobrniti k vašemu Bogu in vašemu Gospodu! Jaz sem enkrat za vselej večno preklet in zame ni nobenega odrešenja več!"
8 Reče **stotnik**: "Če bi mi to rekel kdo drug, bi mu verjel; toda tebi ne verjamem nič, razen, da si resnično stari, neumni peklenski osel! Če bi se hotel spreobrniti, še predobro vem, da bi te Gospod sprejel skupaj z vsemi

tvojimi privrženci vred; toda pri tebi gre samo za najtrdovratnejšo hudobijo, iz katere se sam nikoli ne boš hotel spreobrniti, ker ti je v nekakšno peklensko veselje, da lahko s svojo svobodno voljo kljubuješ Gospodu Bogu. Toda povem ti, da Gospod še zdaleč ni povsem zaprl Svojega srca pred teboj in te še zdaleč ni obsodil! Obrni se torej k Njemu in sprejel te bo in ti odpustil vse tvoje milijardokratne milijarde zločinov in grehov!
9 Pogan sem in v svoji mladosti sem molil naravo in rezbarije,-narejene z rokami ljudi in porojene iz njihove domišljije; toda jaz kot slabotni, slepi človek iz mesa sem vendarle kmalu dojel, da sem na napačni poti, po kateri ne bom dosegel cilja.
10 Tebe pa je od prazačetka kot čistega duha ustvaril On, ki zdaj prebiva v srcu tega svetega Nazarečana in kateremu sta očitno popolnoma podložna nebo in zemlja. Tebi je čisto spoznanje večne resnice lahko, medtem ko sem moral jaz dolgo tavati okrog v temi in megli; samo hoteti ti je treba in spet boš sedel v stari prasvetlobi. Zato se obrni na Gospoda, ki tukaj prečudežno telesno prebiva med nami in z vsem, kar mi je z življenjem vred lastno in sveto, ti zagotavljam, da boš sprejet!"
11 Reče **Satan**: "Tega ne morem!"
12 Reče **stotnik**: "In zakaj ne?"
13 Zakriči **Satan**: "Ker tega nočem!"
14 Reče zdaj tudi **stotnik** z zelo razburjenim glasom: "Torej se v Jezusovem imenu poberi od tod; tako se mi gnusiš, da mi gre že na bruhanje! Torej si popolnoma samovoljno nepoboljšljiva peklenska pošast in za zmeraj sem prenehal sočustvovati s teboj zaradi tvoje večne bolečine in tvojega trpljenja. Gospod naj te sodi, ti stari peklenski osel!"
15 Po teh stotnikovih besedah je Satan strmoglavil na tla, kakor bi ga bila zadela strela in tako silno rjovel, kakor lačen lev; Jaz pa sem namignil angelu Rafaelu, naj se mu približa.
16 Tedaj je **angel** hitro stopil med stotnika in Satana in rekel: "Satan! Jaz, najneznatnejši služabnik GOSPODA JEZUSA JEHOVA SABAOTA, ti z nespremenljivo prisilo ukazujem, da se v trenutku pobereš s tega kraja in te pokrajine, kjer si s svojim hudobnim dihom dolgo zastrupljal živali in ljudi!"
17 Reče **Satan**, razkačen od jeze: "Kam naj grem?"
18 Reče **angel**: "Tja, kjer te čakajo tvoji služabniki in te preklinjajo! Pojdi in izgini! Amen!"
19 Po teh angelovih besedah se je Satan dvignil kakor na vse strani plameneča krogla in med grmečim treskanjem z bliskovito naglico zbežal proti polnoči.
20 Angel pa je iztrgal s tal, na katerih je stal in ležal Satan, več kakor petdeset stotov težko skalo in jo s tolikšno silo zagnal prek gore v morje, da se je zaradi zračnega upora že v zraku razdrobila v najdrobnejši prah.
21 In vsi so se nadvse čudili takšni angelovi moči in **stotnik** je rekel: "Ha, to bi bil metalec kamenja! Ta bi zalegel več kakor deset rimskih legij! Sicer pa se Ti, o Gospod, zahvaljujem tudi za to razodetje; saj zdaj sem tako rekoč osebno spoznal tudi večnega sovražnika ljubezni, svetlobe, dobrote in resnice in sem se hitro prepričal, kako in kaj je z njim. Tega ne poboljšata več ne večnost in ne ogenj!
22 Pri Bogu so sicer mogoče vse stvari; toda zdaj verjamem, da bo tudi Božji vsemogočnosti težko uspelo pripraviti tega duha do kesanja in pokore. Če

mu bo ostala svobodna volja, se nikoli več ne bo spreobrnil, če mu pa ne bo ostala, bo prenehal obstajati in tedaj v vsej neskončnosti ne bo več Satana. Pripraviti ga z največjimi mukami in bolečinami, da bi se poboljšal, pa bi pomenilo s sitom zajemati vodo in jo zlivati v preluknjano posodo! Mislim, da bi bilo še najpametnejše, če bi ga zaprli za vse večne čase v kakšno ječo in sicer brez bolečin; tako vsaj ne bi mogel več vplivati na ljudi!"
23 Rečem **Jaz**: "Prijatelj, to so zadeve, ki jih zdaj še ne moreš razumeti; nekoč pa ti bodo postale jasne! Tega seveda ni mogoče meriti z zemeljskim časom - marveč z merilom celotnega pratemeljnega osrednjega sonca! Ko bo to nekoč prišlo do konca, tedaj tudi še zmeraj mogoče Satanovo spreobrnjenje ne bo več daleč; toda kje bosta že tedaj ta zemlja in to sonce?! Kajti telo, kakršno je pratemeljno osrednje sonce, potrebuje zate nedoumljivo dolgo časovno dobo, dokler vse v njem vklenjeno življenje, ki je na videz mrtva materija, ne bo do zadnjega praška prešlo v svobodno, duhovno življenje!
24 Toda, kot rečeno, tega še dolgo ne boš mogel razumeti! Tega zdaj ne razumejo niti angeli; toda kmalu bo prišel čas, ko o tem, kar sem ti zdaj povedal, ne boš prav nič več dvomil in boš verjel reči, o katerih se ti zdaj niti ne sanja! Vendar zdaj nič več o tem! Odpravite se, lepo počasi se bomo vrnili!"

153. Sestop z gore

1 Reče **Jara**, ki je med Satanovo vidno navzočnostjo pokrila obraz z ruto: "Gospod, zdaj se rada vrnem v mesto; kajti navzočnost enega (Satana, op. prev.) mi je za vse čase priskutila to višino, čeprav mi bo po drugi strani ostala nepopisno pomenljiva. Moje noge ne bodo nikoli več stopile nanjo!"
2 Rečem **Jaz**: "No, no, ta je bil izgnan in tvoj Rafael je prostor takoj spet očistil; sicer pa ti ne bo niti škodovalo niti posebno koristilo, če bi se še kdaj povzpela na to goro ali ne. Najboljša višina za vzpon pa je lastno srce; kdor je prodrl v njegovo notranjost, je dosegel življenjski razgled z najvišje višine! - Toda zdaj pojdimo, pravkar je potekla tretja ura današnjega sabata. Pojdite pa le vsi za Mano in Genezaret bomo dosegli po najbližji in najboljši poti!"
3 **Stotnik** je rekel: "Gospod, če se ne motim, je bil prej menda govor o tem, da bi še ves današnji dan preživeli tukaj!?"
4 Rečem **Jaz**: "Tokrat si Me nekoliko napačno razumel; s tem je bila vendar mišljena le višina praznovanja sabata v srcu! Toda nič za to, le pojdimo; kajti spodaj nas čaka veliko trpečih! Tem je treba pomagati, da po Mojem odhodu od tod ne bo v vsej tej pokrajini nobenega bolnika več."
5 Na te Moje besede se vsi odpravijo na pot in Jaz, mala Jara in Rafael smo hodili naprej ter bili tako rekoč vodniki in hitro in lahko je šlo z gore dol proti Genezaretu. Po dveh urah in pol smo bili že čisto blizu mesteca Genezaret.
6 Tedaj sem (**Jaz**) sklical vse goste z gore in rekel: "Poslušajte Me vsi! Kakor sem vam že na gori omenil, vam zdaj vsem skupaj še znova povem: Vse, kar ste doživeli in videli zgoraj, obdržite za zdaj zase! Ko pa se boste tega po velikem znamenju iz nebes zavedeli, tedaj s streh oznanjajte to ljudem, ki so dobre volje; toda hudobnemu svetu naj to za zmeraj ostane skrito, kakor je skrito najbolj notranje središče zemlje! Kajti zunanja posvetnost tega nikoli

ne bo razumela in bi vas preklinjala kot nore ljudi! To pa bi bila potem tudi večna smrt njenih duš.
7 Zapomnite si: Moje besede in nauki in dejanja so dragocenejši kakor nezaslišano veliki Jarini biseri; in takšni biseri niso za to, da bi jih metali svinjam! Zato bodite zmeraj čuječi; kajti vse, kar prihaja od zgoraj, je samo za tiste, ki so tudi od zgoraj! Za pse in svinje pa je samo nesnaga sveta; saj pes se spet vrača k temu, kar je izbljuval in svinja se znova valja v isti mlaki, v kateri se je valjala, jo ponečedila in popolnoma onesnažila nekaj trenutkov prej. Zato si vzemite Moj nasvet k srcu!"
8 Reče **stotnik**: "Gospod, če pa nas bodo radovedneži vpraševali, kaj vse se je zgodilo na višini, kaj naj jim odgovorimo?"
9 Rečem **Jaz**: "Govorite resnico in povejte, da sem Jaz vsem vam prepovedal to oznanjevati svetu; in radovedneži potem ne bodo več silili v vas, marveč bodo s tem zadovoljni."
10 S tem odgovorom je bil tudi naš stotnik popolnoma zadovoljen, in odpravili smo se v mesto in v Ebalovo hišo.

154. Čudež ozdravljenja v Ebalovem prenočišču pri Genezaretu

1 Ko smo prišli v Ebalovo hišo, so takoj prihiteli hišni hlapci in služabniki in povedali, da je v prenočišče prispelo kakšnih sto bolnikov in so vpraševali po Gospodu in zdravniku Jezusu iz Nazareta.
2 Rečem **Jaz** hlapcem: "Pojdite tja in jim povejte, naj se ne glede na sabat čisto mirno in veselo odpravijo domov; kajti njihova vera v moč Moje besede jim je pomagala!"
3 S tem so se hlapci oddaljili, šli k bolnikom v prenočišče in se nemalo začudili, ko niso našli nobenega bolnika več; kajti vsi, ki so bili bolni, so isti trenutek ozdraveli, ne glede na to, ali so bili Judje ali pogani. Ko so hlapci pristopili k njim, niso slišali drugega kakor petje hvalnic Bogu v zahvalo za znova doseženo zdravje njihovega telesa in ozdravljenci so Me hoteli videti !
4 **Hlapci** pa so rekli: "Mi nimamo pravice, da bi vam to dovolili; poslali pa bomo k Njemu sla. Če vam On dovoli, lahko greste tja in Ga vidite in govorite z Njim; če pa vam ne dovoli, se po Njegovi besedi čisto mirno in veselo oddaljite od tod - kajti On ni zmeraj razpoložen za sprejemanje obiskov in še manj za pogovore." - Tako pride k Meni hlapec in Me vpraša o tem.
5 **Jaz** pa rečem: "Saj sem vam vendar rekel, naj vsi mirno in veselo odidejo domov in pri tem naj ostane! Kar so iskali, so dosegli, za kaj višjega pa nimajo niti smisla niti zadostnega razuma in zato jih odpravite domov!"
6 S tem odgovorom se sel vrne in to sporoči ozdravljencem. **Ti** pa reko: "Če hočemo nekomu izkazati čast in hvalo, se ne spodobi naprej vpraševati! Pojdimo tja in mu v skladu z vso resnico in spodobnostjo izkažimo primerno čast in hvalo in bomo dobro odslovljeni! Zato pojdimo pogumno tja in ker bomo prišli z najboljšim namenom, nam ne bo prepovedal dostopa!"
7 S temi besedami pridejo vsi k Meni v hišo. Potrkajo na vrata naše velike obednice, toda nihče ne reče "Vstopite!" Toda oni znova potrkajo in Jaz rečem Ebalu: "Zaradi njihove vsiljive vere jim dovoli, da vstopijo!" - In Ebal je šel in jim odprl vrata, in vstopili so v sobo, kolikor jih je šlo vanjo in so Me začeli glasno slaviti in Mi izrekati svojo zahvalo.

8 **Jaz** pa sem jim zapovedal, naj molčijo in jim rekel: "Slava ust in zahvala ustnic nima vrednosti pred Bogom, torej tudi ne pred Menoj! Kdor se Mi hoče približati, naj se Mi približa s srcem, tako se bom ozrl nanj; toda prazno blebetanje ust, pri katerem srce nič ne misli in še manj občuti, je pred Mojimi očmi to, kar je trohneča mrhovina pred nosnicami. Kar ste iskali, vam je bilo dano; česa drugega pa ne poznate in vaša prazna hvala mi ni všeč! Zato se odpravite domov in ne povzročajte tej hiši neprilike! Varujte pa se nečistosti, prešuštvovanja, požrešnosti in pijanosti - sicer boste prej ko slej znova zapadli v še hujše bolezni, kakor ste se jih nalezli in so vas pestile doslej!"
9 Te besede so šle ozdravljenim do srca in med seboj so se vpraševali, kako sem Jaz mogel vedeti, da je za njihovo bolezen večinoma kriva pohotnost. Obšel jih je strah pred Menoj, ker so si začeli misliti: `Na svetlo lahko spravi še več naših ne ravno hvalevrednih dejanj! Zato pojdimo!' - Nato so zapustili sobo in odšli tja, od koder so prišli.
10 To je zbudilo **stotnikovo** pozornost in Me je vprašal: "Kako to, da so vsi ti zdaj tako nenadoma izginili? Komaj si pomislil na njihove grehe, že jih je to na vso moč pognalo skozi vrata!"
11 Rečem **Jaz**: "To so pravi vlačugarski junaki! Nečistujejo na vse mogoče načine in prešuštvo jim je prešlo že v navado; pri njih so ženske skupne (skupna lastnina), in posilstvo device velja pri njih za dobro šalo! Toda med njimi so tudi skrunilci dečkov in takšni, ki se zadovoljujejo z deklicami na nenaraven, mutast sodomističen način, ker se hočejo s tem obvarovati nalezljivih bolezni, zato pa zapadejo v druge, še hujše bolezni. Zato sem te ljudi tako trdo sprejel in odpustil; kajti do poboljšanja jih lahko pripravi edino trda beseda."
12 Reče **stotnik**: "Iz katere pokrajine pa so?"
13 Rečem **Jaz**: "Iz pokrajine Gadarenov. Bolj proti večeru je nekaj trgov in štiri vasi. Prebivalci so mešanica Judov, Egipčanov, Grkov in Rimljanov. Imajo malo, pravzaprav nobene vere in njihova obrt je predvsem reja svinj in trgovanje z njimi v Grčiji in Evropi, kjer jedo meso teh živali, njihovo maščobo pa uživajo kot začimbo jedi. Že po sami obrti so torej zgolj nečisti ljudje; toda njihova zunanja nečistost še ne bi bila noben greh, če v svojem početju ne bi bili veliko hujši od svojih svinj. Njihovo početje jih postavlja veliko niže od svinj in z njimi bo težko kaj opraviti !"
14 Reče **stotnik**: "No, zelo dobro je, da to vem. Tiste občine so še pod mojo upravo in gotovo ne bom pozabil postaviti tem ljudem varuha morale, ki jim bo po prejetih navodilih pri najmanjši nespodobnosti znal pošteno dati po prstih. No, le počakajte, vaše pohotno življenje se vam bo že jutri tako priskutilo, da vas ne bo nikdar več skominalo, da bi se v vaših srcih porajala nečisto poželenje, in da bi se mu potem brezvestno vdajali !
15 Gospod, sem sicer samo človek, vendar sem v svojem, kar zadeva vladarske zadeve, zmeraj prizadevnem življenju toliko dosegel in še prevečkrat doživel, da zdaj jasno spoznavam, da je za navadnega človeka najbolje, če mu vladamo z bronastim žezlom in ga tu in tam s šibami prebičamo, da se poboljša. Kjer v veliki človeški združbi ni tako, kmalu vse razpade!"
16 Rečem **Jaz**: "Da, da, glede tega imaš prav - toda samo pri občini, ki sem ti jo pokazal; če pa bi tako ravnal povsod, bi povzročil več škode kakor koristi!

Zdravilo se mora zmeraj ravnati po bolezni, ne pa obrnjeno. Toda, kot rečeno, pri omenjeni občini bo tvoje zdravilo vsaj tako dobro učinkovalo, da bo tem ljudem zelo priskutilo njihovo pohotnost. Toda kaznovalne šibe ne sme voditi roka jeze, temveč roka resnične ljubezni !"

155. Gorečnost ljubezni

1 Reče **stotnik**: "Gospod, to zdaj prav dobro doumevam, toda kljub temu poznam iz svojega življenja primer, ko z ljubeznijo ni bilo nič doseženo. Bilo je takole: Med mnogimi vojaki, ki sem jim poveljeval, je služil mlad, silno močan Ilir. Njegov meč je tehtal petdeset funtov in vendar ga je sukal tako lahkotno, kakor da bi imel v roki pero. Ta plačani vojščak, oborožen z oklepom in ščitom, je v boju zalegel več kakor sto drugih vojakov. V vojni je bil torej zelo uporaben - ne pa v miru; tedaj je bil zloben in niti teden ni minil, da ne bi povzročil kakšnega novega nereda. Zmeraj sem ravnal z njim ljubeznivo, ga kar se da nazorno opozarjal na hudobnost in sramotnost njegovih početij in mu prepovedoval takšno zlonamerno početje. Tedaj mi je zmeraj obljubil, da se bo povsem poboljšal in nato bil nekaj dni tudi zares povsem trezen in pohleven; toda nikoli ni trajalo dlje kakor deset dni, pa so se že spet pojavile tožbe z vseh strani in nato smo seveda morali povrniti škodo. Če smo ga vprašali, zakaj, za vse na svetu, vendar to počne, je odgovoril zmeraj enako: `Vadim se v vojni umetnosti in pri tem ne prizanašam ničemur, razen ljudem in meč moram preskusiti na različnih predmetih!'
2 Takšne vojaške vaje pa so ga neredko pripravile do tega, da je obiskal kakšno čredo volov, bikov, krav in telet in jim z enim udarcem sekal glave. Nekoč je odsekal glave celi čredi stotih volov in se nato bahal s svojim junaškim dejanjem, ki nas je stalo tisoč težkih srebrnih grošev odškodnine! Tedaj sem se tako razjezil nad tem človekom, da bi ga od jeze najraje sam raztrgal na kose.
3 S težkimi verigami sem ga dal prikleniti na drevo, njegove roke in noge še posebej zvezati z močnimi vrvmi in ga dal nato celo uro bičati, da je zaradi tega silno oslabel. Potem sem ga dal negovati in v dvajsetih dneh si je popolnoma opomogel. In glej, to je tega človeka, pri katerem prej z ljubeznijo ni bilo mogoče ničesar doseči, popolnoma spremenilo; potem je postal najbolj sproščen in najskromnejši človek, ki sem ga po enem letu naredil za podčastnika in še danes se mi zahvaljuje za tisto eksemplarično kazen, brez katere ne bi nikoli postal podčastnik. Toda do takšne kazni me ne bi nikoli mogla pripraviti ljubezen, temveč edinole pravična jeza nad tem človekom; in tako menim, daje pravična jeza nad ljudmi velikokrat bolj zdravilna kakor preveč še tako čiste ljubezni!"
4 Rečem **Jaz**: "O da, toda to potem ni jeza v pravem pomenu besede, marveč samo posebna gorečnost ljubezni v srcu, ki vsebuje zdravilno moč. S tem delujem tudi Jaz, če je kdaj potrebno. Če ljubezen ne bi imela takšne gorečnosti, bi bila vsa neskončnost doslej še brez vseh živih bitij; samo veliki gorečnosti Božje ljubezni se mora stvarstvo zahvaliti za svoj obstoj.
5 In tako tisto, kar je vodilo tvoje srce k pravičnemu kaznovanju tistega predrznega plačanca, ni bila jeza in iz nje izhajajoča maščevalnost, marveč posebna gorečnost tvoje ljubezni do tistega plačanca, ki ti je bil zaradi svoje

sposobnosti zelo pri srcu. Kajti, če bi se bil pošteno razjezil nad tistim človekom, bi ga bil dal ubiti; toda gorečnost ljubezni je štela potrebne udarce z bičem in bičati si ga pustil samo tako dolgo, kot si lahko preračunal, da bo to bičanje vzdržal.
6 Tako po potrebi ravnaj tudi z onimi občinami; toda prvi poskus naj se vendarle zgodi iz čiste ljubezni in s pravim podukom. Kajti, če bodo ljudje spoznali, da so jim postavljeni ostri zakoni in neizprosna sodniška služba samo zaradi njihovega zveličanja, bodo vse to sprejeli; če pa se ostri zakoni zdijo zgolj oblastnikova tiranska samovolja, ne bodo nikogar poboljšali in bodo navsezadnje v občini celo angele naredili za hudiče, ki ne bodo iskali nič drugega kakor to, kako bi se lahko maščevali tistemu, ki jih zmeraj za prazen nič muči brez konca in brez kakršnega koli razvidnega vzroka. Razumeš to?"
7 Reče **stotnik**: "Da, Gospod, to mi je zdaj že spet jasno kakor beli dan in še danes bom poslal tamkajšnjemu podpoveljniku sla z ukazom; ta bo že jutri predložen občinam, da ga bodo upoštevali. Zaradi tega se bom tudi za nekaj trenutkov umaknil k svojim ljudem in bom dal to takoj napisati."

156. 0 spolnosti praustvarjenih angelov

1 Po teh besedah odide stotnik domov; toda Ebal ga prosi, naj ne ostane predolgo, ker bo kosilo kmalu pripravljeno. In **stotnik** gredoč reče: "Če se ni zgodilo nič posebno pomembnega, bom takoj spet tu; če pa se je zgodilo kaj pomembnega, bom poslal semkaj sla."
2 Nato stotnik pohiti od tod in ko pride domov, se nemalo začudi, ko mu njegovi podpoveljniki pripovedujejo o vsem, kar se je medtem zgodilo in najde svoj ukaz za omenjene občine napisan na pergamentu s svojo pisavo, ležeč na njegovi delovni mizi. Hitro ga prebere in najde vse natančno tako, kakor si je zamislil. Takoj pošlje po hitrega sla in glej, v rimski vojaški obleki pride prav naš angel Rafael in ponudi stotniku svoje usluge.
3 Stotnik sprva angela ne spozna in misli, da je mlad vojak, ki mu ga je morda iz Kafarnauma dodelil Kornelij. Zato ga vpraša, ali si upa prevzeti to precej oddaljeno pošiljko za Gadarenskega podpoveljnika.
4 Reče **angel**: "Gospodar svoje oblasti, le daj mi jo in jaz jo bom s hitrostjo puščice prinesel tja in v nekaj trenutkih boš imel odgovor v svodih rokah!"
5 Šele zdaj si **stotnik** ogleda svojega moža, spozna v njem angela Rafaela in nato reče: "Da, da, tebi je kaj takega seveda mogoče; šele zdaj sem te namreč spoznal!"
6 Nato izroči stotnik Rafaelu ukaz in ta je bil že v slabe četrt ure nazaj z odgovorom, v katerem je gadarenski poveljnik potrdil, da je pravilno prejel ukaz od mladega spodobnega vojaka in ga bo po duhu tudi takoj izpolnil.
7 Stotnik se ni več čudil Rafaelovi hitrosti, marveč samo temu, da je Rafael za to sporočilo vendarle potreboval četrt ure.
8 Reče **Rafael**: "Toliko časa je porabil za pisanje tvoj gadarenski podpoveljnik. Zato se ne čudi; kajti jaz nisem porabil nobenega časa. Zdaj pa pojdiva skupaj k Ebalu; kosilo je pripravljeno in gostje so po pošteni hoji z gore lačni."

9 Stotnik takoj odide z angelom, ta pa se pred Ebalovo hišo spet pojavi v privzeti genezareški obleki; in stotnik ga vpraša, kam je tako hitro spravil vojaško obleko.
10 **Angel** pa se je nasmehnil in rekel: "Glej, nam je laže kot vam; mi namreč nosimo našo nadvse bogato založeno omaro z oblačili v svoji volji; če se nam kaj zahoče obleči, smo že kar oblečeni. Če pa bi me videl v mojem svetlobnem oblačilu, bi oslepel in tvoje meso bi se razkrojilo pred menoj, kajti v primerjavi s sijem mojega oblačila je sij zemeljskega sonca prava tema."
11 Reče **stotnik**: "Prijatelj ljudi te zemlje! Prva lastnost, da se lahko oblačiš brez blaga, samo iz svoje volje, kakor hočeš, mi je zelo všeč in revnim ljudem bi bila posebno pozimi dobrodošla; ni mi pa všeč - vsaj zdaj, na tem svetu ne - prav tako mogoči premočni sij tvoje svetlobne obleke, pred katerim ne bi moglo obstati nobeno človeško življenje. Zato tega tudi ne bova nadalje raziskovala. Toda eno bi pa še rad izvedel od tebe; ker sva zdaj ravno takole sama in nama ni treba biti pred nikomer nerodno, bi mi pač lahko razodel to, kar me zanima, ali se med seboj razlikujete tudi po spolu?"
12 Reče **angel**: "To sicer nekoliko nerodno vprašuješ; toda ker pri tebi izvira vprašanje iz čiste želje po znanju, ti bom na to tudi odgovoril, in sicer z `ne' ! Kar je nas praustvarjenih duhov, pri vseh nas brezštevilnih brez izjeme prevladuje samo moško-pozitivna narava; toda kljub temu je v vsakem od nas popolnoma navzoč tudi žensko-negativni princip in tako vsak angel sam zase predstavlja najpopolnejšo zakonsko zvezo Božjih nebes. Le od nas samih je odvisno, ali se hočemo pokazati v moški ali v ženski obliki in vse to v isti duhovni koži.
13 V tem, da smo dvospolna bitja, pa je tudi razlog, da se nikoli ne moremo postarati, ker se v nas oba pola večno neprenehoma podpirata; toda pri vas ljudeh sta pola ločena v enospolno ločeno osebnost in zato kot bivajoča vsak zase v sebi nimata podpore.
14 Ko pa se ločena osebna pola dotikata zunanje, izgubljata in sta podobna vinskemu mehu, ki se čedalje bolj guba, kolikor bolj mu praznimo njegovo duhovno vsebino. Če pa bi si zamislili vinski meh, ki bi lahko v sebi neprenehoma proizvajal tisto, kar jemljemo iz njega, tedaj na njegovi površini nikdar ne bi mogel odkriti gub, ki mu dajejo star videz. - Razumeš to?"
15 Reče **stotnik**: "Popolnoma jasna mi zadeva še ni; toda nekoliko se mi že svetlika. Ob ugodnejši priložnosti se bova že še več pogovarjala o tem. Zdaj pa pojdiva v hišo, kjer naju že pričakujejo!"
16 Reče **angel**: "Da, da, to že in v sebi že tudi čutim to, kar vi imenujete lakota."
17 Reče **stotnik**: "Oho, saj si vendar najčistejši duh!? Kako boš mogel uživati materialno hrano?"
18 Reče **Rafael** smehljaje: "Bolje kot ti! Pri meni bo vse, kar pojem, popolnoma zaužito in preoblikovano v vidno življenje - pri tebi pa samo to, kar ustreza tvoji osameli življenjski polarnosti, neustrezno pa se bo potem po naravni poti izločilo iz tebe; in tako sem glede jedi in pijače jaz vendar veliko na boljšem od tebe!"
19 Reče **stotnik**: "Ali se tudi v nebesih je in pije?"
20 Reče **angel**: "O da, toda ne tako kakor tukaj na zemlji, marveč duhovno! Od vekomaj imamo Božjo besedo tudi v sebi, kakor iz prav te besede

obstajajo nebesa in vse stvarstvo in je z njo vse napolnjeno; in ta beseda je najprej naša živa bit in za to bit tudi edini, najresničnejši kruh življenja in resnično vino življenja. V naših žilah se ta beseda pretaka tako kakor v vaših kri, in naša notranjost je polna Božjega kruha."
21 Reče **stotnik**: "Oh, to je neznansko modro povedano; tega pač nikoli ne bom razumel, to mi mora Gospod sam natančneje razložiti! - Toda zdaj je pa že skrajni čas, da stopiva v hišo, in zato ne bova načenjala nobenih pogovorov več."

157. 0 dajanju miloščine in praznovanju spominskih dnevov

1 Medtem ko stotnik še to govori, mu pride naproti naša pobožna **Jara** in reče: "Vaju pa dolgo ni bilo! Kakor se mi zdi, bi se že menda tudi ti, moj ljubi Rafael, rad ravnal po lenem času tega sveta! Resnično, to ni šlo tako naglo, kakor najino potovanje k tistemu oddaljenemu soncu! Zdaj pa le hitro vstopita, ker so jedi že na mizi !" - Oba hitro vstopita in Me najprijazneje pozdravita.
2 Stotnik se Mi je hotel zahvaliti za Mojo skrb, toda **Jaz** sem mu rekel: "Prijatelj, dovolj Mi je tvoje srce! Jedi so vaju že čakale, zato je treba zdaj predvsem dati telesu potrebno okrepčilo in se šele nato spet obrniti k duhovnemu."
3 Vsi se zahvalijo in začnejo prav korenjaško jesti in piti, in stotnik ves čas opazuje angela, kako prav pogumno sega v sklede in prav pridno uporablja tudi čašo.
4 **Stotnik** se nazadnje ne more več zadržati in nekoliko šaljivo reče: "No, no, čisti duhovi imajo zares zdrav tek! Moj dobri Rafael poje tukaj za tri; ne, česa takega zemlja še ni doživela!"
5 Reče **Ebal**: "Tudi jaz se nadvse čudim; toda vidim še nekaj, kar me čudi še bolj kakor njegov precej velik tek. Glej, v njegovi skledi ni zaradi tega nič manj! Tu resnično velja modrostni izrek: `Kar nebesa vzamejo, naslednji trenutek spet vrnejo!' Ta miza naj ostane pri mojih potomcih ohranjena v vsej časti kot trajno svetišče za vse čase, in vsako leto naj se obhaja praznik, da bodo vsi krajevni reveži dobili jesti in piti za to mizo!"
6 Rečem **Jaz**: "Pusti, naj bo miza, miza, ti pa ostani tak, kakor si bil! In če pride k tebi revež in, če kaj imaš, ga podpri tisti dan; toda vsakoletna praznična pojedina ne koristi niti revežu niti tebi, pa tudi Meni ni v veselje. Kdor se Me spominja, naj počne to vsako uro dneva; letnega spomina pa ne potrebujem!
7 Če bi določil takšen praznik, bi bil vendar podoben jeruzalemskim templjarjem, ki tudi trikrat na leto praznujejo spominske praznike in tedaj, zaradi navade, delijo revežem kruh, kakor da bi mogel revež potem od tega koščka kruha živeti od enega praznika do drugega brez druge hrane! 0 kako neznansko neumni so takšni smešni prazniki! Farizeji pač poberejo ob takšnih prazničnih dnevih toliko bogatih darov, da bi od dobička enega samega praznika lahko čisto dobro živeli naslednjih sto let; revež pa naj bo zadovoljen, če dobi trikrat na leto komaj osmino funta težak košček kruha. 0 kolikšna norost, neumnost, slepota in sebična hudobija! - Zato naj ta miza ostane to, kar je, ti pa boš praznoval Meni najbolj všečne praznike, če boš

vsak dan po svojih močeh za to ali tudi za katero drugo mizo nasitil enega ali drugega reveža!
8 In, če bi prišel isti revež k tebi vsak dan, ga nikar ne vprašaj, ali drugje ni dobil ničesar; kajti to bi preplašilo reveževo srce in si potem dolgo ne bi upal znova priti k tebi, in tvoje dobro delo bi zaradi tega izgubilo pred Menoj vso vrednost!
9 Jaz pa tudi nočem, da bi še krepkim lenuhom, ki so sposobni delati, delil kruh revežev; tistim, če pridejo, daj njihovim močem primerno delo! Če ti bodo opravili eno ali drugo delo, jim daj tudi jesti in piti, če pa dela ne bodo sprejeli, jim tudi jesti ne daj! Kdor je močan, pa noče delati, naj tudi ne je!
10 Glej, če boš ravnal tako, Mi boš zmeraj pripravil najbolj prijetno spominsko praznovanje; toda s svojim nameravanim letnim praznovanjem Me nikar ne obremenjuj! Kajti takšno letno praznovanje je največja neumnost, ki jo lahko stori človek, ker to nikomur na noben način nič ne koristi - razen prireditelju, ki se z darili ob takšnem praznovanju lahko pošteno okoristi!
11 Za koliko je čas enega leta boljši kakor čas enega dneva? Kdor na primer praznuje rojstni dan svojega očeta enkrat na leto, bi moral vendar tudi vsak dan praznovati uro rojstva, in to bi bilo gotovo bolje kakor vsakoletni rojstni dan!
12 Povem ti, vsi podobni spominski prazniki ljudi niso pri Meni vredni nič, razen če jih vsak dan, celo vsako uro, živo obhajajo v srcu. Tako so mlaji, jubilejna leta, praznik osvoboditve Jeruzalema izpod babilonske oblasti, praznik vnovične zgraditve mesta in templja, Mojzesov, Aronov, Samuelov, Davidov in Salomonov praznik nesmiselne in prazne stvari, ki v resnici pomenijo komaj toliko kakor dež, ki je pred tisoč leti padal v morje.
13 Na začetku sicer te praznike obhajajo v nekakšnem verskem navdušenju, in udeleženci se pri tem še zelo živo spominjajo osebe ali kakšnega pomembnega dogodka, ki so ga sami doživeli. V drugi, tretji, četrti ali celo deseti generaciji pa postanejo prazna ceremonija, pri kateri tisoči komaj vedo, zakaj se je udeležujejo - in pozneje vsa stvar preide v pravo poganstvo.
14 S tem pa nočem odpraviti resničnih spominskih praznikov; vendar je treba poleg vsakoletnosti nositi v srcu tudi vsakodnevnost, sicer so mrtvi in zato brez učinka. Toda tukaj s to mizo naj ostane tako, kakor sem ti povedal in pokazal!"
15 Reče **Ebal**: "Kar najbolj natančno bomo izpolnili vse, kar si Ti, o Gospod, še preveč dobro in nadvse resnično povedal; zato pa bomo vsakodnevne praznike v svojih srcih toliko bolj prizadevno obhajali in se pri tem po vseh svojih močeh vadili v ljubezni do bližnjega in po njej obhajali najčudovitejše spominske praznike!"
16 Rečem **Jaz**: "Če boste ostali pri tem, bom tudi Jaz ostal v vas in iz tega bodo spoznali, da ste resnično Moji učenci!
17 Zdaj smo pa dovolj jedli in pili, zato vstanimo od mize in pojdimo ven k našim mornarjem in oni nam bodo vedeli povedati marsikaj nenavadnega! Tu bi imeli malo miru, ker bo čez eno uro spet prispela semkaj karavana iz Betlehema, v njej nekaj mladih trdovratnih farizejev, s katerimi nikakor nočem priti v stik; glejte, da jih še danes odpravite do Sibaraha!"

18 Reče **stotnik**: "Za to bomo poskrbeli! Kajti zdaj mi noben človek na zemlji ni bolj oduren, kakor je zakrknjen farizej!" - Po teh besedah vstanemo in pohitimo k našim mornarjem ob morju.

158. 47. Davidov psalm

1 Osem mornarjev najdemo ravno pri branju Davidovih psalmov. Ko nas zagledajo, se dvignejo s tal, nas pozdravijo, njihov **mojster** pa stopi proti Meni in reče: "Gospod, edino Ti bi nas lahko rešil iz zadrege! Včeraj proti večeru je prišlo k nam precej farizejev in pismoukov in zahtevalo prevoz do Zebulona in Korazina, mi pa smo jih zavrnili, češ da nismo gospodarji, temveč samo hlapci na ladji in smo na predsabat zaposleni z branjem psalmov. Tedaj je neki mlad pismouk zahteval zvitek psalterija, ga odprl pri 47. psalmu in bral:
2 `Vsa ljudstva ploskajte z rokami in vriskajte Bogu z veselim glasom; kajti Gospod, Najvišji, je strašen, velik kralj nad vso zemljo. Pod nas bo prisilil vsa ljudstva in ljudi pod naše noge. Izbira nas za dediščino, krasoto Jakoba, ki ga ljubi. Bog se dviguje med vriskanjem in Gospod med donenjem pozavne. Pojte hvalo, pojte hvalo Bogu, pojte hvalo, pojte hvalo našemu kralju! Kajti Bog je kralj vse zemlje; zato Mu pojte hvalo preudarno! Bog je tudi kralj vseh poganov; Bog sedi na Svojem svetem prestolu. Knezi med ljudstvi so zbrani v eno ljudstvo pred Abrahamovim Bogom; kajti Bog je zelo vzvišen pri ščitih na zemlji!'
3 Ko je prebral ta psalm, je poln resnobe vprašal: `Razumete ta psalm?' In žal smo morali na njegovo vprašanje odgovoriti z ne. Danes pa smo si že od jutra razbijali glave, pa še kljub temu ne vemo nič več kakor včeraj. Tisočkrat smo pomislili Nate; če bi Ti, o Gospod, hotel, bi nam pač lahko z lučko to osvetlil!"
4 Rečem **Jaz**: "Poglejte si to deklico, ki jo vodim za roko! Vprašajte jo o tem, ona vam bo to že prav osvetlila!"
5 Reče **mojster** ladijskih hlapcev: "Ta deklica ima kvečjemu štirinajst let! Od kod ji Salomonova modrost?"
6 Rečem **Jaz**: "Da, da! Ne samo Salomonova modrost, ampak modrost modrijanov zemlje in še zelo veliko več prebiva v njenem najčistejšem srcu! Doslej še nobenemu človeku ni uspelo pogledati za zvezde; vprašajte njo in ona vam bo oznanila! Slavni `kamen modrosti' nosi v svojem predpasniku; zato vam bo tudi lahko razložila kratki, pa kljub temu vsebinsko zelo bogati psalm. Le poskusite in prepričali se boste!"
7 Reče **mojster** ladijskih hlapcev tovarišem: "Resnično, videti je že strašansko pametna! Toda pri tem ima resnično angelsko lepo postavo, to pa ne govori ravno v prid njeni modrosti! Kajti doslej sem še zmeraj doživel, da so bila najlepša dekleta tudi najneumnejša, kar je nekaj povsem naravnega. Najlepši otroci so navadno preveč razvajeni in domišljavi in se zaradi tega učijo zelo malo ali nič; z manj lepim otrokom pa po navadi ne zganjajo toliko cirkusa. Zlahka ga kaznujejo za vsako porednost in tako postane otrok ponižen in skromen, uboga, potrpi in se pri tem res veliko nauči. Toda poglejmo, kaj nam bo ta res nebeško lepa deklica lahko povedala o našem psalmu."

8 Nato se mojster ladijskih hlapcev obrne na Jaro in jo povpraša o tem, **ona** pa mu z najljubeznivejšim obrazom na svetu reče: `Ljubi prijatelji, ne, kot da bi se tega kakor koli naučila in bi zdaj vedela o tem kot kak pismouk, marveč nadvse živo čutim v sebi, da se je to, kar je pred več stoletji napovedal Davidov preroški duh, najpopolneje uresničilo zdaj pred našimi očrni. To bi morali tudi vi že prvi trenutek zaznati v sebi!
9 Ali niste videli, kako je On, o katerem govori David in zdaj telesno prebiva med nami, hodil po morju, kakor bi bilo kopna zemlja in niste videli, kako je v nekaj kratkih dneh samo s Svojo besedo ozdravil na tisoče vsakršnih bolezni? Slepim se je vrnil vid, gluhim sluh, gobavi so bili očiščeni, hromi in skrivljeni so se vzravnali! In zdaj poglejte to goro, ki stoji pred nami; kako zelo jo je spremenila ena sama noč! Kdo lahko prestavlja gore in dviga morje z dna? Kdo je Tisti, ki so Mu poslušni vsi angeli in vsi elementi?! Glejte, tu pred nami stoji On telesno; Tega je mislil David!
10 Njemu moramo ploskati z rokami, z deli resnične, pristne ljubezni do bližnjega in Njemu moramo vriskati s čistim glasom resnice, brez prevare, brez hinavščine in brez zahrbtnosti! Kajti gorje vsakemu, ki bi Mu hotel vriskati z nečistim glasom laži! Kajti kakor je ljubezniv in nežen pravičnim, prav tako strašen je tistim, ki skrivajo v svojih srcih laž, hinavščino in prevaro, kakor je tudi zapisano: `Strašno je pasti v Božje roke; kajti Bog je vsemogočni kralj nad vso zemljo, pred njim se ne more nihče nikjer skriti!'
11 Zdaj je tu, da bi z močjo Svojega nauka prisilil vse narode, da bi prišli k nam, da bi postali deležni našega zveličanja, in ljudi, s tem so mišljeni otroci sveta, za kazen položil pod naše noge! Kajti samo nas je naredil za dediče večnega življenja; da, mi smo celo Njegova dediščina! On je tisti, o katerem je rekel Jakob: `O Gospod, Ti edini si moje veličastvo!' In ker je Jakob priznaval to v svojem srcu, je postal Božji ljubljenec, ljubljenec Njega, ki prebiva tukaj med nami!
12 Toda On ne bo zmeraj tako prebival med nami, marveč bo kmalu spet odšel v Svoja večna nebesa in sicer z veselim glasom večne resnice, s katerim je ustvaril novo zemljo in nova nebesa, za vse večnosti vseh večnosti; in On je in bo Gospod in doneči glas njegove pozavne, ki je nam govorjena beseda, bo to oznanjal vsemu stvarstvu na zemlji in v zemlji ter na vseh zvezdah in nad njimi, duhovno in materialno.
13 Temu naj bi torej po Davidovem pozivu peli hvalo; kajti Ta je naš Bog in naš edini kralj večno!
14 Ker pa vemo, kaj je On, Ga častimo in Mu pojmo hvalo s čistim in modrim srcem, ne pa tako kakor hinavski farizeji, ki se s svojimi ustnicami bližajo lažnemu Jehovi, pri tem pa zapirajo svoje srce pred tem resničnim in živim Jehovo in se oddaljujejo od Njega.
15 On pa ni samo naš Bog in kralj, temveč tudi Bog in kralj poganov po vsej zemlji; kajti edino On sedi nad vsemi ljudmi in nad vsem neskončnim stvarstvom na večnem prestolu Svoje brezmejne oblasti in veličastva. Pred Njim se morajo zbrati vsi knezi zemlje, kakor njihova ljudstva pred njimi; kajti On je edini Bog Abrahamov, Izakov in Jakobov. Edino Sebe je povišal nad vse, tudi nad vse ščite mogočnikov te naše širne zemlje!
16 Da je prišel k nam, je celo angelom nedoumljiva milost! Toda, ko je prišel, ni prišel nenapovedan; kajti to so napovedovali vsi preroki. Toda mnogih napovedi ljudje zaradi čedalje bolj naraščajoče trdote svojih src niso mogli

razumeti. Zdaj pa je prišel On sam, o katerem so prerokovali preroki, in On sam se razodeva vsem ljudem, ki so dobre volje.
17 Za tiste, ki imajo hudobno in ošabno srce, pa ne more biti drugačen kakor strašen! Kajti hudobija ima zmeraj nad seboj vsemogočno večno pravičnost kot najbolj neizprosnega in nepodkupljivega sodnika! Tako kot se dobra, občutljiva tehtnica že precej nagne, če ji na eni strani dodamo samo las, prav tako pred Njim, ki je tukaj, ne more obstati nobena še tako majhna hinavščina, sprevrženost, hudobija, krivičnost in vsaka druga neotesanost srca! Zato mora biti strašen vsakemu grešniku, v katerega prsih bije trdo, zakrknjeno in hudobno srce. - Razumete zdaj Davidov 47. Psalm?"

159. 0 ljubezni do sovražnikov

1 Reče **mojster** ladijskih hlapcev: "Najčudovitejša deklica! Kdo ti je dal tolikšno modrost? Resnično, modrejša si od Abrahama, Izaka in Jakoba!"
2 Reče **Jara**: "Saj sem vam vendar pravkar pokazala, kdo je Tisti, ki je zdaj med nami; če pa je nesporno tako, kako morete še vpraševati in govoriti, od kod mi je prišla takšna modrost, ali kdo mi jo je dal? Tu pred vsemi nami stoji veliki, sveti Darovalec vseh dobrih darov! Edino On je moder in edino On je popolnoma dober! Kdor Ga ljubi in v svojem srcu veruje, daje On sam Gospod Jehova Sabaot od vekomaj, v njegovo srce bo On položil Svojo neustvarjeno večno svetlobo in potem se bo zjasnilo v vsem človeku; in takšen človek bo potem skoz in skoz poln resnične Božje modrosti. - Če imate vsaj nekaj razumevanja, vam mora zdaj biti jasno, kako je z nami vsemi!"
3 Reče **mojster** ladijskih hlapcev: "Da, da, ti najljubši angelček! Zdaj seveda razumemo in gotovo bo tako, kakor si nam razložila; toda tisti, ki so včeraj zvečer od nas zahtevali, naj jih prepeljemo v Zebulon in Korazin, tega ne bodo sprejeli in zato še manj razumeli. Smo povsem preprosti ljudje in pri nas je komaj potreben kakšen čudež, da verujemo; toda pri njih bo en čudež rodil še slabše sadove, kakor če čudeža sploh ne bi bilo."
4 Reče **Jara**: "Zaradi tega pa jim bo tudi postal strašen; kajti vetrovi bodo Njegovo besedo raznesli po vsej zemlji! Gorje tistemu, ki jo bo slišal, razumel, nazadnje pa vendarle zavrgel!"
5 Rečem **Jaz** hlapcem: "No, kako vam je všeč razum te Moje hčere?"
6 Reko **hlapci**: "Gospod in Mojster! Če si Ti zares Tisti, ki naj bi po najmodrejšem govoru te najljubše angelske deklice bil, tedaj ni več čudež, da je ta deklič tako moder; kajti Tistemu, ki je v Bileamovih časih zmogel oslu razvezati jezik tako, da je lahko prerokoval Bileamu, mora biti še laže zgovorni jezik štirinajstletne deklice usposobiti za prerokovanje!
7 Zdaj vsi verujemo, da si Ti to, za kar Te je pred našimi očmi in ušesi glasno označila ta deklica in za to ne potrebujemo nobenega novega čudeža več! Toda, ker si Ti, o Gospod to, poglej na našo veliko slabost in jo spremeni v primerno moč, da se bomo lahko z njo varovali pred morebitnimi sovražniki svetlobe in resnice! Kajti resnično žalostno je, da moramo zdaj mi Judje iskati svetlobo in resnico pri poganih. Jeruzalem je, namesto da bi bil vsem ljudem najsvetlejša luč, postal mlakuža najhujše noči in teme in jama morilcev starega čistega judovskega duha; in če hočemo svetlobo in resnico, jo moramo iti iskat v Sidon in Tir h Grkom in Rimljanom! Zato, Gospod in

Mojster, ker so Ti vse stvari mogoče, nam daj svetlobo in moč, da bomo lahko zagledali resnico in jo potem varovali pred sovražniki!"
8 Rečem **Jaz**: "Mir bodi z vami in med vami! Nihče naj si ne domišlja, da je nad drugim! Vi vsi ste enaki bratje; toda kdor se ima za najmanjšega in hoče biti hlapec in služabnik vseh, je vendarle med vsemi največji in najvišji! Če pa hočem, da ste hlapci, tedaj ste v vsej resnici tudi Moja moč. In tako je vsak hlapec moč svojega gospodarja - toda gospodar je zaradi tega hlapčeva pravičnost! Ljubite se med seboj, delajte dobro svojim sovražnikom, blagoslavljajte tiste, ki vas preklinjajo in prosite za tiste, ki vas sovražijo! Vračajte hudo z dobrim in ne posojajte svojega denarja tistim, ki bi vam lahko plačali visoke obresti, tako boste imeli v sebi polnost Božjega blagoslova in Njegove milosti! Iz tega boste potem v najkrajšem času postali deležni svetlobe, resnice in vse oblasti in moči; kajti kakor merite, tako se vam bo odmerilo!"
9 Reče eden od **nižjih hlapcev**: "Gospod, vidimo in čutimo, da je Tvoj nauk resničen in pristen; toda čutimo tudi, da ga bo težko izpolnjevati! Gotovo je zelo pohvalno in nebeško lepo delati dobro tistim, ki si nenehno prizadevajo, da bi nam povzročili škodo; toda kdo lahko nastopi proti pogosto še preveč sramotni hudobiji ljudi zmeraj enako potrpežljivo? In veliko vprašanje je, ali s tem hudobni volji ljudi ne dajemo več potuhe, kakor če bi jih za njihovo hudobno dejanje kaznovali. Če bi tatove in morilce za njihove zločine še nagradili, bi kmalu le še malo ljudi hodilo po zemlji! Zato je treba sovražniku zmeraj pokazati roge in okrog svoje hiše narediti ograjo iz trnja, da sovražnika za zmeraj minejo skomine, da bi komu škodoval. Tako se bo sovražnikovo mišljenje gotovo hitreje spremenilo v prijaznost, kakor če bi mu za storjeni zločin povrh vsega izkazali še dobro delo!"
10 Rečem **Jaz**: "Da, da, to je seveda prav dobro, če mislimo po človeško, toda o Božjem pri tem ni kljub vsemu niti sledu. S kaznijo boš človeka, ki ti je storil zlo, sicer prestrašil, da ti ne bo tako zlahka poskusil znova škodovati - toda prijatelj ti zaradi tega ne bo postal nikoli! Če pa mu za nekaj hudega, kar ti je prizadejal, ob pravem času, ko je zašel v stisko, izkažeš dobro delo, bo uvidel greh, s katerim se je pregrešil nad teboj, ga bo globoko obžaloval in bo od tiste ure dalje postal tvoj najbolj vneti prijatelj!
11 In tako ga bo dobro delo, ki si mu ga izkazal za njegovo hudo dejanje, poboljšalo za zmeraj; toda kazen, ki bi jo prestal zaradi tega, bi ti ga spremenila v še šestdesetkrat hujšega sovražnika!
12 Če je nastal prvi greh zoper tebe morda le bolj zaradi neke vrste predrznosti in škodoželjnosti, bo drugi greh zoper tebe nastal iz jeze in maščevanja; zato vam povem še enkrat: Delajte tako, kakor sem vam prej rekel, pa boste postali obilo deležni milosti Božje in Njegovega blagoslova!
13 Kdor hoče, da ga bom res blagoslovil, mora tudi v resnici sprejeti Mojo besedo, v kateri prebivajo vsa milost, vsa svetloba, vsa resnica in vsa oblast, sicer mu ne bi mogel podeliti nobene milosti.
14 Vsi pa se zgledujte po Meni; kajti Jaz sem od vsega srca krotak in ponižen in sem z vsakim neznansko potrpežljiv! Ali ne sije sonce v enaki meri nad dobrimi in hudobnimi, nad pravičnimi in krivičnimi, in ali ne pada rodovitni dež na grešnikovo polje prav tako kakor na polje pravičnega? Bodite torej v vsem popolni, kakor je popoln vaš Oče v nebesih, in imeli boste preobilje milosti in blagoslova iz nebes! - Razumete to?"

15 Reko **vsi**: "Da, Gospod, zdaj vsi dobro razumemo! Tako je vse resnično, dobro in zaradi tega v najpopolnejšem redu in mi si bomo z vsemi močmi prizadevali, da bomo vse to dobesedno spoštovali; toda vsaj v začetku bo vse to od nas zahtevalo silno veliko truda!"
16 Rečem **Jaz**: "Da, Moji ljubi prijatelji, v tem času potrebuje nebeško kraljestvo silo! Kateri si ga ne bodo prigrabili s silo, si ga ne bodo pridobili! Vsak pa, kdor se bojuje zaradi nebeškega kraljestva, pa je moder in pameten stavbenik. Moder in pameten graditelj pa ne gradi svoje hiše na rahlem pesku, marveč na trdnem skalnem temelju; in če potem pridejo viharji in poplave, ne morejo hiši storiti ničesar, ker stoji na skali.
17 Tako je tudi pri boju v sebi za nebeško kraljestvo. Kdor ga je enkrat izbojeval v sebi, si ga je neuničljivo pridobil za večno, četudi lahko pridejo nadenj kakršni koli posvetni viharji, mu ne bodo mogli ničesar prizadejati. Kdor pa ga v sebi ni izbojeval z vso svojo močjo in pogumom, tega bodo odnesli viharji sveta in bo izgubil še tisto, kar je že imel! - Vse to si dobro zapomnite; kajti prišli bodo časi, v katerih boste vse to zelo potrebovali !"
18 Reko ladijski **hlapci**: "Ne moremo drugega, kakor da se Ti, o Gospod, za vse to le skromno zahvalimo in še prejasno uvidimo, da človek iz sebe ne more Gospodu dati ničesar, kar ne bi prej od Njega prejel; toda kljub temu sprejmi, o Gospod, to našo zahvalo tako, kakor da bi bila nekaj pred Teboj, in ukaži, kaj naj storimo iz ljubezni Tebi v čast!"
19 Rečem **Jaz**: "Saj sem vam že povedal; storite to - kaj drugega ni več potrebno! - Zdaj pa nam pripovedujte, kaj vse ste v tej noči videli in tudi slišali; kajti mornarji pogosto ponoči vidijo zelo nenavadne reči. Toda pripovedujte na kratko in ničesar ne dodajajte, niti ne izpuščajte nič od tega, kar veste!"

160. Pripoved mornarjev o njihovih doživetjih v minuli noči

1 Vsi posedemo okrog mornarjev na lepo trato. Samo Rafael še stoji in ladijski **hlapec** mu reče: "Fant, sedi tudi ti, trata je skupna dobrina in za sedenje na njej ni treba nobenemu človeku nič plačati!"
2 **Angel** pa je rekel: "Le pripovedujte dalje; bom že sedel, ko se bom utrudil od stanja! Poleg tega bi se vendarle lahko zgodilo, da bi eden ali drugi izmed vas izgubil ravnotežje in tedaj sem lahko hitreje pri roki, da mu spet pomagam na noge."
3 Reče **mornar**: "Ti pa ti, petnajstletni mlečnozobec! Plenice ti še visijo z nog, pa misliš, da si tako močan, da bi lahko dvignil katerega od nas, če bi padel? To pomeni, moj dragi, da si nekoliko preveč domišljaš!"
4 Reče **angel**: "Začnite končno pripovedovati po Gospodovi želji; drugo se bo potem že pokazalo, če bo potrebno!"
5 S tem je nekoliko grobi ladijski hlapec zadovoljen in **mojster** ladijskih hlapcev začne naslednjo pripoved: "Bilo je okrog prve nočne straže, tedaj je nenadoma postalo čudno svetlo kot podnevi; toda nikjer nismo videli nič svetlečega in smo si mislili, da mora nekje za hribi goreti velik indijski ogenj, da je zaradi njega tako svetlo. Toda svetloba je bila očitno premočna, da bi mogli misliti, da izvira od indijskega ognja; toda naj bo kakor hoče, svetloba je bila pričujoča skoraj vso noč in je včasih postala tako močna, da se nam je zdelo, da smo sredi belega dne. Da smo se pri tem vendarle nekoliko grozljivo

počutili, je razumljivo. Tudi iz mesta so prišli k nam nekateri, ki so menili, da morje tako močno žari.
6 Toda še prekmalu smo zagledali drugo prikazen in ta je bila še veliko bolj nenavadna! Vsi smo si hoteli bolj natančno ogledati morje. In glej - toda prosim, da se nam ne bi smejali! - v njem ni bilo niti kapljice vode in naša ladja je ležala na suhih tleh; tu smo pa imeli priložnost videti vso globino morja. Bilo je grozljivo! Naša ladja je slonela na skali, ki je molela nad prepadom; toda na vse strani skale je bil prepad, globok več sto višin moža. Tu v zalivu proti Genezaretu pa je vseskozi plitvo dno in mi smo hodili okrog po njem in nabrali mnogo res lepih in redkih školjk in polžev.
7 Ko smo bili tako mirno zaposleni s svojim zbiranjem, se je nenadoma silno zabliskalo in nato je nadvse močno zagrmelo. Bliskovito smo pobegnili na obalo, pri tem pozabili naše nabrane lepe školjke in potem si tudi nismo več upali iti ponje, zato so ostale, razen dveh, treh, ki sem jih vtaknil v vrečo, tam, kjer smo jih našli. Toda šele potem, ko je okrog tretje nočne straže morje spet tako kot prej napolnjevalo obalo in pljuskalo ob njo, smo se vedno bolj čudili, kaj se je vendar zgodilo s tem, sicer tako velikim morjem, da je lahko nenadoma popolnoma do zadnje kaplje izginilo neznano kam!
8 In tedaj nam je rekel neki starec, ki je tudi tukaj doma, da to tu in tam storijo razsrjeni gorski in zračni duhovi in s tem kaznujejo vodne duhove! Mi smo se sicer smejali, toda v stiski je tudi slaba razlaga boljša kot sploh nobena. Šele okrog četrte in zadnje nočne straže se je potem nekoliko stemnilo in mi smo odšli na ladjo in nekoliko legli k počitku. Ko pa smo se zbudili, je ljubo sonce stalo že precej visoko in ozrli smo se za zajtrkom. - To je na kratko vse, kar smo v tej noči doživeli in opazovali."

161. Ladijski hlapec in Rafael

1 Ko je mojster ladijskih hlapcev končal to svojo pripoved, je prej grobemu ladijskemu hlapcu pri malo nerodnem koraku spodrsnilo, ko je šel v ladjo, iz katere je hotel prinesti par svojih školjk, ki jih je v naglici vzel s seboj - to se pravi ponoči s suhega morskega dna - je z vso svojo dolžino padel, kot da ni nikoli stal na nogah. Tedaj so se mu začeli **drugi hlapci** posmehovati in so rekli: "To je še zmeraj isti stari nerodnež!" - Na tleh ležeči se je razjezil.
2 Toda Rafael je priskočil, mu hitro pomagal na noge in rekel: "Vidiš zdaj, zakaj sem počakal? Kajti meni se je v duhu že zdelo, da boš danes padel; in zdaj si res padel in jaz, kot tvoj slabotni mlečnozobec, sem te lahko, upam da dovolj hitro, dvignil s tal in ti s tem pomagal do spet neovirane uporabe tvojih nekoliko nerodnih nog!"
3 Ladijski **hlapec** zagodrnja v svojo gosto brado: "No ja, to je že dobro; toda takšni fantki so pogosto zelo prebrisani in radi nagajajo! 0, jaz že poznam takšne falote! Ti si sicer videti prav pošten fantič - toda fant si pa le, in to je dovolj! Vsak fantič pa ima vedno nekaj pobalinskega v sebi. Zato bodi zmeraj vsaj tri korake stran od mene!"
4 Reče **Rafael**; "Prijatelj, kar zadeva mene se neznansko motiš! Toda odpuščam ti; saj vendar ne veš, koga imaš v meni pred seboj."
5 Reče ladijski **hlapec**: "No, no, le kaj bi v svojem petnajstem letu že mogel biti? Kvečjemu kakšen princ iz Rima ali od kod drugod! Ali pa si morda celo kakšen vsemogočni privesek našega ljubega Gospoda Boga?"

6 Reče **Rafael**: "Da, da, nekaj takšnega! - Zdaj pa le prinesi svoje školjke iz ladje!"
7 Godrnjavi ladijski hlapec se nato odpravi v ladjo in se čez nekaj trenutkov vrne z nekaj školjkami in enim polžem nautilusom in nam jih pokaže.
8 Tri so bile res lepe, seveda pa niso imele nobene posebne vrednosti in **Rafael** mu reče: "Kot spominki so dovolj dobre, toda vredne niso nič! Kaj boš zdaj naredil z njimi?"
9 Reče ladijski **hlapec**: "0 mlečnozobec! Tako lahko sicer loviš vrabce, ne pa osivelih mornarjev! Rad bi me spravil ob njih, takole čisto zastonj; toda stari Dizma ni tako neumen, kot je morda videti! Ti trije kosi stanejo tri srebrne groše in jih ne dam niti za belič ceneje; če imaš tri groše, mi jih daj in jaz ti dam zanje te tri lepe kose!"
10 Reče **Rafael**: "Zaradi treh grošev, za to bi mi bilo še najmanj, da pa hočeš prodati nekaj, kar strogo vzeto niti ni tvoja popolna last, to mi pa ni prav! Glej, v tem zalivu že od nekdaj nima ribiške pravice noben človek razen meščanov Genezareta ali tistih, ki mu jo dajo v zakup. Ti si torej pobral te tri školjke na Ebalovih tleh, ker je on zakupnik teh voda in tako so strogo vzeto njegova last; šele, ko ti jih on podari, bodo tvoje in potem boš lahko ravnal z njimi kot s svojo lastnino."
11 Reče **Dizma**: "Poglejte si vendar tega mlečnozobca! Saj govori kot sodnik iz Rima! Ti bi mi bil res pravičen patron! Ti bi mi z razpravo slekel še mojo obrabljeno suknjo s telesa! - morje je vsepovsod mornarjeva zemlja; kar mu voda daje, naj si bo v zalivu ali zunaj na odprtem morju, ne pripada nikomur drugemu kot samo njemu in s tem so zavrnjena vsa tvoja naučena pravna pravila! Kajti nekoliko se na pravo spozna tudi človek, kakršen sem jaz! Zato tri srebrne groše - in ti trije kosi pripadajo tebi!"
12 Reče **Rafael**: "Iz tega ne bo nič! Dokler jih Ebal ne razglasi za tvojo lastnino, ti jih ne morem odkupiti!"
13 Tedaj se Dizma vendarle obrne na Ebala in ga vpraša, kaj pravi k fantovi trditvi.
14 Reče **Ebal**: "Naš Rafael ima, strogo vzeto, prav in jaz bi vsekakor lahko te tri kose vzel v posest kot svojo lastnino; toda tisti, ki te pravice nikoli ni in nikoli ne bo uporabljal, sem jaz in s tem ti trije kosi fizično pripadajo tebi - duhovno pa tako in tako vsa zemlja pripada Gospodu Bogu in tako tudi te tri školjke!"
15 S tem odgovorom je naš **Dizma** tudi popolnoma zadovoljen in spet vpraša Rafaela: "No, kako je zdaj s tremi srebrnimi groši?"
16 Reče **Rafael**: "Tukaj so; toda daj te tri kose Ebalu, da jih bo ohranil v spomin na ta čas!"
17 Dizma vzame tri groše in položi tri školjke pred **Ebala**; ta pa jih da Jari in reče: "Tu, spravi jih poleg drugih svojih spominkov; za nas naj bodo zelo dragocene!"
18 Jara z velikim veseljem prevzame tri školjke in reče: "Oh, to so čudovito lepe stvari! Kako čudovita barvna igra se blešči iz njih! Resnično, tu vendar moremo in moramo vzklikniti z Jobom: `Kako čudovita so, o Bog, Tvoja dela! Kdor jih spoštuje, nima prazne želje po njih!' Kdo je naučil polža, da si zna zgraditi tako lepo hišo?! Brez tramov in opeke je čudovitejša, kot je bil Salomon v svojem najbolj bleščečem kraljevskem sijaju!"

19 Nato se obrne k Rafaelu in se mu zahvali za to lepo darilo, obenem pa ga vpraša, ker so bile tako polžja hišica kot školjke brez svoje žive vsebine, kam so prišle živali, ki so nekoč živele v teh lepih ohišjih.
20 In **Rafael** reče: "Moja najljubša Jara, živali so že pred več tisoč leti umrle in tako tudi že zdavnaj strohnele; toda ohišja lahko obstajajo še več tisoč let, pa zaradi tega ne bodo izgubila nič bistvenega od svoje oblike in lepote. Njihova materija je najčistejši apnenec in ta se v prostem stanju, posebno pod vodo, nikoli ne razkroji! Toliko smeš za zdaj vedeti; več od tega pa boš v vsej globini spoznala šele nekoč v onstranstvu!" - Tedaj Jara zelo ostrmi, ko sliši za takšno starost.

162. Sprejem farizejev v Genezaretu

1 V tem trenutku pa pride iz mesta novica, da je prispelo precej napovedanih novopečenih farizejev in pismoukov iz Betlehema in sicer z napisanim in od templja potrjenim ukazom, da jih morajo meščani Genezareta takoj brez odlašanja ob zagroženi najstrožji kazni brezplačno po vodi ali po kopnem prepeljati v Nazaret!
2 Reče **Ebal**, ves ogorčen nad takšnimi zahtevami templja: "Gospod, to gre iz leta v leto tako; Ti si zdaj komaj pet dni tukaj in si doživel že četrto potezo teh lenuhov, ki nenehno potujejo po deželi gor in dol in vsak kraj, ki ga napadejo na svojem pohodu, zdelajo huje kakor roj kobilic! Če bi se to zgodilo kakšnih desetkrat na leto, bi to še prenesel; toda vsak teden vzdržati dva, tri ali štiri takšne pohode in jim povrh vsega nuditi še vso mogočo podporo, tu mora celo angel izgubiti potrpljenje in povrh tega priti še na beraško palico! Kaj naj zdaj storim? Resnično, vsem revežem po svojih močeh rad noč in dan delam vse mogoče dobro; toda tem lopovom, tem resničnim mojstrom v mučenju ubogega človeštva, bi želel spraviti za vrat vso smrt in vse hudiče!"
3 Rečem **Jaz**: "Prijatelj, je že dobro; s potrpljenjem boš vendarle zmeraj dosegel največ! Sicer pa le prepusti to našemu prijatelju Juliju; ta jih bo gotovo hitro pregnal in potem si bodo dobro zapomnili takšne zahteve po potuhi in bodo postopno čedalje redkeje prihajali v kraj Genezaret!"
4 Reče **stotnik** svojemu podpoveljniku: "Pohiti, vzemi dvajset mož in se hitro odpravi v mesto! Pojasni nesramnežem, da je ta kraj zaradi močne vojaške posadke nenehno v obsednem stanju in brez izrecnega povelja kakšnega rimskega višjega poveljnika ne sme nihče nekaznovano stopiti vanj! In, če je kdo vstopil, mu bodo po prejeti kazni zavezali oči in zamašili ušesa z mehkim lepilom; nato mu bodo zvezali roke in noge! Tako pripravljenega bodo odnesli na barko, ga tam položili na slamo in odposlali v napovedan kraj, kjer bo osvobojen vseh vezi na rokah, nogah, očeh in ušesih in potem ko mu bodo zagrozili najostrejšo kazen, če bi znova prišel v takšen vojaški kraj brez pravno veljavnega dovoljenja od kakšnega rimskega višjega poveljnika, ga bodo sunili na kopno. Če Betlehemčani nimajo takšnega dokumenta, ravnaj z njimi brez izjeme natančno tako! Če imajo denar, se lahko z dvesto funti srebra odkupijo kazni, ne pa štirikratnih vezi! Če pa nimajo denarja ali nočejo plačati, naj vsak pred vinkulacijo (nadevanjem vezi) dobi petnajst udarcev z bičem na do ledij razgaljeni hrbet! Dixi, fiat!"(Rekel sem, naj se zgodi!)

5 Po teh stotnikovih besedah je podpoveljnik z dvajsetimi možmi pohitel v mesto, našel tam v Ebalovi hiši štirinajst mož farizejev in pismoukov, ki so hišne služabnike na vse pretege preklinjali, ker jim niso hoteli služiti povsem po njihovih predrznih zahtevah.
6 Ko jih je podpoveljnik vprašal za dovoljenje, so rekli **predrzneži**: "Mi smo Božji duhovniki; tu je znamenje templja, več pa na vsem svetu ne potrebujemo!"
7 Reče **podpoveljnik**: "Ta kraj je za zdaj v nenehnem obsednem stanju; tu velja najstrožji cesarski ukaz, po katerem ne sme noben tujec brez izjeme stopiti v ta kraj brez določenega zakonito potrjenega dokumenta! Nepoznavanje zakona nikogar ne oprošča! Ker vi, kot vidim, omenjenega dokumenta nimate, ali plačajte dvesto funtov srebra kazni, ali, če vam je ljubše, dobi vsak od vas petnajst udarcev z bičem po golem hrbtu! Nato vas bomo zvezali s štirimi, vam znanimi rimskimi vezmi in vas odpeljali na kraj, ki ga boste določili. To se bo zdaj zgodilo brez najmanjšega ugovora; kajti vsako odlašanje in vsak kljubovalni ugovor kazen podvoji!"
8 Ko farizeji in pismouki slišijo ta nagovor, pokličejo **Ebalovega hišnika** in ga pozovejo, naj jim takoj posodi dvesto funtov srebra. Ta pa reče: "Saj vas moj gospod ni dal nikoli poklicati; kako naj zdaj plača za vas? Kajti vam kaj posoditi bi pomenilo metati denar v morje! Zunaj imate vendar štirinajst otovorjenih oslov! Olajšajte torej tem živalim tovor za dvesto funtov, pa boste s tem obvarovali svoje hrbte pred ostrimi udarci z bičem! Jaz vam ne dam niti staterja!"
9 Ko farizeji in pismouki od dobrega in zvestega Ebalovega hišnika slišijo to izjavo, naredijo zelo kisle obraze, se v spremstvu njim zelo neljubega podpoveljnika napotijo k svojim tovornim živalim in njihov pretežak tovor zlahka olajšajo za dvesto funtov srebra.
10 Ko je podpoveljnik pospravil denar, jim je takoj nadel znane vezi in jih dal z njihovimi tovornimi živalmi vred vkrcati na prostorno barko, kjer so jih kot teleta položili na slamo in jih nato z zelo močnim spremstvom po vodi odpeljali tja, kamor so hoteli. Mladi farizeji in pismouki so seveda strašno stokali; toda to jim ni prav nič koristilo. Podpoveljnik pa se je po eni uri vrnil k nam in nam pripovedoval, kako je najnatančneje izpolnil vse, kar mu je stotnik ukazal.
11 Stotnik ga pohvali in ga nato vpraša, kam je spravil odvzeti denar.
12 In **podpoveljnik** reče: "Gospod, za zdaj sem ga dal v varstvo vrlemu Ebalovemu hišniku; ti pa lahko potem z dvesto funti čistega srebra storiš, kar hočeš."
13 Reče **stotnik**: "Vse je prav in v redu in ti lopovi se bodo spominjali našega Genezareta! Ali bodo pluli tu skozi, ali bodo ubrali smer skozi gornji majhen rokav, ali bodo šli morda celo po gazi, ki teče v morje nad majhnim rokavom, oziroma je ločena od njega samo z zelo ozkim jezikom kopnega, vendar pa je dovolj globoka in široka, da lahko pluje po njej barka z dobrih trideset ljudi tovora, ne da bi se dotaknila mulja na dnu?"
14 Reče **podpoveljnik**: "Da bi se ognil vsaki nadležni pozornosti, zaradi današnjega judovskega sabata, sem jih poslal po tej gazi."
15 Reče **stotnik**: "Spet prav dobro in modro! Kmalu boš napredoval, to ti pove stotnik Julij! - Ti si bodo zapomnili Genezaret in se ne bodo tako kmalu vrnili semkaj!"

163. Stotnik Julij pripoveduje nekaj doživetij s templjarji

1 (**Stotnik**:) "Povem vam: S temi ljudmi je treba ravnati naravnost nepopustljivo, sicer ni več mogoče shajati z njimi. Jaz gotovo nikoli nisem bil človek, ki bi se kakor koli veselil, če so me okoliščine prisilile, da sem moral kaznovati kakšnega trdovratnega grešnika; zmeraj sem natančno pretehtal vse okoliščine, ki so lahko človeka zapeljale k zločinu. Toda tem judovskim tempeljskim služabnikom bi zmogel celo svojeročno z veseljem odtrgati glave s teles in to zaradi tega, ker so resnično največji in najtrdovratnejši zločinci nad ubogim ljudstvom. Resnično, če jih takole prav opazujemo, prehaja njihova prava, s silno bedno barvo religiozne moralnosti prebarvana težnja v več kot hudičevsko ostudnost!
2 Jaz sam sem še s svojimi očmi in ušesi prepričal, ko sem bil stacioniran v Jeruzalemu, kako so nekega človeka, ki je imel v svojem žepu še par grošev, na življenje in smrt nagovarjali, naj svoj denar položi v Božjo skrinjo! Dobri, seveda pa slabotni človek, je resnično položil en groš v skrinjo in se opravičil, da drugega groša ni mogel položiti v skrinjo zaradi tega, ker ima daleč do doma in bi moral brez tega enega groša na poti umreti od lakote! Toda to ni nič pomagalo! Farizeji so mu razložili, da bi bilo za njegovo dušo nadvse zveličavno, če bi Bogu in Njegovemu templju na ljubo in v čast na poti domov umrl od lakote! Če pa bo obdržal groš, ki ga Bog po njihovih ustih zahteva od njega, potem njegova duša nikdar ne bo mogla blaženo gledati Boga in njena usoda bo, da bo večno gorela v plamenih Božje jeze! Možje nato pobledel, začel je trepetati, s trepetajočo roko je segel po svojem zadnjem grošu in tudi tega položil v Božjo skrinjo. Nato so lopovi mrmrali nad ubogim vragom nekaj molitvi podobnega in ga nato odslovili.
3 Jaz pa sem šel za žalostnim človekom in, ko sva bila čisto zunaj templja, sem stopil k njemu in mu rekel v prijateljsko resnem tonu: 'Dobri prijatelj, kako ste mogli biti tako slabotni, da ste si od teh roparjev dali izvabiti vaše zadnje imetje!? Tega, kar so vam ti v templju govorili, sami še nikoli niso verjeli; toda oni vedo, da jih imajo slabotni ljudje v svoji slepoti za vsevedne polbogove, zato jim izsilijo vse njihovo imetje in ga potem z udobnim življenjem zapravijo, medtem, ko revež na poti umre od lakote. Tu imate dva druga groša in pojdite domov! Vendar pa nikar ne pridite več semkaj! Kajti povem vam: To, kar naj bi bila Božja hiša, je razbojniška jama in skrivališče morilcev, ki resničnemu Bogu nikakor ne more biti všeč!'
4 **Človek** me je nekaj časa osuplo gledal, vzel denar iz moje roke in končno rekel: `Veliki gospod! Ti moraš vedeti več kot jaz; gotovo boš imel prav!' - Nato me je zapustil in odšel v svojo domovino.
5 Podobne prigode sem v templju videl in slišal tisočkrat; bil sem celo navzoč, ko je takšen far• obdeloval neko hčer, katere mati je bila bogata, toda kot razumna in bolj jasno misleča žena Božje skrinje v templju ni še nikoli obogatila s kakšnim grošem. Far je hčerki kristalno jasno pokazal, da bo večno izgubljena, če se ne bo na vso moč potrudila, mater skrivaj popolnoma okradla in denar položila v Božjo skrinjo. Na srečo je bila hči, tako kot njena

---

• V izvirniku Pffafe, kar v opombi razloži takole: `Pffafe', toliko kot `dušebrižnik'. Beseda Pffaf naj bi nastala iz začetnic (P.f.a.f.) latinskega pastor fidelis animarum fidelium = zvesti pastir vernih duš.

mati, strogo samarijanskega prepričanja, ter hinavcu in sleparju ni uspelo hčere zapeljati k tatvini, česar sem bil zelo vesel.
6 Ob takšnih priložnostih sem si več kot enkrat mislil: Če bi bil jaz deželni oblastnik v Jeruzalemu, bi bil tempelj že zdavnaj očiščen vse te golazni! Toda kot rimskemu deželnemu oblastniku popolnoma podrejen človek ne morem narediti in storiti nič drugega kot izpolnjevati njegove ukaze.
7 S Poncijem Pilatom pa ni in nikoli ne bo nič; on je naravoslovec, najboljši prijatelj učenjakov iz Pompejev in Herculanuma in se malo briga za vladarske posle, pusti Herodu in templjarjem, da delajo, kar hočejo, če le svoj davek Rimu plačujejo pravočasno in natančno. Na srečo tukaj ne stojim pod žezlom Poncija Pilata, marveč pod Kornelijevim, ta pa pod žezlom modrega in nadvse pravičnega Cirenija, ki je tako kot jaz zaklet sovražnik Jeruzalema in tako lahko na tem svojem svobodnem in od Jeruzalema popolnoma neodvisnem položaju pošteno podkurim farizejem in pismoukarskim bogotajcem, če mi padejo v roke; in Ti, moj resnični Bog in Gospod, mi tega gotovo ne boš štel v greh!?"

164. 0 hoji za Jezusom

1 Rečem **Jaz**: "Kar se Mene tiče, si čist; le na to zmeraj pazi pri svojih dejanjih, s katerimi vodiš ljudi, da pri tem ne boš nikoli pozabil, da je tudi grešnik tvoj brat!
2 Če čutiš v svojem srcu jezo nad grešnikom, ki je zaslužil pravično kazen, tedaj odloži kaznovalno palico iz roke; kajti zaradi tvoje jeze ne bo postala zveličavni kažipot, marveč kača, ki v rano, ki jo je s svojim ugrizom povzročila popotniku, ne vdihne zdravilnega balzama, marveč smrtonosni strup, ki ranjencu prinaša smrt.
3 Tudi ne verjemi, da si se sovražnika znebil s tem, da si ga dal ubiti! Kajti, če ti je bil v zemeljskem življenju samo enkraten sovražnik, ti bo po telesni smrti kot svobodni duh postal stokratni in te bo vse življenje mučil s stoterimi nesrečami in ti ne boš mogel najti nobenega sredstva, ki bi te osvobodilo tvojega nevidnega sovražnika.
4 Zato, če koga kaznuješ, ga kaznuj z ljubeznijo, nikoli pa z jezo! Zato vnaprej tudi s farizeji ne bodi prestrog! Misli si: `Glej, to so slepi vodniki slepih!' Svet pa je tisti, ki jih dela slepe; ta pa je od Satana, ki si ga spoznal.
5 Glej, v Meni je vsa oblast in moč nad nebom in zemljo. Z eno mislijo bi jih lahko vse uničil in kljub temu jih prenašam z vso potrpežljivostjo do pravega časa, ko bo njihova mera postala polna.
6 Tudi Mene ujezijo ljudje in s svojo nepoboljšljivostjo žalostijo Moje srce; toda kljub temu jih prenašam in jih vedno kaznujem z ljubeznijo, da bi se lahko poboljšali in prišli v kraljestvo večnega življenja, za katero edino so bili ustvarjeni. Če torej hočeš biti pravi sodnik, moraš v vsem hoditi za Menoj!
7 Seveda je lažje koga obsoditi kot prenašati obsodbo; kdor pa obsodbo človeka, ki je bil obsojen, sprejme nase in potem skrbi za to, da si bo obsojeni resnično opomogel, bo nekoč velik v Božjem kraljestvu. – To pravkar povedano si vsi vi dobro zapomnite! Kajti, če Jaz tako zapovem in tako hočem, potem vi vendar ne morete hoteti, da bi to imeli in delali drugače!? Jaz sem gospodar nad življenjem in smrtjo! Edino Jaz vem, kaj je življenje in

kaj je potrebno za to, da bi ga ohranili za večno in ga uživali v vsej blaženosti!
8 Če boste živeli po Mojem nauku, boste ohranili življenje v vsej blaženosti; če pa boste ravnali nasprotno, ga boste izgubili in prešli v smrt, ki je najnesrečnejše stanje vsakega življenja, ogenj, ki nikoli ne ugasne in črv, ki nikoli ne umrje!"
9 Reče **stotnik**: "Gospod, še predobro uvidim nujnost vsega tega, toda obenem tudi neznansko težavnost strogega življenja po tem. Poravnava ti majhne gričke pač ni velika umetnost; toda kjer nas ovirajo cele gore težav in ovir, tam je potem že čisto nemogoče nadaljevati ravno pot. Tam, Gospod, nam moraš pomagati Ti!"
10 Rečem **Jaz**: "Prav zaradi tega sem vendar tudi prišel na ta svet, da bi vsem vam dal pomoč tam, kjer sicer sami večno ne bi našli nobenega izhoda več! Zato zaupajte v Moje ime in vedno gradite na njem in s tem vam bo tisto, kar se vam bo zdelo nemogoče, postalo mogoče! - Zdaj pa pojdimo spet v hišo; kajti sonce se je približalo zatonu."
11 Vpraša pa glavni **ladijski hlapec**, do kdaj naj imajo ladjo pripravljeno za morebitni odhod.
12 Rečem **Jaz**: "Vsako uro morate biti pripravljeni za odhod, da vas, če pride pred časom, gospodar ladje ne bi našel lenih in nedejavnih; vam potem odtegnil plačilo in vas nagnal iz službe! Vendar - Bogu služiti je lahko, toda težko je služiti ljudem!"
13 Vpraša dalje glavni **ladijski hlapec**: "Gospod, če bi morda jutri spet prišli semkaj farizeji, ki so šli včeraj najbrž kot misijonarji in spreobračevalci v Jesairo, da bi tamkajšnje Jude, ki so večinoma prestopili h Grkom, znova pridobili za tempelj in bi hoteli z nami razpravljati o 47. psalmu, kot so nam obljubili, kaj naj jim rečemo?"
14 Rečem **Jaz**: "Obljubite jim sedem grošev, če vam dobro razložijo psalm; če vam ga razložijo slabo, naj ne dobijo nič, če pa vam ga sploh ne morejo razložiti, imejte vi pravico od njih zahtevati sedem grošev in jih, če bi zavračali plačilo, izsiliti z grožnjo vojaške pomoči!"
15 Reče **stotnik**: "Tedaj le pridite k meni in brez vsake milosti in prizanašanja bodo plačali sedemkrat sedem grošev!"
16 S tem so ladijski hlapci popolnoma zadovoljni, mi pa odidemo v mesto in tam v Ebalovo hišo, kjer so služabniki, ker je sonce že zašlo, popolnoma zaposleni s tem, da bi nam pripravili dobro večerjo. **Stotnik** pa prevzame tistih dvesto funtov srebra in jih izroči Ebalu z besedami: "Vzemi jih v svojo posest kot majhno odškodnino za mnoge stotine in stotine ubogih in bolnih, ki si jih oskrbel in od katerih nikoli nisi zahteval niti staterja! Ti si pa tudi resnično edini človek v tem mestu, ki zasluži biti človek! Vse ostalo ljudstvo tega mesta ne zasluži tega poštenega imena; kajti popolnoma mrtvo je, ne briga se za nič in tudi ničesar ne stori in ne prelomi! Mar mislite, da so vsi čudeži, ki so se zgodili v teh nekaj dneh, naredili kakršen koli vtis na to ljudstvo! Nikakor ne! Ti ljudje pohajkujejo drug okrog drugega, kot da bi ne bilo nič! Da, tisti, ki so bili bolni, so se seveda pustili ozdraviti, toda za to so se komaj zahvalili in danes še tudi komaj pomislijo na to, da so bili bolni in da so povsem čudežno ozdraveli od svoje bolezni! Zato je moj Ebal tudi edini človek v tem mestu; vse drugo je resnično bolj žival kot človek!"

17 Ebal prevzame denar s pripombo, da ga bo uporabil samo za najboljše in ljudem koristne namene.

165. Prizor med Rafaelom in Jaro

1 Po tem razgovoru prinesejo služabniki tudi že vino in kruh in veliko najbolje pripravljenih rib in vsi odidemo k bogato obloženi mizi. Našega Rafaela potegne Jara k mizi in položi predenj veliko ribo, da bi jo pojedel. Toda **Rafael** reče: "Najljubša sestra, to bi pa bilo preveč za večerjo; zato mi postrezi z manjšo ribo!"
2 Reče **Jara**: "O, saj sem vendar danes opoldne videla, kako si pojedel več takšnih rib in tako boš zvečer eni pač tudi kos! Le jej! Glej, moj Gospod Jezus je neskončno večji in bolj vzvišen duh kot ti, pa vendar z vidno slastjo zdajle je že drugo ribo, zraven pije vino, vmes pa zmeraj poje tudi košček kruha; stori tudi ti enako! Zdaj si pač z nami vred človek in ne smeš omalovaževati naše človeškosti zaradi tega, ker si sicer prvi Božji angel!"
3 Reče Rafael: "No, če že na vsak način tako hočeš, se moram seveda vdati v tvojo voljo; kajti ti si že preveč ljubezniv otrok in iz ljubezni do tebe ti pač ne morem ničesar odkloniti." - Nato je Rafael celo, vsaj dobrih pet funtov težko ribo vzel v roko, jo prinesel k ustom in jo pojedel v neverjetno kratkem trenutku.
4 Ko je **Jara** to opazila, je rekla vsa osupla: "Toda za Gospodovo voljo! Le kam si zdaj tako hitro spravil to veliko ribo? Prijatelj, pri takšni ješčnosti bi pač z veliko lahkoto pojedel tudi pečeno morsko pošast! Veliko ribo, v katere trebuhu je Jona medlel tri dni, bi ti nazadnje kot za šalo z enim grižljajem spravil v želodec!?"
5 Reče **Rafael**: "Tudi več tisoč takšnih rib bi tako rekoč za šalo spravil pod streho. Toda tu je dovolj ta, ki si mi jo ponudila; res mi je prav dobro teknila. Lahko bi jo pojedel tudi počasi, tako kot ti; toda tedaj bi prišla na misel, da sem že popolnoma zemeljski človek in to ne bi bilo dobro zate, ker bi se tako lahko zaljubila v mojo osebo oziroma obliko! Ko ti pa ob priliki pokažem, da še nisem popoln zemeljski človek, se zgrožena umakneš in potem zlahka ostaneš v svojem in jaz v svojem tiru. Od mene boš že še doživela še več takšnih objestnih prizorčkov! Če hočem, postanem lahko tudi prav hud; toda če postanem hud, imam zmeraj moder razlog."
6 Reče **Jara**: "To mi pa od tebe ni všeč, če hočeš morda samo s hudim dejanjem doseči kakšen dober cilj! Poglej Gospoda tu, ki je edini moja ljubezen; On tudi brez hudih dejanj dosega same dobre cilje! Zakaj pa ti ne? Mnenja sem - in tega si ne pustim vzeti - da hudo vedno znova rodi hudo in samo dobro spet dobro. Kdor hoče pri meni nekaj dobrega doseči s čim hudim, se silno moti - pa če bi bil tisočkrat angel! Povem ti, da mi nikar ne prihajaj s čim hudim, sicer ostani daleč od mene! Jaz sem samo slabotna deklica, le črviček pred teboj: toda kljub temu prebiva v mojem srcu Božja ljubezen in ta ne prenaša ničesar niti navidezno hudobnega. - Razumeš to, moj ljubi Rafael?"
7 Reče **Rafael**: "O da, to je že razumljivo in zato seveda tudi razumem; da pa me v tem, da občasno postanem hud nisi razumela, je jasno razvidno iz tega, ker si me zaradi tega posvarila; ko me boš razumela, se tudi ne boš več jezila

nad menoj! Da pa uvidiš, da je biti nebeško hud tudi sijajna krepost, ti bom to ponazoril s kratkim primerom.
8 Glej, mi nebeški duhovi silno daleč vidimo; tvoja misel ne sega tako daleč kot mi z enim pogledom z največjo jasnostjo vidimo! Tu se pa zelo pogosto pripeti, da tu in tam, posebno na tej zemlji, ljudje postanejo prav objestno hudobni. Mi ga (človeka) stokrat odvrnemo od kakšne velike nevarnosti, toda takoj ga spet srbi in vleče, da se znova poda v isto nevarnost. Če vse skupaj kljub temu nič ne pomaga, tedaj končno dopustimo, da se človek iz objestnosti spet poda v nevarnost in potem ga pustimo, da se pošteno zaleti, tako da neredko zaradi tega za dalj časa ogluši in oslepi. In on, tako poučen, se iz izkušnje spametuje, opusti svojo objestnost in pogosto hudobijo in postane kot sam iz sebe poboljšan človek.
9 Tako starši pogosto ne morejo svojih otrok dovolj posvariti pred tem in onim igračkanjem, ki lahko zmeraj znova postane zelo nevarno; tedaj postanemo nebeško hudi in pripomoremo, da se takšni otroci pri svojih prepovedanih igrah zelo boleče poškodujejo, včasih celo dopustimo, da pride do tega, da mora pri tem en ali drug otrok neposlušnost plačati celo s smrtjo, v svarilni zgled za druge. Otroci so s tem posvarjeni, končno jih postane zelo strah prepovedanih nevarnih iger in se več ne vračajo k njim. Pri njih potem deluje pregovor: `Opečen otrok se ognja boji!'
10 Tudi pri tebi sem že nekajkrat pred nekaj leti bil podobno nebeško hud, in ti je to zelo koristilo, tako da si potem kmalu postala resnično ubogljiv otrok. - No, kaj praviš zdaj k moji zlobi?"

166. O ljubezni, krotkosti in potrpežljivosti

1 Reče **Jara** polglasno, nekoliko prizadeto: "No ja, če je tako, potem mora seveda biti tako prav; če bi mi to prej povedal, ti gotovo ne bi ugovarjala! Če ob znani nedotakljivosti svobode človekove volje z vsemi mogočimi nežnimi sredstvi ni mogoče nič doseči, tedaj pač ne preostane nič drugega kot uporaba hudega sredstva. No, no, midva se bova že še razumela, le tako vzkipeti ne smeš takoj! Ko govoriš nežno, si mi zelo všeč; toda če vzkipiš in se dobesedno prenagliš s svojimi besedami, tedaj se iz tvojih ust niti najčistejša resnica ne sliši dobro.
2 Menim torej tako, da bi se naj v prihodnje vsaj tudi vsi še tako popolni nebeški duhovi trudili, da bi govorili tako, kot govori Gospod in Stvarnik vseh duhov, sonc, svetov in ljudi! Gospodov govor o še tako resnih stvareh zveni zmeraj tako nežno, kot je nežna volna mladih jagnjet in Njegove besede tečejo kot mleko in med iz satovja. Tako pa naj bi se po Njem ravnal tudi vsak učitelj in voditelj; kajti v nežnem govoru je po moji sodbi zmeraj največja moč! Kdor kriči in silovito govori, pogosto žali tam, kjer je pravzaprav hotel zdraviti. Poglej Gospodov enako prijazen obraz do prijatelja in do sovražnika; in kdo bi se čudil, da bolniki ozdravijo, če jih On samo pogleda?! Takšen, moj najljubši Rafael, moraš biti v govorjenju in dejanju tudi ti do mene in do vsakogar, tedaj bo iz vsakega tvojega koraka kapljal blagoslov na to zemljo!"
3 Nato pritisnem **Jaz** Jaro na Svoje prsi in rečem vsem navzočim: "To je doslej Moja najpopolnejša učenka, h kateri lahko resnično pošljem v šolo.

Svoje angele; kajti ona Me je najgloblje presunila in najbolj živo razumela. Zato pa tudi poseduje Mojo ljubezen v polni meri.
4 Resnično, ko boste šli in učili narode v Mojem imenu, tedaj se spomnite besed, ki jih je zdaj ta preljuba in nadvse nežna deklica govorila Mojemu angelu in vaše korake bodo nenehno spremljali vsi blagoslovi! Bodite potrpežljivi in nadvse krotki, tako boste sipali najpopolnejši blagoslov v srca ljudi! - Toda Moj angel Rafael je moral tako govoriti, da je s tem to Mojo najljubšo Jaro zvabil do danega nauka; sicer pa je on prav tako nežen kot hladen večerni vetrič, in tako mehak kot najnežnejša volna jagnjet."
5 Te besede so si vsi dobro zapomnili in so popolnoma soglašali z njimi. Samo **stotnik** je pripomnil: "Vse to je božansko, čisto in resnično; toda, če bi jaz govoril preveč nežno s svojimi vojaki, bi s tem pač naredil slab vtis in vojaki me verjetno ne bi ubogali! Če pa začnem takole pošteno bliskati in grmeti, tedaj gre vse dobro in zanesljivo!"
6 Rečem **Jaz**: "Tu pa tudi ni govora toliko o zunanji, pač pa bolj o notranji, resnični krotkosti. Kjer je absolutno nujno modro uporabiti nebeško strogost, tedaj naj se to stori; kajti dejansko pravilo vse modrosti je: `Biti modri kot kače, pri tem pa vendarle krotki kot golobje!"'
7 Reče **stotnik** nadvse prijaznega obraza: "Gospod, zdaj imam vse; tako je skozi vsa nebesa opravičeno ravnanje pravičnega! Toda pri tem se je treba spoznati tudi na računanje, da se v domnevni modrosti ne bi ušteli in tu po Evklidovi umetnosti menim, da je k določeni količini modrosti treba prišteti enako veliko ljubezni, potrpežljivosti in krotkosti, tako dobimo rezultat brez napak!"
8 Rečem **Jaz**: "Da, da, tako bo račun najbolje postavljen in nadvse blagoslovljen rezultat popolnoma zanesljiv in vsa pravičnost in vsaka sodba bi bila v tem popolnoma opravičena! To je temelj, na katerem se da graditi; kjer pa ni temelja, tudi stavbe ni mogoče postaviti. Postavite torej povsod takšen temelj, preden hočete graditi, in vaš trud ne bo zaman!
9 Vi ste iz Boga in zato bodite tudi v vsem enaki Bogu; Bog pa si pri ustvarjanju vzame čas. Najprej nastane seme, iz njega kalček. Šele iz kalčka zraste drevo; to pa požene najprej brste, nato liste, nato cvetove in končno šele okusni sad, v katerega pa je spet položeno praseme, ki v sadu dozori za nadaljnje razmnoževanje.
10 Kakor pa se v malem dogaja z rastlino, tako se godi tudi s celim svetom. Sonce se ne vzpenja nenapovedano na obzorje in pred viharjem gredo zmeraj svarilni sli, ki jih je vedno lahko spoznati.
11 Če torej Bog sam v vseh stvareh z največjo potrpežljivostjo in vztrajnostjo najstrožje spoštuje takšno zaporedje, boste pač tudi vi, Moji resnični učenci, tako hodili za Menoj v vsem, kar sem vam pokazal in do česar sem vam utrl pot, da ne boste zašli na poti, ki ste si jo sami izbrali! - Ste to vsi razumeli?"
12 Reče **stotnik**: "Gospod, jaz sem za svoj del vse dobro razumel in mislim, da ni med nami nikogar več, ki ne bi razumel teh bolj kot sonce jasnih resnic iz nebes. Edino Tebi vsa hvala in vsa čast za to!"
13 Rečem **Jaz**: "Torej misliš, da so te Moje besede razumeli vsi tukaj navzoči?! Da, oni so to tudi razumeli, tudi eden je to razumel - s svojimi možgani, ne pa s svojim srcem!"
14 Po teh besedah so bili vsi v zadregi in učenci so Me vprašali, koga sem mislil.

15 Jaz pa sem rekel: "Ni še čas, da bi to razglašali s strehe; ko pa bo prišel čas, se boste dobro spomnili teh Mojih besed. Kdor od vas pa ima kakšno domnevo, naj jo ohrani v svojem srcu; kajti pred časom naj se ne podre nobeno drevo!"
16 Po teh Mojih besedah so Moji učenci razumeli, da sem mislil Juda Iškarijota; toda molčali so in z nobenim znamenjem niso razkrili svojih utemeljenih domnev.
17 Vprašala pa sta Me Matej in Janez, ali bi smela ta najčudovitejši nauk zapisati v blagor ljudi.
18 Rečem **Jaz**: "Zaenkrat seveda lahko zabeležita nauk ljubezni, krotkosti in potrpežljivosti na posebno polo, toda ne k že zapisanemu v glavni knjigi; kajti o tem bom še večkrat govoril in vama bom že povedal, kdaj to zapišita. - Zdaj pa počivajmo in se znova vadimo v notranjem opazovanju samega sebe, ki je pravo praznovanje sabata v Bogu!"
19 Po teh besedah iz Mojih ust so vsi v hiši utihnili in sedeli smo tako kakšne tri ure.
20 Po tem času pa sem rekel **Jaz**: "Zdaj je sabat opravljen in tudi svojim udom lahko zdaj privoščimo potrebni počitek!" - Nato se vsi odpravijo k telesnemu počitku in bilo je že precej pozno jutro, ko smo zapustili ležišča.

167. Gospodovo slovo in odhod v Sidon in Tir
Mt 15, 21

1 Po zaužitem zajtrku smo se ukvarjali z vsem mogočim in Jaz sem povedal Ebalu marsikatero pravilo o kmetovanju, kako naj obdeluje svoja polja ter svoje sadovnjake in vinograde, da bi mu vedno dali bogato žetev, ki jo bo gotovo zmeraj najbolje uporabil. Ebalu sem pokazal, kako bi lahko cepil in razmnoževal sadno drevje in ga naučil poznanja več koristnih zelišč, ki so bila odtlej sprejeta v kuhinjo. Tako sem mu pokazal tudi več korenovk, ki se lahko prav tako zmeraj uporabljajo kot dobro živilo in mu pokazal tudi pripravo vsega tega, tako zelišč kot korenov. Skratka, v naslednjih dveh dneh, ki sem jih še preživel v Genezaretu, sem naučil Ebala marsikaj o kmetijstvu, česar prej ni poznal še noben Jud. Obenem sem ga tudi naučil, da lahko tudi meso zajcev, kuncev, srn in jelenov, tako in tako pripravljeno, zmeraj uživa kot čisto in okusno pečenko, ne da bi se s tem omadeževal, povedal pa sem mu obenem tudi za čas, v katerem je treba te živali loviti in ubijati. In tako sem mu povedal še marsikaj, česar se je vrli Ebal zelo razveselil.
2 Obenem sem s Svojimi učenci za Jaro uredil majhen kuhinjski vrtiček, ga zasadil z vsakovrstnimi koristnimi rastlinami, zelišči in korenovkami in ji priporočil, naj ta vrt res skrbno neguje. To mi je obljubila med mnogimi solzami veselja in, če se bom kmalu spet vrnil, bom našel vrt v najlepšem cvetju. In tako je bilo zdaj v Ebalovi hiši vse v najboljšem redu.
3 Tako so med vsakovrstnimi koristnimi opravili minili nedelja, ponedeljek in torek in Jaz sem se pripravil za nadaljevanje poti. Toda stotnik, Ebal s svojima ženama in otroki in med njimi posebno Jara, so Me goreče prosili, naj čez noč še ostanem v njihovi hiši; in Jaz sem se tudi zadržal do srede zjutraj.

4 Zjutraj pa je prišlo nekaj ladijskih hlapcev in povedalo, kako so prejšnji dan prišli k njim farizeji iz Jesaire, toda niti z besedico niso več omenili 47. psalma, zato pa so toliko bolj vneto poizvedovali po Meni, da bi Me poklicali na odgovornost, ker naj bi vso Jesairo odvrnil od Jeruzalema. Toda oni (ladijski hlapci) jim na takšna vprašanja sploh niso odgovarjali, pač pa so jim odvzeli nekaj srebrnih grošev, ki so jim jih farizeji z veliko nejevolje in zmerjanja plačali - nakar so se spet vkrcali v svojo ladjo in, po izjavi mornarjev, nadaljevali pot v Kafarnaum, najbrž zaradi tega, da bi tam bolj natančno poizvedeli o Meni, za kar sta jih pravzaprav določila tako tempelj kot Herod.
5 Ko sem od ladijskih hlapcev slišal to natančno pripoved, sem zapovedal mornarjem, naj v eni uri ladjo popolnoma pripravijo za odhod in mornarji so odšli in pripravili ladjo.
6 Ko pa je Jara, ki je zjutraj šla v svoj vrtiček, prišla v sobo in tudi takoj slišala, da bom Jaz pri priči odpotoval, je začela bridko jokati in Me prosila, ali ne bi mogel ostati še eno uro. Srce se ji je stiskalo ob misli, da Me Bog ve kako dolgo ne bo več videla.
7 Jaz pa sem jo potolažil in ji zagotovil, da Me bo celo telesno prav kmalu spet videla; duhovno pa lahko govori z Menoj, kadar le hoče in Jaz ji bom v njenem srcu jasno in razumljivo dal najpopolnejši odgovor. Poleg tega ji bom namesto Sebe pustil v vidni obliki angela Rafaela, ki jo bo vodil po pravi poti. - To je potolažilo jokajočo Jaro.
8 Nato sem blagoslovil vso Ebalovo hišo, potem pa odšel k morju, kjer nas je čakala ladja. Da Me je spremljala vsa Ebalova hiša, stotnik in še velika množica drugega ljudstva, se razume samo po sebi.
9 Oba esena ter precej spreobrnjenih farizejev in pismoukov pa so Me prosili, da bi Me smeli spremljati tja, kamor odhajam.
10 **Jaz** pa sem rekel: "Ostanite tu, da svet ne bo pred časom preveč vznemirjen! Kajti ptice imajo svoja gnezda in lisice svoje brloge; Sin človekov pa nima niti kamna, da bi ga kot Svojo popolno lastnino položil pod Svojo glavo. Ker pa nimam nobenega zemeljskega premoženja in kljub temu jemljem s seboj veliko množico ljudi, bi začeli govoriti: `Od kod jih prehranjuje? Saj vendar nima nobenih njiv, travnikov in čred! Ali je tat ali pa kakšen slepar!' Da bi to preprečili, ostanite tu, vidva, esena, pa pojdita k vajinim bratom in jim povejta vse, kar sta videla in slišala; vsi se bodo spremenili in se poboljšali!
11 Če pa bo morda vas farizeje in pismouke tempelj poklical nazaj, da bi dali obvestila o Meni tistim, ki mi strežejo po življenju, ne govorite ničesar o vseh delih, zato pa toliko več in toliko bolj odkrito o Mojem nauku! Ne bojte se tistih, ki v skrajnem primeru lahko umorijo vaše telo, večno živeči duši pa ne morejo prizadejati nobene škode! Vendar vas ne bodo napadli. Če pa vas izobčijo, pojdite k esenom; ti vas bodo sprejeli odprtih rok!"
12 Reče **stotnik**: "Oh, ostanete lahko tudi pri meni; naredim vas za Rimljane, dam vam rimska oblačila in meč in potem boste gotovo imeli mir pred templjem in njegovimi zelo hudobnimi služabniki."
13 Dodam **Jaz**: "Da, da, tudi to lahko storite! Bodite zmeraj modri kot kače in krotki kot golobje, tako boste najbolje shajali s svetom!"
14 Po teh besedah sem s Svojimi vsega skupaj dvajsetimi učenci stopil na ladjo in, ker je zapihal ugoden veter, smo se z veliko hitrostjo odpeljali k

drugi obali morja v smeri proti Sidonu in Tiru (Mt 15,21), mestom, ki pa so bila seveda kar pošteno oddaljena od Galilejskega morja in so ležala ob Sredozemskem morju.

168. Prizor s kananejsko ženo pri Tiru. Mt. 15, 22-29

1 Ko smo na obali na drugi strani zapustili ladjo, smo imeli pred seboj še precej dolg pohod po grškem ozemlju, da smo dospeli le do območja obeh mest. Ko smo prišli do meje tirskega ozemlja in jo že krepko proti večeru prekoračili, je pritekla za nami **neka žena**, ki je bila po rodu iz Kane galilejske, toda se je že pred petnajstimi leti semkaj omožila z nekim Grkom, in Me je na poti prepoznala, ter vpila: "Gospod, Sin Davidov, usmili Se me! Mojo hčer hudo muči hudič!" (Mt 15,22) - Jaz pa sem jo pustil vpiti, nisem ji rekel niti besede in sem šel naprej po poti.
2 Ker pa je žena preglasno kričala, da je postala **učencem** že nadležna, so ti stopili k Meni, Me ustavili in rekli: "No, odpusti jo! Kajti že skoraj pol ure nam polni ušesa s svojim nadvse nadležnim kričanjem! (Mt 15,23) Če ji nočeš ali ne moreš pomagati, stori vendar, da nas bo zapustila, sicer bodo drugi ljudje, ki tudi potujejo po tej poti, prišli na misel, da smo ženi kaj storili in nas bodo ustavili in nadlegovali z vsakovrstnimi vprašanji!"
3 Rečem nato **Jaz** učencem: "Nisem poslan drugam kot samo k izgubljenim ovcam Izraelove hiše." (Mt 15,24)
4 Učenci so se na ta Moj odgovor začudeno spogledali in niso vedeli, kaj naj si mislijo; in **Juda Iškariot** Me je obdolžil največje nedoslednosti, medtem ko je rekel Tomažu: "Včasih pa bi lahko skočil iz kože od jeze nad tako očitnimi protislovji v njegovem govorjenju in ravnanju! Pri tej ženi, ki išče pri Njem pomoči, je poslan samo k ovcam Izraelove hiše; ko pa je Rimljanom, ki so vendar še bolj pogani kot ta uboga, pol grška in pol judovska žena, pomagal na vse mogoče načine, ni mislil na to, da je poslan samo k ovcam Izraelove hiše!"
5 Reče mu **Tomaž**: "Tokrat seveda ne morem trditi, da sploh nimaš prav; toda kljub temu ostanem pri tem, da bo imel On tukaj kakšen poseben razlog, zaradi katerega tej ženi noče pomagati !"
6 Medtem ko učenci izmenjujejo tako različna mnenja, se Mi **žena** približa, pade pred Menoj na kolena in govori: "Gospod, pomagaj mi !" (Mt 15,25)
7 **Jaz** pa sem ženo pogledal in rekel: "Ni prav, da bi otrokom vzeli kruh in ga vrgli psom!" (Mt 15,26)
8 Nato reče **žena**: "Da, Gospod - vendar pa psički jedo drobtine, ki padajo z mize njihovih gospodarjev!" (Mt 15,27)
9 Ta odgovor je silno začudil vse učence in Peter je skrivaj pripomnil: "Ne, ta je pa krepka! Toliko modrosti sem le redko našel pri kakšni Judinji; ta žena pa je po rodu Grkinja, čeprav je rojena v Kani galilejski! Poznam jo in sem ji prodal že marsikatero ribo, seveda že pred petnajstimi ali šestnajstimi leti."
10 **Jaz** pa sem pogledal ženo in ji rekel: "0 žena, velika je tvoja vera; zgodi se ti, kakor hočeš!"
11 Tedaj se je žena dvignila, se zahvalila in pohitela od tam domov, kjer je našla svojo hčer zdravo. (Mt 15,28) - Ljudje pa, ki so bili doma pri deklici, so ji pripovedovali, kako je hudič v vidni podobi, med silnim divjanjem in

preklinjanjem, pred pol ure izšel iz nje. Tedaj je žena spoznala, da se je to zgodilo ob istem času, ko sem ji na meji tirskega področja rekel: "0 žena, velika je tvoja vera; zgodi se ti, kakor hočeš!"
12 Toda zvečerilo se je in učenci so Me vprašali, ali bom šel vse do Tira, ali naj se tu na meji področja ozrejo za kakšnim prenočiščem, ker je mesto Tir od tod oddaljeno še skoraj tri ure hoda.
13 **Jaz** pa sem rekel učencem: "Veste kaj? Obrnimo se namesto proti večeru, kjer leži Tir, proti jutranjemu poldnevu (jugovzhod)! Tako bomo spet prišli do Galilejskega morja. Takoj od obale se dviga lepa gora, katere povsem goli vrh od tu zlahka dosežemo v dveh urah; tam bomo prenočili."
14 Na te Moje besede smo šli od tam dalje, prispeli po eni uri do Galilejskega morja in obenem do vznožja gore, katere vrh smo prav udobno dosegli tudi v eni uri.
15 Ko smo prispeli na vrh, smo posedli na mehko planinsko travo in počivali tam, ne da bi kar takoj zaspali. (Mt 15,29)

169. 0 obsedenosti

1 Ko smo nekaj časa uživali mir, je rekel **Peter**: "Gospod, zdaj že marsikaj razumem, toda obsedenosti - posebno nedolžnih otrok - od hudiča in, da jih takšen hudobni prebivalec njihovega telesa muči na najbednejši način, tega ne razumem! Kako moreta Tvoja modrost in Tvoj red dopustiti takšen nesmisel! Hčerkica žene, ki je danes tekla za nami, bi mogla biti stara komaj trinajst do štirinajst let in po materini izjavi jo hudičev duh že celih sedem let muči na komaj verjetno hudoben in nadvse boleč način vsak dan po sedem ur. Zakaj je bilo treba to dopustiti?"
2 Rečem **Jaz**: "To so stvari, ki jih vaš razum zdaj še ne more razumeti do dna! Toda ker smo tukaj čisto nemoteno skupaj, vam bom kljub temu dal nekaj namigov o tem; in tako Me poslušajte!
3 Zemlja je nosilka dvojne vrste ljudi. Prva in boljša vrsta izhaja od zgoraj, že prvotno, med temi je treba razumeti Božje otroke. Druga in pravzaprav huda vrsta pa izhaja samo s te zemlje; njihova duša je tako rekoč sestavljena iz posameznih življenjskih delcev, ki so, odvzeti Satanu, kot materija ujeti v masi Zemljinega telesa, od tod potem prek rastlinskega sveta preidejo v živalski svet, se po mnogih stopnjah živalskega sveta potem končno kot potenca, sestavljena iz neštetih delcev praduše, izoblikujejo v dušo posvetnega človeka ter pri posebej neblagoslovljenih spočetjih v telesih žensk privzamejo meso in so potem, enako kot otroci svetlobe iz nebeške duhovne sfere, rojeni v ta svet.
4 No, takšni otroci so, ker je vse njihovo bitje vzeto iz Satana, potem tudi zmeraj bolj ali manj izpostavljeni nevarnosti, da jih obsede kakšen hudobni duh, to se pravi črna duša hudičevega človeka, ki je nekoč v telesu že živel na tej zemlji, kar pa se najpogosteje lahko zgodi tam, kjer se takšna mlada, iz Satanovega dela zemlje vzeta duša začenja usmerjati v dobro in nebeško smer. Ker se s tem en del življenja iztrga iz sfere pekla, povzroči to celotnemu peklu neznosno bolečino, zato potem tudi poskuša vse mogoče, da bi preprečil takšno rano.
5 Seveda boš zdaj vprašal, kako bi vendar to moglo peklu povzročiti bolečino; saj mora biti takšna duša v primerjavi s peklom vendar neznansko manjša in

neznatnejša kot je človekov las v primerjavi s celim človekom. In Jaz ti povem, da je to vsekakor pravilna presoja; toda zgrabi na svojem telesu najmanjši las in ga izpuli, pa boš videl, da ob puljenju lasu ne boš čutil bolečine samo tam, kjer je bil las, marveč po vsem telesu in ta bolečina bi te spravila v obup, če bi le trajala samo eno uro.
6 Iz te razlage, ki sem ti jo dal, lahko zdaj že nekoliko globlje uvidiš, kajti na zemlji prihaja in bo do konca te zemlje prihajalo do obsedenosti.
7 Ta obsedenost pa ima za obsedenega tudi dobro plat; kajti takšna duša, katere telo ima v posesti kakšen hudič, bo s trpljenjem svojega mesa očiščena in obvarovana pred škodljivo spojitvijo s svojim telesom. Ob pravem času pa potem že pride pomoč od zgoraj, in tedaj je posvetna duša povsem pridobljena za nebesa. - Povej, ali si zdaj nekoliko razumel to zadevo!"
8 Reče **Peter**: "Da, Gospod, to mi je zdaj postalo popolnoma jasno; toda potem bi bilo vendar skoraj bolje, da še tako hudo obsedenemu sploh ne bi pomagali!?"
9 Rečem **Jaz**: "Če kdo pride in te prosi za pomoč, mu je ne smeš odkloniti; kajti tu Moja previdnost že poskrbi za to, da kakšen udeleženec v teh primerih ne bo zaprosil za pomoč, dokler ni pri obsedencu ravno primeren čas, da dobi pravo pomoč. Zato je tudi ne smerno odkloniti nikomur, ki jo išče! - Razumeš zdaj tudi to prav tako zelo pomembno pojasnilo?"
10 Reče **Peter**: "Da, Gospod, Tebi edinemu vsa hvala, vsa ljubezen in vsa čast za to! Tako na svetu vendarle ni ničesar, iz česar v Božjih rečeh izvedenemu ne bi bili takoj več kot dovolj razvidni največja Božja ljubezen in modrost!"
11 Rečem **Jaz**: "Da, tako je, zato tudi ob vseh še tako odvratnih pojavih na tej zemlji ne smete obupati; kajti Oče v nebesih ve zanje in tudi najbolje ve, zakaj jih dopušča!
12 Tako večina bolezni, ki jih morajo preboleti ljudje, ni nič drugega kot varovalo, da se duša ne zedini z mesom, ki je celo pri otrocih luči vzeto iz izgnanega Satana; pri otrocih luči je razlika samo v tem, da je njihovo trpljenje, če hoče duša postati mesena, odrejeno iz nebes. Toda tudi bolečine otrok sveta so zapovedane in dopuščene iz nebes, čeprav so v bistvu vendarle bolečine pekla, ki jih občuti telo otroka sveta, ki je tako rekoč del pekla, ko pekel presune silna bolečina zaradi tega, ker mu je mogočen vpliv iz nebes iz temelja iztrgal del njegovega celotnega življenja! - Razumeš tudi to Mojo razlago?"
13 Reče **Peter**: "Da Gospod, tudi to razlago razumem; Tebi kot zmeraj vsa moja ljubezen za večno!"

170. Čudežni izvir

1 Rečem **Jaz**: "Ste opazili, da nas nihče ni videl, ko smo se povzpeli na to goro in da smo se tukaj utaborili?"
2 Reko **učenci**: "Gospod, na vsej, dobri dve uri dolgi poti nismo videli nobenega človeka, zaradi tega pa nikakor nočemo trditi, da nas ni nihče videl!"
3 Rečem **Jaz**: "Žena nas je kljub temu videla in odkrila, da smo se tu utaborili in to je dovolj, da bodo jutri tisoči prišli na ta hrib!"

4 Reko **učenci**: "Gospod, saj nismo tako utrujeni; zato po polnoči zapustimo to goro in pojdimo kam drugam, kjer nas zmeraj nadležno ljudstvo ne bo našlo, in potem lahko nekaj dni počivamo!"
5 Rečem **Jaz**: "Kljub temu pa bomo ostali tu! Kajti Očetova volja je, da tukaj ozdravim vsakršne betežne ljudi njihovih telesnih slabosti. Zato se bom cele tri dni zadržal na tej gori. Zjutraj lahko greste nekam in za nas za te določene tri dni priskrbite zmerno količino kruha!"
6 Reče **Juda Iškariot**: "Tu bomo morali pa daleč hoditi; kajti to je očitno puščava in v manj kot treh do štirih urah hoda ne bomo našli kraja, kjer bi lahko naleteli na peka!"
7 Reče **Peter**: Za to bom že jaz poskrbel; kajti ob obalah tega morja mi noben kraj ni tuj in vem, kam je treba iti, da bomo dobili kruh. Največ dve uri poti tja in prav toliko nazaj!"
8 Rečem **Jaz**: "No dobro, poskrbi torej ti, Simon Juda, za to! Kogar boš poklical, naj bo tvoj spremljevalec!"
9 Reče **Peter**: "Gospod, nas je kakšnih dvajset; če pa jih gre deset z menoj, bomo prinesli kruha in tudi že pečenih rib več kot dovolj za tri dni."
10 Rečem **Jaz**: "Tako je prav; zdaj pa počivajmo!"
11 Nato si je vsak izbral prostorček, ki mu je nudil največ udobja za počitek, in tako je kmalu vse utihnilo na gori. Vsi učenci so kmalu zaspali; le Jaz sam sem ostal buden in sem šele proti jutru malo zaspal. Ko sem se ob sončnem vzhodu prebudil, je bil Peter z veliko količino kruha že na mestu; kajti goro je zapustil že tri ure pred vzhodom in je spodaj ob obali našel s kruhom naloženo ladjo, ki je priplula iz Magdale in je hotela s tem odriniti proti Jesairi. Peter pa je vzel skoraj četrtino ladijskega tovora in Matej, mladi cestninar, je plačal ves kruh, ki so ga vzeli. Obenem je ta ladja vozila tudi dobre, sveže pečene ribe, katerih je dobri Peter vzel cel poln zaboj, plačal pa jih je prav tako Matej. Z vsem tem je bil zdaj založen ta vrh gore; le enega je manjkalo in to je bil dober izvir. Vode pa na vsej, precej prostrani gori ni bilo najti niti kaplje in skromna zaloga vina je zadoščala komaj za pol dneva.
12 Tedaj sta stopila k Meni **Peter in Moj Janez**, in oba sta rekla: "Gospod, Ti si več kot Mojzes! Če bi rekel tej lepi beli skali, naj da vodo, bi iz nje gotovo takoj privrela najčistejša voda!"
13 Rečem **Jaz**: Če imata vidva oba dovolj vere, tedaj položita svoje roke na kamen in mu v Mojem imenu zapovejta, naj da vodo in na mestu, kjer so se ga dotaknile vajine roke, bo kamen takoj dal veliko količino najboljše, najčistejše in nadvse okusne vode!"
14 Ko sta to slišala, sta si takoj izbrala primerno mesto na kamnu in položila nanj svoje roke. Toda kamen kljub temu ni hotel dati vode! Ko sta skoraj eno uro držala svoje roke na kamnu, se je ta začel premikati in se je kmalu prestavil za več kot deset korakov od prejšnjega kraja; kajti ta kamniti blok je pred več tisoč leti padel z višave kot meteor in je edini vodni izvir na tej gori zamašil tako, da ni mogla iz njega priteči niti ena kaplja vode več. Ko pa je bil na ta način kamen odstranjen s prejšnjega mesta, je takoj privrel na dan najboljši in zelo bogat izvir in sicer v skoraj pet čevljev globokem bazenu, ki ga je - kot rečeno - pred več tisoč leti s svojim padcem povzročil kamen.
15 In tako je bila zdaj ta gora tudi za vedno preskrbljena z najboljšo vodo (in jo ima še do te ure). Toda niti Peter niti Janez nista razumela, kako se je kamen tako rekoč prosto premaknil samo s polaganjem njunih rok. Nato so

poskusili tudi vsi drugi učenci položiti svoje roke na kamen, da bi izvedeli, ali bo šel še dalje. Toda ti niso s kamnom opravili ničesar.
16 Ko pa sta Peter in Janez svoje roke spet položila na kamen, se je ta začel takoj spet premikati naprej. Tedaj so Me vprašali **ostali učenci**: "Gospod, zakaj tega ne zmoremo tudi mi?"
17 Rečem **Jaz**: "Ker je vaša vera še tu in tam nekoliko piškava in ji manjka prave moči. Toda povem vam: Če bi imeli pravo vero in ne bi dvomili nad tem, kar bi radi storili, resnično, na celo goro bi lahko položili svoje roke in ji zapovedali in takoj bi kakor ta precej težki kamen zapustila svoje mesto in se premaknila kam drugam. Toda za to je vaša vera še veliko preslabotna! Da, povem vam še več! Če bi imeli resnično, trdno vero, bi lahko od tukaj rekli tisti visoki gori, na katero smo se povzpeli pri Genezaretu: `Dvigni se in padi v morje!', in gora bi se dvignila in padla v morje po vaši besedi in volji! Vendar, česar zdaj še ne zmorete, to boste nekoč vendarle zmogli! - Zdaj pa se lotimo zajtrka; kajti ne bo več dolgo trajalo in množice ljudi nas bodo skoraj zadušile! Preostanek kruha in rib pa položite na tisti kamen, ki ste ga od tu prestavili naprej!"
18 Nato smo zajtrkovali kruh in potem, ko smo ga z nekaj ribami pojedli, so učenci položili še precejšnjo zalogo na velik bel kamen, mi pa smo si ogledali lepo okolico, ki se je pred nami široko razprostirala na vse strani. Ob lepem vremenu je bilo s te gore tu in tam prav lahko videti obalo velikega Sredozemskega morja ter stolpe Sidona in Tira in še veliko množico drugih krajev; skratka, razgled s te gore je bil nadvse mikaven in je tekmoval z mnogimi veliko višjimi gorami, na katere so pogosto potrebovali ves dan. Celotna višina pa je po merah tistega časa merila nekaj nad štiri tisoč čevljev nad morsko gladino. Raven je bila tako prostrana in prostorna, da bi lahko nanjo postavili prav veliko mesto; le dostopi so bili z vseh strani precej strmi, in na nekaterih mestih se je bilo treba precej potruditi, da bi jih premagali. Na več mestih je bila pot na to goro celo neprehodna; toda s strani, s katere smo se povzpeli nanjo mi, je bila precej lahko dostopna. In s te strani smo po enournem opazovanju lepega razgleda tudi zaslišali množico človeških glasov, med njimi veliko vzklikov bolečine starih in mladih, moških in žensk.

171. Veliki čudež ozdravljenja na gori
Mt 15, 30-31

1 Ko je J**uda Iškariot** to zaslišal, je sklenil roke nad glavo in rekel: "Ne, zdaj pa mi bo končno enkrat preveč! Tu prihaja znova, ne na stotine, marveč na tisoče ljudi in to gotovo več bolnih kot zdravih! Zbogom, tihi mir te višine! To bo spet nastal hrup in vrvež in niti govora ne bo moglo biti več o kakšnem miru!"
2 Rečem **Jaz**: "Kaj pa to briga tebe? K tebi gotovo ne prihaja živa duša in bolnikov ne bo treba ozdravljati tebi; če se ti zdi pri Meni preveč nemirno in preveč od sile, pojdi domov in s svojimi lonci spet obiskuj sejme! Dokler hočeš biti pri Meni, se moraš podrediti Mojim ukazom, ker sem na vseh Svojih poteh edino Jaz gospodar! Če pa bom kdaj prišel Jaz k tebi in bom hodil s teboj po tvojih poteh, tedaj se bom podredil tvojim odredbam in te bom priznal kot gospodarja tvoje stvari! Tukaj pa, mislim, je menda vendarle nasprotno?!"

3 Reče **Juda Iškariot**, godrnjaje sam zase: "No ja, no ja, samo usta moram odpreti, pa je že vse narobe! Saj lahko tudi za vso prihodnost ostanem nem kot kamen!"
4 Končno enkrat spet spregovori modri **Natanael**: "To bi bila modra poteza od tebe, ki pa sem jo pri tebi še vedno pogrešal. Da, govoriti ob pravem času je lepa stvar za tistega, ki ima kaj povedati in zna govoriti; toda za neumneža je popoln molk še veliko lepši!"
5 Medtem ko je Natanael Judu Iškariotu priklical v spomin še nekaj Salomonovih modrostnih izrekov, se je na različnih straneh velike gorske ravni že pojavila neznansko velika množica ljudi od vsepovsod, ki so vodili s seboj hrome, slepe, neme, pohabljene vseh vrst in še veliko drugih, obteženih z vsakovrstnimi boleznimi in položili so številne trpeče, ki jih je bilo okrog petsto po številu, v širokem krogu okoli Mene kakor k Mojim nogam in Me prosili, naj jih ozdravim. In glej, **Jaz** sem jih ozdravil z eno samo besedo in potem sem rekel ozdravljenim: "Vstanite zdaj in pojdite!" (Mt 15,30)
6 Tedaj so opazili najprej slepi, da so videli tako dobro in čisto, kot da bi bili pravkar rojeni. Takoj nato so opazili tudi nemi in so odgovarjali na vsako vprašanje. Šele nato so poskusili hromi in pohabljeni, ali so njihovi ohromeli in deloma povsem posušeni udje v redu. Ni pa bilo med njimi niti enega, ki bi lahko rekel: `Meni pa vendarle ni popolnoma pomagano!' Prav tako so bili popolnoma ozdravljeni tudi vsi drugi bolniki.
7 Ko je ljudstvo videlo, da so nemi govorili, slepi videli, hromi dobre volje hodili in vsakovrstni pohabljenci in drugi bolniki popolnoma ozdraveli, se je silno čudilo in začelo slaviti Izraelovega Boga. (Mt 15,31) In nato so do tretjega dne ostali pri Meni na gori, čeprav so že drugi dan do zadnje drobtinice porabili vso zalogo hrane, ki so jo prinesli s seboj.
8 Tu bi seveda lahko vprašali, kaj je ta množica druga dva dneva delala na gori. - Na to lahko na kratko odgovorim, da se je vseh več tisoč ljudi obeh spolov dalo Meni in Mojim učencem poučevati v Mojem nauku. Nenavadno pa je bilo, da med številnimi tisoči ni bilo niti enega, ki bi se postavil na stran farizejev in pismoukov. Nasprotno so znali povedati še mnogo pohvalnih prizorčkov, ki so jih ob različnih priložnostih doživeli s templjarji, pri tem pa so še prepogosto imeli najbolj grenke izkušnje in so potem bridko obžalovali, da so kdaj koli prišli v stik s temi slepimi zeloti.

172. Gospodova napoved o prihodnosti Njegovega nauka

1 Med njimi je bila tudi množica Grkov, ki so v največji meri ostrmeli nad naukom in **eden** od njih je rekel: "Da, to je nauk iz temeljev narave! Nič ni bolj pozitivnega, nič ni poljubnega, kar bi si lahko izmislil neki človek, da bi se kot zakonodajalec izmed milijonov ljudi, ki morajo izpolnjevati njegove zakone, počutil najbolje, če se njegovi zakoni izpolnjujejo, marveč ta nauk vsebuje zakone, ki najprej človekovo življenje pratemeljno pogojujejo in so tako tudi najprimernejši, da ga pod najboljšimi, najčistejšimi in kar se da dobrodejnimi pogoji ohranjajo za večno. Tu ni nikjer videti sebičnosti in še manj kakšne oblastiželjnosti, marveč je poskrbljeno tako za vsakega posameznika kot takega, prav tako pa tudi za brezštevilno občestvo! Resnično, po tern nauku, če bi ga spoznali in potem povsod upoštevali, bi morala že sama zemlja postati nebesa!

2 Toda, in to je velik toda, za to bo potrebna popolnoma nova generacija! Nepoboljšljivi človeški gnoj je treba pokončati in ga odstraniti z zemlje, sicer večno ne bo drugače na tej zemlji! Razkošje in želja po udobju sta dosegla previsoko stopnjo, mogočnejši znajo izkoriščati ubogo, slabotno in nemočno človeštvo; in zaradi tega le malo ljudi živi srečno, neznanska množica ljudi pa mora trpeti pomanjkanje! In tako se potem dogaja, da nazadnje ubogi hudič obupa nad Božjo previdnostjo, bogati in mogočni pa od same sreče in blaginje Boga pozabi in posledica je, da morata nazadnje oba postati hudičeva!
3 Da, Gospod in Mojster, Tvoj nauk ima v sebi najčistejšo Božjo resnico, rad bi celo rekel, da je pravzaprav že življenje samo. Toda na žalost ga neverni visoki svet gotovo ne bo privzel, ker je na zemlji po poti poganstva enkrat že dosegel takšen položaj, da lahko pri tem zemeljsko zelo dobro shaja. Adam bi bil kljub svojemu slavnemu Edenu uboga para v primerjavi s kakšnim Cezarjem Avgustom ali Lukulom in drugimi stotinami podobnih. To si lahko pridobimo s pomočjo Zevsa, Apolona, Merkurja itn.; ob strani teh fantazijskih bogov lahko neskončno dobro živimo! Čemu potem resnica, čemu ljubezen, krotkost, potrpežljivost in modrost?' Tako bodo filozofirali veliki in mogočni tega sveta in preganjali Tvoj resnično sveti nauk prijateljstva do vsakogar, kot lačni volkovi preganjajo jagnje.
4 Kako se bo kdaj znašel v Tvojem božanskem nauku prijateljstva tisti, kateremu je suženjstvo njegovih soljudi največja potreba za njegovo blaginjo? Da, Gospod in Mojster in edini resnični Odrešenik ubogega trpečega človeštva, pojdi, delaj čudeže, oznanjaj večno suženjstvo, in pokaži trpečemu ljudstvu, da ima edino Cezar pravico živeti na zemlji, vse ljudstvo pa samo toliko, kolikor je po volji Cezarju! Dalje glasno pričuj, da ima Cezar nesporno pravico po svoji volji razpolagati z življenjem in smrtjo vsakogar in se polastiti vseh zakladov in dobrin zemlje, pa Ti bodo kmalu nadeli kraljevska oblačila in sprehajal se boš v velikem sijaju in veličastvu!
5 Toda, ker Tvoj nauk oznanja splošno bratstvo in vsakega človeka predstavlja kot Božjega otroka, bodo Tebe, ljubi, zame resnično sveti Mojster, s Tvojim naukom vred preganjali bolj kot si lahko zamislimo."
6 Rečem **Jaz**: "Prijatelj! Kar si povedal, je žal res; pri velikih in mogočnih poganih bo potreben marsikakšen trd boj, dokler ne bodo popolnoma sprejeli Mojega nauka! Ko pa ga bodo nekoč vendarle sprejeli, bodo prav cesarji in kralji Moji najučinkovitejši in najbolj vneti apostoli! Oni sami bodo podrli templje malikov in namesto njih zgradili Božje hiše, v katerih se bodo zbirali vsi bratje in tam častili enega, edino resničnega Boga, njihove otroke pa bodo poučevali v Božjih hišah v nauku, ki ga zdaj dajem ljudem za časni in večni blagor.
7 Toda to se seveda ne bo zgodilo od danes do jutri, marveč po primernem času in v primernih okoliščinah; kajti seme mora biti najprej posejano, da nato kali in nazadnje obrodi obilo sadu.
8 Da pa bo pri tem svet, ki noče umreti, zmeraj napadal Moj nauk, to vem že celo večnost vnaprej.
9 Da, ta Moj najkrotkejši nauk bo sčasoma zanetil celo najbolj krvave vojne, toda tega tudi ni mogoče preprečiti; kajti življenje je izšlo iz silnega boja v Bogu, zato je in ostane nenehni boj in se lahko ohrani samo s pomočjo primernega boja! - Razumeš to?"

10 Reče **Grk**: "Gospod in Mojster, to je za takšne, kot sem jaz, pregloboko! To pač lahko razumeš Ti in Tvoji učenci; toda zame je to nekaj nedoumljivo in nerazumljivo globokega!"
11 Rečem **Jaz**: "Da, da, tudi Jaz tako mislim; toda kljub temu je in ostane večno tako, kot sem ti zdaj razodel !"
12 Tudi vse drugo ljudstvo je ostrmelo nad tem Mojim govorom in več jih je med seboj pripomnilo: "Naš očak, modri Grk, po rodu iz Patmosa, je govoril resnično prav modro; toda kljub temu se je jasno videlo, da iz človeka govori samo človek. Ko pa govori ta še prav mlad mož in mojster, je tako, kot da ne bi govoril on, marveč bi Bog sam govoril iz njega; in vsaka beseda iz njegovih ust prodre do srca tako kot staro dobro vino in ga skoz in skoz razveseli." - Podobnih pripomb je bilo še veliko, posebno tretjega dne, ko je bilo to ljudstvo že čedalje bolj posvečeno v Moj nauk.

173. Jezus čudežno nasiti štiri tisoč ljudi
Mt 15, 32-39

1 Tu je še treba pripomniti, da so ljudje od samega veselja in začudenja nad Mojo prijaznostjo in nad Mojim naukom pozabili na to, da niso imeli več hrane in pijače. Proti večeru pa se je vendarle oglasila lakota in začeli so se med seboj spraševati, ali nihče med njimi nima zaloge hrane. Toda spraševanje je bilo zaman; kajti že prejšnji dan so do zadnje drobtinice pojedli vso zalogo, ki so jo vzeli s seboj.
2 Ko sem to še predobro opazil, sem (**Jaz**) poklical učence k Sebi in jim rekel: "Poslušajte! Ljudstvo se Mi smili; kajti že tri dni vztrajajo pri Meni in nimajo več kaj jesti. Lačnih pa nočem odpustiti, da ne bi omagali na poti domov (Mt 15,32); saj so nekateri prišli od daleč. Dajte jim vi jesti !"
3 Reko **učenci**: "Gospod, saj vendar veš, da je naša zaloga že precej skopnela! Tukaj je puščava, od kod bomo vzeli toliko kruha, da bi nasitili to ljudstvo?" (Mt 15,33)
4 Nato sem (**Jaz**) vprašal učence: "Koliko hlebov kruha še imate v zalogi?"
5 In **učenci** so odgovorili: "Še sedem hlebov in nekaj ribic, ki so še dobre" (Mt 15,34)
6 Tedaj sem (**Jaz**) rekel učencem: "Prinesite kruh in ribe semkaj !"
7 In učenci so šli in prinesli kruh in ribe. Jaz pa sem blagoslovil oboje, kruh in ribe. Nato sem ukazal, naj ljudje sedejo po tleh. (Mt 15,35) Ko so ljudje posedli, sem vzel kruh in ribe, se Očetu, ki je v Mojem srcu prebival v vsej polnosti, zahvalil za blagoslov, nato oboje razlomil na kose, jih dal učencem, ti pa so jih dali ljudstvu. (Mt 15,36) In glej, vsi so jedli kolikor so hoteli in se nasitili. Niso pa mogli jesti več kot toliko, da so se nasitili, in tako je ostalo toliko kosov, da so z njimi napolnili sedem velikih košar. (Mt 15,37) Teh pa, ki so se nasitili, je bilo štiri tisoč mož in še enkrat toliko žena in otrok, ki se ne štejejo. (Mt 15,38)
8 Ko pa se je ljudstvo tako nasitilo, sem jim naročil, naj se vrnejo domov. In ljudje so se kmalu dvignili, ker se je dan že precej približal zahodu; zahvalili so se Mi veliki in majhni, ter stari in mladi ter se nato napotili proti domu.
9 Ko pa so se ljudje čez pol ure že zelo razkropili in na vrhu gore ni bilo več nikogar razen Mene in Mojih učencev, sem odšel tudi Jaz s Svojimi učenci z gore na morsko obalo, kjer je ravno počivala neka ladja in čakala na svoj

tovor. Zato smo bili tej ladji zelo dobrodošli. Ko pa so Me mornarji prepoznali, so se globoko priklonili pred Menoj; kajti poznali so Me iz Kane galilejske. Zato tudi niso od Mene zahtevali nobenega plačila, marveč so Me prosili za blagoslov njihovega novega posla.
10 In **Jaz** sem rekel mornarjem: "Če vam ni preveč s poti, usmerite ladjo proti meji Magdale, kjer imam nekaj opraviti!" - In mornarji so odvezali ladjo od priveza; kmalu je zapihal ugoden veter in v kratkem času odgnal ladjo do meje Magdalskega področja. (Mt 15,39)

JEZUS V OKOLICI CEZAREJE FILIPOVE. Mt 16.

174. Farizeji in saduceji skušajo Gospoda. Mt 16, 1-12

1 Ob meji pa je bilo veliko prenočišče, kjer se je zmeraj znašla množica ljudi vseh vrst in rodov - Judov, Grkov, Rimljanov, Egipčanov, Samarijanov, saducejev, esenov, tudi več farizejev in pismoukov - in ko sem s Svojimi učenci prišel tja, so seveda predvsem farizeji in pismouki povpraševali, kdo sem Jaz in kdo so Moji učenci. Vendar ta večer nihče ni izvedel, kdo smo.
2 Toda v tem prenočišču je bila dekla, ki je bila z mnogimi iz te okolice tudi na gori in je bila ozdravljena svoje hude gobavosti. Ta dekla Me je prepoznala, padla pred Menoj na kolena in se Mi znova zahvalila za ozdravljenje. To je videlo nekaj farizejev in začelo domnevati, da sem Jaz tisti zanje zloglasni Jezus iz Nazareta.
3 Na večer Mojega prihoda so Mene in Moje učence pustili popolnoma pri miru; toda s saduceji so se vso noč posvetovali, kako bi Me prihodnji dan, ki je bil ravno posabat, dan po sabatu, lahko ujeli z besedo ali dejanjem.
4 Ko sem zjutraj s Svojimi učenci zunaj zajtrkoval in jim obenem povedal, da se na tem kraju ne bo dalo veliko storiti, so prišli farizeji in saduceji iz hiše, takoj oblastno predrzno stopili k Meni in Me začeli z vsakovrstnimi vprašanji pod zelo prijazno krinko skušati in celo hvaliti številna Moja dela, ki naj bi bila zelo hvalevredna, zato da bi Me s tem naredili bolj klepetavega - pri čemer pa so se prav pošteno ušteli. Neki **saducej** je celo rekel: "Mojster, glej, pripravljeni bi ti bili slediti in postati Tvoji učenci, če bi nam kot Božji otrok in Božji Sin, kot Te že imenuje veliko ljudi, dal za to znamenje iz nebes! (Mt 16,1) Stori pred našimi očmi čudež, in lahko rečeš, da smo Tvoji!"
5 Ko pa sem pogledal njihova srca, nisem našel nič drugega kot napuh in hudobijo; vsaka beseda, ki so jo izgovorili, je bila nadvse premetena laž, in zato sem (**Jaz**) rekel prekanjenim vpraševalcem in podpihovalcem: "Zvečer pravite: `O, jutri bo lepo; kajti nebo žari!' (Mt 16,2) In zjutraj rečete: `O, danes bo slabo vreme; kajti nebo rdeče motno žari!' 0 hudobni hinavci! Obličje neba znate presojati; le zakaj ne tudi velikih znamenj tega časa v sferi duhovnega življenja ljudi? (Mt 16,3) Če ste po lastnem priznanju od drugih slišali o tako izrednih rečeh in pravite, da razumete Sveto pismo, ali se vam ne bi moralo posvetiti, da se po Meni izpolnjuje vse tisto, kar so napovedovali preroki?! Svoj obraz znate narediti tako sladek kot mleko in med iz satovja, toda vaše srce je polno žolča, sovraštva, nečistovanja in prešuštvovanja!"
6 Po tem odgovoru so nadvse prizadeti in užaljeni skušnjavci odstopili in Mi niso upali reči niti ene besede več; kajti vse ljudstvo, ki se je zbralo okrog

Mene, jih je zelo vprašujoče gledalo in zdelo se jim je priporočljivo, da se ne spuščajo v noben pogovor z Menoj več.
7 Ko pa so jo ti skušnjavci jadrno popihali, Me je ljudstvo hvalilo, da sem tem zelotom tako krepko potisnil golo resnico pod nos.
8 **Jaz** pa se nisem obrnil k ljudstvu, ki pravzaprav tudi ni bilo najboljše, marveč sem kot mimogrede rekel učencem: "Ta hudobni in prešuštni rod išče od Mene znamenje; toda ne bo dobil nobenega drugega znamenja kot znamenje preroka Jona!"(Mt 16,4) Nato sem zapustil ljudstvo in še bolj skušnjavce in s Svojimi učenci pohitel od tam, se vkrcal na ladjo, ki je še čakala in ukazal odpluti tja, od koder je zvečer priplula.
9 Ko smo tako v najjasnejšem dnevu odpluli tja med vsakovrstnimi pogovori o krajih in o ljudeh, kjer so nas dobro sprejeli in smo se znova znašli ob vznožju tiste gore, na vrhu katere sem dan poprej s sedmimi hlebi kruha in nekaj ribicami nasitil toliko tisočev ljudi, šele tedaj so se učenci spomnili, da so na Magdalski meji pozabili kupiti kruh in ga vzeti s seboj; (Mt 16,5) Bilo je namreč že precej pozno popoldne in lakota jih je najbolj spomnila na to. Zato so nekateri med njimi sklenili, da si bodo nekje v tej okolici priskrbeli kruha ali celo odpluli nazaj v Magdalo, ker bi od tu ob ugodnem vetru v eni uri zlahka dospeli do kraja Magdale.
10 Ko pa so Me učenci vprašali za potrebni nasvet glede tega, sem jim (**Jaz**) rekel: "Storite, kar hočete! Dobro pa pazite in varujte se farizejskega in saducejskega kvasa!" (Mt 16,6) - Ko so učenci to slišali od Mene, so skrivaj sami pri sebi mislili: "Aha, zdaj pa imamo! To je rahel opomin, ker nismo vzeli s seboj kruha!" (Mt 16,7)
11 Ker pa sem te njihove preplašene misli še prehitro opazil, sem jim (Jaz) rekel: "O vi še vedno maloverni! Kaj vas vendar skrbi, da niste vzeli s seboj kruha?! (Mt 16,8) Kaj še vedno ne razumete? Se ne spominjate več petih hlebov za pet tisoč ljudi pred plovbo v Genezaret, in koliko košar je ostalo?! (Mt 16,9) Morda tudi ne več včerajšnjih sedem hlebov za štiri tisoč, če ne štejemo žensk in otrok, in koliko košar ste tedaj pobrali?! (Mt 16,10) Kako vendar ne morete razumeti tega, da ne mislim na kruh, ki ga niste vzeli s seboj, ko vam pravim: `Varujte se farizejskega in saducejskega kvasa!' (Mt 16,11) - s čimer je treba razumeti napačni nauk, ki ga ti ljudje s sladkimi, navidezno pobožnimi in prijaznimi obrazi, z zanesljivimi zagotovili in obljubami sejejo med ljudstvo in se pri tem za hrbtom smejijo, ko jim je uspel dober ulov ubogih, neumnih duš.
12 Kdo pridiga o neumrljivosti človekove duše bolj zavzeto kot ravno saduceji, kdo tako kot oni o večnem raju in o večnem trpljenju v peklenskem ognju - oni sami pa od vsega tega ne verjamejo niti jote• in so ob tem največji bogotajci! Ali zdaj končno razumete kaj sem menil s kvasom?" - Šele nato so učenci razumeli, da nisem rekel, naj se varujejo pred kvasom za kruh, marveč pred hudobnim naukom farizejev in saducejev. (Mt 16,12) - Mi pa smo to noč ostali na ladji, ki nas je za silo oskrbela s kruhom in nekaj ribami.
13 Naslednjega dne pa sem poslal nekaj učencev naprej proti Cezareji Filipovi, tudi majhnemu, nekoliko utrjenemu mestu na grško galilejskem delu ozemlja, ki je ležalo nekoliko v notranjost od Galilejskega morja. Po

• Jota je najmanjša črka starogrške abecede, op. prev.

Mojem naročilu naj bi v tej okolici vnaprej poizvedeli, kaj menijo ljudje o Meni in ali so o Meni že sploh kaj slišali.
14 In več učencev, ki so dobro poznali to okolico, je po zajtrku takoj pohitelo v omenjeno pokrajino in marljivo poizvedovalo, kaj tamkajšnji ljudje menijo o Meni, ter ali so in koliko so o Meni sploh slišali. Poslani učenci pa so se nemalo začudili, ko so izvedeli, da je bila vsa pokrajina, v katero prej še nikoli nisem stopil, napolnjena z Mojim imenom in je vsak človek znal veliko povedati o Meni. Kajti učenci so se delali, kot da bi tudi oni samo iz govoric nekaj vedeli o Meni in tako so vprašani imeli toliko več možnosti, da so pripovedovali o vsakovrstnih rečeh.
15 Lahko si mislite, da je bilo med tem tudi marsikatero nadvse kolosalno pretiravanje; tako je bila med njimi tudi zgodba, ki so jo učenci najstrožje prepovedali pripovedovati. Ta pripoved ni govorila o nič manjšem, kot da se lahko Jaz včasih raztegnem v največjega velikana, takoj nato pa se lahko spet skrčim v komaj za prst velikega palčka; tudi naj bi bil včasih zelo star, včasih spet čisto mlad. Tako naj bi Me tudi že videli kot popolno žensko. Nekateri med njimi pa so vedeli celo še več; slišali naj bi, da lahko čisto poljubno privzemam podobo ene ali druge živali.
16 Da so učenci zavračali takšne domišljijske zgodbe pripovedovalcev, lahko seveda uvidi vsak človek; toda, kako je bilo mogoče, da so se takšne neumnosti in druge podobnega kalibra lahko pojavile celo v krajih, kjer sem učil in ozdravljal, to je nekaj, kar je še v tej uri marsikateremu nebeškemu angelu prava uganka. Od tod pa izhaja tudi kopica kakšnih petdeset evangelijev, ki so jih na prvem velikem vzhodnem cerkvenem zboru sežgali kot apokrifne, kar je bilo zelo dobro; kajti v bistvu sta vendar samo oba evangelija, Janezov in Matejev, popolnoma avtentična (pristna), in Apostolska dela, pisma in Janezovo Razodetje. Oba evangelija, Markov in Lukov, pa imata tudi svojo odločilno in sveto vrednost, čeprav se v nekaterih malenkostih razlikujeta od Matejevega. - Ko zdaj vemo tudi to, bomo spet nadaljevali z evangeljskim popotovanjem.

175. Gospod v revni koči pri Cezareji Filipovi
Mt 16,13

1 Medtem, ko seje teh nekaj poslanih učencev ukvarjalo s poizvedovanjem med ljudmi v okolici Cezareje Filipove, sem ostal Jaz še skoraj do večera v zalivu ob gori; toda kakšnih nekaj ur pred zahodom sem s preostalimi učenci zapustil zaliv in proti večeru odšel tudi v okolico Cezareje Filipove (Mt 16,13) in našel vse poslane učence pri revni koči, katere nadvse skromni prebivalci so bili pravkar zaposleni s pripravljanjem večerje za utrujene in lačne učence.
2 Domačini pa so takoj vprašali učence, ki so že bili tam, kdo smo mi, ti pa so jim tudi brez zadržka razkrili, da sem Jaz prav tisti Jezus, o katerem so prej marsikaj govorili.
3 Ko je **gospodar** to slišal, je dobesedno vrgel vse od sebe, padel pred Menoj na tla in rekel: "Kaj sem vendar jaz ubogi, grešni človek kdaj storil dobrega, da mi zdaj izkazuješ tako neprecenljivo milost? 0 Ti sveti veliki mož iz nebes, poslan na to zemljo k nam ubogim grešnikom! Kako naj Te kot ubog in

nadvse preprost človek za to vredno hvalim in častim? Kaj naj Ti storim, da Ti bo po volji?"
4 Rečem **Jaz**: "Ljubi prijatelj, vstani in glej, da tudi mi dobimo večerjo, ki naj sestoji iz kruha, rib in nekaj vina; potem poskrbi za zasilno ležišče in storil si vse, kar želim od tebe!"
5 Tu ubogi **gospodar** takoj vstane in nekoliko žalostno reče: "Dobri mojster, vse kar imam, to dam, ker je bila moja koča deležna tako velike časti in milosti; vem namreč, da si Ti Sin Davidov in povrh tega še velik prerok. Kruh in ribe še imam v zalogi za danes in jutri, toda z vinom je bolj slabo, ne samo pri meni, marveč v vsej tej pokrajini; tudi v bližnjem mestu Cezareji Filipovi je z vinom zelo revno. Nekaj malinovega in robidovega soka sicer imam, toda ta je že nekoliko star in zato kisel; mi ga samo za žejo pijemo z vodo in nekaj medu.
6 Imam pa nekaj polnih loncev sesirjenega kozjega mleka; če bi Ti morda bilo po volji vzeti nekaj od tega, bi jih takoj prinesel semkaj. S kruhom je to resnično dobra jed!"
7 Rečem **Jaz**: "No, prinesi torej, kar imaš! Toda vidim, da imaš v svoji hiši spravljenih več vinskih mehov; če nikoli ne prideluješ vina, čemu so potem mehovi?"
8 Reče **revni kočar**: "Da, da, mehove seveda imam, ker sem izdelovalec mehov; toda še nikoli ni bilo niti kapljice vina v nobenem! Zdaj sem jih pripravil petdeset za prihodnji sejem v mestu in jih prodajam za dober groš enega"
9 Rečem **Jaz**: "Pojdi torej in vzemi mehove, ter jih vse napolni z vod! "
10 Vpraša **revni kočar**: "Dobri Mojster, za kaj bo pa to dobro?"
11 Rečem **Jaz**: "Prijatelj, ne vprašuj, marveč stori, kar ti rečem, tedaj boš srečen časno in večno!"
12 Na te besede je revni kočar takoj poklical svojo ženo in svojih že odraslih osem otrok, med njimi šest hčera in dva sinova in odšel ter pri vodnjaku kmalu napolnil petdeset mehov. Ko so bili vsi mehovi napolnjeni, Me je vprašal, kaj naj zdaj počne z njimi.
13 Tedaj sem mu (**Jaz**) rekel: "Spravi jih vse v hladno skalno votlino, ob katere vhodu je postavljen zadnji del tvoje koče!"
14 **Revni kočar**, ki je v tej votlini imel svojo slamo, jo je raztresel po tleh in v lepem redu položil na slamo enega za drugim vseh petdeset z vodo napolnjenih mehov in ko je končal delo, je spet prišel ven in rekel: "Gospod in Mojster, vse se je zgodilo, kakor si zapovedal! Je morda treba poskrbeti še za kaj?"
15 Rečem **Jaz**: "Je že vse v najlepšem redu. Zdaj pa pojdi in vzemi nekaj svojih najboljših kamnitih vrčev in jih napolni iz enega od petdesetih mehov, iz katerega hočeš, poskusi pa tudi od napolnjenih vrčev, kako ti prija; nato jih prinesi semkaj in nam povej, kako ti ugaja tako pripravljena voda!"
16 **Revež** takoj odide, vzame dvanajst vrčev in jih napolni. Že pri polnjenju mu pride v nosnice odličen vonj po vinu, ko pa celo poskusi tekočo vsebino, si od samega začudenja sploh ne zna več pomagati in reče svojim otrokom, ki so mu pomagali: "Poslušajte, tega ne more razumeti noben človeški razum! Voda, s katero smo napolnili mehove in s katero sem zdaj napolnil vrče, je postala najplemenitejše, najboljše vino! Pokusite ga in se sami prepričajte!"

17 Otroci so pokusili in se tudi niso mogli dovolj načuditi temu čudežu; in **najstarejši sin** je rekel: "Oče, veš, da zelo dobro poznam Pismo. Poznam vse preroke in njihova dejanja; toda takšnega dejanja ni storil nihče izmed njih! Ta nenavadni človek očitno mora biti več kot prerok!"
18 Reko tudi **hčere:** "Da, da, oče, tudi nam se tako zdi! To je nazadnje celo Elija, ki naj bi še enkrat prišel na zemljo, da bi ljudi pripravil na prihod velikega Mesija! Ali je navsezadnje morda On celo veliki Mesija sam?"
19 Reče **oče:** "Mogoče je tako eno kot drugo! Hm, hm, kako nenadoma in nepričakovano je vendar prišlo vse to!"
20 Medtem ko ubogi kočar še tako mrmra, prihiti njegova **žena** in reče, skoraj brez sape od navdušenja: "Pridite, pridite in poglejte, kaj se je zgodilo v naši koči! Naša shramba seje do vrha napolnila z vsakovrstnimi dobrimi jedmi in najboljšim kruhom! Tega ni mogel storiti nihče drug kot tisti Mojster, ki je pred eno uro prišel k naši koči in želel od nas prenočišče in večerjo!"
21 Reče **mož**: "Brez vsakega dvoma je tako! Toda kako? Kdo nam bo to razsvetlil? Kaj je on? Kdo je on? Če rečemo: `Prerok je!', rečemo očitno premalo. Če rečemo: `Angel je!', pa nismo s tem povedali veliko več. Če pa rečemo: `Bog je!', pa bi najbrž le rekli preveč; kajti Bog je vendar samo duh; ta pa ima meso, kri in kosti, in tu bi se res lahko vprašali, ali ni nazadnje vendarle kakšen grški Zevs ali Apolon. Toda zdaj v vsej ponižnosti, ljubezni in hvaležnosti odnesimo ven vino, kruh in ribe in kar še imamo užitnega; kajti to dobro delo je neprecenljivo veliko!"
22 **Revni mož** je takoj prišel z napolnjenimi vrči, njegova žena in otroci pa s kruhom, ribami in še drugimi užitnimi stvarmi. In mož, ki se je pred Menoj globoko priklonil, je z nadvse ponižnim glasom rekel: "O Gospod in Mojster! Kdo si vendar, da zmoreš takšne stvari samo s svojo voljo? Trepetam od največjega spoštovanja do tebe! Človek, kot srno mi, ne moreš biti; kdo in kaj torej si, da bi te lahko vredno počastili?"
23 Rečem **Jaz**: "Glej, prijatelj Moj, nekaj ti bom povedal in iz tega lahko potem sam presodiš! Če zgodaj zjutraj opaziš, da postaja na vzhodu svetleje in začenja nebo postopno čedalje bolj žareti, rečeš: `Sonce bo kmalu vzšlo!' Na vzhodu pa postaja svetleje tudi, ko se vzhodu bliža luna; toda medli svetlobi ne sledi jutranja zarja in, ko polna luna končno vzide in medlo osvetli zemljo s svojo polovično svetlobo, kljub temu nobena rožica ne odpre svoje nežne cvetne čaše, da bi vsrkala hladni, medli in neoživljajoči žarek!
24 Že z močno svetlobo obsijani sli, svetli oblački, ki naznanjajo bližnji sončni vzhod, so veliko svetlejši kot luna v svojem polnem siju; toda, če tem slom ne bi sledilo sonce, bi bilo po vsej, zemlji kmalu tako kot v otrpli polnočni pokrajini te zemlje, kamor celih devet mesecev ne prodre noben sončni žarek. In tako, glej, se podobno dogaja tudi v večnem svetu duha, po katerem edinem je nastal in obstaja ta materialni svet.
25 Pojavljajo se vsakovrstni učitelji in preroki in učijo ljudi tako in tako; tu in tam je v tem tudi nekaj resnice, toda poleg ene iskre resnice prihaja zmeraj tudi na tisoče laži in se poleg iskre resnice postavljajo, kot da bi bile same resnica. In glej, vsi takšni učitelji, preroki in njihovi nauki so podobni luninemu siju, ki vedno menjava svojo svetlobo in ravno tedaj, ko bi bila ponoči njegova svetloba najpotrebnejša, sploh ne sije.

26 Toda poleg lažnih učiteljev in prerokov so tudi pristni in resnični in iz njihovih oči, src in ust sije Božja svetloba. Ti so podobni s svetlobo obsijanim oblačkom, ki naznanjajo bližnji sončni vzhod; če bi pa ostalo samo pri teh, četudi še tako sijočih oblačkih, pristnih in resničnih prerokih namreč, bi v srcih ljudi sčasoma vendarle postalo tako, kot je v polnočni pokrajini zemlje, namreč zaledenelo, mrzlo in mrtvo. Toda pristnim svetlim oblačkom, ki se pojavljajo pred soncem, sledi sonce samo, in ob njegovem prvem žarku, ki ga prek še sivih gora pošlje na zemljine livade, se vse prebudi, razveseli in oživi: ptički pojo vzhajajočemu očetu svetlobe in toplote svoje čiste psalme, mušice in hroščki se dvignejo v razsvetljeni zrak in brenčijo čudovitemu očetu dneva svoje navdušenje in cvetlice polja dvigajo svoje kraljevsko okrašene glave kvišku in odpirajo svoja balzama polna usta, da bi velikemu grelcu sveta dihnile naproti najčudovitejši vonj.
27 Iz te nadvse resnične predstavitve pa že lahko veliko odkriješ, da prideš do spoznanja, da Mi v svojem srcu priznaš tisto mesto, ki Mi pripada! Niti svetloba zvezd niti lunina svetloba, prav tako pa sam zase niti zlati sij jutranjih oblačkov, ne more razvezati vezi življenju, ujetemu v materiji te zemlje, in ga potem privabiti v samostojno dejavno svobodo; to zmore edino sončna svetloba.
28 Kdo pa more potem biti med ljudmi Tisti, katerega glasu in volji so poslušni vsi v materiji ujeti duhovi in privolijo v vse, kar On hoče, in kdo je Tisti, katerega prihod so napovedovali vsi pristni preroki?"
29 Tu revni mož silno ostrmi in gre zelo zamišljen s svojimi v kočo, da nas ja ne bi motil pri večerji.

176. Pričevanje učencev o Kristusu. Mt 16, 13-20

1 Mi zdaj večerjamo, kočarjeva družina pa nam pripravi kolikor mogoče udobno ležišče. Toda v hiši reče **kočar** svoji ženi in svojim otrokom: "Poslušajte! To bo nedvomno obljubljeni Mesija! Torej telesno Jehova sam, večno prasonce duhovnega sveta, ki so ga kot jutranji oblački napovedovali vsi z Božjo svetlobo napolnjeni preroki! Da, da, zdaj pa vem, pri čem sem; toda kaj storiti?! Skoraj si ne upam niti besedice več spregovoriti z Njim, večno Najsvetejšim, ki mu gotovo služijo za nas nevidne brezštevilne množice angelov, ki v vsakem trenutku prejemajo od Njega nove ukaze in jih s hitrostjo misli prenašajo do zvezd in na vse konce sveta! In danes ostane v naši revni koči On, ki so Mu na razpolago vsa večna nebesa in njihov raj!
2 0 vriskajte, pri tem pa tudi trepetajte od veselja; kajti On ostane to noč pri nas! Te najvišje milosti ni vredna vsa zemlja, kaj šele ta naša najbednejša koča in k temu mi, ki smo polni vseh grehov!"
3 Ko pa se je kočar med pripravljanjem ležišč s svojo družino tako pogovarjal o Meni, sem vprašal (**Jaz**) tudi Svoje učence, posebej tiste, ki sem jih danes poslal poizvedovat: "Kdo, pravijo ljudje v okolici, da sem Jaz?" (Mt 16,13)
4 Nato odgovorijo vprašani **učenci**: "Nekateri čisto resno govorijo, da si Ti od mrtvih vstali Janez Krstnik. Spet drugi menijo, da si Elija, o katerem je zapisano, da bo še enkrat prišel na zemljo pred velikim Mesijem in bo klical vse ljudi k pokori in resničnemu spreobrnjenju k Bogu. Drugi spet mislijo, da si prerok Jeremija, o katerem med ljudmi tudi obstaja legenda, da bo

prišel iz nebes pred Mesijem. Tudi, pravijo, bi Ti lahko bil ta ali oni od drugih prerokov; (Mt 16, 14) kajti preden bi naj prišel veliki Mesija, bodo prišli pred Njim vsi preroki! - To so torej glavne sprejemljive izjave o Tebi; obstaja pa o Tebi še mnogo drugih, ki pa smo jih, ko smo jih slišali, zavrnili in pripravili ljudi do boljšega mišljenja o Tebi. Toda mnogi še mislijo, da si prikrit Zevs Grkov."
5 Rečem **Jaz**: "No dobro, sporočili ste Mi, kar ste slišali; zdaj bi pa še rad slišal tudi iz vaših ust, za koga Me pravzaprav imate vi. Ne vprašujem vas morda nečimrno, marveč popolnoma resno; kajti včasih, ko je moje dejanje in nehanje tu in tam za vaše čute na videz povsem zemeljsko, opažam, da v svojih srcih tudi takoj drugače sodite o Meni in Me nimate popolnoma za tisto, za kaj Me imate, ko storim kakšen velik čudež! Zato Mi že enkrat končno čisto odkrito povejte, za koga Me po zrelem in treznem premisleku svojega razuma čisto zares imate?" (Mt 16, 15)
6 Tedaj so vsi učenci ostrmeli in razen Simona Juda niso vedeli, kaj naj bi Mi odgovorili nato vprašanje. - **Juda Iškariot** je rekel Tomažu: "Zdaj govori! Saj si zmeraj tako pameten in moder! Zate bo gotovo le šala najti pravi odgovor na to nenavadno Mojstrovo vprašanje!"
7 Reče **Tomaž**: "Govori ti, če si tako pameten! Jaz ga imam za to, za kar se je sam že zdavnaj izdajal! 0 sebi nikoli ne govori drugače kot: `Jaz sem Sin človekov in Bog je Moj Oče, tako kot je Oče vas vseh!' Če sam sebi daje takšno pričevanje, kakšno drugačno pričevanje mu potem lahko damo mi sami iz sebe? On seveda opravlja dela, ki jih od Mojzesa in drugih prerokov ni storil še noben človek. Samo če gledamo zadevo tako prav na svetlem, bomo odkrili, da je vendarle Božji duh tisti, ki vse to opravlja po izvoljenem čistem človeku! Božjemu duhu pa bo vseeno, ali po izvoljenem človeku prestavlja ali uničuje gore, ali pa dopusti, da se po prerokovih ustih zgodi kakšen manjši čudež!"
8 Reče **Juda Iškariot**: "Potemtakem ga imaš samo za preroka?"
9 **Tomaž** odgovori: "Vsekakor in to za največjega, ki ga je kdaj nosila zemlja, kar sicer ni njegova, temveč Božja zasluga! Kajti samo Bog lahko človeka prebudi v preroka, kot je to storil s Samuelom, ko je bil ta še otrok in kakor je On, edini Bog namreč, celo osla lažnega preroka Bileama naredil za pravega preroka in po oslu potem tudi Bileama samega.
Če prav razumemo to in tudi pričevanje, ki si ga daje Jezus sam, namreč, da je samo Sin človekov, četudi čudodelno Božjo moč, ki je v njem v posebni polnosti, tu in tam izgovori kot božanski JAZ, mu po mojem nepristojnem mnenju ne moremo dati drugega pričevanja kot to, ki si ga vedno daje sam! On je torej najodličnejši Božji sin, kar smo tudi mi, čeprav ne v tako odlični stopnji kot on"
10 Reče **Juda Iškariot**: "Kako pa je potem s tem, da ga mnogi vendarle imajo za obljubljenega Mesija, najboljši Rimljani in Grki pa celo za edino resničnega vsemogočnega Boga?!"
11 Reče **Tomaž**: "Ti imajo tudi prav; kajti Božja moč, ki je v njem, je tudi edini resnični Mesija in brez nadaljnjega tudi Jehova sam."
12 S tem je Juda Iškariot zadovoljen in Jaz, čeprav sem to slišal, sem ob tem molčal.

13 **Peter** pa je opazil Moj molk, se dvignil in rekel: "Gospod, celo med brati opažam različna mnenja o Tebi! Zato mi dovoli, da zaradi bratov glasno in jasno povem tudi moje pričevanje o Tebi!"
14 Rečem **Jaz**: "Stori to! Kako se torej glasijo tvoje besede?"
15 Reče **Peter** oziroma Simon Juda: "Iz največje globine svojega srca povem in izpovem glasno pred vsem svetom: Ti si KRISTUS, Sin živega Boga!" (Mt 16, 16)
16 In **Jaz** sem rekel Petru: "Blagor ti, Simon, Jonov sin; tvoje meso in kri ti nista tega razodela, temveč Moj Oče, ki je v nebesih! (Mt 16, 17)
17 Pa tudi Jaz tebi zagotavljam: Ti si Peter, skala; na to skalo bom sezidal svoje občestvo in peklenska vrata ga ne bodo premagala! (Mt 16, 18) In dal ti bom ključ nebeškega kraljestva! Vse, kar boš zavezal na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih in kar boš razvezal na zemlji, bo razvezano tudi v nebesih!" (Mt 16, 19)
18 Tedaj je rekel **Peter**: "Gospod, zahvaljujem se Ti za to veliko milost, katere se imam za popolnoma nevrednega, ker sem zmeraj bil in na žalost še vedno sem velik grešnik; glede zavezovanja in odvezovanja pa tudi odkrito priznam, da tega ne razumem in ne vem, kaj naj iz tega sklepam. Če bi hotel, bi mi lahko Ti zadevo nekoliko pojasnil!"
19 Rečem **Jaz**: "Vse to ti bo postalo popolnoma jasno o pravem času; zaenkrat pa vam vsem najstrožje prepovem, da bi pred časom komu sporočili, da sem Jaz Jezus resnični Kristus!" (Mt 16, 20)
20 Po tem pomembnem pogovoru vpraša **pisar Matej**, ali naj vse to zapiše.
21 Rečem **Jaz**: "Tukajšnjega čudeža in pogovora med Tomažem in Judom Iškariotom ti ni treba omeniti; pač pa v glavnem to, kar sem se pogovarjal s Petrom. Piši zmeraj samo tako, kakor ti bom besede položil v srce, pa bo zmeraj vse dobro in prav!" - S tem je bil tudi pisar zadovoljen in je šel kmalu nato počivat; mi pa smo obsedeli pri mizi do polnoči in potem so prišli tudi domači in bili z nami v prav prijetni družbi.

177. Kočar Marko pripoveduje o grozotah templjarjev

1 Kočar, ki mu je bilo ime Marko, nam je vedel veliko povedati o farizejih in namišljenih pismoukih. Med drugim nam je veliko pripovedoval o skrivnih grozodejstvih templjarjev in kako so takoj smrtni sovražniki vsakogar, če pri tem ali onem samo zaslutijo kakšno duhovno in s tem preroško žilico! Veliko takšnih duhovnih ljudi so čisto skrivaj umorili! Nadvse prijazno jih povabijo, jim nenehno izkazujejo časti in jim od samega prijateljstva stiskajo roke. Ko pa dospejo v zadnje tempeljske sobane, kjer prebivajo glavni farizeji, tedaj se poslovijo s tega sveta; kajti od tam ne pride nihče več na svetlo! Nerazumljivo je, je nadaljeval Marko, kako lahko Bog tako dolgo gleda takšne grozote. V Sodomi in Gomori se je pač dogajalo veliko hudega, toda v primerjavi s tem, kaj se zdaj dogaja v Jeruzalemu, bi bili Sodoma in Gomora komaj to, kar je dežna kaplja v primerjavi z morjem; in vendar je Bog tedaj kljub večkratnim Abrahamovim prošnjam ta mesta in vse druge kraje, ki so spadali k njima, uničil z ognjem z neba! Zdaj ob teh številnih grozotah vseh mogočih vrst, ki se noč in dan dogajajo v Jeruzalemu, se pa Gospod Bog dela, kot da za to ne bi vedel in ne skrbi več za vse človeštvo! Le kje bi lahko bil vzrok za to?!

2 Na to res upravičeno vprašanje sem mu rekel (**Jaz**): "Prijatelj, Bog ve za vse, kar se tam dogaja! On pozna vse brezštevilne in neznanske grozote farizejev in pismoukov; zato pa sem vendar Jaz prišel na svet, da bo ta kačja in gadja zalega na Meni samem dopolnila svojo mero grozodejstev; in ko bo ta dopolnjena, šele tedaj gorje tej hudobni zalegi !
3 Reče **Marko**: "Da, Gospod, Mojster in najprijaznejši dobrotnik ljudi! Če nimaš tudi oblasti, da z enim dihom odpihneš na drugi svet na tisoče ljudi, tedaj si zelo obžalovanja vreden, če bi Ti prišlo kdaj na misel, da bi se prikazal v Jeruzalemu, da bi tam delal čudeže! Jaz sem sicer zelo preprost človek, kljub temu pa razumem marsikaj, o čemer se nobenemu farizeju še nikoli ni niti sanjalo; toda pri tem sem tako zvit, da pred farizeji, s katerimi se pogosto srečujem, igram tako izredno neumnega vraga, da jim to zabriše vsako sled suma, da bi imel kakšno skrivno znanje.
4 Ker me že precej časa poznajo kot neizmerno neumnega bedaka in mislijo, da bi mi lahko pokazali zadnjico in obraz, pa bi komaj lahko razlikoval eno od drugega, mi tudi pogosto razkrivajo svoje najbolj črne skrivnosti! In tako sem že odkril stvari, o katerih Ti moram odkrito priznati, da sem že nekajkrat začel popolnoma dvomiti o Božjem bivanju! Mislil sem namreč sam pri sebi: Če bi obstajal vsemogočni, nadvse modri, pravični in dobri Bog in bi Mu bilo kaj do človeštva, kot nas uči Pismo, bi mu bilo vendar nemogoče gledati takšne grozote! Boga ni! Človek je po Platonu po telesu potomec opice, po duši pa potomec krvoločnih zveri. Zato mora stati na čelu močne skupnosti močan in moder Samson, ki sestavljeni živali, ki se imenuje človek, z najostrejšo kaznovalno šibo izbije dvojno živalskost in ga z leti ukroti toliko, da postane vsaj polčlovek!'
5 S takšnimi in pogosto še hujšimi mislimi se je ukvarjala moja duša, ko sem se srečaval s strahotnimi grozodejstvi kačje zalege, kot si jih pravilno imenoval! Zato, kot rečeno, Gospod in Mojster, če bi rad, da Te kmalu spravijo s tega sveta najgrozovitejše in najbolj boleče, tedaj le pojdi v Jeruzalem, in videl boš, da sem ti povedal najpopolnejšo resnico, ne da bi bil kakšen poseben prerok!
6 Da bi Ti razkril samo eno takšno skrivno potezo, ki pa svetost tempeljskega gnoja že vsaj tisočkrat presega, ti bom čisto na kratko povedal, kaj sem šele pred kratkim sam doživel. Kdo pa je to črno zalego napeljal na takšne satanske misli, mi ni znano. Satan gotovo ne - kajti njegova zloba ne more segati tako daleč!"

178. Zgodba o templjarjih

1 (**Marko**): "V ozadju tako imenovane Male Azije je naseljena pokrajina, v kateri so ženske večinoma neplodne. Ne znam ti povedati, kaj je krivo za to. Sicer pa je izpričano dejstvo, da postanejo tiste ženske prav tako plodne kot naše, če spijo z njimi Judje ali Samarijani. No, farizeji, ki svoje hudobne apostole pošiljajo po vsem svetu, so že zdavnaj spoznali tiste neplodne ženske in so pogosto v karavanah potovali tja, da bi neplodne ženske naredili plodne! To je bila neke vrste zmeraj dobro plačana prijateljska usluga. Toda ni ostalo pri tej uslugi, ker so maloazijski možje omenjenih občin postopno uvideli, da so zelo ogoljufani; kajti njihove žene vendarle pravzaprav sploh niso zanosile v ustanovi za plodnost, ki so jo jeruzalemski misijonarji že pred

mnogimi leti postavili ob meji tistih občin, marveč so misijonarji pri nas in tudi v Judeji kupovali novorojene otroke, jih pripeljali v omenjeno ustanovo, kjer so morale sicer zelo lepe in bujne, četudi neplodne ženske ostati deset mesecev. Po poteku desetih mesecev - medtem ko so pohotni apostoli templja takšno žensko `oplajali' skoraj do smrti - pa so takšni ženski predložili takega kupljenega otroka in sicer tako pretkano, da je celo ženska sama verjela, da je otrok njen! Toda kot rečeno, sčasoma so možje lepih in bujnih žensk vendarle odkrili prevaro in sicer po zaslugi poštenega Samarijana, ki je Maloazijcem pokazal, kaj počenjajo navidezno pobožni apostoli Božjega mesta Jeruzalema.
2 Tedaj so prevarani možje prišli k `apostolom' v oplojevalno ustanovo in jim resno očitali, kar so slišali od nekega Siharskega meščana in kar so jim oplojene ženske tudi same priznale!
3 `Apostoli' pa, namazani z vsemi sleparskimi mažami, so kmalu našli popolnoma zdrav izhod, možem, ki so se pritožili, so opisali Samarijane s takšne strani, da so možje, ki so se pritožili, čisto resno začeli verjeti, da so prav Samarijani, že pred mnogimi leti od Boga prekleti judovski odpadniki, krivi neplodnosti njihovih žena.
4 Tako pa so dobri Samarijani zapadli dvojni prisegi maščevanja in sicer najprej farizejski zaradi denunciacije (ovadbe) in sumničenja pri Maloazijcih, in potem drugič pri možeh neplodnih žena samih, ki so po farizejski razlagi začeli trdno verjeti, da so Samarijani sami hudobni čarovniki in so to že pred mnogimi leti povzročili Maloazijcem, ker so tam nekoč ubili Samarijana, ki je prešuštvoval z neko žensko. Toda oni, farizeji namreč, poznajo protisredstvo, ki ga z neplodnimi ženskami poročenim možem lahko svetujejo za dobro plačilo, še lažje pa bi jim ga sami priskrbeli! Zdaj, ljubi dobri Mojster, pride na dan šele pravo, oziroma nadvse satansko!"
5 Rečem **Jaz**: "Le pripoveduj dalje! Četudi ne bi bilo potrebno Zame, pa je toliko bolj potrebno za te Moje učence, da to izvedo."
6 **Marko** nadaljuje svojo pripoved: "Kaj je pravzaprav sredstvo za plodnost Maloazijk, ki so ga za veliko denarja svetovali jeruzalemski apostoli? Po modrem nasvetu `apostolov' nič manj kot: Maloazijke naj si priskrbijo kri samarijanskih otrok, naj jo uživajo ali svežo ali pa posušeno kot prašek pred spolnim občevanjem, ko so postale godne za možitev in potem njihove žene; to bi uničilo čarovno moč Samarijanov in naredilo ženske spet povsem plodne! - Toda kako dobiti kri samarijanskih otrok? - Za to bodo za dobro plačilo in dobro besedo že poskrbeli apostoli templja!
7 Naredili so pogodbo in prizadeti Maloazijci so jo sprejeli. Kaj pa se je zgodilo nato in se zelo na široko dogaja še danes? Farizeji so nato uprizorili pravi lov na samarijanske otroke, kakor in kjer so le mogli in počnejo to še dandanes.
8 Takšne otroke od enega do dvanajstih let spravijo v omenjene oplojevalne ustanove, tam jih nekaj časa dobro hranijo, posebno s hranili, ki množijo kri. Ko se pokaže, da je tak otrok polnokrven, otroka slečejo, ga odvedejo v klavnico in tam izročijo posebej najetim in zaposlenim klavcem. Ti nesrečnemu otročiču z močnimi vezmi povežejo roke in noge tesno ob telesu, nato tako zvezanega otročiča privežejo na drog, ki je postavljen sredi kadi, revežu zavežejo oči in nato tako v nebo vpijoče pripravljenemu otroku prerežejo žile na rokah in nogah. Medtem pa `božji apostoli' iz Jeruzalema,

Božjega mesta, meni nič tebi nič lepo pustijo, da revčki tako izkrvavijo in seveda po nekaj trenutkih postanejo mrliči. Trupla tako umorjenih otrok potem v posebej za to zgrajeni veliki peči sežgejo, njihovo tako pridobljeno kri pa svežo ali pa tudi v opisanem posušenem stanju prodajo za omenjeni namen. Pekel je moral to več kot peklensko sredstvo blagosloviti; kajti ženske, ki uživajo takšno kri, naj bi bile zdaj resnično plodne!
9 Za kaj takega bi moral ljubi Bog, če ni samo stara judovska legenda, vendarle najti protisredstvo; toda od zgoraj se do te ure ni zganilo še nič! Bog lahko še vedno povsem potrpežljivo in udobno gleda takšne neizrekljive grozote, tako kot je lahko pred približno tridesetimi leti v Betlehemu gledal, kako so bili po nadvse tiranski oblastniški zapovedi v enem dnevu pobiti otroci moškega spola od enega do dvanajstega leta, kakšnih pet tisoč po številu in to najokrutnejše na svetu!
10 Bog je nadvse dober, moder in poln usmiljenja, kakor sem se naučil iz Pisma; toda, če jaz, ki poznam vsa grozodejstva, opazujem zadevo pri belem dnevu, se komaj lahko ubranim misli, da Boga ali ni, ali pa, če je, se še zdaleč ne meni za ljudi tega sveta! Ali mi lahko kdo to zameri? Gotovo noben realen in kot jaz človekoljuben človek, pa tudi Bog ne! Kajti v mojih prsih še bije srce, ki je z vso ljubeznijo privrženo ubogemu človeštvu!
11 Če pa se v Tebi, Gospod in Mojster, skriva kaj Božjega, stori vendar tudi v tej zadevi kakšen čudež ter iztrebi in uniči te peklenske pošasti! Niti najmanj ne dvomim, da bi Ti to uspelo; kar sem danes doživel ob Tebi, mi je več kot zadostno zagotovilo, da Tebi, če le hočeš, ne more biti nič nemogoče! Kajti Ti si očitno več kot vsi preroki skupaj !"

179. Razburjenje učencev nad zgodbo o templjarjih

1 Rečem **Jaz**: "Prijatelj! To, kar si Mi zdaj povedal, je komaj senca tistega, kar vidim in vem Jaz; toda tebi manjka globlje poznavanje Božjega reda, in tako celo deloma upravičeno obtožuješ navidezno Božjo počasnost. Toda ker imaš brez primere pošteno in res dobro srce, bom celih šest dni ostal pri tebi in tvojih in ti bom v tem času dovolj razsvetlil vse, kar ti je še nerazumljivo. Ker pa je že skoraj polnoč, lezimo na ležišča, ki si nam jih pripravil!"
2 Reko **učenci**: "Gospod, danes nam je že vseeno, ali bedimo na ležiščih ali tu zunaj, kjer je tako prijetno; kajti pripoved prijatelja Marka nam je popolnoma pregnala spanec, tako da zdaj za vse na svetu ne bi več mogli zaspati! Resnično, vsaka kaplja krvi v naših žilah vre od jeze in besa nad tistimi najkrvoločnejšimi zverinami, ki kot ljudje izhajajo iz templja! Resnično, v takšnih okoliščinah bi bilo vendar tisočkrat bolje, da se sploh ne bi rodili! Gospod, takoj zdaj pošlji vendar ogenj z neba, naj dežuje na te zveri! Kajti to, kar smo zdaj slišali daleč presega vse, kar smo kdaj najslabšega slišali o tern zverinskem človeštvu!"
3 Rečem **Jaz**: "Prav zaradi tega morate nekoliko prespati svoje dvojno razburjenje! Jutri, ko boste bolj trezni in bolj mirne krvi, bomo lažje razsojali o tem!" - Na te Moje besede odidejo vsi brez ugovorov k potrebnemu počitku.
4 Jutro naslednjega dne je prišlo hitro in Jaz in učenci smo kmalu vstali z najbolje pripravljenih ležišč.
5 Ko smo prišli ven na prosto, je rekel **Simon Juda**: "Gospod, jaz sem sicer še kar nekaj časa spal; toda pripoved našega gostitelja Marka mi ne gre iz

misli. Ne, to je nezaslišano! Kaj takega se še ni zgodilo! Resnično, včasih celo jaz ne morem razumeti Tvoje potrpežljivosti in prizanesljivosti! Če pomislim, kako si včasih z nami, ki vendar visimo na Tebi kot lasje na naših glavah, prav neprijazen, in, še preden se obrnemo, že kaznuješ koga izmed nas z besedo ali s pogledom, da se potem ni lahko opogumiti in Te še kaj glasno vprašati; toda takšna grozodejstva lahko čisto mirno prenašaš kar nekaj stoletij, in Te ne motijo! Kjer bi kdo od nas lahko skočil iz kože, lahko ostaneš Ti čisto miren; kjer pa naše oko ali čud vidi ali najde le malo ali nič, tam že spet nastopiš, kot da bi bilo od tega odvisno odrešenje vsega stvarstva!
6 Glej, Gospod, to so vendar stvari, ki jih mi ne moremo razumeti; in Marko ima deloma prav, če misli o Bogu tako, kot je včeraj povsem iskreno dobro povedal. Zanesljivo je in resnično, da lahko Ti, o Gospod, vse te mučence v večnosti več kot dovolj poplačaš in jih tudi boš poplačal za minute dolgo trpljenje, ki so ga bili deležni na tej zemlji - toda ob vsem tem je vendarle obupna in strašno grenka zadeva, ko te objestni in hudobni ljudje te zemlje pogosto nadnaravno boleče mučijo! In, Gospod, nekaj najbolj mučnih trenutkov traja mučenemu tudi majhno večnost!"
7 Rečem **Jaz**: "Jaz sem vama že včeraj - tebi tako kot Marku - rekel, da bom to v času Svojega bivanja tukaj že natančneje razložil; počakajte torej, dokler ne pride čas in tedaj vam bo že dovolj jasno! Zdaj pa raje pojdite in pomagajte Marku spraviti na obalo njegov ribji ulov; kajti danes je že zgodaj odšel na delo in Jaz sem mu delo blagoslovil. Zato pojdite k njemu ter mu pomagajte številne in dobre ribe spraviti na kopno in v njegove ribnike!"

180. Blagoslovljeni ribolov. 0 tempeljskem gnoju

1 Na te besede so vsi učenci pohiteli in z vsemi močmi pomagali Marku in njegovim otrokom. Dva sinova sta bila sicer mlada in krepka, toda štiri starejše hčere skupaj niso bile tako močne kot eden od obeh sinov.
2 Ko so s krepko pomočjo učencev pospravili vse ribe, je **Marko** prišel k Meni, ki sem sedel na prav ljubki in udobni travnati klopci in rekel, še ves oznojen: "Gospod in Mojster! Lahko rečeš, kar hočeš, kljub temu sem trdno prepričan, da si Ti vzrok mojega današnjega čudovitega in bogatega ribjega ulova, kakršnega še nisem doživel, prav tako kot si včeraj zvečer napolnil mojih petdeset mehov z najodličnejšim vinom; semkaj sem kar se da hitro pritekel predvsem zato, da bi se Ti kar najprisrčneje zahvalil. In tako se Ti zahvaljujem, o Gospod in Mojster, z globoko ganjenim in nadvse hvaležnim srcem za vsa prevelika in najčudovitejša dobra dela, ki si jih v tako preobilni meri naklonil meni in mojim!
3 Danes sem vrgel veliko mrežo vlačnico, ki je dolga stopetdeset komolcev in globoka sedem komolcev in glej, vsa mreža je bila polna najčudovitejših in najboljših rib! In zdaj je mojih deset precej velikih ribnikov prepolnih rib, ki smo jih danes z edinim in prvim potegom spravili na kopno! Če ti je prav, bom dal nekaj rib takoj pripraviti za zajtrk; moja žena se prav umetniško spozna na to!"
4 Rečem **Jaz**: "Stori to; kajti rad bi jih jedel! Nato pa lahko tvoji otroci v mesto Cezarejo Filipovo odnesejo več polnih sodčkov in bodo dobro zaslužili!"

5 Marko se je globoko priklonil, nato pohitel v kuhinjo k svoji ženi in naročil zajtrk, ki so ga žena in šest hčera začele takoj marljivo pripravljati. Oba sinova pa sta napolnila dva velika sodčka najlepših rib, in ker sta že zajtrkovala kruh z nekaj vina, se z njimi odpeljala v komaj eno uro oddaljeno mesto.
6 Ko sta svoje vozilo, cizo, ki stajo vlekla dva osla, postavila na trgu, je že bila pri roki množica kupcev in so jima v nekaj trenutkih pokupili vse ribe za dobro ceno; kajti takšne odlične ribe so že tedaj stale dober groš za kos. Ker sta oba vzela s seboj okrog dvesto rib, sta tudi zaslužila okoli dvesto grošev, kar je bilo v tistem času več kot je zdaj (v Lorberjevem času) dvesto tolarjev. Čez nekaj ur sta prišla oba, bogato natovorjena z denarjem, s praznimi sodčki in cizo spet domov in izročila denar očetu Marku, ta je bil tega silno vesel in je oba sinova zelo pohvalil.
7 Sinova pa sta vprašala očeta, ali naj še enkrat peljeta v mesto, ker mnogi, ki so hoteli kupiti, niso nič več dobili. Oče jima je to dovolil in spet sta napolnila sodčka ter se z njima odpeljala v mesto; in drugi tovor sta prodala še bolje in hitreje kot prvega.
8 Marko pa si od same hvaležnosti ni znal pomagati; kajti naenkrat je bil rešen svoje dolgoletne stiske.
9 Medtem, ko sta oba sinova opravila prvo vožnjo v mesto, smo mi pojedli za zajtrk skoraj dvajset najbolje pripravljenih rib, manjkalo pa tudi ni kruha in vina. Pri tem smo se še marsikaj pogovarjali, posebej pa so kot glavni predmet pogovora vedno ostajali služabniki templja in Markova najstarejša hči, devetnajstletno dekle, nam je pokazala star lonec, ki je bil do polovice napolnjen s tempeljskim gnojem in vprašala, ali ta gnoj naredi rodovitne njive in vrtove na opisan nezaslišan način, kot so govorili vsiljivi prodajalci.
10 Tedaj pa so se učenci, katerim ta tempeljska goljufija ni bila neznana, začeli smejati in **Tomaž** je rekel: "O kakšna sramota! To počenjajo Božji služabniki že skoraj petdeset let. Že nekaj poštenih velikih duhovnikov je nastopilo proti temu, dosegli pa so zelo malo; kajti ta gnoj prinaša templju letno najmanj dobrih dva tisoč grošev. Ljudje pa so dovolj slepi, da nazadnje celo verjamejo, da bodo s to nesnago njihova polja, njive in vrtovi blagoslovljeni!"
11 Nato je rekla **najstarejša hč**i: "O ljubi prijatelj, to pa ni tako! Večina ljudi verjame v to sleparijo komaj kaj več kot jaz; toda, kaj lahko storimo? Če od prodajalcev ne kupimo tega gnoja, imamo lahko kmalu nato opravka s celim peklom. Obenem so prodajalci te nesnage tako vsiljivi, grobi in surovi, da nazadnje prav radi kupimo nekaj te nesnage, da se jih s tem le odkrižamo. Če potem pred njihovimi očmi vržemo gnoj v vodo, se za to sploh ne zmenijo več in nadaljujejo svojo pot; saj dobro vedo, da bomo po enem letu kljub temu spet prisiljeni od njih kupiti tempeljski gnoj"
12 Reče **Peter**: "Da, da, prevare, laži in sleparije vseh vrst so kreposti tempeljskih služabnikov, ki se imenujejo Božji služabniki! Sicer res imajo človeške obraze, toda njihova notranjost je iz pekla! Zakaj, o Gospod, dopuščaš in prenašaš kaj takega, to veš pač samo Ti in razen Tebe nihče drug na vsem svetu!"
13 **Jaz** pa rečem vsem: "Pustimo zdaj to, saj je že skoraj poldan! Dan je lep in ne ravno prevroč; zato pojdimo malo ven in si poglejmo okolico, ali ni kje prostorček, od koder bi lahko imeli lep razgled v daljavo. Tak prostorček si

bomo potem pripravili, da bomo te dneve našega bivanja tukaj preživeli med vsakovrstnimi pogovori."
14 Nato reče **Marko**: "Gospod, ravno nekaj sto korakov nad mojo kočo, pravzaprav pa nad votlino, ob katero je prislonjena moja koča, je še v moji skromni posesti takšen prostorček, kot si ga želiš; vrh hriba je okrašen s starim senčnim kostanjevim drevesom, okrog katerega sem naredil prostorno rušnato klop. S te klopi uživamo najlepši razgled po vsej tej prostrani pokrajini. Vidi se vsa Cezareja Filipova in prek morja, do kod seže oko. Ob zelo jasnih dnevih se zlahka vidi vse do Genezareta in dalje do Kisa in celo Sibarah naj bi nekateri že videli; toda za to so moje oči preslabe in jaz tega kraja ne morem razločiti - toda navzgor lahko vidim vse do Gadarene in zelo veliko drugih naselbin."
15 Rečem **Jaz**: "No dobro, izberimo torej to točko in tam preživimo naš čas kar se da koristno. Pelji nas torej gor!"
16 Kočar Marko nas je popeljal po sicer zelo ozki, drugače pa ne ravno neudobni poti, na prostorček, ki je resnično zadovoljil vse naše želje; videli srno proti Cezareji Filipovi, prav tako smo videli celo Galilejsko morje in mnogo naselbin.

181. Marko in farizejski izterjevalci desetine

1 Obenem pa smo tudi opazili, kako je nekaj farizejev iz mesta Cezareje Filipove hitelo po poti naravnost do Markove revne koče. Reče **Matej**, mladi cestninar iz Sibaraha, ki je že enkrat pri Kafarnaumu, ko je bil ozdravljen bolnik, ki so ga zaradi množice spustili pred Mene skozi razkrito streho in odprt strop, zelo dobro postregel farizejem s svojimi usti: "Ta zalega je morala zvedeti o Tvojem bivanju tukaj! Toda od koga? Samo Markova sinova, ki sta se z ribami dvakrat peljala v mesto, sta nas lahko izdala!"
2 Reče stari **Marko**: "To je že mogoče; kajti kakor sta sicer pridna moja sinova, imata vendarle napako, da rada klepetata, s čimer sta povzročila že marsikatero nesrečo. Takoj bom šel dol in ju vprašal."
3 Rečem **Jaz**: "Zaradi tega le ostani čisto mirno tukaj! Kajti niti tvoja sinova niti kdo drug iz okolice Me ni izdal, marveč so prišli k tebi samo zaradi rib; hočejo dar kakšnih sto rib, od katerih so jih v mestu nekaj videli, niso pa jih kupili. Saj veš, da imajo pravico vzeti desetino povsod, kjer je kakšna žetev; tako bogat ribji ulov pa je tudi zelo bogata žetev in zato mislijo, da imajo pravico zahtevati desetino tudi od njega. Zato pojdi dol in jim daj sto rib in oni te bodo pohvalili in vzeli ribe, ter z njimi povsem mirno takoj odšli spet domov!"
4 Reče **Marko**: "Toda kako bodo odnesli sto rib?"
5 Rečem **Jaz**: "To naj te ne skrbi, za to bodo že sami poskrbeli! Le poglej, ker so se nam že precej približali in videl boš, da vodijo s seboj tovorno živinče; njegov hrbet je že opremljen z vsem potrebnim za prenos rib."
6 **Marko** ostreje pogleda majhno karavano, ki se je bližala njegovemu domovanju in zlahka odkrije to, na kar sem ga opozoril, in reče: "Gospod, je že tako, kot si rekel! Toda zdaj pohitim dol in naj bo zanje v veliki banji že pripravljenih sto rib; to jih bo gotovo malo osupnilo!"
7 Rečem **Jaz**: "Pojdi in stori tako! Toda, če te vprašajo, kako si mogel to vedeti, si izmisli moder odgovor, vendar jih ne smeš odpraviti z lažjo!"

8 Marko gre, takoj zapove, naj iz ribnikov nalovijo sto rib in jih spravijo v veliko banjo. Komaj je končal delo, je že prišlo nekaj mladih farizejev in vprašalo po ribiču Marku. Marko se je kmalu oglasil in rekel, ker je bil še pri banji z ribami: "Tukaj sem, in tukaj v banji je tisto, zaradi česar ste najbrž prišli! To je za vas vestno odmerjena ribja desetina, ki jo sestavlja sto najbolj izbranih rib, ki so bile kdaj ulovljene v našem morju.
9 **Farizeji** so popolnoma osupli nad tem nagovorom in eden od njih reče: "Stari, ali si prerok, da že vnaprej veš, zakaj smo prišli iz mesta semkaj?"
10 Reče **Marko**: "Zato pa res ni treba biti prerok, marveč je treba imeti samo pet zdravih čutov in nekoliko razuma in na las natančno se da ugotoviti, zakaj ste prišli semkaj! Tu, vzemite ribe in pojdite v miru spet naprej! Danes imam še veliko dela in poldne ni več daleč; danes smo veliko delali in si moramo pripraviti kosilo!"
11 Reče eden od **farizejev**: "K tem sto ribam nam moraš dodati še trideset za kazen; kajti ni bilo lepo od tebe, da nisi nam kot Božjim služabnikom, ki nenehno rotijo vsemogočnega Boga za tvoje zveličanje, takoj po ribolovu po svojih otrocih poslal prvencev v mesto!"
12 Reče **Marko**: "Tu, tu ni trideset, marveč še štirideset kosov povrhu! Zdaj pa prosim, bodite zadovoljni, in - in me kmalu spet zapustite!"
13 Reko **farizeji**: "Od Boga imamo pravico priti, kadar hočemo in tako tudi oditi! Naloži ribe v sodčke, ki smo jih pripeljali s seboj, pa bomo potem takoj odšli naprej !"
14 Marko takoj ukaže svojim otrokom, naj izpolnijo voljo farizejev in oni se tudi takoj lotijo dela in napolnijo sodčke farizejev s sto štiridesetimi ribami.
15 Ko je delo opravljeno, reče **Marko**: "Zdaj je izpolnjeno vse, kar ste zahtevali. Ste zadovoljni?"
16 Reče zelo predrzen mlad **farizej**: "Ne in še stokrat ne! Zato ker z nami govoriš kot z nadležnimi posvetnimi ljudmi in pozabljaš, da smo služabniki vsemogočnega Boga, ki te lahko z enim dihom za večno pogubimo! Zato mora biti tvoje kljubovalno vedenje do nas kaznovano ne le s sto štiridesetimi ribami, marveč z zaplembo vsega tvojega imetja!"
17 To pa je bilo za Marka preveč. Steče v kočo in se takoj vrne k farizejem z zvitkom pergamenta, na katerem je bilo z velikimi črkami zapisano, da je skoz in skoz Rimljan in kot tak lahko uživa vse pravice svobodnega rimskega meščana, če le hoče.
18 Vpraša predrzni **farizej**, zdaj nekoliko osupel: "No, kako dolgo si že pogan? Kakor dobro vemo, si bil pred kratkim še Jud!"
19 Reče **Marko**: "Marko ni bil še nikoli Jud, marveč rojeni Rimljan, ki je pri tridesetih letih z mečem, čelado in ščitom služil Marsu. Toda ta Marko je za preskusno dobo treh let postal neobrezani Jud; ker pa se je, ne glede na vzvišeni judovski nauk o Bogu, še prehitro prepričal, kakšni zlobni brezvestni hinavci so duhovniki tega vzvišenega nauka o Bogu, ki skrivaj teptajo s svojimi nogami Boga in Njegov nauk in ob vsaki priložnosti goljufajo ubogo človeštvo, ki na videz pred slepim ljudstvom služijo svojemu Bogu, svoja srca pa imajo zakopana v najglobljem peklu in zato tudi nadvse brezvestno najsramotneje trgujejo s krvjo nedolžnih samarijanskih otrok, zato sem postal spet popoln Rimljan in bom kot tak tudi umrl! Vzemite zdaj svoj plen in pojdite z njim domov! Dam vam ga samo zato, ker sem pred kratkim bil tri leta neobrezani Jud!

20 Reko **farizeji**: "Toda Marko, kako je mogoče, da si zdaj nenadoma postal tako pameten človek? Saj te vendar že dolgo poznamo kot človeka velike duhovne omejenosti! Saj si pred nami večkrat komaj vedel, ali si moškega ali ženskega spola; kako si naenkrat prišel do takšnih duhovnih sposobnosti?"
21 Reče **Marko**: "To je bila zelo rimsko pretkana maska, da bi kot največji neumnež lahko razkrinkal vse vaše hudobne spletke, zvijače in gnusobe! Kljub temu pa trdim, da razumem Mojzesa in vse preroke bolje kakor vi, čeprav sem dejansko Rimljan, toda v srcu že dolgo pravi Jud!"
22 Reko **farizeji**: "Brez obreze ne more nihče biti Jud in se bližati Bogu!"
23 Reče **Marko**: "Vašega načina bližanja Bogu si tudi nikoli nisem želel, marveč edino v srcu po nauku preroka Izaija, in to mi zadostuje. Če pa me bo Bog pogubil zaradi tega, ker se nisem dal obrezati, vas bo to prav malo skrbelo. Mislim pa: Bog je modrejši od vseh ljudi in neskončno modrejši in boljši in pravičnejši od vas, in gleda samo na čisto, obrezano srce, ne pa na obrezo kožice, ki ima lahko samo zemeljski namen, duhovno pa je v bistvu neumnost. Kot Jud v srcu vam pa kljub temu dam desetino; toda dam jo prostovoljno in vi nimate niti trohice pravice, da bi jo od mene kot rimskega državljana zahtevali. Zdaj pa pojdite, sicer bom vzel ribe nazaj in se boste vrnili praznih rok! - Ste me dobro razumeli?"
24 Na te odločne besede našega Marka farizeji ne spregovorijo niti besedice več in z ribami odidejo domov.

182. Gospodova napoved Njegove smrti in Njegovega vstajenja

1 Marko pa hitro naroči obed, se povzpne na omenjeni prostorček k nam in nam podrobno pripoveduje vse, kako je ravnal s farizeji.
2 **Jaz** ga pohvalim zaradi tega in rečem: "Marko, povem ti, temu ljudstvu je bilo dano vse od začetka in velika obljuba, ki mu je bila dana, se je zdaj v polnosti izpolnila. Ker pa je to ljudstvo tako zaslepljeno in noče spoznati velikega časa svojega obiskanja, marveč išče svojo rešitev v mlakuži tega sveta, ki bo minil kot sanjska podoba, bo dopuščeno, da dopolni mero svojih grozodejstev tako, da bo ubilo svojega Boga in Gospoda!
3 Potem mu bo odvzeta vsa milost in vsa svetloba in vsa pravica in bo dana vam poganom; kajti vi imate dobro voljo in ste kot slepi spoznali, kar so videči Judje zavrgli.
4 Zato bo svetloba od zgoraj zdaj prišla k vam in storila, da bo vaše srce spregledalo; toda otroci svetlobe bodo vrženi ven v največjo temo. Med tujimi ljudstvi naj iščejo drobtine in ime `ljudstvo' jim bo odvzeto in odslej ne bodo več ljudstvo!"
5 Reče **Marko**: "Torej bi vendarle lahko prišlo do tega, da bi v svojem velikem besu zgrabili Tebe in Te telesno ubili, kakor so storili skoraj z vsemi preroki?"
6 Rečem **Jaz:** "O da, to Mi bodo prav gotovo storili! Toda s tem bo njihov račun zaključen!"
7 Reče **Marko**: "Da, da, kakor sem rekel včeraj ponoči: Ta zalega je sposobna vsakega zločina! Zato se varuj, dokler je mogoče, pred tako imenovanim Božjim mestom, kajti to Te bo ubilo, razen če boš proti temu uporabil vso Svojo previdnost in božansko vsemogočnost; kajti služabnike templja poznam skoz in skoz! Kdor si drzne dotakniti se njihovega nauka, ki je že

dolgo nauk hudobnega duha, se mora bojevati s celotnim peklom. Njihovo prijateljstvo je prekletstvo in njihovo prekletstvo je smrt. Človekovo življenje jim je vredno toliko kot življenje mušice, na katero ne pazi noben človek zaradi njene neznatnosti."
8 Reko **učenci**: "Kolikor poznamo svojega Gospoda in Mojstra, se bo kljub temu njihova še tako premetena hudobija razbila ob Njegovi modrosti; kajti Njega, ki lahko ukazuje smrti, Njega, ki lahko obuja mrtve, bo pač težko ubiti!"
9 Rečem **Jaz**: "Da, Njega seveda vekomaj ne bo mogoče ubiti in vendar bo ubit v pričevanje zoper nje, da se bo mera, ki jim je bila dana, napolnila! Če so se spozabili nad Božjimi svetniki, se bodo spozabili tudi nad Menoj in bodo s tem postali ustvarjalci lastne obsodbe! Tistemu, ki sam tako hoče, pa se ne zgodi nobena krivica, če bo zavržen! Če pa so številnim poslancem storili tako nedopovedljiva grozodejstva, ne bodo prizanesli niti Njemu, ki je poslal te poslance pred Seboj.
10 Toda zanje nadvse usodna okoliščina bo v tem, da bo umorjeni po komaj treh dneh nepoškodovan vstal kot najmogočnejši premagalec smrti in vseh Svojih sovražnikov v večno tolažbo Svojih prijateljev in bratov in bo v vsej Svoji moči in povsem prežarjen z življenjem izšel iz groba! Tedaj se bodo silno prestrašeni in zbegani posvetovali, kako bi od mrtvih vstalega lahko znova umorili; toda nobenega izhoda se ne bodo mogli več domisliti in kmalu nato bo sledil njihov padec.
11 Tako se bo zgodilo in Moja napoved se bo s tem popolnoma izpolnila.
12 Sicer se boste užalostili in občutili velik strah zaradi Mene; toda vaša žalost, strah in bojazen se bodo kmalu spremenili v veliko veselje, ko boste ubitega spet zagledali med seboj takšnega kot zdaj, z vso oblastjo nad življenjem in smrtjo!"
13 Reče **Marko**: "Če je tako, tedaj se resnično ni pretežko nekako pro forma (navidezno) dati ubiti! V takšnih okoliščinah potem že lahko greš v Jeruzalem, če hočeš; kajti Tebi se ne more nič zgoditi! Če si Ti gospodar nad življenjem in smrtjo, kdo Te tedaj lahko ubije? In, če Te ubije, ali pa si domišlja, da Te je ubil in si Ti po uboju bolj živ za boj s sovražniki kot si bil pred ubojem, tedaj ne bi bil rad v koži Tvojih sovražnikov; te bo potem požrl ogenj groze in strahu. In vse njihovo posvetovanje, razmišljanje in načrtovanje bo časno in večno osramočeno! Kajti šele s tem se bodo pred očmi vseh ljudi popolnoma razkrila vsa njihova najsramotnejša grozodejstva, in njihov efektivni (resnični) obstoj bo dosegel svoj konec, po katerem boljši ljudje že dolgo hrepenijo. 0 Gospod in Mojster! Le izvedi to prav kmalu in prav gotovo in zanesljivo! Jaz sem se sicer že postaral in ne bom več dolgo obremenjeval zemlje s svojimi stopinjami tako, kot sem jo že obremenjeval; toda to bi pa še vendarle rad doživel, da bi moja smrt potem bila lažja!"
14 Rečem **Jaz**: "Sicer še ni popolnoma določeno, da se mora tako zgoditi; vendar prej da, kot ne! - Toda zdaj se je čas pomaknil že krepko čez polovico dneva in naša telesa potrebujejo pač okrepčilo; zato odidimo spet dol in zaužijmo kakšno telesno okrepčilo!"
15 Reče **Marko**: "Da, tu imaš spet popolnoma prav; kosilo bo že pripravljeno in zato pojdimo! Po obedu lahko potem, če Tebe, o Gospod, veseli, znova odidemo na ta prostorček."

16 Rečem **Jaz**: "Popoldne se bomo lotili nečesa drugega. Jutri pa nam bo ta prostorček spet dobrodošel. Zdaj pa pojdimo!"

183. Napovedan je Cirenijev obisk

1 Ko smo v nekaj trenutkih prispeli dol, je bilo kosilo že tudi pripravljeno in sedli smo za veliko mizo na prostem, ki je bila pripravljena v gosti senci kostanjevega drevesa. Postregli so nam z dobro pripravljenimi ribami, kruhom, vinom in dobrimi, svežimi figami, tako da smo, kakšnih trideset po številu, imeli več kot dovolj. Zelo udobno smo obedovali in Marko, zgovorni, stari vrli bojevnik, nam je pripovedoval marsikatero doživetje in to s prirojenim govorniškim darom. Moji učenci pa so imeli ob tem priložnost, da se jim je razkril svet in so se lahko iz tega naučili marsikaj v blagor človeštva, ki je bilo pozneje zaupano njihovemu vodstvu.
2 Ko smo že več kot dve uri sedeli za mizo, je prišel k Marku sel iz mesta s sporočilom, da je stari vrhovni namestnik Cirenij opoldne prispel v Cezarejo Filipovo; kot vrhovnemu namestniku dobro znan vojščak naj pride tja in mu predstavi svojo dobro znano revščino in vrhovni namestnik bo storil zanj, kar bo mogoče.
3 Reče **Marko** slu: "Povej mojemu staremu sobojevniku, da se vržem k njegovim nogam in se mu mnogokratno zahvaljujem za to, da se je spomnil moje velike revščine! Tokrat pa ne bom mogel koristiti njegove milosti, če bi zaradi tega moral priti v mesto, ker imam goste, katerih poglavar, Gospod in Mojster me je čudežno rešil vse moje prejšnje revščine. Ta Gospod in Mojster mi je obljubil, da bo ostal pri meni celih šest dni in tako bi imel za velik greh, če bi ga tudi le za trenutek zapustil. Če pa moj stari sobojevnik ne bi imel za preveč poniževalno za svoje visoko cesarsko dostojanstvo, da bi se sprehodil semkaj k meni, bomo tu storili vse, da bi ga kar se da dostojno sprejeli!"
4 Reče **sel**: "Prav dobro, visokemu poveljniku bom dobesedno sporočil vse kar si mi naročil!" - S tem se sel poslovi, zajaha mulo in se hitro oddalji.
5 Ko pa je bil sel čez drn in strn, je rekel **Marko**: "Upam, da mi visoki namestnik ne bo zameril takšnega odgovora!"
6 Rečem **Jaz**: "Skrbi raje za kaj drugega! Povem ti: Ko bo slišal, da sem očitno Jaz tukaj, ne bo odlašal niti deset trenutkov, da se bo odločil priti semkaj, ti pa boš dobil priložnost spoznati Božje veličastvo! Zagotavljam ti, da Me Cirenij pozna vse Moje življenje!"
7 Reče **Marko**: "To bo že vse tako; toda on je v svetu previsoko postavljen mož in zato se mora zaradi neumnih ljudi izogniti marsičemu, kar bi sicer gotovo storil in zato vendarle močno dvomim, da mi bo lahko izkazal veliko milost svojega obiska."
8 Rečem **Jaz**: "Preden boš ti prišel trikrat gor na znani prostorček in spet nazaj dol, bo on že tu; sel mu bo komaj sporočil novico in Cirenij, ki še ne bo obedoval, bo brez vsakega odlašanja pustil vse in bo z vsem svojim spremstvom pohitel semkaj, da bi Me videl in govoril z Menoj.
9 Povej pa svoji ženi in svojim hčeram, naj takoj pripravijo še en obed zanj in za njegove ljudi; ker skupaj s svojimi ljudmi v mestu ne bo obedoval, mu bo ta obed zelo zaželen in dobrodošel!"

10 Marko takoj pokliče iz hiše svojo ženo in svojih šest hčera in jim naroči, naj pripravijo obed za prihajajočega vrhovnega namestnika Cirenija in sicer toliko, da bo dovolj za približno še enkrat trideset ljudi!
11 Zena začudeno pogleda Marka in ne ve, ali je to šala ali misli resno. Toda Marko jo kljub temu pri priči pošlje v kuhinjo in žena se loti zapovedanega dela.
12 Obenem pa Marko svojima sinovoma naroči, naj opazujeta s hriba in, ko bosta videla prihajati iz mesta kakšno sijajno kolono, naj mu takoj sporočita. Sinova sta pohitela na vzpetino do kraja, od koder se je prav dobro videlo do Cezareje Filipove in sta odkrila sijajno kolono na koncu široke ceste, ko je svoje korake že usmerila na ozko pot, po kateri je bilo komaj četrt ure do domovanja našega Marka.
13 Ko sta oba sinova to zagledala, sta skoraj brez sape pohitela nazaj in povedala, kar sta videla.
14 Tedaj Me je **Marko** vprašal: "Gospod in Mojster, saj bi mu vendar morali priti naproti z vso pristno rimsko vdanostjo!?"
15 Rečem **Jaz**: "O nikakor! Kogar njegovo zveličanje priganja k Meni, ta bo vseeno prišel, četudi mu ne gremo naproti! Cirenij pa je močnega duha in ne potrebuje, da bi mu prihajali naproti; samo tistemu, ki se je napotil k nam duševno in telesno slaboten, pač moramo iti naproti, da ne bi omagal na pol poti, tam obležal in umrl.

184. Marko sprejme in pozdravi Cirenija

1 Komaj smo do konca izgovorili te besede, smo z vzpetine že zaslišali množico človeških glasov. Bil je Cirenij z vsem svojim spremstvom; in deček Jozue, ki sem ga v Nazaretu v Jairovi novi grobnici obudil od mrtvih, je jezdil poleg Cirenija na majhnem poniju, oblečen v lepa rimska oblačila.
2 Ko je Cirenij prišel na precej prostoren prostor pred hišo, je vprašal oba sinova, ali je to bivališče starega vojščaka Marka.
3 In **sinova** sta globoko priklonjena odgovorila: "Da, mogočni gospod in poveljnik!"
4 Medtem že stopi pred Cirenija tudi **Marko**, pristno rimsko priklonjen, in reče: "Visoki gospod in poveljnik, nič na svetu me ne bi moglo zadržati, da ne bi v trenutku sledil tvojemu premilostnemu klicu! Toda poleg več Njegovih učencev in spremljevalcev gostim gosta, ki nesporno mora biti Bog, ker samo s Svojo voljo dela reči, ki jih na tej zemlji še nikoli ni storil noben smrtnik. In glej, tega gosta iz nebes mi ni bilo mogoče zapustiti, zlasti, ker me je zasul z dobrotami in moja hiša zdaj ni več revna koča, marveč zelo bogata hiša; kajti zdaj imam petdeset mehov najboljšega vina in mojih pet velikih ribnikov je polnih najplemenitejših in najboljših rib! Prav tako je moja shramba do vrha polna vsakovrstnih najboljših jedi, soli in drv pa imam za vse svoje življenje več kot dovolj! Kaj naj jaz starec še iščem in želim več? Toda ne samo jaz, marveč tudi mojih osem otrok je najbolje preskrbljenih; kajti danes sem zaslužil že skoraj štiri sto grošev, kar pri meni pomeni imeti že zelo veliko denarja, in pri tem bom gotovo zaslužil še več sto dobrih grošev iz istega vira, iz katerega sem jih danes pošteno zaslužil štiri sto."
5 Reče **Cirenij**: "Vse to je že dobro in prav in gotovo me bolj kot tebe veseli, da te kot svojega najstarejšega sobojevnika najdem tako srečnega; toda zdaj

me pelji k tvojemu čudežnemu gostu! Predvsem zaradi Njega sem prišel iz mesta k tebi; kajti po izjavi sla domnevam, da je tvoj čudežni gost božanski Jezus iz Nazareta, kateremu se večno ne bom mogel dovolj zahvaliti za neskončno velika dobra dela, ki mi jih je duhovno in telesno izkazal. Zato me pri priči vodi k Njemu!"
6 Cirenij Me ni takoj odkril zaradi tega, ker sem z učenci še sedel za mizo, ki je stala v gosti senci velikega kostanjevega drevesa, katerega goste in debelo listnate veje so mestoma visele vse do tal. Marko je Cirenija z dečkom Jozuetom nemudoma pripeljal k Meni pod kostanj.
7 Ko Me je **Cirenij** zagledal, so mu takoj stopile v oči solze veselja, da Me spet vidi in rekel je: "Da, da, to si Ti, kot sem si mislil! Oh, kako neskončno srečen in blažen sem spet, da mi je podeljena nepopisna nebeška milost, da po številnih preteklih dnevih spet vidim Tebe, ki si edini moje vse, da lahko s Teboj govorim in me bodo Tvoja usta znova blagoslovila in za večno poživila! 0 Gospod, Ti moj nadvse zvesto in resnično najbolj ljubljeni Jezus, Ti večni Gospod vsega sveta in vseh nebes! Kako velik dolžnik sem Ti vendar in sicer prvič, za vsako minuto življenja in drugič, za nadvse veliko dobroto, ki sem je bil v Kisu deležen po Tvoji nedoumljivi modrosti, da sem spet dobil nazaj oropani davčni denar! 0 Gospod, kolikokrat vsak dan mislim na to, iz kakšne strašanske zadrege me je Tvoja modrost rešila v Kisu! In, ko pri sebi mislim na to, mi od občutka hvaležnosti zmeraj pridejo solze v oči in potem Te moram jokajoč moliti !
8 Rečem **Jaz**: "Prijatelj in brat, pridi in sedi na Mojo desnico, tvoje spremstvo pa naj sede k drugi mizi tam pod figovim drevesom! Takoj bodo postregli s kosilom, ki sem ga že vnaprej naročil zate in za tvoje spremstvo; kajti Jaz vem, da ste danes le malo zaužili za svoje okrepčilo. Kaj pa počne Moj Jozue in kako se razume s svojim angelom, ki začasno prihaja k njemu?"

185. Angelova učna metoda

1 Tu stopi k Meni deček **Jozue**, ki je videti že veliko krepkejši in reče: "Gospod in življenje vsega življenja, popolnoma sem zdrav, jed in pijača pa mi še vedno dobro tekneta; toda z angelom, ki me iz Siharja obišče vsake tri dni za nekaj trenutkov, pa nisem ravno zadovoljen, ker ima pri vsem, kar mu povem, kaj pripomniti! Gotovo se dam rad poučiti o vsem, kaj je le dobro, resnično in koristno; vendar, če mi kdo danes reče: `Ena hruška in ena hruška sta dve hruški!', naslednjič pa mi ne da prav, ko ga hočem potolči z njegovimi lastnimi besedami, če mi hoče natvesti, da so ena hruška in ena hruška tudi tri, štiri, pet, končno celo neskončno število hrušk, ter da ena in ena sploh nista dve, marveč lahko duhovno predstavljata vsako število, ki si ga lahko zamisliš - tedaj se zmeraj nekoliko razjezim in se skoraj vedno prepiram s svojim duhovnim učiteljem in vzgojiteljem! Kajti pri njem ob naslednjem obisku tisto, kar mi je ob predhodnem obisku predstavil kot trdno resnico, ne velja več za edino najtrdnejšo resnico. Skratka, včasih pride s stvarmi, proti sprejetju katerih se mi naježi vsak las! Zato bi Te, o Gospod vseh nebes in svetov, rad prosil, da bi duhovnemu učitelju iz Siharja rekel, naj ravna z menoj bolj razumno - ali pa naj mi v prihodnje prizanese s svojimi obiski!"

2 Rečem **Jaz**: "Ah, Moj ljubi Jozue, le prenašaj ga! On te uvaja v pravo nebeško modrost; kajti računi duhov so popolnoma drugačni kot računi tega sveta! Če bi Jaz hotel govoriti s teboj v govorici nebes, gotovo ne bi nič razumel; toda ker sem zdaj sam človek z mesom in krvjo, govorim z ljudmi o duhovnih stvareh samo človeško na način te zemlje in glej, ljudje se jezijo nad Menoj, ker Me ne razumejo - mnogi pa tudi nočejo razumeti! Tvoj občasni duhovni učitelj te že prav uči; toda ti boš njegov nauk na tej zemlji začel jasneje razumevati šele v svoji starosti; popolnoma razumel pa ga boš šele nekoč onstran, kjer se nobene kalitve iz mesa in krvi ne bodo mešale v tvojo čisto dušo! Si Me razumel?"
3 Reče **Jozue**: "O da, Gospod neskončnosti, Tebe razumem lažje kot svojega duhovnega učitelja! Toda, ko mi reče, da sta v bistvu jeza in ljubezen eno, tedaj se mi pomeša vse od vrha do tal; enako tudi, ko mi reče, da sta prav tako tudi nebesa in pekel v bistvu eno! To naj razume, kdor hoče; za moj razum je to najhujše protislovje!"
4 Rečem **Jaz**: "Tudi tu ima angel spet prav in tako je! Zato ti bom navedel majhen primer, pa boš vso stvar gotovo videl nekoliko jasneje. In tako Me poslušaj!
5 Poglej sonce! Ko pozimi kakšen dan sije prav prijetno in milo toplo, kako zelo te poživlja njegov žarek; toda, ko v peščenih puščavah Afrike njegov žgoče vroči žarek začne taliti celo beli pesek in bi moral hoditi pod takšnim sončnim žarkom, tedaj bi ti bil ta žarek kot pekel! - Razumeš to?"
6 Reče **Jozue**: "O da!"
7 **Jaz** nadaljujem: "Dobro, poslušaj pa dalje! Noč je po vročem dnevu gotovo velika prijateljica in dobrotnica utrujenega človeštva; pustimo pa dobrotnico trajati samo kakšnih trideset dni in vsi ljudje jo bodo začeli sovražiti in preklinjati! Kajti v tako dolgi noči bi zemlja tako zledenela, da končno na njej ne bi moglo obstajati nobeno organsko življenje več! Glej, tedaj bi bila velika dobrotnica ljudi že spet najhujši pekel!
8 Če greš ob vročem dnevu peš v hribe in te začne mučiti žeja in prideš do čistega in bogatega vodnega izvira, kako nebeško te poživi osvežilni požirek iz čistega vrelca! Toda globoko v dolini se v širokem in globokem koritu ista voda zbira v jezero. Če padeš vanj, najdeš tam neogibno smrt! Tukaj spet vidiš: ista voda, ki te je na visoki gorski cesti tako nebeško poživila, te bo spodaj v globokem jezeru umorila in ti tako postala začasni pekel!
9 Prav tako rad izpiješ majhno kupo dobrega vina; izpij pa naenkrat cel polni meh in vino te bo ubilo in ti bo torej spet postalo pekel!
10 Rad greš na visoko goro in razgled v prostrane daljave poživlja tvoje srce. Toda, če bi gora padla nate, bi te ubila in ti tako spet postala pekel!
11 Če ob vročem dnevu rahlo pihlja veter prek tvojega čela in te hladi, kako zelo poživi vso tvojo čud! Ko pa postane vihar, ki začenja ruvati drevesa, te bo tedaj še tudi poživljal? Gotovo ne! Kajti tedaj boš pobegnil in si boš poiskal mesto, kamor vihar ne more prodreti. In tako ti bo isti veter, ki te je prej poživljal, v svoji polni moči spet postal pekel!
12 Zato je vsakemu človeku v vsaki stvari dana določena mera in meja, glede na njegovo moč, bitnost in stanje. Če ostane v tem, je v pravem redu, v katerega ga je postavil Bog in vse, kar ga obdaja, so zanj `nebesa'; če pa v čemer koli prekrši ta red in si naloži cel svet na svoja slabotna ramena, tedaj ga bo ta zmečkal in mu postal `pekel' !

13 In tako je prava mera v vseh stvareh tako ljudem kot duhovom `nebesa'; nezmernost v istih stvareh pa je potemtakem tako ljudem kot duhovom pravi `pekel'! - Razumeš zdaj to?"
14 Reče **Jozue**: "Da, zdaj seveda dobro razumem in sem tega zelo vesel! Zakaj pa mi duhovni učitelj svojih pravil ne razloži tako, da bi jih razumel kakor zdaj?!"
15 Rečem **Jaz**: "Tudi to ima spet svoj modri vzrok! Če bi ti tvoj duhovni učitelj vse tako kristalno jasno razložil, ne bi ti nikoli dosegel samostojnega razmišljanja in končno samostojnega odločanja; tako pa te prisili k razmišljanju in samoodločanju in glej, to je že pravi nebeški način poučevanja! Ko bo potrebno in boš dosegel pravo zrelost, tedaj ti bo duhovni učitelj že dodal za vsak nauk tudi najjasnejšo podobo; toda zaenkrat moraš postati sam duhovno res dejaven, sicer nikoli ne bi mogel dojeti globljih resnic nebeške modrosti! - Ti je zdaj to popolnoma jasno?"
16 Reče **Jozue**: "Da, Gospod, šele zdaj popolnoma razumem, pri čem sem s svojim duhovnim učiteljem iz Siharja; začenjam pa tudi čutiti zelo veliko ljubezen do njega!"
17 Rečem **Jaz**: "In ta ljubezen ti bo ustvarila primere! - Zdaj pa prihaja nekaj za telo; Markova žena, sinovi in hčere že prihajajo s polnim tovorom jedi in pijač! Jejte torej po potrebi in se okrepčajte, da ne boste ne lačni in ne žejni; kajti v Moji bližini naj ne bo nihče niti lačen niti žejen, marveč popolnoma nasičen, telesno in duhovno!"
18 Cirenij in deček Jozue sta že oba pošteno lačna in žejna in se zato korenjaško lotita prinesenega; tudi ljudje iz spremstva se ne pustijo prositi, marveč pogumno posnemajo Cirenijev zgled.

186. Cirenijevo darilo Marku

1 Ko so že skoraj vse pojedli, pokliče Cirenij Marka in njegovo ženo, se prvemu zahvali za dober obed in njegovo še zmeraj enako gostoljubnost, ženo pa pohvali zaradi njene najboljše kuharske umetnosti; kajti tako okusno pripravljenih jedi ni še nikoli jedel, posebej pa rib, katerih čudovit okus je daleč presegal vse drugo.
2 Po tej pohvali pa je **Cirenij** rekel Marku: "Ti, moj stari sobojevnik, pa pojdi tja k beli muli! Na svojem hrbtu nosi nekaj zate in tvojo družino. Dovolj dolgo ti je vsega primanjkovalo in si živel v vsakovrstnih stiskah in težavah; temu tvojemu ne ravno zavidljivemu položaju bom enkrat za vselej odpomogel! V obeh vrečah boš našel toliko zlata in srebra, da si boš zlahka sezidal boljšo hišo in si poleg nove hiše kupil tudi polje in travnik, da boš od poljedelstva lahko čisto dobro živel z vso svojo družino! Kar bo v vrečah še več kot to, obdrži kot zlato rezervo za hude čase; kajti dokler moramo po Gospodovi volji živeti na tej zemlji, nam tudi sredstev za življenje ne sme povsem manjkati!
3 Dokler nismo bogovi, moramo delati in si v potu svojega obraza služiti svoj kruh - eden na ta in drug na drugi način; vsak pa ima dovolj dela in ne sme postopati križem rok. Toda kdor je kot ti že dovolj delal, si lahko na svoje stare dni že privošči nekoliko več udobja. Pojdi torej tja in sprejmi skromen dar in Gospod ti ga blagoslovi!"
4 Med solzami se je Marko zahvalil Cireniju - poleg Cirenija pa tudi predvsem Meni; kajti rekel je: Čeprav prihaja dar od Cirenija, pa je kljub

temu vendarle več kot popolnoma prepričan, da sem Jaz vzrok vsega; zato se zahvaljuje predvsem Meni!
5 **Jaz** pa sem rekel: "Sprejmi sicer, kar ti ponujajo in to tudi uporabljaj; nikar pa naj ti to ne bo pomembno! Kajti kakor že je tu tudi vsak zemeljski dar primeren, prav tako neprimerno pa je vendar zemeljsko življenje ljudi! Danes si še gospodar svojih zakladov, jutri pa se že terja tvojo dušo od tebe! Kaj pa lahko potem daš, da bi rešil svojo dušo večne smrti?
6 Zato naj vsak išče predvsem Božje kraljestvo in vse drugo mu bo po potrebi navrženo!
7 Kar pa sprejme, ne sprejme zato, da bi kopičil, marveč da bi pametno in modro uporabljal v lastni in drugih blagor. Našel boš mnogo resnično ubogih; njihova stiska naj poživi tvoje srce, ker so ti zdaj duhovno in telesno dana sredstva, da lahko omiliš takšno stisko in razveseliš žalostno srce svojega ubogega brata!
8 Glej, vsako veselo srce, ki si ga poživil v Mojem imenu, ti bo nekoč postalo novo nebo, polno blaženosti brez mej in števila in ti bo že na tej zemlji pripravilo poživitev, ki ti je ne more dati nobena druga zemeljska sreča in bo v tebi rodilo resnični mir - mir, ki ga svet ne pozna! In tako pojdi tja in sprejmi vse!"
9 In starec je s svojima dvema sinovoma šel, sprejel veliki in do vrha napolnjeni vreči in ju dobro shranil. Ko se je spet prikazal, se je še enkrat za vse zahvalil in Me vprašal, kaj naj bi se dogajalo popoldne.
10 Rečem **Jaz**: "Pripravi svoje ladje, da se bomo malo vozili po morju, ker je današnji dan tako lep in brez vetra! Danes lahko tudi še enkrat vržeš veliko mrežo v morje in boš z drugim potegom dosegel še en blagoslovljen ulov!"
11 Marko je takoj ukazal svojim sinovom in štirim starejšim hčeram, naj dobro pripravijo plovila kot tudi veliko mrežo in naj tudi pogledajo, ali je veliki ograjeni ribnik še dobro ohranjen; in če ima kakšno lukno, naj jo takoj kar se da dobro zamašijo z grmovjem in kamenjem.
12 Rečeta **sinova**: "Oče, to sva storila že pred štirimi dnevi in zato bi moralo biti še vse v najboljšem redu, ker od tistega časa ni divjal noben vihar; toda kljub temu bova preverila, da bova lahko povsem prepričana tudi za ta trenutek." - Nato sta se sinova oddaljila, vse pregledala in se kmalu vrnila s sporočilom, da je še vse v najlepšem redu in uporabno.
13 Rečem **Jaz**: "Pojdimo torej in se vkrcajmo na majhne ladje, od katerih lahko vsaka brez nevarnosti nosi dvanajst oseb!" Nato so vsi vstali in Mi sledili.

187. Družba na morju

1 Ko smo prispeli na obalo, sta sinova takoj potisnila največjo in najboljšo ladjo pred nas, vanjo smo se tudi pri priči vkrcali in posedli na za to pripravljene klopi. Sinova pa sta poprijela vesla in naše plovilo se je tako precej hitro oddaljilo od obale. V Moji ladji pa so bili poleg Mene Cirenij, deček Jozue, stari Marko ter Peter, Janez in Jakob. Vsi drugi učenci so na drugih ladjah pluli za nami, tako tudi Cirenijevo spremstvo. Na naši ladji pa je bila tudi velika ribiška mreža, lepo zložena po ribiško.
2 Ko smo bili že kakšnih pet poljskih poti oddaljeni od obale, je **Marko** vprašal: "Gospod, povej nam, kje naj vržemo mrežo!"

3 Rečem **Jaz**: "To bom že storil ob pravem času; toda zdaj in tukaj še ne! Na vodi še nismo niti pol ure in zato nočemo takoj motiti miru morja in buditi njegovih duhov, ki bi nam nazadnje lahko zelo nagajali, toda bolj proti večeru in bližje varni obali bomo potem že vrgli mrežo. Zdaj pa ne bomo storili nič drugega, kot počivali z mirnim morjem. Če pa bi kdo od vas hotel kaj vedeti, Me lahko vpraša."
4 Reče **Cirenij**: "V Markovi hiši mi zbuja posebno pozornost to, da njegove štiri starejše hčere veslajo prav tako krepko kakor njegova dva, lahko bi rekli, gigantsko močna sinova! - Ti, Marko, si bil nekoč tudi malo atleta; toda tvoja sinova sta te vsekakor daleč prekosila!"
5 Reče **Marko**: "Da, toda danes se zdi njuna moč celo meni nekoliko nenavadna; kajti njuna vesla se premikajo tako močno in vztrajno, da pri tem ladja drsi po morski gladini kakor bi jo gnal veter. Resnično, ob tolikšni hitrosti bi lahko v pol dneva prišli do Kisa ali celo do Sibaraha, do koder bi sicer potrebovali dobra dva dneva! Do Genezareta pa bi tako prišli v nekaj urah in do Jesaire v štirih.
6 Če me ne varajo moje stare oči, vidim že tudi visoko goro, ki, kakor je videti od tod, na levi strani zakriva mesto Genezaret! Videti je sicer zelo modra in tako zelo oddaljena - toda nič za to; tej hitrosti se mora kmalu ukloniti vsaka, še tako modra daljava! Vendar se ne morem dovolj načuditi vztrajni moči svojih obeh sinov! Gotovo jima spet pomagaš Ti, o Gospod s Svojo vsemogočno voljo!?"
7 Rečem **Jaz**: "Da, ljubi prijatelj Marko, s Svojim hotenjem in voljo moram biti neskončno mnogokratno v igri povsod, kjer kaj nastaja, biva in obstaja, od največjega do najmanjšega, sicer bi bilo neskončno vesolje prehitro popolnoma brez življenja in zapuščeno; in tako bo moja volja dejavna pač tudi pri tvojih sinovih."
8 Reko nato **trije učenci**, navzoči na tej ladji, drug drugemu: "Kako včasih čuden je naš Gospod in Mojster! Kdaj pa kdaj govori povsem tako kakor edini gospodar nebes in zemlje in potem tako tudi ravna; kdaj pa kdaj pa je spet samo človek in v ničemer ne kaže Svojega božanstva! Vse, kar govori in dela, je sicer nedoumljivo modro; toda da bi se v bližnjem času pustil farizejem v Jeruzalemu mučiti do smrti, pri vsej Svoji božanski oblasti in modrosti, to bi pa vendar bilo nekaj, česar nikakor ne bi mogli imenovati modro! Kaj bi končno človeštvo pridobilo s takšnim mučenjem? Nazadnje bo ponorelo in bo govorilo: `Poglejte usodo mogočnega, da nazadnje vendarle postane žrtev še mogočnejšega! On, ki obuja mrtve in prestavlja gore, bi vendar tudi zmogel z eno besedo pokončati tempeljsko zalego!?'
9 V Noetovem času je moralo propasti vse človeštvo, razen Noeta in njegove majhne družine in vendar ljudje tedaj še zdaleč niso bili tako slabi kakor so na splošno dandanes; zdaj, ko so ljudje na splošno že tako izprijeni in hudobni, da ne bi mogli zlahka postati še slabši in hudobnejši, pa se jim namerava kar sam prepustiti, da Ga bodo mučili, namesto da bi jih kaznoval huje kakor v sodomskih in Noetovih časih! Skratka, marsikatero dejanje z Njegove Božje strani je še veliko bolj nerazumljivo kakor nekaj, kar še nikoli ni obstajalo!"

188. Janezov govor o razliki med naravnim in duhovnim umevanjem

1 Reče **Janez**, ki je zelo pozorno poslušal Simona Juda: "Če gledamo zadevo samo s svetnimi čuti, ti ne morem ugovarjati; toda, za vid srca ima vse to vendarle popolnoma drugačen pomen! Kajti Božja modrost se vendar nikdar in nikoli ne ravna po modrosti še tako modrega človeka!
2 Ali veš, zakaj raste na zemlji nešteto vrst rastlin in grmičevja, ki ne rodijo nobenih plodov? In, če že jih rodijo, so za naš razum vendarle nesmiselni in nihče ne ve, za kaj so morda dobri! Prav takšno mnogovrstnost odkrijemo tudi med živalmi. Od najmanjše listne uši do leviatana, ki gospoduje morju, povej, čemu so vse, razen naših redkih domačih živali? Kakšen pomen bi lahko imele divje, krvoločne zveri? Kaj koristijo človeštvu medvedi, levi, tigri, hijene in še množica nam neznanih krvoločnih zveri? Kdo, dobri prijatelj, ti lahko razloži razlog za obstoj tako različnih živalskih vrst? Čemu številne zvezde na nebu? Čemu luna ponoči ne sveti zmeraj? Čemu njene mene? Čemu pravzaprav sploh obstaja? Glej, tega in še več tisočkrat drugega ne razumemo in se zdi našemu razumu kakor norost, če kritično razmislimo o tem! Toda pri Gospodu Bogu ima vse to gotovo nadvse moder vzrok in tako se zdaj, ko nam je dana izredna priložnost, da vidimo pred seboj osebno delovati Gospoda, sploh ne smemo čuditi, če ne moremo razumeti vsega, kar počne in bo še nadalje počel; kajti vse bo očitno imelo najmodrejši vzrok! Mar ne meniš tako tudi ti?"
3 Reče **Simon Juda**: "Seveda, seveda, popolnoma prav imaš in po pravici ti pri tem ni kaj ugovarjati! Toda nekoliko resnično pa le ostaja tudi to, da se razmišljajočemu človeku marsikatera Božja odredba zdi ravno takšna, kakor če bi kdo povsem resno zatrjeval, daje dve ribi in še dve ribi skupaj sedem rib!"
4 Rečem **Jaz**: "Da, da, Simon, tako je pač videti; toda, kar se človeškemu razumu zdi nemogoče, je pri Bogu še kako mogoče! Vzemi mrežico, ki leži pri tvojih nogah in jo vrzi v morje! (Simon to stori.) - Zdaj jo spet izvleci in povej, koliko rib je v njej!"
5 Reče **Simon**: "Gospod, natančno štiri!"
6 Rečem **Jaz**: "Preveri in jih znova preštej; kajti rib je sedem!"
7 **Simon** pogleda in še enkrat prešteje in našteje v mreži natančno sedem rib. Temu se nadvse začudi in reče: "Da, da, pri Bogu so vse stvari mogoče!"
8 In **Jaz** mu rečem: "Zato v prihodnje ne govoriči po nepotrebnem; kajti bolje je molčati, kakor govoričiti prazne in nekoristne reči! Razumi to - sicer nisi nič boljši od slepega farizeja!"
9 Reče **Simon Juda**: "Gospod, saj vendar veš, kako zelo Te ljubim in vendar mi, ko povem nekaj iz sebe, povedano zmeraj precej grenko zavrneš, tako da se te še komaj upam kaj glasno vprašati! Od Tebe sicer sprejemam vse z največjo ljubeznijo in potrpežljivostjo; ne morem pa se ubraniti majhne skrivne žalosti, saj sem ravno jaz nesrečna tarča Tvoje ostrine!" Nato se obrne k morju in ga nekoliko otožno opazuje.
10 **Janez** pa pristopi k njemu in reče: "Glej, brat, nekoliko težko ti je zaradi Gospodovega blagega opomina; toda glej, Gospodova ljubezen in modrost nadvse dobro ve, zakaj ti je to storila in če bi res globoko pogledal v svoje srce, bi kmalu in zlahka sam odkril vzrok za to!"
11 Reče **Simon**: "No, le kaj naj bi bilo? - Povej mi ti!"

12 Reče **Janez**: "Glej, brat, kar zadeva spoznanje in živo, neomajno vero, si ti med nami gotovo najmočnejši in po Gospodovem pričevanju prava skala; toda ob tem imaš vendarle ure, v katerih te premaga nekaka samozavest in glej, takšna samozavest je v precej tesnem sorodstvu s tistim, kar imenujemo napuh! In to bo tisto, kar hoče Gospod odstraniti iz tebe s tem, da te včasih poniža! To sem zaznal že ob nekaterih drugih priložnostih in bi ti že zdavnaj rad povedal iz najresničnejše in najbolj poštene bratske ljubezni; toda nikoli se ni ponudila za to res primerna priložnost. Ker se je ravno zdaj ponudila takšna priložnost, sem pomislil na to in ti povedal tako, kakor sem že dolgo nadvse živo čutil v sebi. Gotovo boš sprejel z ljubeznijo, v kateri in iz katere sem ti to povedal, in zaradi tega ne boš jezen name!?"
13 Reče **Simon Juda**: "Da, da, tudi glede tega imaš popolnoma prav; nikakor pa ne razumem, zakaj nas na to vsaj enkrat ne opozori, saj sicer ni redkobeseden! Potem bi se pač veliko lažje ravnal po tem, kar je po Njegovem čisto Božjem mnenju popolnoma pravično!"
14 Reče **Janez**: "To bi sicer lahko storil; toda kljub temu tega ne stori in glej, za to mora gotovo imeti že spet dober razlog!
15 Zdi se mi tako, kakor da bi On hotel, da bi se vsak človek moral najprej najti popolnoma sam, preden Gospod končno položi nanj Svojo roko, ki dovršuje vse življenje in se s Svojo svetlobo naseli v človekovem srcu.
16 Iz tega vzroka, ki se mi zdi povsem resničen, Gospod tudi nikomur naravnost ne očita življenjskih napak, marveč samo posredno z določenimi sunki, s katerimi potem prisili dušo do nekoliko večjega samoopazovanja, da ob Njegovi luči spozna svoje napake, jih odpravi in tako popolnoma preide v Gospodov red. To, brat, je moje nepristojno mnenje in skoraj sem prepričan, da bo tako. - Kaj se ti zdi?"
17 Reče **Simon**, nekoliko zamišljen: "Da, tudi glede tega imaš lahko popolnoma prav; zakaj med vsemi nami ti resnično najgloblje in najostreje poznaš Gospodov namen! Tvoja beseda bo odslej zame zelo merodajna!"
18 Ob tej priložnosti se Simon spet obrne k Meni in Me hvaležno pogleda, ker sem to po bratu Janezu razodel njegovemu srcu; Jaz pa namignem Simonu, naj zdaj, ko Markova sinova začenjata spuščati veliko mrežo v morje, le tema pomaga s svojim znanjem v tej stroki.
19 In Simon stori to z največjim veseljem na svetu; kajti Moj ljubeči pogled pomeni Simonu več kakor vsi zakladi sveta in tako bi moralo biti pri vseh ljudeh, ki Mi hočejo resnično slediti in s tem doseči večno življenje.

189. Približevanje vojne ladje. Bogat ribji ulov

1 Medtem, ko sta bila Markova sinova - ob pomoči Simona in nekaterih drugih učencev, ki so bili na naši ladji - zaposlena s spuščanjem velike mreže, je iz okolice Genezareta krmarilo naravnost proti nam veliko plovilo. Prihajalo je bliže in bliže; in ko je bilo komaj nekaj sežnjev oddaljeno od nas, je Markov sin odkril, da je to rimska vojna ladja, na kateri je bilo več vojakov.
2 Reče **Cirenij**: "Zaradi mojega svetnega položaja bi bilo vendarle nekoliko neprijetno, če bi me moji vojaki srečali tukaj na tej za vrhovnega namestnika pred svetom nekoliko neugledni ladji! Ko bi se jim le lahko nekoliko ognili!"
3 Rečem **Jaz**: "Boj se tistega, česar se je treba bati; tega pa se ti resnično ni treba bati! Kajti glej, ko stoji sonce visoko na nebu, se zdi veliko manjše

kakor, če lebdi tik nad obzorjem, ko stoji visoko, tudi nihče ne gleda vanj, ker od tam prizadene vsako oko; ko pa stoji lepo nizko, pa vsi veselo gledajo za prihajajočim ali poslavljajočim se očetom dneva.
4 Če bi bila ta ladjica še tako čudovito okrašena, pa ne bo s tem prav nič doprinesla k povišanju tvojega dostojanstva, kajti kar si, to si, če stojiš na vrhu Ararata ali pa na krtini; toda pravo spoštovanje, združeno z ljubeznijo, boš najbolj doživel samo tam, kjer bodo ljudje najlaže prišli k tebi! In povrh tega ti še povem, da ti bo prav to srečanje veliko koristilo, o tem se boš kmalu sam prepričal."
5 Cirenij je ob teh Mojih besedah nadvse napeto pozoren, kaj neki bo prinesla rimska vojaška ladja. Ker pa jo nasprotni veter nekoliko ovira, da bi se nam povsem približala, Cirenij meni, ali ne bi bilo pametno, da bi ji odpluli naproti.
6 **Jaz** pa rečem: "Nikakor; še dovolj zgodaj se bomo srečali z njo in ne bo ti manjkalo priložnosti, da boš izvedel vse, kar te zadeva. Za zdaj pa le povsem mirno opazujmo ribolov!"
7 Ko je Cirenij to slišal, je bil zadovoljen in je mirno opazoval, kako so ribiči začeli v morju razpenjati veliko mrežo, ki se je kmalu tako napolnila z ribami, da smo bili prisiljeni zapluti k obali. Ko smo čez kakšne pol ure dosegli obalo in sicer tam, kjer je bil v morju zagrajen veliki ribnik, smo tam potegnili veliko mrežo k ogradi ribnika, v njej pa je bilo toliko največjih in najdragocenejših rib, da so imeli vsi moji učenci, Marko z vsemi svojimi otroki in celo Cirenijeva služinčad skoraj poldrugo uro dela, preden so spravili vse ribe iz mreže v zagrajeni ribnik.
8 In, ko so bile v ribniku že vse ribe, je v njej mrgolela velika množica rib; kajti bilo jih je sedem tisoč po številu in ribnik je bil tako poln, da ne bi bilo prostora niti za tisoč rib več. Tega pa je bil stari Marko tako vesel, da od samega veselja ni vedel kaj bi. Nenehno so iz njegovih ust kipele zahvala za zahvalo.
9 **Jaz** pa sem mu rekel: "Prijatelj, zdaj si zelo hvaležen za to dobro delo, ki sem ti ga izkazal; danes, ko bo tukaj pristala rimska ladja, pa boš prejel še drugi dar! Ta dar pa ne bodo niti ribe niti zlato in srebro, marveč samo Moje besede, ki ti bodo utrle pot v večno življenje. Nanje pa potem pazi z vso svojo hišo in v tvoji duši bo postalo svetlo in jasno za ta čas in za večnost! - Si Me razumel?"
10 Reče **Marko**: "Da Gospod! Moje srce mi govori: `Marko, stari, zarjaveli vojščak, danes bo tvoje življenje rešeno stare rje! Tvoje uho bo slišalo Jehovov nebeški glas in tvoja duša bo občutila veliko bližino tvojega zveličanja za večno!' In tako tudi upam, da bom danes doživel še najbolj čudovite reči."

190. Novi gostje

1 Komaj sta Markova sinova mrežo, da bi se posušila, obesila na stebre, postavljene v ta namen na obali, že je bila rimska ladja tako blizu obale, da so se lahko pogovarjali z mornarji; in ti so poklicali Markova sinova, naj prideta z nekaj čolniči do velike ladje in odpeljeta potnike k obali, ker se ladja zaradi svojega globokega ugreza ne more popolnoma približati kopnemu. Sinova sta to pri priči storila in Moji učenci so se nemalo začudili,

ko so med številnimi rimskimi vojaki in drugimi civilisti odkrili tudi stotnika Julija in nazadnje celo Ebala z Jaro.
2 Toda obenem je ladja nosila tudi pet ujetih hudih cestnih razbojnikov, ki so počenjali svoje zločine na prelazih med Judejo in Samarijo in že marsikoga ubili. Ti so bili oblečeni kot rabbiji• in so bili sicer videti prav prijazni; toda kljub temu je v srcu vsakega prebivala cela legija najhujših hudičev, ki so teh pet roparjev prisilili, da so kar najbolj neusmiljeno ropali popotnike in jih potem, da jih ti ne bi izdali, brez prizanašanja umorili. Takšne roparje pa so farizeji skrivaj trpeli, ker so bila s tem na mnogih krajih skoraj povsem onemogočena srečanja med krivoverskimi Samarijani in Judi. Za to pa so vedeli tudi Rimljani in so zaradi tega takšne roparje še toliko bolj sovražili. In takšnim zločincem se je potem zmeraj strašansko slabo godilo; kajti zanje so zmeraj uporabljali najbolj mučne smrtne kazni.
3 Poleg omenjenih petih glavnih roparjev pa je bilo še nekaj političnih zločincev, ki so skrivaj, tudi po naročilu templja, povsod širili propagando proti Rimljanom; ves transport pa je bil namenjen v Sidon.
4 Jaz pa sem se nekoliko skril, da Me Ebal, Jara in Julij ne bi takoj našli in sem tudi Cirenijevemu spremstvu ukazal, naj Me ne izdajo tako hitro; kajti na ladji je bilo tudi nekaj farizejev, ki so jih zaradi Mene skrivaj poslali iz Jeruzalema, čeprav so pred svetom glasno zatrjevali drugače.
5 Cirenij je sprejel Julija kar najbolj prijazno in to je stotnika Julija nadvse prijetno presenetilo; kajti prvič, tukaj ni pričakoval najvišjega azijskega državnega poglavarja, drugič, pa je bil Cirenij do svojih podrejenih služabnikov zmeraj zelo resen, čeprav popolnoma pravičen.
6 Cirenij se je z Julijem takoj pogovoril o zločincih in ali jih je Julij že kakor koli obsodil. Kajti že izrečena obsodba je bila pri Rimljanih neizprosno huda in jo je lahko preklical edino še cesar. Toda Julij še ni izrekel nobene obsodbe in je hotel, naj jo šele v Sidonu izreče sam vrhovni namestnik Cirenij; zato je tudi prosil Cirenija, naj bi po razglasitvi hudodelstev petih roparskih morilcev in nekih političnih zločincev, zločince takoj obsodil po zakonu.
7 Reče **Cirenij** Juliju: "Zelo prav in modro si ravnal, da teh hudobnežev še nisi obsodil! Jaz pa jih tudi ne bom takoj obsodil; kajti zdaj je v naši bližini Nekdo še večji in mogočnejši in Ta naj danes sodi v tej zadevi. Zato daj zločince dobro zastražiti, dokler ne pride Ta najmogočnejši in najmodrejši!"
8 Reče **Julij**: "Najvišji zapovednik nad Azijo! Je morda na azijskih tleh celo cesar?"
9 Reče **Cirenij**: "Ne, najljubši Julij, temveč Nekdo, ki resnično ukazuje vsem kraljestvom sveta in zato tudi kronanemu sinu Avgusta, mojega brata! Zevs z vso Svojo božansko oblastjo je prišel iz nebes med nas smrtnike; Njegove besede so dela in Njegova volja je izvršeno dejanje!"
10 Cirenij pa je govoril z Julijem o Meni tako po rimsko zato, ker je mislil, da Me ne bo izdal in tudi ni vedel, da Me je Julij tudi že poznal.
11 In **Julij** je zato rekel: "Najvišji zapovednik, zdaj živimo v času čudežev nad čudeži in bogovi morajo imeti veliko veselje s smrtniki; kajti tudi jaz sem imel šele pred nekaj dnevi najbolj nenavadno priložnost na svetu, da sem srečal človeka, ki mu do Zevsa ni manjkalo nič drugega, kakor nekaj tisoč bliskov v

• 'Rabbiji so bili potujoči učitelji v Palestini. Tudi Jezus je bil rabbi, op. prev.

njegovi roki! Le to bi bilo prekratko, da bi ti mogel povedati vse, kar je ta, najočitnejši Zevs, storil pri meni v Genezaretu in največ v hiši vrlega gostilničarja Ebala!"
12 Cirenij je zelo ostrmel in bil kar nekoliko v zadregi, kaj naj zdaj o tem reče Juliju, ali o čem naj ga še naprej vpraša. Kajti iz pripovedi je v trenutku spoznal, da sem to bil Jaz; ni pa hotel motiti Julija v njegovi veri. Enako pa je bilo tudi pri Juliju; kajti tudi on si je mislil enako, ko mu je Cirenij opisal vsemogočnega Zevsa.
13 V sogovorniku sta pač videla še starega Rimljana in tako se je zgodilo, da sta drug drugega tako dolgo vlekla za nos, dokler se nisem končno pojavil Jaz sam in s tem odpravil njune medsebojne dvome, to pa sem odložil za dobro uro.

191. 0 učni metodi angelov in svetnih šol

1 Tudi Ebal in Jara sta podkrepila Julijevo izjavo in sta zdaj potovala v Sidon prav zaradi tega čudodelnika, da bi se morda tam vendarle še enkrat srečala z Njim, ker je hči preveč hrepenela po Njem. Cirenij se je na videz zelo čudil temu, kako to, da je mlada deklica, ki šteje morda komaj trinajst ali štirinajst pomladi, že tako zaljubljena, obenem pa je pripomnil (Cirenij), da zmeraj hodi ob njeni strani že tako in tako nadvse ljubek in lep mladenič. Zato naj bi bilo toliko bolj čudno, kako bi se lahko tako prekrasna deklica tudi ob takšnem prelepem mladeniču na smrt zaljubila v že starejšega moža, kakršen naj bi bil ravno ta človek - Zevs.
2 Kdor pozna **Jaro** iz prejšnjih dogodkov v Genezaretu, bi mu moralo biti še zelo znano, da ravno Jara zlepa ni ostala komu dolžna dobrega odgovora in tako je tudi tokrat rekla Cireniju: "Visoki gospod in zapovednik! Kako moreš zdaj pred nami zatajiti Njega in Ga šteti med mrtve bogove Rima zaradi ničevega političnega razloga in vendar si je ta Njegova Božja svetloba in Njegova milost povsod mnogokratno iz vseh tvojih delov z mogočnimi žarki!?
3 Glej, jaz čutim Njegovo bližino in ti jo čutiš tako dobro kakor jaz in vendar Ga moreš tako rekoč zatajiti; glej, to ni ravno pohvalno od tebe, kakor ni ravno pohvalno, da tudi Julij Najsvetejšega in Najpravičnejšega na določen način taji pred teboj, o visoki gospod!
4 Sicer pa je še manj pohvalno od tebe, da me obtožuješ nekakšne nizkotne zaljubljenosti; kajti jaz Ga vendar ljubim tako, kakor naj bi Ga ljubil vsak človek, samo kakor svojega Stvarnika, kakor svojega Boga in Gospoda in Ga molim v svojem srcu tako čisto, kakor je le mogoče umrljivi deklici. Če pa je tako, kako sem torej potem nizkotno zaljubljena Vanj? Vprašaj mojega spremljevalca in učitelja, ta ti bo znal to bolje razložiti kakor jaz; kajti on ima v vseh stvareh več moči, kakor vsi modrijani sveta in vsi junaki vseh kraljestev zemlje, z edino izjemo Njega, ki Ga tukaj iščem. Zato le vprašaj tega mladeniča, pa boš že od njega dobil popolnoma pravi odgovor!"
5 Cirenij je zdaj hotel mladeniča vprašati, toda deček **Jozue** mu je to preprečil; Cireniju je namreč skrivaj rekel: "Nikar se ne spuščaj s tem mladeničem; kajti ta je tudi eden tistih, ki me tu in tam obišče! Kajti tovrstna bitja ne morejo prenesti nič nečistega in tudi nobenega nespodobnega vprašanja ne; saj njihovo življenje in njihova bit vendar nista nič drugega kot Božja plameneča svetloba."

6 Reče **Cirenij** Ebalu: "To je vendar tvoja hči in ti si Jud; zato je osupljivo, da tiči v njej toliko najgloblje modrosti! Tega se vendar ni mogla v nekaj dneh naučiti od Mojstra vseh mojstrov in še manj od nekega mladeniča!? Kajti učitelji te vrste, četudi nadvse redki na tej zemlji, tudi ne dosegajo ravno prevelikega napredka pri poučevanju nas umrljivih ljudi! To vem iz izkušnje pri svojem sinu Jozuetu, ki ga sicer nisem jaz spočel, kljub temu pa sem ga za vse čase posvojil kakor sina. K njemu občasno tudi prihaja takšen rabi. Ko pa se nekaj časa pogovarjata, resnično ni več jasno, kdo ima pravzaprav prav; kajti ob pogosto zelo različnih mnenjih imata nazadnje prepogosto prav kar oba. Ves pouk pravzaprav ni nič drugega kakor boj v modrosti, po katerem na koncu izideta oba kakor zmagovalca.
7 Moj Jozue je pogosto tako vročekrven do svojega mističnega mojstra, da ga kar naravnost prekosi; toda mojster se zaradi tega ne da niti najmanj zbegati, trdi svoj pogosto očiten nesmisel in ga šele na koncu malo razsvetli. In zato mislim, da bo lepi rabi počel tudi pri tvoji hčerki podobno!"
8 Reče **Ebal**: "Da, da, visoki zapovednik, res je tako. Vsaj jaz ne morem nikoli prav razumeti, kdo ima na koncu popolnoma prav. Zadeva ostane večinoma neodločena. 0 kakšnem pozitivnem učenju tu ni govora. Mladi duh samo poskuša vnesti kakršno koli zmešnjavo v učenčeve pojme, ta pa jih mora potem sam po svoje urediti, kolikor najbolje zmore. 0 kakšnem posredovanju pa ni niti govora in zato ostane nazadnje zmeraj nekaj neodločenega. Če pa hoče učenec povsem spodbiti ugovore svojega rabija, tedaj morajo biti njegove utemeljitve takšne, da se rabi ne more več obrniti niti levo niti desno. To je potem dokaz, da ima učenec popolnoma prav; toda brez omenjenih trdnih nasprotnih dokazov nima učenec nikoli prav - četudi je njegova trditev še kako pravilna! 0, moja Jara je svojega rabija imela že prav tesno v zanki; nazadnje bi se bil še sam komaj znašel, če ga dekle ne bi spet spravilo na pravi tir, to je sam priznal.
9 Resnično, nebeški način poučevanja je pogosto nadvse nenavaden! Tu navadno učenec poučuje učitelja in učitelj je zmeraj zelo zadovoljen, če se od svojega učenca kaj nauči. Toda vsa zadeva poteka zmeraj res nebeško prijazno in jaz sem pri takšnem pouku zelo rad navzoč; kajti iz tega se v eni uri kljub vsemu naučim več kakor od svetnih rabijev v enem letu.
10 Pri svetnih rabijih učenec je in zmeraj ostane telesno in duhovno suženj svojega rabija; kajti nauči se lahko samo to, kar more in zna njegov pogosto telesno in še huje duhovno pohabljen rabi sam. Ali je to narobe ali prav, o tem pod grožnjo težke kazni učenec ne sme povpraševati! Kaj skrbi takšnega okrogloličnega posvetnega rabija, kakšne notranje duhovne zmožnosti in sposobnosti ima njegov učenec?! Tam zmeraj velja: Ptiček, žri ali umri! Skratka, način poučevanja v tem času je povsem podoben čeladi, ki se prilega vsaki glavi in postelji, v kateri naj bi vsi ljudje udobno počivali! Velikan Goljat bi gotovo začudeno pogledal, če bi mu za počivališče določili otroško zibelko!
11 Neredko sem videl otroke, ki so že v svoji najnežnejši mladosti kazali resnično velikanskega duha. Kaj bi lahko nastalo iz njih, če bi jih vzgajali in poučevali njihovim sposobnostim primerno! Učili pa so jih le kakor slabiče plesti košare in tako je njihov duh zakrnel! In to se mi zdi največja krivica! Kakšne usluge bi lahko človeštvu naredil takšen sebi primerno izobražen

duh! In - kaj koristi v svoji zakrnelosti? Plete košare in nazadnje lovi ribe in školjke!
12 Toda prav v tem opažam neznansko razliko med poučevanjem nečimrnih in večinoma neumnih svetnih rabijev in nebeških, kakršna sta prečudežno navzoča med nami. Ta dva vzgajata duha svobodno in mu nekako pomagata na noge s tem, da ga z vsakovrstnimi vprašanji prebujata tako, kot je ravno primerno vsakokratnemu človeškemu duhu; svetni rabbiji pa hočejo duha samo zatirati in ga ubiti - in zato vzgajajo blato za blato! - Povej, visoki zapovednik nad vso Azijo, imam prav ali ne?!"
13 Reče **Cirenij**: "Popolnoma, moj zelo cenjeni gostilničar Ebal! Tako že dolgo menim tudi jaz; toda kaj je bilo doslej mogoče storiti zoper to? Odkrito povem: Nič, popolnoma nič! Kajti nam samim je pogosto manjkal pravi temelj, od kod pa naj bi ga potem prejeli svetni rabiji? Ti ubogi hudiči morajo končno vendarle vse otroke učiti samo to, kar so se tako rekoč prej sami naučili od nas - in so zato nujno slepi vodniki slepih!
14 Zdaj smo sicer od Enega spoznali veliko, sveto resnico in zlahka razlikujemo svetlobo od teme; toda dokler ne bodo vsi ljudje te zemlje deležni naše svetlobe, bo kakšen velikanski duh spletel še marsikakšno košaro! Povej mi vendar, kaj bo nazadnje nastalo iz tvoje prečudovite hčerkice!? Resnično velikanski duh je in poleg tega jo zdaj poučuje še nebeški rabi. Povej, kaj bo končno postala!? Gotovo ne samo gospodinja!"
15 Reče **Ebal**: "Visoki zapovednik! Poglejva naše dekliške šole! Kakšne so? Resnično, visoki zapovednik, takšne, da je to prava sramota za človeštvo! In zato mislim: Dobra dekliška šola bi bila vendarle nadvse zaželena; kajti mati, ki lahko nastane samo iz dekleta, je vendar otrokom zmeraj prva in najboljša učiteljica. Če ima duha, srce in glavo na pravem mestu, kakor pravimo, tedaj gotovo tudi njeni otroci ne bodo gradili svojih stavb na morskem pesku in v prihodnje ne bodo tako zlahka zašli v kakšno zmoto. Če pa so matere, kakor je bilo žal prepogosto doslej, neumnejše od deževnika, tedaj lahko tudi od materinskega pouka pričakujemo zelo malo ali čisto nič! - Povej, visoki zapovednik, ali imam tudi glede tega prav ali ne?"

192. O tempeljskih pravicah do desetine in davka

1 Reče **Cirenij**: "Tudi glede tega imaš popolnoma prav in zdaj spoznavam v tebi nadvse modrega vrlega moža in te moram imenovati za kakšnega predstojnika z mnogimi pooblastili!"
2 Reče **Ebal**: "To bo pa težko izpolniti, ker sem še zmeraj Jud, ki mu tempelj najstrožje prepoveduje, da bi sprejel od Rima kakšno službo in dostojanstvo!'
3 Reče **Cirenij**: "Kaj pa če te naredim za rimskega državljana? In, ko boš to, lahko sprejmeš kakršno koli službeno dostojanstvo in midva bi znala prav posebno krotiti tempelj, če bi se temu upiral! Če torej hočeš, te naredim za rimskega državljana!"
4 Reče **Ebal**: "Visoki zapovednik, resnično ne zaradi ugleda in visokega dostojanstva rimskega državljana, marveč samo zaradi svobode, ki je podeljena vsakemu poštenemu rimskemu državljanu, sprejemam tvojo ponudbo! V srcu bom seveda za zmeraj ostal pristni Jud, kajti nemogoče je v sebi nasprotovati najbolj živemu prepričanju, da je pristno, staro in resnično judovstvo zares prišlo k ljudem iz nebes in da je edino v njem mogoče iskati

in najti zveličanje; toda za zunanji svet hočem biti Rimljan tako kot nekdo, ki ga je sredi Rima rodila pristna Rimljanka."
5 Reče **Cirenij**: "Dobro, pri priči boš iz mojih rok prejel na pergamentu za vse čase veljavno in z vsemi pravicami meščana mesta Rima opremljeno pismo! Ko boš potem to pismo predložil templjarjem, te bodo gotovo pustili popolnoma pri miru in potem boš lahko bolj koristil človeštvu kakor si lahko doslej; in zato, tako hočem in tako naj se zgodi!"
6 Nato je Cirenij namignil svojemu tajnemu pisarju in ta je hitro prinesel pismo. Cirenij je nanj napisal svoje ime in pismo takoj izročil Ebalu.
7 **Ebal**, ki ga je dobrota vrhovnega namestnika zelo ganila, se je iz vsega srca zahvalil Cireniju in na koncu svoje zahvale dejal: "Resnično, takšne časti tukaj v bližini mesta Cezareje sploh nisem pričakoval! Posledice tega pisma pa bodo, vsaj kar zadeva mene, za človeštvo kar najboljše in to toliko bolj, ker mi po pismu pripada tudi cesarsko pooblastilo, da lahko iz vsakega poštenega Juda naredim rimskega državljana, ki mu potem tako kakor meni samemu pripadajo vse pravice in prednosti rimskega državljana. Resnično, v naši pokrajini bo kmalu množica rimskih državljanov in odhodi farizejev teh okrožij bodo naraščali kakor trava pomladi! Oh, kako bo to čudovito!"
8 Reče stari **Marko**, ki stoji zraven: "Brat, sicer imaš prav, da se tega zelo veseliš; kajti biti rimski državljan je velika stvar! Jaz sem to po rojstvu; toda kljub temu moram tempeljskim farjem tako kakor Judje vsako leto plačevati določen davek. Od Judov jemljejo samo desetino, od nas Rimljanov pa po določeni, pri rimskem dvoru s prevaro pridobljeni pravici davek - in moraš se dobro znajti, če hočeš z visokega davka preiti nazaj na staro desetino. Toda to davčno obveznost rimskih državljanov do templja bi moral Rim brez vsakega pomisleka templjarjem spet odvzeti; prvič, je davek previsok in drugič, postaja tempelj s tem preveč močan in oboje je slabo.
9 V današnjem transportu zločincev v Sidon pa je nekaj podpihovalcev, ki jih je za njihovo delo gotovo plačal tempelj. Sicer je res, da obstaja davčna obveznost samo v nekaterih kanaanskih kneževinah kakor izredno breme in lahko tempelj uveljavlja svojo pravico samo tam, kjer jo Rim še priznava; toda templjarji s tem niso zadovoljni in samovoljno posegajo v tuje pravice z lažnimi listinami, za katere razglašajo, da jih je Rim na novo izdal in prisilijo rimske državljane, da se z njimi pogodijo vsaj za desetino. Jaz sem jim moral še danes zjutraj oddati desetino rib, sicer bi mi gotovo delali vse mogoče sitnosti.
10 Moje mnenje bi torej bilo takšno: templju bi morali čim prej odvzeti vse rimske privilegije brez izjeme; sicer grozi Rimu nevarnost, da bodo v Aziji kmalu izbruhnili upori, drug za drugim in preden bo minilo štirideset poletij, bo Rim doletela zelo neprijetna čast, da bo moral Kanaan in preostalo Azijo osvojiti znova od alfe do omege! - To je moje mnenje, ki pa se mi zdi zelo pomembno, ker zelo natančno poznam tempeljske razmere in jih tudi najgloblje sovražim."
11 Reče **Cirenij**: "Tudi za to pohabljeno sekiro se bo našel držaj! Toda, če si templjarji drznejo tudi v tej okolici zahtevati davek in iz tega potegniti svojo staro desetino, bomo nemudoma poslali nad tempelj strahovit blisk in grom; kajti to je spet samovolja templjarjev, ki bi sčasoma resnično lahko imela za Rim najhujše posledice.

12 (**Stotniku Juliju**:) "Ti, Julij, še danes boš dobil nekaj belih zvitkov, ki jih bom podpisal, na njih pa boš po svoji zamisli sestavil nekaj kratkih stavkov za tempelj! - Me razumeš!?"
13 Reče **Julij**: "Vse bi bilo dobro in prav, če ne bi četrtne kneževine Judeje dali v zakup požrešnemu Herodu, s skoraj vsemi vladarskimi pravicami! Poleg tega sedi v Jeruzalemu še nemarni deželni oblastnik, namreč Poncij Pilat, ki je zelo vesel, če ga ljudje pustijo pri miru; s tem si torej ne moremo veliko pomagati! Toda poleg tega je še usodna okoliščina, ki jo je treba dobro premisliti: Daj templju tisoč še tako težkih zakonov in skozi vse se bo izvlekel kakor Proteus - vprašam pa, kaj tu še lahko ukrenemo.
14 Nastopiti proti templju s kakšno zunanjo silo bi bilo zelo tvegano; kajti ljudstvo je zelo navezano nanj in ima posebno v Judeji duhovnike za polbogove in srednike med njihovim Bogom in ljudmi. Če bi torej templju prizadejali kakšno vidno nasilje, bi si takoj nakopali najbolj zagrizen upor v vsej Judeji; zato je glede tega potrebna zelo velika previdnost, preden bi se zares lotili templja!
15 Ah, tukaj v Galileji in posebno v Genezaretu, ki je v stalnem izrednem stanju in kjer je ljudstvo že zelo prosvetljeno, se je mogoče zelo učinkovito bojevati proti črnim; toda v Judeji to nikakor ni mogoče! Zato: Če bi hoteli storiti kaj zoper tempelj, bi se morali prej posvetovati!
16 Tempelj si je znal po raznih protizakonitih poteh iz Rima pridobiti vsakovrstne privilegije in te moramo upoštevati, dokler imamo srečo in čast, da smo Rimljani. Če pa je stvar takšna, mi bodo Charte albae (bele, to je nepopisane listine) malo ali nič koristile! V moji pokrajini pa sem tako in tako jaz sam Charta alba! - Sicer pa mi lahko katera zmeraj prav pride.
17 Templjarjem, ki so izsiljevali davke v Genezaretu in njegovi precej veliki okolici, sem to izbil iz glave, tako da jih je gotovo za vse čase minila njihova lakomnost in, če sem prav poučen, je naš vrli polkovnik Kornelij v Kafarnaumu že zdavnaj storil enako in zdaj je Galileja razen nekaterih herodovskih zatiranj skoraj rešena tempeljskega mučenja; toda v mogočni Judeji tega še dolgo ne bo mogoče doseči. Tako mislim jaz. - Ti, visoki zapovednik, pa lahko kljub temu ukažeš, kar hočeš in jaz bom zmeraj tvoj nadvse voljni služabnik in hlapec!"

193. Obravnavanje zločincev in obsedencev

1 **Cirenij** je tedaj pohvalil Julija, rekel pa je tudi dobro in modro: "Najljubši Julij, ti veš, da te zelo cenim in da mi je bil tvoj jasni razum zmeraj všeč; toda zdi se, da to, kar si povedal zdaj, vendarle ni zraslo samo na tvojem zelniku. Tudi to ti je bilo dano od določenega Enega!"
2 Reče **Julij**: "O gotovo; kajti resnica ni v ognju, marveč samo v njegovi nežni svetlobi; in tako sem, odkar Ga poznam, tudi jaz postal veliko nežnejši in popustljivejši. Oh, ko bi Ga le še enkrat v življenju mogel kje srečati!"
3 Reče **Jara**, ki je stala poleg in na vse pazila: "Oh, to je tudi moja edina želja!"
4 Med tem pogovorom sem se neopazno približal in stopil za Julija. Opazil Me je samo **Cirenij** in na Moj namig rekel Juliju: "Ti, ozri se nekoliko naokrog! Za teboj stoji nekdo, kakor da bi hotel govoriti s teboj!"

5 Julij se hitro ozre in se skoraj onesvesti od veselja, ker Me vidi tu in Jara zakriči od največje blaženosti in Mi kakor mrtva pade na prsi; in Jaz sem jo moral pustiti, da je tako mirovala skoraj pol ure, dokler se ni spet ovedla iz blažene omedlevice.
6 Ker pa se je že močno zvečerilo, sem (**Jaz**) rekel staremu Marku: "Spet boš poskrbel, da bomo dobili zadostno večerjo; glej, da ne bo manjkalo rib, kruha in vina!"
7 Reče **Marko**: "Gospod, kaj pa bomo storili z zločinci, ki jih ob morju stražijo vojaki, privezane h kolom in najbrž silno prestrašeni čakajo na svojo obsodbo?"
8 Rečem **Jaz**: "Te pustimo danes sedemkratno medleti od lakote zaradi hudih duhov s katerimi so obsedeni in nihče jim ne sme ponuditi ničesar niti jesti niti piti, sicer jih ne bo mogoče ozdraviti! Ti, moj brat Julij, pa jim še danes predstavi sodbo, po kateri naj bi jutri pretrpeli najbolj bolečo smrt s celodnevnim počasnim sežiganjem! Šele jutri naj bodo pomiloščeni in videl bom, ali jih lahko izpustimo. Prevelik strah bo strl njihove prebivalce in postopno se bodo začeli poslavljati. Trdno jih pa privežite h kolom, sicer boste imeli z njimi še veliko opraviti!
9 S sedmerimi političnimi hujskači, ker se niso pregrešili v ničemer pomembnem, pa ravnajte nekoliko manj strogo; napovejte jim ostro kaznovanje s šibami, nato pa jim dajte nekoliko kruha in vode! Zjutraj se bo pokazalo, ali jim bo kazen odpuščena ali ne!"
10 Nate besede je **Cirenij** rekel Juliju: "Pojdi torej tja, zlomi palico in jim oznani, kaj jih jutri čaka!"
11 Julij se takoj dvigne in z nekaterimi podčastniki odide na obalo, ki je bila okrog petsto korakov oddaljena od Markovega bivališča. Ko je dospel do zločincev, trdno privezanih h obalnim kolom, je ukazal vojakom, naj zločince še bolj trdno privežejo. Šele, ko so vojaki z vrvmi in verigami to opravili, oznani Julij petim roparskim morilcem, kaj jih čaka naslednji dan, začenši od jutra! Prav tako oznani sedmim političnim zločincem ostro kazen.
12 Ko peterica roparskih morilcev sliši takšno sodbo, začnejo tuliti, trepetati, obupavati in kričati, naj jih pri priči pobijejo; kajti tako mučnega stanja ne bi mogli prenašati! Prav tako tudi sedmeri vpijejo za milost in usmiljenje. Toda Julij se takoj oddalji in ne posluša niti grozovitega vpitja petih roparskih morilcev niti sedmerih drugih zločincev.
13 Ko se vrne k nam, reče (**Julij**): "To res ni malenkost! To tuljenje, obupani pogledi, obrazi, ki bi se jih morala prestrašiti vsaka žival! No, vesel sem, da nisem več v njihovi bližini! Neverjetno je, toda Meduzina glava bi težko imela bolj človeški videz! Resnično sem zelo radoveden, kakšne spačene obraze bodo barabe imele jutri!"
14 "Vidiš", rečem (**Jaz**) Juliju, "to je delovanje hudih duhov v njih! Ti bodo ta strah težko prenašali do jutra in se bodo, kakor sem rekel, večinoma poslovili in jutri bomo imeli lahko delo, da bomo te ljudi popolnoma odrešili."
15 Vpraša **Cirenij**: "Kaj pa se bo potem zgodilo z njimi? Jih bomo lahko povsem osvobodili ali jih bomo kljub temu nekaj časa obdržali v ječi?"
16 Rečem **Jaz**: "Vsekakor; kajti brez zadostnega pouka jih nikakor ne smemo popolnoma osvoboditi! Tudi sedmerice ne; kajti noben človek se greha ne znebi tako hitro, kakor je zapadel vanj! Peterici bo zadoščalo komaj leto dni, in sedmerici pol leta. - In tako zdaj v miru veseli počakajmo na večerjo!"

194. Jarini modri govori

1 Nato reče stari **Marko**: "Gospod in Mojster vseh mojstrov sveta! Prej si mi rekel, da bom danes izvedel še veliko nenavadnega o človekovi usodi in bom tudi spoznal Božje kraljestvo. Ja resnično in nadvse čudežno! Že zdaj sem čez dan slišal, videl in doživel toliko, kolikor nikoli prej v vsem svojem življenju; in tako se mi zdi, da se je Tvoja napoved na meni popolnoma potrdila in zato bom zdaj storil vse, da tudi naši utrujeni udje ne bodo nezadovoljni odšli k počitku."
2 Rečem **Jaz**: "Da, da, poglej, ali bodo kuharice kmalu končale svojo umetnost! Po obedu se bo zgodilo še marsikaj, kar ti bo še bolj razodelo Božje kraljestvo."
3 Reče **Marko**: "Toda Gospod, kaj pa je s to ljubko deklico, da se Te še zmeraj oklepa in moči Tvoje prsi s solzami; ali Te, kakor je videti, sploh ne bo več izpustila?!"
4 Rečem **Jaz**: "Vprašaj o tem deklico samo, ne bo ti ostala dolžna odgovora!"
5 Marko zdaj vpraša nebeško medlečo Jaro.
6 **Jara** pa se takoj vzravna in reče: "Poslušaj, ljubi, stari prijatelj! Kdor se je Tega tukaj enkrat oklenil, Ga ne sme nikoli več izpustiti; kajti, če ga izpusti, je s tem izpustil tudi svoje večno življenje in ga tako izgubil za zmeraj. To, kar delam jaz telesno, storite vsi vi v srcu, kakor tudi jaz delam predvsem v srcu!
7 Kdor ljubi svoje življenje, Gospoda življenja pa pogosto lahkomiselno zaradi sveta zapusti, bo izgubil tudi svoje življenje, ker je izgubil Gospoda življenja. Komu pa običajno življenje ni preveč mar in je v njegovem srcu le tisto življenje, ki ga živi edinole Gospodu vsega življenja, ta bo življenje ohranil za večno, četudi bi telesno tisočkrat umrl!
8 Glej, jaz sem Gospoda, ko je prišel k nam, najprej spoznala v svojem srcu in ljubim edino Njega nadvse; da, če bi zdaj od mene zahteval, da naj umrem Zanj, bi mi bila smrt balzam! Kajti vem in nadvse živo čutim, da ljubezen do Njega večno ne more umreti, ker ji je nemogoče grešiti, kar je edina resnična smrt duše. Če pa je mrtva človekova duša, potem je mrtev tudi ves človek. To si dobro zapomni, stari mož; kajti moja šola so nebesa, ki so ljubezen, resnica in življenje. Kar sem ti zdaj povedala, je nauk iz nebes in zato ga dosledno spoštuj !"
9 Ko je stari **Marko** slišal, kaj je govorila Jara, je rekel, popolnoma prežet z višjim entuziazmom (navdušenjem): "O otrok iz nebes, veliko predober in prečist za to umazano zemljo! Resnično, ko bo Gospod to mojo hišo telesno spet zapustil, tedaj bom prišel k tebi, da se bom naučil nebeške modrosti! Oh, kolikšna razlika med teboj in mojimi hčerami! Ti si že sonce, moje hčere pa so komaj odsev velike nebesne luči v najmanjši rosni kapljici! 0 Ebal, kako srečen si vendar, da si oče takšnega angela!"
10 Tedaj so staremu Marku pritekle solze iz oči, pijanih od sreče in hitro je odšel v kuhinjo, da bi pogledal glede večerje in pripovedoval je svojim hčeram, kakšen nauk je prejel od dekleta iz Genezareta in hčere so strmele in ga prosile, naj jim po obedu omogoči, da bi se smele malo pogovarjati s tem nebeškim otrokom.

11 Marko se je tega zelo razveselil in jim obljubil, da bo to uredil, samo pohitijo naj, da bo večerja kmalu pripravljena. In **hčere** so rekle: "Oče, v kratke četrt ure bo vse najbolje pripravljeno!"
12 Nato je Marko spet odšel iz kuhinje in naročil sinovoma, naj hitro vnaprej postavita na mize pred hišo vino in kruh, ter poskrbita, da ne bo manjkalo luči; na mizah naj gori več do vrha napolnjenih svetilk, drugo dvorišče pa naj bo vso noč čez in čez razsvetljeno z ribiškimi baklami! - Vse to je bilo hitro opravljeno in, ko je postalo nekoliko temneje, so že na vseh mizah gorele številne svetilke, precej prostorno dvorišče pa so razsvetljevale omenjene ribiške bakle. Kmalu nato so prinesli na mize čudovito pripravljene jedi, dobro pripravljene ribe, kruh, vino in vsakovrstno sadje.
13 Pred jedjo je Jara najprej povedala Davidov psalm in Me nato prosila, naj blagoslovim jedi in pijačo; Jaz sem to storil in potem smo vsi sedli za mize, veselo uživali prinesene jedi in se razvedrili ob zmernem uživanju vina. Sedel sem med Cirenijem in najljubšo Jaro; Cirenij je sedel na Moji levi in Jara na desni; poleg Jare je sedel njen Rafael in njemu nasproti stari Marko. Ta pa je postal pozoren na to, kako je Rafael užival hrano; ko je namreč Rafael prinesel k ustom ribo ali kos kruha, ali kos sadja ali kupo vina, je pred usti vse izginilo in Marko ni videl mladeniča niti žvečiti niti kakšno jed požirati.
14 **Jozue**, Cirenijev posvojenec, ki je sedel poleg Cirenija, je opazil tiho začudenje starega Marka in rekel: "Stari vojščak Marko! Kaj ti je tako všeč pri rabiju Rafaelu, da kar ne moreš odvrniti svojih oči od njega?"
15 Reče **starec**: "Da, ti moj visoki sin mojega gospoda in mojega poveljnika, to je zelo nenavaden pojav! Ta mladenič prinese jed in pijačo k ustom, nikoli ne odpre ust, nič ne žveči in ničesar ne požira; toda jedi izginejo pred njegovimi usti! Kako to? Kako se to dogaja? To je vendar že spet čudež! Kaj naj se iz tega naučim?"

195. Materija in duh

1 Reče **Jozue**: "Iz tega se nauči, da v nebesa ne more priti nič materialnega; tako kakor ta angel vsako materialno jed najprej spremeni v duhovno in potem od nje sprejme samo najčistejše. Mladenič je najčistejši duhovni človek iz nebes in torej tudi predstavlja nebesa v malem; jedi pa predstavljajo nas posvetne ljudi, ki smo zdaj še zakopani v našo materijo. Ta je sicer bila, tako kakor tudi te jedi, že dobro pripravljena na ognjišču tega velikega Mojstra, ki nas je tega naučil in je še zdaj telesno navzoč med nami, kljub temu pa s temi našimi telesi ne moremo vstopiti v nebeško kraljestvo.
2 Ko pa nas bo Bog poklical, naj zapustimo ta svet, tedaj bo pred tem Božji angel storil z nami prav tako, kakor ta zdaj počne z jedjo, to pomeni, v trenutku bo iz materije osvobodil vse, kar pripada duhu, materijo izročil popolnemu razkroju, dušo in njenega življenjskega duha ter vse, kar v materiji pripada duši, pa bo zedinjeno v popolno človeško podobo popeljal v čisti svet duhov po večni, nespremenljivi Božji volji! - Glej, to je tisto, kar se moreš in moraš naučiti iz uživanja jedi mogočnega nebeškega mladeniča, ki se ti zdi nenavadno!"
3 Reče **Marko**, ves osupel nad Jozuetovo modrostjo: "Že nekoč prej sem opazil, da si moder mladenič, precej bolj, kot bi ti prisodil po letih; toda za tako modrega te pa ne bi imel! Dal si mi nadvse pomemben nauk, za

katerega ti bom ostal zmeraj nadvse hvaležen; toda saj veš, da postaja človekova žeja po znanju toliko močnejša, kolikor več ve in tako me mika, da bi poleg tvojega nauka izvedel še, kaj povzroči taksen razkroj materije!"
4 Reče **Jozue**: "Prijatelj, sicer ni dobro, če človek preveč ve; vendar si to lahko zapomniš! Glej, materija pravzaprav ni nič drugega kakor z Božjo vsemogočno voljo fiksirana (strjena) duhovnost. Tak angel pa ni nič drugega kakor poosebljen izraz Bozje vsemogočne volje; zato nikakor ne more hoteti nič drugega kakor edino to, kar hoče Bog.
5 Če torej Bog hoče kdaj materijo razkrojiti, jo prevzame vsemogočna Božja volja v človeški podobi, fixum ali zakon strjevanja preneha veljati in vsa materija v trenutku izgine iz bivanja in preide v svoj duhovni praelement in potem ostane to, kar je prvotno bila, le poplemenitena in dovršena.
6 Neštete prej posamezne sile se združijo v velik, popoln individuum in to bo večno popoln človeški duh po Bozji volji! - Si to razumel ?"
7 Reče **Marko**: "Seveda, razumel sem že, vprašal pa te ne bom ničesar več; kajti tvoja modrost je vrtoglavo visoko nad mojim naravnim razumom! Rad pa bi te slišal govoriti z deklico Jaro, ki je prav tako modra kakor ti; to mora biti resnično velik duhovni užitek, da bi tudi v nebesih komaj lahko imel večjega!"
8 Reče **Jozue**: "Glej, to je zdaj že nekoliko nečimrno od tebe! - Tu poglej dve kupi, polni vina! Ali bi bilo pametno, če bi hotel eno polno kupo preliti v drugo polno kupo? Ali se ne bi pri taksnem početju plemenito vino za prazen nič razlilo po tleh? Čemu bi bilo to potem dobro? Kar vem jaz, gotovo ve tudi deklica in tako se ne bi mogel niti jaz od nje niti ona od mene nič naučiti! Zato si bova taksen trud pač prihranila. Raje govori ti s tem čudovitim Božjim otrokom! Ti in tvoje hčere, tvoja žena in tvoja sinova se boste lahko od nje res veliko naučili; kajti doslej na tej zemlji ni se nikoli nobeno dekle, določeno od Boga, doživelo česa podobnega kakor prav ta deklica. Neizrekljivo veliko ve, česar razen Gospoda ne ve in ne pozna noben človek na vsej širni zemlji. - Razumeš to?"

196. Jara razvozla Jozuetu gordijski vozel

1 Rečem **Jaz** Jozuetu: "Toda Moj ljubi Jozue, od kod pa veš, da se ljubezen Moje Jare nahaja v tako veliki modrosti in da pozna stvari, ki razen Meni niso znane nikomur drugemu?"
2 Reče **Jozue**: "Gospod, kako ne bi tega vedel in kako me Ti vprašuješ o tem, ko si vendar Ti tisti, ki si mi položil v moje srce in iz njega na moj jezik, kaj naj spoznam in kaj naj govorim?!"
3 Rečem **Jaz**: "Zelo dobro, Moj ljubi Jozue; ker to veš, nam vendar zadovoljivo odgovori, zakaj sem te pravzaprav vprašal, ko so Mi in Mi morajo biti misli tvojega srca tako in tako znane v njihovi najglobljи globini že veliko prej, preden si jih mislil!"
4 Tu **Jozue** ostrmi in išče pravi odgovor; toda nobenega ne more najti. Čez nekaj časa reče nekoliko potrt: "Gospod, za to v moji še preveliki omejenosti mojega spoznanja nikakor ni mogoče najti razumnega odgovora, vsaj jaz ga ne morem; vprašati si me torej moral samo pro forma (na videz), kakor vpraša rabi svojega učenca nekaj, kar je on kot rabi vedel že veliko pred

svojim učencem. Toda pri tem je vendarle neskončno velika razlika med Teboj in rabijem, ki preskuša svojega učenca! Ta seveda ve, kar sam ve, vendar pa brez preskusa ne ve, ali tudi njegov učenec to ve. Ti pa ne le, da najbolj jasno veš, kar vem jaz, marveč poznaš tudi najskrivnejše misli vseh ljudi in angelov - in Ti vprašuješ mene!? Glej, prav v tem je zame nerazvozljiv gordijski vozel! Ker pa jaz še zdaleč nisem Aleksander, ga ne morem razvozlati!"
5 Rečem **Jaz**: "Povej Mi, zakaj te tu in tam mladenič, ki prihaja k tebi iz Siharja, vpraša nekaj, kakor da sploh ne bi vedel za to, ko pa vendar gotovo še predobro ve!? Da, celo poučevati se ti pusti in se dela, kakor da bi bil on tvoj učenec! "
6 Reče **Jozue**: "Gospod, zaradi tega se vendar nenehno pritožujem čezenj, da se pri svoji gotovo neznanski modrosti hoče zmeraj samo učiti od mene; in če ga jaz kaj vprašam, zmeraj reče: 'Da glej, ravno to sem te hotel pravkar vprašati! 'Jaz pa ravno vprašujem in sem Te že danes zjutraj vprašal, kakšen način poučevanja je to. Jarin oče je prej razvil res modro mnenje o takšni učni metodi, ki bi ga lahko uporabil tudi pri Tvojem vprašanju, ki si mi ga postavil; toda z njegovim mnenjem se vendarle ne strinjam povsem in ga zato ne morem uporabiti za odgovor na Tvoje prav gordijsko postavljeno vprašanje.
7 Pri učencih, ki že imajo vsakovrstno znanje, je taksen način poučevanja gotovo najboljši na svetu, ker vodi še zmeraj omejenega učenca k samostojnemu mišljenju, čutenju in iskanju; toda če uporabimo takšen način poučevanja pri učencu, ki še nima vseh elementov znanja, bi pa le rad videl, kdaj in kako bo ob taksnem poučevanju po naravni poti brez čudeža učenec obvladal abecedo ter končno branje in pisanje!
8 Sicer dobro Ebalovo mnenje torej glede tega ne velja in ga torej ne morem uporabiti. Zato ti, o Gospod, popolnoma gladko povem, da ti na Tvoje gordijsko vprašanje ne morem odgovoriti. Izkaži nam torej milost in sam odgovori na Svoje vprašanje!"
9 Rečem **Jaz**: "Kaj če bi nam to vprašanje razložila naša najljubša Jara?"
10 Reče **Jozue** nekoliko prizadeto: "Seveda lahko, če more! Gotovo, če ji boš Ti, o Gospod, položil odgovor v srce, tedaj bo zlahka odgovorila!"
11 Rečem **Jaz**: "Ravno tega tokrat ne bom storil, sama bo morala najti odgovor!"
12 Rece **Jozue**: "No, tedaj se ji pa najbrž ne bo godilo veliko bolje kakor meni!"
13 Rečem **Jaz** z najprijaznejšim obrazom: "No, bomo videli! Povej nam torej, najljubša Jara, zakaj sem Jozueta vprašal nekaj, kar sem gotovo vedel že veliko prej!"
4 Reče **Jara**, nekoliko v zadregi: "Gospod, če smem in tako rekoč moram govoriti, se zdi, da si to gordijsko vprašanje, kakor ga je imenoval on, postavil ljubemu Jozuetu samo zato, da bi nekoliko ponižal njegovo precej domišljavo dušo. Kajti prej je mislil, da mu ni treba govoriti z menoj, ker ve vse, kar vem jaz in se midva torej ne bi mogla pogovarjati; taksen pogovor naj bi bil prelivanje ene polne kupe v drugo polno kupo. Toda ljubi Jozue je pri tem pozabil, da si Ti celo med Tvoje angele različno razdelil darove Duha in se zaradi tega celo najpopolnejši duh lahko veliko nauči od drugega najpopolnejšega duha!

15 Jaz pa mislim: Če Ti, o Gospod, tako vprašuješ, potem ne vprašuješ iz nobenega drugega razloga, kakor da bi koga nekoliko vzkipljivega pripeljal do ponižnega samospoznanja! In kolikor s svojim omejenim spoznanjem vidim v svojem srcu, si ljubemu Jozuetu ravno zaradi tega postavil to gordijsko vprašanje.
16 On je sicer pred tem, nekoliko nasprotujoč sam sebi, pripomnil staremu Marku, da sem jaz po Tvoji milosti izkusila toliko kot noben človek na vsej širni zemlji doslej; in vendar se ima za prav tako napolnjeno kupo! Če pa mi priznava takšna izredna izkustva, zares ne razumem, zakaj se ni hotel začeti pogovarjati z menoj. Jaz pa sem prepričana, da se od njega vendarle lahko kaj naučim in svoje kupe nikakor nimam za tako polno, da v njej ne bi bilo več prostora za nič iz njegove polne kupe.
17 In kakor sem zdaj opazila (tedaj se je Jara nekoliko namuznila), njegova kupa sploh ni videti tako zelo polna, da v njegovi prepolni kupi ne bi bilo prostora niti za eno kapljo mojega vina!
18 Sicer pa s tem sploh nisem niti najmanj hotela ničesar zlobno pripomniti o Jozuetovi nekoliko previsoko kipeči samozavesti, temveč ker sem bila izzvana, sem govorila tako, kakor mi je bilo pri srcu; ne verjamem, da sem s tem naredila kakšen posebno hud greh! Če pa sem ga naredila, ga hočem tudi z vsemi močmi popraviti!"
19 Rečen **Jaz**: "Ne, ne, nikakor ne! Tvoje najzvestejše srce je vendar odprto pred Menoj in ti si Mojemu ljubemu Jozuetu naredila celo veliko uslugo; kajti v tej točki, ki si se je ti čisto otroško modro dotaknila, je bil tudi v resnici nekoliko slaboten in zaradi te slabosti bi lahko sčasoma resnično zašel na kakšno majhno stranpot. Zdaj pa je ozdravljen tudi na tem področju in se bo zelo rad veselo pogovarjal s teboj; zelo dobro se namreč izraza."

197. 0 omejenosti znanja Zemljanov

1 (**Jaz**, obrnjen k Jozuetu:) "Kaj praviš zdaj k pravilnemu in nadvse posrečenemu odgovoru najljubše Jare?"
2 Reče **Jozue**: "O Gospod vsega življenja, ta premila deklica gotovo že dolgo ni več zemeljsko dekle; ona, prečudovita Jara, je poosebljena nebeška svetloba prvega reda, v primerjavi z njo sem jaz komaj najmanjša zvezdica! Po Tvoji milosti sem pac tudi jaz doživel takšne stvari kakor malokateri smrtnik, ni namreč šala po mojem občutku skoraj dve leti preživeti v svetu duhov in z razpadlim telesom v grobnici in se končno po Tvojem prečudežnem usmiljenju s popolno zavestjo vrniti nazaj na to zemljo; toda kljub temu zdaj glasno priznavam, da se komaj čutim vrednega, da bi bil tej deklici slab in nenadarjen učenec. Če mi hoče izkazati ljubezen in me vsaj malo v marsičem poučiti, bom vse to sprejel z največjo hvaležnostjo na svetu in nadvse pripravljen."
3 Reče **Jara**: "Da, moj najljubši Jozue, ti si kraljevi sin, jaz pa hči nekega Juda, ki je samo gostilničar v Genezaretu - torej bi bilo zemeljsko vzeto pač zelo domišljavo in predrzno, da bi se ti približala; če pa se hočeš s svoje višine spustiti k meni ubogi revi, boš našel dvoje razširjenih rok in odprta vrata moje skromne, revne koče!" - Na ta pomenljivi nagovor Jozue ostrmi in ne ve, kaj bi deklici odvrnil.

4 **Cirenij** pa reče Jozuetu: "Glej, moj Jozue, to pomeni toliko kakor: prisedi k Jari in govori z njo. Pojdi in stori to; kajti tudi jaz bi zelo rad slišal, kaj vse se bosta pogovarjala med seboj!"
5 Reče **Jozue**: "Ah, tega, naj sedem k njej, ni dobra in najljubša Jara rekla nič, dejala pa je, naj z njo govorim, če bi se lahko kot kraljevi sin spustil tako globoko! Seveda se mi zdi, da Jara vendarle ne ve prav, da prvič, nikakor nisem kraljevi sin in drugič, da je tisti znani napuh moje narave še veliko bolj oddaljen kakor nebesa od te zemlje. Jaz sem samo za resnico! Kar je nižje od nje, najgloblje zaničujem; kar pa je višje od nje kakor Božje skrivnosti same, to častim in ne zahtevam pojasnila za tisto, kar se ne spodobi za črve in prah te zemlje!
6 V Bogu je polnost neskončne modrosti; v nas pa je je komaj za sončni prahec! Vse, kar vemo, je majavo skrpucalo in nikoli ne bi našli poti od alfe do bete, kaj šele do omege. Na nebu žarijo miriade luči; kdo jih pozna? Niti dveh velikih ne poznamo, kaj šele nešteto majhnih; Božja modrost pa je navzoča vsepovsod kakor vid v očesu!
7 Kar nam hoče Bog razodeti, to vemo in poznamo; prek tega pa vlada za človekovo dušo sicer sveta, pa vendar neskončna noč. In človek naj si nikoli ne drzne razsvetljevati svete teme te neskončne noči; kajti ta noč bi ga pogoltnila kakor morje kamenček, ki ga je kakšen razposajen fant vrgel vanj.
8 Ljudje smo posode, ki jim je za zdaj dana samo določena mera. Ko je ta polna, je ne moremo še bolj napolniti; ko pa bo človeku nekoč dana večja mera, bo spravil vanjo še veliko več, pa kljub temu ne bo tako lahko prekipela kakor zdaj.
9 Ljudje na tej zemlji imajo sicer različno veliko mero; moja je očitno med najmanjšimi. Najljubkejša Jara je s tem očitno bolje opremljena kot jaz in zato ne morem nastopiti enakopravno z njo; če pa mi hoče od svojega preobilja kaj odstopiti, bom to zmeraj hvaležno sprejel. Toda dol k njej kljub temu ne morem sesti; kajti prvič, je modrejša od mene, drugič, pa se to zame menda ne bi spodobilo!?"

198. Kaj je resnica?

1 Končno spet (**Jaz**) rečem Jozuetu: "Poslušaj, ti Moj ljubi Jozue! Zdaj si govoril prav modro in v tem je veliko dobrega in resničnega; vendar te moram pri tem opozoriti na marsikaj! Zato zdaj zelo dobro pazi; kajti glej, z modrijanom, kakršen si ti, se tudi Jaz že lahko pogovarjam nekoliko globlje!
2 Rekel si: 'Sem samo za resnico! Kar je nižje od nje, najgloblje zaničujem; kar pa je višje od nje kot Božje skrivnosti same, to častim in ne zahtevam pojasnila za tisto, kar se ne spodobi za črve in za prah te zemlje! V Bogu je polnost vse modrosti, v nas ljudeh pa je je komaj za sončni prahec!'
3 Da, dobro, čisto, prav in pravično je biti samo za resnico; toda s tem pravilom se naravnost križa pomembno vprašanje in tako sestavlja s tvojim hvalevrednim pravilom popoln križ! Če lahko ti ali kdo drug zate reši to vprašanje, ki ti ga bom da!, tedaj sem se znebil križa s Svojih ramen.
4 Zato Mi povej: Kaj je resnica, ki jo edino zagovarjaš? Je resnica to, kar vidiš? Glej, vse je privid od danes do jutri in to, kar je danes še popolna resnica, lahko jutri to že zdavnaj ne bo več! Poglej, tam v zadnjem somraku že zdavnaj zašlega sonca plava oblaček, podoben ribici! Povej Mi, za kako

dolgo bo ta oblaček v tej podobi ostal resnica? Glej, naslednji trenutek bo zdajšnja oblika tega oblačka že laž!
5 Če ti predložim tri hruške, rečeš, da je res, da so pred teboj tri hruške; Jaz pa ti pravim, da ima vsaka od treh hrušk v sebi več semen, iz katerih bi postopno lahko nastalo nešteto dreves, ki bi končno rodila nešteto povsem enakih hrušk! So torej pred teboj res samo tri hruške, ki tvorijo v sebi končno nespremenljivo veličino, ali pa so samo tri navidezne veličine, za katerimi se, kakor vojaki v trebuhu lesenega trojanskega konja, skriva še nešteto enakih in tudi še povsem drugih veličin?
6 Kje se resnica začne in kje se konča? Ali je človek resnica, taksen, kakršen je? Poglej najprej otroka in potem starca! Poglej mesto, zgrajeno s človeškimi rokami! Je to popolna resnica? Glej, danes še stoji, jutri pa utegne biti že porušeno!
7 Glej, edino za tistega, ki je sam skoz in skoz resnica, je tudi vse resnica; za tistega, ki sam to ni, pa je nujno tudi vse drugo samo to, kar je zaenkrat on sam.
8 Resnica pa, ki je resnična samo časno, pa ni polna resnica že zaradi tega ne, ker v njej ni obstojnosti; polna resnica pa mora biti neomajno za večno v popolni meri to, kar je za vsak posamezen trenutek. - Kaj je torej prava, polna resnica?"

199. Skrivnost pratemelja vse modrosti

1 Jozue ob tem začudeno pogleda, premišljuje sem ter tja in ne ve, kaj naj Mi na to odgovori.
2 **Cirenij** pa reče: "Gospod, to je pa tudi vprašanje, ob katerem bi si polomili vse zobe do zadnje korenine vsi modrijani in filozofi! Dovoli, moj božanski prijatelj, po Tvojih zame zmeraj najsvetejših besedah torej vse, kar zaznavamo z našimi čuti, sploh ni polna resnica, marveč do dobre polovice laž!? Kdo more potem povsem zaupati dani besedi? To Tvoje vprašanje je resnično tudi mene samega nekoliko zmedlo. Tokrat boš res že moral biti tako dober in na Svoje vprašanje sam odgovoriti; kajti na vsej zemlji ni modrijana, ki bi Ti sam iz sebe razrešil to uganko!"
3 Rečem **Jaz**: "Bodi zaradi tega kar brez skrbi! Tukaj pri mizi jih sedi kar nekaj, ki bi bili brez Moje posebne pomoči sposobni čisto zadovoljivo odgovoriti na Moje vprašanje Jozuetu; ker približno že vedo, od kod piha veter. Toda Jaz hočem, da pri odgovoru na Moje vsekakor nekoliko višje postavljeno vprašanje Jozuetu priskoči na pomoč Moja Jara! In tako (se obrnem k Jari) poskusi ti, Moja najljubša Jara, ali boš v svojem našla pravi odgovor na Moje vprašanje!"
4 Spregovori **deklica**, nekoliko smehljaje: "Resnično, res me zelo čudi, da sicer tako modri Jozue ni v sebi takoj našel veljavnega in zadovoljivega odgovora na to prav lahko vprašanje! - Kaj more biti sicer polna, večna resnica, kakor Bog sam, ki je, od vekomaj, obsegajoč v sebi vso dovršenost, v duhu zmeraj en in isti, torej večno v Sebi nespremenljiv, ker si v Njem kakor neskončni popolnosti ni mogoče zamisliti nobenega spreminjanja. Bog je edini in večni pratemelj vse biti. Vse, kar je, ni nič drugega kakor samo Njegove fiksirane ideje; njihova bit je torej tudi Božja bit in njihovo življenje je Božje življenje.

5 V Bogu je zato vse najpolnejša, večna resnica, ker zunaj Boga ne more biti nikjer ničesar - v nas ljudeh pa samo toliko, kolikor smo eno z njegovim najsvetejšim Duhom po čisti ljubezni do Njega. Čista ljubezen do Boga nas povezuje z Bogom in stori, da postanemo eno z Njim; ko pa to smo, tedaj postane vse najčistejša svetloba, kamor koli bi se že obrnili. In ta prasvetloba v največji čistosti duha je potem ravno ta večna, nespremenljiva resnica. To, se mi zdi, je edini pravilni odgovor na Gospodovo vprašanje ljubemu Jozuetu."
6 Rečem **Jaz** Cireniju: "No, kaj praviš k temu odgovoru na Moje vprašanje Jozuetu? Nikar pa ne misli, da sem ji ga Jaz čudežno položil v srce; marveč ga je našla sama na svojih tleh. In povem tebi in tudi vsem, ki sedite pri Meni za to mizo: tu ni niti ene besede preveč ali premalo in je za večno popolnoma resnično.
7 Toda kako pride ona do tega, ne pa Jozue, ki se je odločil, da bo samo za resnico? Glejte, to omogoča njena brezmejna, najčistejša ljubezen do Mene; ta njena ljubezen povezuje njeno srce z Mojim in tako lahko zmeraj po najkrajši poti zajema vso svetlobo in z njo tudi vso modrost, kakor se je sama izrazila, iz pravira vse svetlobe, vse biti in vse resnice, ki je večno nespremenljiva in ista v Meni.
8 In ti, Moj najljubši Jozue, ki si samo za resnico, kaj praviš zdaj o Jari, ki je tako rekoč edino le za ljubezen?"
9 Reče **Jozue**, nekoliko v zadregi: "O Gospod, zdaj seveda vidim temni madež v sebi; toda ne vem, kako bi ga odstranil iz sebe! Jari sem storil veliko krivico in to moram popraviti in če Ti, o Gospod, nimaš nič proti, bom zdaj vendarle takoj sedel k njej!"
10 Rečem **Jaz**: "O, niti najmanj; kajti glej, vsa družba se že veseli vajinega medsebojnega pogovora! Povem ti: Ob njeni strani boš šele našel to, za kar edino hočeš biti!" - Na te Moje besede Jozue hitro vstane in sede med Jaro in njenega angela Rafaela.

200. Jozue in Jara v pogovoru

1 Ko je **Jozue** pri njej, ji ponudi roko in reče: "Ne jezi se name, najljubša Jara! Kajti glej, saj vendar nisem mogel vedeti, da si ti kakor komaj petnajstletni otrok veliko modrejša kakor vsi modrijani na zemlji, ki so živeli pred nami; toda obenem te zdaj tudi prosim, da bi mi razodela čim več svoje skrivne modrosti!"
2 Reče **Jara**: "Ti pa meni od tvoje; kajti tudi ti veš veliko, kar bi utegnilo biti meni še povsem neznano!"
3 Reče **Jozue**: "To bo zelo mršavo; kajti moja modrostna posoda je videti zelo majhna, povrh tega pa popolnoma preluknjana kakor sito! Skratka, veliko se pri meni ne bo pokazalo, ker pač veliko nimam; zato le začni ti! Jaz sem tudi resnično tako v zadregi, da zares ne bi vedel, kje zagrabiti nekaj, o čemer bi se spodobilo tukaj kaj reci. Pred obličjem najvišje, božanske modrosti človek težko govori, zato pa toliko laže posluša in molči. Toda ti, Najljubkejša Jara, imaš dober most do Božje modrosti; od nje si lahko vzameš, kadar in kar hočeš! Zato le začni, jaz pa te bom, kakor rečeno, poslušal!"

4 Reče **Jara**: "Toda glej, visoki Jozue, to se vendar sploh ne bi spodobilo! Kajti deklica vendar ne sme biti predrzna!? Vprašaš pa me seveda lahko in jaz ti bom odgovorila; in če te jaz vprašam, mi boš tudi ti odgovoril !"
5 Reče **Jozue**: "Da, da, vprašati bi bilo lahko, ko bi le takoj vedel, kaj! Dokler sva bila še neizobražena otroka, je bilo srce seveda polno vsakovrstnih vprašanj; toda odkar sva na skoraj vsa vprašanja v sebi odgovorila, je novo vprašanje veliko težje kakor odgovor na kakršno koli vprašanje. Zato bi te pač rad prosil, da bi mi ti postavila vprašanje; kajti ti si vpeljana v marsikaj in me lahko zato tudi marsikaj vprašaš."
6 Reče **Jara**: "No, v imenu Mojega Gospoda torej, ker nikakor nočeš drugače, ti bom takoj postavila vprašanje, ti pa mi povej, zakaj Gospod Bog kot najvišja ljubezen in modrost dopušča, da so posebno v tem našem času tako imenovani Božji služabniki in privilegirani oznanjevalci Božje besede prav najbolj brezvestni, najhudobnejši, najzahrbtnejši in najbolj oblastiželjni ljudje in, da brez vsake vesti nekaznovani počno najsramotnejša dejanja, navadno skrivaj. Zakaj se ne bojijo Boga, katerega oblast in veličastvo vendar pred vsemi ljudmi nadvse glasno oznanjajo med sijajnim ceremonialnim pompom?- Glej, to je zelo pomembno vprašanje za ta nas čas!"
7 Reče **Jozue**: "Da, to vprašanje je gotovo pomembno; toda na mojem zelniku resnično ni mogoče najti odgovora nanj in zato boš že morala sama odgovoriti!"
8 Reče **Cirenij**: "Toda moj najljubši sin Jozue, nekaj boš pa menda že znal povedati!? Resnično, tvoje nenehno opravičevanje mi postaja že nekoliko dolgočasno! Seveda vem in sem zdaj doživel, da te po modrosti najljubša Jara močno prekaša; toda tako prazen pa tudi ti, kolikor vem, vendarle nisi, da na to vprašanje ne bi našel sploh nobenega odgovora. Zato reci vendar kaj! Če se zmotis, no, je tu za mizo vendar dovolj modrih, ki te bodo lahko spravili na pravo pot!"
9 Reče **Jozue**: "Ljubi visoki oče in zapovednik! Ukazovati je lahko; toda poslušnost ima v sebi neskončno veliko grenkega, posebno če se, kakor zdaj jaz, še zdaleč nisi sposoben izkazati poslušnega!
10 Zamisli si na eni strani najvišjo dobroto, ljubezen in brezmejno modrost Boga, na drugi strani pa vsa grozodejstva, ki jih tako imenovani Božji služabniki večinoma nekaznovano dan in noč počenjajo ubogemu človeštvu! Dodobra imej te protislovne razmere pred očmi duše, pa boš gotovo z menoj vred še prejasno spoznal, da je na takšno vprašanje veliko težje primerno odgovoriti, kakor pa določiti, koliko je tri in tri! Naj le poskusi kdo drug in se prekmalu bo spoznal, da vprašanje, ki ga je postavila Jara, prav gotovo ni malenkost!"
11 Reče **Cirenij**: "No, no, saj uvidim, da je treba imeti visoko stopnjo modrosti, da bi lahko na Jarino vprašanje kolikor toliko zadovoljivo odgovoril; toda vsekakor bi mi bilo zelo ljubo, da bi se mi to dovolj razsvetlilo. Kajti prav o tem sem že sam največkrat razmišljal, toda nikoli nisem našel niti za silo razumnega razloga. Mislim, če razen našega najljubšega Gospoda in Mojstra in najljubkejše Jare res nihče ne more odgovoriti na postavljeno vprašanje, se bomo vsi obrnili Nate, o Gospod in Mojster; Ti nam bos gotovo razkril pravi razlog, kakor si - če me spomin ne vara - to tudi obljubil."

12 Rečem **Jaz**: "Vsekakor, če tega ne bi mogla opraviti Jara; toda Jaz mislim, da bo, če bo res pazljiva, s prvim udarcem zadela žebelj v glavo! Poskusi, najljubša Jara in pokaži, da ti v Genezaretu nisem zaman zasadil vrtička!"

201. Jarina opažanja v njenem vrtičku

1 Ko **Jara** to sliši, se dvigne kot kakšna prava govornica in reče: "Dobro tedaj! Vrtiček je poln blagoslova od zgoraj in jaz bi rada svojo otroško prizadevnost, ki sem mu jo namenjala seveda šele nekaj dni, darovala v blagor vseh! Materialnega dobička mi vrtiček sicer še ni navrgel, tega v kratkem času njegovega obstoja niti ne bi smeli pričakovati; toda ne glede na to mi je vrtiček navrgel toliko večji duhovni dobiček !
2 Da, vrtiček je zame prava knjiga najgloblje modrosti in iz njega sem se v nekaj dneh naučila že veliko več, kakor bi mi lahko razodel Salomon v vsej svoji modrosti; in tako se je tudi odgovor na moje vprašanje, ki sem ga prej postavila Jozuetu, že pred nekaj dnevi bleščeče pojavil ravno v tem vrtičku in je zdaj moja popolna lastnina, ki mi jo je odmeril sam Gospod! Kajti, če popolnega odgovora ne bi bilo v meni, resnično, nikoli ne bi tega vprašanja postavila na slepo srečo, da bi morda kdo odgovoril nanj tako, da bi tudi jaz razumela!
3 0, seveda sem imela v sebi popoln odgovor in ta ne velja samo za zdaj, marveč bo veljal za vse čase, dokler bosta na tej ljubi materi zemlji še obstajali Božja beseda in duhovščina, ki se bo največ ukvarjala z njo! To pa je popolni odgovor na vprašanje, ki sem ga postavila ljubemu Jozuetu:
4 Doma sem položila v rodovitno zemljo svojega vrtička različna plemenita in dobra semena. Nekatera od njih so vzkalila že naslednji dan in drugi dan so bili poganjki že skoraj štiri prste nad zemljo.
5 Deklice, posebno jaz, smo zmeraj zelo radovedne in tako me je moja nenasitna radovednost gnala, da bi vsaj pri nekaterih močno kaleči h semenih videla, kaj bo na koncu iz njih nastalo, če so že pognali tako močni poganjki. Zato sem jih nekaj izkopala in si zadevo natančno in pazljivo ogledala. In glejte - kakor imajo Rimljani navado reci: Sapienti pauca sufficiunt! (Modremu zadostuje malo!), našla sem semena strohnela in zemljo, ki jih je obdajala, pomešano s trohnečo plesnijo! Iz tega groba je pognala nežna rastlinica in od semena ni, kakor že rečeno, preostalo nič drugega kot nekaj ostankov luščine, ki je od zunaj obdajala seme in ga varovala in je bila zelo trda in zato teže trohljiva.
6 Poleg tega zelo pomenljivega pojava pa sem tudi odkrila, da je žal več semen brez kalčka v celoti požrla trohneča plesen in nisem našla ničesar, iz česar bi morala ali mogla pognati rodovitna kal; pač pa mojim pozornim očem ni ušlo, kako so se ravno nad takšnim popolnoma strohnelim semenom pojavile iz zemlje čisto majhne in nežne rastlinice, ki niso bile niti najmanj podobne dobrim in plemenitim poganjkom. Aha, sem si mislila, tu imaš! Tudi te izprijene kali so gotovo tudi proizvod iz dobrih, v rodovitno zemljo položenih semen; toda lačna zemlja se je z njimi samo nasitila in ni pustila, da bi vzkalila prava, dobra kal. Toda kaj ji to navsezadnje koristi? Namesto ene plemenite kali je pognalo trideset neplemenitih in prsti nazadnje morda odvzelo stokrat več hranilnih snovi, kakor bi to storila ena

dobra rastlina; kajti vse, kar je dobro in plemenito, je tudi, sicer skromno v vsakem oziru, pa naj bo, kar hoče.
7 Zlata ni treba neprenehoma čistiti kakor svinec, da bi se svetilo; enkrat ga pošteno očistimo in potem se sveti stoletja. Trta raste in rodi na najslabših tleh; toda osat in trnje navadno izbereta najboljša tla. Dobre in plemenite domače živali so redko požrešne, volk, hijena in podobne zveri pa bi neprenehoma žrle noč in dan. Tako je tudi resnično plemenit in dober človek skromen. Hudoben, mračen posvetni človek pa nima nikdar dovolj. Dajmo mu sto tisoč funtov zlata in potem bo gotovo srčno hrepenel, da bi čim prej dobil še enkrat toliko in popolnoma vseeno mu je, ali vsi drugi ljudje zaradi revščine pomrejo od lakote! Ena skopost pa zmeraj rojeva drugo!
8 Vidite, prst mojega vrtička je bila torej deloma neplemenita in skopuška in se je hotela rediti z mojimi plemenitimi semeni, ki sem jih položila vanjo! Kaj pa je grenka posledica? Vidite, namesto ene plemenite skromne rastlinice mora zdaj prehranjevati sto požrešnih, neplemenitih.
9 In glejte, kakor se godi neumni, skopuški prsti, tako se godi na zemlji tudi ljudem, ki si hočejo že tukaj ustvariti nebesa, polna preblaženih užitkov! Na koncu morajo vendarle zapustiti vse svoje trudoma nakopičene zaloge in sto drugih jih potem zapravi pogosto zelo razuzdano. To je zdaj prispodoba mojega prihodnjega popolnega odgovora na moje vprašanje. Vtisnite si to podobo globoko v svojo čud, pa boste skoraj sami od sebe našli odgovor!" - Zdaj vsi razmišljajo o tem in se ne morejo dovolj načuditi dekličini veliki modrosti.

202. Uporaba Jarine prispodobe

1 **Deklica** pa se medtem obrne k Jozuetu in ga nadvse prijazno in ljubeznivo vpraša: "Mar tudi tebi, moj preljubi, visoki sosed, prava svetloba še ni razsvetlila srca?"
2 Reče **Jozue**: "Nadvse ljubka in prečudežno modra Jara! Zdi se mi sicer, kot da bi videl nekaj kakor skozi zagrinjalo, obešeno pred oči; toda o kakšni jasnosti še dolgo ne more biti govora. Zato le še pojasnjuj zadevo; kajti v meni imaš prav gotovo najbolj pozornega poslušalca! Zadeva je preveč pomembna, da bi smel nepazljivo preslišati eno samo besedo; in zdi se, da to najgloblje čutijo vsi, ki sedijo za mizo ali stojijo okrog nje, zato z vidnim strahom hrepenijo po nadaljevanju. Zato le spet povej svoj odgovor do konca!"
3 Po teh besedah **Jara** nadaljuje svoj odgovor in reče: "Če ste vsaj malo premislili naravno prispodobo, ki sem vam jo predstavila kot prvo duhovno žetev svojega vrtička, bi vam moralo biti tudi to, kar sledi, lahko in kristalno jasno. Zato dobro pazite, poslušajte in glejte!
4 Ljudje te zemlje so, duhovno vzeto, enaki kot prst mojega vrtička in Božja beseda, ki je prišla iz nebes med ljudi najprej po praočetih, začenši od Adama in pozneje po očakih in prerokih, ki jih je obudil sam Bog, pa je spet podobna plemenitemu in dobremu semenu, ki sem ga položila v prst svojega vrtička. Kakor seme položeno v zemljo, takoj ne rodi obilnega zrelega sadu, prav tako je tudi z Božjo besedo.
5 Ko po poslušanju pride Božja beseda v človekovo čud, jo morajo oživiti dejanja, ki so podobna hranilni moči prsti in sicer kakor nam zapoveduje

Božja beseda, do naših bratov in sester in ji tako omogočiti kalitev, da bi obrodila resničen in krepak sad duhovnega življenja v Bogu, blagoslovljen in zato povsem zrel sad. Če pa so ljudje - zlasti tisti, ki besedo sprejmejo prvi, to so preroki in duhovniki, namesto da bi jo, potem, ko bi v njih dozorela, v vsej pristnosti sejali naprej na veliki njivi vseh ljudi te zemlje za vse čase - podobni prsti, ki sama použije plemenito seme, da bi se požrešno redila z njim in jo uporabijo samo zase kot sredstvo, s katerim edinim bi se radi mastili, tedaj seveda ni nič nenaravno čudežnega, če na polju takšnega očitno lažnega preroka in duhovnika za veliko njivo laičnega človeštva nazadnje ne vzkali in ne dozori nič drugega kot škodljiv plevel, trnje in osat!
6 Čeprav se to dogaja, pa to na splošno v podrobnostih vendarle ni v nasprotju z Božjim redom in Božjo modrostjo; kajti glejte, ko plemeniti sad dozori, zberejo vso slamo in vse zrnje in ga spravijo v skednje, plevel pa ostane na njivi in nehote gnoji prst; ta se okrepi za naslednjo setev in je pripravljena kmalu sprejeti vase novo plemenito setev in jo oživiti.
7 Tako je v resnici tudi z nami ljudmi. Če bi bili že od nekdaj nasičeni z najčistejšo resnico, kakršna prihaja iz Bozjih ust, resnično, bi nas le malo mikala bolj oddaljena, nova resnica!
8 Gospod Bog pa to vnaprej predvidi in zato dopušča, da se otopelo človeštvo nekaj časa hrani s krmo za svinje in, da plevel prav krepko pognoji njegovo prst; šele tedaj človeštvu, ki v temni noči koprni po svetlobi, tekne čisti in plemeniti sad Božje besede, kot se to dogaja ravnokar povsem očitno in preblaženo pri nas in med nami."

203. Materializem in njegovi zagovorniki

1 (**Jara**): "Resnično, neprenehoma se počenjajo nezaslišana grozodejstva, gotovo po naročilu tako imenovanih Božjih služabnikov! Toda ljudje, ki dobijo o tem zanesljiva poročila in tudi sami niso neuki v Božjem pismu, se potem postopno med seboj vendarle vprašujejo in to od dneva v dan: Kaj pa je to? Kaj je Božja beseda? Ali je lahko Božja volja iz pomena Njegove besede to, da oznanjevalci Božje besede, Njegove ljubeče volje, Njegove milosti, Njegove krotkosti in Njegovega miru postanejo sami najbolj lakomni, oblastiželjni, sebični, brezčutni, ošabni hudiči do svojih soljudi?
2 In glejte, takšna vprašanja so koristna; saj so to prve spodbude, zaradi katerih človeštvo doseže resnično samostojnost, te pa ne more niti zaradi dobre, še manj pa zaradi hudobne, tako rekoč peklenske prisile, doseči resnične duhovne svobode; brez nje pa ni večnega življenja za dušo in njenega duha.
3 Res je, da nas ob opazovanju početja duhovščine včasih zagrabi upravičen bes, da nas je od jeze skoraj konec in pogosto bi radi na ves glas zakričali: 'Gospod! Ali nimaš nobene strele, toče, nobenega žvepla in nobene smole več, da bi te človeške tigre kaznoval z izredno ostrino Svojega Božjega srda?' Toda tedaj spregovori nežen glas iz najgloblje notranjosti srca in reče: 'Bodi moder in razumen in glej, kam stopaš! Če vidiš na poti prežati gada, se mu izogni; kajti vsa zemlja še zdaleč ni pokrita z gadi!'
4 Saj mora biti tudi noč, prav tako kot dan, da človek spozna vrednost svetlobe. Podnevi pač nihče ne potrebuje svetlobe svetilke; ko pa se znoči, vsakdo boleče občuti pomanjkanje svetlobe in si prižge kolikor more, kakšno

luč, in že ob slabotnem svetlikanju postane njegova sobica prijaznejša, kot je ob tako pogostem popolnem pomanjkanju svetlobe.
5 Vidite, če Gospod ljudi te zemlje tako bogato obdari z vsakovrstnimi posvetnimi dobrinami, kmalu postanejo objestni in začnejo preveč skrbeti za svoje telo in potem njihovo telo kmalu použije dušo, v kateri prebiva Božji duh, tako kakor požrešna prst požre plemenito seme, ki ga obdaja, namesto da bi duša za kalitev Božjega duha za večno življenje dobila pravo mero okrepčila, kakor je to odredil Bog in zaradi česar je Bog duši navsezadnje telo tudi dal. Kjer pa telo použije svojo dušo, tam se potem namesto plemenitih sadov pojavijo trnje, osat in vsakovrstni škodljivi plevel, s katerega potem resnično ne moremo obirati grozdja in fig!
6 Takšen človek je potem duhovno in toliko kot mrtev! Nič več ne ve kaj je duhovno. Taji vse duhovno in vse zmaterializira. Razen grobe materije ni za takšnega človeka ničesar več; trebuh in njegova nadvse čutna koža sta mu edni božanstvi in njima je noč in dan pripravljen darovati vsakršno daritev. Za takšne ljudi potem Boga ni več in, če postanejo nazadnje takšni ljudje in to se zdaj žal prepogosto dogaja, celo duhovniki in Božji služabniki, tedaj pač ni treba veliko vpraševati in reči: `Zakaj so - zgolj služabniki mesa, za katere duša, duh, Bog in Njegova nebesa pravzaprav niso nič drugega kot zastarele, poetično fantastične besedne igre - sploh postali duhovniki in Božji služabniki?' Poglejte samo njihove prevelike trebuhe in že imate najpopolnejši odgovor živo pred seboj!
7 Takšnim delivcem Božje besede je potem seveda vseeno, ali občestva, ki so jim zaupana, nasitijo s kruhom iz nebes ali z nesnago iz najbolj ogabnih mlakuž; le da so za to dobro plačani! Prav zato se ne smemo preveč čuditi, če o templju neredko slišimo stvari, ob katerih od groze skoraj otrpnemo.
8 Ko je zgolj telesni človek prišel tako daleč, da v dostojanstvu, da je človek, čuti komaj kaj več kot goba v gozdu, ki je zrasla iz kakšne trohnobe - le kaj plemenito človeškega lahko potem pričakujemo od takšnega trohlega človeka? Pustimo ga kot ogabnega gada ždeti in sikati ob poti in si na prostrani materi zemlji poiščemo kakšen drug prostor brez gadov. Kajti Gospodje z vsakim, ki Ga resnično išče in nikoli ne zapusti tistega, ki se v stiski obrača k Njemu!
9 Vsi, ki prebivamo na obalah našega Sredozemskega morja, smo bili že dolgo igrača templja. Judeji so prizanašali, kolikor se je dalo; zato pa smo morali mi Galilejci že od nekdaj služiti templjarjem kot pravi grešni kozli po eni in kot molzne krave po drugi strani, toda zato nam je dana milost, da nam je v vsem in nad vsem veliko prej vzšla najčudovitejša luč, medtem ko je Judeja še v najgostejši temi.
10 Najprej smo začutili nadvse sebično požrešnost tempeljske prsti, s tem seveda mislim duhovščino in smo se je kolikor mogoče znebili. In mi, tako kot plemenito Božje seme, nismo zapravljali naše notranje življenjske kalilne moči za polnjenje velikega tempeljskega trebuha, marveč smo se ravnali po Božjem redu, ki smo ga čedalje bolj spoznavali v sebi in zato že stojimo kot mnogokrat blagoslovljen sad svobodni na veliki, lepi Božji njivi. Judje, Mezopotamci in tisti, ki prebivajo proti poldnevu, pa še dolgo ne bodo prišli tako daleč, da bi spoznali, kako so za tempelj zdaj prvi, najbolj ogoljufani norci!

11 V tem precej obširnem odgovoru na moje vprašanje, bo gotovo vsak od navzočih gostov spoznal, da deklica iz Genezareta že prav dobro ve, kako naj si razlaga Božjo previdnost in Njegove dopustitve! Ti, o Gospod, pa mi milostno odpusti, da sem pred Teboj in poleg tega ob Tvoji najsvetejši strani tako dolgo in tako veliko klepetala in vmes morda povedala tudi kaj nekoristnega! Toda s tem nikakor nisem hotela pokazati moči svojega spoznanja, temveč sem, ker se je ponudila takšna priložnost, hotela vse izreči tako, kakor mi je bilo zvesto in resnično pri srcu!"

204. Jozue in Jara o Judu

1 Rečem **Jaz**: "Najljubša hči Mojega srca, povem ti: niti ene besede preveč ali premalo nisi povedala! Zato pa to tudi povem vsem vam in vam svetujem, da ohranite vse, kar je ta deklica zdaj povedala, to upoštevate in se po tem ravnate. Če pa hoče kdo kar koli ugovarjati, naj se dvigne in govori!"
2 Na to Moje povabilo se je prikazal **Juda Iškarijot** in rekel: "S čisto vsem se ne strinjam, čeprav sicer izjemno občudujem modrost te deklice; saj vendar govori kakor najboljše napisana knjiga." - Nato je umolknil.
3 Deček **Jozue** pa ga je nahrulil in rekel: "O ti strahovito neumni in nadvse trapasti človek! Mar nisi slišal, kakšno spričevalo je dal Gospod najljubkejši Jari, ti pa se nočeš strinjati z vsem, kar je povedala? Oh, le pridi na plan s svojo nezadovoljno, preveliko neumnostjo in videli bomo, koliko nesnage je njej! Odpri svoje preneumne oči, ti stari vol in glej, tu poleg mene sedi Božji angel iz najvišjih nebes; njegovo bitje je čista svetloba. Tu vidiš mlado, modro govornico iz Božjega srca in poleg nje, upam, da samega Gospoda, katerega Duh je ustvaril nebo in zemljo in vse, kar obstaja; in ti se kljub temu, zoper Božje spričevalo, nočeš povsem strinjati z nečim v govoru najljubkejše Jare?! Povej mi, kdo si, da se hočeš zdaj tako nesramno prepirati z Bogom!"
4 Te zelo odločne Jozuetove besede so tako zelo prestrašile Juda, da se je takoj spet umaknil in mirno sedel na svojo klop; kajti hudo se je prestrašil zdajšnjega visokega Cirenija in ni se več ganil na svojem sedežu.
5 **Jozue** pa je nadaljeval in rekel: "Ali ni to eden od glavnih učencev? Njegov obraz se mi zdi znan, videl sem ga v Nazaretu! Da, da, to je on in sicer isti, ki se je že v Nazaretu, če se ne motim, zmeraj prepiral z nekim učencem, s Tomažem!"
6 Reče **Jara**: "Pusti to, visoki Jozue! Glej, če bi ta učenec zmogel tako dojemati kot ti in, edino Gospodu vsa hvala, tudi jaz, bi tako kot drugi njegovi bratje in tovariši molčal in v svojem srcu močno razmišljal o tem; ker pa ima gotovo zelo trdo srce, težko dojema vsako višjo in globljo resnico! In četudi kaj sprejme, tega sploh ne more ohraniti, ker v njegovem skrčenem srcu nikoli ne more biti dovolj prostora za kaj božansko velikega in vzvišenega! Zato pusti človeka in se ne meni več zanj !"
7 Reče **Jozue**: "Spet imaš popolnoma prav! Toda saj veš, da mu takšen majhen opomin gotovo ne škoduje; kajti jaz vem, da je ta človek zelo jezikav in predrzen. Zmeraj bi bil rad prvi med svojimi tovariši in vsi naj bi ga vpraševali za nasvet. To se seveda nikoli ne zgodi, ker so drugi veliko modrejši in razumnejši od njega in to ga skrivaj jezi in je zaradi tega zmeraj tudi nekoliko maščevalen, ampak to mu nič ne koristi; kajti zmeraj ga oštejejo, ne prav nežno, posebno učenec Tomaž, ki je moder mož!"

8 Reče **Jara**: "Da, da, popolnoma prav in pravično razmišljaš; kajti zdaj se tudi jaz spomnim takšnega majhnega prepira v Genezaretu! Gospod ve gotovo bolje od naju obeh, zakaj trpi tega učenca v Svoji družbi; jaz bi ga že zdavnaj nagnala! Ta človek mi je še prav posebno zoprn in ne bi tvegala, če bi stavila, da bo zaradi njega nekoč vsa družba zašla v hude težave; kajti nikoli ne zaupam takšnim ljudem, ki nekomu, ko govori z njimi, ne morejo pogledati v oči! Zdi se, kakor da bi se zmeraj bali, kot da bi njihovo nestanovitno oko lahko izdalo njihovo hudobno srce. In to slabo lastnost, ki mi nikakor ni všeč, ima ravno tisti učenec! No, toda Gospod ga kljub temu prenaša in za to mora gotovo imeti kakšen nadvse moder razlog!"
9 Rečem (**Jaz**) Jari: " Hči moja! Glej, ti sama si prej v svojem govoru nadvse čudovito opisala razlog, ki vsakomur nadvse jasno pove, zakaj poleg pšenice prenašam tudi plevel. In glej, tudi ta je takšen plevel na Moji dobri njivi; ko pa bo dobra pšenica zbrana v Moje žitnice, tedaj bo on kakor plevel ostal na njivi in bo sežgan za gnojilo težke prsti in za njeno rahljanje!
10 Tla morajo sicer biti rahla, da v njej uspeva plemenit sad, toda, veš, prerahla pa tudi ne smejo biti; kajti v prerahli prsti korenine nimajo trdne opore. Če potem pride vročina in za njo kakor navadno močni viharji, tedaj se rade posušijo korenine z rodnimi stebli vred. In, če potem pride vihar, takšna stebla zlahka izpuli, in ta se na njivi posušijo in ne obrodijo sadu. Zato je za vzgojo Božjega otroka zmeraj potrebna bolj težka kakor pa rahla prst; ker pa je tako, je že treba potrpeti, če se kje iz težke prsti poleg pšenice pokaže tudi plevel! Kajti ta se ne zbira za žetev, marveč ostane za gnojenje prsti, da bo naslednja setev dozorela v še obilnejšo žetev od zdajšnje. - Si Me razumela?"

205. Različna ljudstva potrebujejo različno vodenje

1 Reče **Jara**: "O da, Gospod, Ti moja edina ljubezen, lastni otroci potrebujejo bolj trdo vzgojo kot otroci sužnjev; kajti lastne otroke vzgajajo tako, da bodo po starših ali tudi skupaj z njimi skrbeli za celotno hišno gospodarstvo, otroci sužnjev pa morajo vedeti samo toliko, kolikor zahteva njihova zmeraj enaka in enolična dolžnost! Pomembno vprašanje pa je, zakaj Gospod Bog dopušča, da mora na tej zemlji človek služiti drugemu kakor beden suženj in celo cesar dopušča, da ima gospodar oblast nad sužnjevim življenjem in smrtjo."
2 Rečem **Jaz**: "Da, Moja najljubša hči, če bi hoteli to podrobno obravnavati, bi zašli veliko predaleč; toda nekaj prispodob o zadevi bom tebi in s tem tudi vsem drugim povedal. Kdor jih bo razumel, temu bo poleg tega postalo jasno še marsikaj drugega; in zato pazite in Me dobro poslušajte:
3 So različne vrste žita, kakor gladka in resasta pšenica, dvovrstni in štirivratni ječmen, visoka rž, oves, velika koruza; potem imamo lečo, grašico in različne vrste fižola; in glejte, te različne vrste potrebujejo tudi zmeraj različno prst, brez nje sploh ne bi uspevale. Ena vrsta žita potrebuje težka ilovnata tla, druga tudi ilovnata tla, ki pa morajo biti zmeraj dobro gnojena, sicer iz žita ne bo nič. Spet druga vrsta potrebuje rahlo in kamnito, tretja pa peščeno prst. Nekatere vrste žita potrebujejo vlažno, spet druge pa suho prst. Vse to uči ljudi izkušnja.

4 Ravno tako potrebujejo različni ljudje tudi različno vzgojo, pač glede na to, kakšna so njihova srca in duše. Kakor pa je s posameznimi ljudmi, ki so včasih celo otroci istega očeta, tako je tudi s celimi občestvi in z vsemi velikimi rodovi in narodi. Tu je ljudstvo, ki potrebuje mehko, torej bolj rahlo vzgojo in uspeva v velik blagoslov drugih ljudstev na zemlji. Drugo ljudstvo potrebuje trdo vzgojo, sicer bi se kmalu izrodilo in propadlo v prekletstvo sosednjih ljudstev. Eno ljudstvo je izrazito nagnjeno k tiraniziranju in vladanju nad soljudmi. Za duše takšnih ljudi potem ni nič boljšega, kot da jih za veliko let zasužnjijo in jih to povsem ponižuje. Če so se uklonili ponižanju in končno prenašajo svojo usodo s potrpljenjem in brez godrnjanja, tedaj bodo spet postali svobodni državljani zemlje in bodo kakor oplemeniteni sad na najboljši in najrodovitnejši prsti gotovo kmalu nadvse bujno uspevali.
5 Glejte, to je prispodoba, ki bi jo lahko razumel vsak izmed vas, saj ste dojeli že marsikaj!
6 Da bi pa to res zelo pomembno zadevo še bolj ponazoril, vam predstavim dele človeškega telesa, od katerih ima vsak ud drugačno obliko in oskrbo in zato, če je bolan, tudi potrebuje drugačno zdravilo, da ozdravi. Če koga zaboli oko, mora proti temu gotovo uporabiti povsem drugo sredstvo kot proti bolečini v eni ali drugi nogi. Kogar boli trebuh, se mora drugače zdraviti, kot če bi ga bolela ena ali druga roka in tako je pri telesnih boleznih treba paziti tudi na to, ali gre za novo obolenje ali za staro in trdovratno zlo. Novo zlo se lahko pogosto odpravi z lahkim sredstvom, medtem, ko moramo za staro uporabiti močno zdravilo, pogosto na življenje in smrt, da ga odstranimo iz telesa. Ljudje pa so s svojimi dušami tudi zmeraj v skladu s posameznimi udi svojega telesa. Glede na to, ali kaka duša bolj ustreza plemenitejšemu ali manj plemenitemu udu svojega telesa, toliko bolj je treba z njo ravnati primerno posameznemu udu, ki mu ustreza.
7 Iz te podobe vidimo, da je treba različne razmere med ljudmi glede njihovega duševno nravnega področja obravnavati prav tako različno kot njihove posamezne ude, katerim v svojem duševno nravnem področju ustrezajo. Zelo bolan zob v ustih je nazadnje, ko vsa druga sredstva nič več ne pomagajo, treba izdreti in odstraniti, da ne okuži zdravih zob; prav tako tudi nepopravljivo hudobnega človeka iz občestva, da se zaradi njega ne bi pogubilo vse občestvo. Prav tako se mora pogosto ves narod, če že ne fizično, pa vendar moralno uničiti, da se zaradi njega ne bi nazadnje izpridila vsa ljudstva na zemlji.
8 Preglejte kronike in videli boste, kako velika ljudstva so bili nekoč Babilonci, Ninivljani, Medijci, Perzijci, Egipčani, stari Grki in pred njimi Feničani in Trojanci! Kje so vsa ta ljudstva zdaj? Kje so Gomorjani in Sodomljani in kje ljudstva deseterih mest? Da, fizično še obstajajo v svojih zanemarjenih potomcih, ki pa nimajo več imena in tudi nikoli več ne bodo postali ljudstvo te zemlje pod svojim starim imenom; kajti komaj je kje še kaj slabšega kot staro ime, katerega se drži veliko puhle slave, ki ni vredna omembe. Vsi ljudje ali ljudstva te vrste se imajo nazadnje zaradi takšnih v pradavnini slavnih imen za veliko boljše in časti vrednejše od kakšnega mladega ljudstva, ki je s krotkostjo, ponižnostjo in ljubeznijo do svojih bratov pred Bogom bolj pravično in zato duševno bolj zdravo.

9 Če zdaj to presodite vsaj nekoliko bolj pazljivo, boste kmalu odkrili, kako dober in pravičen je Oče v nebesih! Kajti ta zemlja ima pač to nalogo, da se na njej za vso neskončnost vzgajajo otroci Božjega Duha in zato je nujno potrebno, da so njena tla zmeraj bolj trda in pusta kakor pa preveč rahla in bogata.
10 Ker plevel poganja s plemenitim žitom in z njim zori, ne preprečuje blagoslovljene rasti plemenitega sadu, pozneje pa vendarle spet zelo koristi za gnojenje tal, ki so tu in tam postala pretrda in prepusta. Skratka: Kar Bog dopusti, je dobro, nazadnje pa je čistemu človeku vendarle čisto vse, kar uspeva na zemlji, v njej in nad njo. Povejte, ali ste popolnoma razumeli vse, kar sem vam zdaj povedal!"
11 Reče **Cirenij**: "Gospod, le kdo Te ne bi razumel? To je vendar kristalno jasno!"
12 Rečem **Jaz**: "Dobro torej in tako naj nam Jozue pove svoje zanesljivo mnenje o tem!"

206. Jozuetov opravičilni govor

1 Reče **Jozue**: "O Gospod, moje mnenje bo v resnici zelo nezanesljivo! Povsem razumem sicer, kaj hočeš s tem povedati in tudi o sebi ne morem reči, da tega nisem dovolj jasno razumel; toda, da bi o tem na hitro povedal, kaj menim, za to se čutim veliko preslabotnega. Zato bi bilo že spet dobro, če bi me še tudi pri tem hotela nadomeščati moja nadvse ljubka Jara. Kajti četudi se mi zdi, da govorim še tako modro, je kljub temu navsezadnje vendarle nekaj, čemur se da zelo močno ugovarjati! In tako mi je pač veliko ljubše, da poslušam, kot da bi sam govoril. Ah, če bi kdo povedal nekaj, kar bi bilo malce napačno in nepravilno, tedaj bi že bolj živahno zavrtel jezik; toda za razvijanje resnic, ki so previsoko nad mojim spoznavnim obzorjem, se čutim še veliko prešibkega in tako bom ostal lepo in skromno čisto tiho, pustil modrejše, da govorijo zame in kot tihi občudovalec poslušal, kako iz modre čudi izvirajo visoke besede prav tako bleščeče kot iz jutranjega sonca njegovi svetlobni žarki. Poleg tega se mi zdi, vsaj zame, popolnoma odveč še naprej razmišljati o nečem, kar je že tako in tako kristalno jasno. Le kdo bo sredi belega dne še prižigal kakšno svetilko, da bi z njo podprl sončno svetlobo? Kdor pa lahko o najjasnejših besedah svetlobe, ki so pritekle iz Tvojih svetih ust, kakor koli še dvorni, no, ta naj se oglasi, pa ga bomo brez pomisleka spravili na pravo pot!
2 Seveda vem, da je treba Tebe, o Gospod, tako rekoč slepo ubogati, če od koga kaj hočeš; toda tokrat ti moram in sicer zaradi iskrene ponižnosti svojega srca, odpovedati poslušnost! Kajti Tvoja zahteva, o Gospod, bi lahko bila zame tudi nekakšna preskušnja, ali me bodo moji prirojeni občutki precenjevanja samega sebe toliko prevzeli, da bom takoj izvlekel svojo, povrh vsega še zelo slabotno nočno svetilko, da bi z njo sonce naredil nekoliko svetlejše kot je! Toda tu mi na srečo govori moje mirno srce: `Napuhnjeni fant; pazi se, Gospod te preskuša! Glej, da si ne zapraviš Njegove milosti!' Če pa zaslišim kaj takega, oh, tedaj to spoznam in ostanem pri svoji skromnosti! Imam prav ali ne, da se tako vedem?"
3 Rečem **Jaz**: "Moj ljubi Jozue, prav in vendar ne povsem; kajti, če Jaz od tebe nekaj zahtevam, tedaj gotovo tudi vem zakaj! In, če hočeš v vsem

pospeševati svoje zveličanje, Mi moraš tudi slediti v vseh stvareh, pa naj bo, kar hoče. In, če bi zahteval celo tvoje telesno življenje, bi ga moral dati z veseljem; kajti Jaz ne bom zahteval telesnega življenja v nesrečo tistega, ki ga bo izgubil zaradi Mene!
4 Toda Jaz vem, kaj ti je nekoliko ohromilo jezik. Glej, prej si nekoliko preglasno zatrjeval o sebi, da ti gre samo za resnico! Jaz pa sem ti pokazal, da še zdaleč nisi vedel, kaj je resnica; in ker te je Jara, nedolžna deklica iz Genezareta, potem očitno nekoliko osramotila, ker je sijajno odgovorila na vprašanje, ki sem ga postavil tebi, ti je nekoliko upadel pogum. Toda glej, tvoje malodušje pravzaprav ni pristna ponižnost, marveč skrivna užaljena nečimrnost! In glej, tudi to je eden od majhnih vzrokov, zakaj se tako težko odločiš, da bi govoril! Jaz pa hočem, da ta vzrok v sebi popolnoma premagaš; kajti za nekoliko nečimrno čud je bolje malo zasmehovanja, kot da bi na poti sijajnih uspehov od vseh strani žela občudovanje in pohvale! Zato le spregovori, če zahtevam od tebe, da govoriš! - In tako nam le povej, kaj meniš o Mojem pouku o suženjstvu!"

207. Jozuetovo mnenje o dopuščanju suženjstva

1 Reče **Jozue**: "V Tvojem imenu bom pač poskusil kolikor mogoče na kratko; če pa bo moje mnenje povsem zanesljivo, to je seveda povsem drugo vprašanje.
2 Človekove noge pomenijo za življenje gotovo manj kakor roke; toda, če noge človeka ne bi odnesle k vodi, tedaj jih roke ne bi mogle očistiti njihovega prahu in umazanije. Zato menim, da je služba sužnjev na splošno prav tako potrebna, kakor služba gospodarjev. Če noge zdrsnejo, pade cel človek in zato je gotovo dobro in koristno, da na noge, ki bi jih upravičeno lahko imenovali sužnje telesa, pogosto bolj pazimo kakor na vse druge telesne ude. Topo in brezvoljno morajo noge na potovanju daleč nositi težko, pri tem pa povsem leno telo in ne dobijo na koncu za plačilo nič drugega, kakor kvečjemu očiščujočo osvežitev pri kakšnem izviru, medtem, ko se po opravljeni poti vse telo, ki je bilo med potjo dokaj leno, krepča z jedjo in pijačo. Toda kaj morejo za to noge? - Nič, saj so za to ustvarjene!
3 In tako mislim, da je suženjstvo nujnost, ki je nikoli ne bo mogoče odpraviti, če naj človeštvo ostane pri dani ureditvi; razen, če bi sčasoma ljudje izumili kakšno drugo prevozno sredstvo, tedaj bi seveda lahko shajali brez suženjske službe nog. - In tako mislim, bi se sčasoma lahko zgodilo s suženjstvom!
4 Bolje bi seveda bilo, če bi človeštvo lahko povsem pogrešalo poniževalno suženjstvo; toda gotovo bo še dolgo trajalo, preden se bo takšen srečen čas nasmehnil zemlji.
5 Res, da gledajo svobodni ljudje na sužnja kakor na plevel med ljudmi. Toda ta redki plevel zelo močno gnoji svobodnega človeka, da postane ob tem len in popolnoma nedejaven in to se mi zdi zelo slabo. Glede tega bi bilo spet boljše, če suženjstva ne bi bilo. Toda, če je po drugi strani suženjstvo šola ponižnosti, je seveda nujno za previsoko leteče človeštvo; po babilonskem ujetništvu so Izraelci na primer znova postali povsem dobro ljudstvo - samo škoda, da ni ujetništvo trajalo vsaj stoletje! Kajti ob osvoboditvi jih je bilo po mojem mnenju med njimi še veliko, ki so se še preveč spominjali prejšnjega

sijaja judovstva in si zato potem tudi niso prizadevali za nič drugega, kot da bi vzpostavili stari sijaj. In, ko sta bila spet zgrajena obzidje in tempelj, se je znova pojavil stari napuh in potem je bilo v Jeruzalemu kmalu spet tako in pravzaprav še slabše kot pred babilonskim ujetništvom. Štirideset let je bilo torej očitno premalo; toda v kakih sto letih bi vsi naši očetje gotovo za več stoletij popolnoma izgubili smisel za sijaj, blišč in napuh!
6 Vse to je sicer le moja, najbrž še zelo nezrela domneva in gotovo ji bodo zelo utemeljeno nasprotovali; toda govorim pač tako, kot čutim. Kajti, če je kdo za slabo dejanje dobil udarec po zobeh, se zla ne bo ogibal veliko dlje, kolikor je trajala bolečina; če pa mu je zaradi slabega dejanja Bog poslal dolgotrajno in zelo boleče trpljenje, najbrž ne bo nikoli več storil greha, zaradi katerega si je nakopal tako hudo in boleče trpljenje!
7 Zato si ne morem kaj, da si ne bi prav dolgotrajnega suženjstva zamislil drugače kot koristno in zdaj uvidim, da je tudi ta stan potreben in si mislim: Takšen res dober in voljan suženj je pravzaprav veliko popolnejši človek od svobodnega; kajti svobodni je duhovno suženj svojih čutov, medtem, ko je materialni suženj lahko duhovno povsem svoboden človek.
8 Kajti velika razlika je med človekom, ki je gospodar svoje volje in to pravi suženj mora biti in med človekom, katerega volja ne pozna poslušnosti in pri katerem se mora zgoditi vse, kar hoče.
9 In zato mi je suženjstvo prav všeč in želim, da se nikoli ne bi povsem končalo! Mislim namreč: Kakor hitro bo konec te osnovne šole za pravo ponižnost, bo človeštvo na zemlji obiskala velika beda!
10 Seveda bi bilo zaželeno, da bi vsi ljudje živeli po Tvojem nauku, tako bi bilo suženjstvo popoln nesmisel in zločin nad človekovimi pravicami; toda dokler ni povsod tako in morda še dolgo ne bo, je in ostane suženjstvo ošabnemu človeštvu resnični evangelij iz nebes, poslan na zemljo za poboljšanje človeštva.
11 Tako nekako torej razmišljam o Tvoji besedi glede suženjstva; prosim Te pa tudi, o Gospod, da bi mi milostno pokazal napake, ki sem jih pri tem morda storil, da bi lahko tudi na tem področju prodrl do popolne resnice!"
12 Rečem **Jaz**: "Ljubi Jozue, v vsem imaš prav in zato ti je mogoče le malo ali pa nič ugovarjati; edino glede babilonskega ujetništva si se v svoji vnemi nekoliko zmotil. Glej, vsako ujetništvo in tudi vsako suženjstvo v bistvu vendarle ni nič drugega kakor Božja kazen, ki jo On dopusti! Vsaka kazen pa žal je in ostane zmeraj samo skrajna prisila k poboljšanju in zaradi tega učinkuje na človeške duše navadno prej slabo kakor dobro; kdor se namreč slabemu ogiba samo zaradi slabih posledic in dela dobro samo zaradi dobrih posledic, je še zelo daleč od Božjega kraljestva. Samo tisti, ki dela dobro ravno zato, ker je dobro in se ogiba slabega zaradi slabega samega, je popoln človek. Kajti, dokler se človek sam iz sebe ne dokoplje do pravega spoznanja, ostane suženj v duhu in s tem mrtev za Božje kraljestvo. Zunanja prisila spravi ljudi na še druga kriva pota nravnega ljubezenskega življenja in o teh bomo takoj nekaj slišali."

208. Zakonska prisila in ljubezen

1 (**Gospod**): "Glej, ponoči je prišlo dekle nizkega stanu. Bila je nekje po poslih svojih gospodarjev, toda zamudila se je tako zelo, da jo je ob vrnitvi zajela

noč. Na pol poti pa je naletela na hišo, v kateri je živel pobožen samotar, kakršni so povsod po Judeji, ki zaradi Božjega kraljestva, kakor pravijo in tudi resnično hočejo, živijo zelo strogo življenje. Dekle, ki se je vračalo v že globoki viharni noči, potrka na puščavnikova vrata in prosi za prenočišče čez noč.
2 **Puščavnik** gre ven in vidi, da je proseča oseba dekle; zaradi njenega vstopa bi bila njegova koča lahko oskrunjena. Zato ji pravi, prevzet od svete vneme: `Nečisto bitje, nikar ne vstopaj v mojo Bogu posvečeno, čisto kočo; kajti nečista bi postala zaradi tebe in končno bi jaz postal nečist zaradi nje! Zato pojdi dalje in odidi tja, od koder si prišla!' S temi besedami zapre vrata in lahkega srca ter vesel, da se je rešil te nevarnosti oskrunjenja prepusti jokajoče dekle njeni grenki usodi. Nato se veselega srca vrne v svojo kočo in slavi Boga, da ga je milostno obvaroval tolikšne nevarnosti za njegovo dušo, in se ne zmeni več za ubogo dekle; vseeno mu je, ali se je ta v temni noči kje ponesrečila ali ne.
3 Čez eno uro pa pride isto dekle, ki jo je vihar hudo zdelal, do hiše zloglasnega cestninarja, ki je pred očrni čistih Judov velik grešnik. Ta sliši ubogo dekle že od daleč tarnati, ker stražari pri svoji zapornici in tudi sicer ne hodi rad zgodaj spat, zato so mu čisti Judje dali vzdevek Neredni lopov.
4 Ta grešni lopov pa hitro prižge baklo in pohiti stokajočemu dekletu naproti; in, ko jo najde šepajočo in jokajočo, jo tolaži in jo dvigne na svojo močno ramo, jo odnese v svojo hišo, ji da jesti in piti ter ji pripravi prijetno in mehko ležišče. Zjutraj pa jo še obdaruje, nato osedla dve muli in jo spremlja, tako da pride v svojo precej oddaljeno domovino okrepljena in dobro razpoložena.
5 Glej, puščavnik je velik spokornik in živi v kazenski prisili, ki si jo je sam naložil, ter se najskrbneje ogiba vsega, kar bi lahko tudi naj manj onečistilo njegovo, kakor misli, čisto dušo in meni, da mora biti Bogu zato kar najbolj všeč; obenem pa mu je zelo veliko do tega, da bi ga svet imel za brezmadežnega Božjega svetnika in to toliko bolj, ker je o njem na splošno znano, da v njegovo sobo še nikoli ni stopila ženska noga. Seveda mu takšna nravna čistost prinese v njegovo kočo tudi marsikake odstotke, ki bi se gotovo zmanjšali, če bi končno kdo le lahko izdal, da je njegovo kočo vendarle enkrat onečistila noga dekleta, o katerem vendar ni mogoče vedeti niti tega, kdaj ima morebiti svoj nečisti čas.
6 Cestninarju pa je vseeno, ali svet o njem govori črno ali belo, njegovo hišo imajo zmeraj za najbolj nečisto in sicer tako, da pravi Jud nikoli ne bo stopil vanjo, ker bi se v njej lahko onečistil za najmanj deset dni. Zato pa je cestninarju tudi vseeno, kaj ljudje govorijo o njem in njegovi hiši in tako ravna svobodno po želji svojega srca in si pri tem misli: Četudi sem velik grešnik in ves nepošten, bom pa kljub temu vendarle vsaj usmiljen, da bom nekoč tudi jaz lahko našel usmiljenje pred Bogom!
7 Povej Mi, Moj Ljubi Jozue: Kateremu od obeh bi na koncu dal prednost?"
8 Reče **Jozue** smehljaje: "Oh, brez vseh zadržkov cestninarju; kajti, če bi bili na svetu sami takšni puščavniki, bi bilo hudo za ljudi in kmalu konec človeškega življenja! Neumnega puščavnika z njegovo nravno čistostjo bi vsako uro mirno desetkrat pozabil! Resnično, če bi jaz lahko delil nebesa po smrti, tedaj bi bil puščavnik gotovo poslednji, ki bi mu odkazal zadnji prostor v najnižjih nebesih in ne bi mi prišel više, dokler ne bi postal kakor cestninar! - Imam prav ali ne?"

209. O notranji nravni čistosti

1 Rečem **Jaz**: "Popolnoma; tako namreč v resnici tudi je! In Jaz pravim, kdor ne bo kakor ta cestninar, resnično ne bo vstopil v Moje kraljestvo; kajti tudi Jaz vekomaj ne potrebujem nobene nravne čistosti brez ljubezni!
2 Da, svobodna, resnična, notranja nravna čistost z resnično, vse darujočo ljubeznijo do bližnjega velja pri Meni nadvse; toda takšna, kakor smo jo videli pri puščavniku, ni pri Meni vredna niti staterja. Kdor je čist, naj bo samo čist v srcu pred Bogom, toda svet ne sme veliko vedeti o tem; kajti če ga svet hvali zaradi tega, lahko od Mene pričakuje le malo pohvale.
3 Najboljše pa je, če človek zmeraj govori: `O Gospod, bodi milostljiv meni, grešniku!', in ne sodi o hudobiji nikogar, moli za svoje sovražnike in zmeraj dobro dela celo tistim, ki hudo o njem govorijo in mu morda celo prizadenejo hudo.
4 Resnično, kdor je takšen in tako dela, ni samo čist pred Menoj - in četudi bi imel nad seboj marsikak greh, v katerega ga je tu in tam prisililo njegovo meso - marveč je ob tem Moj popolni brat in z Menoj kralj nebes in vseh njihovih krasot! Kajti četudi meso kakšnega človeka pogosto dražijo hudobni demoni, pa njegova duša kljub temu zmeraj ostaja v Mojem duhu.
5 Saj se morajo pogosto tudi angeli spustiti v pekel, v mlakužo vseh pregreh, in, ko se vrnejo so spet tako čisti kakor poprej v najvišjih nebesih. In tako je neredko z Mojimi brati na tej zemlji: četudi se na zunaj včasih spustijo v pekel, da bi tudi tam ohranili Božji red in oblast Božje volje, pa kljub temu ostane njihova duša čista v povezavi z Mojim duhom v njej.
6 Skratka, kogar greh zelo poniža kakor našega cestninarja, ta je skozi greh kot angel samo za trenutek stopil v pekel, da bi tam ustvaril mir in red; brž ko pa se vrne, se mu ta zagnusi in njegova duša je čista kot poprej. Kogar pa kot grešnika ženejo njegovi grehi samo v napuh in, če v napuhu ostane, je že hudič, pa če je na zunaj pred ljudmi videti še tako čist.
7 Vsem vam pa povem tudi tole: Kdor koli od grešnikov in grešnic pride v vašo hišo iskat pomoči, jim nikoli ne pokažite vrat, marveč jim pomagajte, kot da ne bi nikoli grešili; in šele potem, ko ste jim pomagali, morate uporabiti vsa sredstva, da bi grešnike v prihodnje poboljšali po poti ljubezni in resnice, toda tiste prave resnice, ki zmeraj izhaja samo iz ljubezni!
8 Prešuštnica je pri Judih po Mojzesu res grešnica, ki jo morajo takoj kamenjati, in sicer po najkrajši poti vsak, ki jo po dejanju prvi sreča. Jaz pa vam pravim: Tistega, ki sprejme begunko v svojo hišo in jo skuša rešiti dvakratno - duhovno in telesno - bom nekoč pogledal s prijaznim očesom in njegova krivda bo pokopana v sipki pesek, katerega brazde zamete veter! Kdor pa vanjo vrže kamen, pa sam ni brez vsakega greha, ta bo moral nekoč pred Menoj prestati hudo sodbo! Kajti kdor mi prinese nazaj, kar se je izgubilo, bo nekoč v nebeškem kraljestvu deležen velikega plačila; kdor pa sodi, četudi pravično po zakonu, bo nekoč tudi pravično in strogo sojen po Moji postavi!"
9 Tu vpraša **Cirenij**: "Gospod, kar si zdaj povedal, je jasno in resnično, razen nečesa, kar mi je še nekoliko nejasno in zato bi Te rad prosil za nekoliko natančnejšo razlago. Nejasno pa je..."

10 Rečem **Jaz**: "Nejasno je: Kako se more sicer čist človek zaradi greha, ki ga je storil s svojim telesom, spustiti v pekel, tam ustvariti red in mir in se končno spet povsem čist vrniti od tam.
11 Glej, to je čisto lahko razumeti, če le veste, kaj sta pravzaprav greh in pekel v ožjem, prav tako pa tudi v širšem pomenu! Zato bom poskusil ta dva pojma približati vašemu razumevanju in pri tem dobro pazite z vso svojo dušo!"

210. Bistvo materije in duše

1 (**Gospod**): "Glejte, telo je materija in sestoji iz najbolj grobih pradušnih substanc, ki jih je oblast in modrost večnega Božjega duha prisilila v tisto organsko obliko, ki v vsem bistvenem najbolj ustreza svobodnejši duši, ki prebiva v takšni telesni obliki.
2 Duša, ki prebiva v telesu, pa v začetku ni veliko čistejša, kakor njeno telo, ker tudi ona izvira iz nečiste praduše padlega Satana. Telo za še nečisto dušo pravzaprav ni nič drugega kakor nadvse modro in predobro in smotrno narejen očiščevalni stroj.
3 V duši pa že prebiva čista iskra Božjega duha, iz katerega prejema v glasu vesti pravo zavest o sami sebi in o Božjem redu.
4 Poleg tega je telo navzven opremljeno z vsakovrstnimi čuti in lahko sliši, vidi, čuti, voha in okuša; tako dobiva duša sporočila iz zunanjega sveta, dobra in resnična, slaba in lažna.
5 Iz sodbe duha, ki prebiva v njej, kmalu v sebi čuti, kaj je dobro in kaj slabo; po drugi strani pa tudi z zunanjimi čuti svojega telesa izkuša dobro in slabo, blagodejno in boleče in druge vtise, povrh tega pa Bog po izrednem razodetju od znotraj in po besedi od zunaj, kaže duši pot Božjega reda.
6 Tako opremljena se je duša docela sposobna sama svobodno odločati po zlahka razpoznavnem Božjem redu, kar drugače niti ne more biti, ker drugače duša sploh ne bi mogla doseči večno trajajočega, v sebi sklenjenega, pa vendar svobodnega obstoja.
7 Kajti vsaka duša, ki hoče dalje obstajati, se mora z danimi ji sredstvi sama za svoj nadaljnji obstoj oblikovati in tako rekoč izgrajevati, sicer lahko na koncu deli usodo telesa, ali pa kot tričetrtinsko še neizoblikovana zapusti telo, ki kot popolnoma pokvarjeno ni več sposobno za nadaljnje in dokončno oblikovanje duše in tedaj bo prisiljena nadaljevati svoje izpopolnjevanje v veliko manj udobnem stroju navadno zelo žalostno in boleče.
8 Telo pa je, ker je sestavljeno iz samih delov, ki so še globoko v sodbi in zato umrljivi, pri vsakem človeku in za njega pekel v najožjem pomenu; materija vseh svetov pa je v najširšem pomenu pekel, v katerega je človek po svojem telesu dan.
9 Kdor skrbi za svoje telo, očitno skrbi tudi za svoj pekel, ter hrani in redi svojo sodbo in svojo smrt do svojega propada.
10 Telo sicer mora dobiti določeno hrano, da je zmeraj sposobno ustrezno služiti duši za visoke življenjske cilje; toda kdor preveč strahoma skrbi za telo in poleg tega skoraj dan in noč nezadovoljen gara in se peha, očitno skrbi za svoj pekel in svojo smrt.
11 Če telo spodbuja dušo, da se za njegovo čutno zadovoljitev na vse pretege napreza, to zmeraj izvira od številnih nečistih naravnih ali nesvobodnih

duhov materije, ki v bistvu pravzaprav sestavljajo telo. Če duša preveč uboga zahteve telesa in po njih ravna, se povezuje z njimi in se na ta način spušča v svoj pekel in v svojo smrt. In, če duša tako ravna, greši proti Božjemu redu v sebi.
12 Če duša z ljubeznijo in užitkom vztraja pri tem, je prav tako nečista kot najbolj nečisti in sojeni duhovi njenega telesa, ostane tako v grehu, s tem pa v peklu in v smrti. Četudi na svetu živi naprej, tako kakor njeno telo, pa je kljub temu toliko kot mrtva, občuti smrt v sebi in se je zelo boji. Kajti duša lahko v tem svojem grehu in peklu počne kar hoče, pa kljub temu ne more najti življenja, čeprav ga ljubi nadvse.
13 Vidite, v tem je tudi vzrok, zakaj tisočkrat tisoči ljudi o življenju duše po smrti njenega telesa vedo prav tako malo kakor kamen, ki leži na poti; in, če jim o tem kdo kaj pove, se kvečjemu smejijo ali pa se celo razjezijo, poženejo modreca skozi vrata in ga pošljejo divjim svinjam predavat nauke, za katere so prepričani, da niso nič drugega kakor neumnosti in laži!
14 In vendar naj bi vsaj do svojega tridesetega leta vsak človek toliko končal oblikovanje svojega jaza, da bi se popolnoma zavedal naslednjega najsvobodnejšega, preblaženega življenja po telesni smrti in bil prepričan o njem tako trdno, kot je orel o svojem letu visoko pod vedrim nebom!
15 Toda kako daleč od tega so ljudje, ki komaj začenjajo vpraševati o tem! In kako daleč potem šele tisti, ki nočejo o tem niti slišati in imajo takšno vero celo za neumnost, ki je vredna komaj vedrega smeha! - Takšni ljudje so torej vse svoje zemeljsko življenje v najhujšem peklu in že v popolni smrti.
16 Lahko pa, da se je kakšna duša že popolnoma očistila, pa ji je pogosto kljub temu dano veliko časa za očiščenje njenega še zmeraj nečistega telesa in njegovih duhov, s čimer si lahko ves plemenitejši telesni del končno tudi pridobi nesmrtnost iz duše in bo takoj po smrti najbolj grobega dela svojega bitja z dušo vred obujen za njeno okrepitev.
17 Pri takšnih že čistih dušah se potem tudi dogaja, da vendarle tu in tam, ko njihov pekel, to se pravi telo, nastopi še zelo poželjivo, za kratek čas stopijo v takšen njihov lastni pekel, z drugimi besedami povedano, vstopijo v poželenje telesa in njegovih duhov. Takšne duše pa se potem ne morejo popolnoma omadeževati, marveč so nečiste samo tako dolgo, dokler se zadržujejo v mlakuži duhov svojega telesa, kjer pa ne morejo dolgo vzdržati in se kmalu vrnejo v svoje popolnoma čisto stanje, v katerem so potem spet tako čiste, kakor da se ne bi nikoli omadeževale. Ob tem pa so v svojem peklu za nekaj časa vzpostavile mir in red in se lahko potem spet toliko bolj nemoteno gibljejo in krepijo v svetlobi svojega duha.
18 Kdor med vami je dovolj razumen, bo povedano popolnoma razumel; ti pa, prijatelj Cirenij, Mi zdaj povsem neprikrito povej, ali si Me v vsem razumel!"

211. Cirenijev socialni govor

1 Reče **Cirenij**: "Da, Gospod in Mojster! Toda to je zame resnično povsem nov nauk, o katerem se pred Teboj ni nikomur niti sanjalo! Je pa zdaj jasno, da si Ti in nihče drug od alfe do omege, moral ustvariti človeka in vse svetove; kajti to ve lahko samo človekov Stvarnik, ali pa, če ga pouči On sam kot zdaj Ti nas.

2 Izkušnje vseh časov kažejo, da je tako in ne more biti drugače, kot si nam Ti zdaj pojasnil; vendar noben modrijan, četudi je pogosto še preveč občutil človeško hudobijo, ni znal nič povedati o njenem izvoru. Od kod bi pa to tudi lahko pobral? Za to je namreč potrebno najpopolnejše poznavanje človeške narave od njene praduhovne do njene najbolj materialne sfere.
3 Kdo pa si lahko kdaj pridobi to spoznanje? Kdo pozna človekovo telo od vlakna do vlakna, od nitke do nitke itn.? Kdo je kdaj videl hoditi okrog kakšno dušo samo? Saj komaj vemo, ali jo sploh imamo in kakšno obliko ima, ali je velika ali majhna; skratka, to nam je povsem neznano. Če pa je tako, od kod naj bi dobili spoznanja o človekovi čudoviti naravi?
4 In vendar morajo biti sredstva in poti, po katerih se mora človek sam podrobneje spoznati; kajti, če človek ne more raziskati samega sebe, da bi videl, kaj je, čemu, in kaj naj v skladu s svojo naravo in namenom počne, da bi dosegel cilj, ki mu ga je določil Stvarnik, tedaj mu vsi nauki in zakoni nič ne koristijo! Njegova duša, to vidimo še prejasno pri neštetih ljudeh, se bo čedalje bolj pogrezala v svojo lupino zaradi na žalost boleče občutenih potreb telesa; kajti lakota boli, žeja žge, tudi mraz boli, dobra telesna oskrba pa zelo poželjivemu telesu ne daje le nujno potrebnega, marveč prav razkošno blaženost!
5 Tudi človekov živalski del zahteva svoje zmeraj tako odločno in kričeče, da mora zahteve duše, ki so nasprotno temu tihe, nujno preslišati. In če je tako, kdo se potem lahko še čudi, da stotisočkrat sto tisoči komaj kaj slutijo o bistvu svoje duše? Kajti že od otroštva naprej se je njihova duša tako zelo povezala z njihovim telesom, da se je z njim povsem zedinila, in zato v sebi tudi ne spozna nobenih drugih potreb kakor samo nadležne telesne.
6 Reči moramo celo, da prav pri ljudeh, ki so telesno preveč revno in slabo preskrbljeni, ni niti najmanjše sledi kakšne duhovne potrebe. V polnočnem delu Evrope imamo ljudstva, pri katerih ni mogoče odkriti niti najmanjše sledi kakšne duhovne omike.
7 Toda, kaj je vzrok tega? Popolna telesna nepreskrbljenost! Takšen človek hodi pogosto s kijem oborožen noč in dan naokrog po gostih gozdovih in si skuša upleniti kakšno divjad. Ko jo ubije, jo tudi takoj sestradan použije, kakor navadno rečemo, skoraj s kostmi in kožo. Vprašam: Kje naj bi bilo, kje bi moglo biti pri takšnem ljudstvu vsaj malo govora o kakšni duhovni potrebi? – Medtem, ko vendar, npr. v Rimu, kjer so ljudje večinoma telesno nadvse dobro preskrbljeni, že dolgo učijo o človekovi duši in njeni nesmrtnosti in so že zdavnaj posvečali in še zmeraj posvečajo največjo pozornost moralnemu življenju in predvsem vzgoji duhovnega človeka.
8 Seveda se žal tudi prepogosto dogaja, da bogataši na koncu preveč potonejo v blaženosti svojega telesa in pri tem nič ali zelo malo storijo za vzgojo svoje duše in imajo nazadnje vsak nauk za izmišljotino kakšnega lačnega modrijana; vendar pa imajo jezik, s katerim jim lahko sporočimo marsikaj, nad čemer bodo v vsej svoji čutnosti končno vendarle nekoliko ostrmeli, kar je zmeraj že tudi dobiček za njihovo dušo.
9 Pri ljudeh pa, o katerih še ne vemo natančno, ali poznajo kak jezik ali ne, pa tudi ni mogoče zbuditi takšnega začudenja. Če pa niti tega ne, le kako bi jih bilo potem mogoče prebuditi za globlje duhovne potrebe duše?
10 Zato menim, da bi morali ljudi najprej vsaj dobro preskrbeti za telo, potem bi bilo vendar laže v njihovih dušah čedalje bolj prebujati resnične

duhovne življenjske potrebe. Vsaj najnujnejše bi ljudem morali zagotoviti! Kajti, kakor že rečeno, fizično preveč reven človek ne more čutiti niti najmanjše potrebe po duhovni izobrazbi! Lačnemu želodcu je težko pridigati, dokler se ne naje in napije. To je moje nepristojno mnenje. Ti, o Gospod in Mojster, imaš seveda čisto prav; kajti edino Ti popolnoma poznaš svoja dela! Toda zdi se mi, da se tudi jaz ne motim; kajti tudi mojo domnevo podpira izkušnja vseh časov in ljudstev.

212. Stiska kot učiteljica

1 Rečem **Jaz**: "Resnično in dobro in nikakor ti ne morem reči, da si tudi eno samo besedo povedal narobe; toda postavi stvari na nekem planetu tako, da bodo vsi ljudje brez posebnega dela in kakšne dejavnosti telesno za silo preskrbljeni in bodo tako spoznali, da lahko brezskrbno živijo, pa boš v kratkem času vsepovsod imel svoja severnoevropska ljudstva!
2 Tvoja severnoevropska ljudstva pa so bila nekoč v Aziji kot zibelki človeškega rodu, prav tako in še bolje z vsem preskrbljena kakor so tvoji Rimljani in neposredno vzgajana iz nebes; in bili so med njimi modrijani, kakršnih razen Mene zemlja še ni nosila; toda kaj je bila posledica tega? Udobno so jedli in pili, postajali iz dneva v dan bolj leni in so iz roda v rod zapadali v zdajšnje stanje; zdaj pa si morajo v tem svojem najbednejšem stanju v potu svojega obraza pridobivati pičlo hrano za svoje telo in pri tem vendarle niso povsem brez modrijanov in učiteljev.
3 In glej, prav ta njihova stiska jih bo postopno pripeljala do takšne stopnje izobrazbe, ki bo v vsakem oziru daleč presegala zdajšnjo rimsko!
4 Zato ne bi bilo dobro, če bi bil človek telesno povsem preskrbljen; ker bi se navsezadnje tako polenil, da ne bi skrbel za nič več. In to stremljenje po lenem, brezskrbnem počitku je spet lastnost telesa, ki je samo po sebi mrtvo; duša, ki si mora svojo formalno gostoto v veliki meri s pravo dejavnostjo šele ustvariti iz telesa, bi v brezskrbnem telesnem počitku tudi raje počivala, ker prvotno tudi v njej prevladuje nagnjenje k nedejavnosti.
5 Boleče potrebe telesa pa dušo najprej prebudijo iz njene duhovne otopelosti; čuti namreč, da bi popolna nepreskrbljenost telesa z njim vred pomenila smrt tudi zanjo. Zato se tedaj, ko je telo v stiski, trudi na vso moč, kolikor je le mogoče, najprej telo. Ker pa se smrti zelo boji; se poleg dejavnosti za telo začne kmalu ukvarjati tudi z raziskovanjem resničnega življenja in iz svoje prebujene ljubezni do življenja kmalu odkrije, da bo kot duša živela še naprej, četudi bo telo umrlo.
6 Iz tega se potem nazadnje razvije nekakšna vera v neumrljivost človeške duše. Ta vera potem čedalje bolj oživlja in postane človekova potreba.
7 Toda bolj razmišljajoči ljudje, ki so vsepovsod, potem kmalu niso več zadovoljni samo z vero in jo globlje preiskujejo, preskušajo njeno moč in skušajo, ko njena moč ne zadošča več, z močnejšimi in z očitnejšimi sredstvi dokazati, da je popolnoma resnična.
8 Ljudstvo ima potem takšne raziskovalce navadno za vidce in poslušalce, ki jih navdihuje in vodi višji duh. S pogovori z duhovi prejemajo globlje znanje o življenju duš po smrti.
9 Takšne raziskovalce ljudstvo nato navadno povzdigne v duhovnike; in ti, ker dobro vedo, da jih ljudje nujno potrebujejo, nazadnje zlorabljajo takšno

večinoma brezpogojno zaupanje svojega ljudstva, iščejo pri tem sami svoje zemeljske koristi in nazadnje niso nič drugega več kot slepi vodniki slepih. Toda pri tem je še zmeraj nekaj dobrega, namreč to, da ljudstvo ob tem ostaja zmeraj povezano z nebesi, četudi še tako slabotno.
10 Sčasoma, ko slepa vera v duhovnike, čedalje bolj slabi, vstanejo med ljudstvom spet novi raziskovalci, ki staro preskušajo in nikoli popolnoma ne zavržejo, dobro od tega povežejo s svojimi novimi raziskovalnimi izsledki in končno privlečejo na dan povsem nov nauk, ki se ne zadovolji več s slepo vero, marveč samo s popolnim prepričanjem, utemeljenim na dejstvih, ki jih lahko, če bi bilo to potrebno, vsakdo preveri.
11 In glej, tako najmlajši človeški rod, čeprav težavno in po mučnih poteh, končno najde resnico in v njej iz mnogih izkušenj tudi zakone, po katerih je treba voditi življenje ljudi, da se težko najdena resnica za zmeraj ohrani čista med ljudmi.
12 Ko po takšnem odkritju, ki nastane zaradi čedalje večje dejavnosti ljudi, končno pride k ljudem še izredno oznanilo iz nebes kot mogočna, čudovita svetloba, tedaj je takšno ljudstvo kot en človek zase rešeno in v duhu kakor prerojeno in na novo rojeno; in glej, vse to nikakor ne more nastati iz telesne, brezskrbne preskrbljenosti, marveč iz stiske in skrbi ljudi!
13 Povem ti: V hudi stiski postane iznajdljiva celo žival, kaj šele človek.
14 Če človeka stiska res prisili k razmišljanju, tedaj začnejo kmalu zeleneti tla pod njegovimi nogami; če pa je preskrbljen, se poleni kakor žival in ne misli in ne dela nič.
15 Glej, če bi dal zemlji samo sto zaporednih zelo blagoslovljenih letin, bi začelo vse človeštvo smrdeti od lenobe kakor kuga; toda, ker na zemlji zmeraj menjavam dobre in slabe letine, mora biti človeštvo neprenehoma dejavno, ker se mora ob dobri letini čim bolje preskrbeti za mogočo naslednjo slabo letino, da ne bi pomrlo od lakote. In tako ostane človeštvo vsaj po eni strani zmeraj dejavno; v nasprotnem primeru pa bi še prehitro zapadlo popolnem brezdelju. - Razumeš tudi to?"

213. Posledice blaginje

1 Reče **Cirenij**: "Gospod, Ti si zares Mojster človeštva in si prava šola resničnega življenja in zdaj tudi zagotovo vem, pri čem sem in pri čem je vse človeštvo. Samo enega še ne morem prav razumeti, zakaj bi moralo ljudstvo, ki je telesno preskrbljeno nad suženjsko raven, nazadnje popolnoma otopeti! O tem bi rad slišal še kakšno besedico razlage iz Tvojih ust, o Gospod in Mojster!"
2 Rečem **Jaz**: "O prijatelj, vprašaj zgodovino zemeljskih ljudstev; poglej stari, dobro preskrbljeni Egipt, poglej Babilon in Ninive, poglej Sodomo in Gomoro! Da, poglej izraelsko ljudstvo v puščavi, ki sem ga štirideset let oskrboval iz nebes z mano! In enako poglej še množico propadlih ljudstev, pa boš kmalu odkril, kam je telesna blaginja pripeljala vsa ta ljudstva!
3 Glej, na primer, kakšna dobro preskrbljena ženska nazadnje ne počne nič drugega več, kakor da se ves dan krasi in lišpa; na koncu posta prelena celo za to, tako da jo morajo drugi umivati, krasiti in lišpati. Toda tudi to ne traja predolgo; končno postane takšna pomehkužena babnica prelena celo za to, da bi si dala streči in postane tako prava svinja, če ne že kar pravi dihur,

kakršne imajo v Indiji in srednji Afriki. Vprašam: Kaj se lahko torej še počne s takšno žensko? Kakšne duhovne vzgoje, je še sposobna? Povem ti: Niti za vlačugo ni več dobra! Tako je bilo tudi v Sodomi in Gomori, zato se je pravzaprav ljudstvo začelo zadovoljevati na nenaravne načine! - Ali razumeš?"
4 "Resnično," reče **Cirenij**, "tako velikodušen z najsijajnejšo modrost si, kolikor vem, bil komaj kdaj! Odkrito moram priznati, da si mi tokrat povedal več kakor kdaj koli doslej, ko sem imel srečo, da sem Te poslušal. Zdaj je vse jasno in svetlo kakor beli dan, kar si nam tokrat oznanil resnično iz korenine nastanka in bitja človeštva v vseh njegovih razazmerah, samo nečesa pa še zmeraj ne vem; če bi vedel tudi to, tedaj bi mi zadoščalo na veke! Naj vprašam ali pa mi vprašanje spet bereš kar srca?"
5 Rečem **Jaz**: "Tokrat le vprašaj, zaradi drugih, da bodo takoj na začetku vedeli, za kaj gre!"
6 Reče Cirenij: "Torej me milostno poslušaj!"

214. Protislovja v zgodovini stvarjenja

1 (**Cirenij**): "V svojem zdaj že precej dolgem zemeljskem življenju sem pogosto in zmeraj zaman razmišljal, kako je pravzaprav seveda resnično prvo človeštvo prišlo do spoznanja najvišjega duhovnega bitja in do spoznanja svojega lastnega duševno duhovnega deleža. O tem sem prebiral knjige Egipta, spise Grkov in knjige vašega Mojzesa; enkrat mi je prišlo v roke tudi neko indijsko delo, ki mi ga je prebral in prevedel neki mož v Rimu, ki je bil Indijec; toda povsod sem naletel na določeno mistično govorico v podobah, iz katerih noben pameten človek ne more postati še pametnejši, toliko manj pa jaz, ker sem si že svoji mladosti zmeraj domišljal, da so vsi drugi ljudje veliko pametnejši od mene. Povsod se pojavljajo logične nedoslednosti, ki so dobesedno vzeto pravi nesmisel.
2 Tako na primer piše v vašem Mojzesu: `V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo, zemlja pa je bila pusta in prazna, tema se je razprostira nad globino in duh Božji je vel nad vodami. Tedaj je Bog rekel: `Bodi svetloba!' In nastala je svetloba. In Bog je videl, da je bila svetloba dobra. Zato je Bog ločil svetlobo od teme in imenoval je svetlobo dan, temo pa je imenoval noč. In iz večera in jutra je nastal prvi dan.'
3 Nato se v zelo kratkih tezah dotakne ločevanja voda, osuševanja zemljinih tal in stvarjenja trave, grmičevja in dreves. S tem ustvarjanjem minejo trije dnevi in tako tudi tri noči. Ker pa so dnevi in noči obstajali že od stvarjenja prve svetlobe nad temnimi globinami zemlje, resnično ne uvidim, zakaj je bilo četrti dan Bogu potrebno ustvariti še dve veliki luči in ju postaviti na nebo, od katerih bi večja luč vladala dnevu, druga, manjša, pa noči.
4 Če to povežemo z naravo zemlje in premislimo, kaj so po Tvoji razlagi sonce, luna in zvezde, tedaj je vendar vsa Mojzesova zgodovina stvarjenja takšen nesmisel, da gotovo na vsej ljubi zemlji ni in ne more biti večjega! Le kdo naj to razume? Redki vemo, da zemlja ni neskončen krog, marveč samo zelo velika krogla, kot si Ti sam že kot nežen otrok v Egiptu meni in pozneje nam mnogim, zelo nazorno in resnično pokazal. Na zemlji pravzaprav nikoli ni noči, ker en del zemlje zmeraj osvetljuje sonce. Po drugi strani je luna zelo

nestanoviten patron in se prav malo briga za vladanje noči, kvečjemu nekaj dni v mesecu.
5 Tako je tudi norost reči, da se iz večera in jutra naredi dan, medtem, ko vendar vsakdo iz izkušnje vsega svojega življenja ve, da je dan zmeraj samo med jutrom in večerom, nikoli pa med večerom in jutrom; večeru namreč zmeraj zanesljivo sledi noč do jutra, jutru pa sledi dan do večera in tako je vendar logično pravilno med jutrom in večerom dan, med večerom in jutrom pa očitno noč.
6 Čeprav moramo že to šteti med neumnosti, pa je vendar dikcija, da je Bog šele potem, ko je ustvaril svetlobo, uvidel, da je bila dobra, še norost brez primere! Kajti Božja najvišja modrost, ki je sama svetloba vse svetlobe, je vendar že od vekomaj morala videti in opaziti, daje svetloba dobra!?
7 V indijski knjigi je pred materialnim stvarstvom stvarjenje čistih duhov, ki jih nekje pozneje omenja tudi Mojzes. Ti so bili čista svetloba in prvi, ki je bil ustvarjen, se je posebej imenoval `nosilec luči' (Lucifer).
8 Če je Bog že pri stvarjenju čistih svetlobnih duhov očitno lahko preskusil vrednost svetlobe, če je morda prej od vekomaj počival v najgloblji temi - kar Mu sicer sploh ni podobno - je vendar do norosti smešno, da bi Bog po stvarjenju svetlobe na tej zemlji šele tako rekoč znova spet uvidel, da je bila svetloba dobra!
9 Ti sam vidiš, da je vsa zgodovina stvarjenja, kakor nam jo podaja Mojzes, zgolj brezmejen nesmisel, če jo vzamemo vsaj kolikor toliko naravno; zato se ni treba veliko čuditi, da ravno judovski pismouki temu nauku, ki je nesmisel, sami pri sebi niti trohice ne verjamejo, ga pa kljub temu ohranjajo zaradi ljudstva in se dajo za to prav dobro plačati. To spoznavajo tudi vsi rimski velikaši, pustijo pa zadevo kljub velikanskemu nesmislu, ker slepemu ljudstvu vendarle veliko pomeni in zato v deželi lepo mirno živi.
10 Da vsa načela, ki so od praučiteljev prišla do nas, niso nič drugega kakor prazne pravljice in legende - gledano z naravnega stališča – je vendar kristalno jasno; kajti naravno v tem ne more biti niti pol zloga resnice. Če pa je nesporno tako, potem se samo od sebe postavlja veliko in pomembno vprašanje in to vprašanje, kakor sem omenil že na začetku te moje predstavitve, se glasi: Kako je nastal človek na tej zemlji? Kako je prišel do spoznanja Boga in kako do spoznanja samega sebe in kdo ga je najprej učil razlikovati, kaj je dobro in kaj je slabo? - 0 tem, o Gospod, nam daj vsaj žarek svetlobe, pa smo rešeni!"

215. Nastanek prvega človeka

1 Rečem **Jaz**: "Najljubši prijatelj, o tem sem ti pravzaprav dal že močan namig s tem, ko sem ti predstavil delovanje človekove stiske in stiske ljudstev; da bi sicer Mojzesova zgodba o stvarjenju, če bi jo vzeli dobesedno za stvarjenje naravnega sveta, bila najočitnejši nesmisel in bi jo moral človek, ki je vsaj malo seznanjen s potekom naravnega sveta, na prvi pogled razglasiti za nesmisel in bi bil zaradi tega prisiljen dobrega Mojzesa razglasiti za norca prve vrste, temu nikakor ni mogoče ugovarjati.
2 Toda kdor nadaljevanje Mojzesovih knjig razmisli vsaj nekoliko bolj natančno kot kakšno basen grškega pesnika Ezopa, mora vendar kmalu spoznati, da se Mojzes s svojimi prispodobami ukvarja samo s tem, kar

zadeva preoblikovanje prvih ljudi na zemlji in tako nikakor ne obravnava morda samo zgodovine stvarjenja zemlje in neba in vseh ustvarjenih bitij na zemlji in v njej, marveč se ukvarja predvsem in skoraj izključno s prvim oblikovanjem srca in razuma ljudi; zato tudi to takoj poveže s človeško zgodovino.
3 Zgodovina pa je vendar lahko le proizvod razumnega oblikovanja ljudi, nikoli pa neme ustvarjene narave, ki je ostala popolnoma nespremenjena do današnjih dni in bo ostala takšna do konca vseh časov.
4 Prav tako je tudi z indijskimi knjigarni, v katerih je najprej govor o stvarjenju čistih duhov, potem o padcu dela le-teh pod naslovom `Jehovove vojne' in šele nazadnje o stvarjenju čutnega sveta in živali in končno človeka.
5 Vse to je treba vzeti samo duhovno in predvsem pojasniti glede tistega, kar zadeva človekovo nravno vzgojo.
6 Kdor pa potem, pod vodstvom duha, dobro obvlada nauk o prispodobah med čutnim in duhovnim svetom, ta seveda tudi lahko iz tega razvidi, kako je pravzaprav iz duhovnega sveta izšel čutni svet, kako in od kod so nastala sonca in končno planeti in lune in na vseh njih vsakovrstna bitja.
7 Toda to ne gre tako zlahka; ker mora biti najprej v duhu popolnoma prebujen. Kajti edino prastara priča vsega nastajanja in bivanja ti lahko popolnoma razsvetli tiste labirinte, za katera doslej še ni prodrlo nobeno ustvarjeno oko.
8 Da pa se povrh vsega tega starost popolnega človeškega rodu, kakršen je zdaj, vendarle ujema z Mojzesovimi računi, tudi po materiji in času, o tem si lahko prepričan.
9 Na zemlji je sicer bila dolgo pred Adamom tudi neka vrsta mogočnih živali, ki so bile podobne človeškemu rodu, ki jim je sledil, sicer ne po postavi, zato pa toliko bolj po nekakšni, čeprav instinktivni, pa vendar zelo ostri inteligenci, podobni človekovemu razumu. Današnji slon je še takšna, čeprav psihično veliko nepopolnejša vrsta živali.
10 Te velike živali so tudi že obdelovale zemljo in so bile tako predhodniki ljudi. Zemljo so naseljevale mnogo milijonov let pred človekom.
11 Še zelo trda kamnita zemljina tla so morale te velike živali najprej šele razmehčati in usposobiti za uspevanje plemenitih sadežev in živali, preden so bila končno sposobna za preživljanje najnežnejše človekove telesne narave po načrtu večnega Božjega reda, kakršen je bil podeljen vsaki, tedaj sicer še zelo nematerialni, pa vendar že v Zemljinem zraku živeči naravni duši.
12 Ko so bila zemljina tla popolnoma zrela, šele tedaj je bila najmočnejša duša poklicana iz svoje svobodne zračne narave, da si je iz najbolj mastne ilovice vzela telo po redu Božje praoblike, ki je bila v duši. In prva najbolj zrela in najmočnejša duša je to storila, kakor jo je od znotraj gnala Božja moč in tako je prva duša vstopila v sveže in krepko telo, ki si gaje sama dobro organizirala in zdaj je lahko gledala ves čutni svet in vsa številna ustvarjena bitja, ki so že bila pred njo.
13 Veliki živalski rod s svojim pred-stvarstvom vred pa je večinoma izginil z zemlje že veliko prej, preden je prvi človek s svojim bogu podobnim veličastvom pozdravil širno zemljo. Toda ne glede nato se bodo še v vseh časih na zemlji in v zemlji našli ostanki teh praprebivalcev; vendar ljudje ne bodo o njih ničesar vedeli in si tega ne bodo znali razložiti.

14 Modrijane pa bo to postopno vendarle pripeljalo na sled spoznanju, da je zemlja starejša kot le kratek čas Mojzesovega računanja časa in Mojzes bo zaradi tega za nekaj časa zelo izgubil verodostojnost. Toda tedaj bom Jaz spet obudil druge modrijane, ki bodo Mojzesa šele postavili v pravo luč; in odtlej ne bo več dolgo trajalo, da bo na zemlji nastalo popolno Božje kraljestvo in bo smrt za zmeraj izginila s prenovljene zemlje. Toda pred tem bo zemljina tla doletelo še veliko nesreč.
15 Da, zemljina tla bodo morala biti pred tem še mnogokrat pognojena s krvjo in mesom ljudi in šele iz tega novega duhovnega humusa se bo potem za to zemljo začelo obdobje tudi telesne nesmrtnosti, tako kot se je v Adamovem času začelo obdobje, v katerem si je iz mastne ilovice duša lahko oblikovala popolno telo po svoji Božji podobi.
16 Toda ljudje, ki so bili tukaj že povsem prerojeni v svojem umrljivem telesnem življenju, bodo potem kot čisti duhovi in angeli za zmeraj vladali nad to novo dobo, ki bo docela zaupana njihovemu vodstvu. Nasprotno pa bodo ljudje tega časa, ki niso dosegli duhovne dovršenosti, v tem najnovejšem Zemljinem obdobju sicer tudi postavljeni na zemljo z neumrljivimi telesi, toda v veliki bedi in bodo morali pogosto zelo trdo služiti, kar bo zanje zelo grenko, ker se bodo še prejasno spominjali svojega prejšnjega zelo srečnega stanja v svojih umrljivih telesih. To obdobje bo potem trajalo zelo dolgo, dokler ne bo končno vse prešlo v čisto duhovno bivanje po večnem Božjem načrtu. In glej, to je potek Božjega reda, vseh stvari, vsega nastajanja, obstajanja in bivanja!"

216. Razvoj pšeničnega zrna

1 (**Gospod**): "Poglej pšenično zrno! Ko je položeno v zemljo, mora strohneti in šele iz trohnobe razpada se dvigne nežna kal. Kaj pa pomeni to v primerjavi s človekovo naravo?
2 Glej, sejanje zdravega, lepega semena ustreza prvemu nastanku človeka! Enako je utelešenju same po sebi že povsem oblikovane duše, katere pred telesno bivališče je zrak, posebno v srednjem območju gora, kjer se navadno konča območje gozdov, pa vse gor do območja, kjer sta sneg in led.
3 Ko je popolnoma sestavljena duša v zraku dosegla primerno zgoščenost, se spušča globlje in globlje vse do človeških bivališč, potem dobi iz zunaj življenjskega etrskega kroga, ki obdaja vsakega človeka, določeno hrano in ostane tam, kjer jo pritegne homogenost (istovrstnost) njenega bitja.
4 Če potem naravni nagon sili kakšne zakonce spolno občevati, prejme takšna povsem zrela in zakonskemu paru najbližja svobodna naravna duša trenutno sporočilo iz zunaj življenjskega etra, ali jo kot homogeno pritegne pomnožena moč zunaj življenjskega kroga zakoncev, tedaj med spolnim aktom z določeno prisilo vstopi v semensko tekočino moža in jo ta odloži v majhno jajčece; to imenujemo oploditev. In glej, od tedaj je potem življenjska duša že podobna semenu, ki je položeno v zemljo in doživlja v materinem telesu do rojstva v svet vse razvojne stopnje, podobno kot jih je v zemlji prehodilo seme, dokler ni pognalo kali nad zemljo!
5 Odtlej se potem začnejo različna razvojna stanja najprej zunanjega, nato pa notranjega oblikovanja.

6 Pri rastlini ostanejo korenine v zemlji, v starem trohnobnem grobu semena, in srkajo od tam materialno hrano. Ta hrana pa bi rastlini kaj kmalu prinesla smrt, če ne bi bila prečiščena z vplivom sončne svetlobe.
7 Prvi nastavek bilke ima še zelo materialne sokove. Ko pa je ta kot podlaga izoblikovan, se bilka z nekakšnim obročkom tako rekoč podveže. Skozi ta obroček potekajo že veliko finejše cevke, po katerih se lahko pretakajo povsem redki in fini sokovi.
8 Iz teh nastane potem drugi del bilke. Ker pa so tudi sokovi drugega predela še grobo materialni in sčasoma postanejo še bolj grobi, nastane spet novi obroček in ta drugi obroček je opremljen s še tanjšimi cevkami, skozi katere lahko prodrejo samo povsem fini sokovi za hrano nad njimi plavajočega življenjskega duha, podobno kot pravi Mojzes: "In Duh Božji je lebdel nad vodovjem."
9 Sčasoma pa postanejo tudi ti sokovi za nad njimi lebdeče življenje rastline spet pregrobi in bi lahko zadušili življenje; in zato nad vodovjem lebdeči duh ustvari tretji obroček z nadvse tankimi cevkami. Skozi ta tretji obroček lahko poslej mukoma prodrejo le še izredno eterično nežni sokovi in sokovi, ki so že zelo sorodni življenjskemu duhu, ki lebdi nad njimi. Življenjski duh pa dobro prepozna, ali so sokovi nad tretjim obročem zanj že koristni ali ne. Če se mu sčasoma zazdi, da so še pregrobi in še preveč strupeni, ustvari še četrti, peti, šesti, tudi sedmi obroček, dokler nazadnje sokovi ne postanejo tako eterično čisti, da v njih za zdaj ni najti niti sledi smrti več.
10 Šele tu prestopi v novo razvojno stopnjo. Sok, ki prihaja skozi najfinejše cevke, se zdaj oblikuje v brst in v cvet, ki imata organe, zmožne sprejeti vase življenje iz nebes.
11 Ko cvet opravi to nalogo, se izloči kot prazen modrostni blišč, katerega lepota in mikavnost sta pravzaprav pritegnila ljubezenski življenjski eter, ki pa je sam zase popoln in ne potrebuje zunanjega blišča. Kajti glej, vsaka cvetlica je lepo okrašena nevesta, ki skuša zvabiti ženina v svoje mreže s tem, da se prej pošteno okrasi! Ko pa postane nevesta ženinova last, hitro odloži zapeljivo poročno okrasje in začne se ponižno in resno življenje.
12 Šele tedaj začne nastajati in se oblikovati resničen življenjski sad. In potem se uporabi vsa dejavnost samo za zorenje plodu; s tem se v plodu življenje, ki se je ognilo vsem prejšnjim nevarnostim, zavaruje kot s čvrstimi trdnjavami pred kakšnim še zmeraj mogočim zunanjim sovražnikom.
13 Kjer se začne življenje prehitro oblikovati in zoreti, tam bo tudi le malo trdno. In glej, če pride kakšen zunanji sovražnik v bližino takšnega prezgodaj dozorelega življenja, ga to preveč pritegne; tako se poveže z njim in položi svoj sad v prezgodaj zrelo življenje rastlinskega sadu! To nepravo življenje pritegne nase nežno življenje rastlinskega plodu, ga pokvari in uniči. Očiten dokaz za to je črvivo sadje."

217. Človekov duhovni razvoj

1 (**Gospod**): "Tako kot z rastlinami pa je tudi z živalmi in posebno z ljudmi.
2 Vzemimo nežno, zgodaj zrelo deklico, vendar samo telesno. Stara je komaj kakšnih dvanajst let, vse njeno telo pa je že izoblikovano tako, da je videti, kakor dekle, godno za možitev. Takšna deklica potem vsakega moškega, ki je malo bolj čutne narave, vzburja močneje kot sto še tako lepih, a po letih

zrelih vlačug. Takšna zgodaj zrela deklica je potem telesno izpostavljena stotim nevarnostim in njeni starši morajo kar najbolj skrbeti, da takšno prezgodaj dozorelo hčer obvarujejo pred sovražniki, ki hlepijo po njenih velikih čarih. Če jo prezgodaj oddajo kakšnemu pohotnemu možu, lahko to pokvari njeno rodovitnost; če jo preveč zapirajo in zavarujejo pred vsakim slabim zrakom, postane njeno telo, kakor imamo navado reči, tršato. Postane bleda, hira in redkokdaj doseže omembe vredno starost. Če dobi malo hrane, in to samo slabo hrano, postane žalostna in nazadnje tudi zgodaj shira; če je dobro hranjena, postane še bolj debela in okorna in zaradi tega lena, tako da se njena kri hitro pokvari in je kmalu videti kakor mrlič in zato tudi zgodaj umre.
3 Enako je tudi s prehitro in pretirano duševno vzgojo. Če torej otroke, ki imajo pogosto kaj malo talentov, skušajo s strogostjo narediti modre, kakor da bi bil od njih odvisen obstoj sveta, postanejo takšne duše medle, ker prej niso imele časa, da bi si telo razvile tako, da bi vzdržalo v vsakršnih razmerah!
4 Zato po Božji ureditvi vse potrebuje svoj čas in nikjer ni mogoče doseči čudežnih preskokov.
5 Pri telesnem rojstvu iz materinega telesa je v srce duše položena večna kal življenja kot iskrica najčistejšega Božjega duha, prav tako kot pri sadu rastline, ko ta odvrže cvetove in se začne zase konsolidirati (opremljati in utrjevati). Ko je telo izoblikovano, se začne oblikovanje duha v srcu duše. Pri tem mora duša potem uporabiti vse moči, da začne duh v njej kaliti in mora mu pomagati in ga podpirati.
6 Duša je tu korenina in bilka in telo zemlja; ta duha ne sme hraniti z grobo vodo.
7 Obroči, ki jih ustvarja duh, so ponižanja duše. Ko je narejen zadnji, se duh končno razvija sam in použije iz duše vse sebi sorodno, se uredi in končno prevzame vase vso dušo in kar je bilo v telesu duši sorodnega in potem je za večno neuničljiv; in tak potek lahko bolj ali manj jasno opazimo pri skoraj vsaki rastlini.
8 Ko sad po redni poti skoraj povsem dozori, so v nežne, že vnaprej pripravljene ovojnice v zrnih, ki ležijo v njem, položene iskrice življenjske kali; nato se seme za nekaj časa povsem zapre pred drugim sadom in se utrdi, pa vendar zmeraj do polovice iz življenjskega etra sadu, ki ga obdaja.
9 Sčasoma se začne zunanji sad grbančiti in se sušiti. Le zakaj? Ker njegova duša povsem preide v življenje kali duha v semenu. In ko končno vsa življenjska moč sadeža preide v življenjsko kal duha, se prej vseskozi živa bilka v vseh svojih razvojnih stopnjah posuši in umre; zato pa se je vse življenje rastline združilo s kaljo življenja v enako življenje in kot takšno ne more biti nikoli več uničeno, če je vezano na materijo semena ali ne.
10 In tako vidiš isti red povsod in v vseh stvareh in istih razvojnih stopnjah."

218. Duša in telo

1 Reče **Cirenij**: "Gospod, odpusti, nekaj moram vprašati! Kaj pa se zgodi s kalčkom pšeničnega zrna, če ga zmeljemo v moko, ga spečemo in pojemo kot kruh? Ali tudi na teh razvojnih stopnjah življenjska kal živi naprej?"

2 Rečem **Jaz**: "Vsekakor; ko namreč použiješ kruh, se materialna moka kmalu po naravni poti spet izloči iz telesa, življenje kalčka pa kot duhovno, takoj preide v življenje duše in se kakovosti primerno zedini z njo. Bolj materialni del življenjske kali, ki ji je zmeraj služil, kot služi Mojzesova voda Božjemu duhu, za solidno podlago, pa postane hrana telesu in končno kot dovolj prečiščena tudi preide v dušo in ji služi za tvorjenje in prehrano duševnih organov kot njenih udov, njenih las itn. in sploh za nastajanje in prehrano vsega tistega, kar od alfe do omege najdeš na človekovem telesu.
3 Da pa duša sestoji iz vseh enakih delov kakor telo, o tem se lahko več kot dovolj prepričaš ob angelu Rafaelu, ki sedi za našo mizo in se pogovarja z Jozuetom. (Rečem obrnjen k angelu): Rafael, pridi semkaj in pusti, naj te Cirenij potipa!"
4 **Angel** pride in Cirenij ga otipa in reče: "Da, da, vse to je narava in tako rekoč zares materija! Resnično ima vse ude, prav tako kot mi in enako obliko kakor kateri izmed nas, le da je vse plemenitejše, mehkejše in nepopisno lepše; kajti milina njegovega obraza je, lahko rečemo, neprekosljivo bleščeče se lepa! To sicer nikakor ni dekliški obraz, marveč z vso resnostjo moški, pri tem pa vendarle lepši od najlepšega dekliškega obraza! Doslej sem se res premalo zanimal za tega družabnika. Čim dlje ga opazujem, tem lepši postaja. Moja nebesa, to je res nenavadno! (Obrnjen k angelu reče:) Poslušaj, prekrasni, najlepši angel, ali čutiš tudi ljubezen v svojih najlepših prsih?"
5 Reče **angel**: "O gotovo; kajti moje duhovno telo je enako Božji modrosti in moje življenje je večna ljubezen Gospoda Boga. In, ker je moje življenje čista ljubezen, moram vendar ljubezen tudi občutiti, ker moje življenje samo ni nič drugega kakor najčistejša ljubezen.
6 Kako si me mogel ti, ki si tako moder mož, sploh vprašati kaj takega? Glej, kar je Bog, Gospod od vekomaj, v samem Sebi bil, je in bo večno ostal, to moramo biti vendar tudi mi, ker smo popolnoma iz Njega in zato tudi povsem Njegovo bitje, tako kakor je sončni žarek tudi to, kar je sonce in kot sonce tudi deluje! Če pa je tako, čemu potem takšno vprašanje?!"
7 Reče **Cirenij**: "Da, da, to je že povsem res in prav in to bi vedel tudi brez tvoje razlage; vendar pa sem te nekaj moral vprašati, da sem lahko slišal tvoj glas. Zdaj pa sva tudi že opravila in lahko se spet odpraviš na svoje mesto!"
8 Reče **angel**: "Tega mi ne moreš ukazati ti, marveč edino Gospod!"
9 Reče **Cirenij**: "Prijatelj, zdi se mi, da si ob vsej svoji lepoti, modrosti in ljubezni vendarle kar trden v kljubovalni samovolji!?"
10 Reče **angel**: "O nikakor! Toda smrtniki mi ne morejo in ne smejo ukazovati; sem sam svoj gospod in ne dovolim, da bi mi kdo kar koli predpisoval, kajti ne glede na to, da sem v vsem in povsem iz Boga, je moj `jaz' povsem samostojen! Poleg tega se mi ni treba tako kot ljudem tega sveta ničesar bati; kajti zato imam oblast in moč, o kateri se tebi še niti ne sanja. Če pa jo hočeš pobliže spoznati, vprašaj stotnika Julija in mojo učenko Jaro in tudi Gospodove učence; oni ti bodo že znali o tem kaj povedati !"
11 Reče **Cirenij**: "Gospod, reci mu, naj gre spet na svoje mesto, sicer se ga bom zares začel strašansko bati; kajti z njim res ne bi rad zobal češenj! Čedalje bolj grob in srdit postaja in pri vsej njegovi lepoti ni mogoče z njim opraviti ničesar."

12 Rečem **Jaz** angelu: "No, pojdi torej spet na svoj prostor!" In angel pri priči sledi Mojemu namigu in odide na svoj stari prostor. In Cirenij je tega zelo vesel; kajti res se je angela začel že prav močno bati.
13 Takoj nato pa Me vprašata Janez in Matej, ali naj vse to zapišeta.
14 Rečem **Jaz**: "To lahko storita zase, za ljudstvo pa tega ni treba zapisati; kajti za ljudstvo je še dva tisoč let prezgodaj, da bi to razumelo. Svinjam pa nikoli ne smemo metati biserov, ker jih ne morejo razlikovati od najslabše svinjske krme. Toda zase in za nekaj redkih lahko to vendarle zapišeta."
15 In oba učenca to tudi takoj storita z ustreznimi slikovnimi znaki, drugače kot tisto, kar sta po Mojem naročilu zapisala s pravimi hebrejskimi črkami.

219. Stvarjenje neba in zemlje

1 Cirenij Me pa zaprosi, naj dokončam razlago Mojzesove zgodbe o stvarjenju sveta na Svoj način.
2 In **Jaz** rečem: "Prijatelj, kar sem začel, bom tudi dokončal; za zdaj pa je še negotovo, ali boste vi to pred časom tudi že razumeli. Kajti za dobro razumevanje Mojzesove zgodbe o stvarjenju je treba tudi zelo dobro poznati vse človekovo bistvo, do tega pa se je prav tako težko dokopati, kakor do pravega in popolnega spoznanja Boga.
3 In tako bi vam moral najprej od vlakna do vlakna razčleniti vso materialno, duševno in človekovo duhovno zgradbo in vam končno pokazati, kako se je duševno najprej razvilo in oblikovalo iz duhovnega in materialno iz duševnega in pod kakšnimi neštetimi prispodobami, ki kakor neštete stopnje svetlobe korespondirajo s prav tako neskončno mnogimi stopnjami pomanjkanja svetlobe.
4 Iz tega vidite, da se to ne more zgoditi tako lahko in hitro, kakor mislite; toda kljub temu vam bom o tem povedal vsaj toliko, kolikor lahko za zdaj prenesete in za razumevanje česar imate ob majhnem prepričevanju v svoji duši že nekaj izkustev in potrebnega poprejšnjega znanja. - In tako torej prisluhnite!
5 Ko Mojzes govori: `V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo,' s tem pa nikakor ne misli vidnega neba in vidne, materialne zemlje, ker kot pristni modrec na to pač nikoli ni niti pomislil, ker je imel v svojih razsvetljenih mislih zmeraj samo najpopolnejšo najglobljo notranjo resnico. Toda to svojo globoko modrost je zastrl s prispodobami, tako kakor je moral svoje obličje, ki je v pričevanje tej modrosti preveč sijalo, pred ljudstvom zastreti s trojnim zagrinjalom.
6 Pod `nebom', ki ga Mojzes navaja kot prvo ustvarjeno, pa je treba razumeti, da je Bog nekoč inteligenčno sposobnost, že v času zunaj Svojega večnega in najčistejše duhovnega središča, postavil nekako zunaj Sebe - toda, kot rečeno, samo inteligenčno sposobnost. Ta je podobna zrcalu, ki lahko tudi v najtemnejši noči v sebi, na svoji gladki površini povsem zvesto in resnično sprejema in odseva zunanje predmete. Toda v povsem temni noči in v prav tako popolni praznini je zrcalo vendar najočitneje reč ničevosti!
7 Mojzes pa zato takoj poleg postavitve neba oziroma inteligenčne sposobnosti zunaj Božjega življenjskega središča poroča o tako rekoč sočasnem stvarjenju zemlje. Kdo in kaj pa je potemtakem ta Mojzesova zemlja? Vi seveda mislite: `No, ta, ki nas nosi!' - 0, zelo zgrešeno, dragi Moji!

8 Glejte, z `zemljo' je Mojzes razumel samo sposobnost asimilacije in atrakcije (priličenja in privlačenja) sorodnih, zunanjih inteligenc, ki so skoraj enake temu, kar so nekateri posvetni modrijani, Egipčani in Grki imenovali asociacija (zveza) idej, kjer se mora iz sorodnih pojmov in idej končno pojaviti celoten, z resnico napolnjen stavek.
9 Če pa je bila v inteligenčnih sposobnostih, ki jih je Bog postavil zunaj Sebe, zaradi njihove sorodnosti medsebojna privlačnost pogojena že sama od sebe, sledi sama po sebi tudi tretja posledica, namreč ta, da so se med seboj sorodne inteligenčne sposobnosti tudi resnično medsebojno privlačile in se sprijele; - za to, takrat še zelo duhovno dejanje, Mojzes očitno ni mogel najti boljše in bolj splošne podobe kot ravno podobo materialne zemlje, ki sama po sebi ni nič drugega kakor konglomerat (skupek) samih atrakcije sposobnih in tako med seboj kot v sebi sorodnih substancialnih delcev.
10 Toda `bilo je še temno nad globino' nadaljuje Mojzes. Je hotel Mojzes s tem zares omeniti brez-svetlobnost na novo ustvarjeni zemlji? Povem vam, o tem se modremu Mojzesu niti na začetku njegovega najneumnejšega bivanja nikoli ni niti sanjalo! Kajti Mojzes je preveč poznal naravo sveta in je bil pregloboko uveden v egiptovsko najglobljo modrost in znanost, da ne bi vedel, da zemlja kot otrok sonca vsaj milijardo krat milijardo zemeljskih let mlajša od očeta sonca - ob svojem nastanku ni mogla biti temna; marveč je s tem Mojzes znova v prispodobi nakazal, da inteligenčna sposobnost in atrakcije zmožno sorodstvo inteligenc še ne pogojujeta nobenega kakor koli oblikovanega spoznanja, razuma in samozavesti - kar vse je identično s pojmom `svetloba' - marveč mora ta tako dolgo povzročati nasprotje, dokler se ne sprimejo, se nato začnejo stiskati, treti in tako rekoč drugo z drugim bojevati.
11 Ali pa še niste nikoli opazili, kaj se pojavi, če začnemo močno treti med seboj kamne ali kose lesa? Glejte, tedaj se pojavita ogenj in svetloba! In glejte, to je tista svetloba, ki je po Mojzesu nastala v začetku!"

220. Zemlja in svetloba

1 (**Gospod**): "Kaj torej pomeni svetloba, vemo; toda še prej je zapisano, da je bila zemlja pusta in prazna! To je povsem zanesljivo; kajti samo s sposobnostjo, da lahko nekaj sprejme vase, kot tudi z že občuteno potrebo po tem, se ni napolnila še nobena posoda. Dokler pa v posodi ni ničesar, tako dolgo je posoda tudi pusta in prazna.
2 Tako je bilo tudi pri pra stvarjenju. Iz Boga je vsemogočna volja Njegove ljubezni in modrosti v vse prostore neskončnosti razpostavila velikansko množico misli in pojmov. Te misli in pojme smo prej imenovali posamezne zrcalu podobne inteligenčne sposobnosti in sicer zato, ker je vsaka posamezna misel na določen način v glavi refleksija (odsev) tistega, kar v sebi ustvarja zmeraj dejavno srce.
3 Kot pa je misel ali pojem sam zase še enak prazni posodi ali tudi enak zrcalu v najtemnejši kleti, tako je tudi celotno medsebojno sorodstvo (idej) še pusto in prazno; in ker še ni nobene medsebojne dejavnosti inteligenčnih sposobnosti, marveč so navzoče zgolj sposobnosti za obstoj in dejavnost, tako je tudi, kot sem že prej pripomnil, vse še hladno, brez ognja in brez svetlobe.

4 Vse te, še nedejavne in negibne misli in ideje Božje modrosti tudi nadvse ustrezno primerja z `vodo', v kateri so tudi pomešani med seboj nešteti specifični elementi v preprosto enoto, iz katere pa končno vendarle dobi svoj nadvse raznovrstni obstoj ves materialni, telesni svet.
5 Toda vse te velike misli in iz njih razvite ideje v Božji modrosti, pa naj so bile še tako resnične, vendarle nikoli ne bi mogle doseči nikakršne realnosti, prav tako malo kakor misli in ideje katerega koli modreca na zemlji, če bi mu za uresničenje le-teh manjkalo sredstev. Če si je kje mogoče zamisliti kakšno resničnost, ki naj sledi misli in idejam, je treba najprej priskrbeti ustrezna sredstva in z njimi resnično dejavnost misli in idej, kar vpliva nanje tako od znotraj kot od zunaj, in kar izhaja iz neke vzvišene oblasti in moči.
6 Če je torej kakšen človek povezal misli v ideje in bi jih rad uresničil, mora, ne glede na to, da ima za to potrebna materialna sredstva, razviti silno ljubezen do svojih misli in idej. Takšna ljubezen potem varuje njegove misli in ideje, tako kot koklja piščeta. S tem postajajo misli in iz njih nastali pojmi kot že bolj konkretne ideje čedalje bolj živahni in izoblikovani. In glejte, takšna ljubezen je ravno Božji Duh v Bogu samem, ki je, po Mojzesu, lebdel nad vodo in pravzaprav ne pomeni nič drugega, kot neskončno veliko Božjih misli in idej, ki so še brez oblike in bitja!
7 Po tem Duhu oživljene so se Božje misli začele povezovati v velike ideje in ena misel je priganjala drugo in ena ideja drugo. In glejte, tedaj se kot samo od sebe v Božjem redu zgodi `bodi svetloba!' in ` bila je svetloba!' In tako se po Mojzesu samo od sebe razloži celo tudi veliko dejanje naravnega stvarjenja od prazačetka - vzporedno z njim pa končno tudi in sicer predvsem, duševni in duhovni razvojni proces od novorojenega otroka do starca in od prvega človeka na zemlji do našega časa in tako naprej do prihodnjega konca tega sveta - v vsem!
8 Zdaj pride pri Mojzesu kajpada stavek, ki daje videz, kot da je Bog šele po svetlobi, ki se je razvila iz ognja ljubezenske dejavnosti Duha, začel spoznavati, da je svetloba dobra; vendar pa še zdaleč ni tako, marveč je to samo spričevalo večne in neskončne Božje modrosti, po katerem pričevanju je ta svetloba resnično svobodna svetloba duhovnega življenja, ki se je sama od sebe razvila iz dejavnosti Božjih misli in idej po redu Božje modrosti. Po tej svetlobi se lahko Božje misli in ideje, ki so tako izšle iz Boga, po lastni inteligenci, kakor same od sebe, vendar pod neogibno trajnim Božjim vplivom, razvijajo naprej kot samostojna bitja. To je torej mislil Mojzes s svojim pristavkom, ne pa, kot da bi Bog šele s tem prišel do subjektivnega spoznanja, da je svetloba nekaj dobrega!"

221. Ločitev svetlobe od teme

1 (**Gospod**): "Toda zdaj pride nekaj, kar je pravzaprav teže razumeti kot prejšnje. Kajti dalje je zapisano: `Tedaj je Bog ločil svetlobo od teme; svetlobo je imenoval dan in temo noč.' Ta stvar pa bo laže razumljiva, če namesto obeh najsplošnejših pojmov, ki ju je postavil Mojzes, vzamemo ustrezne, a bolj nenavadne, kot: za dan že samostojno življenje, za noč pa smrt, ali za dan svobodo in za noč sodbo, ali za dan samostojnost in za noč odvisnost, ali za dan ljubezensko življenje Božjega duha, ki že spoznava samega sebe v novem stvarstvu in za noč še ne oživljene misli in ideje iz Boga.

2 Ta red pa najdete prav tako že spet tudi v vsaki rastlini, pri kateri še vse do nastavka plodu ne najdete nič drugega kot noč ali prežečo smrt, kjer Božji duh zaradi pred oblikovanja materije, ki nosi življenje, še lebdi nad temno globino vode. Ko pa je podlaga toliko trdna, da je lahko na pšenični bilki stvarstva narejen zadnji obroč pod klasom in se pravo in resnično duhovno življenje začenja doživljati in čutiti kot samostojno in se v jasni samozavesti dojemati, spoznavati in razumeti, tedaj nastane očitna delitev ali bolje, svetloba se loči od teme, svobodno življenje od sojenega, ali pravo neuničljivo življenje od uničljivega sojenega življenja, ki je enako smrti pod najsplošnejšim, vseobsegajočim pojmom `noč'.
3 In naprej se glasi: `Tedaj je iz večera in jutra nastal prvi dan.' Kaj je `večer' in kaj je tukaj `jutro'? - Večer je tukaj tisto stanje, v katerem začnejo pod vplivom vsemogočne Božje volje konstatirati (izražati) in nastajati temeljni pogoji za končni sprejem ljubezenskega življenja iz Boga, podobno kot posamezne misli in pojmi v idejo. Ko so ti enkrat konstatirani (dozoreli) do zadnjega obroča pod žitnim klasom, je opravilo večera končano in potem se začne svobodna in samostojna dejavnost za lastno samooblikovanje v sadu. Kot pa ljudje prehod iz noči v dan imenujejo jutro, tako je bil tudi prehod poprejšnjega, sojenega, nesvobodnega stanja stvarstva v svobodno, samostojno stanje ustrezno imenovan jutro. In glejte, Mojzes pri tem ni naredil nobene logične napake, ko je zapisal, da je iz večera in iz jutra nastal prvi dan kot tudi vsi naslednji dnevi!
4 Vzrok za to, da je Mojzes opisal nastanek šestih takšnih dni iz večera in jutra, je v tem, da mora po skrbnem opazovanju in preiskovanju vsaka stvar od svojega prazačetka do svojega dokončanja preživeti po poti enega in istega Božjega reda šest obdobij, dokler ni dovršena kot to, kar naj bi za zdaj bila, podobno kot povsem zrel pšenični klas na odmrlem steblu.
5 Polaganje semena v zemljo do kalitve: prvi dan; nato nastanek bilke ter sesalnih in varovalnih listov: drugi dan; nato nastanek zadnjega obroča tesno pod takojšnjim nastavkom prvih zasnov za nastanek klasa: tretji dan; nato nastanek in ureditev lupinastih posod podobnih nevestinim sobanam za spočetje svobodnega, samostojnega življenja, kamor je treba šteti tudi socvetje: četrti dan; nato odpad cveta, nastanek pravega sadu, ki že nosi svobodno življenje in katerega svobodna dejavnost - četudi še v povezavi s prejšnjimi, nesvobodnimi stanji, iz katerih še jemlje del hrane za nastanek lupin, čeprav odslej glavno hrano jemlje iz nebes svetlobe in resnične življenjske toplote - do popolnega izoblikovanja sadu: peti dan; končno celostna ločitev v klasu dozorelega sadu, ko potem jedro za svoje najpopolnejšo konsolidiranje (utrditev) in samo zdaj že popolnoma samostojno, zahteva čisto nebeško hrano, jo sprejema in se z njo svobodno nasičuje za najsvobodnejše, večno neuničljivo življenje: šesti in poslednji dan za nastanek in popolno osvoboditev življenja.
6 Sedmi dan potem nastopi počitek in to je stanje dovršenega, popolnoma zrelega in za večno obstojnega, iz prejšnjih stanj konsolidiranega (utrjenega) življenja, opremljenega s popolno bogu-podobnostjo."

222. Končni cilj celotnega stvarstva

1 (**Gospod**): "Če hočete o tem, kar sem vam povedal, nekoliko globlje premisliti in bolj zrelo kot navadni ljudje tega časa, boste, če že ne ravno v vsej globini, pa vendarle zlahka odkrili in uvideli, da je Mojzes s svojo zgodbo o stvarjenju pod svojimi ustreznimi podobami razumel samo edino resnični in z vsem redom večne modrosti popolnoma skladni nastanek in razvoj vseh stvari od njihovega prazačetka do njihove najvišje dovršenosti.
2 Kdor pa Mojzesa ne razume tako, ta naj ga sploh ne bere; kajti, če ga bere, razume pa ga ravno narobe, mora končno pri le malo razmišljanja povsem znoreti in se pošteno razjeziti nad Mojzesovo nelogično neumnostjo in še posebno nad hudobno neumnostjo vseh tistih, ki takšen nelogični najneumnejši nauk celo z ognjem in mečem vsiljujejo ljudem kot od Božjega duha navdihnjen, ne glede na to, ali se tudi njim samim zdi kot najhujša neumnost.
3 Kdor pa bere Mojzesa z zdaj pokazanim pravim razumevanjem, bo v njem spoznal ne samo izčrpno modrega, temveč tudi od Božjega duha nadvse prežetega, najresničnejšega preroka, ki je imel nadvse veliko sposobnost in poleg tega najtrdnejšo voljo, da je vsem ljudem najresničneje oznanil globino vseh globin o Bogu in o vseh ustvarjenih stvareh tako, kot jih je v svojem velikanskem duhu sprejel od Božjega Duha samega!
4 Tako so nastala posamezna sonca, posamezne zemlje in vsaka posamezna stvar na soncih in zemljah zase, prav tako pa tudi v svoji splošni povezavi. In tako je nastal človek v najožjem pomenu, prav tako pa tudi vsesplošno, ker je celotno stvarstvo v vsej svoji splošnosti popolnoma podobno človeku in mu ustreza in ker vsaka posamezna stvar, od največje do najmanjše, vsega duhovnega in materialnega stvarstva prav tako ustreza in mora ustrezati človeku, ker je človek pravi razlog in končni cilj celotnega stvarstva. Človek je tisti končni proizvod, ki ga je hotel pridobiti Bog z vsem Svojim prejšnjim trudom.
5 In, ker je človek ravno to, kar je hotel Bog doseči z vsemi predstvarjenji in je tudi dosegel, česar nesporni dokazi ste vi, tako tudi vse v nebesih in na vseh nebesnih telesih v vsem ustreza človeku, kot je Mojzes tudi predstavil v svoji zgodbi o stvarjenju in kot so predstavili tudi drugi učitelji ljudstev, četudi bolj zastrto. Preverite pa zdaj vse in ugotovili boste, da je lahko samo tako in ni in ne more biti drugače! - Ti, Cirenij, pa Mi povej, kako si zdaj zadovoljen z Mojzesom!"

223. Cirenijevo pričevanje o zgodbi stvarjenja

1 Reče **Cirenij**: "Gospod in Mojster, resnično, Tvoja modrost neskončno daleč presega vse, kar je zemlja kdaj blagoslovila kot najmodrejše! Kajti pomembno je že, če si velik modrijan sam zase, vendar pa je neskončno več, če najglobljo in najbolj skrito Božjo modrost z razumljivimi besedami predstaviš tako, da jo lahko zlahka in jasno razumejo ljudje, ki niso posebno izobraženi v modrosti, kot smo mi tukaj. To je po mojem mnenju mogoče edinole Bogu samemu; kajti še tako moder človek lahko končno, tako kot Mojzes, svojo modrost, ki jo je prejel od Božjega duha, izrazi samo z ustreznimi podobami, ali pa so mu te že dane kot semena, ki jih potem kot

sejalec položi v človeška srca. Takšna zrna potem pač rodijo marsikak ustrezen sad; toda ljudje pogosto sadove spoznajo prav tako malo, kakor so spoznali semena, posejana v njihova srca in takšna setev končno le malo pomaga. Če ljudje njene dozorele sadove požanjejo, pa vendar potem večinoma kljub temu komaj vedo, kaj naj počnejo z njimi in za kaj so ti pravzaprav uporabni.
2 Navadno jih že prvi sejalci semen modrosti niso nikoli uporabili povsem pravilno, toliko manj pa šele potem njihovi poznejši nasledniki; kajti, če bi prvi sejalci zrn modrosti popolnoma prav in resnično uporabili njihove sadove, potem tudi vsi njihovi nasledniki ne bi mogli drugega, kot da bi jih prav in resnično uporabili. Ker pa so gotovo iz napačnega razumevanja že preroki delali napake zoper svoj slabo razumljeni nauk, so bile potem takšne majhne napake povsem zanesljivo vzrok velikih napak poznejših naslednikov.
3 Gotovo sta Mojzes in Aron živela zelo čisto po nauku, ki jima ga je razodel Božji Duh; veliko in zelo dvomljivo pa je, ali sta svoj nauk, ki je prišel od Boga, tudi razumela natančno tako, kakor si nam ga zdaj razkril Ti. Kajti tuji jezik in njegovo pisavo lahko prav dobro in povsem pravilno prepišemo na papir, ne da bi pri tem sploh razumeli vsebino.
4 Toda tako, kot si nam Ti, o Gospod, zdaj pojasnil Mojzesa, ne more v človekovem srcu biti niti seme dvoma in potem sprejetje takšnega nauka, ki se ga je prav razumelo in se po njem tudi ravna, ne more biti drugače, kot le pravilno.
5 Toda, ker si bil Ti, o Gospod, zdaj že tako velikodušen z razkrivanjem najglobljih in najbolj skritih resnic, nam vsem skupaj še nekoliko pojasni tako imenovani `padec angelov' kot prvih ustvarjenih bitij, nato `Adamov padec' in končno tako imenovani `izvirni greh', ki je kot slaba dediščina prešel na vse poznejše ljudi. Če ni prepozno in, če smo to sposobni vsaj nekoliko razumeti, odpri še enkrat Svoja najsvetejša usta in nam daj o tem samo nekaj zanesljivih namigov, da bomo lahko tudi to razumeli malo bolj kot je sicer v navadi!"
6 Rečem **Jaz**: "Da, Moj najljubši prijatelj, to je pa še trši oreh kot sama Mojzesova zgodba o stvarjenju, četudi je pravzaprav docela vsebovano v njej in za prizadevnega raziskovalca dostopno kakor zlato pri belem dnevu. Če pa te žeja samo po zanesljivem namigu in ne po podrobno izdelanem nauku, ti lahko prav rad naredim to veselje; kajti za izdelavo podrobnega nauka o tem bi imeli vsi mi premalo časa, ker je že okrog tretje nočne straže. - Kdor ima ušesa, naj posluša!"

224. O padcu duhov, Adamovem padcu in izvirnem grehu

1 (**Gospod**): "Padec prvotno ustvarjenih duhov ali svobodnih in oživljenih Božjih idej v neskončnem prostoru je velika ločitev, o kateri Mojzes pravi: `Tedaj je Bog ločil svetlobo od teme!' Kako pa je treba to razumeti v resničnem pomenu prave in popolnoma pravilne prispodobe, sem vam vsem že dovolj pokazal; uspeh tega - nujni materialni svet, katerega veliki in majhni deli kot sonca, planeti in lune in vse, kar je v njih in na njih - je raztresen po neskončnem prostoru.

2 `Adamov padec' pa kaže seveda že več objektivnosti kot tako imenovani `padec angelov', pri tem pa se vzporedno vendarle prispodobno ujema s padcem angelov; le da se pri njem že pojavi resnično pozitivna postava, medtem, ko pri padcu angelov še zdaleč takšne postave ni moglo biti, ker se je takrat šele začel veliki razvoj osvobajanja bitij in torej poleg Boga ni obstajala še nobena takšna inteligenca, ki bi ji lahko naložili kakršno koli pozitivno postavo.
3 Zato je bila s tako imenovanim `padcem duhov' tudi opravljena nujna in primorana ločitev, Adamov pa je že izhajal od njega samega in je bil svoboden, torej ne več prisila, marveč svobodno dejanje že v vseh duševnih sferah svobodnega prvega mesenega človeka. V celoti pa je to vendarle tudi predvideno dejanje iz skrivnega Božjega reda, ki sicer nikoli ni naloženo človekovi svobodni volji kot absolutna prisila, temveč kot dopustitev v smislu `naj bi' in `naj ne bi' zaradi njegove konsolidacije, ki si jo mora pridobiti iz lastne dejavnosti.
4 Tu gre za razliko, kakršna je med otrokom, ki še ne zna uporabljati svojih nog in ga je zaradi tega treba nositi z enega kraja na drugega, in med zdravim možem, ki lahko že dolgo, pogosto še predobro in trdno hodi.
5 Kdor pa lahko enkrat shodi, ga pač ni treba več nositi kot novorojenčka na drugi kraj, ki ga hočemo doseči z otrokom in za otroka, marveč mu pokažemo najbolj ravno in varno pot do kraja, kjer je njegov cilj. Če človek zdravih in močnih nog hoče stopati po njej, bo tudi gotovo in brez nevarnosti dosegel cilj; če pa prostovoljno dela ovinke, no, tedaj mora tudi sam sebi pripisati, če doseže postavljeni cilj veliko pozneje, teže in z večjim trudom.
6 In to vidimo tudi pri Adamu. Če bi izpolnil pozitivno zapoved, tedaj človeštvo, oziroma popolna človekova duša, ne bi prišla do tega zelo trdega, težkega in betežnega mesenega telesa, ki je zdaj obloženo s številnimi tegobami in pomanjkljivostmi.
7 Toda nepokorščina do pozitivne postave je prvega človeka nujno pripeljala v velik ovinek, po katerem zdaj veliko teže in veliko pozneje dosega cilj.
8 Ti seveda misliš in govoriš sam pri sebi: `Aj, kako more majhna, zgolj moralna postava, če jo upošteva ali ne, tako bistveno vplivati na celotno človekovo naravo? Adam bi ostal prav tako telesen, kakor je ostal zaradi neumnega uživanja jabolka in nekoč bi moral po mesu gotovo prav tako umreti, kot morajo umreti še zdaj vsi ljudje!'
9 Deloma imaš seveda prav; deloma pa tudi ne. Uživanje jabolka, ki je zdrav in sladek sadež, gotovo ni smrtno; kajti sicer bi morali vsi ljudje, ki jedo jabolka, kmalu potem umreti. Torej jabolko samo pomeni zelo malo ali celo nič. Toda, če je njegovo uživanje za nedoločen čas prepovedano in to zgolj zaradi večje konsolidacije duše, duša pa, zavedajoč se svoje svobodne volje, postavo prezira in prekrši, s tem tako rekoč nekako prebije svoje bitje in to je potem podobno odprti rani, ki jo je težko kdaj docela ozdraviti, ker se, četudi se rana zaceli, zaradi brazgotine žilice tako zožijo, da odtlej življenjski sokovi duše ne morejo dobro krožiti in zato tam, kjer je brazgotina, zmeraj neprijetno in boleče pritiskajo.
10 To pa potem dušo odvrne od tega, da bi skrbela v glavnem samo za svobodni razvoj duha v sebi in največji del svoje dejavnosti uporablja za to, da bi brazgotina spet izginila in glejte, ta brazgotina se imenuje `svet'!

11 Duša se hoče te brazgotine sicer neprenehoma znebiti; kajti brazgotina dušo boli, v obliki zaskrbljenosti ali posvetne skrbi. Toda kolikor bolj se duša trudi, toliko bolj groba postaja brazgotina in koliko bolj groba postaja, toliko več skrbi povzroča; in duša nazadnje ne zmore nič drugega več, kot da se ukvarja z zdravljenjem te stare brazgotine, to pomeni s tem, da bi se rešila skrbi; končno sama skoraj povsem preide v to brazgotino in le še malo skrbi za svojega duha. - In vidite, to je tako imenovani `izvirni greh'!"

225. Moč dedovanja

1 (**Gospod**): "'Kako pa se lahko nekaj takega podeduje?' - Boste vprašali. Oh, zelo lahko, posebno v organskem oblikovanju duše. Kar pa je duša sprejela, to ji lahko ostane tisočletja, če tega duh v njej spet povsem ne uredi. Poglejte tip nekega naroda! Če vam danes predstavim njihovega rodovnega praočeta, boste kmalu spoznali, da je prešla izredna podobnost na vse njegove potomce. Če je bil praoče dober in blag mož in takšna tudi njegova žena, bo končno le z redkimi izjemami ves narod boljši in nežnejši od ljudstva, ki je imelo jeznoritega, ošabnega in oblastiželjnega rodovnega praočeta.
2 Če lahko rahlo, zabrisano potezo nekega praočeta fizično in moralno še po nekaj tisočletjih prepoznamo v vseh njegovih potomcih, koliko bolj v vseh njegovih potomcih potezo prvega človeka zemlje, ker je bila njegova duša v začetku veliko sprejemljivejša in zato tudi veliko bolj občutljiva kot poznejše duše, katerim je bilo očetovo znamenje vtisnjeno takoj pri spočetju ob življenjskemu semenu in ga potem po naravni poti ni bilo več mogoče zabrisati ali celo uničiti. Žal ta brazgotina zelo iznakazi dušo in Bog je zmeraj uporabil vsa sredstva, da bi kakšna duša sama iz sebe mogla za vse čase odpraviti to grdo brazgotino; toda vse doslej se zadeva nikakor ni hotela posebno dobro posrečiti in Jaz sam sem zdaj prišel na to zemljo zato, da bi odstranil to staro, gnusno brazgotino.
3 In Jaz jo bom tudi odstranil; toda to se bo zgodilo z mnogimi ranami, ki bodo zadane Mojemu mesu. Toda tega zdaj še ne morete razumeti; ko pa se bo zgodilo, tedaj boste tudi razumeli in Sveti Duh vse resnice vas bo potem vpeljal v vso resnico o tem.
4 Saj ste tudi brali v Mojzesu, kako govori o Jehovovem prekletstvu zemlje, in tam pravi: `V potu svojega obraza si boš odslej pripravljal svoj kruh!' In potem tudi takoj napove prekletstvo zemlje: `Trnje in osat boš rodila.'
5 Glejte, če bi to razumeli materialno, zgolj po besedah, to se pravi, če bi bilo to v resnici tako materialno, potem bi tudi imeli vso pravico, da bi Boga obtožili popolne nespameti! Toda zaradi tega, ker je treba ta izrek vzeti in razumeti samo duševno in pravzaprav duhovno, takšna obdolžitev odpade sama od sebe in človek mora zmeraj sam sebi pripisati, če se je na njegovem bitju kaj poslabšalo, tako kot mora tudi sam sebi pripisati, če je v kakšni deželi žetev včasih slabša, kakor bi praviloma morala biti; kajti tudi vreme ni povsem odvisno od Božje volje, temveč tudi od volje ljudi.
6 Ko se kaka duša popolnoma zaveda sama sebe in začne uporabljati razum tako, da lahko v sebi zagleda in prepozna Božji red, tedaj mora zaradi svoje konsolidacije postati za naprej samostojno dejavna, seveda po Božjem redu, ki v njej obstaja in ga je spoznala. Če pa glede česa tega ne stori, marveč to opusti, ali namesto tega stori celo kaj nasprotnega, si mora vendar očitno v

tisti točki sama prizadejati težko popravljivo škodo, ki se je sama ne more nikoli več rešiti, ker zaradi tega vsa njena dejavnost postane že bolj ali manj neredna, iz nje pa mora sčasoma očitno zrasti čedalje več duševnih omejenosti, kakor: vsakovrstna slepota, neumnost, nerazumevanje, slaba dojemljivost, strah, malodušje, žalost, bojazen, nejevolja, jeza, bes in nazadnje celo sam obup.
7 In glejte, ravno to je tisto `trnje' in `osat', ki ga rodi `zemlja', to pomeni, da zakrnele inteligenčne sposobnosti duše zrastejo iz nje same, podobno zajedavskim rastlinam na sicer zdravih vejah dreves!
8 `Božje prekletstvo' pa ni nič drugega kot razodeto, razsvetljeno spoznanje duše, ki je pokvarila samo sebe, da se je resnično sama uprla redu in da bo zaradi tega morala odslej po svoji krivdi iskati kruh v potu svojega obraza.
9 In `pot svojega obraza' je ravno že omenjena brazgotina skrbi duše, ki si jo je sama povzročila z uživanjem tistega Mojzesovega jabolka, ki bi se mu tudi povsem zlahka ognila."

226. Posvetne skrbi in njihove slabe posledice za dušo

1 (**Gospod**): "In to vam pripovedujem zato, da bi odgnali od sebe nepotrebne skrbi; kajti vsaka skrb zaradi sveta je ravno ta materialna vez, s katero se duša iz stare Adamove brazgotine povezuje z materijo! Kakor bolj pa se duša povezuje z materijo svojega mesa, toliko bolj mora v njej zakrneti vzgoja pravega Božjega duha; in kolikor bolj se potem duša po svoji skrbi povezuje s telesom, ki je samo po sebi zgolj sodba, gola nujnost in zato sama smrt, toliko bolj potem tudi izgublja zavest in spoznanje večnega, neuničljivega življenja v sebi. Kolikor bolj pa se ločuje od te vezi, toliko svobodnejša postaja spet v vsem in kolikor bolj se potem povezuje z Božjim Duhom v sebi, toliko bolj živa in čedalje jasnejša postajata nato zavest in spoznanje večnega življenja v duši.
2 Duša tistega, ki se še močno boji telesne smrti, je torej še močno povezana z mesom in izredno slabo z duhom; kajti velika ljubezen do življenja na tem svetu je zanesljivo znamenje, da se je duša še zelo malo potrudila za večno življenje svojega duha v sebi in tega je kriva stara brazgotina, ki jo je Adam prizadejal samemu sebi in s tem vsem v njegovo meso spočetim dušam.
3 Toda kljub temu se lahko vsaka duša, če zares hoče, tudi docela ozdravi takšne bolne brazgotine. Kajti za to je Bog že v Adamovi navzočnosti ukrenil vse potrebno in Adam sam je bil v svojem zadnjem času skoraj povsem ozdravljen. Henoh pa je bil tega docela ozdravljen; zato je bil tudi v svojem mesu spremenjen, tako kot še nekateri zemeljski praočetje. Toda ker so se njihovi potomci vendarle pomešali z otroki ne ozdravljenih očetov, je staro Adamovo zlo ostalo bolj ali manj močno izraženo med ljudmi, še naprej v njihovo trpljenje.
4 Od tod tudi izvirajo ženske porodne bolečine in od tod večina zelo bolečega umiranja ljudi. Kajti naravna duša, ranjena že v moževem semenskem toku, se takoj prav trdovratno poveže najprej z materinim mesom in mora biti potem pri porodu ob pretrganju vseh vezi nasilno rojena v svet. Otroci, kakor Izak in še mnogo podobnih na svetu, pa so bili iz mater rojeni na svet popolnoma brez bolečin.

5 Prav tako je tudi z umiranjem. Ljudje, ki so zelo navezani na zemeljsko življenje in pri katerih je vsa skrb usmerjena nanj, morajo že med svojim kratkim zemeljskim življenjem zelo veliko trpeti, postanejo pogosto duševno in kmalu nato gotovo tudi telesno bolni in zelo bedni in pred ločitvijo od telesa se morajo zmeraj bojevati s pogosto neznosnimi bolečinami in se ločijo iz telesa v največji bolečini, ki vse otopi in pogosto še dolgo po ločitvi od telesa odmeva v njih, posebno pri tistih dušah, katerim je bilo na svetu v njihovih telesih prav udobno in prijetno. Nasprotno pa morajo tiste duše, ki so se na svetu dokopale do zdravilnega prepričanja, da vsi zemeljski zakladi duši nič ne koristijo, ker se morajo pogrezniti v smrt tako kot telo in so se tako karseda osvobodile stare Adamove brazgotine, zato pa v sebi našle svojega duha, Božji dih in ga z vso resnično skrbnostjo negovale, prestati veliko manj kakršnih koli telesnih bolezni.
6 Ko je življenje duše enkrat povezano z njenim duhom, si bo postopno tudi njeno telo osvojilo zmeraj bolj duhovno smer in bo zato postalo manj občutljivo za vtise zunanjega, materialnega sveta; kajti vsaka telesna bolezen navadno nastane zato, ker se pretrga kakšna vez s svetom. Skratka, življenja lačna duša natrpa telo s tisoč najraznovrstnejšimi potrebami. Če jih zaradi podnebnih in tisoč drugih razmer ne more zadovoljiti, mora zaradi tega pretrgati eno ali drugo vez in telo kmalu nato zboli in zelo trpi in z njim tudi duša, ki je navsezadnje s svojim telesom enaka in pravzaprav prva nositeljica bolečine.
7 Če pa je duša svoje telo in s tem tudi sebe navadila na kar se da veliko odpovedi s smrtnega področja sveta, tedaj nazadnje ne bo preostalo več veliko vezi med mrtvimi zemeljskimi dobrinami in telesom in tedaj bo seveda tudi manj bolečega trganja. Če pa bi bil s tem odpravljen prav vsak mogoč vzrok telesnih bolezni, potem bi Jaz sam že vedel, od kod naj bi te še prišle v telo in v občutljivo dušo.
8 Da, telo takšnih ljudi potem ne čuti več tako zlahka bolečine, četudi ga mučijo in trpinčijo zunanja zla sredstva.
9 Poglejte znane mladeniče v ognjeni peči! Peli so z vso življenjsko radostjo in slavili Boga. In četudi je njihova telesa sčasoma použila zunanja zla sila, pri tem vendarle niso občutili bolečin; kajti že dolgo pred tem so bili osvobojeni vsake vezi s svetom in so bili združeni s svojim Božjim Duhom. In tako drugič takšna popolnoma s svojim duhom združena duša pri ločitvi od telesa, s katerim že dolgo ni bila več povezana s trdno materialno, temveč samo z nadvse nežno, duhovno vezjo, ne občuti prav nobene bolečine, ki prežema vse njeno bitje in pri ločitvi ne more izgubiti niti zavesti niti duševno duhovnega vida in prav tako ne sluha, vonja, okusa in najplemenitejšega in najfinejšega tipalnega čuta, kakršnega ima naš angel Rafael.
10 Toda, kot rečeno, da bi to dosegel, mora človek prej odstraniti iz telesa stari Adamov greh, to pa ne gre drugače, kot edino tako, kot sem vam pravkar povedal: duša se mora s svobodno dejavnostjo znebiti posvetnih skrbi; drugega sredstva zoper to ni! Ko pa so te odstranjene, tedaj se vse v človeku spet povrne v stari Božji red in človek je potem spet popoln človek po Božjem redu. In glej, to je tisto, kar po pravici imenujemo `izvirni greh'! Pravzaprav je očitno meso tisto, kar z vso pravico imenujemo `izvirni greh'; ustrezno duhovno vzeto pa je mnogotera skrb za meso Adamov greh pri vseh njegovih potomcih, ki ga je težko izkoreniniti.

11 Te duševne brazgotine pa ni mogoče popolnoma poravnati z nobenim drugim sredstvom, kot edino s tistim, ki sem ga navedel in še z enim sredstvom, ki pa bo ljudem pokazano šele po izpolnitvi Mojega poslanstva na tem svetu in jim bo dano za zveličanje njihovih duš. Janez Krstnik v puščavi je že bil predhodnik tega sredstva."

227. O padcu duhov

1 (**Gospod**): "Kot se je v najmanjšem merilu zgodilo pri človeku, da je zapadel grehu in se s tem pokvaril v svoji naravi, skoraj prav tako se je nekoč zgodilo tudi pri stvarjenju čistih duhov iz Boga.
2 Ko so se Božje misli in iz njih nastale velike ideje kolikor mogoče znašle in se združile v bitje, obdarjeno z neskončno inteligenco, po Božji prapodobi in so se začele zavedati svoje svobodne samostojnosti, jim je bila za popolno osvoboditev gotovo dana najprej tudi priložnost za svobodno dejavnost in pokazano jim je bilo, kako lahko postanejo in ostanejo svobodno dejavne.
3 Kako pa naj bi se to zgodilo? Morda bi jim lahko samo rekli: Zdaj ste žive, kot same iz sebe in lahko počnete, kar hočete!? - Ob tem se postavlja vprašanje, ali bi lahko bila takšna bitja, katerih življenje še nima nobenih izkušenj, sploh sposobna kakšne svobodne dejavnosti. Da, nasprotno se bodo, podobno kot požrešen polip, prepustila samo nasičevanju svojega bitja z ustrezno hrano in ne bi počela ničesar drugega več; to lahko naravno vidite in doživite pri duhovno še zelo neprebujenih ljudstvih; kajti ti skrbijo samo za svoj trebuh in vsa njihova dejavnost je usmerjena na zadovoljevanje tega dela telesa.
4 Nekdo drug misli: Po njihovi inteligenčni sposobnosti bi jim povedali, kaj naj počnejo in potem bodo pač ravnali po tem! - Dobro, pravim Jaz, kaj pa če se v bitjih, ki so še zelo nagnjena k nekdanjemu mirovanju, ker so iz mirovanja pač izšla in v njih za zdaj ni in tudi biti ne more prebujen čut za dejavnost, začne ljubezen usmerjati k popolni nedejavnosti in bitja vendarle ne bodo postala samostojna, kaj potem? Kajne, prisilili bi jih s Stvarniku lastno vsemogočnostjo!
5 Vse to bi bilo prav; toda kje bi potem ostala popolnoma samostojna dejavnost, po kateri edini lahko ustvarjeno bitje doseže popolnoma neodvisno svobodno samostojnost? Glej, brez te izrecne popolne neodvisne samostojnosti pa bi vendar vsako ustvarjeno bitje ostalo zgolj stroj, ki deluje samo po strojnikovi volji in po njegovi svobodni inteligenci!
6 Iz tega zdaj že povsem zlahka uvidite, da tu ni mogoče ničesar doseči s kakršno koli prisilo; kajti pod prisilo delujejo samo stroji, katerih je na žalost na tej zemlji s samo zemljo vred še vse preveč in so pregrobi. Tudi neskončno vesolje je vsepovsod napolnjeno s takšnimi prisiljenimi stroji. Kajti vsa nešteta sonca in planeti in lune so le stroji in vsa telesna bitja na njih in v njih prav tako. Tako kot tudi telo vsakega človeka pravzaprav ni nič drugega kot nadvse umetelni stroj, ki ga lahko svobodna volja duše kar se da različno giblje.
7 Če pa je tako in drugače tudi biti ne more, kako naj bi torej prvotno čista duhovna bitja dosegla pogojno svobodno samostojno dejavnost in iz nje edino mogočo polno samostojnost? Očitno nikakor drugače, kot po zapovedi 'naj bi', četudi ne tako pozitivno kot pri Adamu.

8 Toda zapoved sama bi bila dana zaman, če ne bi bil na novo ustvarjenemu bitju obenem z njo vsajen tudi nagon ali sla po njeni prekršitvi. Če pa je bitju dana sla po prekršitvi, mu mora biti dana tudi iz nje izvirajoča huda posledica kot nekakšna kazen in bitju je treba pokazati posledice, da res so, in kako in zakaj bodo zmeraj sledile in morajo slediti dejanju, ki nasprotuje dani zapovedi.
9 Da, treba je celo pokazati, da bitje, ki prekrši zapoved, v začetku morda lahko doseže kakšno kratkotrajno korist, tej pa pozneje zmeraj sledi dolgotrajna škoda, ki jo bo mogoče preprečiti le z veliko trdega truda in bolečimi napori. Šele z vsem tem opremljeno na novo ustvarjeno bitje lahko začne resnično uporabljati svojo svobodno inteligenco in iz nje izvirajočo sposobnost delovanja, pa naj gre potem kakor hoče, krivo ali ravno, prav ali narobe. Skratka, novo ustvarjeno bitje samo pač posten samostojno dejavno in s tem se začne glavno dejanje do popolne in resnične samostojnosti in to je tisto, za kar gre navsezadnje pri vseh ustvarjenih inteligencah; tako dosežejo samostojnost, tako ali tako, ali po krajši ali po daljši poti, in s tem je onemogočeno popolno uničenje enkrat ustvarjenega inteligentnega bitja.
10 Ali pa je samostojnost za zdaj blažena ali nesrečna, to je potem isto, seveda glede na Stvarnika; kajti vsakemu bitju ostanejo vrata odprta, da lahko po začrtanih poteh doseže blaženost. Če hoče - blagor in dobro za to bitje; če pa noče - tudi prav! Kajti tega ni kriv nihče drug kot bitje samo. Svojo samostojnost ohrani vekomaj. Ali blaženo ali ne, to je potem čisto vseeno; ker navsezadnje mora kot ustvarjeno bitje vendarle ustrezati Stvarnikovemu popolnemu redu.
11 Če pa zdaj to vemo, no, potem vam pač ne bo več pretežko ugotoviti, kako je prišlo do padca prvih ustvarjenih čistih duhov; kajti tudi oni so morali dobiti zapoved in z njo nujno skušnjavo za prekršitev, povezano s trenutnim ugodjem, po drugi strani pa, ne prevladujočo mikavnost ravnanja po zapovedi in jasen pogled na večne koristi, ki bodo, četudi nekoliko pozneje, zmeraj zanesljivo sledile ravnanju po postavljeni zapovedi!
12 Da je nato del bitij zapoved izpolnil, del pa ne, je očitno iz vidnega materialnega stvarstva, ki je moralo slediti kot sodba ali kot zagrožena kazen za neizpolnjevanje dane zapovedi in pravzaprav, duhovno vzeto, ni nič drugega kot daljša pot do blaženega, popolnoma svobodnega bivanja ustvarjenih duhov.
13 Po drugi strani pa naš angel, ki zdaj biva med nami, prav tako dokazuje, da so vendarle brezštevilne množice tedaj svobodno ustvarjenih duhov izpolnile dano zapoved, četudi ni bila tako trdno pozitivna kakor pri Adamu, in je zdaj vse materialno stvarstvo popolnoma podrejeno njihovi oblasti, moči in modrosti.
14 Ta angel pa bo lahko za poznejše ljudi le malo dokazoval, da večidel prvo ustvarjenih čistih duhov zaradi dane zapovedi vendarle ni padel; toda za blaženost vsakega človeka to tudi ni potrebno; posebno dokler kakšen človek po svojem duhu še ni dosegel popolnega spoznanja samega sebe.
15 Ko pa kakšen človek to doseže, mu je tako in tako, kot imamo navado reči, v vsakem trenutku odprtih vseh sedmero nebes in od tam si lahko priskrbi dokazov, kolikor jih le hoče imeti. In tako je s tem že poskrbljeno za vse.

16 Povej, Moj ljubi Cirenij, ali si zdaj sposoben razumeti padec prvotno ustvarjenih duhov v greh?"

228. Moč in odpor

1 Reče zdaj ves srečen **Cirenij**: "Gospod, saj vendar nadvse jasno vidiš v mojem srcu in tudi v mojo glavo lahko pogledaš prav tako jasno, da gotovo iz tega sam najlažje sprevidiš, ali sem zadevo razumel povsem ali samo polovično! Jaz vsaj mislim, tako kot tudi čutim, da mi je zadeva zdaj jasna kot beli dan. Toda za tem se še zmeraj lahko skrivajo največje globine, o katerih doslej morda niti najpopolnejši angelski duh še sploh ni razmišljal. Le da sem jaz s tem, kar zdaj vem, popolnoma zadovoljen in bom imel s tem dovolj opraviti do konca svojega življenja; kajti vse to že tako in tako neskončno daleč presega najvišji horizont človeškega znanja in spoznavanja!
2 Samo eno bitje, ki zanesljivo obstaja, mi je še uganka in to je Satan in njegov zbor hudičev. Samo o tem, Gospod, še besedico razlage in moja duša bo nasičena do telesne smrti! Kajti to mi je še zelo nejasno. Kaj in kdo je Satan in kaj in kdo so njegovi pomagači, ki jih imenujemo 'hudiči'?"
3 Rečem **Jaz**: "Za tvojo sposobnost pojmovanja je še nekoliko prezgodaj tudi to, da bi to zadevo povsem razumel. Da pa bi tebi in vsem vam tudi v tej točki prižgal drobno lučko, vam bom kljub temu tudi o tem podal kratko razlago za vaše boljše razumevanje. Zato Me torej poslušajte!
4 Glejte, vse, kar je, kar biva in kakor koli obstaja, ne more bivati, biti in kakor koli obstajati drugače kot v nekakšnem neprestanem boju.
5 Vsak obstoj, tudi Božji ni izvzet, ima v sebi sama nasprotja, za nikalna in pritrdilna, ki si zmeraj nasprotujejo kot mraz in toplota, tema in svetloba, trdo in mehko, grenko in sladko, težko in lahko, tesno in prostorno, široko in ozko, visoko in nizko, sovraštvo in ljubezen, hudobno in dobro, napačno in prav, laž in resnica.
6 Nobena sila ne more delovati, če ji ne nasprotuje nasprotna sila.
7 Predstavljajte si človeka, tisočkrat močnejšega od Goljata, katerega moč bi gotovo opravila z armado vojščakov! Čemu pa bi rabila vsa njegova moč, če bi ga postavili kot oblake v svobodni zračni prostor? Vidite, najmanjši vetrič, ki tukaj na tleh komaj premakne kakšen listič, bi ga kljub vsej njegovi moči nezadržno odrival naprej v smer, kamor piha!
8 Da pa velikan lahko učinkovito uporablja svojo moč, mora prvič, imeti trdna tla, da ga nosijo in so mu trdna opora. Tla so torej že nasprotje našemu velikanu; kajti velikan se mora, da uporabi svojo moč, prosto gibati, poleg tega mora imeti tudi trdno in mirujočo podlago, kjer se poveže s trdnim mirovanjem podlage ali tal, potem pa z mirujočo silo tal, na katerih stoji, kljubuje vsaki sili, ki prihrumi nadenj. Šele tako lahko velikan uporabi svojo moč. Če so tla skala, nobeno viharno gibanje ne bo opravilo nič proti takšnemu trdnemu miru, razen če bi bilo enako ali močnejše, kot je v skali osredotočena trdnost. Če pa so tla mehka in zato manj v nasprotju z velikanovo, viharju podobno gibčnostjo, bo, drugič, velikanova moč v tleh, na katerih stoji, našla premalo odpora in zato bo komaj mogel kljubovati veliko manjši sili, ki ga bo ogrožala.
9 Za boljše razumevanje si poleg tega predstavljajte še, da ima na primer ta velikan dovolj moči, da bi na trdnih tleh dvignil v višino težo tisoč ljudi!

Postavimo ga pa na močvirna tla, ki so komaj dovolj trdna, da za silo nosijo velikanovo težo! Če velikan na takšnih tleh poskusi dvigniti težo samo stotih ali celo samo desetih ljudi, pa je gotovo ne bo mogel; kajti v trenutku, ko bo težo začel dvigati, se bo začel pogrezati v mehka tla in vsa njegova moč bo zaman, ker nima pod seboj ustrezne nasprotne sile.
10 Zato nobena sila sama zase ne more povzročiti nič, če se prej ne upre ustrezni nasprotni sili v nekakšnem boju. Pri našem velikanu se očitno bojuje trdnost tal z njegovo težo in z njegovim gibanjem in ju do določene stopnje tudi premaga; in prav ta mirujoča zmaga tal končno postane opora gibljive sile in merilo njene moči."

229. O Satanovem bitju

1 (**Gospod**): "Iz tega očitno precej nazornega primera smo prav jasno spoznali, zakaj bi bil obstoj brez nasprotnega obstoja toliko kot nič, tako kot bi bila tudi moč našega velikana v svobodnem zračnem prostoru neučinkovita; zato mora vsaka bit imeti nekakšno svojo nasprotno bit, da je tako sama učinkovita.
2 Zato mora biti takšno razmerje v pravi meri v vsem, kar je, sicer bi tega tako rekoč sploh ne bilo.
3 In tako mora tudi najpopolnejše Božje bivanje v samem sebi v vsakem oziru obsegati tudi najbolj izražena nasprotja, brez katerih bi sploh ne bilo bitje. Ta nasprotja so zajeta v nepretrgan boj, vendar zmeraj tako, da stalna zmaga ene sile zmeraj rabi za oporo drugi, tako rekoč premagani sili, kot smo videli pri stalni zmagi trdnih tal nad gibljivo močjo našega velikana.
4 Če je hotel Bog iz Sebe ustvariti Sebi podobna svobodna bitja, jih je moral vendar opremiti tudi z bojujočimi se nasprotji, ki jih je On sam od vekomaj seveda imel in moral imeti v najboljšem in najčisteje uravnoteženem razmerju, sicer gotovo nikoli ne bi dejavno obstajal.
5 No, bitja so bila torej oblikovana povsem somerno z Njim in zato jim je bila končno tudi nujno lastna sposobnost, da sama sebe konsolidirajo iz boja bojujočih se nasprotij, ki jih je Bog iz Sebe položil vanje.
6 Vsakemu bitju so bili kot docela lastni dani mirovanje in gibanje, lenoba in dejavnostni čut, tema in svetloba, ljubezen in jeza, silovitost in krotkost in tisočero podobnega; pri tem je bila razlika samo v meri.
7 V Bogu so bila vsa ta nasprotja že od vekomaj najboljše urejena. Pri ustvarjenih bitjih pa so se šele morala s svobodnim bojem pravilno urediti kot sama po sebi, torej po že znani samostojni dejavnosti.
8 No, tedaj je prišlo do različnih prevlad. V enem delu je prevladovalo trdno mirovanje in s tern je postalo gibanje preveč podrejeno, zato se tudi neprenehoma najbolj vneto trudi, da bi zmehčalo kamen in ga naredilo sebi podobnega; drugje je spet preveč prevladalo gibanje v vseh svojih delih in se zato v njem slabotnejše mirovanje stalno bojuje proti njemu, da bi prišlo do ustreznejšega medsebojnega razmerja.
9 Pri mnogih bitjih pa so nasprotja dosegla pravo mero po Božjem redu, in njihova bit je s tern popolna, ker se po svojih enakovrstnih in nasprotnih inteligenčnih sposobnostih neprenehoma najbolje podpirajo.
10 Glejte, kjer torej hoče kakšna sila v svobodno konsolidirajočem se bitju s svojim večidel trdovratnim prizadevanjem vse druge nasprotne sile prisiliti v

nedejavni molk v svoji sferi in jih večinoma tudi prisili, tedaj takšna sila na nek način ubije samo sebe s tem, da si spravi s poti vse priložnosti, ob katerih bi še lahko izrazila svojo moč. Sila brez ustrezne nasprotne sile pa je, kot sem že rekel, toliko kot nobena sila in to smo gotovo ravno iz prej navedenega primera našega velikana lahko jasno videli.
11 Takšna sila, ki je samo sebe ujela v vsem, si mora potem tudi zmeraj prizadevati, da bi v sebi ujela še več sil, da bi se rešila svojega bolečega ujetništva. In zdaj, glejte, to je ravno tisto, kar imenujemo `Satan' in `hudič' !
12 Satan je velika osebnost in ustreza togemu mirovanju in lenobi; kajti ta ustvarjena prva velika osebnost je hotela v svoje bitje združiti vse druge sile, zato pa je postala mrtva in nedejavna v sami sebi. Toda v njej premagane druge sile kljub temu ne mirujejo popolnoma, marveč so neprenehno dejavne in se s tern poosebljajo kot samostojne. S takšno dejavnostjo pa oživljajo osnovno bitje kota navideznim življenjem in to življenje je potem očitno samo navidezno življenje v primerjavi z resničnim svobodnim življenjem.
13 Takšne premagane sile, ki pa vendar nočejo sprejeti zmage, so potem to, kar za razliko od Satana imenujemo `hudiči' ali `hudi duhovi'. - In tako, vidiš, Moj ljubi Cirenij, da sem ti zdaj dal tudi majhno razlago o Satanu in hudiču, kot si tudi sam želel, le majhno razlago! Če pa hočeš več, govori, in Jaz ti bom dal natančnejše podrobnosti!"

230. Pouk praduhov

1 Reče **Cirenij**: "Zdaj se mi že malo svita in zdi se mi, kot da bi nekaj tega razumel, toda o kakšni jasnosti še zdaleč ni govora. Zdi se, da hoče zadeva preiti v takšno duhovno subtilnost, za katere jasnost je potreben povsem drugačen vpogled kot recimo za to, da lahko uvidimo, da so dve hruški in še dve hruški štiri hruške. Glede tega pri meni še dolgo ne bo govora o jasnem spoznanju; kajti medsebojno uravnoteženje sil je tako subtilno, da morejo v bitju, kot sem jaz, le težko stopiti v urejeno dobro razmerje in se v enem in istem bitju tako urediti, da nastane iz tega popolnoma Bogu podobno bitje v vsem ravnanju in nehanju.
2 Prepričan sem, da tega vendar nikoli nobeno na novo ustvarjeno bitje, kakršna smo tudi vsi mi, ne more v sebi in samo od sebe nikoli povsem izpolniti in zato tudi nikakor ne more samo nositi vse krivde, če se je izoblikovalo docela v dobrem redu, ali deloma, če že ne docela, pa zoper dobri red; kajti kdo bi mogel človeku pripisati vso krivdo za njegovo surovost, če od rojstva nikoli ni imel nobene priložnosti, da bi se izobrazil v lepih običajih, kot so v navadi med dobro izobraženimi ljudmi?
3 Kako pa si je mogoče misliti, da bi lahko primitivna duhovna bitja, ki so se šele kot Božje pramisli in praideje sprijele v bit, že tudi lahko imela tisto spoznanje, s pomočjo katerega bi se kar takoj lahko izobrazila po Stvarnikovem redu? Tako imenovano osebno prabitje Satan nikakor ni moglo imeti spoznanja kakšnega Mihaela, sicer bi se moralo izobraziti tako kot Mihael. Skratka, Gospod, tu še zelo omahujem med svetlobo in temo in ne vem, kako naj pravzaprav razumem svetlobo! Kjer se ji preveč približam, se mi zdi, da me začne žgati kot plamen; in če se oddaljim od nje, no, tedaj postane spet vse temno in spet stojim na izhodišču.

4 Zato bo vsaj zame še potrebno v obravnavani zadevi priliti malo več olja v svetilko mojega razuma, da mi bo ta stvar vsaj malo bolj jasna. Kajti zdaj se sam sebi zdim kot dremoten človek zjutraj. Po eni strani pritiska oči še temni spanec, po drugi strani pa dnevna svetloba vpliva na zaspane oči tako, da se ne morejo več čisto predati spanju. Zato Ti, o Gospod, raje zdaj popolnoma prebudi moje oči, sicer se mi še lahko zgodi, da bom ob vsej jutranji svetlobi še enkrat zaspal v popolnem spoznanju Božjega reda v vsej modrosti in ljubezni!"
5 Rečem **Jaz**: "Da, najljubši prijatelj, saj sem ti vendar že vnaprej povedal, da bo te stvari težko do kraja razumeti! Toda ker ti je že toliko do tega, da bi dobil nekoliko globlji vpogled v to zadevo, ti jo bom vendarle poskusil s podobami in prilikami nekoliko bolj osvetliti.
6 Le da si na povsem peščeni poti, če misliš, da je Bog ustvarjena bitja prepustil samo vzgoji prej, preden so imela v sebi sposobnost popolnega spoznanja Božjega reda in so ga v vsej globini razumela. Pred tem je bilo veliko pouka in minila so dolga časovna obdobja med prvim nastankom prvo ustvarjenega reda v prvih bitjih in obdobjem, v katerem so bili potem ti duhovi prepuščeni samostojni vzgoji.
7 Zamisli si čas med Adamom in teboj in glej, ves ta, že zelo dolgo trajajoči čas je bil še vse do te ure od vseh strani zapolnjen s samim poukom!
8 In šele zdaj po tako dolgi pripravi sem prišel končno Jaz sam in jasno kažem ljudem poti, ki jih morajo prehoditi iz svoje lastne notranje moči, ki je doslej dobivala vso mogočo vzgojo za pro in kontra (za in prati). Šele s tem Mojim bivanjem tukaj je človeku šele dana najpopolnejša svobodna dejavnost za njegovo življenjsko dopolnitev in z njo nova postava ljubezni, ki v pravi Božji polni meri vsebuje v sebi vse druge postave in vso modrost iz Boga.
9 Če bo kakšen človek odslej živel po tej novi postavi, bo tudi svoje življenje nezmotljivo izoblikoval povsem po Božjem redu in bo lahko takoj nato vstopil v polnost resničnega in najsvobodnejšega večnega življenja. Če pa te nove življenjske postave ne bo sprejel in ne bo po njej uredil svojega ravnanja, kot da bi izviralo iz njega samega, gotovo tudi ne bo dosegel cilja resnične življenjske dopolnitve.
10 Nihče pa potem ne bo mogel reči: `Nisem vedel, kaj bi moral storiti!' In, ko bi kakšen človek, tudi če bi bil še tako oddaljen od tod, vendarle rekel: `Do mojih ušes Božji klic ni prodrl!', bi mu odvrnil: `Od te ure dalje na vsej zemlji ni človeka, ki ne bi v srcu vedel, kaj je med ljudmi prav in dobro.
11 Vsakemu posamezniku bo v srce položen svareči glas, ki mu bo naznanil, kaj je dobro in edino resnično. Kdor bo poslušal ta glas in se ravnal po njem, bo prispel do večje luči in ta mu bo razsvetljevala vse poti Božjega reda."

231. Posledice Luciferjevega odpada

1 (**Gospod**): "Kako kratko pa je obdobje od Adama do nas v primerjavi z za človeške pojme skoraj neskončnim trajanjem obdobja od prvega nastanka praustvarjenih duhov do časa, ko so bili postavljeni v polno uporabo svoje svobodne volje; in spet, kakšno nemerljivo obdobje od njihovega padca do Adama in do nas!

2 Glej, v neskončnem prostoru stvarstva obstajajo določena prasonca in glavna osrednja sonca, ki so zaradi svoje prevelike oddaljenosti od tod videti komaj kot majhne bleščeče točke, čeprav so nepopisno mnogokrat večje od te zemlje - pa še tako jih lahko vidijo samo ljudje z zelo ostrimi očmi! Ta prasonca so stara približno toliko, kolikor je obdobje od padca praduhov do teh časov. In glej, če bi hoteli starost teh sonc določiti po merilu zemeljskih let, ne bi mogli niti čez vso zemljo napisati števila, ki bi vsebovalo dovolj veliko neskončno mnoštvo zemeljskih let! In, če bi vzel za vsakih tisoč krat tisoč let te zemlje eno najmanjše zrnce peska, iz katerih neskončnega števila bi lahko sestavil celo zemljo z morjem vred po njeni velikosti, širini in debelini, bi bilo tako izračunano časovno obdobje še veliko prekratko za starost omenjenega sonca.
3 Takšno obdobje traja potem že kar neizmerno dolgo in vendar je komaj omembe vredno v primerjavi s trajanjem tistega pra obdobja, v katerem je Bog iz Svojih misli in idej začel ustvarjati prve duhove in jim omogočati samostojnost. Kaj vse se je v tem neskončno dolgem obdobju dogajalo za popolni razvoj svobodne volje praduhov!
4 In vendar je bila na koncu tistega neskončnega razvojnega obdobja še neznansko velika množica takšne vrste praduhov, ki, čeprav so dobro razumeli prava Božja vzgojna pota, nazadnje kljub temu vendarle niso hoteli nič vedeti o svobodnem ravnanju na teh poteh, marveč so se zaradi hitrejše, čeprav le kratkotrajne koristi oddaljili od zapovedanih in predstavljenih poti Božjega reda in so ubrali pot svoje pogube.
5 Kajti glavni duh svetlobe, v katerega so bili vključeni nešteti drugi svetlobni duhovi, bogato obdarjeni z nešteto mnogimi inteligencami, je rekel sam pri sebi: `Kaj mi je treba še več? V meni so vse lastnosti tako kot v Bogu in Bog je položil vame vso Svojo moč. Zdaj sem močan in imam oblast nad vsem. On je vse, kar je imel, dal iz Sebe in jaz sem vse prevzel. Zdaj Bog nima ničesar več, jaz pa imam vse; in videli bomo, ali bo korist, ki bo sledila prekršitvi dane zapovedi, res samo kratkotrajna. Menimo: S svojo zdajšnjo vse močjo in oblastjo si bomo trajanje prednosti, ki naj bi bila kratkotrajna že zmogli lepo podaljšati v vse večnosti. Kdo nam bo lahko to preprečil? Neskončno vesolje, ki ga zdaj izpolnjujemo, ne nosi nobene višje oblasti in inteligence več od naše; kdo bi nam potem sploh lahko oporekal pravico do te koristi?'
6 Vidite, tako je mislil in govoril svetlobni duh samemu sebi in s tem množici sebi podrejenih posebnih duhov. Rečeno - storjeno, in posledica je bila, da je uklenil samega sebe v svojo leno otopelost, v kateri se je čedalje bolj zgoščeval, t. j. strjeval in nadaljnja posledica tega je bilo stvarjenje materije, tudi popolnoma po poti Božjega reda; kajti zanesljiva posledica neupoštevanja Božje zapovedi je bila prav tako natančno predvidena kot svobodno stanje tistih duhov, ki so Božjo zapoved izpolnili na sebi.
7 In tako je po tem padcu najprej glavni duh in z njim vsi njemu sorodni nižji duhovi sam sebe najbolj zakrknjeno in grenko ujel. Kako dolgo pa bo voljan vztrajati v tem ujetništvu, tega razen Boga v vsej neskončnosti ne ve nihče, niti angeli ne.
8 Vendar pa je gotovo, da je Božja oblast zdaj iz tega izgubljenega sina svetlobe znova obudila posebne duhove in jih rodila v meso kot otroke sveta,

in njim prav tako, kot otrokom od zgoraj dala priložnost, da se dvignejo do najvišje popolnosti Božjih otrok.
9 Vsa materija je zato poseben duh, ki se lahko kot duša v njenem duhu vnovič rodi v vsakem posameznem človeku za večno življenje. Ko pa bodo na nekem svetu vsi posebni duhovi dvignjeni iz materije, tedaj bo tudi konec takšnega sveta.
10 To pa traja pri svetu, kakršen je ta zemlja, seveda neznansko dolgo, toda nekoč potem vendarle pride konec."

232. Lupina in duša

1 (**Gospod**): "Kljub temu pa je v materiji nekaj, kar se ne bo nikoli pojavilo v kakšni duši in to je znana lupinasta snov, v katero je zmeraj kakršna koli posebna duševna potenca zaprta do določene samostojne zrelosti. Ko posebna duševna potenca nekoč doseže določeno zrelost, raztrga lupinico in se potem v trenutku združi z drugimi že osvobojenimi podobnimi ali vsaj ustreznimi prostimi posebnimi duševnimi potencami in si potem iz ustreznih elementov zraka, vode in prsti ustvari spet nekakšno ovojnico, kakor lahko vidite pri zrnih zelišč, dreves in grmičevja, kakor je tudi za vsakogar razvidno pri jajcih insektov, ptičev in končno pri vodnih živalih itn.
2 Lupina je zmeraj samo iz Božjega reda nahajajoča fiksacija volje, ki izhaja, in torej pravzaprav nima nič duševno inteligentnega, marveč je zgolj nujno sredstvo, s katerim se lahko duševna inteligenca, kakor sama iz sebe v tej svoji izoliranosti sčasoma razvije v resnično povsem samostojno in svobodno bitje in se tudi dejansko razvije.
3 Materialni svet je potemtakem dobri dve tretjini duša, tretjina pa je brezdušna lupina kot nosilka najprej posebnega, v prihodnje čedalje bolj zbranega in končno že tudi povsem konkretnega in zrelega duševnega življenja. Materija lupine ali strjena Božja volja je zato tudi ustanova odrešenja, po kateri lahko posebni duhovi, ki so padli skupaj s Satanom, po obstoječem redu spet dosežejo tisto popolnoma samostojno svobodo, - četudi seveda po daljši poti, kot bi bila tista v prvem obdobju.
4 Toda, ker čas Boga ne moti in mu tudi nikoli ne postane nadležen, ker ima On zmeraj pred Svojimi vsevidnimi očmi najpolnejše uresničenje ali realizacijo Svojih velikih idej - vseeno ali čas traja kratko ali dolgo - je pred Bogom tisoč let kakor en dan ali kratek trenutek; in tako bi kakšna zemlja za dokončno sprostitev vseh svojih v njihovi lupinasti materiji zaprtih duhov lahko potrebovala veliko večje število let, kot je neizrekljivo veliko število najfinejšega peska v vsem njenem bitju, navsezadnje pa takšno časovno obdobje za Boga vendarle ni nič drugega kakor le kratek trenutek.
5 Da, povem vam, v neskončnem prostorju stvarstva so že številni svetovi, ki so do kraja opravili svojo nalogo. Kot planeti pa še vendarle obstajajo naprej in bodo še obstajali kot nosilci novih svobodnih bitij, le da so zdaj veliko trdnejši in čistejši in so tudi v svoji sestavi nespremenljivi, kakor je in mora biti večno nespremenljiva trdna Božja volja, ki ustreza Njegovi modrosti in večno enakemu redu, ker brez te trdnosti nobeno bitje ne bi moglo imeti nikakršne obstojnosti.
6 Četudi imajo bitja po svoji duhovni dopolnitvi popolnoma svoboden obstoj, ki je kakor povsem neodvisen od Božjega obstoja, pa bi takšna kakor

samostojna neodvisnost vendarle ne imela in ne mogla imeti nobenega nadaljnjega obstoja, če je ne bi že od vekomaj Bog vnaprej določil v Svojem redu in jo povezal z njim. Ta določitev od vekomaj pa je pravzaprav za vsa ustvarjena bitja že tisto, kar vsakemu ustvarjenemu bitju neprenehoma daje in ohranja večni obstoj.
7 Iz tega pa kakor samo od sebe izhaja tudi, da nobena stvar, ki jo je Bog enkrat poklical v kakršno koli bivanje, ne more nikdar preiti in biti uničena. Sicer lahko spreminja obliko in iz manj plemenite prehaja v čedalje plemenitejšo, pa tudi nasprotno, kakor smo videli pri padcu prvo ustvarjenih duhov; toda uničeno ne more biti nič od tega, kar je Bog enkrat poklical v kakršno koli bivanje. - Povej Mi, Cirenij, ti je zdaj ta stvar nekoliko bolj jasna?"

233. 0 znanju

1 Reče **Cirenij**: "Da, Gospod in Mojster, zdaj mi je ta stvar tako jasna, kot le more biti še neumnemu duhu v njegovem zemeljskem bivanju. Da bi pri tem lahko vprašal še marsikaj in celo zelo veliko, je gotovo; toda zdaj uvidim, da preveč znanja niti ni dobro za človeka, kajti s tem bo sicer postal moder, nikakor pa ne posebno dejaven človek.
2 Človek, ki je preveč moder, se mi zdi kakor v vsem dobro preskrbljen, najbogatejši človek na svetu. Čemu naj bi tak še obdeloval zemljo, čemu vpregal vole pred plug? Njegove žitnice in kašče so do vrha polne, njegove kleti so polne najboljših vin in njegove sobane so prepolne zlata, srebra, velikih biserov in najdragocenejših draguljev. On vidi, da bi bil nadaljnji trud za obdelovanje zemlje norost in neumnost; zato leže k počitku in brezskrbno uživa svoja velika bogastva.
3 In kot rečeno, prav tako more in mora nazadnje storiti tudi premoder človek. Človek, ki je v marsičem še nevešč, išče in preiskuje in je zelo vesel, ko je odkril kakšno novo resnico; preveč modri človek pa ne more več veliko odkriti in se je očitno zaradi tega nujno polenil, medtem ko je učenec v kakršni koli veji modrosti marljiv in skoraj noč in dan raziskuje, da bi kakšno nenavadno skrito stvar čimbolj razjasnil. Zato jaz za zdaj o tej sferi zadosti vem. Kar mi pa še manjka, me bo kajpada obdržalo v neprenehni dejavnosti. - Imam prav ali ne?"
4 Rečem **Jaz**: "Preveč in premalo ne velja veliko, toda še zmeraj je bolje nekoliko preveč kakor nekoliko premalo; kajti tisti, ki ima preobilje, lahko od njega deli tistim, ki trpijo kakršno koli pomanjkanje in to bo takšnim zmeraj prišlo prav. Kdor pa ima premalo, ta bo zelo težko kaj delil. Zato je v pravi modrosti zmeraj bolje nekaj preveč kakor nekaj premalo. To pa pravim tudi Jaz: Celo za nobenega angela ne bi bilo dobro, če bi bil vseveden kakor Bog!
5 Toda za to je Bog že tudi poskrbel; kajti prav tako kot noben duh ne bo nikoli Bogu enako napolnil vse neskončnosti, tudi modrost še tako popolnega duha ne bo nikoli zmožna preiskati in razumeti vseh globin Božje modrosti. - Razumeš tudi to?"
6 Reče **Cirenij**: "0 da, to razumem, to je bil že od davnine modrostni izrek med nami Rimljani in je bil v navadi že tudi pri Grkih in Egipčanih in. ta

izrek se je čisto na kratko glasil: Quod licet jovi, non licet bovi•, in mislim, da ta izrek, čeprav lasten poganom, kakor jih imenujete Izraelci, velja tudi v tem primeru.
7 V primerjavi z Bogom bomo pač ljudje in angeli za večno ostali ljubi voli in tako je tudi prav; kajti vsaj jaz nikakor ne bi bil zmožen prevelike modrosti. Saj je povsem naravno, da bi vsako ustvarjeno bitje končno moralo izgubiti vse veselje do življenja, če v vsej neskončnosti ne bi bilo več ničesar, kar človeškemu duhu ne bi bilo prav tako jasno in znano kakor gospodarju sobane njegove hiše.
8 Zato je Jehova uredil nadvse dobrotno in premodro, da se tudi sicer najpopolnejši, pa vendarle ustvarjeni duh v vsej svoji modrosti ne more niti za las približati in se nikoli ne bo približal Božji modrosti; kajti končnost nikdar ne more doseči tistega, kar je neskončno!
9 Toda pustimo zdaj to; kajti o tem izgubljati še več besed bi bilo resnično zelo nekoristno, ker je še mnogo drugih stvari, katerih razkritja smo bolj potrebni kakor izdelave merila, s katerim bi slabotni človeški duh lahko izmeril Božjo modrost. Ljubezen je očitno više kakor vsa, še tako velika modrost ljudi in duhov.
10 Prej si rekel, da bi lahko staro duševno brazgotino popolnoma ozdravili z novo postavo ljubezni do bližnjega in jo s tem povsem osvobodili starega podedovanega zla in človek bi se potem spet z vso močjo in jasno zavedal resničnega, večnega življenja. To bi bil seveda največji dobitek za ljudi na tej zemlji; kajti šele s tem bi človek postal ves človek in bi bil na zemlji že v zemeljskem življenju sposoben narediti velike in čudovite stvari.
11 Z občutkom gotove smrti in izginotja s prizorišča življenja, ki neprenehoma muči ubogo človeštvo, mora človek končno izgubiti ves pogum za kakšno višje dejanje, ali pa mora navsezadnje strmoglaviti v vse užitke tega sveta, da bi s tem pregnal misel na zanesljivo prihodnjo smrt in užival minljivo življenje tako, kakor da bi bilo večno. Torej je nadvse pomembno, da je človeku dana takšna zapoved, da bo z njenim izpolnjevanjem lahko v sebi znova našel raj, ki gaje nekoč izgubil Adam in ga ohranil za večno. Zapoved pristne in resnične ljubezni do bližnjega naj nam povrne izgubljeno.
12 Toda veliko vprašanje je, kako to nadvse pomembno zapoved izpolnjevati v skladu z Božjim redom, da bi s tem veliki cilj, ki si ga Ti obljubil, - povej - dosegli zanesljivo, ne le polovično, marveč v celoti."
13 Rečem **Jaz**: "Ta tvoja pripomba je res dobra in resnična in zato ti bom o tem glede tega tudi prav odgovoril; toda najprej prisluhnimo tudi še našemu staremu gospodarju Marku, kaj meni o bližnjem, ki naj bi ga nadvse ljubili. Šele nato vam bom docela in resnično odgovoril in vse to prav razložil. In tako nam povej, ljubi Marko, koga naj bi po tvojem mnenju imeli resnično za svojega bližnjega in mu izkazovali vso ljubezen!"

234. Markovo mnenje o svojih bližnjih

1 Reče stari **Marko**: "Gospod, vse to, kar sem slišal, me je tako vseskozi prevzelo, da zdaj tudi pri najboljši volji nisem sposoben izgovoriti niti ene pametne besedice, še manj pa določati, kdo je moj pravi bližnji.

• Kar je dovoljeno Jupitru, ni dovoljeno volu; to pomeni: nič se ne spodobi za vse.

2 Seveda bi bil vsekakor moj bližnji tisti, ki bi stal najbliže mojemu telesu in, če bi potreboval pomoč, bi mu jo moral dati. Spet bi bili bližnji moji sosedje; če bi me prosili za pomoč, jim je ne bi smel odreči: Prav tako so tudi moja žena in moji otroci moji bližnji in jaz moram skrbeti za njihov telesni in duhovni blagor in napredek.
3 Ko sem bil še vojščak, so bili tudi moji tovariši moji bližnji in moja dolžnost je bila, da sem jim pomagal v stiski. Po drugi strani je spet vsak človek, kateri koli religiji pripada, če je v stiski, moj bližnji in jaz ne smem iti mimo njega, če potrebuje mojo pomoč ali me zanjo prosi.
4 Da, mislim, da celo domači živali ne smerno odreči pomoč, če ji kaj manjka. Skratka, kakor si s svojim omejenim razumom predstavljam, človek naj lepo posnema Božje vladanje in v vsem svojem ravnanju pusti svoje sonce, da sije vsem živim bitjem, tako kakor tudi Bog pusti Svojemu soncu, da sije nad vsem stvarstvom.
5 Seveda lahko človek kot nadvse omejeno bitje Boga, svojega stvarnika, tudi samo nadvse omejeno posnema; toda ker že ima v sebi bogu-podobnost, oziroma je ustvarjen po Božji podobi, mora v sebi tudi do kraja razviti sposobnosti, ki so mu bile dane. To je pač moje mnenje, Ti, o Gospod, pa boš vsem nam dal pravo razlago; kajti tisočkrat raje poslušam Tvojo besedo, kakor pa sam govorim. Zato Ti, o Gospod, govori dalje - seveda, če v tej noči hočeš sploh še kaj povedati!"
6 Rečem **Jaz**: "Da, govoril bom, čeprav je že polnoč; toda zdaj si nekoliko oddahnimo in prisluhnimo, ali se morda od morja sliši kakšen klic na pomoč!"
7 Kmalu po tej moji pripombi smo zaslišali od morja hrup, iz katerega se je razločila množica človeških glasov. Marko in njegovi sinovi so Me bliskovito vprašali, ali naj odrinejo pomagat morebitnim ponesrečencem, ki bi morda v slabem plovilu morali prestati polnočni vihar ali vrtinec, ki se rad pojavlja pred velikim zalivom.
8 Rečem **Jaz**: "Gre za slabo plovilo, polno mladih levitov in farizejev. Prihajajo iz okolice Kafarnauma in Nazareta in so na poti v Jeruzalem. Rajši so šli po vodi kakor po suhem, ker je prvič bližje, drugič pa ni tako težavno; toda v Sibarahu so dobili samo ribiško ladjo, ki že precej pušča in zdaj jim trda prede, ker se je dvignil precej močan polnočni veter in, če jim ne pohitite na pomoč, lahko utonejo!"
9 Reče **Marko**: "Gospod, resnično, teh ni škoda, če postanejo hrana ljubim ribam! S hitenjem na pomoč bi kar nekoliko počakal. Toda, če Ti hočeš, naj dobijo pomoč."
10 Rečem **Jaz**: "Saj si vendar sam zelo pravilno povedal, da naj se po Božji podobi ustvarjeni človek zaradi zmožnosti, ki jih je prejel, prizadeva za to, da bi bil Bogu v vsem podoben in naj tudi svoje majhno sonce, ki ga nosi v srcu, pusti sijati vsem živim bitjem in naj ima za svojega bližnjega tistega - naj bo sovražnik ali prijatelj, ki je v veliki stiski in potrebuje njegovo pomoč!
11 Glej, tvoje besede so prave in resnične, zato tudi ravnaj po njih, sicer v tebi resnica še dolgo ne bo živa! Kajti sama resnica koristi človeku za večno življenje malo ali nič, dokler je z dejanjem ne oživi v sebi. Ko pa to stori, tedaj pride svetloba večnega življenja v potokih in razsvetli vso zmedenost človekove duše, kakor ob jasnem poldnevu sonce pošilja svojo svetlobo v še

tako globoke doline in jarke, jih ogreva in s tem napolnjuje z življenjem. Zato le stori, kar hočeš!"
12 Reče **Marko**: "Torej le hitro na pomoč, četudi bi trhla ladja nosila same medvede, tigre, leve in hijene!"
13 Pri priči je stari Marko s sinovi pohitel na obalo in se tudi takoj vkrcal v dobro in precej veliko ribiško ladjo in zaveslal proti kraju, od koder je odmevalo čedalje bolj obupano klicanje na pomoč.

235. Marko reši brodolomne farizeje

1 Ko je Marko v nekaj trenutkih priveslal do ladje, ki se je že skoraj potopila, je pozval ponesrečence, naj se hitro prekrcajo v njegovo ladjo, privezal trhlo sibaraško ladjo, jo odvlekel k obali. Rešenih pa je bilo kakšnih trideset po številu.
2 Ko so bili rešeni na suhem, so leviti takoj vprašali, kakšno plačilo zahteva pomorščak za svoj trud, ker so spoznali, da je star Rimljan. Če bi bil Jud, ga gotovo ne bi vprašali; kajti ta bi moral imeti še za veliko milost, da ga je Jehova počastil s tem, da je po njem Svoje služabnike rešil nevarnosti. Kajti Jehova naj bi to tu in tam dopustil samo zaradi ljudi, da bi s tem dobili priložnost pokazati svojo trdnost v veri in svojo neomajno privrženost templju, ki je edino pravo Božje prebivališče na zemlji, kakor sicer nobeno vekomaj.
3 Toda **Marko** je rekel: "Četudi sem star Rimljan, pa vendar poznam pravega Boga bolje, kot Ga poznate vi vsi skupaj; kajti," je nadaljeval; "če bi poznali Boga, resnično, ne bi bili niti leviti niti farizeji, marveč bi bili ljudje! Toda zato, ker niti najmanj ne poznate ravno Njega, za katerega služabnike si domišljate, da ste, vam povem: Preklet naj bo tisti, ki zahteva plačilo za to, ker je bratu pomagal v stiski! Kajti Bog ne pusti ne poplačanega nobenega dobrega dela, ki smo ga storili v Njegovem imenu. Če pa nam poplača Bog, ki edini lahko resnično poplača vsakemu človeku, kako in čemu naj bi potem zahtevali plačilo še drug od drugega? Zato ste vsi skupaj slabi Božji služabniki; kajti pravite, da služite Bogu, jemljete pa za to od ubogih ljudi plačilo, ki ga pogosto ne morejo plačati.
4 Zato se učite zdaj od mene, osivelega vojščaka mogočnega Rima, kako morate služiti resničnemu in večno živemu in vsemogočnemu Bogu, če hočete, da se bo ozrl na vas in vam dal plačilo!
5 Zato tudi jaz nikoli ne vzamem plačila od človeka, ki sem mu v stiski pomagal. Če pa sem delal zase in za svojo hišo, vzamem tudi primerno plačilo za svoj trud in za ribe, ki jih prinesem na trg, zahtevam pošteno plačilo. Če pa hočete tukaj dobiti hrano in pijačo, vam bom to zaračunal, kakor je prav."
6 Rečejo **rešenci**: "Resnično, iz tvojega govora izhaja, da si Jud in ne pogan; kajti tako resnicoljubno še nismo slišali govoriti nobenega pogana. Oh, zaradi tega se ne bomo nikdar jezili nate. Prav tako se tudi ne strinjamo za vsako ceno z vsem tistim, kar po pravici grajaš in zavračaš pri nas farizejih; toda zdaj smo pač že v tem toku in moramo vsaj pred obličjem templja plavati z njim. Če bi imeli kakršne koli druge možnosti, ne bi nihče ne obrnil templju hrbta hitreje od nas; kajti mislimo, da ni Boga nikjer teže najti kakor v našem templju. Toda kaj hočemo in kaj moremo storiti proti temu? Oh,

tako kakor ti še predobro vemo, da jeruzalemski tempelj zdaj ni nič drugega kakor veličastna sleparska ustanova, za katero ni niti enega zloga, kaj šele besede resnice; toda to ustanovo sankcionira velika rimska oblast in zato ni mogoče zoper njo storiti ničesar.
7 Če obstaja še kakšen resnični in vsemogočni Bog, bo tako in tako kmalu naredil veličasten konec tej nespodobnosti; če pa ni resničnega Boga in vse, kar poznamo in vemo, ni nič drugega kot zgolj stara pesnitev in bajka, no, torej tudi mi pesnimo in bajamo zraven in svet, ki ima raje prevaro kakor resnico, je s tem popolnoma zadovoljen in tu ne moremo zahtevati več niti od nas niti od slepega sveta."
8 Reče **Marko**: "Ste pa res lepi junaki in lepi ljudje! Epikur je vaš učitelj, četudi ne osebno, ker je že zdavnaj časnost zamenjal z večnostjo; zato pa ste toliko bolj privrženi njegovi filozofiji požrešnosti. Zato povejte, ali hočete kaj jesti in piti in ustregel bom vaši želji!"
9 Vpraša **eden**: "Kakšne budne goste pa imaš še tam poleg svojega bivališča? Saj bo že menda polnoč - pa je toliko gostov pred tvojo hišo? So to morda tudi rešenci? Kajti morje se danes dviga zelo visoko brez kakšnega posebnega vetra"
10 Reče **Marko**: "Tisti gostje naj vas ne zanimajo, to so previsoki rimski gospodje, da bi si vi smeli drzniti k njim. Skratka, vaš značaj je pregloboko pod njihovim značajem. Med drugimi je tam navzoč tudi stotnik Julij iz Genezareta in, če se imate z njim kaj pogovoriti, ga lahko povabim semkaj k vam."
11 Ko so mladi leviti in farizeji slišali to ime, so se silno prestrašili in prosili Marka, naj jim vendar prizanese z njim; kajti to ni človek, temveč najbolj neizprosni hudič. Med njimi je bilo namreč precej takšnih, ki jim je Julij šele pred nekaj dnevi v Genezaretu dal zamašiti oči in ušesa z ilovico in jih potem z vojaškim spremstvom poslal proti Kafarnaumu. Tako velik strah jih je prevzel zato, ker so mislili, da jim bo Julij spet storil kaj takega.
12 Toda **Marko** jim je rekel: "Tu se vam ni treba bati ničesar razen pregleda potnih listin, glede katerih so Rimljani, kot je znano, zelo strogi."
13 **Eden** izmed levitov je rekel: "Prav to je za nas pravzaprav kamen spotike. Tempelj se še zmeraj noče ukloniti tej rimski odredbi in mi, nižji služabniki templja, zabredemo zaradi tega v tisočere zadrege, katerih nam potem ne poravna noben človek več, ne tempelj in ne kdo drug in vendar moramo, ker nas je k temu prisilil tempelj, opravljati vsakovrstna potovanja od enega konca sveta do drugega; in, če pretrpiš kakšno škodo, nam je nihče ne poravna.
14 Res smo otroci bogatih staršev, sicer nas tempelj ne bi zvabil v svojo službo. Zdaj pa smo obsojeni na zakone teh zidov in se ne moremo več osvoboditi. Posledica tega je, da moramo biti zdaj pravi grešni kozli za ves svet. Smo pač v jarmu resničnega prekletstva sveta. Osvobodi nas tega, če moreš! Na eni strani naši zelotski (versko goreči) starši in sorodniki, na drugi strani železna prisila templja. Tu naj se svobodno giblje kdor more in hoče, mi pa tega ne moremo!"
15 Reče **Marko**: "Veste kaj? Po vaših besedah ste vendarle skoraj primerni za družbo tam pred mojo hišo. Le pridite z menoj in rekel bom kakšno dobro besedico za vas! Morda vas vendarle rešim iz žrela templja, ki je po vaši izjavi tako zelo `človekoljubno' zaskrbljen za vas, svoje služabnike."

16 Rečejo **rešenci**: "Vse bi bilo lepo in prav, če ne bi bil navzoč Julij; smo namreč brez potnih listin."
17 Reče **Marko**: "No, potem vam jih bo pač on priskrbel!"
18 Rečejo **rešenci**: "To gotovo; toda kakšne!"
19 Reče **Marko**: "Pridite in mi sledite! Potne listine bodo boljše, kakor si mislite; kajti Julij ima, tako kakor jaz, rad odkritosrčnost."
20 Na to prigovarjanje starega Marka in obeh njegovih sinov se rešenci končno nekoliko obotavljajoče odločijo, da bodo šli z njimi in Marko jih prav vesel vodi k nam.

236. Farizeji kritizirajo Julija

1 Ko vsa družba prispe do nas, ji takoj naredimo prostor, tako da imajo dovolj prostora ob mizi, ki se dotika naše.
2 Marko pride nato k Meni in Me vpraša, ali naj rešencem postreže s soljo, kruhom in vinom.
3 Rečem **Jaz**: "Vprašaj jih, ali kaj želijo in svoje srce, ali je povsem pripravljeno darovati! Če oni želijo in je tvoje srce pripravljeno dati, potem daj! Kajti glej, tudi to je poglavitno pravilo resnične ljubezni do bližnjega! Bližnji mora želeti, ali to izraziti z razločno besedo, s klicem na pomoč, ali v najslabšem primeru z zlahka razvidno nemo bolečino in tvoje srce mora iz ljubezni takoj trdno hoteti ravnati po njej; tedaj je bila ljubezen do bližnjega resnično uresničena po Božjem redu in to bo učinkovalo na darovalčevo dušo in duha. - Ali razumeš?"
4 Reče **Marko**: "Da, Gospod, zdaj popolnoma razumem in se bom takoj ravnal po tem Tvojem pouku."
5 Rečem **Jaz**: "Pojdi, toda ne razglasi Me pri njih! Ne smemo jim še preveč zaupati; kajti v njihovem srcu je še pozna noč in njihova duša še dolgo ne bo zrela za resnične globine."
6 Nato se Marko hitro napoti k rešencem in jih vpraša, ali in kaj bodo potrebovali za telesno okrepčilo.
7 Reče **eden**: "Prijatelj, smo sicer zelo lačni in žejni; toda vse, kar premoremo je devet bakrenih grošev. Za to se tukaj, v tej okolici, kjer zmeraj primanjkuje kruha, gotovo ne bo dalo veliko pripraviti. Če pa nam za to vendarle lahko kaj daš, nam daj in izročili ti bomo devet grošev!"
8 Reče **Marko**: "Če je z vami tako, tudi devet grošev ni potrebno, pa boste vendarle dobili dovolj jedi in pijače."
9 Nato Marko takoj pokliče ženo in otroke in jim naroči, naj novince najbolje postrežejo s kruhom in soljo in vinom; kajti zdaj opolnoči bi tudi težko dobili kaj drugega. Zjutraj pa jim bodo že bolje postregli. Takoj so prinesli naročeno in rešenci so se ga pošteno lotili in nadvse hvalili kruh in vino.
10 **Nekateri** rečejo: "Tole egiptovsko kraljevsko vino." Drugi menijo, da izvira iz Perzije. Eden pa meni, da je to pristno rimsko vino.
11 **Marko** pa reče: "Nič od tega, ampak je to vino zraslo tukaj." - Temu se vsi zelo začudijo; kajti v vsej Judeji je bilo znano, da je v Galileji raslo najslabše vino.
12 Ko so zaužili precej vina, je novo došla družba postala precej živahna in začeli so - kot navadno rečemo - prihajati z resnico na dan, ne da bi bili v zadregi pred nami, ki smo bili v njihovi neposredni bližini.

13 Julij, ki je sedel tesno ob njihovi mizi, vpraša nekega mladega farizeja, bolj za šalo kakor zares, ali ne bi imel morda on - farizej namreč - kaj opraviti tudi v Genezaretu.
14 Reče **vprašani**: "Gospod, kdor koli si, ali Cezarejan ali Genezarečan, to mi je vseeno; toda ta mestna jama je celo za hudiča preslaba, koliko manj še za poštenega človeka, kakršen sem jaz! Mene to gnezdo v vsem mojem življenju gotovo ne bo še enkrat videlo. Tam stanuje neki rimski stotnik Julij. To je dovolj; s tem imenom je namreč povedano že vse, kar le more biti Satanovega. Kdor izmed smrtnikov se mu je že kdaj približal, ta je Satana tudi osebno spoznal. Osebno ga sicer še nikoli nikjer nisem videl; toda okusil sem njegove ukaze in iz tega sklepam, da bo tudi njegova osebnost na las podobna njegovim nadvse nečloveškim ukazom.
15 Tisti Julij se zdi zaklet sovražnik jeruzalemskih prebivalcev, sicer ne bi bil mogel tako barbarsko in satansko neusmiljeno ravnati z ljudmi naše vrste!
16 Sicer je res, da posebno templjarjem ni ravno lahko biti naklonjen, posebno, če poznamo njihovo zahrbtnost, zvijače in vsakovrstne prevare; vendar so povsod nujne tudi izjeme; sodbo smemo izreči šele potem, ko prej natančno pretehtamo vse okoliščine, ki so koga privedle v neko skupino. Če je človek to svobodno izbral, tedaj pač lahko po pravici rečemo: Volenti non fit iniurija• . Toda koliko je pogosto članov kakšne, četudi pravzaprav še tako malovredne in slabe skupine, ki so bili k temu prisiljeni proti svoji volji.
17 Pošten sodnik, ki ima srce in glavo na pravem mestu, bi najprej preiskal, ali je kdo izmed nas prostovoljno ali prisilno postal član te pohujšljive skupine! Kdor je prostovoljec, je lahko upravičeno kaznovan za vsako opravljeno slabo dejanje te skupine. Če pa je kdo, tako kakor mi, tako rekoč z žarečim železom k temu prisiljen in mora z enako prisilo izpolnjevati namene skupine, bi morali z njim vendarle ravnati drugače kakor s prostovoljno hudobnim lopovom.
18 Roparji in morilci npr. napadejo povsem poštenega, mladega in krepkega človeka in ga odvlečejo v svoj razbojniški brlog. Tam mu zagrozijo z najbolj mučnimi načini smrti, če kot krepak človek noče postati njihov sodelavec. Vsak najmanjši poskus bega bo že kaznovan z nadvse mučno smrtjo.
19 Zgodi pa se, da takšno roparsko in morilsko druščino doseže kaznovalna roka pravice in jih kaznuje. Ali je pravično, če mora zdaj ta mladi človek deliti usodo tistih, ki so ga z žarečim železom prisilili, da je postal ropar? Takšnega nesrečnika bi morali poskusiti rešiti z vsemi sredstvi in vsestransko, ne pa ga nazadnje brez usmiljenja pribiti na križ in mu zlomiti noge kakor resničnim zločincem. Sodba in obsodba sta hitri in lahki, posebno za tistega, ki ima v rokah meč in oblast; toda kako, to je povsem drugo vprašanje!
20 Po mojem občutku bi bilo še zmeraj bolje, če bi izpustili deset resničnih lopovov, katerim ne moremo popolnoma dokazati krivde, kakor da bi obsodili enega takšnega, ki sem ga navedel v svojem primeru; kajti takšna sodba se zdi v nebo vpijoča pregreha nad najsvetejšimi pravicami človeštva! Če je že kaznivo srečnega človeka samo malo onesrečiti, kako neznansko kaznivo mora biti potem šele tam, kjer človeka, ki je že tako in tako brez svoje krivde

• * Tistemu, ki tako hoče, se ne godi krivica!

najnesrečnejši, naredijo še bolj nesrečnega, namesto da bi napeli vse sile, da bi ga po možnosti rešili iz njegove prve nesreče, ki je sploh ni sam zakrivil!
21 In glej, prijatelj, skoraj niti za las bolje se ne godi nam mladim templjarjem. Tudi nas so, ker smo bili sinovi premožnih staršev, s silo posvetili v tempeljsko službo, ne da bi po rojstvu sploh pripadali Levijevemu rodu; kajti takšno rojstvo lahko zdaj dobite za denar, kolikokrat hočete.
22 Zdaj smo pač leviti in se tega ljubega stanu pri najboljši volji na svetu ne moremo nikdar več znebiti. Ja, sami zase bi sicer lahko pobegnili in se kot krepki mladeniči pridružili rimskemu vojaškemu stanu; toda s tem bi tudi naše brate, sestre in starše pahnili v najglobljo pogubo in noben bog jih ne bi rešil pred čudovitim uživanjem preklete vode. Kdor pa se je že kdaj napil te ostudne strupene vode, je še zmeraj umrl in to na najsramotnejši in najbolj boleč način na svetu.
23 Sicer se govori, da pred približno tridesetimi leti dva človeka iz Galileje po uživanju Satanove vode nista umrla. Mogoče - toda mi nismo bili navzoči!
24 Kdor gleda zdaj naš položaj s takšnega stališča in z nami lahko potem ravna enako kot z drugimi najnizkotnejšimi človeškimi zvermi, ta si lahko prekleto malo lasti čast, da je človek! Tu se zdi, daje visokoleteči rimski `Fiat iustitia, pereat mondus!'• zares upravičen.
25 Mene in še nekatere iz naše tedanje bedne družbe pa je ravno v Genezaretu brez vsake naše krivde neki stotnik Julij tako trpinčil, da nobene krvoločne zveri ne bi mogel huje mučiti, in zato boste razumeli, da se bomo tega kraja, kjer vlada Julij, v prihodnje ogibali kakor najhujše kuge!"

237. Sklep farizejev

1 Reče medtem **Julij**: "Hm, nenavadno od tega človeka, ki sicer vendar na splošno zasluženo velja za popolnoma strogo poštenega in pravičnega moža!? Toda ali mi moreš vsaj takole povsem domnevno povedati, kakšen vzrok bi lahko imel Julij za to, da se je do vas izkazal tako zelo strogega? Kajti krivično zadevo je treba vendar še zmeraj nekako poravnati, sicer bi bilo za zmeraj konec vseh družbenih obvez na tej zemlji!"
2 Reče mladi **farizej**: "Oh, morda je imel več vzrokov; toda nazadnje se vsi zožijo na to, da lahko pred svetom zaradi hude prisile zlahka veljamo za zločince ali vsaj kakšnega zločina osumljene ljudi, ne da bi to sami prostovoljno bili! Saj vendar pravite v vaši postavi, da je za kakšno slabo in zato kaznivo dejanje potrebna odločna svobodna hudobna volja in to je treba dokazati, sicer bi morali nazadnje pribiti na križ tudi tistega, ki je po naključju padel s strehe in s tem padcem ubil otroka, ki je počival podnjo!
3 Nas mladih farizejev in levitov tempelj skoraj nikoli ne pošilja zaradi kakšnega namena, ki bi veljal pred vsem poštenim svetom za pomembnega; pogosto skrivaj prenašamo k nedolžnim ljudem v svet celo tako bedne tempeljske namene, da jih moramo v globini svojega srca očitno sami zaničevati! Toda kaj koristi vse to?
4 V tem smo podobni vojščakom, ki jih njihovi poveljniki prisilijo, da napadejo deželo kot sovražniki kakšnega povsem mirnega ljudstva in vse uničijo, samo zaradi kakšnega skrivnega poveljniškega cilja, o katerem

• ' Pravica naj se izpolni, četudi zaradi tega propade svet!

morda preprosti vojščak vse življenje ne izve ničesar; delovati mora kakor stroj, ki ga kvečjemu, ko postane nesposoben za nadaljnjo uporabo, pošljejo v pokoj v kakšen miren kot.
5 Jaz pa mislim, če je tempelj s svojimi brezbožnimi, tajnimi nameni Rimljanom gotovo že predobro znana ustanova, ki počenja zločin za zločinom, tako nad državo kakor nad vsem človeštvom, naj bi takšni pravični Juliji to zlo raje takoj izkoreninili in naj se ne bi kar naprej lotevali vejic, ki pri bogu ne morejo nič za to, da so pognale iz tako slabega debla! To je torej moje mnenje in mnenje nas vseh, ki smo tukaj. Ti pa stori s tem, kar hočeš; toda pred Bogom in vsemi prav in pošteno mislečimi ljudmi imam prav!"
6 Znova vpraša **Julij**: "Vse to je prav in resnično in v Genezaretu se vam je očitno zgodila krivica, ki vam bo povrnjena. Ne bi se vam pa zgodilo tako hudo, če ne bi tako diktatorsko vdrli v hišo tamkajšnjega gostilničarja Ebala! Toda pustimo zdaj to; kajti tudi za takšno vedenje bi lahko imeli primerna navodila iz templja. Toda zdaj bi rad kot prijatelj vsake dobre stvari izvedel od tebe, s kakšnim namenom vas je tempelj pravzaprav poslal v Nazaret in Kafarnaum?"
7 Reče **vprašani**: "Ker si zdaj po mojem gotovo odkritem priznanju videl, da v svojih srcih nismo niti najmanj to, za kar nas imajo še posebno Rimljani, lahko tebi, ker je videti, da si prijatelj vsega dobrega in resničnega, tudi bolj podrobno označim skrivni namen. Glej, v Jeruzalemu in prav posebej v templju je dobro znano, da se po Galileji potika neki mož, ki širi nov, protijudovski, pravzaprav proti tempeljski nauk in da bi svoj nauk potrdil, dela mnoga in velika znamenja, tako da njegov nauk že, kolikor je znano, celo stari in sicer nadvse trdni farizeji priznavajo!
8 Lahko si misliš, da takšnega moža tempelj iz nadvse modrih razlogov ne gleda prav prijazno. Nas so samo v ta namen zaprisegli in potem poslali, da bi poizvedeli, kaj in kako je pravzaprav s tem možem. Ce bi ga našli, naj bi ga ali skušali pridobiti za tempelj ali pa ga, če bi se upiral, skrivaj spravili na oni svet. - No, to je bil čisto na kratko namen templja, katerega neškodljivi in povsem nedolžni nosilci smo bili.
9 Sicer pa je samoumevno, da se omenjenemu, gotovo nadvse poštenemu možu od nas ne bi bilo treba nikoli ničesar bati; kajti četudi bi ga našli, mu ne bi bili skrivili niti lasu.
10 Kakor smo od mnogih strani izvedeli, naj bi bil zares izjemen človek, poln resnice, poštenosti, dobrote in vrlosti, lastnosti, ki jih pri vsakomur še zmeraj nadvse cenimo in spoštujemo. Skratka, če bi kje naleteli nanj in ga našli, tempelj od nas o tem gotovo ne bi izvedel niti zloga; kajti dobro znamo držati jezik za zobmi. Tudi za tempelj ga nikoli ne bi skušali pridobiti; kajti tempelj in njegove podlosti poznamo tako kakor zlepa ne kdo drug. Če pa bi bili v svojih srcih vsaj malo tempeljsko navdahnjeni, tu s teboj ne bi govorili tako odkrito.
11 Imamo pa skrivni namen uiti templju, ne glede na vse, kar bodo zaradi nas morali prestati naši sorodniki; kajti v njem ne moremo več vzdržati. Predvsem zaradi tega smo tudi ponoči pripluli po vodi v to okolico, da bi od tod nekako prispeli v Tir ali Sidon in se tam predstavili Cireniju in njemu, ker naj bi bil eden najmodrejših mož, razodeli svojo stisko. Toda velika večina nas meni, da naj bi pred tem vendarle po najkrajši poti in brez nevšečnosti prišli v Jeruzalem in tam od svojih sorodnikov skušali dobiti

denar za navidezno pobožno poslovno potovanje, seveda v korist templja; s tem bi potem lahko odpotovali v Tir in Sidon ali nazadnje celo v sam Rim, da bi dosegli svoj cilj. Obenem pa si moramo v ta namen priskrbeti tudi veljavne potne listine, brez katerih je v tem času težko potovati brez ovire. Za takšne listine pa je potreben denar.
12 Zato bi bilo po eni strani dobro in potrebno, da bi si od doma priskrbeli dovolj denarja; toda jaz in še nekaj, kar jih je tu, spet mislimo drugače in pravimo: Če uidemo templju, bodo zaradi tega naši stari, to se pravi naši starši, bratje in sestre, tako in tako morali prestati od templja vse mogoče neprilike, morda celo prekleto vodo. Zato bi bilo v nebo vpijoče krivično, če bi jih hoteli prej še tako rekoč spraviti ob njihov denar, zaradi česar bi se nazadnje v skrajnem primeru komaj mogli odkupiti od uživanja omenjene vode in to se v templju pogosto dogaja; obdolženim je namreč dana možnost, da izbirajo med - seveda - veliko denarja in prekleto vodo in da se zdaj tudi skoraj zmeraj obdolžitev poravna z denarjem namesto vode.
13 No, tu je težko odločiti, kaj naj storimo. Jaz sem za to, da ne gremo domov in to iz že povedanih razlogov in še iz enega, po mojem mnenju poglavitnega razloga. Kajti če si prej še priskrbimo iz Jeruzalema denar pod kakšno izmišljeno tempeljsko pobožno pretvezo in se zgodba potem gotovo razkrije, nas vse tudi neogibno kar najhuje zadene tempeljsko prekletstvo v najveličastnejši meri, z njim pa tudi prekletstvo naših starih in naša sreča na svetu je takšna, da se Bog usmili! Če pa gremo zdaj skrivaj, bodo tempelj in naši stari mislili, da smo se kje ponesrečili. V tem primeru bodo potem tempelj in naši stari žalovali za nami in vsi skupaj bodo za nas molili in nas blagoslovili za vso dolgo večnost. - Kaj meniš ti, ki se zdiš prijatelj pravice in resnice, kaj je boljše in kaj popolnoma pravično?"

238. Gospod svetuje in opozarja na praktično ljubezen do bližnjega

1 Reče **Julij**: "Vaša odločitev mi je sicer všeč; toda sredstva za njeno končno izpeljavo mi ne morejo biti pogodu, ker ne temeljijo na resnici. Seveda je tu tako, da z upoštevanjem polne resnice tako sredstva kakor tudi namena pravzaprav sploh ne morete doseči zastavljenega cilja. Srednje poti pa tudi ni tako lahko najti. Pustite me, naj nekoliko premislim, morda bom našel pot, po kateri boste pred Bogom in pred svetom veljali za upravičene!
2 Menim, da je vaša tempeljska prisega pri tem največja ovira. Kako se ji ogniti? Če je zavoljo vašega kljub temu resničnega Boga ne bi spoštoval, bi mi zadoščala ena sama beseda in vi bi bili pred Bogom in pred vsem svetom brez krivde osvobojeni jarma vašega templja. Toda to, da ste jo nadvse slovesno dali v templju, me neznansko ovira pri tem in o tem se moram posvetovati s številnimi modrijani, ki počivajo pri moji mizi; in potem bomo videli, kako se bomo lahko izvlekli iz te Scile in Karibde•.
3 Reče mladi **farizej**: "Stori to in storil nam boš resnično dobro delo! Prej pa mi vendarle dobrotljivo povej, kdo so pravzaprav gostje pri tvoji mizi, da jim bomo lahko izkazali dolžno spoštovanje! Stari gospod mora biti ali zelo imeniten Rimljan ali vsaj zelo bogat Grk!?"

• 'V grški legendi: morske pošasti oz. nevarni morski vrtinci. "Če uideš Scili, te požre Karibda."

4 Reče **Julij**: "Pustimo danes to; kajti za takšna pojasnila bo že jutri več ko dovolj časa! Zdaj se bom v vašo korist raje ukvarjal s poglavitno zadevo." S tem se je mladenič tudi zadovoljil in Julij se je potem čisto odkrito obrnil Name v rimskem jeziku, ki sem ga tudi Jaz obvladal in rekel: "Gospod, le kaj bo tu prav? Moja oblast bi podrla vse prisege in vse tempeljske zakone; toda tedaj bi nastopil kot prelomnik najslovesnejše zaobljube in krivda prelomljene prisege bi potem padla name. Jaz sicer - med nami rečeno - na prisege, ki terjajo izpolnjevanje zlobnih obveznosti in se na žalost vse prepogosto prisegajo, ne le da ne dam nič, marveč jih najgloblje zaničujem, ker pri tem kličejo Boga za krmilo hudobije in pokvarjenosti kot pričo in pomočnika. Toda jeruzalemski tempelj je tako dvomljiva zadeva!
5 Po eni strani je vendarle, kakor že od davnine, za vse Jude posvečena hiša molitve, daritve in očiščevanja in ga glede tega do te ure posvečuje več tisočkrat tisoč pobožnih vernikov; po drugi strani pa tam počenjajo vsa zdaj še preveč znana grozodejstva tako brezvestno, kakor sicer težko kje na vsej širni zemlji. Samo zaradi tega bi najraje pri priči raztrgal in do kraja uničil vsako zaobljubo.
6 Zato mi povej, kaj je prav pred Bogom in ljudmi?! Kajti, če je res vse tako, kakor so mi zdaj čisto odkrito povedali ti ljudje, se mi ti mladeniči zelo smilijo in bi jim rad pomagal."
7 Rečem **Jaz**: "Saj sva se vendar pred tem pogovarjala, kakšna je prava ljubezen do bližnjega. Če to želi in hoče tudi tvoje srce, tedaj že tako vse veš. Poleg tega ti sam nikoli nisi prisegel, da boš spoštoval hudobne tempeljske zaobljube. Če pa nisi z nobeno prisego zavezan templju, kaj naj bi te torej oviralo, da bi storil, kar se ti zdi dobro in koristno?
8 Saj si vendar že pogosto uporabljal oblast proti človeškim družbam, ki so bile tudi s prisego vezane na svoje stare navade in običaje in je bilo to celo dobro; kajti v teh starih navadah in običajih so še prepogosto tičale velike skrivne grozovitosti. Prav tako pa naj te tudi pri tem vodi tvoj pravni čut.
9 Oblast z rimske strani za večno odpravlja vsako zapriseženo obveznost, tudi pred Bogom veljavno; to pomeni, če tisti, ki je bil zapriseženo, sam docela svobodno spozna, da je bila, prvič, njegova prisega izsiljena zoper njegovo voljo in drugič, da je prisega imela stalen in jasno razpoznaven slab namen in da je prisega, kakršna je, sankcionirana bolj s posvetnimi kakor s kakšnimi Božjimi zakoni.
10 Takšnega z zlobno prisego ujetega človeka rešiti iz hudega Satanovega ujetništva je veliko dobro delo resnične ljubezni do bližnjega celo tedaj, ko bi prisega, ki jo je dal, nekega človeka slabotnega spoznanja še imela ujetega v njegovem verskem čutu, še manj pa tukaj, ko so tisti mladi možje jasno spoznali največje zlo svoje prisege. Torej le stori tu čisto po svoji presoji in Moj prijatelj Cirenij ti pri tem gotovo ne bo odpovedal vrhovne pomoči!"
11 Reče takoj **Cirenij**: "Ne le ne odpovedal, temveč da bo lahko moj Julij odslej dihal še bolj mirne vesti, bom pri teh tridesetih ljudeh izvršil pravno oblast jaz in tempelj naj potem pokliče mene na odgovornost!"
12 Te Moje in Cirenijeve besede so Julija nadvse razveselile in vsi so se veselili tako dobrega ukrepa.

239. Julij da farizejem svoj najboljši nasvet

1 Nato se je **Julij** znova obrnil k svojemu mlademu farizeju in rekel: "No, prijatelj, smo že našli pravo sredstvo, ki vas bo z vašimi starimi vred opravičilo pred templjem in vsemi njegovimi zahtevami in vaši stari lahko nazadnje celo pri rimskem oskrbniškem uradu vložijo pravno tožbo zoper tempelj, nato bo tempelj gotovo obsojen, da bo moral plačati nadomestilo vašim starim za vašo izgubo, ker smo vas zato, ker je tempelj izsilil nespoštovanje rimskih zakonov glede veljavnih potnih listin, o katerih tempelj vse do te ure trdovratno noče nič vedeti, mi, Rimljani, ujeli in takoj vtaknili med vojake tujske legije! Zdaj ste torej že ujeti v svojo korist. Vam je prijetno?"
2 Rečejo **vsi**: "O gospod, kdor koli si, ta božanski nasvet ti je lahko dal samo Bog! Resnično, tako dosežemo dober namen za nas in nič manj za naše stare. 0 blaženost, kako sladka si in koliko modrejši je veliki Rim od našega najbolj umazanega Jeruzalema! Stari gospodar in oče te hiše, pojdi in nam na to za nas nadvse veselo novico prinesi še vina; kajti zdaj morajo nazdraviti vsi, ki so tukaj! Saj smo bili vendar nenadoma iz pekla povzdignjeni v nebesa. Slepi Judje še zmeraj čakajo obljubljenega Mesija, ki naj bi jih osvobodil rimskega jarma. In glej, zdaj smo ravno pri vas in v vas, ljubi Rimljani, našli pristnega in edino resničnega Mesija vseh ljudi! Čista resnica je resnični Mesija vseh ljudi. Ta pa je zdaj v vaši sredi in tako ste s polno in najčistejšo resnico med vami in v vas edini in resnični Mesija vseh Judov, ki čisto in pošteno mislijo, kakor tudi vseh ljudi, katerih srca so ujeta z vsakovrstnimi starimi, ničevimi in skoz in skoz pokvarjenimi nauki in iz njih izpeljanimi še slabšimi zakoni. Stari gospodar, pojdi, pojdi in nam postrezi z vinom na zdravje naših odrešenikov in mesij!"
3 Marko da takoj prinesti na mizo tujcev še več kruha in več vrčev polnih vina; in mladi govornik še enkrat vpraša Julija, kdo vse je vendar v družbi in kdo je pravzaprav on sam.
4 Reče **Julij**: "Saj sem ti vendar prej povedal, komur je po tvojem opisu tako zloglasni Julij iz Genezareta povzročil kakšno krivico, seveda proti svoji volji, se bo ob pravem času tudi na vso moč potrudil, da jo bo spet poravnal. In ta Julij, ki se ga tako zelo bojite, sem jaz sam in tam, nasproti meni, sedi prevzvišeni vrhovni namestnik vse Azije in Egipta - Cirenij, h kateremu ste hoteli oditi v Sidon. In zdaj mi povej, kako si zadovoljen z nami, neizprosnimi Rimljani!"
5 Ko je **mladi farizej** to zaslišal, se je najprej on in vsi njegovi tovariši, silno prestrašil; toda kmalu se je spet zbral in rekel: "Visoki zapovednik, si jezen na nas zaradi mojega prejšnjega govora, ki zate očitno ni mogel biti preveč laskav? Toda nič ne morem za to, kakor očitno tudi ti nisi mogel nič za to, da si nas dal prepeljati v Kafarnaum z očmi in ušesi, zamašenimi z ilovico. Če bi nas tedaj poznal tako kakor zdaj, nam tega gotovo ne bi prizadejal. Toda ti si nas imel za navadne farizeje najslabše vrste in to popolnoma upravičuje tvoje tedanje trdo ravnanje z nami. Odpusti nam in posebno meni; ker ti že veš kaj, kako in čemu!"
6 Reče **Julij**: "Z odkritosrčnimi ljudmi rad govorim in nikoli me ne bo užalil odkrit govor mož, ki govorijo resnico brez strahu in sramu in brez vsakršne hinavščine; toda gorje tistim, ki mislijo in čutijo eno, govorijo pa povsem

nekaj drugega! Nič mi ni bolj zoprno od laži, celo laž v stiski obsojam; kajti pred Bogom in pred vsemi poštenimi ljudmi je bolje umreti - kakor rešiti se z neresnico! Toda kot rečeno, pri vas mi je všeč vaše odkrito govorjenje. In ker kar precej poznam vaše razmere, še iz Jeruzalema in Betlehema, tudi vem, da ste predstavili svojo željo precej brez pridržka. Res da imate še nekaj za bregom; vendar je to malenkost in jo boste tudi dosegli, če boste nam, Rimljanom, izkazovali zmeraj resnično in odkrito zvestobo in bratovsko vdanost!"
7 Reče mladi **govornik**: "Visoki gospod, bodi tudi ti čisto odkrit in nam naravnost povej, kaj je to, kar naj bi še prikrivali in spada k tej naši želji! Seveda je v nas še marsikaj, česar tukaj nismo mogli povedati, prvič, ker je bilo premalo časa in drugič, v takšno velespoštovano družbo ne moremo kar planiti z vsem, kar imamo, posebno če je navzoč takšen najvišji gospod, kakor je vrhovni namestnik vse rimske Azije, katerega višine in veličastva si niti ne upamo čisto odkrito pogledati, odkar vemo, da je to on. Poleg tega sta za vašo mizo tudi deklica in mladenič in tu vendar velja: nekoliko krotiti svoj jezik! Ko pa bomo sami, tedaj, visoki gospod, pred teboj gotovo ne bomo ničesar več prikrivali! Toda ko si z nami, ubogimi grešniki, že tako milostljiv in usmiljen, povej nam na tiho, kaj se ti na nas še zdi neprijetno in ali je morda tisti, s katerim si se prej zaradi nas pogovarjal rimsko, tudi kak visoki Rimljan!"
8 Reče **Julij**: "No, to, kar ste mi zaradi spodobnosti zamolčali, tako in tako ni več pomembno, niti zame niti za vas. Lahko pa bi bilo za vas kar najpomembnejše poznanstvo s tistim možem, ki vam je zbudil pozornost! Toda tudi za to danes ni več časa; zato jutri nadaljujemo!" - S tem so se rešenci vdano zadovoljili in spet segli po kruhu in vinu in so nazdravljali vsem v vsej radosti svojega zdaj veselega srca.

240. Jara pričuje o Gospodu

1 Nazadnje je eden, ki je imel še nekaj vina v vrču, nazdravil še modremu Nazarečanu takole: "Tudi tisti, ki smo ga iskali, pa ga na žalost nismo mogli nikjer najti, naj zaradi nas živi na veke, če še kje živi in je na varnem. Njegovemu življenju, ki je zveličanje za ljudi, ne borno nikoli postali sovražniki. - Oh, ko bi se nam le dal najti, bi mu mi tempelj, če mu še kaj pomeni, razsvetlili tako, da kakor mi ne bi nikoli več hrepenel po njem! Ker ga pa nismo mogli najti, naj mu, dobremu telesnemu in duševnemu zdravniku iz Nazareta, velja ta zdravica !"
2 Ob tej priložnosti so se Juliju zasolzile oči in tudi Cirenij je bil povsem ganjen. Tudi Jara je dobila solzne oči in večina Mojih učencev. In **Jara** Mi je rekla čisto tiho: "O Gospod, ko bi smela zdaj govoriti, kaj vse bi vendar mogla in hotela povedati tem tridesetim rešencem o Tebi!"
3 Rečem **Jaz**: "Da, če Me ne izdaš, že lahko nekaj poveš; kajti ti rešenci te bodo poslušali z največjo pozornostjo!
4 Reče **Jara** vsa vesela: "Oh, če je tako, tedaj bom družbo takoj prosila za pozornost!"
5 Rečem **Jaz**: "No, torej stori, toda obvladaj se, drži, da ne začneš jokati!"
6 Reče **Jara**: "O Gospod, trudila sem bom karseda, da bi se temu ognila!" Po tem zagotovilu je Jara vstala in rekla z zelo jasnim in razumljivim glasom:

"Poslušajte, moji ljubi prijatelji, ki ste pravkar nazdravili zdravniku iz Nazareta, ki ste ga iskali, pa ga kljub temu niste našli! To zdravico sem v svojem srcu delila z vami iz največje globine svojega življenja; Imela sem namreč neizmerno srečo, da sem se seznanila z Njim in to v samem Genezaretu. Zato imam tudi blaženo možnost, da vam lahko, sicer na kratko, zato pa natančno in resnično pripovedujem o Njem, Njegovem značaju in Njegovih nezaslišanih sposobnostih, če to sploh želite slišati."
7 Rečejo **vsi** glasno: "Da, da, mili otrok iz Genezareta! Raje nam povej nekoliko več kakor premalo, seveda če to le preveč ne obremenjuje tvojih nežnih prsi!?"
8 Reče **Jara**: "O, skrbite za kaj drugega! Moje prsi so močne in lahko že precej prenesejo. Glejte in poslušajte torej! Tako kakor vi sem tudi jaz že marsikaj slišala o čudodelnem zdravniku iz Nazareta, ki se je na novo pojavil. Naša okolica pa je bila ena najbolj nezdravih v vsej Galileji; kajti vsak tujec, ki je prišel tja in se le nekaj dni zadržal v njej, je zanesljivo zbolel, tako da ni mogel več potovati naprej. Nekateri so morali pogosto ostati tam več ko leto; manj je škodovalo domačinom. Resnično zdravih ljudi je bilo zelo malo; vendar pa jih je bilo tudi med domačini nekaj, o katerih bi lahko rekli, da so bili bolni. Vsi popotniki so se zaradi tega skrbno ogibali tega kraja in kogar niso prignali nujni posli, ta gotovo ni prišel v Genezaret.
9 Ko sem prvič zvedela za omenjenega zdravnika iz Nazareta, sem začela goreče moliti k Abrahamovemu, Izakovemu in Jakobovemu Bogu, naj ga pošlje tudi v nadvse nezdravi Genezaret. In glejte, hitro sem bila uslišana, kajti zdravnik iz Nazareta je kmalu nato prišel k nam v Genezaret. In videli smo zdravnika brez zdravil in se skrivaj vpraševali: `Le kako bo ta ozdravil toliko bolnikov?' Toda On nas je še prekmalu prepričal, da mu ni bilo treba nič drugega kakor reči: `Hočem, bodi ali bodite ozdravljeni!' In glejte, v trenutku so bili z bliskovito naglico ozdravljeni vsi ne glede na to, ali so jih mučile različne ozdravljive ali neozdravljive bolezni, tako da pri njih ni bilo več niti sledi tega, da so bili kdaj bolni! Hromi, slepi, gluhi, pohabljeni, obsedeni, protinasti, gobavi in še mnogi s stoterimi boleznimi obteženi, to je bilo zdravniku vseeno; Njegova beseda in volja sta ozdravili vse. Julij, Rimljan, je bil poleg več sto drugih priča vsega tega.
10 Ni pa ozdravljal samo človeških teles, temveč tudi duše in njihov razum, pometel je slepo praznoverje iz src neumnih in zablodelih ljudi in poučeval nevedne tako jasno in lahko razumljivo, da so se temu pogosto vsi še bolj čudili kot Njegovim ozdravljenjem z besedo.
11 Končno pa se je izkazal tudi kot najpopolnejši gospodar in vladar narave; poslušni so Mu voda, zrak, ogenj in zemlja in rada bi celo trdila in to povsem zanesljivo, da sonce, luna in zvezde ne bi mogle biti neposlušne Njegovi besedi; kajti nebeški angeli se uklanjajo Njegovi volji.
12 Mene je imel zelo rad in tako tudi jaz Njega nadvse, čeprav po zunanjosti ni ravno lep moški; po postavi je namreč bolj majhen in Njegove roke so hrapave in žuljave, toda Njegova glava je dostojanstvena, Njegovo oko pa gotovo najlepše, kar sem jih kdaj videla. Tudi okrog ust ima nadvse prijazne, čeprav tudi dostojanstveno resne poteze. Glas Njegovih ust pa bi resnično lahko imenovali moško očarljiv; kajti vsaj za moje uho je zvenel bolj prijetno kot najlepše in najčistejše petje.

13 Tak je zdaj karseda kratek opis najslavnejšega zdravnika iz Nazareta, popolnoma resničen, za kar, kot sem že rekla, lahko priča sto najbolj zanesljivih prič. - Kako vam je zdaj všeč zdravnik, ki ste ga iskali, a ga niste našli?"

241. Razkritje tempeljskih namenov

1 Rečejo **farizeji**, začudeni nad Jarinim opisom: "Kaj posebno novega nam sicer nisi povedala; kajti to in še več nam je o njem že prišlo na uho, ko smo bili še v Jeruzalemu; in ker so prav tako izredne govorice o njem, lahko bi rekli, po vsem Izraelu že skoraj tako običajne kakor vsakdanji kruh, zato jih je tempelj poslal že več, da bi izsledili tega moža in ga pripeljali v tempelj, kjer bi mu tempelj gotovo najprej ponudil, da bi svoje čudežno znanje in sposobnosti posvetil samo koristim templja. In če bi takšne ponudbe zavrnil, saj to lahko kar najzanesljiveje pričakujemo od njega, ker naj bi bil obenem zelo dober, ljubezniv in nadvse moder mož, no, bi se mu moralo to vsekakor maščevati in bi težko ušel najgloblji in najtrdnejši ječi; razen, če bi bil resnično vsemogočen. Kajti tempelj je postal tako hudoben, da bi zdaj namesto ljudi sam Satan v vsej hudobiji še lahko celih deset let hodil v šolo, da bi se popolnoma naučil vseh tempeljskih gnusob in se v njih izuril.
2 Zato pravimo, da se zdravnik iz Nazareta gotovo nikoli ne bi spustil v tolikšne gnusobe; v nasprotnem pa bi v vsakem primeru postal žrtev templja.
3 Sicer se je po oblasti njegovih besed in dejanj spreobrnilo že veliko farizejev; toda kaj jim je vse to koristilo? Nazadnje so imeli pravo hudičevo stisko s tempeljskim zborom in so morali tudi, da bi lahko v zboru spet kolikor toliko udobno živeli in obstali, povrh vsega še začeti tako lagati, da se je kar kadilo. Kajti stari tempeljski zbor je in ostane čisto hudičev in z njim se ne da nič narediti.
4 Če najvišji duhovnik reče: `Danes sonce ves dan ne bo sijalo na žemljo!', tedaj si noben nižji templjar, čeprav je najjasnejši sončni dan, sploh ne sme dovoliti pripombe, niti čisto po tihem, iz katere bi lahko kdo razumel, da sonce vendarle sije. Konec bi bilo za vse leto! Skratka, tedaj ne sme nihče misliti drugače, kakor da sonce na ta dan sploh ne sije, pa če bi se moral pred prevročimi sončnimi žarki umakniti v najgostejšo senco! Če pravi veliki duhovnik: `Danes v potoku Cedronu sedem ur ne bo teklo nič drugega kot kri!' - gorje tistemu, ki po takšnem izreku morda vendarle ne bi videl teči krvi! Ce pride kakšen bolnik k velikemu duhovniku in ta reče: `Moj sin, ozdravljen si, pojdi, daruj svoj dar in se potem mirno vrni domov!'; no, ozdravljeni pa je potem prav tako bolan in beden kakor poprej in reče: `Prijatelj moj, jaz sem še prav tako bolan kakor poprej in zato ne morem dati daru!', o Bog, o Bog, tedaj bi se mu slabo godilo! Skratka, beseda velikega duhovnika mora pomagati in za pomoč je treba plačati, četudi ni nikjer niti sledi o kakšni resnični pomoči. In gorje tistemu, ki bi tudi najmanj podvomil o takšni ničevi pomoči; no, v njegovi koži res ne bi bilo dobro tičati!
5 Da bi pri takšnih ozdravljenjih za neznansko mastne darove tempeljski zbor lahko zelo dobro uporabil vašega zdravnika, boš ti, ljuba deklica, pač razumela, kakor tudi, zakaj tempelj neprenehoma lovi tega dobrega zdravnika iz Nazareta.

6 Sicer pa se ti zahvaljujemo, da si nam ga podrobneje opisala. Morda bomo tudi mi nekoč imeli srečo, da se bomo kje srečali z njim. Vsemogočnemu dobremu Jehovi vsa slava, da nas je osvobodil iz tempeljskih krempljev! Če pa pridemo morda nekoč kot vojaki v Jeruzalem, tedaj se le veseli, ti sveti tempeljski zbor! Mi ti bomo že znali lepo izbiti tvojo svetost iz glave!
7 Če pa znaš ti, ljubo in milo dekletce, še kaj posebnega povedati o svojem nadvse nenavadnem zdravniku, potem pripoveduj! Do sončnega vzhoda te bomo poslušali z največjo pozornostjo na svetu; kajti ta mož nas izjemno zanima."

242. Čudež s kamnom nadangela Rafaela

1 Reče **Jara**: "Da, moji ljubi prijatelji, o zdravniku iz Nazareta bi vam lahko tisoč let neprenehoma pripovedovala najbolj nenavadne stvari, če bi že bil čas, da bi smela povedati vse, kar smo videli in doživeli; toda On mi je iz nadvse modrih razlogov to prepovedal in zato ne smem o Njem povedati vsega, kar vem, marveč samo nekaj malega, kar mi je On sam dobrotljivo dovolil.
2 Toda prej sem vam med drugim tudi povedala, da morajo Njega, dobrega zdravnika iz Nazareta, ubogati tudi sonce, luna in zvezde, medtem, ko so Mu poslušni celo nebeški angeli. In opazila sem, da so zaradi tega nekateri med vami posmehljivo zmajevali z glavo in s tem hoteli reči nekako takole: `Ljubi otrok, v svoji otroški domišljiji greš nekoliko predaleč; kajti čisti nebeški angeli so poslušni edino Bogu in sicer nikomur drugemu v vsej neskončnosti!' Toda povem vam, da je tu stvar vendarle taka, kakor sem vam jo čisto nedolžno naznanila.
3 Jaz bi vam že prej ponudila prepričljiv dokaz za to, če se ne bi posmehovali in dvomljivo zmajevali z glavami; toda zdaj bom razblinila vaš dvom in potem me ne boste mogli tako zlahka imeti za mlado zaljubljeno norico, ki v zvezi s predmetom svojega srca tako, kakor je v svetu v navadi, iz komarja še prerada naredi slona. Oh, tako se nedvomno godi pri mnogih posvetnih dekletih velikega sveta; toda pri meni res ni niti najmanjše sledi tega, o čemer vam bom takoj ponudila najbolj živ in najbolj prepričljiv dokaz.
4 Poglejte mladeniča, ki sedi drugi po vrsti na moji desni in se pravkar pogovarja s tesno ob moji desni sedečim sinom visokega Cirenija, kaj menite, kdo je ta mladenič?"
5 Rečejo **vprašani**: "No, človek iz mesa in krvi - enak vsem nam!"
6 Reče **Jara**, pri tem nekoliko nasmejana in zmajuje z glavo: "Zelo, zelo ste se zmotili, moji ljubi prijatelji! Glejte, to je najčistejši Božji nadangel, ki mi ga je za dalj časa dal ravno tisti slavni zdravnik iz Nazareta za moje vodenje, pouk in vpeljevanje in sem si ga sama izbrala izmed skoraj brezštevilne množice vseh angelov, ki sem jih videla! Če mi pa tega ne morete verjeti na besedo, tedaj pridite sem in se prepričajte o tem z vsemi svojimi čuti; kajti za nekaj trenutkov vam bo na voljo!"
7 Reče prej glavni **govornik**: "Da, o tem se moram vendarle prepričati z rokami in nogami obenem; kajti sicer se mi zdi izjava te nenavadno modro govoreče deklice že več kot očitna pravljica!"
8 Po teh besedah mladi **farizej** vstane in gre prav spoštljivo k Jari in reče: "No, kako me boš prepričala, da je tvoja izvaja resnična?"

9 Reče **Jara**: "Pojdi k mladeniču, ki mu je ime Rafael, o tem te bo že sam prepričal!"
10 Mladi farizej takoj nato stopi k Rafaelu in **Rafael** se dvigne, pogleda mladega farizeja trdno v oči in reče: "Zakaj dvomiš o tem, kar ti je o meni povedala moja učenka? Primi mojo roko in mi povej, kaj pri tem čutiš!"
11 Farizej to pri priči stori in reče ves začuden: "Hm, nenavadno, pravzaprav ne čutim ničesar, razen moje lastne, trdno sklenjene dlani, v kateri ne bi bilo prostora niti za mušico, kaj šele za celo tvojo roko! Skratka, segam skozi tebe in iz tega razvidim, da resnično nisi kakor mi iz mesa in krvi."
12 Reče **Rafael**: "Dvigni kamen, ki leži pri tvojih nogah in mi ga potem podaj!"
13 **Mladenič** dvigne kamen, ki je tehtal dobrih trideset funtov, pri tem pa rekel: "Duhovno bitje, če moja roka seže skozi tvojo, bo ta težki kamen navsezadnje tudi padel skozi tvoje roke kakor skozi praznino; kajti kamen tehta vsaj trideset funtov in, če skozi tvoje roke končno pade na moje noge, mi jih bo zmečkal!"
14 Reče **Rafael**: "Če se to zgodi, ti jih bom v naslednjem trenutku ozdravil. Zato le brez skrbi položi kamen v moje roke!"
15 Nato mladi farizej položi kamen v Rafaelove roke.
16 Ko Rafael v farizejevo začudenje drži v rokah ta težki kamen s takšno lahkoto, kakor da bi bil lažji od puhastega peresa in ga tudi premetava z ene roke v drugo s tako osupljivo lahkoto, kakor da bi bil puhasta žogica, je rekel **mladi farizej**: "Poslušaj, najljubeznivejši duh ali karkoli že si, s teboj se ne bi bilo dobro bojevati; tedaj bi gotovo silno kratko potegnil! - Od kod pa jemlješ to neznansko moč?"
17 Reče **Rafael**: "Glej, vse to ni še nič; zdaj bom pred tvojimi očmi ta zelo trdi prodnik zdrobil v najfinejši prah!" - Zdaj Rafael v trenutku zdrobi kamen v viden prah, tako da je bilo na mizi pred Rafaelom cel kup belega, najfinejšega prahu.
18 Ko je mladi farizej videl drugi manever, se je od začudenja sklonil in tudi njegovi tovariši so prihiteli, da bi si lahko ogledali ta čudež bolj od blizu.
19 Nato reče **angel**: "Za nekoga, ki je zelo močan, ni tako težko takšen kamen zmleti v prah, prah potem spet stisniti skupaj v njegovo prejšnjo trdnost in obliko. Kajti takšen kamen lahko zdrobi vsak človek, če ne že ravno z rokami tako kot jaz, pa vendar s pomočjo zelo trdega, kovinskega kladiva. Toda pozneje stisniti kamniti prah, posebno v njegovo prvotno obliko, pa človeku najbrž ni mogoče. Da pa boš videl, da mi je mogoče tudi to, zdaj pazi in glej, ali me boš lahko posnemal !"
20 Tuje Rafael stisnil kamniti prah skupaj in v trenutku je bil na mizi pred angelom spet kamen v svoji prejšnji obliki in teži.
21 Pri tem manevru mlademu farizeju in vsem njegovim tovarišem od samega strmenja skoraj izstopijo oči iz jamic, tako da ni sposoben izgovoriti niti besedice več.
22 Toda **angel** mu reče: "Glej, vse to pa ni še nič! Pazi, ta kamen bom zdaj celo samo z močjo svoje volje v trenutku popolnoma uničil!" - Nato angel spregovori kamnu: "Razkroji se v ustrezen eter in postani hlapljiv kot najfinejši eter!" Na te oblastne besede je kamen v trenutku postal popolnoma neviden in noben človek ni od kamna videl ničesar več. - Tedaj je **angel**

vprašal mladega farizeja: "No, prijatelj, kako ti je všeč to? Lahko to ponoviš za mano?"
23 Reče **mladi farizej**: "Poslušaj, ljubi angelski duh ali kaj že si, to je nekaj nezaslišanega! Zdaj res verjamem, da si Božji angel. Samo tega ne razumem, kako moreš biti pri svoji, lahko bi rekli, vsemogočni moči, podrejen nekemu človeku te zemlje! To je namreč ta deklica izjavila tudi o omenjenem zdravniku iz Nazareta in moram ji verjeti, če hočem ali ne.
24 Ali res obstaja na tej zemlji sredstvo, s katerim si vas lahko podredimo? Kako je tisti človek prišel do tega? Iz Pisma pač tudi mi poznamo primere, ko so angeli na Božjo zapoved služili ljudem; toda o tem, da si in kako si zdaj med umrljivimi ljudmi, Pismo resnično ne navaja nobenega primera! Ne, ne, prijatelji, tu je vsekakor nekaj sumljivega! Ti si sicer res lahko Božji angel, toda prav tako lahko tudi nekdo popolnoma drugi, kjer rečemo: `Jehova, pomagaj nam!' - Zdaj je noč, poleg tega celo polnoč in v tem času se `Jehova, pomagaj nam' rad pridruži ljudem. Ti se mi sicer zdiš veliko prelep, krotak, dober in moder za kakšnega `Jehova, pomagaj nam'; toda tudi to ne pomeni zmeraj veliko!? Če pa imaš vendarle prekl - čast, da si kakšen `Jeho¬va, pomagaj nam', tedaj ne damo prav veliko na poznanstvo s čudnim `zdravnikom' iz Nazareta; kajti preskus s kamnom me je spravil na povsem nenavadno misel, Jehova pomagaj nam! Ne govori se zaman, da lahko Satan privzame tudi svetlo nebeško postavo, kadar hoče! In, če bi bil ti kakšen `Jehova, pomagaj nam', tedaj bi raje po zraku odleteli kakor po tleh odšli od tod; kajti odslej za nas tukaj ne bi bilo ravno varno!"
25 Na te besede mladega farizeja hočejo vsi pobegniti; toda Cirenij jim to prepreči in jim ukaže oditi na svoja stara mesta. Oni sicer spet sedejo, sedijo pa na svojih klopeh tako, kakor da bi bile polne samih šivank.

243. Opravičilni govor mladega farizeja

1 **Julij** pa reče sicer zelo odkritemu mlademu farizeju: "Resnično, v začetku sem te imel za bolj modrega in razumnejšega, kakor si se zdaj izkazal, očitno najčistejšega angela imeti za mogočega Satana! Ah, to vendar presega vse! Ali iz naših govorov in dejanj kot vsaj kolikor toliko razumen človek ne moreš razbrati, da mi prav gotovo nismo hudičevi? Ali po vašem nauku hudič hoče kaj drugega kot neprenehoma samo hudobijo? Mi pa zmeraj zaničujemo in kaznujemo hudobijo; kako smo potem hudičevi? Se je Satan kdaj do koga izkazal dobrotljiv in usmiljen? Mi pa smo do vsakogar pravični, usmiljeni in po možnosti dobrotljivi. Kako moremo trpeti Satana v svoji družbi? 0 vi še zelo slepi norci! Ali niste še nikoli videli od hudiča obsedenega človeka? Jaz sem jih videl več, toda med njimi nobenega, s katerim bi njegov prebivalec lepo ravnal! Če pa nas v svoji veliki neumnosti že imate za hudičeve, za koga le imate potem templjarje in sami sebe, ko tempelj - kakor je znano že vsemu boljšemu svetu - sestoji iz same laži, prevare in najbolj pretkane hudobije in vi ste služabniki prav tega templja? Vi sami priznavate, da bi tempelj zdaj lahko služil Satanu za šolo! In nas, ki iz svojih zvestih, dobrih src vsakemu izkazujemo samo dobroto, hočete zdaj tudi imeti za hudičeve, ker vam je duh iz nebes pokazal majhen delček svoje neznanske oblasti in moči? Zdaj pa bi od vas vendarle rad izvedel, kakšno mora torej biti tisto, kar pri vas ne velja za hudičevo!"

2 Reče **farizej**, zdaj že nekoliko bolj zbran: "No, no, prijazni, visoki Julij, te prigode nam ne smeš šteti preveč v greh! Glej, človekovo telo se prehranjuje s tem, s čimer ga hranijo! Če je hrana dobra, bo tudi prehranjevanje dobro; če pa je hrana slaba, bo tudi prehranjevanje slabo. Zanemarjen človek, ki nazadnje žre s svinjami, tudi od sebe ne bo dal drugega kot svinjsko blato! In tako gre nam tudi duhovno. Leta dolgo so želodec naše duše polnili s svinjsko krmo in slab preostanek se iz želodca duše ne izloči tako lahko in tako hitro, kot bi mislil!
3 Za svoje boljše poglede in spoznanja, ki pa so seveda še pomešani z zelo veliko nesnage, se moramo zahvaliti edino pogostim srečanjem z Rimljani in Grki. Ko pa smo se potem spet vrnili v Jeruzalem in sicer v tempelj, je zadostovalo štirinajst dni, da so naš z mistično modro zvenečimi frazami spet karseda poneumili. Je mar čudno, če se ob takšni izredni priložnosti nekatere od teh fraz v naši duši same od sebe kot temni oblaki na nebu spravijo nad naše tako in tako slabotno sijoče mlado sonce spoznanja in ga na trenutke tako zatemnijo, da smo zaradi tega pri nadvse nenavadnih pojavih nazadnje podobni popotniku v najtemnejši noči, kateremu blisk iz oblakov sicer za trenutek razsvetli skalnato pot; toda to popotniku malo koristi, ker takšni samo trenutni osvetlitvi takoj sledi še bolj gosta tema!
4 Zato bodi potrpežljiv z nami, sčasoma se bomo že poboljšali! Toda kot sem rekel, naenkrat to ne gre in jaz in vsi mi smo zdaj prav veseli, da začenjamo spoznavati, zakaj je tako in drugače tudi biti ne more; kajti iz trde in surove klade ne bo že po nekaj udarcih s kiparjevim dletom nastala popolna človeška podoba.
5 0 nebeških angelih smo sicer že marsikaj slišali in brali. Trije tujci, ki so obiskali Abrahama, so bili angeli; pri Lotu so bili angeli; Jakobova lestev, polna angelov, je znana; Bileamova mula je preroku, ki jo je trpinčil, oznanila navzočnost angela; spremljevalec in voditelj mladega Tobija je bil angel; Izraelci so videli Božjega angela smrti, ki je šel od hiše do hiše Egipčanov; pri treh mladeničih v ognjeni peči so videli angela in v Pismu je še večkrat govor o tem, da so Božji angeli kot telesno vidni občevali z ljudmi te zemlje. Zakaj ne bi bilo to mogoče tudi tukaj?
6 Toda tu je prava navzočnost angela tako nenavadna, da je seveda ne moremo tako hitro dojeti v vsej resnici, kot to verjamemo iz preteklih časov. Verjeti je lahko, ker se nam zdi pretekli čas zmeraj boljši od zdajšnjega, ki ga imamo zaradi nekakšne pietete zmeraj za nevrednega za takšne božanske prikazni, ne da bi pomislili, da se tudi v Sodomi in Gomori ni dogajalo vse ravno Bogu po volji, sicer ne bi poslal ognjenega dežja nad ti mesti.
7 Skratka, sam moraš priznati, da je ta zadeva tako izredna, kakršna se, kolikor vemo, še ni zgodila na žemlji! Da smo bili torej zaradi nenavadnih preskusov, s katerimi nam je angel dokazal svojo nebeško bit, nekoliko zmedeni in prestrašeni, bo pač razumljivo, če pretehtaš vse naše prejšnje življenjske razmere. Zato nam, visoki Julij, našega trenutnega neumnega vedenja nikar ne štej za kakšen nameren greh!"

244. Julijev pouk farizejem

1 Reče **Julij**: "No, prej sem že tako in tako rekel, da je bila vaša velika neumnost tisto, kar vam je od prve vzgoje še preostalo v vaših dušah. Kar še

ni povsem odstranjeno, se bo sčasoma že še izločilo. Naenkrat to seveda ne gre; dostikrat je težje odstraniti staro zakoreninjeno neumnost iz človeka kot mu ozdraviti kakšno staro telesno hibo. Toda pravo sredstvo lahko nazadnje ozdravi oboje.
2 Nikomur ne zamerimo njegove prirojene ali privzgojene neumnosti, ker noben neumnež ne more nič za to, da njegova vzgoja ni bila boljša. Toda če nekdo potem dobi priložnost doživeti kaj čudovitega in se pogovarjati z ljudmi, ki so mogočni v pravi modrosti in imajo pravo spoznanje v vseh stvareh, ki se lahko zgodijo na tej ljubi zemlji, mora zapustiti svojo staro neumnost in sprejeti kot edino resnično in dobro to, kar je videl in kot so mu razložili nesebični možje, ki iščejo in posedujejo resnico in iz nje vse dobro. Če pa se temu trdovratno upira, je vreden palice; in če tudi ta ne bi obrodila sadu, potem morajo takšnega človeka odstraniti iz družbe boljših ljudi in ga spraviti v zavod za norce, ker bi njegova preveč trdovratna in pregloboko zakoreninjena neumnost ljudi preveč vznemirjala - kar pa ne bi bilo dobro.
3 Toda z vami gotovo ni tako, ker se je vaša inteligenca že močno prebudila ob pogostem srečavanju z nami Rimljani in Grki, ki naj bi bili zdaj na tej ljubi zemlji pač najbolj izkušeno in najbolj izobraženo ljudstvo, kljub vsem očitkom, da ne verujemo v edinega resničnega Abrahamovega, Izakovega in Jakobovega Boga, ki Ga vi oznanjate. Če pa bi vam postavili vprašanje, ali vanj tudi tako trdno verujete, kot bi bilo pričakovati po vaših besedah in ceremonijah, bi vaša napačna in hudobna dejanja, če že ne vaša usta, ki so zmeraj bila lažniva, glasno izgovorila odgovor in bi rekla: `Mi ne verjamemo nič, marveč pred neumnim ljudstvom vero samo hlinimo; za to hinavščino, ki jo mojstrsko obvladamo, pa se damo še kar se da mastno plačati!' Če torej primerjam našo vero v vašega Boga z vašo vero, potem verujemo mi tisočkrat več kot vi!
4 Da, mi spoznamo, da je vaš Bog edini pravi Bog, naši bogovi pa niso nič drugega kot posamezne, vzvišene, Njega vredne lastnosti, ki jih je človeška domišljija preoblikovala v vsakovrstne osebnosti; toda vi ne spoznate niti vašega edino resničnega Boga in zato še manj Njegove vzvišene lastnosti, ki jih mi predstavljamo in častimo v alegoričnih (simboličnih) podobah. Zato se morate vi še marsikaj naučiti, dobro preskusiti in končno uvideti, kako je z vsemi stvarmi na svetu in kaj morda resničnega se skriva za njimi.
5 Ko pa resnico najdete, jo sprejmite in ostanite pri njej in mislite in ravnajte po njej, pa boste dejansko Božji otroci, medtem ko zdaj govorite, kakor govorijo vsi Judje, (namreč) da so Božji otroci, v srcu pa niti ne verjamejo, da Bog sploh obstaja!"

KONEC DRUGE KNJIGE

KAZALO VSEBINE

JEZUS IN NJEGOVI V KISU IN NAZARETU Mt; 13

1. O kaznovanju zločincev
2. Juda Iškarijot kot tat zlata
3. Prava uporaba čudežne in zdravilne moči
4. Obisk in opis kapniške jame
5. Zgodovina najdenih zakladov
6. Nastanek in udor kapniške jame
7. Faust najde zaklade lepo zložene in zastražene v skladišču
8. 0 nebeškem kraljestvu
9. Gospod kaže bistvo neba in zemlje v primerah
10. Zakon reda
11. Odhod Gospoda in Njegovih učencev v Nazaret - Mt. 13, 53
12. Drugo obujenje Sare od mrtvih
13. Prizor med Jairom in njegovo ženo
14. 0 razliki med človeško in Božjo močjo
15. Filopoldovo pričevanje o Jezusovem božanstvu
16. Gospod se odpravi v sinagogo Mt 13, 54.
17. Gospod razlaga Izaijevo besedilo
18. O Božjem bistvu in Njegovem pravem čaščenju
19. Predrznost in zmedenost duhovno slepih farizejev
20. Strah templjarjev pred rimskim sodiščem
21. Cirenij in templjarji
22. Ozdravitev protinastega bolnika. Pričevanje Nazarečanov o Jezusu Mt. 13, 55-56.
23. Zavrnitev Nazarečanov Mt 13, 57
24. Cirenijev govor o Nazarečanih
25. O nevrednosti ljudstva Mt 13, 58
26. Napotki za zakonodajalce
27. Nasilje človeških zakonov nad duševno naravo
28. O svobodi duha
29. Blagoslov svobodnega razvoja
30. Razvoj in zakon
31. Jairov govor o učinkovanju čudežev
32. Temeljne poteze Božjega bistva
33. Ozdravitev bolnih svojcev nekega starega Juda
34. Prizor med dediščine željnim farizejem in starčevim zetom
35. Farizeji berejo 37. psalm. Robanov modri nasvet
36. Starešina farizejev Roban pri Jezusu
37. Joza, starec, se zahvali Gospodu
38. O človeškem in božjem v Gospodu
39. O vplivu angelov na ljudi
40. Ljubezen do Gospoda
41. O bistvu resnične ljubezni
42. O poslednjem dnevu
43. Gospod Jezus in Njegovi pri ribolovu
44. Osebno o Boru

45. Notranje bistvo angelov
46. O zdravniški služeči ljubezni do bližnjega
47. Predlog Jairu. O zunanjih ceremonijah
48. Jairove dedne zadeve
49. Jairov odstop. Gospod v sinagogi
50. Govori starešin o stanju v judovstvu
51. Govornikovo pričevanje o skrinji zaveze
52. Obrambni govor starešin
53. Kivar pričuje o Jezusovih delih in Njegovem življenju
54. Nasvet angelov spreobrnjenim templjarjem
55. Odnos ljudstev do svojih vladarjev
56. Roban in Kisjonah poročata o svojih doživetjih
57. Služba angelov v vesolju. Lupinasta obla
58. Občevanje zemeljskih ljudi z nebeškim Očetom
59. 0 velikem boju v človeku
60. 0 koristnosti strasti
61. 0 vrednosti svobodne volje
62. Misliti v srcu
63. 0 povrnitvi izgubljenega
64. 0 bistvu, življenju in delu naravnih duhov
65. Legende o rudarskih duhovih. 0 čarovnijah
66. 0 čarovnikih in vedeževalcih
67. Gospod ozdravi besnečega človeka
68. Evangelij premožnim
69. V Jairovi grobnici
70. Obujenje Jozoeta
71. Bab in njegova žena strmita nad čudežem. Obljuba nesmrtnosti Jozoetu
72. Resnično bogoslužje
73. Večerja pri Mariji
74. Prepir med Judom in Tomažem
75. Gospodov opomin Judu
76. 0 ponižnosti in samoodpovedi
77. Merilo treh vrst ljubezni
78. Jozoetov zviti načrt
79. Angela ponudita Jozoetu svoje usluge
80. Cirenij sprejme Jozoeta

SMRT JANEZA KRSTNIKA.
JEZUS V PUŠČAVI IN OB GENEZAREŠKEM JEZERU. Mt 14.

81. Robanovo poročilo
82. Zgodovina in konec Janeza Krstnika Mt 14, 1-12
83. Prizor z novim tempeljskim poglavarjem v Nazaretu
84. Kivarjevo pričevanje o Janezu in Jezusu
85. Gospod hvali Robana in Kivarja
86. Novi poglavar Korah in Kivar v nazareški sinagogi
87. Kivar in Korah o Sarinem obujenju od mrtvih
88. Kivarjevo mnenje o templju
89. Pogovor med Korahom in Kivarjem o Mesiju. Satan izziva Kivarja na boj

90. Korah se spomni, kako je Gospod očistil jeruzalemski tempelj
91. Jezusovi prijatelji pri Boru
92. Gospodova milost s človeštvom
93. Bor govori o človekovem bistvu
94. Skupno življenje Gospodovih prijateljev v Nazaretu
95. Čudež ozdravljenja in nasičenja pet tisoč ljudi v puščavi Mt 14, 13-24
96. Učenci na viharnem morju
97. Juda slavi čudeže esenov
98. Janez in Bartolomej razložita Judu goljufive čudeže esenov
99. Filozofija esenov
100. Ogroženi učenci na morju
101. Petrova preskušnja vere Mt 14, 25-33
102. Prihod v svobodno mesto Genezaret Mt 14, 34
103. Gospod s Svojimi pri gostilničarju Ebalu
104. Gospod blagoslovi Ebalovo družino in graja esene
105. Gospod in rimski stotnik
106. Življenjske izkušnje rimskega stotnika
107. Gospod pojasni stotniku Svoje bistvo in Svoje poslanstvo
108. Prerokov odnos do Boga in ljudi
109. Preroki kot Božji poslanci in po čem se razločujejo od Gospodovega bistva
110. Blagoslovljeni travnik. Sprehod po morju
111. 0 pravi molitvi
112. Domača vzgoja in ljubezen
113. Prava pohvala in nevarnost hvaljenja
114. Jara o svojih molitvenih izkušnjah
115. Jara vidi nebesa odprta
116. Jezusovi nauki naj postanejo skupna dobrina
117. Bolniki pridejo k Ebalu. Gostje iz Jeruzalema in njihovo poslanstvo. Mt 14, 35
118. Prizor med stotnikom in templjarji
119. Moč ljubezni
120. Jarine sanje o Gospodovem križanju in vstajenju
121. Pogovor med stotnikom Julijem in Gospodom o hudobiji templjarjev
122. Veliko ozdravljenje bolnikov z dotikom Gospodovega plašča Mt 14, 36
123. Gospod in poglavar Mt 15, 1-9
124. Julijev ostri govor o Gospodovem blagoslovu
125. Trije dokumenti Mt 15, 10-14
126. Gospodovo svarilo pred hudobno zvijačnostjo templjarjev
127. Gospod govori o duhu ljubezni
128. Pogovor med templjarji in eseni Mt 15, 15-20
129. Gospod in oba esena
130. Čudežni vzpon na goro
131. Na vrhu gore Jutranja glava
132.0 bistvu strahu
133. Kristus, Srednik med nebesi in zemljo
134. Dvig Galilejskega morja
135. Jarina ljubezenska preskušnja
136. Oblast angelov. Obisk zvezde

137. Notranji način opazovanja stvarstva
138. Onstranski šolski svet samozatajevanja
139. Pogled v ureditev zvezdnih svetov
140. Onstranska razvojna obdobja
141. 0 veličini človekovega duha
142. 0 resnični duhovni veličini
143. Prebujanje učencev iz spanja
144. Jarin hvalni govor
145. Resničnost skupnih sanj
146. Jara pokaže svoje spominke
147. Občevanje vernikov z Gospodom v srcu
148. Opazovanje pojavov v naravi in njihov duhovni pomen
149. Opazovanje sončnega vzhoda in jutranjih pojavov
150. 0 Gospod naroči esenoma, naj zgradita šole
151. Blagoslovljeni zajtrk na gori
152. Satan se prikaže na gori
153. Sestop z gore
154. Čudež ozdravljenja v Ebalovem prenočišču pri Genezaretu
155. Gorečnost ljubezni
156. 0 spolnosti praustvarjenih angelov
157. 0 dajanju miloščine in praznovanju spominskih dnevov
158. 47. Davidov psalm
159. 0 ljubezni do sovražnikov
160. Pripoved mornarjev o njihovih doživetjih v minuli noči
161. Ladijski hlapec in Rafael
162. Sprejem farizejev v Genezaretu
163. Stotnik Julij pripoveduje nekaj doživetij s templjarji
164. 0 hoji za Jezusom
165. Prizor med Rafaelom in Jaro
166. O ljubezni, krotkosti in potrpežljivosti
167. Gospodovo slovo in odhod v Sidon in Tir Mt 15, 21
168. Prizor s kananejsko ženo pri Tiru. Mt. 15, 22-29
169. 0 obsedenosti
170. Čudežni izvir
171. Veliki čudež ozdravljenja na gori Mt 15, 30-31
172. Gospodova napoved o prihodnosti Njegovega nauka
173. Jezus čudežno nasiti štiri tisoč ljudi Mt 15, 32-39

JEZUS V OKOLICI CEZAREJE FILIPOVE. Mt 16.

174. Farizeji in saduceji skušajo Gospoda. Mt 16, 1-12
175. Gospod v revni koči pri Cezareji Filipovi Mt 16,13
176. Pričevanje učencev o Kristusu. Mt 16, 13-20
177. Kočar Marko pripoveduje o grozotah templjarjev
178. Zgodba o templjarjih
179. Razburjenje učencev nad zgodbo o templjarjih
180. Blagoslovljeni ribolov. 0 tempeljskem gnoju
181. Marko in farizejski izterjevalci desetine
182. Gospodova napoved Njegove smrti in Njegovega vstajenja

183. Napovedan je Cirenijev obisk
184. Marko sprejme in pozdravi Cirenija
185. Angelova učna metoda
186. Cirenijevo darilo Marku
187. Družba na morju
188. Janezov govor o razliki med naravnim in duhovnim umevanjem
189. Približevanje vojne ladje. Bogat ribji ulov
190. Novi gostje
191. 0 učni metodi angelov in svetnih šol
192. O tempeljskih pravicah do desetine in davka
193. Obravnavanje zločincev in obsedencev
194. Jarini modri govori
195. Materija in duh
196. Jara razvozla Jozuetu gordijski vozel
197. 0 omejenosti znanja Zemljanov
198. Kaj je resnica?
199. Skrivnost pratemelja vse modrosti
200. Jozue in Jara v pogovoru
201. Jarina opažanja v njenem vrtičku
202. Uporaba Jarine prispodobe
203. Materializem in njegovi zagovorniki
204. Jozue in Jara o Judu
205. Različna ljudstva potrebujejo različno vodenje
206. Jozuetov opravičilni govor
207. Jozuetovo mnenje o dopuščanju suženjstva
208. Zakonska prisila in ljubezen
209. O notranji nravni čistosti
210. Bistvo materije in duše
211. Cirenijev socialni govor
212. Stiska kot učiteljica
213. Posledice blaginje
214. Protislovja v zgodovini stvarjenja
215. Nastanek prvega človeka
216. Razvoj pšeničnega zrna
217. Človekov duhovni razvoj
218. Duša in telo
219. Stvarjenje neba in zemlje
220. Zemlja in svetloba
221. Ločitev svetlobe od teme
222. Končni cilj celotnega stvarstva
223. Cirenijevo pričevanje o zgodbi stvarjenja
224. O padcu duhov, Adamovem padcu in izvirnem grehu
225. Moč dedovanja
226. Posvetne skrbi in njihove slabe posledice za dušo
227. O padcu duhov
228. Moč in odpor
229. O Satanovem bitju
230. Pouk praduhov
231. Posledice Luciferjevega odpada

232. Lupina in duša
233. 0 znanju
234. Markovo mnenje o svojih bližnjih
235. Marko reši brodolomne farizeje
236. Farizeji kritizirajo Julija
237. Sklep farizejev
238. Gospod svetuje in opozarja na praktično ljubezen do bližnjega
239. Julij da farizejem svoj najboljši nasvet
240. Jara pričuje o Gospodu
241. Razkritje tempeljskih namenov
242. Čudež s kamnom nadangela Rafaela
243. Opravičilni govor mladega farizeja
244. Julijev pouk farizejem